

Ảnh lấy rất điên

KHÚC
TIỂU
KHÚC

Mục lục

- Chương 1: Bông hoa của Tam trung
- Chương 2: Phóng đãng đến bùng nổ
- Chương 3: Đều là hậu cung của tôi đấy
- Chương 4-1: Thật xin lỗi
- Chương 4-2: Nhà ăn
- Chương 5: Cậu mới 1 mét 5
- Chương 6: Cải trắng và lợn rừng?
- Chương 7: Định nghĩa khoa học của "36D"
- Chương 8: Tiểu mỹ nhân
- Chương 9: "Cậu có thể có chút ti ền đ ồHay không?" "Không thể."
- Chương 10: Vào lớp
- Chương 11: Đừng bắt nạt bạn học mới
- Chương 12: Trường Hận Ca*
- Chương 13: Ủ, xinh đẹp
- Chương 14: Muốn xảy ra chuyện lớn r ấ
- Chương 15-1: Bạn mới
- Chương 15-2: Cô ấy biến thành một tiểu mỹ nhân
- Chương 16: Đừng dán g ần quá
- Chương 17: Quan hệ th ầy trò thu ần khiết, không cho vấy bẩn
- Chương 18: Nhóc con, em có muốn thử không?
- Chương 19: Bản năng
- Chương 20: Làm người đi
- Chương 21: Muốn nhìn sư phụ ở tr ần thật sao?
- Chương 22: Má! Thương Ngạn... Cậu biến thái!
- Chương 23: Con trai nhà họ Thương đ ều là chó sao?
- Chương 24: "Em thích không?"
- Chương 25: "Có tin là anh làm em giận đến khóc luôn không?"
- Chương 26: Không khống chế được
- Chương 27: "Cút"*
- Chương 28: "Sao nào, muốn cắn sư phụ?"
- Chương 29: Đè lên tường
- Chương 30: "Em vẫn sẽ luôn thích sư phụ."
- Chương 31: Lãnh địa
- Chương 32: Hung tợn
- Chương 33: Sân bóng
- Chương 34: "Em nói một l ần, anh hôn một l ần."
- Chương 35: Bí mật
- Chương 36
- Chương 37: Sao có thể có sư phụ như v ậy
- Chương 38: Ghen
- Chương 38-2: Ghen 2
- Chương 39: "Đây gọi là tình thú."
- Chương 40: "... Nỗ lực muốn theo đuôi..."

Chương 41: "Em hôn một chút sẽ không đau nữa."
Chương 41-2: Em hôn một chút sẽ không đau nữa 2
Chương 42: "Thành niên, có thể làm rất nhiều chuyện."*
Chương 43: Về nhà
Chương 44: Làm ấm giường cho sư phụ
Chương 45
Chương 46: "Đừng khóc, được không."
Chương 47: "... Ngọt."
Chương 48: "Sư phụ là thú bông hình người sao..."
Chương 49: Bạn gái cũ?
Chương 50: "Thê, nô."
Chương 51: Bối cảnh của em ấy
Chương 52: Bệnh của em ấy
Chương 53: Hôn
Chương 54: "Sói" tới rồi
Chương 55: "Trong lòng em, sư phụ không bằng cừu thú ư?"
Chương 56: Trường phạt
Chương 57: "... Anh không ngại bệnh của em thật sao?"
Chương 58: Quấy nhiễu
Chương 59: "Anh nữa."
Chương 60: Nhìn thấy
Chương 61: Phòng đôi
Chương 62: "Nhà tôi có rất nhiều tiên"
Chương 63: Coi như là niềm vui khi không làm người vậy
Chương 64: Xem diễn
Chương 65: Sư phụ là tốt nhất
Chương 66: Nôi bão
Chương 67: Phát điên
Chương 68: Cùng nhau
Chương 69: Muốn hôn em
Chương 70: Gặp mặt gia đình
Chương 71: "Anh có đem sữa cho người khác nữa không?"
Chương 72: "Chào Ngạn ca!"
Chương 73: Tỏ tình
Chương 74: "Đầu bảng của học viện máy tính"
Chương 75: "Bốn năm không thể ngủ với Thương Ngạn..."
Chương 76: "Chọn anh."
Chương 77: Hình phạt
Chương 78: "... Anh chỉ muốn em."
Chương 79: Cậu ấy thích cậu bao nhiêu
Chương 80: "Đi cùng bạn gái em."
Chương 81: Bài giảng
Chương 82: "... Mọi anh bị em cắn rách."
Chương 83: Cô vợ
Chương 84
Chương 85: "Cái gì cũng nghe em à?"
Chương 86: Bữa tiệc nhà họ Tô
Chương 87: Bí mật của nhà họ Tô

Chương 88: Chó dại

Chương 89: "Cái gì cũng nghe em à?"

Chương 90: Bữa tiệc nhà họ Tô

Chương 91: Bí mật của nhà họ Tô

Chương 92: Chó dại

Chương 93: "Em là chủ nhân của anh."

Chương 94: WATNG

Chương 95: Tôn nghiêm đàn ông

Chương 96: "Thương Ngạn là c ầm thú sao!"

Chương 97: "... Chị có theo đuổi th ần tượng không?"

Chương 98: "Chúng ta vĩnh viễn không chia lìa."

Chương 99: "Em chính là qu ăng đời còn lại của anh."

Chương 4: Thật xin lỗi

Chương 15: Muốn xảy ra chuyện lớn r ấ

Chương 1: Bông hoa của Tam trung

Tải ebook: dtv-ebook.com

*(Tam trung: Trung học số Ba)

Chạng vạng, thành phố C.

Đám mây ở chân trời bị ánh chiều tà của hoàng hôn chiếu sáng tạo thành một màu cam đỏ. Tầng tầng lớp lớp, bao phủ cả bầu trời.

Một chiếc xe tư gia màu đen chạy ra từ cửa chính "Viện đi đầu dưỡng tình thương" của thành phố C.

Trong xe.

Trên ghế phụ, người phụ nữ được bảo dưỡng khéo léo xoay người ra phía sau tươi cười.

"Mạc Mạc, để chúc mừng con xuất viện, tối nay chú dì mang con đến nhà hàng ăn nha."

Một cô gái thân hình nhỏ xinh ng ồi trong bóng tối ở ghế sau. Cô mặc một cái áo hoodie màu xám hơi cũ, áo hoodie so với thân hình cô còn lớn hơn mấy lần, làm cô trông như một đứa bé lén trộm quần áo của người lớn mặc vào.

Cho dù ng ồi trong xe, cô vẫn đội cái nón to rộng của áo, vành nón lỏng lẻo rũ xuống, che đi gương mặt của cô gái.

Trong xe an tĩnh một lúc lâu.

Đến tận khi nụ cười trên mặt người phụ nữ không thể giữ lâu thêm được nữa, vị trí phía sau ghế đi đầu khiến mới truy ền đến một chút động tĩnh.

"..... Không cần."

Giọng nói này rất nhẹ, âm cuối còn có vẻ mềm mại, chỉ tiếc ngữ khí lại không nghe ra chút phập phồng nào.

An tĩnh đến tận cùng.

Nụ cười của người phụ nữ cứng đờ, biểu tình hơi xấu hổ.

Người đàn ông đang lái xe nhìn thẳng phía trước, cười hoà giải.

"Không đi cũng được. Không phải mai là ngày khai giảng của Tam trung sao? Thừa dịp tối nay để chị Tố Tố của con kể cho con vài chuyện của Tam trung."

Vừa nghe thấy lời này của người đàn ông, trong mắt người phụ nữ ngồi ở ghế phụ rất nhanh xẹt qua một tia đắc ý.

"Đúng vậy, Mạc Mạc, Tố Tố học cùng khối với con, thành tích học tập không tệ, trong trường cũng có nhân duyên. Chờ lát nữa về đến nhà dì, con và Tố Tố hãy tâm sự thật tốt."

Trong xe lại an tĩnh thật lâu, mới vang lên một tiếng cực nhẹ "Dạ".

Người phụ nữ thấy nói nhiều mà chỉ được đáp lại nhiều đó, tự thấy không có gì thú vị, vì thế cũng im miệng, ngượng ngùng quay đầu lại.

Cô gái ngồi ở ghế sau không tiếng động rụt rụt vai, gương mặt do hành động này chôn xuống càng sâu trong lớp áo.

Trong nón áo to rộng, Tô Mạc Mạc nhẹ nhấp làn môi nhợt nhạt, an tĩnh nhìn ra ngoài.

Đám mây bị chiếu sáng rọi kia, vẫn luôn che hết trên đỉnh đầu.

Ngày mai...

Chắc hẳn thời tiết cũng không tệ lắm.....

Cô gái an tĩnh rũ mắt, nghĩ th ần.

*

Chiếc xe tư gia chạy g ần nửa thành phố, tới khi b ầu trời đã tối đen, mới tiến vào một khu biệt thự ở trung tâm thành phố C.

Người giúp việc Philippine đã nhận được thông báo từ trước đang đứng chờ bên cạnh gara, thấy xe nhà mình dừng lại, tiến lên mở cửa xe ra.

Trong xe, cô gái che mình trong áo hoodie dừng một chút, mới chậm chạp xoay người, xuống xe.

Người giúp việc Philippine thấy rõ cách ăn mặc của cô trong bóng đêm, cả người không khỏi ngây ngẩn.

Áo hoodie cô gái này mặc vốn đã là loại dài, còn lớn hơn hai số so với cơ thể của cô, đuôi áo g ần như đã dài qua đầu gối. Vì hiện tại đang là giữa mùa hè, cô mặc một cái quần an toàn dài chưa đến đầu gối, thế nên cặp chân trắng như tuyết lộ ra bên dưới áo.

Đôi chân mảnh khảnh, tinh tế xinh đẹp, dưới ánh đèn đường ngoài biệt thự như được đắp lên một t ầng sa mỏng, màu da phẳng phất càng thêm trắng nõn, trắng đến mức g ần như trong suốt, không tìm được nửa điểm tì vết.

Người giúp việc Philippine lần đầu tiên thấy một cô gái nhỏ đẹp như chạm ngọc, sững sốt hai giây mới lấy lại tinh th ần.

"Phu nhân, vị này chính là tiểu thư của Tô gia, Mạc Mạc sao?"

"Ừ."

Cao Thư Văn xuống xe từ ghế đi ều khiển, nghe thấy lời nói của người giúp việc Philippine, đáy mắt xẹt qua một cảm xúc phức tạp.

Chẳng qua rất nhanh bà ta đã tươi cười, vòng đến cạnh cô gái,

"Mạc Mạc, đến đây, về nhà cùng dì nào."

Tô Mạc Mạc không gật đầu cũng không nói gì, nón áo càng thêm sụp xuống, cô an tĩnh đi theo đằng sau người giúp việc, chậm rãi đi vào biệt thự.

Cao Thư Văn đứng phía sau, trong mắt xẹt qua một chút chán ghét.

..... Sinh ra trong gia đình danh giá thì có ích gì chứ?

Không phải giống như người câm à, an tĩnh quái thai, ma ốm không ai yêu thương.

Thua xa Tố Tố nhà mình.

Sau khi vào biệt thự, Cao Thư Văn nhìn phòng khách.

"Tố Tố, đến đây chào hỏi em gái Mạc Mạc của con nào."

"....."

Cô gái ngồi trên sofa đứng dậy.

Váy ngắn trên người làm nổi bật thân hình và dung mạo đẹp đẽ của Văn Tố Tố, nhưng lúc này biểu tình của cô lại không chút tình nguyện.

Cao Thư Văn trừng mắt liếc cô ta một cái.

Văn Tố Tố chép miệng, đi qua đó, há miệng có lẽ gọi một câu: "Mạc Mạc, xin chào, chị là Văn Tố Tố."

Thân hình nhỏ xinh của cô gái hoàn toàn giấu sâu trong áo, không nhìn thấy được biểu cảm.

Trong không khí cũng không có bất kì tiếng vọng nào.

Văn Tố Tố xoay qua Cao Thư Văn, Cao Thư Văn cau mày, trong giọng nói mang theo tiếng cười, "Mạc Mạc, dì chưa kịp sắp xếp phòng của con

xong, tối nay con tạm ngủ chung phòng với chị Tố Tố, có vấn đề gì không?"

Lần này rốt cuộc cô gái cũng có phản ứng, nhưng cũng chỉ là một tiếng "Ừm" cực nhẹ.

.....

Sau bữa tối, Tô Mạc Mạc theo sau Văn Tố Tố lên lầu.

Nhưng vào cửa, Văn Tố Tố liền khẳng khăng bản thân "Không thể dùng chung phòng tắm với người khác", Tô Mạc Mạc chỉ có thể ôm quần áo của mình đi vào phòng tắm cho khách.

Đến khi cô tắm rửa xong xuôi, mặc áo hoodie khác trở về phòng Văn Tố Tố, Văn Tố Tố đang ngồi trên mép giường đưa lưng về phía cửa, nói chuyện qua điện thoại--

"Thích thì có cách gì chứ, mình đã chủ động như thế, Thương Ngạn vẫn không nhìn thấy mình. Mình thấy trong lòng của cậu ấy đâu đã bị Thư Vi câu dẫn đi hết rồi."

"....."

"Thích, hoa hậu giăng đường thì sao chứ? Mình không thấy Thư Vi đẹp chỗ nào. Hơn nữa, lúc bầu chọn hoa hậu giăng đường đó, nếu không phải thấy cậu ta đến gần được Thương Ngạn, ai sẽ bầu chọn cho cậu ta chứ."

"....."

"Thân hình, dáng người tốt thì sao? Chọn hoa hậu giăng đường là phải nhìn mặt, đâu phải nhìn dáng người."

"....."

"Mình chưa nói đó vốn phải là mình, cậu --"

Văn Tố Tố đang nói, trong lúc lơ đãng nhìn thấy cô gái đứng ngay cửa, tiếng líu lo lập tức dừng lại.

Cô ta vội vàng cúp máy, biểu cảm có chút xấu.

"Em..... Em đi vào lúc nào?"

Gương mặt cô gái hoàn toàn che dấu bên dưới nón áo, một lúc lâu sau mới nghe thấy âm thanh truyền đến.

"Vừa nãy."

Nói xong hai chữ này, cô gái ôm quần áo của mình đến một phần giường khác.

Trong phòng chỉ bật đèn ngủ nhỏ đầu giường, ánh đèn nhu hòa, Văn Tố Tố chú ý đến ngón tay mảnh khảnh của cô gái vì cần đèn mà có lúc lộ ra dưới cổ tay áo.

Dưới ánh đèn, đầu ngón tay tinh tế trắng nõn gần như trong suốt.

Sắc mặt Văn Tố Tố đột nhiên khó coi.

Giờ phút này cô ta mới nhớ ra, nếu xét về khuôn mặt, người duy nhất có thể dễ dàng đánh bại được Thư Vi có lẽ chính là cô gái trước mắt này.

Cô ta đã gặp qua diện mạo dưới lớp áo.

Hai năm trước, cô ta đi cùng ba mẹ đến viện thăm "tiểu thư Tô gia" mới vào, hôm đó cũng là một ngày hè. Cách một cánh cửa kính nhìn vào phòng bệnh, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô gái mặc đồ bệnh nhân màu trắng ấy, Văn Tố Tố đã không muốn bước vào --

Từ nhỏ cô đã kiêu ngạo về diện mạo của mình, đó là lần đầu tiên cô gặp một cô gái chỉ cần liếc mắt qua là đã thắng cô tuyệt đối.

Đó cũng là lần đầu tiên cô biết được, thì ra loại thuần túy sạch sẽ đến cực hạn đó, là một thứ đẹp đến mức gần như diễm lệ.

Vậy mà ngày mai Tô Mạc Mạc phải chuyển vào lớp bọn họ, vị trí hoa khôi lớp của mình đã khó giữ, Thương Ngạn càng không thể liếc mắt đến cô ta một cái phải không?

Văn Tố Tố cắn môi dưới, ánh mắt lập lờ.

Nhưng cũng không chùng..... Hai năm đã qua, vị tiểu thư Tô gia như mỹ nhân đó, khi lớn lên đã trở nên mờ nhạt trong biển người r ấ.....

Văn Tố Tố bất an tự an ủi, ánh mắt dò qua người cô gái, đến khi thấy được mấy cái áo hoodie giống nhau trong đồng đ ồ của cô, trong lòng cô ta bất ngờ nổi sóng.

"Mạc Mạc, sau này em muốn mặc qu ần áo này đi học sao?"

Bàn tay đang xếp qu ần áo tạm dừng, Văn Tố Tố nghe được một tiếng đáp nhẹ g ần như không thể nghe thấy.

Cô ta c ần lòng không đ ậu nhếch khóe miệng.

..... Được r ấ, chỉ c ần ngay từ đ ầu không được chú ý đến, cho dù sau này phát hiện ra thì sao chứ, đã biết được tính cách quái thai này của Tô Mạc Mạc, Thương Ngạn tuyệt đối sẽ không coi trọng cô.

Văn Tố Tố an tâm hơn nhi ều.

Cô ta vừa chuẩn bị lên giường ngủ thì thoáng thấy một đoạn cổ chân trắng như tuyết lộ ra của cô gái.

Ánh mắt Văn Tố Tố lóe lóe, lấy ra hai cái qu ần jean rộng trong một góc của tủ qu ần áo.

"Mạc Mạc, Tam trung không cho nữ sinh mặc váy dài từ đ ầu gối trở lên, chi ều dài áo hoodie của em chắc chắn không đủ..... Chị có mấy cái qu ần jean, mua v ề vẫn chưa mặc qua l ần nào, cho em đó."

"....."

Không khí an tĩnh vài giây, một bàn tay tinh tế trắng nõn thò ra từ trong tay áo hoodie to rộng, chậm chạp nhận lấy hai cái quần jean rộng quá mức đó.

"Cảm ơn." Cô gái nhẹ giọng nói.

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mạc Mạc và Văn Tố Tố cùng ngồi xe của Văn gia, được tài xế trong công ty của Văn Trình Châu đi đầu động tạm thời đưa đến Tam trung.

Mắt thấy đã gần đến trường, bất an trong lòng Văn Tố Tố đã thể hiện ra ngoài.

Ánh mắt xoay chuyển vài lần, cô ta giả vờ vô tình mở miệng: "Mạc Mạc, em sẽ chuyển vào lớp của bọn chị đúng không?"

Bên cạnh không có ai đáp lại, Văn Tố Tố đã quen với việc im lặng là cam chịu này.

Cô ta hờn dỗi ghen lời, cắn răng cười khẽ: "Mẹ của chị để chị chăm sóc em, nên chị nhắc nhở em một chút..... Trong lớp chúng ta có một nam sinh tên Thương Ngạn, em phải nhớ đừng trêu chọc cậu ta."

"....." Cô gái vẫn không nói chuyện.

Văn Tố Tố có hơi chán nản.

May mà lúc này, có lẽ tài xế trong xe cảm thấy không khí xấu hổ, chủ động nối tiếp câu chuyện, "Tam trung Thương Ngạn..... Tôi cũng đã nghe nói qua nam sinh này, hình như địa vị của cậu ta rất lớn."

Đáy mắt Văn Tố Tố xẹt qua cảm xúc vinh dự sung sướng, rất nhanh đã bị đè áp xuống.

Cô ta xụ mặt, "Trong trường không có nhiều người biết địa vị của cậu ta, nhưng nghe nói ngày khai giảng năm lớp mười đó, cậu ta được hiệu

trường đích thân dẫn vào lớp. Hơn nữa sau đó đã xảy ra một chuyện....."

Tài xế tò mò hỏi: "Chuyện gì?"

"Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết có một học sinh đặc tội cậu ta, ở ngay cổng trường bị đánh đến mức đưa thẳng lên xe cứu thương, sau đó biến mất, không ai gặp lại..... Từ đó, trong trường có người đặt cho cậu ta một danh hiệu."

"Tôi cũng đã nghe nói qua chuyện này."

Tài xế cười cười trong kính chiếu hậu, trong mắt hiện lên sự kiêu dè.

Cho dù đã là người trưởng thành, hiển nhiên ông cũng vì tin đồn này nọ mà tẽn tò tại sự kính sợ với một nam sinh cấp 3.

"Thương Ngạn, Thương Diêm La của Tam trung, đúng không?"

"....."

Ánh mắt Văn Tố Tố lóe lóe, khó có khi không nói nữa.

Đến cổng trường, Văn Tố Tố xuống xe vào lớp học, tài xế dẫn Tô Mạc Mạc đi đến tòa nhà hành chính, tìm chủ nhiệm lớp 11-1.

Trên đường, tài xế quan tâm hỏi thăm cô gái vài câu, vốn cho rằng sẽ không nhận được lời đáp nào, nhưng làm ông không ngờ được là, đứa bé quái gở khác lạ ở Văn gia này, lúc này sẽ trả lời những câu hỏi của ông.

Tuy giọng nói vẫn rất nhẹ, nhưng đã làm tài xế có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng mà vừa mừng vừa lo). Ông không khỏi cười nói: "Chú còn tưởng rằng con không thích nói chuyện."

"....."

Lúc này cô gái trềm mặc vài giây, mới có giọng nói thật nhẹ truyền ra từ mũ áo choàng.

"Con thích nói chuyện, nhưng không thích nói chuyện với người không thích con."

Như ba mẹ Văn gia, như Văn Tố Tố, như những hộ sĩ trong viện đi đầu dưỡng, như những người trong kí ức rất ghét cô, người nhà họ Tô.

Tài xế sừng sốt, dừng chân.

Dường như cô gái không hề phát hiện, vẫn tiếp tục bước từng bước về phía trước, thân hình nhỏ xinh, bước chân không lớn, đi rất chậm, cũng rất an tĩnh.

Tài xế chớp chớp mắt, lấy lại tinh thần, cười khổ đi theo.

Đứa bé được cho rằng chất phác đến mức gần như dại khờ, không nghĩ rằng lại là người có tâm tư trong sáng nhất.

Nhưng tài xế không thể đi cùng Tô Mạc Mạc đến tòa nhà hành chính.

Nhận được cuộc gọi, ông không thể không dừng lại.

"Mạc Mạc, chú có việc gấp ở công ty -- tòa lầu màu đỏ đó là khu hành chính đó, chú đã nhờ thầy Lý Sư Kiệt đón con dưới lầu, con tự qua đó được không?"

"....."

Tô Mạc Mạc nhìn thoáng qua tòa kiến trúc màu đỏ cách đây một khoảng, chậm rãi gạt đầu.

Vài phút sau.

Cách tòa kiến trúc màu đỏ chỉ còn một tòa lầu, Tô Mạc Mạc đang đi trên đường nhỏ gần rừng trúc dừng chân, nhìn về phía trước.

Một nam sinh đang đứng trên đường dựa vào hàng rào.

Người đó đang mặc quần áo Tô Mạc Mạc đã nhìn quen cả đoạn đường từ này đến giờ, quần dài đen.

Nhưng lại có điểm khác.

Bóng dáng phía trước phá lệ tươi đẹp, cao gầy nhưng cứng cỏi, vai rộng eo hẹp, chân dài vô cùng, đem áo sơ mi và quần dài đen phác họa ra đường cong thân hình đẹp nhất.

Ánh sáng xuyên qua rừng trúc trở nên đặc biệt ôn nhu, vẽ lên những nét loang lổ xinh đẹp trên người anh.

Cô gái dừng lại tại chỗ vài giây.

Cuối cùng cô vẫn chậm rãi đi qua.

Đến khi đến sau lưng người đó, cô dừng lại, đang định lên tiếng, thì thấy người trước mặt đột nhiên xoay người lại.

Hiển nhiên đối phương vẫn chưa chú ý phía sau mình đang có một người.

Vì thế, một tiếng "Bịch" trầm thấp vang lên.

Tô Mạc Mạc theo bản năng phát ra tiếng, giờ tay che lại chóp mũi bị đâm đến phát đau.

Nam sinh đang cầm một tay vào túi cũng dừng chân, nhíu mày, con ngươi đen nhánh hạ xuống.

Trên gương mặt với đường nét sâu sắc có chút bực bội, nhìn thấy cách ăn mặc của người trước mặt thì dừng lại.

Người này mặc áo hoodie cũ cùng quần jean rộng thùng thình, còn đang đội nón áo.

Nhìn hai vai nhỏ hẹp, hẳn là một nữ sinh.

Hơn nữa vóc người rất thấp, hình như còn chưa đến một mét sáu, áo hoodie dài rộng và mũ cùng quần jean che lại tất cả dung mạo và dáng người của cô.

Với vóc dáng cao ráo của nam sinh, nhìn từ trên xuống, chỉ thấy được nón áo trên đỉnh đầu.

"Cho..... Qua một chút."

Giọng nói dưới nón áo mềm nhẹ ngoài ý muốn, nam sinh có hơi bất ngờ, nhướng nhẹ mày.

Không biết có phải vì bị đâm trúng quá đau hay không, trong lúc nói chuyện, phảng phất có một giây rưỡi tạm dừng.

Nam sinh hạ tầm mắt.

Một cảm giác không nói rõ lướt qua trong lòng.

Tô Mạc Mạc nói xong, im lặng chờ đối phương tránh ra.

Đợi vài giây, ngoại trừ tiếng xào xạc vang lên do gió thổi trong rừng trúc tạo ra thì không còn động tĩnh nào khác.

Khi Tô Mạc Mạc chuẩn bị lên tiếng lần nữa, một giọng cười nói chây lười xuyên qua nón áo truyền vào tai.

"Đằng trước có nữ sinh đang đánh nhau, cậu đi đường vòng đi."

"..... Đánh nhau?"

Chuyện này đã vượt ra khỏi phạm vi kiến thức mười mấy năm của cô, làm cô gái tò mò theo bản năng.

"Tại sao nữ sinh lại..... Đánh nhau?"

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười, "Vì một người."

Trong bóng râm dưới mũ, cô gái chớp chớp mắt, càng ngạc nhiên:
"Ai?"

"....."

Tần mắt nam sinh hơi rũ xuống.

Anh chưa mở miệng, cô gái nhỏ như đang trộm mặc quần áo của người lớn cũng không truy vấn, có vẻ rất kiên nhẫn chờ anh trả lời.

Trần mặc kéo dài vài giây, ma xui quỷ khiến, anh hơi hé miệng, môi mỏng phát ra hai chữ.

"..... Thương Ngạn."

Sau khi nói xong, gương mặt cực đẹp của nam sinh xẹt qua một tia tức giận nhàn nhạt.

Bị lừa đến đây làm anh không lường trước được..... Có lẽ bị ám đầu, mới có thể đứng đây chơi trò hỏi đáp với một cô bé kì quái không hề quen biết.

Nam sinh đang chuẩn bị nâng bước rời khỏi thì nghe thấy cô bé trước mắt nhẹ nhàng "a" một tiếng.

Phản ứng này làm hành động của anh dừng lại.

"..... Cậu biết cậu ta?"

"Tôi đã nghe nói qua."

Dưới nón áo, cô gái hơi cúi xuống, nhớ lại lời Văn Tố Tố nói.

"Thương Diêm La Tam trung."

"....."

Ở nơi cô gái không thấy được, trong con người đen nhánh của nam sinh trở nên lạnh lẽo.

Giây tiếp theo, giọng nói mang theo chút giọng mũi mềm mại của cô gái vang lên, giống như đang lầu bầu--

"Nếu thật là Diêm La, vì sao có nhiều người thích cậu ta như thế."

Cô đã gặp tới mấy người.

Hai nữ sinh đang đánh nhau đằng trước; Văn Tố Tố nói chuyện rất kì quái; còn Thư Vi trong lời Văn Tố Tố wua điện thoại..... Thương Ngạn gì đó ở Tam trung, thật ra được rất nhiều nữ sinh thích thì phải.

"Vì vậy không nên gọi là Thương Diêm La của Tam trung....."

"Vậy gọi là gì."

Nam sinh cười nhạt.

Cô gái nghiêm túc mà nghĩ nghĩ, thanh âm mềm nhẹ mở miệng:

"Ừm..... Bông hoa của Tam trung?"

Hết chương 1

#xanh

Chương 2: Phóng đăng đến bùng nổ

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Bông hoa..... của Tam trung?"

Nam sinh trước người Tô Mạc Mạc nhẹ nheo mắt lại, môi mỏng hé mở, chậm rãi lặp lại năm chữ này.

Ngữ điệu không lên không xuống, nhưng mang theo một hương vị nguy hiểm.

Tô Mạc Mạc hơi khó hiểu.

Không chờ cô đặt câu hỏi, phía trước con đường nhỏ cô đang đi bị nam sinh chặn lại, một giọng nữ kinh hỉ xen lẫn ủy khuất bỗng nhiên vang lên --

"Thương Ngạn!"

"....."

Thương Ngạn không hề đáp lại.

Anh dời mắt xuống, ánh mắt dừng trên thân hình nhỏ xinh của cô gái, khóe môi hơi cong lên, cười như không cười.

Thân hình cô gái dừng lại một giây, ngay sau đó chậm rãi xoay người, nhìn ra phía sau của cô.

Giữa rừng trúc và hàng rào, không có một bóng người.

Gió lạnh thổi qua rừng cây.

--

Vậy nên gọi "Thương Ngạn", chỉ có thể là.....

"Vừa nãy cậu gọi tôi là gì?"

Cách nón áo, giọng nói chây lười mang theo tươi cười trên đỉnh đầu càng thêm trăn trăn.

Tô Mạc Mạc: "....."

Trong lúc hai người nói chuyện, nữ sinh đang trước gọi Thương Ngạn đã chạy đến trước mặt, tiến lại thật gần mới dừng bước.

Nữ sinh lại mở miệng lần nữa, trong giọng nói có phần buồn bực yêu kiều.

"Nói chuyện với cậu đó, sao cậu không để ý đến mình vậy....."

Nói gần hết câu, Thư Vi mới chú ý đến, trước người Thương Ngạn, còn có một người mặc quần áo kì quái mà lúc nãy đã bị che khuất hoàn toàn.

Thư Vi sửng sốt.

Cô ta đảo mắt qua, lập tức đoán được người bị quần áo che khuất hết hoàn toàn là nữ giới.

Ánh mắt Thư Vi lập tức trở nên cảnh giác mang theo địch ý --

Thường thì một tiểu nha đầu ngay cả mặt cũng không thấy sẽ không được cô ta đặt vào mắt.

Nhưng chú ý đến khoảng cách rất gần giữa cô gái và Thương Ngạn, trong lòng Thư Vi liền sinh ra cảm xúc không thoải mái.

Cô ta không để lộ ra suy nghĩ của mình, chỉ mỉm cười tiến lên một bước.

"Ồ, bị tiểu học muội* muốn tỏ tình chặn lại sao?"

*(Xung hô dành cho nữ sinh học lớp thấp hơn)

Nói vậy, dư quang Thư Vi liếc qua cô gái, "Tôi là Thư Vi, tiểu học muội, tên em là gì?"

"....."

Dưới nón áo, cô gái nhẹ nhấp nhấp đôi môi nhợt nhạt, chớp mắt, không nói gì.

Thư Vi.....

Hình như là hoa hậu giảng đường của Tam trung mà Văn Tố Tố không thích kia.

Lúc nãy Thương Ngạn nói "Đánh nhau", thì ra trong đó có một phía là người này sao.....

Nhìn cô gái mặc áo hoodie kì quái chỉ cúi đầu không nói chuyện, đáy mắt Thư Vi xẹt qua tia đắc ý, cô ta quay đầu, nhìn nam sinh đứng một bên.

"Thương Ngạn, lúc nãy không phải mình cố ý lừa cậu, cậu sẽ không tức giận đúng không? Mình đây....."

"Đi ra ngoài nói."

Độ cong trên môi của nam sinh không thay đổi, nhưng ngữ khí lại lạnh đi.

Nụ cười trên mặt Thư Vi cứng lại, tạm dừng hai giây cô ta mới "Ừ" một tiếng, vòng qua cô gái trước mặt, đi ra sau Tô Mạc Mạc.

Ánh mắt Thương Ngạn lẩn nử dờn xuống.

Đứng tại chỗ một lúc, nam sinh rút tay trong túi quần hơi cúi người hướng về phía nón áo.

Cô gái có vẻ phát hiện ra gì đó, bất ngờ lui lại vài bước.

Hô hấp yếu ớt hít một hơi nhẹ.

Dường như bị dọa.

Cả người nam sinh dừng lại, con người đen nhánh lóe lên cảm xúc.

Giây lát sau, anh rút tay ra khỏi túi quần, giơ tay lên, không dùng lực mà vuốt vuốt nón áo mềm mại.

Sau đó anh tiến gần lại, cách một tầng vải hơi mỏng, lời nói lười biếng khàn khàn--

"Nhóc con."

"....."

"Có biết là em chết chắc rồi không?"

"....."

Hô hấp yếu ớt bên tai lần này lập tức dừng lại.

Thương Ngạn chặn lại ý cười cơ hồ muốn tràn ra mắt, bàn tay hơi dùng sức, vỗ vỗ đỉnh nón của cô gái.

"Nếu không muốn chết thì đứng ở đây chờ anh trở lại, -- kêu anh là "một bông hoa", chúng ta tính toán lại thật kĩ."

Dứt lời, Thương Ngạn thẳng eo, nghiêng người vòng qua bên cạnh cô gái rời đi.

"....."

Dưới nón áo, cô gái động động môi.

Mười phút sau.

Bên ngoài rừng trúc, mấy nam sinh đi ra, đến cạnh Thương Ngạn mới dừng lại.

Cần đầu là Lê Triết mở miệng: "Ngạn ca, đã tìm hết rồi, trong rừng thật sự không có ai."

"....."

Cảm xúc trong lòng từ tối đen trập xuống.

Trần mặc thật lâu, nam sinh cười nhạt một tiếng, quay mặt đi, cất bước đi ra ngoài.

Lê Triết vội vàng đuổi theo.

"Ngạn ca, cậu đi đâu vậy?"

"Tòa lâu khoa học kỹ thuật."

"....." Lê Triết toét miệng, "Lại là cái nhóm huấn luyện máy tính đó? Nghỉ hè đã làm lâu như thế, còn chưa xong nữa hả?"

"Ừ."

Lê Triết đi bên cạnh quan sát một lát, thấy Thương Ngạn không có vẻ nổi giận đùng đùng, mới tò mò há miệng hỏi --

"Ngạn ca, rốt cuộc lúc này cậu muốn tìm ai trong rừng trúc vậy, còn dám thả bồng cầu* cho cậu?"

*(Cho leo cây, thất hẹn,...)

Ánh mắt Thương Ngạn khẽ nhúc nhích.

"..... Một đứa nhóc."

"Gì? Con nít?" Lê Triết ngờ ra hai giây, lấy lại tinh thần, dở khóc dở cười, "Ngạn ca, cậu cần gì phải so đo với con nít chứ?"

Thương Ngạn không nói.

Lệ Triết vui đùa, "Hay là chúng ta bắt người đó ra, để Ngạn ca đét mông nó?"

"....."

Bóng dáng thon dài đang đi phía trước dừng lại.

Đám người đi theo bao gồm Lệ Triết đều dừng lại, thấy Thương Ngạn nghiêng người về phía cậu ta, ánh mắt vi diệu.

Lệ Triết bị nhìn đến khó hiểu, "Ngạn ca?"

Nam sinh được kiến nghị "đét mông" hoàn hồn trở về, đôi mắt anh lấy lại tiêu điểm, môi mỏng khẽ nhúc nhích, ánh mắt liếc nhìn Lệ Triết lộ ra muôn vàn ghét bỏ --

"Cậu còn là người sao?"

Lệ Triết: "....."

Lệ Triết: "????"

*

Phía Tây Nam của Tam trung, tòa nhà khoa học kỹ thuật, lầu ba.

Chủ nhiệm lớp Lý Sư Kiệt dẫn theo Tô Mạc Mạc mặc áo hoodie cỡ lớn cùng quần jean phía sau, đi vào hành lang dài bên phải lầu ba.

Ông dừng lại trước căn phòng đầu tiên.

Lý Sư Kiệt nâng tay gõ gõ lên cánh cửa gỗ được sơn màu trắng trước mặt, bên trong truyền ra một tiếng "Mời vào" không rõ ràng.

"Thầy Hoàng, chào buổi sáng."

Lý Sư Kiệt đẩy cửa ra, chào hỏi với người thầy đang ngồi trước máy tính.

Vị thầy giáo này tuổi cỡ 40, đeo kính đen, thấu kính dày cứ như đế chai, thân hình lộ rõ phía sau bàn làm việc máy tính, mặc cái áo sọc vuông không rõ màu sắc.

Sau tiếng chào của Lý Sư Kiệt, tiếng gõ bàn phím vẫn không ngừng, chờ vài giây sau, đối phương mới miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía trên máy tính.

"Ồ, là lão Lý à..... Ông chờ chút đã, tôi gõ hết đoạn này cái."

Lý Sư Kiệt đáp ứng.

Ước chừng qua năm phút sau, cuối cùng bàn phím trước máy tính bị gõ xuống thật mạnh rồi kết thúc. Hoàng Kỳ Thịnh đứng lên, duỗi eo chân một lần, vừa xoa sau cái cổ nhức mỏi vừa hỏi: "Lão Lý, ông đột nhiên tới đây làm gì?"

Lý Sư Kiệt chỉ qua cô gái đứng một bên, cười nói: "Tôi đem tổ viên mới của tổ máy tính của các người qua."

"Tổ viên mới?" Hoàng Kỳ Thịnh sửng sốt, ngay sau đó bừng tỉnh đại ngộ, "À à, chính là cô bé sức khỏe không tốt lắm mới chuyển vào lớp ông mà ông nói qua điện thoại đúng không?"

Lời nói thẳng này của Hoàng Kỳ Thịnh làm Lý Sư Kiệt hơi xấu hổ, ông quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, may mà cô gái được giấu trong lớp quần áo không có phản ứng gì.

Lúc này Lý Sư Kiệt mới cười cười xoay người lại.

"Đúng thế. Sức khỏe của bạn học Tô Mạc Mạc..... Tương đối suy yếu, mới vào trường nên rất khó thích ứng với chương trình học ở đây, tôi dẫn con bé qua đây cho ông, để nó làm quen với hoàn cảnh của trường."

"Được rồi, vốn dĩ Tổ Huấn Luyện máy tính vẫn còn hai chỗ trống, cũng không chiêu sinh thêm, cho ông một cái là được."

Lý Sư Kiệt khách khí qua lại vài câu với Hoàng Kỳ Thịnh, mới đi đến cạnh Tô Mạc Mạc.

Ông nhẹ giọng nói, "Tô Mạc Mạc, con tạm thời ở Tổ Huấn Luyện một thời gian, đến khi xác định được cơ thể có thể thích ứng với hoàn cảnh ở đây, rồi mới chính thức đi học, được chứ?"

Cô gái trềm mặt một lát, đáp nhẹ một tiếng.

"Vâng được rồi, thầy Hoàng, sáng nay tôi có tiết một, học sinh này giao cho ông đó, tôi đi trước đây."

"Được, thầy Lý đi thông thả."

Lý Sư Kiệt xoay người rời đi.

Ông rời khỏi văn phòng được vài bước, trước mặt có mấy nam sinh đi đến.

Một người trong đó thấy ông, cười hì hì chào hỏi. Sau đó quay đầu về cầu thang phía sau hô lên:

"Ngạn ca, thầy Lý đến thăm tù cậu này!"

Vừa dứt lời, nam sinh phía sau dậm lên bước cuối cùng của bậc thang.

Nghe vậy, đuôi mắt người nọ giương lên, đôi mắt hẹp dài mang theo ý cười, "Thăm đại gia cậu thì có."

"Này này, ngài không phải là đại gia của tôi ư-- chỉ cần giúp tôi tìm ra bug (lỗi) của chương trình hôm qua, đừng nói đại gia, để tôi quỳ xuống gọi cậu là cha cũng được!"

"....."

Lý Sư Kiệt nghe được nhú mày, "Mấy người các cậu, ở Tổ Huấn Luyện nghiêm chỉnh một chút cho tôi."

Người đang muốn gọi cha là Ngô Hoàng Bác, nghe vậy cười ha ha vui vẻ, "Tổ Huấn Luyện chỉ có mấy người tại em, nghiêm chỉnh cho ai xem chứ thầy Lý?"

"Từ giờ không phải chỉ có mấy cậu."

"..... Hả? Muốn thêm người?"

Lý Sư Kiệt: "Thành viên mới đang ở trong văn phòng thầy Hoàng, sau này các cậu bớt nhốn nháo lại đi."

Nói xong, Lý Sư Kiệt tức giận trừng mắt nhìn mấy nam sinh cọt nhả đó một cái, lúc này mới nhấc chân xuống lầu.

Ông vừa đi vừa nói thầm trong lòng: Cô bé nhỏ như vậy bị mình đưa đến Tổ Huấn Luyện, có thể có chỗ không phù hợp hay không?

..... Nghĩ đi nghĩ lại, sao luôn có cảm giác như đưa dê vào miệng cạp vậy nhỉ?

Mấy nam sinh lục tục đi đến cửa văn phòng.

Cánh cửa mở ra một nửa, trước bàn làm việc, tổ viên mới đang ngồi trên ghế dựa lưng về phía bọn họ.

Áo hoodie to tướng, quần jean rộng thùng thình, nón áo cũng được đội vào.

Che kín mít.

"Mẹ nó," Ngô Hoàng Bác kinh ngạc cảm thán một tiếng, "Tổ viên mới ăn mặc kiểu gì vậy?..... Nhưng mà có hơi giống với công việc hacker đấy?"

Mấy nam sinh còn lại cười theo.

Ngô Hoàng Bác nâng bước chuẩn bị vào phòng, nhấc bước đầu tiên mới cảm nhận được chỗ khác thường -- cậu ta xoay đầu lại, nhìn Thương

Ngạn không hề có động tĩnh bên cạnh, không khỏi ngạc nhiên nói:

"Cha Ngạn, ngài không vào sao?"

"....."

Ánh mắt đặt trên bóng dáng nhỏ xinh bên trong cánh cửa của Thương Ngạn hơi động đậy.

Giây lát sau, anh hạ mi mắt, liếm hàm trên, khẽ hừ cười một tiếng.

"Vào."

Nam sinh bước từng bước dài vào.

Ngô Hoảng Bác và những người khác cũng đi vào.

"Đến hết rồi à."

Hoàng Kỳ Thịnh ngẩng đầu sau bàn làm việc thấy mấy tổ viên tiến vào, trực tiếp đứng lên, chỉ vào cô gái ngẩng đầu trên ghế dựa trước bàn giới thiệu, "Đây là thành viên mới của tổ chúng ta, lát nữa từng người các cậu đi chào hỏi, làm quen một chút."

Hoàng Kỳ Thịnh vừa nói, vừa dọn dẹp cặp làm việc của mình, "Tôi có việc khác phải làm, các cậu tâm sự với thành viên mới những chuyện trong tổ đi."

Mặt Ngô Hoảng Bác trắng bệch, "Thầy Hoàng, nhiệm vụ kia đã quá khó khăn, thầy còn đem thành viên mới vào nữa."

Hoàng Kỳ Thịnh nghe thấy lời nhắc này, mới nhớ ra --

"À đúng rồi, thành viên mới này không có căn bản gì về lập trình, một người trong các cậu ra dạy một chút."

Vừa nghe thấy lời này, mấy nam sinh đều cứng họng.

"Thầy, ngay cả chúng em còn tự lo không xong, làm sao có thời gia dạy người mới chứ?"

Trông mắt Ngô Hoảng Bác chuyển động, ngay sau đó nhìn thoáng qua nam sinh bên cạnh--

"Để Ngạn ca làm đi, chúng em so với Ngạn ca đâu chỉ là con trai (so với cha ông), không dạy nổi."

Hoàng Kỳ Thịnh bị Ngô Hoảng Bác chọc giận bật cười.

"Được, vậy em đi dạy thành viên mới đi, Thương Ngạn."

"....."

Chữ cuối cùng được phát ra, cô gái ngồi trên ghế vốn không có phản ứng gì, thân hình bỗng nhiên cứng đờ.

Đằng sau cô, cặp mắt đen nhìn chăm chăm bóng dáng tinh tế, hiện lên một chút hài hước thật nhẹ.

Thấy Thương Ngạn không lên tiếng, Hoàng Kỳ Thịnh nhú mày, "Sao nào, em cũng không dạy nổi?"

"..... Dạy."

Nam sinh lười biếng đứng ý. Anh tiến về phía trước, đến sau lưng thành viên mới mới dừng chân.

Nhấc tay lên, đỡ chỗ dựa sau lưng cô gái.

Thương Ngạn cúi người về phía trước, ngay cạnh nón áo của cô.

"Nhất định dạy..... Phải tự trải nghiệm."

Bốn chữ cuối cùng được phát ra từng tiếng chậm rãi.

Tiếng cười tục khàn mà ý vị thâm trường (có ý nghĩa sâu sắc) vang lên.

Mấy người đằng sau nghe thấy được, run lên --

Tiếng cười này của Ngạn ca quả thật,

..... Phóng đảng đến bùng nổ.

Tác giả có lời muốn nói: Cha Ngạn là phóng đảng nhất.

Cha Ngạn:?

Hết chương 2

#xanh

Chương 3: Đều là hậu cung của tôi đây

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tuy Hoàng Kỳ Thịnh chỉ là giáo viên của Tổ Huấn Luyện, nhưng đã sớm nghe về "sự tích" của Thương Ngạn ở Tam trung.

Nghe Thương Ngạn đồng ý, ngược lại ông có chỗ không yên tâm.

"Thương Ngạn, cậu đừng có bắt nạt thành viên mới."

Tầm mắt Ngô Hoàng Bác xoay chuyển, vui cười nói --

"Thầy Hoàng, ngài nghĩ cái gì vậy chứ, Ngạn ca là loại người bắt nạt kẻ yếu à?"

Cậu ta xoay đầu, liếc mắt ra hiệu cho những người khác.

"..... Huống chi, không phải còn chúng em ở đây sao."

Hoàng Kỳ Thịnh hơi yên tâm phần nào.

Nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nữa, ông dặn dò thêm vài câu rồi xách cặp và laptop rời khỏi phòng làm việc.

Chờ bóng dáng Hoàng Kỳ Thịnh biến mất ở cửa cầu thang, Ngô Hoàng Bác thu lại vẻ cười đùa, lắc đầu với người bên cạnh.

Người nọ hiểu ý, đi qua đóng cửa, xoay lưng đứng dựa vào cánh cửa.

"Rân", một tiếng trầm thấp vang lên.

Nhóc con ngẩng trên ghế hơi gồng mình lên.

Ngô Hoàng Bác đi đến bàn làm việc trước mặt Tô Mạc Mạc, dựa vào mặt bàn.

"Ngạn ca, nói như thế nào đây? -- cho thành viên mới biết được?"

"....."

Thương Ngạn vẫn giữ tư thế cúi người như ban nãy, hỏi bên cạnh vành nón cô nhóc.

"Nghe thấy chưa, nhóc con."

"....."

Dưới nón áo yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hô hấp yếu ớt.

Thương Ngạn tạm dừng một lát, cười nhạt.

Anh ng ồi dậy, đi về phía tủ đứng, truy ền lại lời nói lười nhác.

"Các cậu cứ nhìn r ồi làm."

Ngô Hoàng Bác đang thất th ần h ồi th ần lại, vui vẻ.

"Thằng nhóc người mới này, sau cậu có thể không biết đi ầu như này? Đùi Ngạn ca còn không chịu ôm, vậy cậu đừng có trách chúng tôi dạy dỗ cậu."

"....."

Trong phòng an tĩnh một lúc lâu, ngoại trừ tiếng lật sách của Thương Ngạn trước tủ, cô gái ng ồi trên ghế vẫn không lên tiếng như trước.

Ngô Hoàng Bác vẫn cười tươi, nhưng không nhìn được nhú mày.

"Cậu bị câm à, không nói chuyện được sao?"

Không kiên nhẫn thốt ra, Ngô Hoàng Bác đá chân đập vào ghế dựa của người mới.

Ghế xoay bị đá vang lên hai tiếng "bịch bịch".

"....."

Thương Ngạn đứng trước tủ đứng, đưa lưng về phía căn phòng.

Một tay anh cầm quyển sách lập trình, nghe thấy tiếng đá ghế, đốt ngón tay thon dài đang định lật qua trang bìa dừng tạm dừng.

Con người đen nhánh bị lông mi tinh mịn hơi rũ xuống che khuất, không thấy được biểu cảm.

Ngừng hai giây, trang giấy vẫn được lật qua.

Thương Ngạn chưa động đậy.

Căn phòng sau lưng anh, một nam sinh mập mạp trong tổ cũng đi đến cạnh ghế dựa, chen vào nói:

"Thằng nhóc này lì lợm thật đấy, lúc này cũng thế, ngay cả Ngạn ca nói mà cũng không đáp?"

"Có lẽ thiếu thốn khả năng nào đó?"

"Đừng làm."

Lúc này Ngô Hoàng Bác không kịp phản ứng, tức giận cắn răng cười --

"Ngồi chỗ đó hình như còn chưa cao đến eo Ngạn ca, lỡ như chơi hỏng mắt, thầy Hoàng sẽ lại tìm chúng ta tính sổ."

"....."

Động từ nào đó trong câu này, làm ngón tay lật sách của Thương Ngạn một lần nữa dừng lại.

"Không mở miệng thì chưa nói làm gì, nón áo cũng không chịu tháo? Thằng nhóc không lẽ phép này, ít ra phải dạy dỗ quy củ cho nó mới được."

Ngô Hoàng Bác nói, nhảy xuống bàn, duỗi tay hướng về đỉnh đầu của nhóc con trên ghế--

"Đừng có trốn, nếu không bị thương thì đừng có trách tôi."

"..... Bộp."

Tiếng gập sách không nặng không nhẹ vang lên.

Động tĩnh đột ngột này làm Ngô Hoàng Bác dừng động tác.

Cậu ta quay đầu, chần chừ nhìn Thương Ngạn đang đưa lưng về mọi người.

"Ngạn ca?"

"....."

Thương Ngạn nghiêng thân mình, bất động thanh sắc* rũ mắt, ánh mắt rơi xuống trên người nhóc con --

*(Mặt không đổi sắc)

Hai bàn tay trong tay áo của Tô Mạc Mạc để trên đầu gối, ở cổ tay áo mờ hồ thấy được đầu ngón tay xanh nhạt bất an quấn vào nhau.

Thương Ngạn thu mắt, quay người, đặt quyển sách trong tay vào tủ đứng.

"Được rồi."

"Hả? Không dạy dỗ cậu ta nữa à Ngạn ca?"

Thương Ngạn không nói tiếp.

Anh lấy một cái notebook ra từ trong ngăn tủ, đi đến chỗ cô gái đang ngồi trên ghế.

Đặt tay lên chỗ tựa, năm ngón tay thon dài nắm chặt, dùng sức một chút

--

Một tay nam sinh lôi ghế xoay, kéo cô gái vẫn còn đang ngờ ngẩn trên ghế vào gian phòng bên trong.

"Từ giờ nhóc con này coi như là một nửa học trò của tôi, không được mơ ước."

..... Mơ ước?

Mọi người sửng sốt.

Kéo ghế dựa đến cửa phòng, Thương Ngạn dừng lại.

Mấy nam sinh còn đang sửng sốt, tầm mắt Thương Ngạn hạ xuống, nhìn nón áo.

Anh cười nhạt.

"Ai trong bọn họ dám khi dễ em thì phải nói cho anh, hiểu chưa, nhóc con."

Trong phòng an tĩnh vài giây, từ nón áo truyền ra một tiếng thở mền nhẹ "Ừm".

Mọi người đứng hình.

Ngô Hoảng Bác: "..... Nữ???"

Thương Ngạn giơ tay, kéo cái ghế và cô gái trên đó cùng nhau vào phòng.

Rầm một tiếng.

Cửa khép lại.

Nửa nhịp sau, một đám như quỷ khóc sói gào la lối bên ngoài--

"Cậu đóng cửa làm gì vậy cha Ngạn??"

"Mẹ nó mẹ nó thủ hạ lưu tình (nương tay) đi cha Ngạn!"

"Trong tổ chỉ có một cô gái bảo bối đó cha Ngạn, tốt xấu gì cậu phải để mấy đứa con trai nhìn rõ dung nhan khó thấy của người ta đi mà --"

Trong phòng, Thương Ngạn thả tay ra, cười nhạt.

"Lung tung rối loạn cái gì."

Anh liếc mắt xuống, dời lên cái nón to tướng của áo hoodie.

Cô gái ngoại trừ việc theo bản năng nắm lấy tay vịn của ghế khi bị anh bất ngờ lôi cả người lẫn ghế đi thì vẫn luôn ng ẩ yên đó, không có nửa động tác nào khác.

Ngoan đến mức chọc người khác ngứa ngáy trong lòng.

Ánh mắt Thương Ngạn chột lóe, đặt laptop trong tay lên chỗ trống trên bàn.

Anh cũng thuận thế ng ẩ xuống bên cạnh.

"Nhóc con."

Anh hừ một cái, như cười như không mà gọi cô.

Tô Mạc Mạc lên tiếng, nghe thấy có phần không tình nguyện.

"Em tên gì?"

"....."

"Nói chuyện."

"Tô Mạc Mạc."

"....."

Con người đen nhánh của nam sinh lóe lên ánh sáng nhạt.

Giây tiếp theo, anh cong khóe môi, vẫn ng ồi ở đó, khuỷu tay đ ề lên đ ầu gối cúi người xuống, g ần như sắp tiến vào trong nón áo của cô gái.

Cô gái phát hiện ra, rụt lại với biên độ rất nhỏ.

Người trước mặt vẫn khàn giọng cười cười --

"Tô gì?"

"....."

Tô Mạc Mạc nhấp môi, khuôn mặt nhỏ giấu trong nón áo hơi bạnh ra.

Rõ ràng cậu ta nghe đ ược.

"Tô..... Mạc Mạc."

Ánh mắt Thương Ngạn hơi đ ồng cứng.

Từ vị trí hiện tại của anh nhìn xuống, nón áo to rộng này không thể che hết hoàn toàn khuôn mặt cô gái, để lộ ra một đoạn đường cong trên cằm.

Tuy chỉ có một đoạn này, nhưng đã trắng g ần đến mức trong suốt, như đ ược dùng thứ ngọc tinh khiết sạch sẽ nhất, loại một phân một hào đó mà cân nhắc làm ra, làm người khác không thể dời mắt.

Tô Mạc Mạc phát hiện ra, ép nón áo càng thấp xuống.

Thương Ngạn hoàn h ồi, mắt hơi tr ần.

..... Nhóc con chỉ mới lộ ra một đoạn cằm, vậy mà còn làm anh hoảng hốt thất th ần.

Thương Ngạn tự giấu cười nhạt, xoay người ng ồi thẳng dậy.

Anh vừa gõ tên lên màn hình, vừa cười như không cười mà mở miệng:

"Tô --"

Dư quang anh thoáng nhìn qua.

"Miêu Miêu*?"

*(Chữ Mạc trong tên của Mạc Mạc phiên âm đọc là Miảo, khá giống với chữ Miêu đọc là

Miào

nên Ngạn ca mới đọc thành như vậy)

"....."

Tô Mạc Mạc nắm chặt đầu ngón tay.

"Là Mạc, Mạc trong xa xôi."

Thương Ngạn vẫn cong môi, nhưng theo bản năng nhú mày lại.

Trên bàn phím đen tuyền, ngón tay thon dài vẫn không dừng, yên tâm thoải mái gõ "Tô Miêu Miêu".

Tô Mạc Mạc: "....."

Mặc dù có hơi bực bội, nhưng Tô Mạc Mạc vẫn có thể phân biệt được, trò đùa này của Thương Ngạn không có ác ý.

Trong phòng không ai nói chuyện.

Notebook đã lâu không dùng, nam sinh ngồi trên bàn lấy ra một cái USB, cài đặt lại hệ thống cho máy tính.

Từ tẩn nhìn của Tô Mạc Mạc, chỉ có thể nhìn thấy tư thế ngồi của người đó vẫn tản mạn, lười nhác dựa vào bức tường phía sau, ngón tay

thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng xinh đẹp, chuyển động trên bàn phím, hành động tùy ý, lộ ra sự phóng túng chói mắt mà thông dong không để ý.

Làm người khác không rời mắt được.

..... Trong sách cổ viết, nói "Thiếu niên phong lưu", chính là như này sao.

Tô Mạc Mạc nghĩ thầm.

Tâm mắt cô dời xuống.

Cặp chân thon dài dựa vào cạnh bàn lười biếng đặt dưới ánh mắt của cô gái.

Cái thứ dùng để chống đỡ này dài một cách khó hiểu, mũi chân đã sắp đụng trúng cô rồi.

Tô Mạc Mạc chậm rãi rút lại cẳng chân.

Dư quang Thương Ngạn thoáng nhìn, nhếch nhẹ môi.

"Em sợ anh?"

"....."

Đầu ngón tay Thương Ngạn dừng lại.

Anh chưa nghe rõ, rũ mắt, nhìn cô gái.

"Em vừa nói gì?"

Vì thế nghe được giọng nói mềm mại ấy lặp lại một lần:

"..... Cậu không ghét tôi sao?"

Thương Ngạn mỉm cười.

"Sao anh phải ghét em -- Tô Miêu Miêu?"

Xung hô cuối cùng bị ngữ khí hài hước của thiếu niên ép ra khàn khàn.

Tô Mạc Mạc cũng chậm chạp, nói từng chữ.

"Thương Diêm La."

"....."

Động tác Thương Ngạn tạm ngưng, nheo mắt lại.

Không chờ anh nhận diện cảm xúc của mình, thì nghe thấy đoạn sau, vẫn là thanh âm nhu mền ấy.

"Cậu không ghét tôi..... Tôi cũng không ghét cậu."

Có lẽ sợ anh đổi ý, cô gái nhỏ giọng bổ sung:

"Chúng ta tốt với nhau."

Thương Ngạn ngẩn ra.

Giây lát sau, đôi mắt anh lấp lánh, đầu lười đảo qua hàm trên, ý cười nghèn nghẽm.

"..... Được."

*

Một tiếng sau, Thương Ngạn mới ra khỏi phòng ngẩng đầu lên, thì đối diện với ánh mắt ai oán.

Ngô Hoảng Bác: "Ngạn ca, tim tôi vỡ tan rồi."

"?"

"Tôi dốc hết tâm huyết đi theo cậu một hơn một năm, đảo mắt cậu đã lấy người mới thay thế tôi."

"....."

Thương Ngạn liếc nhìn cậu ta có ý quát mắng.

Nhìn biểu cảm là thấy bị ghê tởm không ít.

"Rốt cuộc cậu muốn nói gì?" Nam sinh sải chân dài đi đến trước bàn máy tính chuyên dụng của mình, thấp người xuống quơ quơ con chuột trên bàn, không quay đầu lại hỏi.

Ngô Hoàng Bác nháy mắt biến sắc mặt, chân chột nịnh nót sáp lại --

"Ngạn ca, cậu đã gặp thành viên mới từ trước rồi sao?"

"Ừ."

Bên cạnh có một cái đầu thò qua, "Ngạn ca, người mới này có đẹp không??"

"Không phải các cậu gặp rồi sao."

Ngô Hoàng Bác: "Không phải, bọn tôi nói khuôn mặt đó-- cái nón đó lớn như thế, sắp biến thành bao bố luôn rồi, chúng tôi có nhìn thấy diện mạo đâu?"

"Không biết."

Thương Ngạn vẫn giữ tốc độ gõ bàn phím như cũ, mười ngón thon dài, cảnh đẹp ý vui.

"--? Ngạn ca cũng chưa thấy??"

"Ừ."

"Vậy xong rồi." Ngô Hoàng Bác trở về ghế dựa, "Vốn cho rằng với cách hành xử lúc này của Ngạn ca, chắc hẳn cô gái nhỏ đó rất đẹp, ít nhất cũng phải bằng Thư Vi -- kết quả cậu vốn dĩ chưa từng thấy mặt của người mới sao?"

Tiếng gõ bàn phím trong tay Thương Ngạn rớt cuộc cũng dừng.

Anh nâng mắt, cười như không cười.

"Xong rồi như thế nào?"

Ngô Hoàng Bác bò dậy, hạ giọng:

"Cậu nhớ lại đi Ngạn ca, người mới này thoát nhìn yếu ớt, nếu diện mạo chỉ như bình thường, chắc chắn cũng sẽ không che chắn kín mít lại ngay giữa mùa hè!"

Thương Ngạn nhướn mày, "Cho nên?"

Ngô Hoàng Bác vỗ tay, "Nên ý tôi là, người mới này nhất định xấu-- hơn nữa không phải xấu bình thường, là loại xấu xí ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố. Để tôi miêu tả cho cậu vài thứ, như miệng --"

"Bốp!"

Ngô Hoàng Bác bị đánh ngậy ra, qua hai giây mới ôm đầu khóc: "Ngạn ca cậu đánh tôi làm gì?"

Thương Ngạn đã thu tay, thông thả ung dung cọ cọ hai bàn tay,

"Nói nhiều."

"Không phải tôi sợ Ngạn ca nhất thời lẫn quẩn trong lòng, hoa khôi cả trường như Thư Vi lại không chịu theo đuổi, mà lẩn đường lạc lối sao....."

"....."

Thương Ngạn cười như không cười liếc xéo cậu ta, giả vờ muốn giơ tay lên.

Ngô Hoàng Bác che miệng nghiêng qua một bên.

Hai nam sinh bên cạnh nhìn đến bật cười, một người trong đó đứng ra hòa giải giúp Ngô Hoàng Bác, "Nói không chừng là làn da không đẹp."

"Da xấu đến mức nào mới phải che kín mít?..... Như vậy phải đen tới mức nào chứ?"

Ngô Hoàng Bác không kiềm chế được miệng.

Nói xong cậu ta liền hối hận, vội vàng cẩn thận nhìn qua Thương Ngạn.

Thấy nam sinh khó có khi thất thần.

Trong phòng an tĩnh hai giây, mới nghe Thương Ngạn rũ mắt, cười nhẹ.

"Trắng."

Chỉ là trắng thôi sao?

Thậm chí làm người khác không nhận được nghĩ, nếu dùng lòng bàn tay chà lên làn da trắng nõn mềm mịn đó, thoáng dùng sức, có lẽ sẽ để lại dấu vết ửng đỏ ái muội.

"Hả? Cậu nói gì chứ Ngạn ca?"

Ngô Hoàng Bác tò mò truy vấn.

Lúc này, cửa văn phòng bị đẩy ra, nam sinh là thành niên thứ năm trong tổ đi vào, vừa ném bình nước trong tay vừa nhìn Thương Ngạn.

"Ngạn ca, bên ngoài có người tìm."

Ngô Hoàng Bác lập tức có hứng thú mới, "Ồ, học kỳ mới không khí mới -- lần này là con gái nhà ai đây, gan lớn thật, còn theo đuổi tới tận Tổ

Huấn Luyện?"

Nam sinh đi vào báo tin hiểu ý, chớp chớp mắt với Ngô Hoàng Bác, "Hình như là hoa khôi của lớp Ngạn ca."

Ngô Hoàng Bác: "À, là khổng tước kiêu ngạo kia đúng không?"

Thấy Thương Ngạn không động đậy gì, nam sinh tiến vào cười khở.

"Ngạn ca, hoa khôi của lớp cậu còn đang canh giữ ở cầu thang đó, nếu cậu không ra, tôi thấy cậu ta có thể đứng đó tới hết tiết tự học cuối cùng đó."

"....."

Thương Ngạn đẩy bàn phím trong tay ra, đứng dậy đi ra ngoài.

Gương mặt anh tuấn chói mắt vẫn tươi cười, nhưng lại mang thêm vài phần khó chịu.

Chờ tiếng đóng cửa vang lên, đám người Ngô Hoàng Bác cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra --

"Chim khổng tước nhỏ này thật khờ, sao cậu ta không thử tìm hiểu xem, Thư Vi quán lấy Ngạn ca chặt như thế, vì sao vẫn không tới Tổ Huấn Luyện chứ?"

"Hừm..... Tôi thấy cậu ta dám tìm đến đây làm gián đoạn công việc, chắc chắn cậu ta sẽ không xong với Ngạn ca rồi."

"Nói không chừng đúng vậy thật."

"Chúng ta đánh cược?"

"....."

Trong lúc bốn nam sinh cùng nhau thương lượng tiền đặt cược, cánh cửa gian phòng bên trong kêu lên "kéo kẹt", bị một người đẩy ra.

Vẫn là cô gái được áo hoodie dài rộng và quần jean thùng thình che kín đứng đó.

Dù gì cũng là con gái, cho dù có khả năng rất xấu xí, nhưng bốn đứa con trai vốn đã quen thuộc với căn phòng toàn giống đực này vẫn đứng hình ở đó.

Đến khi thanh âm mềm nhẹ truyền ra từ trong nón áo sụp xuống đó --

"Cậu ấy nói tôi có thể sẽ không tìm thấy mấy quyển sách..... Xin hỏi sách đặt ở đâu vậy?"

"....."

Trần mặc và an tĩnh kéo dài, Ngô Hoàng Bác bị đẩy ra làm người đại diện, gương mặt căng cứng đỏ lên, ấp úng hai câu mới lắp bắp nói ra một đáp án--

"Ngoài phòng..... Bên kia của cầu thang, phòng đầu tiên là thư viện....."

"Cảm ơn."

Tô Mặc Mặc nhẹ giọng đáp.

Cô đi đến cửa phòng, kéo ra, an tĩnh đi ra ngoài, không tiếng động đóng cửa lại.

Đầu ngón tay vừa trượt xuống then cửa, cầu thang sau lưng cô đột nhiên truyền ra tiếng nói--

"..... Cậu không nghe nói, tôi đã có bạn gái?"

Âm thanh réo rắt lọt vào tai, chữ cuối hơi trầm khàn, đi vào lòng người.

Tô Mặc Mặc hơi ngần ra.

Cô đương nhiên biết giọng nói này -- mới nãy trong phòng, cô còn bị người này vừa chế nhạo vừa kiên nhẫn dạy kiến thức lập trình.

Cũng lười biếng như này, tựa như không để tâm, tựa như chưa tỉnh ngủ.

"Thương Ngạn, cậu căn bản chưa từng thừa nhận quan hệ với Thư Vi. Thật ra hai người vốn không có quan hệ nam nữ đúng không?"

Một giọng nữ ủy khuất vang lên.

"Nếu cậu đã không thích cô ấy, vì sao không thử tiếp nhận mình?"

Nếu nói giọng của Thương Ngạn chỉ làm cô hơi ngẩn ra, thì giọng nữ này đã làm cô trực tiếp ngây ra như phỗng.

--

Không phải người nào khác, đúng là con gái bảo bối của gia đình mà cô đang ở nhờ, Văn Tố Tố.

Cũng là người sáng nay trong xe đã nói cho cô biết Thương Ngạn là "Thương Diêm La" của Tam trung, kêu cô tránh xa người này.

"....."

Không khí phía sau im lặng đột ngột.

Giây lát sau, Tô Mạc Mạc nghe thấy trong giọng nói có chút ử rũ khàn khàn.

Nam sinh cười một tiếng rất nhẹ.

Tựa như một mảnh lông chim phất qua đầu quả tim của người, ngựa ngửa tê dại --

"Đúng là Thư Vi không phải bạn gái của tôi."

Văn Tố Tố mừng rỡ, "Cậu thừa nhận? Vậy có phải mình....."

"Bởi vì tôi không có hứng thú với nữ giới."

"--"

Văn Tố Tố ngậy người.

Thương Ngạn hừ một tiếng, cười nhạt, đuôi mắt lạnh lẽo giương lên.

Anh tùy ý vươn tay ra sau, ngữ khí trào phúng --

"Có biết Tô Huấn Luyện sau lưng tôi không, cả nhóm bên trong đều là hậu cung của tôi đấy."

Tô Mạc Mạc: "....."

Văn Tố Tố: "....."

Cho dù nghe ra lời này có ý chế nhạo, Văn Tố Tố vẫn theo bản năng nhìn theo phương hướng cánh tay nam sinh.

Nhìn qua đó, đờng tử cô ta co rút lại.

"Cô --"

"....."

Thấy phản ứng của Văn Tố Tố không đúng, Thương Ngạn cũng nửa xoay người, tầm mắt liếc qua.

Đứng đó, chính là cô gái bé nhỏ xinh xắn đang có ý định yên lặng không tiếng động bước đi.

Hết chương 3

#xanh

Chương 4-1: Thật xin lỗi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Văn Tố Tố nín thở vài giây, mới đề ép được câu chất vấn “Sao cô lại ở đây” đã tới bên miệng.

Nhưng cô ta vẫn không thể tin nổi nhìn qua đó.

— —

Thấp thỏm bất an cả buổi sáng, cô ta vẫn không thấy Tô Mạc Mạc chuyển vào lớp mình.

Trước khi tới đây, cô ta còn thở phào nhẹ nhõm một hơi, tưởng rằng bởi vì tình huống nào đó đã khiến ba mẹ thay đổi quyết định muốn chuyển Tô Mạc Mạc vào lớp mình.

Nhưng cô ta nghĩ ra sao cũng không thể tin được, thế nhưng có thể gặp được Tô Mạc Mạc ở đây!

Hơn nữa..... Hình như đối phương còn đi ra từ văn phòng Tô Huấn Luyện của Thương Ngạn.

Tưởng tượng đến việc Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc đã ở cùng nhau trong một căn phòng cả buổi sáng, Văn Tố Tố cảm thấy lòng mình cứ như bị mèo cào.

Biểu tình cô ta không khống chế được trở nên khó nhìn.

Nhưng Thương Ngạn đã nghiêng người đi, nhìn văn phòng của Tô Huấn Luyện ở phía sau, không để ý đến biểu cảm của Văn Tố Tố đã thay đổi.

“Nhóc con?”

Anh nhượng mày, ngữ khí nhẹ nhàng hài hước, “Em chạy đi đâu?”

“.....”

Đã bị phát hiện, Tô Mạc Mạc chỉ phải im lặng thu h ữ bàn tay đang đẩy cửa ra.

Cô xoay người, không nhìn hai người, chỉ yên lặng đi v ề hướng thư viện.

Trong chốc lát, bóng dáng nhỏ xinh đã biến mất ở cửa thư viện.

Thương Ngạn thu h ữ tâm mắt, thấy được ánh mắt Văn Tố Tố phức tạp nhìn anh.

Ý cười dưới đáy mắt nhạt dần, Thương Ngạn lười nhác nhíu mày.

“Còn gì nữa?”

Văn Tố Tố cúi đầu, “..... Người lúc này, là tổ viên mới của các cậu sao?”

Bị hỏi như vậy, Thương Ngạn mới nhớ đến lời nói kì quái của mình.

Anh không khỏi mỉm cười.

“Cô ấy không phải, chỉ là một nhóc con thôi.”

Lời này làm cặp mắt Văn Tố Tố sáng lên hi vọng.

Cô ta đề nặng ngữ điệu thử dò hỏi: “Tổ viên mới này của các cậu có hơi kì quái..... Cô ấy vẫn luôn đội nón như thế sao?”

“.....”

Thật lâu không được đáp lại, Văn Tố Tố khó hiểu ngẩng đầu lên, thấy nam sinh vẫn đứng tại chỗ, rũ mắt liếc cô ta.

Ngũ quan thâm thúy tuấn mỹ được ánh sáng ngoài cửa sổ lọt vào mặt lên một tầng vàng nhạt, sống mũi cao thẳng với làn da trắng lạnh âm u, môi mỏng hơi cong lên, không biết là cười hay chỉ đang trào phúng.

Thấy Văn Tố Tố ngửa đầu nhìn lên, con người đen nhánh gọn sóng lạnh lùng, môi mỏng hé mở.

— —

“Người của tổ chúng tôi, liên quan gì đến cậu?”

“.....”

Sắc mặt Văn Tố Tố trắng xanh.

Vài giây sau, cô ta đứng đó nắm chặt bàn tay, trong mắt cô ta chứa nước mắt dùng sức trừng Thương Ngạn một cái, xoay người chạy xuống cầu thang.

Nhìn bóng dáng kia biến mất, cảm xúc trên ngũ quan đậm bạc của nam sinh tan đi vài phần.

Mặt không biểu cảm xoay người trở về.

Tới trước cửa, cặp chân dài dừng lại.

Sau cửa không biết ai nói câu “Hình như đã quay về”, theo sau là một chuỗi bước chân hỗn loạn cùng tạp âm.

Thương Ngạn dùng mũi chân đẩy cửa, rũ mắt đảo qua.

Trên mặt đất là mấy cái ghế dựa bừa bộn.

Trong góc, trước mấy bàn máy tính, một đám nhân mô cầu dạng*, tất cả đều đang chuyên tâm làm việc.

*(Nhân mô cầu dạng: Ở đây có thể hiểu là mặt chó thân người, bên ngoài thì lịch sự nghiêm túc, bên trong thì đang suy tính gì đó)

Thương Ngạn nhấc chân bước vào, không thèm nhìn thẳng.

“Ai làm thì tự dọn đi.”

Anh trở về trước máy tính.

Bốn nam sinh còn lại trong tổ dựng thẳng lỗ tai, một lúc sau, không thấy Thương Ngạn nổi giận, Ngô Hoàng Bác mới trở mặt xoay ghế dựa sát lại — —

“Ngạn ca, chim khổng tước kia đi rồi sao?”

“Ừ.”

Mười ngón tay tung bay trước máy tính, lưỡi nhác đáp, không hề tạm dừng.

Ngô Hoàng Bác: “À, vậy hai người..... Có kết quả gì chưa?”

“Kết quả gì?”

Cuối cùng Thương Ngạn dừng gõ, lưỡi biếng nghiêng mặt.

“Không phải chim khổng tước đi tìm Ngạn ca thổ lộ sao?..... Qua một kỳ nghỉ hè, người ta đã không kiên nhẫn chờ cậu buổi chiều đến lớp đã chạy đến Tổ Huấn Luyện trước — — Ngạn ca vẫn chưa tỏ vẻ gì với người ta sao?”

Ngô Hoàng Bác nhướn mày với anh.

Thương Ngạn im lặng hai giây, phút chốc cong môi cười lên.

Ngô Hoàng Bác bị nụ cười này làm lung lay, bên tai nghe thấy thanh âm từ tính như vụn băng đông lạnh — —

“Nếu cậu không tìm được bug (lỗi) của chương trình kia, tôi đây sẽ giúp cậu xử lý nó, đỡ cho cậu tiếc nuôi không nở xóa bỏ.”

Ngô Hoàng Bác: “.....??”

“Trễ nhất là chiều nay, cậu có thể bắt đầu bây giờ.”

Ngô Hoàng Bác ngậy ra vài giây, trong nháy mắt hai chân mềm nhũn:

“Đừng đừng đừng — — Cha Ngạn con sai rồi, đó là sản phẩm cả kì nghỉ hè của con — — cầu xin bàn phím của cha Ngạn tha cho mạng chó của con!”

Ngô Hoàng Bác đang la hét như quỷ khóc sói gào, cửa phòng bị mở ra, cô gái ôm một quyển sách an tĩnh bước vào.

Thương Ngạn đang bị làm phiền đứng lên, thuận thế đi đến cạnh cô.

Anh rũ mắt xuống đánh giá.

“Nhóc con, đi lấy sách gì vậy?”

Tô Mạc Mạc yên lặng nhìn bàn tay đang duỗi qua: Khớp xương thon dài rõ ràng, vân da hơi mỏng, mặc dù chỉ hơi giương ra, thoát nhìn trắng nõn mà hữu lực.

Cô mím môi, không nhúc nhích.

“Bây giờ em có thể coi như là học trò của anh, anh nói gì em cũng phải nghe.”

Thương Ngạn dụ dỗ.

“.....”

Tô Mạc Mạc chần chờ hai giây, mới chậm rãi đặt sách lên.

Động tác thật cẩn thận, dường như sợ đè nặng anh.

Thương Ngạn cầm lòng không đậu cong lên khoe môi.

Ánh mắt rơi xuống bìa sách.

“《Ngôn ngữ C* — — từ nhập môn đến tinh thông》?”

*(Ngôn ngữ C: Một dạng ngôn ngữ lập trình)

Âm cuối hơi cao lên, giọng nói mang theo ý cười.

Thanh âm của Thương Ngạn sạch sẽ mát lạnh, đọc có cái tên sách mà cũng rất dễ nghe.

Tô Mạc Mạc đang có chút thất thần thì nghe thấy giọng nói đó phát ra
— —

“Ai trong các cậu cho rằng em ấy tìm quyển sách này là thích hợp?”

Đám người nhìn nhau.

Loan Văn Trạch trong tổ mở miệng, “Ngạn ca, sách này để đặt nền móng cho người mới cũng được phải không?”

Đối với Thương Ngạn, người có “quyền uy” đủ để sánh vai với thầy Hoàng, Loan Văn Trạch có nghi ngờ gì cũng phải thật cẩn thận mới nói ra.

“Đổi sách cho em ấy.”

Ngô Hoàng Bác cũng tò mò: “..... Đổi thành cái gì?”

“Ngôn ngữ C — — từ nhập môn đến từ bỏ.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Phụt.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

An tĩnh hai giây, cô gái vươn tay ra, dùng sức túm lấy quyển sách trong tay Thương Ngạn lấy về, không quay đầu lại đi vào phòng trong.

Ngô Hoàng Bác không nhịn cười được, đứng dậy đi tới, “Cha Ngạn, cậu đã chọc giận thành viên mới tính tình ngoan ngoãn rồi.”

“..... Đúng là đã tức giận.”

Thương Ngạn cười thu mắt, rũ mi, nhìn ngón tay cái của mình.

Vết xước do bìa sách xẹt qua tạo nên chàm rãi chảy máu.

Ngô Hoàng Bác bên cạnh cũng cúi đầu theo, thấy vết thương trên tay Thương Ngạn thì hoảng sợ.

“Tay cậu sao lại bị như vậy?”

Cậu ta sửng sốt trong chốc lát mới lấy lại tinh thần, nhớ đến mấy lời đồn nghe được trong trường về Thương Ngạn, âm cuối của cậu ta run run

— —

“Người, người mới làm?”

..... Thành viên mới bé nhỏ của bọn họ sẽ không vì chuyện này mà ngày đầu tiên tiến vào đã nhuộm máu Tổ Huấn Luyện rồi chứ .....

Nhưng tâm trạng của Thương Ngạn lại có vẻ rất vui, nhìn vào vết thương cười cười.

Anh giơ tay, không chút để ý mút hết vết máu rồi xoay người trở lại trước máy tính.

Ngô Hoàng Bác càng mơ hồ “Cha Ngạn, cậu không nổi giận sao?..... Chẳng lẽ mấy ngày nay ăn chay?”

Thương Ngạn liếc cậu ta.

Ngô Hoàng Bác rụt cổ, ngẩng vào chỗ nửa phút, vẫn không nhịn được xoay đầu lại — —

“Cha Ngạn, nếu vết thương này do tôi gây ra, cậu sẽ như thế nào?”

“.....”

Người đang gõ số liệu lười biếng cười.

Lạnh lẽo khó hiểu.

“Tôi sẽ không như thế nào, nhưng cậu thì không chắc.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Đêm trước bị đám người Lê Triết kéo đi quán cà phê Internet xuyên đêm, Thương Ngạn gõ xong một đoạn, nằm lên bàn ngủ.

Khi tỉnh lại đã là giữa trưa, không ai trong Tổ Huấn Luyện dám quấy rầy anh, lúc này trong phòng đã không còn ai.

Anh xoa cổ và hai vai cứng đờ, vừa định chuẩn bị rời đi, thoáng thấy đồ vật đặt trên góc bàn — —

Một miếng băng keo cá nhân in hình phim hoạt hình.

— —

Khỉ con ôm lấy cái đuôi cuộn tròn của mình, trông mắt đen nhánh bóng bẩy nhìn anh.

Thương Ngạn hơi nhướn mày, cảm thấy đầu quả tim giống như bị đuôi khỉ quét qua.

Bên cạnh góc bàn, có một tờ giấy ghi chú nho nhỏ, trên đó viết ba chữ “Thật xin lỗi”.

Thương Ngạn cười nhẹ, cất bước ra ngoài.

Gần đến cửa, ma xui quỷ khiến, anh nghiêng mắt nhìn thoáng qua cánh cửa để mở bên trong.

Đương nhiên không còn ai.

Nam sinh đứng tại chỗ một lát, đi đến trước bàn cần lấy băng keo cá nhân, xoay người rời khỏi.

Ngoài cửa sổ.

Lá cây nằm dưới ánh nắng giữa trưa, gió hè thổi qua làm chúng đung đưa, in bóng lên cửa sổ, tờ ghi chú ở góc bàn lay động trong gió.

Hết chương 4

—

Bìa truyện mới do bạn lxlxsso tặng.

#xanh

Chương 4-2: Nhà ăn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ăn tối xong, rời khỏi bàn ăn, Tô Mạc Mạc trở về phòng sớm.

Nội thất phòng cho khách vẫn chưa sắp xếp ổn thỏa, nên tối nay cô vẫn ngủ cùng phòng với Văn Tố Tố.

Hiệu quả cách âm của Văn gia rất tốt.

Nhưng dù đóng chặt cửa phòng, Tô Mạc Mạc vẫn nghe thấy tiếng cãi nhau mờ mờ từ phòng ăn của Văn Tố Tố và ba mẹ Văn gia.

Không nghe rõ nội dung.

Cô gái ngồi trước bàn nhỏ duỗi bàn tay trắng nõn, đề lên nón áo hoodie, những âm thanh đó lại cách xa hơn một chút.

Mơ hồ mà yếu điệu.

Như phát ra từ một thế giới khác.

Quyển sách 《 Từ nhập môn đến tinh thông 》 trong tay Tô Mạc Mạc được lật qua trang 42, phía sau cô, cửa phòng bị người dùng sức kéo ra.

Văn Tố Tố biểu tình khó coi bước đến.

Sau khi đi vào, Văn Tố Tố dừng chân. Ánh mắt cô ta phức tạp, liếc qua thân ảnh trước bàn học, giận dữ đi qua góc phòng khác.

Trong phòng an tĩnh.

Hô hấp của cô gái trước bàn học nhẹ đến mức không nghe thấy, dường như hoàn toàn không hề tồn tại.

Văn Tố Tố vài lần muốn nói lại thôi, vẫn không nhận được phá hỏng sự trăn mặc.

“Mạc Mạc”, cô ta đề nặng cảm xúc trong giọng nói, “Sao em lại vào tổ máy tính của trường chúng ta?”

“.....”

Bàn tay cầm cây bút tạm dừng.

“Thầy Lý sắp xếp.”

Văn Tố Tố suy nghĩ vài giây, mới hiểu ra Tô Mạc Mạc đang nói đến chủ nhiệm lớp 11-1 Lý Sư Kiệt.

Cô ta có phần không cam lòng, chỉ có thể cau mày.

“Vậy hôm nay ở trường, Thương Ngạn có thấy em..... Chị nói là có thấy em tháo nón ra không?”

“Không.”

Cô gái nhẹ nhàng lật một trang sách.

Ánh mắt quét đến dòng chữ “Từ nhập môn đến tinh thông” ở góc tờ giấy, Tô Mạc Mạc bỗng dừng nhớ đến thanh âm mát lạnh tươi cười trào phúng nọ.

Ngón tay gõ gõ trên quyển sách của cô gái dừng lại, dưới ánh đèn trắng đến trong suốt.

“..... Cậu ta không có chú ý đến tôi.”

Cô rũ mi, nói ra rất nhẹ nhàng.

“.....”

Văn Tố Tố thở phào một hơi dài. Giống như tro tàn trong lòng lại bùng lên, ánh mắt cũng trở nên linh hoạt hơn.

Cô ta đã nghĩ, ngày mai phải xin lỗi như thế nào với người đó vì sự xúc động hôm nay.

Chìm đắm trong rung động như thế, Văn Tố Tố đã quên để ý, vừa nãy cô ta chỉ che giấu hỏi một câu, cô gái đã nói ra lời mà cô ta muốn nghe thấy nhất.

.....

Dưới ánh đèn bàn, Tô Mạc Mạc khép sách lại.

Trên giường lớn phía sau, Văn Tố Tố đã ngủ, trong phòng yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Tô Mạc Mạc ngẩng đầu, nhìn đồng hồ.

Gần nửa đêm.

Hôm nay cô ngủ rất trễ.

..... Nếu mẹ Viện trưởng biết được, hẳn là sẽ trách cô.

Tô Mạc Mạc không tiếng động đứng lên.

Lấy ra áo hoodie màu xám và nội y đã được người giúp việc Philippine giặt sạch đặt trong tủ quần áo, cô gái khẽ khàng bước ra, đi đến phòng tắm cho khách.

Cách đó vài bước là phòng ngủ chính.

Bên trong đã tắt đèn, nghĩ rằng vợ chồng Cao Thư Văn đã ngủ, cô gái càng bước đi nhẹ hơn.

Khi cô đi ngang qua cửa phòng ngủ chính, giọng nữ cuồng loạn bị bức tường cách âm cản lại truyền ra từ khe cửa — —

“Văn Trình Châu, tôi là bảo mẫu của Tô gia sao!”

“Thư Văn.....”

“Con của mình mà Tô gia còn mặc kệ, mắc mớ gì lại ném đến nhà chúng ta? Coi chỗ này là trạm thu dưỡng hay thùng rác vậy??”

“..... Mặc Mặc cũng chỉ ở nhà mình hai năm, bà đừng nói quá lên như thế.”

“Hai năm? Nói ra dễ quá — — với cái tính cách của lão phu nhân Tô gia, để nó quay về mới là lạ!”

“Trước kia Tô gia giúp chúng ta nhiều như thế, bà coi như là báo ân đi.”

“Nhưng nó có bệnh! Lỡ như ngày nào đó, nó chết trong nhà chúng ta — —”

“Bốp!”

“..... Văn Trình Châu! Ông dám vì tiểu tạp chủng của Tô gia mà đánh tôi — — bà nội ruột của nó còn không muốn liếc nhìn nó một cái, sao ông coi nó thành bảo bối như vậy, nó là con gái ông à!?”

“Đủ rồi!..... Tôi không muốn nghe bà ăn nói điên khùng nữa.”

Văn Trình Châu đen mặt mở cửa ra.

Ra ngoài, lỗ tai ông động động, cảnh giác quay đầu nhìn qua — —

Hành lang trống rỗng kéo dài, ánh trăng xuyên thấu qua cửa kính, chiếu xuống mặt đất.

Không phát hiện ra gì hết, Văn Trình Châu nhú mày, xoay người ra ngoài ban công hút thuốc.

Cách đó vài mét là phòng cho khách, cánh cửa khép hờ chậm rãi đóng chặt.

Cô gái chậm rãi ng ồi xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Cô ôm đầu gối, cầm đặt trên khăn tắm và quần áo trước người, an tĩnh nhìn ra không trung ngoài cửa sổ sát đất.

Cành cây khô hắc vươn ra, như muốn chạm đến bầu trời đầy sao và mặt trăng sáng ngời.

“..... Mày với không tới.”

Trong căn phòng tối đen, cô gái nhẹ giọng nói ra.

Tựa như những thứ Văn Tố Tố muốn là có thể có được để như trở bàn tay.

Nhưng đối với cô.....

Với không tới.

Nên cô không muốn hi vọng xa vời.

*

Tam trung là trường học bán trú.

Dựa theo quy định, nếu không phải xin nghỉ, tất cả học sinh đều phải ăn trưa trong nhà ăn của trường.

“— — âm mưu! Đây nhất định là âm mưu của nhà ăn trường học!”

Xoay lưng lại với cửa sổ nhà ăn, một tay Lê Triết nâng mâm cơm, một tay khác cầm đôi đũa đảo qua đảo lại để ăn trong đó. Sau đó cậu ta ghét bỏ gác đũa qua một bên.

“Nếu không phải là quy định bắt buộc, nhà ăn này chắc chắn sẽ vì ế hàng mà đóng cửa trong vòng ba ngày.”

Sát cửa sổ, Thương Ngạn nhận lấy đũa liếc mắt nhìn, đồng thời nhú mào.

Nhưng anh cũng không nói gì, cầm đũa bước đi.

“Này, Ngạn ca, cậu chờ chút.”

Đi mấy bước, hai người gặp Ngô Hoảng Bác và Loan Văn Trạch đang đi đến.

Hai người này vốn học cùng lớp, lại ở chung trong Tổ Huấn Luyện, hiển nhiên bây giờ cũng cùng nhau học xong, nhìn thấy Thương Ngạn, Ngô Hoảng Bác lập tức chân chó đi về phía trước — —

“Ồ, cha Ngạn, ngài còn tự ăn cơm sao?”

“.....”

Thương Ngạn liếc nhìn cậu ta, môi mỏng mở ra, cười như không cười.

Con người đen nhánh lạnh lẽo.

“Không ‘tự’ ăn, chờ cậu dứt?”

“Tôi đây nào dám, đoạt mất vị trí của hoa hậu giảng đường, cô ấy xé xác tôi thì làm sao?” Ngô Hoảng Bác nhìn xung quanh, “Aiz, trưa nay sao không thấy hoa hậu giảng đường đi theo?”

Lệ Triết: “Chắc là giáo viên lớp mười hai dạy quá giờ.”

Cậu ta vừa nói xong, Thương Ngạn đã cất bước đi đến khu ăn.

Ngô Hoảng Bác và Lệ Triết đã gặp nhau mấy lần, lúc này cũng không thấy xa lạ, tiến lên hai bước nhỏ giọng hỏi: “Tâm trạng cậu ấy không tốt sao?”

Lệ Triết thở dài.

“Biết tiết cuối cùng của chúng tôi là gì không?”

Ngô Hoảng Bác ngờ ra hai giây, bưng tỉnh đại ngộ:

“Ngũ văn.”

“.....”

Lệ Triết chep miệng gật đầu, không tiếng động thờ dài, quay đầu theo sau.

Mấy người còn lại đứng bên cửa sổ lấy đồ ăn đủ rồi, có người phụ trách chiếm chỗ, lúc này đang đứng trong khu I của chỗ ăn, phất tay với bọn họ.

“Ngạn ca.”

Giọng nói cũng không lớn, nhưng nghe cũng đã nghe, ánh mắt sôi nổi tò mò hoặc sợ hãi của mọi người nhìn về nam sinh cầm đầu đi ở giữa.

Có ai chưa nghe qua danh tiếng “Thương Diêm La”, những người không biết chuyện thì được mấy lời truyền miệng “phổ cập khoa học”, ánh mắt nhìn nam sinh từ kinh diễm đã chuyển thành sợ hãi.

Biểu cảm của Lệ Triết trầm xuống.

Thương Ngạn hồn nhiên chưa nhận ra, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng lười biếng, không rõ cảm xúc dưới đáy mắt, cầm mâm cơm đi đến khu I của chỗ ăn.

Thấy Thương Ngạn chưa tức giận, trong lòng Lệ Triết nhẹ nhàng thờ ra, vội vàng đi theo.

Nhưng mới đi mấy mét, thấy chân dài của nam sinh chậm đi, ngay sau đó ngừng lại, ánh mắt nghiêng về một cái bàn ăn bên kia.

Lệ Triết nhìn theo hướng đó.

“Á, Ngạn ca, đó không phải là thầy Hoàng của tổ máy tính các cậu sau?..... Chú lùn nhỏ ồi bên cạnh thầy ấy là ai vậy, con của thầy ấy à?”

“.....”

Nửa ngày không nghe được tiếng đáp, Lê Triết tò mò mà quay đầu nhìn.

Nam sinh đứng đó hơi nheo mắt, môi mỏng cong lên.

Giống như tâm tình đột nhiên trở nên không t ồi.

Lê Triết ch ần ch ờ xoay người, đi lên hai bước về phía trước, dừng bên cạnh bàn.

Cậu ta cong lưng, bày ra vẻ cợt nhả — —

“Chào buổi trưa, thầy Hoàng, mang con trai thầy đi ăn à?”

“.....”

Vừa nghe thấy ngữ khí không nghiêm chỉnh này, Hoàng Kỳ Thịnh nhíu mày ngẩng đầu.

Thấy là Lê Triết, ông không có tí bất ngờ gì.

Lê Triết cười hì hì, “Mỗi lần thấy em, ngài đừng bày ra biểu tình hận sát không rền thành thép.”

“Cậu cũng biết tôi có ý này?”

Tròng mắt Lê Triết xoay chuyển, ánh mắt rơi xuống nhóc con bị áo hoodie rộng thùng thình che hơn nửa người bên cạnh Hoàng Kỳ Thịnh — —

“Bên cạnh là con trai ngài à? Thoạt nhìn có vẻ mười bốn mười lăm tuổi đúng không?”

Hoàng Kỳ Thịnh quay đầu, mặc kệ cậu ta.

“Ăn cơm của cậu đi.”

Lệ Triết đứng dậy.

“VẬY THẦY HOÀNG CỨ TỪ TỪ — —”

Âm cuối chưa dứt đã bị tiếng động mâm cơm kim loại đặt lên bàn ăn chặn lại.

Lệ Triết sững sốt hai giây, “Ngạn ca, bàn ăn của chúng ta ở bên kia.”

Bàn tay thon dài để mâm cơm xuống, không nhanh không chậm đẩy qua cạnh cô gái mặc áo hoodie.

Đuôi mắt Thương Ngạn rũ xuống, hừ cười.

“Thấy thầy giáo ăn cơm còn không ng ấ xuống ăn cùng..... Có lẽ phép hay không?”

Lời nói ám chỉ Lệ Triết.

Nhưng cặp con người đen như mực đó lại không hề chớp mắt nhìn chăm chú cô gái ng ấ cạnh Hoàng Kỳ Thịnh.

Lệ Triết: “.....?”

Cậu ta cũng không biết, trong từ điển của Ngạn ca của bọn họ vậy mà có hai từ “Lễ phép” hả??

Tác giả có lời muốn nói: Tô Miêu Miêu: (nhỏ giọng) Thầy, em muốn đổi chỗ.....

Hết chương 4

#xanh

Chương 5: Cậu mới 1 mét 5

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dứt lời, Thương Ngạn vươn cặp chân dài, ng ồi xuống bên cạnh Tô Mạc Mạc.

Lệ Triết và mấy nam sinh khác ng ờ ra, nhìn nhau vài l ần r ồi tìm chỗ ng ồi xuống.

Ở giữa còn một cô gái nhỏ, Hoàng Kỳ Thịnh ng ồi thẳng dậy, cau mày nhìn mấy học sinh này của mình — —

“Sao trước kia không thấy các cậu biết tôn sư trọng đạo?”

Khuỷu tay Thương Ngạn chống lên bàn, ngón tay thon dài vuốt cằm, rũ mắt liếc cô gái hai giây, anh mới nghi ền ng ắm cong khóe môi.

“Có thể do..... Em cũng đã làm sư phụ cho người ta?”

Hoàng Kỳ Thịnh nghĩ nghĩ, mới hiểu ra Thương Ngạn đang nói việc ông để anh dạy Tô Mạc Mạc.

Ông gật đầu, “Đúng lúc tôi ăn cơm xong còn phải qua văn phòng bên kia, cậu đã làm ‘sư phụ’, nhớ phải dẫn người an toàn trở về Tổ Huấn Luyện.”

Thương Ngạn gật đầu biểu đạt đồng ý.

Hoàng Kỳ Thịnh vừa đi, Lệ Triết ng ồi đối diện Thương Ngạn tò mò hỏi: “Ngạn ca, cậu còn làm thầy người khác nữa à?”

Bên cạnh có nam sinh cười. “Ai vậy, có được vinh hạnh cấp bậc này?”

“Chẳng lẽ..... Hoa hậu giảng đường Thư Vi?”

“.....”

Nói xong, bên cạnh vang lên mấy tiếng cười hi hi ha ha.

Thương Ngạn chỉ rử mắt, thong thả ung dung ăn cơm. Khóe môi cười không chút để ý, mặc kệ bọn họ khoe khoang lung tung.

Đến một lúc nào đó, anh bất ngờ nhàn nhạt mở miệng — —

“Nhóc con, mặt sắp vùi vào mâm cơm luôn rồi.”

Tiếng vui cười lú lo trên bàn dừng lại.

Đám nam sinh kinh ngạc nhìn Thương Ngạn.

Ngón tay c ần đưa dừng lại, Thương Ngạn lười biếng giương mắt nhìn qua bên cạnh.

Mọi người nhìn theo.

Quả nhiên là vậy.

Nhóc con bị áo hoodie che khuất g ần như đã bỏ cả người lên bàn rồi.

Đáy mắt Thương Ngạn nổi lên nghi ền ngẫm.

Anh cúi người qua, đến khi cách nón áo khoảng một gang tay mới hoãn lại.

Khóe môi nhếch lên, dờn mắt qua.

Thế nên giữa đám đông ền ào trong nhà ăn, dường như bên tai Tô Mạc Mạc chỉ còn tiếng cười đến lạc giọng của người kia — —

“..... Không phải phải tốt với nhau, nói không sợ anh sao?”

Âm cuối làm Tô Mạc Mạc khó hiểu muốn run lên.

Cô gái bối rối nhăn chóp mũi.

Cô do dự không lên tiếng.

Lệ Triết ng ỡ đối diện nhú mày, ngay sau đó cười nói: “Con trai thầy Hoàng có hơi hướng nội à?”

“Con gái.”

Thương Ngạn không thèm nâng mắt nói một câu.

“..... Hả? Con gái sao lại ăn mặc như vậy?”

Lệ Triết sửng sốt vài giây mới nhìn qua Tô Mạc Mạc, “Xin lỗi nha em gái nhỏ, mắt của anh trai không sáng lắm.”

Lệ Triết còn định nói tiếp, đối diện cậu ta, Thương Ngạn trước sau vẫn rũ mắt nhìn cô gái giương mắt lên.

Đồng thời, chân dài dưới bàn duỗi thẳng, đạp cái ghế dưới mông Lệ Triết một cái.

Thương Ngạn lười biếng nhìn cậu ta, nhấc cằm qua bên cạnh.

“..... Ng ỡ bên kia.”

Lệ Triết: “— —?”

“Bớt lắm lời.”

Lệ Triết cũng là người lạnh lẽ, ánh mắt xoay vài vòng rồi phản ứng lại
— —

“Hoá ra là vì tôi ng ỡ đối diện, nhóc con này mới không dám ng ỡ đầu sao?”

Cậu ta đứng lên, “Được rồi, tôi đổi chỗ.”

Thương Ngạn không lên tiếng nhìn qua.

Sau khi dịch ra, quả nhiên cô gái thoáng ng ỡ thẳng dậy.

Lệ Triết đổi chỗ xong, ng ỡ xếp qua Thương Ngạn, vừa ng ỡ xuống hai giây, đôi mắt li ền tròn tròn nhìn mâm cơm của Thương Ngạn— —

“Không đúng r ỡ Ngạn ca..... Đầu là thịt sốt tỏi, vì sao của tôi đầu là mộc nhĩ với cà rốt còn cả mâm của Ngạn ca đầu đầy thịt??”

*(Thịt sốt tỏi: 鱼香肉丝, không biết edit sao luôn)

Bên cạnh có người cười trộm, “Có thể là vì gương mặt.”

“Má nó.”

Lệ Triết trừng mắt qua, “Của cậu cũng toàn là cà rốt mộc nhĩ đó, cười nhạo tôi gì chứ!?”

“..... Chúng tôi cũng thế.”

“Đúng vậy, chỉ có mâm của Ngạn ca, hình như đã đem hết thịt trong n ỡ đồ vào.”

“Rốt cuộc ai là người múc đồ ăn vậy?? Không biết xã hội pháp trị mỗi người đầu là bình đẳng sao!”

“‘Mỗi người’ là bình đẳng, nhưng trong mắt nữ giới, chênh lệch của Ngạn ca và chúng ta đã vượt qua rào cản giống loài r ỡ phải không?”

“..... Mị nó, đây là lời cậu có thể nói ra sao, ra đây đi tôi không đánh cậu đâu.”

Các nam sinh òn ào bên cạnh, ánh mắt Thương Ngạn rơi xuống mâm cơm trước mặt cô gái ng ồi cạnh.

Cơm tẻ, canh trứng, măng xào.

Cùng với món thịt sốt tỏi phiên bản cà rốt mộc nhĩ.

Thương Ngạn nhìn hai giầy.

“Nhóc con, em như vậy sẽ không đủ dinh dưỡng.”

“.....”

Bàn tay vươn ra c ần muốn dừng lại, thật lâu không động đậy — — dường như cô đang tự hỏi mâm cơm của mình có chỗ nào “không đủ dinh dưỡng”.

Đôi mắt người nọ đảo qua, cười.

“Khó trách chỉ có 1 mét 5.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Cậu..... Cậu mới 1 mét 5.”

Thanh âm của cô gái bị đè nén m ềm mại, mang theo giọng mũi nhàn nhạt, giữa nhà ăn òn ào càng khó nghe thấy.

Chỉ có Thương Ngạn ng ồi bên phải cô nghe được.

Ý cười nơi đáy mắt anh tăng thêm.

“Anh 185.”

“.....”

“Thiếu váy trắng nhỏ à, anh mới mua vài cái áo sơ mi, tặng em?”

“.....”

Cặp mắt Thương Ngạn đầy vui vẻ.

Anh không tiếp tục chọc cô nữa, nghiêng người ra phía sau lấy một đôi đĩa mới.

Sau đó anh gấp thịch sốt tỏi chưa được đựng đến trong mâm cơm của mình đặt vào mâm của Tô Mạc Mạc.

Tiếng cười đùa bên cạnh dừng lại.

Lệ Triết khó không chế biểu cảm mà co rút khóe môi, “Ngạn...c...
Ca?”

“Ừm.”

Người nọ không giương mắt, chỉ lười biếng đáp lại.

Lệ Triết: “Tôi cũng chỉ có cà rốt.”

“Em ấy mười bảy, còn đang tuổi cao thêm.”

“Cô ấy mười bảy??” Biểu tình Lệ Triết vắn vẹo, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, “Không đúng, tôi cũng mười bảy mà, cũng đang ở tuổi cao thêm!”

“Ồ.”

Cuối cùng Thương Ngạn cũng nâng mắt, đuôi mắt hẹp dài nhướng lên.

“Em ấy 1 mét 5, cậu cũng 1 mét 5?”

Lệ Triết: “.....”

Lệ Triết: “Được, nhường cho cậu ấy.”

Thương Ngạn nhìn qua, đôi đĩa dừng trên không.

— —

Nhóc con chậm rãi kéo mâm cơm của mình qua chỗ khác.

Dùng hết 1 mét 5 tỏ vẻ kháng cự.

Thương Ngạn dừng động tác, đặt đũa xuống, nhướn mày.

“Sao vậy?”

Tô Mạc Mạc im lặng hai giây, giọng thật sự rất thấp, gần như không nghe rõ:

“..... Tôi cao 158.”

..... Khi mang giày.

Cô gái trộm bổ sung thêm một câu trong lòng.

Đông tử đen nhánh của Thương Ngạn gợn lên ý cười.

Anh cố chặn lại khóe môi cong lên, hơi cúi người sát lại cô gái — —

“Em cao bao nhiêu? Anh không nghe rõ.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Vết xe đò “Tô Miêu Miêu” vẫn còn đó.

Cô đã có kinh nghiệm một lần, làm thế nào cũng không chịu mở miệng nữa.

Trên bàn an tĩnh.

Không khí nhất thời quý dị.

Cuối cùng vẫn là Lê Triết không nhịn được ho một tiếng, “Ngạn ca, cậu và..... Hừm, bạn học nữ này, quen biết nhau sao?”

“Thành viên mới trong tổ, học trò nhỏ của tôi.”

Thương Ngạn nhướng mày.

“Cũng là nhóc con hôm qua tôi để các cậu tìm trong rừng trúc.”

Lệ Triết: “.....”

Lệ Triết khiếp sợ nhìn Tô Mạc Mạc.

— —

Người dám thả b ồ câu cho Thương Ngạn, vậy mà còn sống nguyên vẹn suốt hai ngày?

Hơn nữa với ba cái danh nghĩa đó (học trò, tổ viên mới, người thả b ồ câu)..... Sao lại có cảm giác sẽ xảy ra chuyện lớn vậy chứ.....

Không để Lệ Triết suy nghĩ ra “chuyện lớn” có thể là gì, điện thoại trong túi của cậu ta vang lên trước.

Cúi đầu nhìn tên người gọi, Lệ Triết thở dài.

“Ngạn ca, xin cậu đi mua điện thoại đi, điện thoại của tôi đã sắp thành vật liên lạc chuyên dụng của hoa hậu giảng đường Thư Vi rồi đó.”

“Vậy đừng nhận.”

“.....” Lệ Triết nghẹn lời một giây, “Tôi nào có lá gan đó chứ, người theo đuổi cô ấy đây trường, mỗi người nhớ một ngụm nước bọt đã có thể nhấn chìm tôi rồi.”

Lệ Triết nói th ầm xong rồi bắt máy.

Chốc lát sau, Thư Vi và một nữ sinh khác bung mâm cơm đến bàn bên này.

Giá trị nhan sắc của Thư Vi xem như được công nhận khắp Tam trung, lớp mười cũng hiếm có ai không biết vị học tử* là hoa hậu giảng đường này.

*(Học tử: Cách gọi nữ sinh học lớp lớn hơn)

Từ khi Thư Vi xuất hiện, trong nhà ăn liền xôn xao nhỏ. Đến khi cô ta đi đến góc bàn của Thương Ngạn, gần một nửa ánh mắt của khu I đã dời qua đây.

Đám người Lệ Triết sôi nổi chào hỏi.

“— — Ngạn ca, hoa hậu giảng đường Thư Vi tới.”

“Ừ.”

Thương Ngạn không ngẩng đầu, tùy tiện đáp.

Mấy nam sinh bên cạnh nhìn nhau, không rõ rốt cuộc đây là tình huống gì, không khỏi vừa xấu hổ vừa khó hiểu nhìn Thư Vi.

Sắc mặt Thư Vi có điểm khó coi.

Chẳng qua rất nhanh cô ta đã tươi cười, đặt mâm cơm lên vị trí đối diện Thương Ngạn.

“Hiểu Toa, ng ồi đi.”

Cô ta quay đầu nói với nữ sinh đi cùng.

Nữ sinh đó đáp ứng, cẩn thận liếc nhìn Thương Ngạn mới ng ồi xuống.

— —

Đối diện cô ta, Tô Mạc Mạc mặc áo hoodie hơi cứng người.

Quả nhiên..... Lúc nãy nên rời đi cùng thầy Hoàng.....

Cô gái khẽ chau mày nghĩ.

Không chờ Tô Mạc Mạc quyết định, cô đã nghe thấy ngữ điệu chây lười của người ng ấ cạnh vang lên bên nón áo — —

“Đổi chỗ đi.”

“— — cái gì?” Thư Vi nghi ngờ tại mình có vấn đề

“.....” Thương Ngạn giương mắt, trong con ngươi tối đen là ý cười lạnh, “Tôi nói, đổi chỗ đi.”

Sắc mặt Thư Vi hoàn toàn trắng bệch.

Lệ Triết bên cạnh thấy trạng thái không ổn, vội vàng cười hoà giải: “Hoa hậu giảng đường Thư Vi đừng giận, Ngạn ca không có ý gì khác — — chỉ là bạn học vừa vào Tổ Huấn Luyện máy tính này, tính cách tương đối hướng nội.....”

Lệ Triết không nói, Thư Vi cũng không chú ý đến Tô Mạc Mạc.

Lệ Triết vừa nhắc nhở, Thư Vi lập tức nhớ ra hình như cô gái gặp trong rừng trúc hôm qua cũng là người này.

Biểu tình của cô ta càng trở nên khó nhìn.

Không khí giăng co xấu hổ.

Ánh mắt bốn phương tám hướng trong nhà ăn hội tụ qua đây càng ngày càng nhiều.

Không khí trên bàn dài bên đây càng trở nên yên lặng áp lực, cô gái mặc áo hoodie đặt đôi đũa trong tay xuống.

“..... Tôi ăn xong rồi.”

Nhẹ giọng nói xong, Tô Mạc Mạc vịn vào mép bàn ăn chuẩn bị đứng dậy.

Cô chưa kịp lấy được trọng tâm, đột nhiên bên cạnh có bàn tay duỗi qua, nắm cổ tay cô ấn lại vào bàn.

Thân hình Tô Mạc Mạc cứng đờ.

Bên cạnh cô, ánh mắt Thương Ngạn cũng khẽ nhúc nhích.

— —

Cổ tay đang nắm thật sự rất mảnh khảnh, có vẻ chỉ cần hơi dùng lực là có thể bẻ gãy.

Anh theo bản năng giảm lực trên tay, lời nói ra cũng thấp hơn không ít.

“Em muốn cả đời này đầu 1 mét 5 sao, nhóc con?”

“.....”

Tô Mạc Mạc nghẹn lời.

Thư Vi nhìn chằm chằm bàn tay nắm chặt cổ tay áo của cô gái, ngón tay giữ lấy mâm cơm của cô ta trắng bệch.

Lệ Triết bên cạnh đã hồi thần, vội vàng duỗi chân đạp nam sinh đối diện, đồng thời bưng mâm cơm của mình đứng dậy — —

“Đi đi đi, cậu không có mắt à? Để con gái đứng ăn cơm sao? Mau nhường chỗ.”

Có bậc thang của Lệ Triết, lúc này sắc mặt của Thư Vi mới hòa hoãn lại, lôi kéo nữ sinh đi cùng mình, ngồi xuống bên cạnh Thương Ngạn.

Bữa trưa hôm nay yên tĩnh khác thường.

Chờ mọi người ăn xong đứng dậy, Lệ Triết không khỏi thở phào trong lòng.

Không đợi cậu ta thở hết hơi thì nghe thấy Thư Vi chủ động mở miệng:

“Thương Ngạn, cậu có thể đi cùng mình một chút không?”

Lệ Triết sững sốt.

Mấy người cùng nhìn nam sinh đứng bên cạnh.

Thương Ngạn nâng tầm mắt, thần sắc nhàn nhạt.

“Tôi muốn đưa nhóc con về Tổ Huấn Luyện.”

“.....” Thư Vi ảo não nhìn thoáng qua cô gái bị nón áo che khuất vẫn luôn cúi đầu ở đó, “Cậu để Lệ Triết đưa em ấy về cũng được mà.”

Thương Ngạn hé môi mỏng.

“Lệ Triết.”

“Hả? Ờ, được, tôi có thể — —”

“Người do cậu chỉ đến đây, tự dẫn về đi.”

Thương Ngạn nói xong rồi xoay người, thuận tay vỗ đỉnh nón của cô gái bên cạnh.

“Đi thôi, nhóc con.”

“— — Thương Ngạn!”

Thư Vi không kiềm được bức bối kêu, dẫn đến rất nhiều ánh mắt trong nhà ăn nhìn qua đây.

Trộn lẫn kinh ngạc cùng tám chuyện.

“.....”

Đưa lưng về đám người Thư Vi, tươi cười trên mặt Thương Ngạn nhạt dần.

“Cha Ngạn? Các cậu đang trong nhà ăn..... Tập đóng phim?”

Đúng lúc này, Ngô Hoảng Bác và Loan Văn Trạch ăn cơm xong không biết từ chỗ nào xông ra.

“.....”

Thư Vi vừa hô lên đã hối hận, lúc này chỉ có thể bực tức cắn môi dưới, không nói lời nào nhìn bóng dáng cao lớn trước mắt.

“Khụ, xem ra tôi đến sai thời điểm rồi sao.”

Ngô Hoảng Bác xấu hổ cùng Loan Văn Trạch nhìn nhau.

“VẬY cha Ngạn, chúng tôi đi— —”

“..... Các cậu đi về tòa nhà khoa học kỹ thuật sao?”

Giọng nói dịu dàng đột nhiên vang lên.

Ngô Hoảng Bác ngẩn người, phản ứng lại mới biết lời phát ra từ Tô Mạc Mạc bên cạnh Thương Ngạn.

Cậu ta sờ sờ ót.

“Đúng vậy, tiết đầu tiên chiều nay của chúng tôi là tiết tự học, hai chúng tôi sẽ đi thẳng qua đó.”

“Tôi đi cùng các cậu.”

Giọng nói của cô gái nhỏ nhẹ đi kèm tĩnh, trước khi đại não của Ngô Hoảng Bác kịp phản ứng lại, miệng đã không khống chế được ý rồi.

Dứt lời, cô gái xoay người, đi về phía cửa nhà ăn.

Ngô Hoảng Bác và Loan Văn Trạch đứng ngây ra..... Thoạt nhìn người mới cũng không khác gì lắm so với hôm qua.

Nhưng nhìn theo bóng dáng của cô, dường như có thể thấy được ý đồ chạy trốn.

“Aiz, hoa hậu giảng đường Thư Vi — —”

Lệ Triết đầu đầu nhìn bóng dáng phủ tay rời đi kia, gãi gãi thái dương, vòng qua cạnh Thương Ngạn.

“Ngạn ca, hình như Thư Vi thật sự tức giận, cậu mặc kệ sao?”

“.....”

Thương Ngạn hơi nheo mắt, ánh mắt nhìn chăm chăm đến khi thân ảnh nhỏ xinh biến mất trong tầm nhìn cuối nhà ăn, anh mới hạ mắt.

“Về phòng học.”

Nói xong, anh bước chên đi về phía trước.

Lệ Triết đứng tại chỗ ngây người, sau đó có chút ngờ ngẩn chỉ về hướng Thư Vi rời đi.

“Ngạn ca, cửa bên này gần hơn mà!”

“Tiêu cơm.”

“.....??”

Tác giả có lời muốn nói: Thương Ngạn: Tiêu cơm. (..... Thuận tiện nhìn nhóc con).

Hết chương 5

#xanh

Chương 6: Cải trắng và lợn rừng?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ra ngoài nhà ăn, đám người Lê Triết đi theo sau Thương Ngạn cách một khoảng dài.

Mới đầu còn an tĩnh. Chờ đến khi Thương Ngạn đã cách ba người bọn họ rất xa, quẹo vào con đường dẫn đến tòa lầu khoa học kỹ thuật, cuối cùng đã có người không nhìn được — —

“Triết tử*.” Nam sinh đi bên cạnh Lê Triết duỗi tay chọt eo cậu ta, “Đừng nói là Ngạn ca..... Thích cô gái nhỏ trong tổ của bọn họ rồi chứ?”

*(Cách gọi thân thiết dành cho con trai, ví dụ như Ngạn tử, Trạch tử... mình nghĩ vậy)

Lông mày Lê Triết động động, “Nói lung tung gì vậy.”

“Thư Vi theo đuổi còn không được, sao lại muốn đi theo sau cô gái nhỏ người ta chứ?”

“Không phải hôm qua Thư Vi nói dối Ngạn ca, lừa cậu ấy đi đến rừng trúc sao? Hình như còn vì chuyện đó mà cãi nhau rất dữ dội nữa.”

“Cho dù trước kia không cãi nhau, tôi thấy Ngạn ca đối xử với Thư Vi, dường như cũng không giống đối xử với cô gái này.”

“.....”

Lê Triết ghen lời, lập tức ảo não, “Vậy Ngạn ca cũng không có khả năng thích cô gái này — — cả khuôn mặt giấu kín dưới mũ, ăn cơm cũng không dám để lộ ra, quá kì quái.”

“Đúng là vậy thật.”

Mấy người khác bên cạnh gật đầu, “Tôi đoán chắc là trên mặt có bột, bạn học cấp 2 của tôi cũng vậy đó.”

“Sao Ngạn ca lại chọn cô gái đó làm học trò vậy?”

“Cần gì phải nói, chắc chắn là bị thầy Hoàng yêu cầu.”

“.....”

Có vài tiếng phụ họa, làm nổi bật dạ không tên về phương diện trong lòng Lê Triết cũng bị đè ép.

Cậu ta vẫy tay kêu bọn họ về lớp, mình thì nhanh chân đuổi theo đến cạnh Thương Ngạn.

“Ngạn ca, chúng ta về lớp sao?”

“Không vội.”

“.....”

Ngữ điệu lười nhác làm Lê Triết cứng họng, biểu tình cậu ta vì diều nhìn thoáng qua bóng dáng trên con đường phía trước, bất an trong lòng tuôn ra.

“..... Ngạn ca, cậu với nhóc con này, có phải hơi tốt quá rồi không?”

“?”

“Hoa hậu giảng đường Thư Vi cũng không có được đãi ngộ như này, Ngạn ca cậu mới quen biết cô gái nhỏ mấy ngày chứ.....”

“Hai ngày.”

“..... Hả?”

“Nói chính xác,” Thương Ngạn nhìn đồng hồ, đuôi mắt xếch lên, “Một ngày lẻ bốn tiếng.”

“.....”

Biểu tình Lê Triết hơi vắn vẹo, “Ngạn ca, đừng nói cậu có..... Suy nghĩ gì với nhóc con này đó.....”

Thân hình Thương Ngạn dừng lại.

Ngừng hai giây, anh chậm rãi xoay người, híp mắt nhìn Lê Triết:

“Cậu làm người đủ lâu rồi?”

Lê Triết: “— — ??”

Thương Ngạn nói tiếp nửa câu sau: “Nên mới có suy nghĩ này nọ với một đứa nhóc 1 mét 5?”

Con người đen nhánh lóe lên cảm xúc nguy hiểm.

“.....”

Bất chấp việc nghi ngờ “1 mét 5” này, Lê Triết lắc đầu như trống bỏi.

— —

Dưới cái nhìn chăm chú mang hàm ý tử vong của Thương Ngạn, cậu ta thực sự hoài nghi nếu mình trả lời chậm thêm hai giây, ngay cả đầu chó cũng không giữ được nữa.

Thương Ngạn thu hồi mắt.

Lê Triết chờ vài giây, mới lần nữa cẩn thận lên tiếng: “Vậy Ngạn ca, cậu cần gì phải đối xử tốt như thế với nhóc con vậy?”

“Em ấy là học trò của tôi.”

“.....” Lê Triết, “Cậu ấy thừa nhận?”

“Tôi thừa nhận.”

Lê Triết: “.....”

Được rồi.

“Vậy phỏng chừng nữ sinh cả trường đều muốn làm học trò thứ hai của Ngạn ca mất, hay để tôi tuyên truyền một chút — —”

“Chỉ nhận một người.”

Lê Triết: “.....??”

Lần này ghen họng rất lâu, Lê Triết hậm hực mở miệng: “Ngạn ca, mong cậu giữ vững điểm giới hạn của một sư phụ.”

Thương Ngạn cười nhạt.

Hiển nhiên khinh thường nhìn lại “lời khuyên” này.

Đến dưới lầu tòa nhà, nhìn Tô Mạc Mạc đi theo Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch vào trong, Thương Ngạn đứng yên hai giây mới xoay người đi về hướng khu dạy học.

Lê Triết chua chát theo sau.

“Nhưng mà Ngạn ca, tôi nói này, cái việc nuôi nấng học trò đó, chính là may áo cưới cho người khác đấy.”

“Hửm?”

Thương Ngạn lười biếng liếc cậu ta.

“Cậu nghĩ đi, củ cải trắng này cực khổ lắm mới cắm được xuống đất, tưới nước bón phân, còn phải canh mưa canh gió — — vất vả chờ đợi mới ra được một củ cải trắng trẻo mập mạp, không chờ cậu kiêu ngạo tự hào, một con lợn rừng đã vọt tới gặm củ cải trắng đem đi!”

Lê Triết cảm thấy cách so sánh này của mình rất có lý, kiêu ngạo nắm lấy hai tay — —

“Vậy Ngân ca phải làm sao bây giờ?”

“Muốn găm mắt cái trắng?”

Khóe môi Thương Ngân hé ra, híp mắt. Đầu lưỡi chổng hàm trên, anh hừ cười một tiếng trềnh trềnh — —

“Thiến nó đi.”

Lệ Triết: “.....”

objk (OK một cách thô lỗ).

Coi như cậu chưa nói gì đi.

*

Chớp mắt đã đến tuần sau.

Sáng thứ hai, 6 giờ rưỡi, chuông báo thức nhẹ nhàng vang lên bên trong căn phòng mới của Tô Mạc Mạc.

Tam trung vào học lúc 7 giờ rưỡi, đi xe từ Văn gia đến trường chưa tới 15 phút, nên còn kịp giờ.

Tô Mạc Mạc chui ra từ trong tấm chăn mỏng, cầm lấy áo hoodie cùng quần jean đặt bên gối thay vào, sau đó ngồi trên mép giường, nhìn cảnh sắc bên ngoài bức màn đã được kéo ra đến phát ngốc.

Vài phút sau, cô rửa mặt xong xuôi rồi xuống lầu.

Phòng ăn chỉ có dì giúp việc.

Rảo bước đi vào phòng ăn, Tô Mạc Mạc chần chờ một chút.

Có lẽ đã phát hiện ra phản ứng của cô, dì giúp việc Philippine nói: “Tổ Tổ đã đến trường.”

Tô Mạc Mạc hơi giật mình, xoay người nhìn đồng hồ đối diện, “Không phải là..... 7 giờ rưỡi sao?”

Giọng nói cô gái mềm nhẹ ôn hòa, lộ ra một chút nghi hoặc.

“Mỗi tuần Tam trung đầu có nghi thức chào cờ, phải đến trường trước một giờ.”

Nói xong, dì giúp việc Philippine kỳ quái hỏi: “Tố Tố không nói cho con sao?”

“..... Dạ.”

Tô Mạc Mạc quay người lại, nhẹ giọng đáp.

“Có lẽ đã quên mất rồi.”

Nhưng mà dì nghe Tố Tố nói, con vẫn chưa nhập lớp, chắc hẳn không cần phải gấp gáp đến trường.”

Dì giúp việc Philippine nói, bày bữa sáng của Tô Mạc Mạc ra — —

“Tài xế đã quay lại, để ông ấy chờ lát nữa đưa con đi học nha.”

.....

Khi Tô Mạc Mạc đến cổng Tam trung, hàng cây râm mát hai bên đường ngày thường có học sinh nhốn nháo đi lại, quả nhiên đã không còn ai nữa.

Xuống xe, một mình cô đi đến tòa nhà khoa học kỹ thuật.

Trên đường, cô phát hiện ra, có mấy học sinh lác đác đến trễ, hình như đầu đi cùng hướng với cô.

Trong khi cô vẫn còn đang nghi hoặc, một nữ sinh lôi kéo một người khác, chạy ngang qua cô — —

“Cậu nhanh lên đi!”

“Không..... Không được — — Mình, mình thật sự..... không, không chạy nổi nữa.....”

“Sắp tới rồi, cậu ráng lên đi! Hôm nay Thương Ngạn sẽ phát biểu dưới cờ đó!”

“Hả.....?”

“Hả cái gì mà hả, các Trạng Nguyên từng môn Toán Lý Hóa của mỗi năm, năm học tiếp theo đều phải phát biểu cách học tâm đắc của mình, cậu quên rồi sao?”

“Không phải Thương Ngạn giỏi máy tính nhất sao, mình chỉ nghe nam sinh nhắc đến cậu ấy, nên vô cùng sùng bái cậu ta.....”

“Chị lớn nè, cậu không biết cậu ấy giữ hạng nhất của môn lý hóa ở học kì I sao?”

“..... Nhưng với tính cách đó của cậu ấy, chắc sẽ không lên bục diễn thuyết đâu chứ?”

“Cậu sai rồi, chủ nhiệm lớp bọn họ là tổ trưởng tổ hóa học, nên người lên bục diễn thuyết cách học tâm đắc chính là cậu ấy.”

“Ồ.....”

“Đi mau đi — —”

Chờ Tô Mạc Mạc lấy lại tinh thần, hai nữ sinh đã sớm chạy ra khỏi tầm nhìn của cô.

Bước chân của Tô Mạc Mạc vô thức chậm lại.

Đầu nhỏ dưới nón áo lệch qua một hướng.

Hạng nhất hóa học vật lý.

Thương Ngạn sao.....

Trong khi Tô Mạc Mạc đi qua quảng trường nhỏ trước tòa lầu cũ đến, cuối cùng cũng biết vì sao hướng đi của mấy học sinh đó lại tương đồng với cô.

— —

Quảng trường trước tòa lầu khoa học kỹ thuật, chính là nơi Tam trung cử hành nghi thức chào cờ.

Học sinh mặc đồng phục đứng ngay ngắn ở đó, nghiêm chỉnh xếp hàng dưới bục chủ tịch.

Trên bục ngoài trừ một học sinh đang phát biểu nội dung mình tâm đắc, mơ hồ còn có một loạt học sinh đang đứng “tiếp sức”.

Trước mắt Tô Mạc Mạc lúc này là một đoàn học sinh, vì lí do chiều cao nên không thấy rõ được trên bục là gì.

Nhưng tiếng diễn thuyết được microphone khuếch đại, cả quảng trường đều nghe thấy được rõ ràng.

Chắc hẳn người đó cũng đang đứng trong hàng ngũ học sinh chờ lên bục đúng không.....

Tô Mạc Mạc nghĩ vậy, chân không dừng lại, lập tức đi đến cửa tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Đến khi — —

“Này, học sinh kia, em đứng lại!”

“.....”

Tiếng kêu này cách đây rất gần, Tô Mạc Mạc theo bản năng dừng chân.

Không chờ cô xoay người, một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi và quần tây, bụng có hơi bự đi đến chỗ cô — —

“Em là học sinh của Tam trung sao?”

Giọng nói của người đàn ông có hơi nghiêm khắc, có lẽ là thầy giáo trong trường.

Tô Mạc Mạc nghĩ đến chuyện mình chuyển vào Tam trung, do dự một giây: “Dạ.....?”

Chủ nhiệm các khối Hách Hách, cũng chính là người đàn ông trung niên đang đứng trước mặt Tô Mạc Mạc, nghe vậy thiếu chút nữa đã tức nổ mũi — —

“Em có phải là học sinh Tam trung hay không mà cũng không biết sao?”

Tô Mạc Mạc bị hù đến ngây người.

“Đờng phục của em đâu? Chào cò sao lại không mặc đờng phục — — còn đội mũ!? Gỡ nón xuống cho tôi!”

“.....”

Cơ thể cô gái bỗng cứng đờ.

Dưới nón áo, gương mặt cô có hơi trắng bệch.

Giây lát sau, dưới bọc chủ tịch.

“Ngạn ca!”

Lệ Triết ðề thấp giọng, gấp gáp nhảy lên từ cầu thang phía sau.

Đứng giữa một loạt học sinh khăn trương chuẩn bị tiếp sức, nam sinh có thầ sắc buồn ngủ khác lạ nhúu mày, nâng đôi mắt đen nhánh lên — —

“?”

“Ngạn ca.....” Lệ Triết chống gối cong eo, thở hỏn hỏn nói, “Tôi mới thấy, học trò nhỏ của cậu — — bị chủ nhiệm Hách tóm đợc, bây giờ đang

ở đằng sau, tôi nghe nói cậu còn bị chủ nhiệm Hách ép buộc tháo nón ra đó!”

Trong lúc nói, một mối trong mắt Thương Ngạn bị át đi, anh khẽ nhíu mày, giọng rất khàn.

“..... Phía sau?”

“À, đúng vậy, ở đó đó——”

“.....”

Dựa vào lợi thế trên bục và chiều cao của mình, Thương Ngạn không mất quá nhiều sức, đã có thể thấy được dưới cuối quảng trường, hai thầy trò mơ hồ đứng đó.

..... Vẫn chưa tháo nón ra.

Nhưng với tính tình của Hách Hách, cho dù nghe ra là một cô bé, nhiều lắm cũng chỉ có thể nhẫn được nửa phút.

“Ngạn ca, quản hay mặc kệ?” Lê Triết chần chờ hỏi. “Hay là tôi ——”

Cậu ta chưa kịp nói hết thì thấy Thương Ngạn nhéo ấn đường*, bước ra từ nhóm học sinh xếp hàng tiếp sức, đi thẳng lên microphone duy nhất trên bục.

*(Ấn đường: phần giữa hai chân mày)

Lúc này, giáo viên chủ trì vẫn đang nói dở dang ——

“Dưới đây, mời bạn học Quý Phương Vân của lớp 11-15 —— hả..... Thương Ngạn?”

Giáo viên chủ trì theo bản năng hô nhỏ một tiếng, được microphone khuếch đại ra khắp rới.

Học sinh bên dưới vốn dĩ nghe đến sắp ngủ mất, vừa nghe thấy tình huống bất ngờ trên đây, tức khắc như được bơm máu gà, sôi nổi ngừng đầu, bốn phương tám hướng tụ hội lên đây.

Không nói đến từng trận ồn ào bên dưới, ngay cả mấy học sinh tiếp sức trên đài cũng ngậy ra tại chỗ, bản thảo cũng quên mất.

Bây giờ giáo viên chủ trì mới lấy lại tinh thần, vội vàng tắt microphone, thấp giọng nói: “Bạn học Thương Ngạn, còn chưa tới lượt em đâu!”

“.....”

Thương Ngạn giơ tay, ngón tay thon dài trắng nõn đỡ lấy microphone, tuy nhiên microphone quá thấp so với anh, anh chỉ có thể hơi cong người xuống

Giọng nói vốn đã lười nhác bị động tác này trở nên càng từ tính khàn khàn trầm thấp hơn hai phần — —

“Xin lỗi. Cơ thể không thoải mái lắm, xin phép được xen vào.”

Lời nói còn chưa dứt, đã bị tiếng vỗ tay tự phát dưới quảng trường át đi.

Thương Ngạn phảng phất như không nghe thấy, con người đen nhánh trong trẻo nâng lên, tầm mắt rơi xuống chỗ dưới cùng của quảng trường.

Có lẽ chủ nhiệm Hách đã nghe thấy động tĩnh, tạm dừng răn dạy cô gái, xoay đầu nhìn qua bục bên đây.

“..... Tôi là Thương Ngạn lớp 11-1, sau đây là kiến thức tâm đắc môn hóa của tôi.”

Học sinh bên dưới an tĩnh lại.

Giây lát sau.

Giọng nói lười nhác vang lên giữa quảng trường yên ắng — —

“Hidro, Heli, Liti, Beri, Brom; Cacbon, Nito, Oxi, Flo, Neon; Natri, Magie, Nhôm, Si.....”

“.....?”

Cả trường ngây ngốc lặng im.

Trên bục, Thương Ngạn không nhanh không chậm giương mắt.

Phía sau đội ngũ xếp hàng của học sinh, Hách Hách vừa h ồ ỉ th ần, tức giận giống như cá nóc, bỏ quên cô gái đằng sau hướng v ề phía bục đi đến.

Mi mắt r ồ h ồ ỉ, che đ ồng tử đen nhánh.

Thương Ngạn kh ẽ cong kh ỏe môi.

Hết chương 6

#xanh

Chương 7: Định nghĩa khoa học của "36D"

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lời editor: Lê Triết chỉ có tính nhều chuyện chứ không có ác ý gì, có đi đâu còn có Ngạn ca với Mạc Mạc mà, cậu ta không gây được sóng gió gì đâu. Mình gắn lên đầu để mọi người đừng bỏ qua đó ạ.

Chương 7: Định nghĩa khoa học của "36D"

Sau khi đại ra, ở một góc giữa hàng ngũ học sinh, dần dần vang lên những tiếng cười vụn vặt và tạp âm đàm phán hòa bình.

Học sinh chỉ dám lén cười, không biết có nam sinh lớp nào gan to, không muốn sống mà gân cổ gào một tiếng — —

“Ngạn ca quá đã!”

Giống như lửa đang cháy được đổ thêm một thùng dầu — —

Tiếng cười trong nháy mắt òn ào hẳn lên.

Buổi học tập sinh hoạt buổi trưa của bọn học sinh khó có khi gặp trò vui, nhất thời có chỗ mất khống chế.

May mà còn có chủ nhiệm các lớp nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, vội vàng “cứu hỏa”, tiếng cười trên quảng trường mới dần bớt đi.

Giọng điệu chây lười kia vì vậy lại nghe rõ lần nữa.

Quanh quẩn trong không khí ở quảng trường nhỏ, vẫn là tốc độ vững vàng đều đều, không nhanh cũng không mất nhịp — —

Ý cười trong mắt đám học sinh bắt đầu bị đình trệ.

“Đây là..... Đọc đến đâu rồi?”

“Không biết. Các cậu còn cười được, tôi đã cố gắng nhịn cười lắng nghe — — từ nửa phút trước, tôi đã bắt đầu nghe không hiểu!”

“Ngạn ca vừa mới nói cái gì? Kim loại yếu gì thế?”

“..... Hả là ‘tali, chì, bitmut, pololi, atatin, nguyên tố hóa học từ 81 đến 85 trong bảng tuần hoàn.....’ (đoạn này tui chém =.=)

“Mẹ nó, sao cậu biết được?”

“Không phải tôi đang xem bảng tuần hoàn đó sao!”

“Có chỗ nào sai không?”

“Trước mắt thì không có, hơn nữa có rất nhiều chữ tôi không biết.”

“‘Trước mắt’ là đến chỗ nào rồi?”

“Còn kém mấy chữ nữa là kết thúc bảng.”

“..... Mẹ nó quá biến thái.”

Thảo luận bên đây còn dang dở, mà thanh âm trên bục quả nhiên cũng dừng lại.

Giữa ánh nhìn si ngốc trầm mặc của toàn trường, nam sinh đang đỡ microphone trên bục vẫn là dáng vẻ mệt mỏi chưa ngủ đủ, chỉ có khóe môi lờ lờ biếng khép mở.

Dường như ánh mắt dừng lại phía sau của mọi người.

Nhìn chăm chăm hai giây, sụp mắt, môi mỏng hé mở.

“Giải quyết xong..... Trở về đi, nhóc con.”

Câu nói không đầu không đuôi.

Đám học sinh: “???”

“— — lên tiếp đi.”

Thương Ngạn xoay người đi xuống.

Lệ Triết đứng ở đó sững sốt vài giây mới phản ứng lại, vội vàng quay đầu đi theo.

“Ngạn ca, lần này cậu cứu sống kịp thời, quá tuyệt. Tôi vừa xuống nhìn, nhóm người chờ lên diễn thuyết đã sắp phát điên lên rồi, vậy — —”

Lệ Triết bỗng dừng lời, nhìn nữ sinh trước mặt, ngạc nhiên nói: “Hoa khôi lớp? Sao cậu lại ở đây?”

Thương Ngạn hơi nhú mày, nâng mắt.

Quả nhiên Văn Tố Tố đang đứng trên con đường phía trước cách hai người không xa.

Thấy hai người dừng lại, Văn Tố Tố thả ra ngón tay đang rối rắm trước người, chạy bộ đi lên.

Cô ta liếc nhìn Thương Ngạn rồi cúi đầu, ủy khuất mở miệng: “Tôi viết cho cậu bản thảo diễn thuyết, cậu không thích sao?”

“..... Cậu viết?”

Thương Ngạn nhú mày, nghiêng mắt nhìn bên cạnh.

Lệ Triết chợt dạ né tránh tầm mắt.

Thương Ngạn cười khẽ, rút bàn tay đang cầm trong túi quần ra, nhắc chân dài, đập Lệ Triết một phát — —

“Không phải cậu nói tìm người ngoài lớp viết à?”

Sắc mặt Lệ Triết xấu hổ.

“Tôi còn chưa kịp tìm người, đúng lúc hoa khô lớp đưa cho tôi một bản.....”

“Đúng lúc?”

Thương Ngạn hơi híp mắt. “Vậy đúng lúc thật vô dụng, đừng lãng phí — — cậu lấy về chép ra 200 bản đi.”

“Đừng đừng đừng! Ngạn ca tôi sai rồi — — lần sau tôi không dám nữa!”

“.....”

Không để ý tới tiếng gào than của Lê Triết, Thương Ngạn bước ra ngoài.

“Này, Ngạn ca, cậu đi đâu vậy?”

“Tự thú.” Giọng nói lười nhác truyên lại.

“..... Hả?”

Lê Triết nghe được ngậy người, ngẩng đầu nhìn phía trước thì thấy bên cạnh hậu trường, chủ nhiệm các cấp Hách Hách sắc mặt khó coi bắt đắ dĩ đứng đó.

Lúc này Lê Triết mới phản ứng lại.

“Chậc, xem quên mất.”

Cậu ta quay đầu, Văn Tố Tố đứng bên cạnh, lo lắng nhìn hướng Thương Ngạn rời đi.

“Chủ nhiệm Hách liệu có ghi tội cậu ấy không.....”

Lê Triết cười cười, “Chậc, cho dù không có bối cảnh, chỉ cần nói mấy thành tích và giải thưởng máy tính cậu ấy đem về, Ngạn ca với chủ nhiệm

Hách, đó là kim bài miễn tử* và hoàng mã quái* cùng Thượng Phương Bảo Kiếm* đủ bộ vậy.”

*(Mã quái: Một loại áo khoác mặc bên ngoài trường bào của Trung Quốc, hoàng mã quái có thể hiểu là mã quái của Vua)

*(Kim bài miễn tử: có thể hiểu là có cái này là khỏi chết , hay có trong mấy phim Trung)

*(Thượng Phương Bảo Kiếm: Có cái này là có thể chém đầu trước rồi mới thông báo sau, trong phim Bao Thanh Thiên có cái này)

Ánh mắt Văn Tố Tố nhúc nhích, “Bối cảnh? Cậu biết Thương Ngạn có.....”

“Xít — — ui da, cú đá của Ngạn ca cũng quá hiểm r ồi!”

Lệ Triết đột nhiên ngắt lời Văn Tố Tố, cúi người cong chân lên xoa xoa.

“.....” Văn Tố Tố nhíu mày, nuốt lại lời muốn nói, ngược lại hỏi: “Vậy tại sao Thương Ngạn không đọc bản thảo mà lên đọc hết bảng tu ần hoàn nguyên tố hóa học vậy?”

Nhắc tới chuyện này, chân Lệ Triết cũng hết đau.

Cậu ta đứng thẳng dậy, “Chắc, còn không phải là học trò nhỏ tổ của Ngạn ca mới thu vào sao? Mặt thì không nhìn thấy, cố tình Ngạn ca lại bảo vệ cứ như bảo vệ cô vợ nhỏ vậy. Cô gái đó không mặc đ ồng phục bị chủ nhiệm Hách bắt được, bắt cậu ấy tháo nón, Ngạn ca không kịp qua đó, lúc này mới lên bục trợ cứu, dẫn chủ nhiệm Hách qua đây.”

Vừa mới nói xong, Lệ Triết liền phát hiện sắc mặt Văn Tố Tố trở nên khó coi.

Biểu tình cậu ta dừng lại, phản ứng lại, hận không thể duỗi tay tự tát mình một phát.

— —

Cả lớp đều biết, “Nữ thần văn nghệ” được một phần nam sinh trong trường đặt cho, Văn Tố Tố, thích Thương Ngạn một năm rưỡi ..... Sao cậu ta có thể nói hai người đó ái muội như thế.

Lệ Triết xoay tròn mắt, vội vàng bổ sung để cứu vãn:

“Tôi nói giỡn đó, Ngạn ca cũng không phải quá quan tâm đến cô gái đó đâu — — khai giảng vội vàng như này, cậu thấy rưỡi đó, cả tuần trước gần như cậu ấy không hề đi đến Tổ Huấn Luyện.”

“Ừ.” Sắc mặt Văn Tố Tố khá hơn.

Lệ Triết nhẹ nhàng thở ra, vui cười an ủi.

“Hơn nữa, cô gái đó làm sao có năng lực cạnh tranh với hoa khôi lớp chứ, cậu chính là tiểu nữ thần được cả khối công nhận mà.”

“.....”

Hai giây sau, Lệ Triết xấu hổ phát hiện, sắc mặt Văn Tố Tố vừa có chút hòa hoãn, đột nhiên lại trăn xuống nữa.

Hơn nữa..... Hình như còn đen hơn lúc nãy.

Lệ Triết: “.....”

Cậu ta lại nói sai gì sao.

Lần này không cho cậu ta bổ sung tiếp, Văn Tố Tố quay đầu rời đi.

Lệ Triết đứng tại chỗ nhếch miệng, “Gọi là nữ thần văn nghệ, nhiệt độ trên mặt thấp đến mức gần thành điếu hòa luôn rưỡi.”

Lệ Triết vừa cảm khái, vừa quay đầu chuẩn bị về lớp, mới đi hai bước, thì thấy sau màn che có một người khác đi ra.

Lệ Triết ngẩn người.

“..... Thư hoa hậu giảng đường? Sao cậu cũng ở đây?”

Thoạt nhìn Thư Vi bình tĩnh hơn Văn Tố Tố nhiều.

“Chuyện cậu mới nói là thật sao?”

“Hả? Chuyện gì?”

Nhìn không thấy tâm trạng của cô ta, Lệ Triết lựa chọn chiến lược giả ngu.

Thư Vi lạnh lẽo liếc cậu ta, “Không phải cậu vừa nói với Văn Tố Tố, Thương Ngạn vì học trò gì đó của cậu ấy, mới cố tình giúp đỡ sao?”

“.....”

Bây giờ Lệ Triết chỉ muốn xuyên lại ba phút trước, một bạt tay đem lời nói “Họa từ miệng mà ra” rút về.

Thấy Lệ Triết cam chịu, ánh mắt Thư Vi lạnh lùng.

Trần mặc giăng co vài giây, Lệ Triết chủ động lên tiếng, gượng cười hỏi: “Thư hoa hậu giảng đường Vi, cậu tới tìm Ngạn ca sao?”

“..... Không phải.”

Ánh mắt Thư Vi lóe lóe, nhớ đến “chuyện chính” của mình.

“Ừ? Vậy vì cái gì?”

Thư Vi: “Thứ Bảy này là sinh nhật Thương Ngạn đúng không?”

Lệ Triết gật gật đầu, “Không sai.”

“Tôi muốn nhờ cậu một chuyện.”

Lệ Triết: “.....?”

Thư Vi khó có khi chần chờ.

Chẳng qua cô ta đi đâu chình cảm xúc rất nhanh, “Tôi muốn mời cậu ấy ăn cơm, có thể gọi thêm mấy nam sinh cậu quen biết, tôi cũng sẽ kêu mấy chị em tốt của mình đến..... Đến lúc đó chuẩn bị kính hỉ (bất ngờ vui vẻ) cho cậu ấy.”

“.....”

Ánh mắt Lệ Triết từ mờ mịt dần chuyển sang hiểu rõ — —

“À, cậu muốn.....”

Thư Vi thẳng thắn thành khẩn, “Tôi muốn tỏ tình với cậu ấy, sao đó xác định quan hệ.”

Lời nói trắng ra làm Lệ Triết ghen lờ.

Thấy cậu ta không được tự nhiên, Thư Vi cười vũ mị, “Sao nào, cậu thấy chúng tôi không hợp nhau? Hay là có người càng xứng đôi với cậu ấy hơn tôi?”

“Chắc chắn không có.” Lệ Triết nhú mày, “Nhưng tôi không dám gạt Ngạn ca chuyện này, nếu cậu ấy biết thì sẽ đánh tôi mất.”

Thư Vi hạ mi mắt, “Chúng tôi quen biết nhau hơn một năm rồi đúng không?”

“Ừ.”

“Trước giờ Thương Ngạn chưa từng phủ nhận chúng tôi là người yêu, cậu biết vì sao không?” Thư Vi cười vũ mị, nhìn Lệ Triết ám chỉ.

Lệ Triết bưng tỉnh đại ngộ:

“Coi cậu như bia chắn? — — Đám người Văn Tố Tố lần nào cũng bị lí do này chặn v`ề!”

Thư Vi: “.....”

Thư Vi không cười nữa, không biểu cảm nhìn cậu ta, “Tôi chỉ nhờ cậu hện cậu ấy ra, cũng không kêu cậu tham gia vào, vốn dĩ các cậu cũng muốn tổ chức liên hoan, chỉ đổi thành người mời khách là tôi, khác nhau sao?”

Lệ Triết ngăn người, “Hình như không có.”

Thư Vi không chờ cậu ta phản ứng, “Vậy cảm ơn, tiểu học đệ*.”

*(Tiểu học đệ: xưng hô dành cho nam sinh học lớp thấp hơn)

Nói xong, cô ta bước qua.

Vài chục mét sau, Thư Vi dừng chân, nhìn phía sau lưng, chỉ còn một mình chủ nhiệm Hách đứng đó.

Ánh mắt cô ta lập lờ.

Cuối cùng vẫn không do dự nữa, Thư Vi hơi nắm chặt tay, đi về phía Hách Hách.....

Cùng lúc đó.

Phía sau quảng trường.

Tô Mạc Mạc đứng tại chỗ chần chừ một lát, vẫn không thấy bóng dáng người đó.

Chắc là..... Sẽ không sao đâu nhỉ?

Cô bất an suy nghĩ.

Đợi thêm vài phút, nghe thấy giáo viên chủ trì chuẩn bị cho các học sinh giải tán, Tô Mạc Mạc không dám trì hoãn nữa, lúc này mới xoay

người đi về tòa lâu khoa học kỹ thuật.

Nhưng vẫn không thể tránh khỏi “nước lũ” của đám học sinh đang giải tán.

Bên tai dần trở nên ồn ào.

Bọn học sinh nghị luận, đơn giản là đoạn nhạc đệm kinh ngạc dưới quốc kì lúc này

“..... Thương Ngạn quá đẹp trai, cả một bảng tuần hoàn hóa học không sai chữ nào.”

“Cũng có gì đặc biệt đâu chứ..... Không phải chỉ là học thuộc thôi sao?”

“Không, có, sao? Cậu đọc cho tôi thử xem?”

“Tôi — — rõ ràng cậu ta đã chuẩn bị xong hết rồi, người khác đều là mấy đi đầu tâm đắc bình thường, rõ ràng do cậu ta.....”

“Lời này của cậu quá đáng rồi đó. Trước giờ Thương Ngạn không chủ động gây sự trong trường, học giỏi như thế, còn đẹp trai nữa, giỏi máy tính — — cậu ấy đã đủ khiêm tốn rồi.”

“Ha hả. Có phải cậu đã quên danh hiệu kia của cậu ta rồi không?”

“.....”

“Cậu không thấy nhưng tôi thấy, năm lớp mười ngoài cổng trường, người đó bị đưa thẳng lên xe cứu thương đó!”

“.....”

Tô Mạc Mạc co chặt bả vai, sắc mặt tái nhợt.

Đám đông bên tai càng trở nên ồn ào náo động.

Như che trời lấp đất, bốn phương tám hướng ùa đến, không thể trốn được.

Nhắm mắt lại, những âm thanh đó đều trở thành quý dữ đen tối đòi mạng, liều mạng đánh trống reo hò trong mạch máu và trái tim của cô.

Dưới nón áo, môi của cô gái trắng nhợt, cô theo bản năng vươn hai bàn tay lạnh lẽo hơi run, định túm chặt vành nón.

Nhưng mới mò đến vành nón, cổ tay cô bỗng dừng được một bàn tay ấm áp khác bao phủ.

Bàn tay đó trấn an giữ cổ tya cô, sau đó nhẹ nhàng đặt vào hai bên tai.

Chậm rãi che lại.

Thế giới ồn ã bị ngăn cách ra ngoài.

Nhịp tim cũng chậm rãi chậm đi.

“..... Không sao chứ?”

Một lát sau, theo xương ngón tay thon dài rõ ràng bên ngoài nón áo của cô gái, tiếng nói hơi chấn động truyền vào tai cô.

Trong lòng bàn tay của nam sinh, cô gái chậm rãi giật giật.

— — gật đầu.

Thương Ngạn thở phào.

Mà giờ phút này, cho dù bị vây lại bởi dòng người tới lui, xung quanh cũng an tĩnh đến gần như quý dị.

Tô Mạc Mạc mở mắt ra, kỳ quái nghiêng đầu.

Sau đó cô liền nghe thấy, giọng nam gần cô nhất lúc này lần nữa vang lên, lần này không phải là miệng lưỡi khinh thường như vừa nãy, mà là

rung mình không nén được — —

“Thương Ngạn..... Ngạn, Ngạn ca..... Lúc này không phải tôi cố ý nói.....”

“.....”

Xác nhận cô gái không sao, Thương Ngạn buông hai tay che đi tai cô, không quên kéo vành nón xuống thấp nữa, che đi những ánh mắt hội tụ từ tứ phía làm cô gái gập tai bay vạ gió.

Dưới ánh nhìn chăm chú yên lặng không tiếng động, nam sinh làm xong hết các động tác, ngũ quan đẹp đẽ thanh tuyền không thấy cảm xúc, đứng tử tối đen lãnh đạm.

Anh duỗi tay hơi đỡ lấy bờ vai mỏng manh của cô gái.

“Đi thôi. Nhóc con.”

Khẽ vượt đỉnh nón áo của cô gái, Thương Ngạn nghiêng người che chở cô, đi theo khoảng trống do đám người tự giác tránh ra.

Cuối cùng, anh cũng không thềm liếc mắt đến nam sinh sợ trắng mặt một lần nào.

.....

Thương Ngạn đưa Tô Mạc Mạc vào văn phòng của Tô Huấn Luyện.

Vừa vào cửa, Ngô Hoảng Bác trốn khỏi buổi chào cờ kinh ngạc nhìn hai người — —

“Cha Ngạn, sao cậu lại tới đây?” Cậu ta nhìn cô gái an tĩnh đi phía trước, “Còn đi cùng Tiểu Tô?”

“..... ‘Tiểu Tô’?”

Thuận tay kéo ghế dựa qua đây, Thương Ngạn ấn cô gái ngồi xuống.

Mặt anh lạnh lẽo, nhìn xuống Ngô Hoàng Bắc từ trên cao, con người đen như mực đầy sự ghét bỏ — —

“Tôi không ở đây mới có nửa tuần, gọi học trò của tôi bằng cái tên lung tung rối loạn gì thế?”

“— — Tiểu Tô có sao đâu! Thật thuận tai!”

“.....”

Thương Ngạn không biểu cảm nhìn cậu ta.

Ngô Hoàng Bắc nháy mắt im như thóc, nghe lời kéo ghế dựa qua, trở lại vị trí trước máy tính của mình.

Ánh mắt Thương Ngạn cũng dời xuống cô gái trước người bị anh ấn lên ghế dựa.

Khuông mặt anh lạnh lùng, nheo mắt.

“Em có bệnh?”

“.....” Ngô Hoàng Bắc nhìn anh. “Sao cậu dữ vậy cha Ngạn.....”*

*(Đoạn này Ngô Hoàng Bắc tưởng Ngạn ca hỏi cậu có bệnh điên,... hay không, thực chất là câu hỏi dành cho Mạc Mạc, vì trong tiếng Trung không phân biệt "cậu, em, anh,..." mà dùng một từ

nữ

thay thế tất cả)

Mà tiếp theo, sau vài giây trầm mặc, dưới nón áo truyền ra một tiếng “Ừ” cực nhẹ của cô gái.

Ngô Hoàng Bắc: “— — ??”

Thế giới thật kỳ diệu.

Đây cách đối xử giữa người với người sao?

“Bệnh gì?”

“.....”

Lần này, cô gái không chịu lên tiếng nữa.

Thương Ngạn hơi híp mắt.

Nhớ lại vài phút trước, bóng dáng nhỏ xinh bất lực giữa đoàn người đông đúc, anh nhú mày.

“Giáo viên biết không?”

Nhớ đến người đã dắt mình đến, Lý Sư Kiệt, Tô Mạc Mạc chậm chạp gật đầu.

Ánh mắt Thương Ngạn hòa hoãn, nhưng giọng vẫn lạnh, “Nếu không thể ở lâu trong hoàn cảnh đó, sao không rời đi trước?”

Lúc này thanh âm của cô gái càng nhỏ hơn, gần như không nghe thấy — —

“Tôi..... Lo cho cậu.”

Thương Ngạn ngẩn ra.

Chờ anh hoàn hồn, Ngô Hoàng Bác ngồi bên cạnh vẫn luôn dựng tai nghe lén đã cười toét bụng — —

“Đừng đừng, ngàn vạn lần đừng nha Tiểu Tô, sao mới đến trường một tuần đã bị dạy sai? — — cậu vẫn chưa thấy gương mặt thật của sư phụ mình đâu, người thích cậu ta rất nhiều, so với con số trong chương trình của tôi còn nhiều hơn!”

Ngô Hoàng Bác còn dành thời gian lấy hơi, tiếp tục đùa:

“Thấy Thư Vi lớp 12 không, trong trường đều nói cô ấy là sư nương* của cậu, muốn mặt có mặt, muốn 36D có 36D— —”

*(Sư nương: vợ của sư phụ mình)

Tiếng líu lo im bật.

Chống lại con người đen nhánh lạnh lẽo của Thương Ngạn, Ngô Hoằng Bác theo bản năng run lên.

Nụ cười trên mặt cũng nhạt bớt, cậu ta nhanh chóng co người trở về trước máy tính.

Trầm mặc như chết.

Thương Ngạn đè nặng bực bội không tên dưới đáy lòng, vừa xoay người lại thì nghe thấy cô gái nhỏ giọng hỏi— —

“Sư phụ.”

Tiếng gọi mềm mại của cô gái làm Thương Ngạn ngẩn ra.

Không chờ anh nhớ lại cảm xúc xẹt qua trong lòng — —

“36D là gì?”

“.....”

Thương Ngạn cảm thấy huyết Thái Dương kịch liệt nhảy lên.

Vài giây sau, Ngô Hoằng Bác liền cảm thấy một ánh mắt sắc bén sau đầu cậu ta.

Gần như xuyên qua đầu cậu ta vậy.

Trầm mặc hai giây.

Giọng nói khó hiểu mà khàn đi của nam sinh vang lên— —

“Tên của một hàm số trong ngôn ngữ C*.”

*(Ngôn ngữ C: Một loại ngôn ngữ lập trình)

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “????”

— —

Ngạn cha, cậu không thấy mình đã làm thất vọng một loạt các giải thưởng trong ngăn tủ phía sau của mình sao??

Nhưng lúc này đâu sỏ gây tội Ngô Hoàng Bác đương nhiên không dám nói ra lời trong lòng, chỉ có thể dùng ánh mắt lên án người nào đó.

Thương Ngạn vô cảm.

Lúc này cửa phòng Tổ Huấn Luyện bị gõ, Lê Triết thăm dò đi vào — —

“Ngạn ca, đúng là cậu ở đây r ấ? Nhanh nhanh về lớp đi, tiết đầu tiên đổi thành tiết ngữ văn — — nếu cậu không học tiết này, lão đầu hói sẽ viết huyết thư gửi cho chủ nhiệm lớp mất.”

“.....”

Nghe thấy hai chữ “Ngữ văn”, Thương Ngạn phản xạ có điều kiện nhú mày.

Anh xoay người đi ra ngoài, mới bước một bước, không yên tâm dừng lại, nghiêng người liếc Ngô Hoàng Bác — —

“Nhóc con còn ở đây, đừng nói chuyện lung tung.”

“.....”

Dưới ánh mắt chỉ kềm k ề dao lên cổ uy hiếp, Ngô Hoàng Bác hoàn toàn nghe lời chân chó gặt đầu.

Lúc này Thương Ngạn mới cùng Lê Triết rời khỏi Tổ Huấn Luyện.

Rời khỏi tòa lâu khoa học kỹ thuật, Lê Triết vừa đi vừa hỏi: “Ngạn ca, sinh nhật thứ bảy này của cậu định như thế nào?”

“.....”

Phơi dưới ánh nắng mặt trời, Thương Ngạn chỉ lười biếng nheo mắt, không đáp lại.

Lê Triết thấy anh không có phản ứng mãnh liệt gì, hỏi: “Ngạn ca nếu cậu không chê phiền, chúng ta thừa dịp có cơ hội tụ họp, cùng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm, chơi một chút?”

“Sao cũng được.”

Nam sinh không để ý đáp.

Trong lòng Lê Triết lén lau mồ hôi.

Cậu ta chợt dạ nhanh chóng đổi đề tài: “Nhóc con trong tổ của cậu có vấn đề gì không?”

Vừa nói xong, Lê Triết bị Thương Ngạn cau mày nhìn lướt qua.

Cậu ta ngờ người: “Sao, sao vậy?”

“Cậu gọi em ấy là gì?”

“..... Nhóc con đó, không phải trước kia Ngạn ca cũng gọi vậy sao?”

“Tôi được, cậu không được.”

Lê Triết: “— —??”

Không để Lê Triết phản ứng, Thương Ngạn cất bước tiến về phía trước.

Lê Triết sau lưng thất bại đuổi theo — —

“Được được, là học trò của Ngạn ca, chỉ có Ngạn ca được định đoạt.”

“.....”

Thân hình Thương Ngạn đứng trước hơi đình trệ

Tiếng gọi “Su phụ” thấp mền của cô gái, như bị lời này câu trở lại, còn mang theo âm thanh vọng lại, vang lên vài lần bên tai anh mới chịu dừng.

Đột nhiên thấy hơi miệng đắng lưỡi khô.

Thương Ngạn cau mày ngẩng đầu, nhìn thoáng qua ánh sáng mặt trời ôn hòa.

..... Thời tiết quái gì thế này.

Tác giả có lời muốn nói: Mặt Trời:..... Tôi???

Hết chương 7

#xanh

Chương 8: Tiêu mỹ nhân

Tải ebook: dtv-ebook.com

nhân

Tối thứ sáu, Tô Mạc Mạc và Văn Tố Tố cùng ng ỡ xe riêng của Văn gia về biệt thự.

Văn Trình Châu và Cao Thư Văn hiếm khi cùng ở nhà.

Văn Tố Tố đứng ở huy ền quan* chú ý đến hai người, kỳ quái hỏi: “Ba, sao hôm nay ba về sớm vậy? Có chuyện gì sao?”

*(Huy ền quang: Không gian giữa cửa nhà và phòng khách)

Trên sofa, Văn Trình Châu đứng dậy một nửa, thân hình dừng lại.

Ông và Cao Thư Văn liếc nhau rồi nói: “Ăn cơm trước đi.”

“..... À.”

Văn Tố Tố rời khỏi huy ền quan.

Phía sau, Tô Mạc Mạc cũng im lặng đi ra.

Công việc ở công ty Văn Trình Châu rất bận rộn, tuy Tô Mạc Mạc đã ở Văn gia được hai tuần, nhưng bốn người rất hiếm khi cùng nhau ăn cơm.

Bữa tối hôm nay an tĩnh khác thường.

Trong lúc ăn, Tô Mạc Mạc cảm thấy Cao Thư Văn có đi ều muốn nói, nhưng đi ều bị Văn Trình Châu bất động thanh sắc đè lại.

Lòng Tô Mạc Mạc kh ẽ gợn sóng.

“Mạc Mạc, đồ ăn hôm nay không hợp khẩu vị của con sao?” Văn Trình Châu đột nhiên hỏi.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, lắc đầu.

“.....”

Văn Trình Châu và Cao Thư Văn ng ỡ đối diện, ông buông chén đũa trong tay xuống.

“Thật ra hôm nay, chủ nhiệm lớp của hai con gọi cho ba.”

Đũa Văn Tố Tố dừng lại, “Thầy Lý? Ông ấy gọi cho ba làm gì?”

“.....”

Văn Trình Châu không có vội nói, dời mắt đến cô gái ng ỡ ở góc bàn đang giấu mình trong áo hoodie.

Văn Tố Tố thấy không có gì liên quan đến mình, hậm hực tiếp tục ăn.

Văn Trình Châu: “Mạc Mạc, buổi chào cờ thứ hai hôm nay, có phải con đã gặp chủ nhiệm các cấp của các con không?”

“..... Dạ.”

Tô Mạc Mạc giảm tốc độ.

Văn Trình Châu: “Chú thấy ý của chủ nhiệm lớp con là, sau đó có người nói thông tin của con cho chủ nhiệm các cấp Hách Hách.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Cô chưa kịp phản ứng, Văn Tố Tố bên cạnh kinh ngạc hỏi trước: “Có người báo? Sao có thể?”

Cao Thư Văn nhíu mày, “Con phản ứng mạnh như thế làm gì?”

“.....” Văn Tố Tố, “Làm sao có ai biết được tin tức chứ.....”

Văn Trình Châu đương nhiên biết một chút địch ý của con gái với Tô Mạc Mạc, nghe vậy ông ta trềnh nhẹ Văn Tố Tố liền thu mắt.

“Mạc Mạc, sau khi chủ nhiệm Hách của các con biết chuyện rất tức giận, tìm được chủ nhiệm lớp con Lý Sư Kiệt, hơn nữa còn thông qua sơ yếu lí lịch của con liên lạc với..... Người giám hộ.”

“.....!”

Bàn tay cầm đũa của Tô Mạc Mạc bỗng dừng trên không.

Qua vài giây, cô mới chậm rãi đặt chén đũa xuống, nhẹ giọng hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sáng mai mẹ con sẽ đến thành phố C, giữa trưa hai nhà chúng ta sẽ cùng nhau ăn một bữa, được không?”

Tô Mạc Mạc không tiếng động rũ mắt.

Kỳ thật cô biết rõ, vấn đề này của người lớn, chưa từng cho phép chọn lựa “được” hay “không được”.

Giống như khi cô bị đưa đến viện điều dưỡng ở thành phố xa lạ này, cũng không có ai để ý đến ý kiến của cô vậy.

Vì thế Tô Mạc Mạc chống tay lên bàn ăn, chậm rãi đứng lên.

“..... Con đã biết.” Cô nói nhỏ. “Con về phòng trước.”

Khi cô gái sắp rời khỏi bàn, Văn Trình Châu xoay người, thần sắc khó xử.

“Mạc Mạc, nếu có thể thì trước khi xuất phát vào trưa mai, hôm nay con thay quần áo mới đi Cao mua cho con được không?”

Thân ảnh Tô Mạc Mạc cứng lại.

Trên bàn cơm, Văn Tố Tố nghe vậy cũng không thể tin được ngẩng đầu, nhìn Cao Thư Văn, làm khẩu hình bực bội: “Mẹ.....?”

Cao Thư Văn nghiêm khắc liếc mắt trừng cô ta.

Văn Tố Tố cắn chặt môi, ảo não nhìn bóng dáng của cô gái trong phòng ăn.

Văn Trình Châu khuyên nhủ: “Con đã không gặp mẹ con nhiều năm rồi đúng không? Con như vậy..... Bà ấy sẽ lo lắng. Đừng làm chú dì khó xử, được không?”

“.....”

Dưới nón áo, sắc môi của cô gái càng nhạt hơn lúc nãy vài phần.

Đứng tại chỗ thật lâu, cô mới thấp giọng đáp ứng, xoay người đi lên lầu hai.

*

Sáng hôm sau, người giúp việc Philippine đưa váy lễ phục đã chuẩn bị thỏa đáng vào phòng Tô Mạc Mạc.

Khi bà gõ cửa đi vào, cô gái đang ng ồi ở mép giường, ngơ ngẩn nhìn khoảng không ngoài cửa sổ.

“Mạc Mạc, dì giúp con treo lễ phục ở đây. Con mau thay vào, Văn tiên sinh và Văn phu nhân đã chuẩn bị xuất phát.”

“Dạ.”

Tô Mạc Mạc đáp khẽ rồi đứng lên.

Người giúp việc Philippine đóng lại cửa phòng, Tô Mạc Mạc kéo màn vào, sau đó đi đến trước giá treo quần áo.

Trái phải hai bên treo hai bộ quần áo.

Bên trái là một cái áo khoác đen mỏng chi ều dài trung bình.

Bên phải là một bộ váy lễ phục không tay dài đến đầu gối. Sau lưng thiết kế đai lưng màu đỏ bản to chiết eo, từ eo trở xuống được may thêm một tầng sa mỏng hình quạt.

Màu sắc rất diễm lệ, cũng rất tôn da.

Tô Mạc Mạc vươn tay, gỡ hai bộ quần áo xuống, sột soạt thay vào.

Vài phút sau, bức màn trong phòng được kéo ra, Tô Mạc Mạc trước gương.

Ngón tay mảnh khảnh trắng nõn sượt qua cổ, túm lấy mái tóc sáng màu hơi xoắn, buộc thành đuôi ngựa.

Sau đó cô buông tay, giương mắt.

Cô gái trong kính có khuôn mặt trái xoan đẹp nhất, bốt một phân quá nhỏ, thêm một phân sẽ quá to; mà gương mặt phẳng phất chỉ nhỏ bằng bàn tay đó được điểm tuyệt ngũ quan tinh xảo nhất: Môi màu nhạt, mũi cao thẳng, đồng tử màu hổ phách hơi nhếch lên tạo nên vẻ đẹp gần như diễm lệ.

Màu da lộ ra bên ngoài bộ váy, kết hợp với màu đỏ càng trở nên nổi bật, vô cùng mịn màng. Dường như chỉ cần ấn nhẹ lông tay cũng sẽ lưu lại vết đỏ.

Nhìn chính mình trong gương, đôi mắt cô gái không có tiêu cự.

Thanh âm ù tai bén nhọn trong trí nhớ vang lên bên tai — —

“..... Sao cậu ta lại đẹp như thế được chứ?”

“Mẹ Viện trưởng chỉ quan tâm cậu ta.”

“..... Ghét cậu ta chết đi được!”

“Kẻ đáng thương không ai muốn. Mình nghe chị hộ sĩ nói, bà của cậu ta ghét nhất là cậu ta đó!”

“Cậu ta phải dọn đi mới tốt.”

“Thật hy vọng cậu ta biến mất vĩnh viễn!”

.....

Những lời bắt nạt ồn ào đó phảng phất còn bên tai, đau đớn vì bị xô đẩy không biết nặng nhẹ tựa hồ vẫn còn đó ..... Tô Mạc Mạc sắc mặt trắng bệch, theo bản năng duỗi tay ôm hai vai, đầu ngón vô thức siết chặt không còn chút máu.

Chờ đến khi những giọng nói đó thối lui, con người khôi phục lại ánh sáng, ánh mặt trời chiếu vào từ ngoài cửa sổ, cô mới khó khăn lấy lại tinh thần.

..... Đã qua hết rồi.

Lông mi cô gái run nhẹ, chậm rãi khống chế được hô hấp rùng mình, thở ra một hơi.

Chỉ cần che dấu bản thân thật tốt, chắc sẽ không có nhiều người ghét cô như vậy.....

Vậy đủ rồi.

.....

Gia đình ba người của Văn Trình Châu lúc này đang ngồi trên sofa trong phòng khách.

Văn Tố Tố chưa từ bỏ ý định hỏi: “Mẹ, hôm nay con nhất định phải đi sao?”

“Chuyện này không thể thương lượng.” Cao Thư Văn nói.

“Nhưng con thực sự có việc.....”

“Việc gì?”

“Bạn..... Bạn học của con có sinh nhật..... Con muốn tặng quà cho cậu ấy.....”

“Quà có thể mua vào ngày mai, thứ hai tuần sau rồi đi tặng cho người ta.”

“Không giống nhau!” Văn Tố Tố nóng nảy, “Bọn họ.....”

Cao Thư Văn sắc mặt lạnh lùng: “Không cần biết như thế nào, hôm nay con phải đi.”

“.....”

Văn Tố Tố bực bội xoay mặt đi.

Không khí trầm mặc vài giây, cô ta kiên nhẫn đứng lên: “Sao nó còn chưa xuống— —”

Tiếng líu lo dừng lại.

Văn Trình Châu chau mày nhìn con gái, thấy Văn Tố Tố giật mình đứng đó.

Nhìn theo tầm mắt Văn Tố Tố, Văn Trình Châu quay đầu nhìn cầu thang thông lên lầu hai.

Thấy rõ cô gái đang đi xuống, đáy mắt Văn Trình Châu xẹt qua cảm xúc kinh diễm.

— —

Đã sớm biết con gái nhỏ nhất của Tô gia thiên sinh lệ chất (trời sinh đẹp đẽ), hai năm trước đã thấy một lần, đến tận bây giờ ông vẫn còn ấn tượng mơ hồ.

Bây giờ nhìn lại, vài năm nay chẳng những không làm mất khí chất phong hoa như ngọc của cô, ngược lại càng trở nên kinh diễm, dần hiện ra hình thức viên ngọc quý ban đầu.

Không khó để tưởng tượng, thêm hai ba năm nữa, cô gái này sẽ trở mã thành một mỹ nhân tuyệt diễm như thế nào.

Giữa ba người, Cao Thư Văn phản ứng lại đầu tiên.

Bà ta tươi cười, đứng dậy kéo Văn Trình Châu — —

“Nếu Mạc Mạc đã chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi.”

“.....”

Cuối cùng Văn Tố Tố cũng h ồi th ần, ánh mắt phức tạp cúi thấp đầu.

Cô ta khó khăn phát hiện ra, khi nhìn thấy bộ dáng thật sự của Tô Mạc Mạc, đến cả nỗi ghen tị cũng khó sinh ra.

Người ta đầu là càng lớn càng bình thường.

Vì sao người này cố tình lại..... Lại trở mã càng đẹp hơn!

Trong lòng Văn Tố Tố khó chịu, mặt ghen đỏ lên, quay đầu đi ra ngoài.

*

Một chiếc taxi chạy trên con đường trung tâm nổi danh nhất thành phố C.

Ghế sau trong xe, nam sinh có ngũ quan thâm thúy anh tuấn nghiêng người dựa vào chỗ tựa trên ghế, đôi chân dài không có chỗ để cố gắng nhét vào chỗ để chân chật chội.

Góc nghiêng cũng là đường cong sắc bén xinh đẹp, lông mi rũ xuống che đi cặp mắt âm u trên làn da trắng lạnh, quanh mắt còn có quầng xanh

nhàn nhạt.

— —

Hiền nhiên đêm hôm trước không ngủ ngon.

Cuối tuần là giai đoạn đông đúc, trên đường tắc nghẽn, lâu lâu taxi mới nhích được một khúc.

Bị một lần phanh gấp làm tỉnh ngủ, mí mắt hơi mọng của nam sinh nhấc lên, tròng mắt đen nhánh bực bội chưa có tiêu cự, lạnh lẽo nhìn thẳng vào tài xế trong kính chiếu hậu.

“.....”

“.....”

Tài xế nhin xuống xúc động muốn run lên, cứng đờ dờ đi tầm mắt.

Trên ghế đi đầu khiển, Lê Triết an tĩnh như gà cả đường đi rồi cuộc đã tóm một lần Thương Ngạn tỉnh táo hiếm thấy, cẩn thận lên tiếng.

“Ngạn ca, buổi tối trước sinh nhật của mình, sao cậu không nghỉ ngơi thật tốt?”

“.....”

Ý thức dần dần thanh tỉnh, Thương Ngạn giơ tay, ngón tay thon dài khép lại, néo néo ấn đường.

Giây lát sau, anh mở mắt hẳn ra, môi mọng động đậy phát ra tiếng nói khàn khàn.

“Cậu còn có mặt mũi hỏi?”

Lê Triết: “.....”

“Ba giờ sáng gọi điện chúc mừng sinh nhật, không sợ hôm nay chết trên tay tôi sao?”

Lệ Triết: “.....”

Lệ Triết: “Thật xin lỗi, Ngạn ca, tôi sai rồi.”

Thương Ngạn thu hồi mắt, nhú mày, không kiên nhẫn liếc ra cửa sổ.

“Chùng nào mới tới?”

“Ở đằng trước rồi.” Lệ Triết nói, mặt mày hớn hở, “Đó là nhà hàng Tây tốt nhất thành phố C, vất vả lắm tôi mới đặt chỗ được.”

“.....”

Ghế sau không có động tĩnh.

Lệ Triết quay đầu nhìn — — Thương Ngạn đã lại nhắm mắt.

Đầu đầy hắc tuyến quay lên.

..... Trạng thái này của Ngạn ca, hôm nay Thư Vi làm thế nào tỏ tình cho được chứ.

Năm phút sau, taxi chậm rãi thoát thân khỏi đoạn kẹt xe, chạy vào hàng hiên trước cửa nhà hàng Tây.

Thương Ngạn cùng Lệ Triết xuống xe, đi vào, đám người Thư Vi đợi đã lâu bước đến.

“Thương Ngạn, cậu là vai chính, sao bây giờ mới đến?”

Thư Vi cười đi tuốt hàng trước, chào hỏi hai người.

Ánh mắt Lệ Triết sáng lên.

— —

Hiển nhiên hôm nay Thư Vi đã sửa soạn kĩ lưỡng, mặt trang điểm nhẹ, mặc một cái váy đuôi cá dài, tuy có hơi long trọng quá, nhưng đường cong dáng người được phác họa ra rất rõ, làm một nửa nam giới trong sảnh đầu dừng mắt trên người cô.

Cô ta xoay người, tươi cười quyến rũ nhìn Thương Ngạn đi ra từ cửa xoay tự động.

Cần túi xách vàng nhạt đi lên, Thư Vi thuận thế muốn ôm lấy khuỷu tay Thương Ngạn.

“Mình chờ cậu lâu rồi.....”

Thương Ngạn nhếch mi mắt, trùng hợp nâng cánh tay, vuốt vuốt mái tóc đen có chút hỗn loạn.

Đầu ngón tay sượt qua đường cong cơ bắp trên cánh tay nam sinh, ý cười dưới đáy mắt cô ta đình trệ, nhưng rất nhanh đã được tự nhiên che dấu.

Thương Ngạn nghiêng người, liếc Lệ Triết, “Tầng mấy?”

Âm cuối phát ra, đuôi mắt phiếm lạnh.

Lệ Triết vốn đang chột dạ, lúc này bị nhìn chăm chăm như này, càng giật mình, duỗi tay chỉ qua cầu thang xoắn ốc ở hướng Đông Nam trong đại sảnh rộng mở — —

“Lầu hai, đi lên từ chỗ đó.”

“.....”

Thương Ngạn cong môi, trong mắt ẩn chứa ánh sáng lạnh.

Nhìn chăm chăm Lệ Triết vài giây, anh nhìn phía trước, tay bỏ vào túi bước ra ngoài.

“Lệ Triết mời khách, ăn nghèo cậu ta.”

Lời ít ý nhiều.

Lập tức đạt được sự hưởng ứng của đám nam sinh.

Lệ Triết bị nghe thấy lời nói tàn nhẫn thở phào một hơi dài.

Thiếu chút nữa cậu ta đã cho rằng hôm nay mình sẽ chết trong tay Ngạn ca— — thoát nhìn Ngạn ca vẫn chưa nguôi giận với Thư Vi, cậu ta mà biết trước thì sẽ không đáp ứng Thư Vi đâu.....

Đoàn người phục vụ đã nhận được thông báo từ trước mặc đ ồng phục dẫn cả đám đi lên, theo cầu thang xoay 180 độ đi lên tầng hai của nhà hàng.

“Bàn đặt trước của quý khách ở bên này, mời đi theo tôi.”

Phục vụ dẫn lên thăm dò dưới đất, hướng về cả nhóm hơi khom người.

Thương Ngạn, Lệ Triết và Thư Vi đi đằng trước.

Lệ Triết lơ đãng nhìn qua một bên, mới đi vài bước, đột nhiên cậu ta dừng chân.

Đ ồng thời theo bản năng kéo Thương Ngạn bên cạnh— —

“Tôi tôi tôi tôi tôi — —”

Thương Ngạn bị cậu ta kéo dừng lại, không kiên nhẫn híp mắt.

“Tôi cái gì, đang gáy sao?”

Lệ Triết lấy lại tinh thần, phấn khởi nhìn qua, mặt đỏ bừng — —

“Mẹ nó, Ngạn ca cậu nhìn bên kia đi! — — tiểu mỹ nhân mặc đ ồ đỏ đó!! Quá xinh đẹp! Tôi tôi tôi mẹ nó nhất định phải theo đuổi cô ấy!”

Tác giả có lời muốn nói: Thương Ngạn:..... Lặp lại lần nữa, cậu muốn theo đuổi ai?

Hết chương 8

—

Từ tuần sau lịch đăng truyện từ thứ 3 5 Chủ Nhật sẽ chuyển sang thứ 6 Chủ Nhật (từ 3 chương/tuần giảm còn 2 chương/tuần)

#xanh

Chương 9: "Cậu có thể có chút tiền đồ Hay không?" "Không thể."

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mọi người nhìn theo phương hướng Lê Triết chỉ.

Nhìn rõ cô gái ngồi cạnh cửa sổ sát đất, cả đám không khỏi ngáy người vài giây.

Váy đỏ, da trắng như ngưng chi bạch ngọc.

Từ trán đến cằm, từng tắc ngũ quan trên khuôn mặt hình hạt dưa đều tinh xảo — — tinh xảo gần như hoàn mỹ.

Khí chất và ánh mắt của cô gái vô cùng sạch sẽ, mang theo tiên khí; bởi vì ngũ quan quá đẹp nên có một tia yêu đã khó tả.

..... Liếc mắt một cái là biết, là tai họa to lớn.

Thương Ngạn lười biếng thu hồi tầm mắt.

Một suy nghĩ xẹt qua trong tâm trí.

— —

Hình như làn da của nhóc con cũng trắng như này, không biết gương mặt sẽ ra sao.....

“..... Ngạn ca! Tôi yêu r ồi! Tôi thật sự yêu r ồi — —”

Bên cạnh, Lê Triết kích động nhảy lên tại chỗ.

“Cô ấy quá đẹp, lần đầu tiên trong đời tôi thấy cô gái đẹp như này! Tôi muốn — —”

Nói đến đây, Lê Triết hậu tri hậu giác cảm nhận được tầm mắt rét lạnh của Thư Vi nhìn qua đây.

Lệ Triết: “.....”

Sao cậu ta có thể quên mất bên cạnh còn một vị Thư đại hoa khôi của trường chứ.

Lệ Triết chợt dạ dờn mắt qua những người khác.

Ánh mắt xúc động khó có thể kiềm chế cảm xúc, Lệ Triết phát hiện, hiển nhiên trong lòng mọi người cũng suy nghĩ không khác gì mình — — nhưng có Thư hoa hậu giảng đường ở đây, cậu ta nhất định phải liều mạng đè nén.

Lệ Triết tiếc nuối thở dài, lưu luyến nhìn thoáng qua bàn ăn bên cạnh cửa sổ sát đất.

“Ăn trước đi.”

Thư Vi thở phì phò mà trừng mắt nhìn Lệ Triết, ngay sau đó nhìn về Thương Ngạn.

Thấy ánh mắt Thương Ngạn vẫn bình tĩnh như thường, sắc mặt cô ta cũng hòa hoãn chút ít.

Mọi người lần lượt ngẩng xuống.

Trong lúc ăn, không cần biết ăn cơm hay nói chuyện, luôn có nam sinh thỉnh thoảng không nhìn nổi nhìn lướt qua chỗ đó.

Thư Vi biểu tình khó coi.

Cô ta vốn dĩ cho rằng bản thân ăn diện lộng lẫy, đương nhiên sẽ trở thành nữ chính ngày hôm nay, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra — — vậy mà bị một cô gái từ đâu xông ra đoạt hết nổi bật.

Đối với bàn ăn kiểu Tây tinh mỹ trước mặt, Thư Vi cũng hết muốn ăn.

Trong khi cô suy nghĩ kế hoạch thông báo mình đã ấp ủ sẽ thi triển như thế nào, đang giao lưu bằng mắt với một chị em tốt mình dẫn đến, đột

nhiên nghe một nam sinh bên cạnh kinh hô— —

“Hả!? Ng ỡ đối diện tiêu mỹ nhân, có phải là hoa khôi của lớp Ngạn ca hay không!”

“.....”

Lời này hấp dẫn ánh mắt của mấy người muốn nhìn mà nhìn không được.

“Mẹ nó, đúng vậy.....”

“Đó là nữ thần Văn Tố Tố đó sao??”

“Ồ, gen nhà bọn họ đẹp vậy sao?”

“Vốn dĩ tôi còn thấy Văn Tố Tố khá đẹp, so với tiêu mỹ nhân này, cảm thấy bình thường hơn nhiều.”

“.....”

Bàn tay nắm chặt dao nĩa của Thư Vi căng thẳng.

Sắc mặt cô ta lạnh đi.

— —

Tuy đối phương chỉ vô tình nói ra, hơn nữa là nói Văn Tố Tố, nhưng khi cô nghe vào thì thành ý nói cô so với cô gái xa lạ kia quá bình thường.

Lòng cô càng không thoải mái, Thư Vi nhú chặt mày, nhìn về Lê Triết, muốn ra ám hiệu đã chuẩn bị từ trước với cậu ta.

Nhưng lúc này, tâm tư Lê Triết đã sớm không còn ở đây, không chớp mắt nhìn bên kia.

Giây lát sau, cậu ta đột nhiên xoay người, về mặt khẩn thiết nhìn Thương Ngạn — —

“Ngạn ca, Văn Tố Tố thân với cậu, nếu chúng ta đã gặp nhau, cũng phải chào hỏi một tiếng đúng không?”

Người duy nhất trên bàn chỉ có tâm tư ăn uống là Thương Ngạn.

Nghe Lê Triết nói, anh ngừng bàn tay đang ung dung thả cắt bát tết, đứng thời cười nhạt.

“Tôi thân với cô ta? Sao tôi không biết vậy.”

“Ngạn ca..... Cậu cứu cứu cậu em đáng thương bất lực này đi — —”

Lê Triết khóc đến nơi.

Thương Ngạn vốn định cự tuyệt, lơ đãng nhấc mắt lên, nhìn thoáng qua biểu tình nôn nóng bu ãn bực của Thư Vi đối diện.

Nhớ đến hành động g ãn gửi bất ngờ của Thư Vi dưới đại sảnh, Thương Ngạn hơi nhú mày.

Giây lát sau, anh gác dao nĩa xuống, đứng dậy.

“Aiz — — Ngạn ca, cậu đi đâu vậy??” Lê Triết khóc được một nửa đột nhiên im bặt.

“.....” Thương Ngạn lười biếng mà rũ mắt, liếc cậu ta, “Không muốn tiêu mỹ nhân của cậu nữa?”

Lê Triết sửng sốt hai giây, dưới mông cứ như có lửa đốt, vèo một cái nhảy lên, mặt đ ãy hưng phấn — —

“Đi đi đi đi đi!”

Dưới ánh mắt hâm mộ ngo nghoe rục rịch của mấy nam sinh, hai người một trước một sau đi đến bàn ăn bên đó.

— —

Thương Ngạn bước đi không nhanh không chậm phía sau.

Lệ Triết ở phía trước, gấp gáp đi trước hai bước, lại không thể không vì người nào đó đằng sau mà đứng lại chờ.

Quan sát vài giây, một nam sinh khác thở dài lắc đầu, quay lại — —

“Aiz, các cậu có thấy trong tay Ngạn ca như dất dây dất chó không?”

“Ha ha ha ha so sánh rất giống!”

“Nhưng tôi nguyện ý vì tiêu mỹ nhân mà làm chó.”

“..... Có thể, nhưng không cần thiết, anh em.”

Mấy người đang sôi nổi bàn luận, đột nhiên nghe thấy một tiếng keng vang lên trên bàn.

Bọn họ quay đầu nhìn, thấy sắc mặt Thư Vi khó coi ném dao nĩa trong tay xuống, sắc mặt xanh mét được mấy chị em tốt khuyên nhủ đỡ dành.

Đám nam sinh nhìn nhau, cả đám im miệng lại.

*

Văn Trình Châu sắc mặt vội vàng trở lại bàn ăn.

Cao Thư Văn vốn đang cúi đầu nhìn đồng hồ điện thoại, nghe thấy tiếng động nâng lên tầm mắt, “Sao còn chưa tới — —”

Bà ta kiêng dè nhìn thoáng qua Tô Mạc Mạc ngời xéo, nói chậm, “Là máy bay đến trễ, hay trên đường bị kẹt xe?”

Văn Trình Châu không trả lời trực tiếp, ánh mắt tiếc nuối phức tạp nhìn thoáng qua cô gái.

Cô gái vẫn luôn an tĩnh nhìn ra cửa sổ dường như phát hiện ra.

Cô xoay người, con người màu hồng phách thanh triệt sạch sẽ.

Bị ánh mắt đó nhìn đến chột dạ, Văn Trình Châu tăng hắng nói.

“Xin lỗi, Mạc Mạc..... Mẹ của con bên kia hình như..... Bất ngờ việc gấp, tạm thời không tới được.”

Cao Thư Văn và Văn Tố Tố đồng thời sửng sốt.

Giây lát sau, Văn Tố Tố có chút vui sướng khi người gặp họa, lại có chút đồng tình, quay đầu nhìn cô gái đối diện.

Nhưng làm cô ta thất vọng đó là, sau khi nghe thấy tin này, Tô Mạc Mạc chỉ hơi ngần ra.

Một cảm xúc không tên nhạt nhẽo xẹt qua đôi mắt xinh đẹp.

Sau đó, lông mi tinh mịn rũ xuống, tạo ra một bóng đen nho nhỏ trên làn da trắng bệch.

“..... Không sao.”

Tuy rằng cô đã từng chờ mong trong giấc mộng.

Tuy rằng sáng nay cô đã dậy từ sớm, tưởng tượng nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của mẹ.

Tuy rằng cô đã nguyện ý vì lần gặp mặt này mà cởi bỏ nguy trang hộ mạng của mình.

Tuy rằng trước khi đến đây, không biết bao nhiêu lần bất an mà nỗ lực luyện tập câu mở màn đầu tiên nên nói như thế nào khi gặp người đó.

..... Nhưng không sao cả.

Đối với những người không thích cũng không quan tâm cô, làm sao cô có thể yêu cầu gì chứ.

Văn Trình Châu không tiếng động thở dài, “Mẹ của con đã liên hệ với chủ nhiệm các cấp, bà ấy hi vọng từ thứ hai tuần sau, con sẽ chuyển vào lớp 11-1, bắt đầu đi học bình thường.”

“.....!”

Văn Tố Tố nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu, cô ta đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thấy phía sau Văn Trình Châu — —

Cách một nửa nhà hàng, Lê Triết và Thương Ngạn một trước một sau bước đến đây.

Nhớ tới cô gái đối diện mình, sắc mặt Văn Tố Tố đột nhiên thay đổi.

Cô ta quay đầu nhìn ba mẹ: “Chúng ta về liền đi!”

Cao Thư Văn sững sốt, “Ăn ở đây luôn không được sao?”

“Không được — —” Văn Tố Tố động não, sáng mắt lên, cô ta thấp giọng nhìn Văn Trình Châu, “Ba, dì ấy đột ngột không đến..... Chắc chắn Mạc Mạc cũng không muốn ở lại đây đâu.”

Văn Trình Châu nghe vậy nhú mày, gật đầu.

“Được rồi, về thôi.”

Bốn người đứng dậy rời khỏi bàn ăn.

Mới đi được hai bước, nghe thấy Lê Triết phía sau hô lên — —

“Hoa khôi lớp!”

Cao Thư Văn và Văn Trình Châu cùng xoay người, “..... Tố Tố, có phải nam sinh đó gọi con không?”

Văn Tố Tố: “À, là bạn học lớp con — — mọi người xuống lầu lấy xe trước đi, con sẽ xuống ngay!”

“Được, đừng trì hoãn lâu.”

“.....”

Thấy cha mẹ đi rồi, Văn Tố Tố nhẹ nhàng thở ra, vừa xoay đầu thì thấy Tô Mạc Mạc đang giật mình nhìn hai người kia — —

“Thương..... Ngạn?”

Trong lòng Văn Tố Tố lộp bộp một tiếng.

Cô ta hấp tấp cười ứng phó rồi quơ tay với Lê Triết.

Trước khi đối phương chạy đến đây, Văn Tố Tố dè thấp giọng — —

“Em đừng lên tiếng, nếu bị Thương Ngạn nhận ra..... Về sau em sẽ gặp phiền toái lớn trong trường, nhất định cậu ta sẽ bắt nạt em.....”

“.....”

Dù Văn Tố Tố không đề cập đến, Tô Mạc Mạc cũng sẽ vì cuộc sống an tĩnh ở trường của mình mà không để hai người đó nhận ra.

Nên khi nghe Văn Tố Tố nói, cô chỉ yên lặng gật đầu.

Khối đá treo cao trong lòng Văn Tố Tố được thả xuống.

Lúc này, Lê Triết cũng đã chạy đến trước hai người. Cậu ta kìm nén ánh mắt hưng phấn của mình, khẩn trương nhìn Tô Mạc Mạc, rồi chuyện về Văn Tố Tố: “Cậu cũng đến đây ăn sao..... Thật trùng hợp, hôm nay là sinh nhật của Ngạn ca, chúng tôi cũng đến!”

Thương Ngạn dừng chân, nghe thấy lời nói ngớ ngẩn của Lê Triết, không khỏi cười nhạt.

“Cậu có thể có chút tiền đồ được không?”

Anh vừa dứt lời, thì cảm giác được tiểu mỹ nhân váy đỏ nhìn qua đây.

Thương Ngạn rũ mắt, nhìn xuống.

Cô rất đẹp, nhìn gần càng đẹp hơn.

Đuôi mắt thon dài hơi nhếch, đồng tử màu hổ phách như trích từ nước Lương Hồ mùa xuân.

Đặc biệt giống như lúc này, khi ngoài ý muốn kinh ngạc nhìn người khác — — cho dù gương mặt diễm lệ tinh xảo không có bất kì cảm xúc gì, nhưng cũng đã đủ để cào ngứa trái tim người khác

Hai người ở đây đối mắt một lát, Văn Tố Tố và Lê Triết bên cạnh có phần nóng nảy.

Lê Triết ra sức ho hai tiếng, hấp dẫn ánh mắt của cả ba người, sau đó tươi cười hỏi Văn Tố Tố: “Cô gái này là.....?”

Thần sắc Văn Tố Tố có chút không được tự nhiên, “Là con gái của dì tôi.”

“Ồ.....” Lê Triết thuận thế nhìn Tô Mạc Mạc, “Không biết nên xưng hô như thế nào?”

Văn Tố Tố theo bản năng tiến lên ngăn cản.

“Giọng — — giọng của em ấy không tốt lắm, không thể nói chuyện.”

“..... À?”

Lê Triết tức khắc thất vọng, tự nói thầm một câu, “Tiểu mỹ nhân bị câm.....”

Chưa nói hết, miệng bị đá một cái.

“Á — — Ngạn ca cậu đá tôi làm gì.....”

Thương Ngạn: “Im lặng.”

Lúc này Lê Triết mới phát hiện ra mới nãy trong lúc mất mát đã nói ra tiếng lòng của mình, không khỏi xấu hổ sờ ột

“VẬY..... Nếu đã gặp mặt, không bằng cùng nhau ăn một bữa?”

Mắt Văn Tố Tố sáng lên, lại tối đi.

“Lát nữa chúng tôi có việc bận, chỉ sợ hôm nay không thề.”

Nói xong, cô ta xoay đầu phần uất (phần nộ+uất hận) liếc Tô Mạc Mạc, “..... Đi thôi.”

Tô Mạc Mạc dừng một chút, gạt đầu, xoay người rời đi.

Chờ bóng dáng Văn Tố Tố biến mất ở cầu thang, Lê Triết mất mát xoay đầu.

Một mình lải nhải:

“Aiz — — tiểu mỹ nhân xinh đẹp như thế sao lại bị câm?”

“Nếu cô ấy học ở Tam trung thì tốt rồi — — mỗi ngày đều có cảnh đẹp ý vui ngắm nhìn, quá hạnh phúc!”

“Nhưng nếu vậy, cái ghế hoa hậu giảng đường của Thư Vi cũng không xong rồi.....”

Lê Triết tự cảm khái, đột nhiên kỳ quái nhìn Thương Ngạn.

“Mà này Ngạn ca, tôi cảm thấy giá trị mỹ lực của cậu hơi giảm thì phải?”

“.....”

Thương Ngạn tựa người vào sofa bên cạnh, gục mi mắt mệt rã rời, nghe vậy chỉ lười nhìn qua.

“Cậu thấy không, tiểu mỹ nhân không gần gũi cậu thì không nói — — ngay cả Văn Tố Tố cũng từ chối lời mời sinh nhật của cậu! Hôm qua cậu ta còn chưa từ bỏ ý định muốn hỏi tôi đây! Nếu không phải học tử Thư Vi muốn — —”

Đột nhiên im bật.

Lệ Triết ngơ hai giây, lấy lại tinh thần, giơ tay nhẹ vỗ miệng mình một phát.

“..... Còn tưởng là ảo giác.”

Thương Ngạn nhẹ híp mắt, con ngươi đen nhánh lạnh lẽo.

Khóe môi nhả ra ba chữ — —

“Hồng Môn Yến?”

Lệ Triết vẻ mặt đưa đám: “..... Mỹ nhân kế, mỹ nhân kế, tôi bị ép buộc mà Ngạn ca.”

Mắt Thương Ngạn lạnh băng, bước chân đi ra.

“Aiz — — Ngạn ca, cậu đi đâu vậy?”

“Ngủ.”

Lệ Triết: “.....”

Khi Thương Ngạn xuống lầu một, trông thấy hàng hiên bên ngoài cửa tròn tự động, cô gái da trắng váy đỏ khom lưng ng ẩ vào xe riêng.

Nam sinh dừng chân, đến khi chiếc xe đó rời đi, anh mới lấy lại tinh thần.

Nhìn đuôi xe, Thương Ngạn nhẹ nheo mắt.

Cảm thấy bóng dáng kia có điểm quen thuộc.

— —

Là ảo giác sao?

Tác giả có lời muốn nói: Lê Triết: Tôi yêu r ấ hu hu hu Ngạn ca cứu cứu đưa em đáng thương bất lực này đi— —

Thương Ngạn: Cậu có thể có chút tiền đ ờ hay không?

Một tháng sau.

Lê Triết: Hu hu hu hu Ngạn ca tôi yêu cô ấy tôi muốn theo đuổi cô ấy!

Thương Ngạn: Xin lỗi em trai, tôi đã đóng dấu.

Lê Triết:???????

Hết chương 9

—

Mọi người đi học đi làm lại sao r ấ, tui lên trường bị chê lên chê xuống

#xanh

Chương 10: Vào lớp

Tải ebook: dtv-ebook.com

lớp

Tuần tiếp theo, bắt đầu bằng một ngày thứ hai chưa ngủ đủ.

Tuần trước ăn mệt, hôm nay Tô Mạc Mạc đã có kinh nghiệm, 5 giờ rưỡi sáng cô thức giấc, rửa mặt ăn sáng, sau đó cùng Văn Tố Tố ngẩng xe đến trường.

Đến trường vẫn chưa tới 6 giờ rưỡi, Văn Tố Tố trực tiếp đi vào lớp, còn Tô Mạc Mạc cố gắng trốn tránh bất kì bóng dáng nào thoát nhìn giống giáo viên chủ nhiệm các cấp Hách Hách, cẩn thận đi vào tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Bước qua cửa phòng Tổ Huấn Luyện, cuối cùng cô gái nhìn thoáng qua kẹt cửa.

Xác định không có bóng dáng của chủ nhiệm Hách, cô thở phào một hơi, xoay người.

Mới nghiêng một góc 90 độ, Tô Mạc Mạc liền nghe thấy trên đỉnh đầu có một giọng nói hài hước — —

“Nhóc con, sáng sớm tinh mơ đã làm trộm, còn rất chuyên nghiệp nữa?”

Thân hình Tô Mạc Mạc bỗng cứng đờ.

Qua hai giây, cô mới hô nhẹ một câu, “Su phụ..... Chào buổi sáng.”

Thương Ngạn đang đứng dậy từ trước bàn máy tính chuyên dụng của mình ngẩn ra.

Ngô Hoàng Bác đằng sau anh gào lên trước — —

“Tôi đột nhiên hối hận rồi cha Ngạn! Tôi cũng muốn được sáng thứ hai có học trò mềm giọng nhỏ nhẹ gọi sư phụ!”

Thương Ngạn hoàn hồn, nghiêng người liếc Ngô Hoàng Bác.

“Cậu?”

“Tôi tôi tôi!”

Thương Ngạn cười khẽ, không thềm che dấu ghét bỏ trong giọng: “Cậu quá cùi bắp, không được.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Thương Ngạn vào phòng trong, dựa vào cửa.

“Nhóc con. Mấy cái đề đã giao cho em tuồn trước đã làm xong chưa?”

Thương Ngạn đút tay vào túi, buông mắt, cười như không cười nhìn cô gái chậm rãi dọn đồ.

“..... Ừm.”

Nón áo tròn trịa quơ lên quơ xuống với biên độ thật nhẹ.

“.....”

Con người đen như mực chứa ý cười nhẹ.

“Lấy máy tính ra, anh kiểm tra.”

Tô Mạc Mạc giật mình, nhưng người mới nói đã xoay người đi.

Cô do dự hai giây, dựa theo lời Thương Ngạn, ôm laptop ra gian phòng ngoài.

Ngô Hoàng Bác đang ở đó ai oán hỏi:

“Cha Ngạn..... Lúc cậu dạy tôi sao không nghiêm túc phụ trách như này?”

Thương Ngạn lười biếng tựa vào ghế lật quyển sách lập trình trong tay, nghe vậy mắt cũng không nâng nói.

“Không có sao?”

“Đương nhiên không có, hoàn toàn không có!” Ngữ khí Ngô Hoàng Bác chém đinh chặt sắt, xoay đầu, “Lão Loan, ngoại trừ cha Ngạn, cậu là người vào tổ sớm nhất đúng không, lúc cậu ấy hướng dẫn cậu có kiên nhẫn như vậy không?”

“.....”

Loan Văn Trạch trước máy tính bị điểm danh ngừng đầu lên, lắc đầu.

“Đúng không!” Ngô Hoàng Bác xoay lại, “Cha Ngạn, cậu là người như vậy sao, tôi thật muốn hoài nghi cậu có dụng tâm kín đáo gì đó với Tiểu Tô đấy!”

“.....”

Thương Ngạn dừng lật sách, ngón tay thon dài cấn góc giấy vuốt vuốt.

Anh nâng mắt, hé môi, cười như không cười, đầy thâm ý nói ——

“Dụng tâm kín đáo?..... Dụng tâm gì?”

Âm cuối nghe rất mơ màng.

Ngô Hoàng Bác bị nhìn chăm chăm đến phát run.

“Cha Ngạn, cậu đừng cười như thế..... Phóng đảng chả khác gì càn thú, tôi sợ.”

Thương Ngạn không đổi sắc mặt, giơ tay thả sách lên mặt Ngô Hoàng Bác.

Trong tiếng “Á á” của Ngô Hoàng Bác, Thương Ngạn bình tĩnh nghiêng người đi, vẫy tay với Tô Mạc Mạc đang chần chờ bên cạnh.

“Nhóc con, lại đây.”

Tô Mạc Mạc đặt laptop ôm trong mình lên bàn trước mặt Thương Ngạn, kéo cái ghế qua ngồi lên.

Một tay Thương Ngạn cầm laptop, thuần thục kiểm tra các đường phép tính và kết quả vận hành.

Tô Mạc Mạc ngoan ngoãn yên tĩnh ngồi bên cạnh.

Đợi thêm vài giây, cô bất an nhìn qua đồng hồ.

“..... Sư phụ, thầy không tham gia chào cờ sao?”

Người nọ không nâng mắt, mười ngón tay thon dài di chuyển trên máy tính — —

“Tuần trước giúp em, anh bị kéo vào số đen, bị cướp tư cách tham gia rồ.”

“.....”

Hồ hấp Tô Mạc Mạc dừng lại, đôi mắt dưới nón áo hơi mở to.

Trong văn phòng tĩnh mịch vài giây.

Dường như cảm nhận được phản ứng kinh ngạc đại ra của cô gái, trong một góc, mấy nam sinh trong tổ bật cười.

Loan Văn Trạch cũng bất đắc dĩ cười, “Cha Ngạn, cậu đừng hù dọa Tiểu Tô.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Thương Ngạn cong môi.

“Chọc em chơi, vậy cũng tin.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Ngô Hoàng Bác chọc ghẹo: “Nếu thật sự có cuốn sổ đen như thế, tôi cần gì phải lao碌 chạy đến tổ để trốn chào cờ như thế?”

Quét xong hàng số liệu cuối cùng, Thương Ngạn cầm áo khoác đồng phục bên cạnh lên, đứng dậy đi ra ngoài — —

“Có một vấn đề nhỏ trong vòng tuần hoàn. Tiết thứ ba là tiết tự học của lớp một*, anh qua dạy em.”

*(Lớp một ở đây là lớp 11-1, từ giờ mình sẽ gọi như vậy)

Không đợi Tô Mạc Mạc đáp ứng, Ngô Hoàng Bác trơ mặt truy vấn — —

“Tôi có thể nghe cùng không cha Ngạn?”

“Trong mơ đó, đi nghe đi.”

Ngoài cửa truy vấn lại lời đáp không hề do dự.

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Qua hai giây, cậu ta xoay đầu, ngạc nhiên nói: “Nên sáng nay cha Ngạn tới đây làm gì? Hình như cậu ấy chỉ ngủ ở đây có mười phút là đi?”

“Ừ, tôi cũng thấy lạ, máy tính của cha Ngạn cũng chưa được bật.”

“.....”

Bọn họ thấp giọng thảo luận, chỉ có Loan Văn Trạch không biết nghĩ đến gì đó, ánh mắt cô quái nhìn thoáng qua bóng dáng đi vào phòng trong của Tô Mạc Mạc.

*

Chuông báo tiết thứ hai vang lên, đến giờ thể dục.

Chờ tiếng chạy bộ ngoài cửa sổ vơi bớt, Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đồng thời đi đến Tổ Huấn Luyện.

Hai người vừa đẩy cửa đi vào vừa nói chuyện.

“..... Cậu thấy lời Lê Triết nói có phải thật không?”

“Chắc vậy?”

“Chắc vậy đó, nếu không gặp tiểu mỹ nhân như thế, chắc chắn cha Ngạn sẽ phủ nhận.”

“Ừ.”

“Mẹ nó thật hâm mộ, còn đẹp hơn Thư Vi, lớn lên sẽ như thế nào chứ — — Cha Ngạn cũng quá không trọng nghĩa, ăn sinh nhật cũng không dắt tôi đi dùng!”

“.....”

Hai người nói nói rồi đi đến bàn máy tính trong Tổ Huấn Luyện.

Ngô Hoàng Bác quan sát xung quanh, thấy cô gái mặc áo hoodie ngồi ở góc bàn máy tính của Thương Ngạn, trên đùi đặt laptop của cô.

“Tiểu Tô?”

“.....”

“Tiểu Tô???”

“Hả.....?”

Tô Mạc Mạc bị gọi lại ý thức, vội vàng đáp.

Ngô Hoàng Bác cười nói: “Nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy?”

Tô Mạc Mạc chần chờ, thấp giọng hỏi: “Các cậu mới nói.....”

“À, lúc này Lê Triết vừa chạy vừa nói, cuối tuần trước bọn họ gặp được một tiểu mỹ nhân trong nhà hàng, còn đẹp hơn Thư Vi!”

“.....Ồ.”

Dưới nón áo hơi banh lộ ra cằm nhọn, bất an nhéo ngón tay.

Ngô Hoàng Bác lại hỏi: “Cậu đang ở đây chờ cha Ngạn sao?”

“Ừ.”

“Chắc lát nữa cậu ấy mới đến. Tôi thấy lúc này khi kết thúc tiết thể dục, Thư Vi đi đến lớp bọn họ.” Ngô Hoàng Bác nói: “Dù sao tiết tiếp theo của lớp cha Ngạn là tiết tự học, hai người nắm tay nhau trốn học ra ngoài cũng không ai quản.”

Loan Văn Trạch bất đắc dĩ nhìn qua Tô Mạc Mạc, làm khẩu hình.

“Cậu không sợ cha Ngạn quay về đập cậu?”

Ngô Hoàng Bác co đầu lại, im bật.

Tô Mạc Mạc an tĩnh ngồi đó.

Cô không hiểu hết ý của Ngô Hoàng Bác, nhưng cô vẫn hiểu nắm tay là gì.

Cô không kịp tự hỏi, điện thoại trong túi áo hoodie đột nhiên vang lên.

Tô Mạc Mạc đặt laptop qua một bên, lấy điện thoại ra, ra ngoài bắt máy.

“Alô? Mạc Mạc sao? Thầy là thầy Lý Sư Kiệt đây.”

“..... Thầy?”

“Tuần trước mẹ em đã gọi đến chủ nhiệm các cấp, hôm nay bắt đầu dẫn em đến lớp, em đang ở tòa lầu khoa học kỹ thuật đúng chứ?”

“Dạ.”

“Vậy em đến khu III của khu dạy học được không? Hay thầy qua đó đón em?”

“.....”

Tô Mạc Mạc trần mặc hai giây, chậm rãi lắc đầu.

Nhớ đến việc Lý Sư Kiệt không nhìn thấy, cô mới nhẹ giọng mở miệng: “Em có thể tự qua.”

“Được, vậy em mau đến đây, thầy chờ em ở cổng Nam khu III.”

“..... Dạ.”

Tô Mạc Mạc đi vào văn phòng, dọc dẹp cặp sách không lớn của mình, đi ra ngoài.

Bước ra cửa, nhìn thấy Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đều đang tập trung tinh thần với máy tính của họ, cô do dự đứng đó vài giây, cuối cùng vẫn không nói gì, xoay người rời đi.

.....

Tô Mạc Mạc đi theo Lý Sư Kiệt, khi đến lầu bốn phòng học lớp 11-1, chuông báo tiết số ba đúng lúc vang lên.

Tiết thứ ba là tiết tự học, học sinh lớp một vẫn còn vài người không vội vã đứng ngoài hành lang.

Không biết ai chú ý đến bóng dáng Lý Sư Kiệt, lên giọng nói một câu.

“Chủ nhiệm lớp tới!”

Đám học trò trên hành lang tức khắc như ong vỡ tổ.

Bước vào lớp, an tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Có người chú ý đến, theo sau Lý Sư Kiệt còn có một cô gái nho nhỏ, trong lớp d ãn nổi lên tiếng nghị luận — —

“Đó là ai vậy? Bạn học mới?”

“Không thể nào, lùn vậy sao?”

“Không biết nam hay nữ.”

“Cậu mù à..... Rõ ràng là bạn nữ của chúng ta, vai hẹp như vậy.”

“..... Được rồi.”

Lý Sư Kiệt đi lên bục giảng, và gõ gõ bảng đen.

“Đây là học sinh mới chuyển trường vào lớp chúng ta, bạn học Tô Mạc Mạc, mọi người hoan nghênh một chút.”

“.....”

Trong lớp vang lên vài tiếng vỗ tay lác đác.

Tô Mạc Mạc mím môi.

Cảm giác trong không gian phong bế đột nhiên có rất nhiều người nhìn mình chằm chằm, vẫn sẽ làm cô bất an hơn bình thường.

“Thầy, sao cậu ấy vào lớp mà vẫn còn đội nón vậy?”

Lý Sư Kiệt nghiêm mặt, “Sức khỏe của bạn học Tô Mạc Mạc tương đối đặc thù, toàn khối đã phê chuẩn cho em ấy không cần mặc đồng phục, không tham gia hoạt động tập thể — — bình thường các cô cậu phải chú ý, biết chưa?”

Cũng không ai ở góc nào vui đùa một câu:

“Nếu phải chú ý, cũng đừng vào lớp một chúng ta..... Ngạn ca mà về, chơi hỏng mất thì sao?”

Trong lớp lập tức vang lên tiếng cười hòa theo.

Sắc mặt Lý Sư Kiệt lạnh lùng, duỗi tay vỗ hai cái lên bàn:

“Yên lặng cho tôi!”

“.....”

Cả lớp im miệng.

Lý Sư Kiệt về bàn số ba, Văn Tố Tố ngẩng thẳng ngay ngắn, cặp mắt phức tạp nhìn Tô Mạc Mạc.

“Lớp trưởng.” Lý Sư Kiệt gọi cô ta, “Em ra đây cùng thầy.”

Lý Sư Kiệt cùng Văn Tố Tố ra ngoài, đột nhiên nhớ ra, quay đầu nói với cô gái đang an tĩnh đứng dưới bục giảng:

“Tô Mạc Mạc, em tự tìm một chỗ ngồi đi. Đây là tiết tự học.”

“.....”

Cô gái gật nhẹ đầu.

Chờ cửa lớp đóng lại, mấy tiếng nghị luận đề thấp bị ngăn chặn lập tức tuôn ra, đủ loại ánh mắt đánh giá cô, từng người từng người dừng mắt trên người cô gái.

Tô Mạc Mạc nắm chặt tay, đầu ngón tay trắng bệch.

Cô có chút hốt hoảng bất an định vào trong hai bước.

Tiếng nói trước mặt càng nhiều.

Tô Mạc Mạc bỗng dừng dừng chân — —

Ở hàng đầu tiên trong lớp có một cái bàn hai người ngồi.

Khác với hàng thứ hai có bốn bàn học, cái bàn này độc chiếm một hàng, nằm ở trong góc sát cửa sổ.

Trên bàn không đặt quyển sách nào.

Tô Mạc Mạc thở phào.

Cô nắm chặt quai đeo ba lô, bước nhanh đi đến bàn đó.

Không để ai kịp phản ứng lại, cô gái đưa lưng về cả lớp ngồi vào chỗ bên trong.

Cả lớp đột nhiên an tĩnh.

Tất cả mọi người cứ như bị siết cổ.

Không biết bao lâu sau, phía sau mới có tiếng nói chuyện:

“Má ơi, điên rồi.....”

“Các cậu không cảm sao?”

“Mẹ nó, chờ Ngạn ca quay về rồi giận, bạn học mới này thật thảm.....”

Bọn họ chưa nghị luận xong, cửa lớp mở ra.

Văn Tố Tố đi vào trước, biểu tình còn phức tạp hơn trước khi đi ra.

Cô ta vừa vào cửa, giương mắt liền thấy cô gái đang ng ồi trong cái bàn duy nhất ở đó.

Sắc mặt Văn Tố Tố tứ khắc biến đổi, “Cậu — —”

“Làm sao vậy?”

Lý Sư Kiệt đi vào, nhìn thấy vị trí Tô Mạc Mạc chọn, cũng không khỏi sửng sốt.

Ông thấy hơi nhức đầu.

— —

Sao ông có thể quên mất chỗ ng ồi không giống ai của Thương Ngạn chứ.

Nhưng nghĩ đến cô gái an tĩnh đến mức gần như quái thai, Lý Sư Kiệt cũng không thấy lạ khi cô sẽ ng ồi ở đây.

“Văn Tố Tố, em về trước đi.”

“Nhưng cậu ấy.....”

Lý Sư Kiệt thấp giọng: “Chờ Thương Ngạn trở về, em nói cho nó, để nó tự dọn ra một chỗ trống khác, thích ng ồi đâu thì ng ồi đó — — nếu nó thấy vui thì lên bục giảng ng ồi luôn cũng được.”

Văn Tố Tố hiểu nửa câu sau của Lý Sư Kiệt là vui đùa, nhưng cô ta cũng hiểu hành động của Tô Mạc Mạc.

Văn Tố Tố giận trắng mặt, quay đầu về chỗ.

Lý Sư Kiệt quét mắt nhìn cả lớp.

“Yên lặng hết cho tôi. Lát nữa tôi quay lại xem, ai dám phá hỏng kỷ luật thì đến văn phòng của tôi tự học một mình.”

“.....”

Cả lớp yên ắng.

Cũng có người vui sướng khi người gặp họa nhìn bóng dáng cô gái ng ồi trên hàng đầu.

Nếu chủ nhiệm lớp đã lên tiếng, bọn họ đ ờ phải nói nữa.

— —

Chỉ cần chờ Thương Ngạn trở về ồi xem kịch vui là được.

Tác giả có lời muốn nói: Một giờ sau.

Cả lớp: Không thể tin hai mắt của mình (dại ra.jpg)

Thương Ngạn: Ng ồi chỗ anh thì là người của anh

Hết chương 10

#xanh

Chương 11: Đứng bắt nạt bạn học mới

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiết thể dục tập thể vừa kết thúc, trong khi các lớp còn chưa giải tán hết, Thương Ngạn và đám người Lê Triết đã sớm rời khỏi sân tập.

Cuối hè, thời tiết đã bớt nóng hơn nhiều.

Đám nam sinh đi bộ về hướng Tây Nam của trường học dưới tán cây râm mát trong sân.

Phía Tây Nam của tòa lầu khoa học kỹ thuật là một rừng trúc, bị che khuất bởi rừng trúc chính là bức tường thấp nhất của Tam trung.

Các nam sinh trốn học ra ngoài trường lúc nào cũng đi con đường này.

Chẳng qua người khác là lén lút, còn nhóm người Thương Ngạn vẫn luôn quang minh chính đại* leo ra.

*(Quang minh chính đại: Làm việc rõ ràng, không che giấu)

— —

Sở dĩ bọn họ không đi ra từ cổng chính là vì một nguyên nhân duy nhất: Trèo tường gần hơn.

Nói đúng hơn là, leo qua bức tường thấp này, đi thêm hai trăm mét, chính là tiệm cà phê Internet cao cấp với hoàn cảnh tốt nhất gần trường.

Lê Triết đang cùng nam sinh bên cạnh thảo luận về tình hình chiến đấu kịch liệt trong bộ phim gần đây, đột nhiên phát hiện phía trước không còn thấy bóng dáng Thương Ngạn đâu hết.

Cậu ta quay đầu nhìn, thấy Thương Ngạn đang đi đến tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Lệ Triết lập tức mếu máo.

“Ngạn ca, nhiệm vụ huấn luyện tuần này của cậu không phải đã kết thúc vào chủ nhật rồi sao? Hôm nay còn đi đến đó làm gì?”

Thương Ngạn không dừng chân.

Chỉ có thanh âm lười biếng truyền lại, mang theo ý cười mơ hồ — —

“Thuần đồ (thuần theo mình hiểu là thuần hóa, dạy dỗ, huấn luyện các kiểu, còn đồ là đồ trong đồ đệ, đệ tử, mình giữ nguyên convert do chưa tìm được từ thích hợp nhất).”

Lệ Triết: “.....”

Không thể nói là dạy dỗ học trò sao, vì sao phải dùng loại ngữ khí phóng đãng đó?

.....

Khi Thương Ngạn đi vào văn phòng Tổ Huấn Luyện, chỉ thấy được laptop đặt trên bàn của mình, không thấy bóng dáng chủ nhân đâu hết.

Anh nghiêng người nhìn vào gian phòng bên trong, cũng không thấy người đâu.

“..... Nhóc con đâu?”

Thương Ngạn hơi nhú mày, xoay người, hỏi Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch.

Hai người ngẩng đầu từ máy tính của mình.

“Hả, ờ, sao không thấy Tiểu Tô đâu hết vậy.....” Ngô Hoàng Bác sờ ót, “Rõ ràng mới nãy còn ở đây mà.”

Loan Văn Trạch thận trọng hơn, không xác định nói: “Hình như cậu ấy có điện thoại, sau đó đi ra ngoài, đến giờ vẫn chưa quay lại.”

“Nói chuyện với ai?”

Loan Văn Trạch: “Không biết.....”

Ánh mắt Thương Ngạn hơi trậ̀n xuống.

Đứng đó một lúc lâu, anh đi đến trước bàn máy tính, ng ậ̀i xuống ghé đ̣i.

Chờ đến khi chuông báo kết thúc tiết ba vang lên.

Khi đám Lê Triết đánh game xong r ậ̀i trèo tường quay lại, hưng phấn gõ cửa văn phòng Tô Huấn Luyện r ậ̀i mở ra li ệ̀n đối diện với hai cặp mắt song song đáng thương mang theo ham muốn sống sót.

“Ngạn — — ..... Ca?”

Phát hiện không khí không đúng, tươi cười khoe khoang trên mặt Lê Triết trong nháy mắt thu li ệ̀m lại.

Không chờ cậu ta quan sát kĩ, nam sinh ng ậ̀i đối diện cửa phòng bất ngờ đứng dậy, khuôn mặt tuấn tú vự̃ng vàng đi ra ngoài.

“Không phải.....”

Lê Triết bị t ậ̀ng “khí lạnh” lướt qua lạnh đến phát run, khó hiểu nhìn hai người trong phòng — —

“Chuyện gì vậy? Ai mà không muốn sống vậy, ngay cả Ngạn ca cũng dám trêu?”

”

Ngô Hoàng Bác vẻ mặt đau khổ: “Hình như Tô Mạc Mạc thả b ộ̀câu cho cha Ngạn.....”

Lê Triết: “.....”

Biểu tình đông cứng vài giây, Lệ Triết mới lấy lại tinh thần, kinh ngạc cảm thán: “Chuyện thả b òcâu cho Ngạn ca còn dám làm ra lần thứ hai, ngại mạng sống quá dài r ồi sao??”

Không dám trì hoãn, đám Lệ Triết xoay người đuổi theo.

Buổi sáng của Tam trung có năm tiết học. Mà tiết thứ tư vào thứ hai đúng lúc là ngữ văn.

Giáo viên dạy văn của lớp một họ Lâm, biệt danh “Đầu hói”, là giáo viên già đã về hưu của trường được mời lại, tính cách hơi cổ hủ.

Cũng vì lí do này, đối với Thương Ngạn, người mà các giáo viên các môn của lớp không ai dám đắc tội, Đầu hói trước giờ chưa từng cho thêm tí ưu đãi nào.

— —

Trốn học cũng phạt, thậm chí còn phạt nặng hơn các học sinh khác một chút.

Vì thế, Thương Ngạn và Đầu hói cũng không hề hợp nhau.

Nhìn bóng dáng với áp suất thấp trên bậc thang, ngay cả tiếng thở dài Lệ Triết cũng không khống chế nổi.

“Hôm nay đến trễ là cái chắc. Chờ lát nữa vào lớp, nếu Đầu hói lại gây khó dễ với Ngạn ca, mấy người các cậu nhớ lạnh lẽ một chút.”

Bên cạnh có nam sinh cười, “Triết tử, cậu còn sợ Ngạn ca bị hại sao? Tôi nói chứ, do Ngạn ca quá nhượng bộ, nên Lâm lão đầu mới càng được nước làm tới.”

Lệ Triết: “Không nhượng bộ thì làm sao bây giờ, giáo viên già có tuổi nghề cao như thế, cậu còn muốn động tay động chân với ông ấy sao?”

Người nọ nói vào, “Tôi thấy ông ấy ý vào tuổi tác nên mới dám làm Ngạn ca khó xử.”

“..... Ngạn ca cũng đã nhin, cậu cũng nhin đi.” Lê Triết nói.

Nói xong, đám người bước nhanh theo sau, cùng Thương Ngạn đi lên tầng 4.

Lớp một nằm ở phía Đông của hành lang dài.

Đi ngang qua cửa sau lớp học, Lê Triết theo thói quen nhìn thoáng qua bên trong, chân vừa nhấc lên như bị ấn nút tạm dừng.

“— — Ngạn, Ngạn ca.”

“.....”

Thương Ngạn đi tuốt đằng trước dừng lại, xoay nửa người.

Khuôn mặt đẹp trai chói mắt nghiêng qua được ánh sát ngoài cửa sổ mà lên một tầng mỏng nhàn nhạt, thoát nhìn hờ hững khác người.

Nếu là bình thường, nếu Lê Triết bị con người trắng đen rõ ràng này nhìn chăm chăm thì có lẽ sẽ nuốt lại lời muốn nói.

Nhưng vào giờ phút này, cậu ta không thể kiểm soát được nỗi kinh dị trong lòng — —

Lê Triết vươn tay, chỉ vào cửa sau lớp một.

“Chỗ của cậu..... Hình như có người.”

Một nam sinh bên cạnh cười, “Chỗ ng ồi của Ngạn ca ai dám chạm vào, cậu đang kể chuyện ma sao?”

Nhớ lại bóng dáng quen thuộc vừa thấy.

Lê Triết: “.....”

Cậu ta cũng thấy mình gặp ma rồi.

Lệ Triết muốn quay đầu xác nhận lại lần nữa, nhưng cậu ta còn chưa kịp động đậy, Thương Ngạn đã cau mày hỏi:

“Ai ng ấ?”

— —

Chỉ cần nhìn biểu tình vặn vẹo của Lệ Triết, Thương Ngạn cũng biết nhất định không chỉ là đơn giản có người ng ấ ở chỗ mình.

Lệ Triết gian nan mở miệng: “Nếu tôi không nhìn lầm, có chỗ giống..... vị học trò kia của Ngạn ca.”

Thương Ngạn ngẩn ra.

Giây tiếp theo, lạnh lẽo trong mắt của nam sinh phai nhạt đi.

Đứng đó trong giây lát, nam sinh rũ mắt, môi mỏng cong lên, xoay người đi đến cửa trước.

Để lại đám người Lệ Triết đứng đó ngây ra — —

“Mới nãy, Ngạn ca đã cười sao?”

“Má, cậu cũng thấy à, tôi còn tưởng rằng mình mù r ấ.....”

“Thật, thật chứ không phải ảo giác?”

“Tôi còn tưởng hôm nay có người gặp xui xẻo, vậy giờ nghĩa là cơn giận đã tiêu hết r ấ sao?”

“.....”

Bọn họ không dám nói tiếp, vội vàng đi theo.

Trong lớp học.

Lúc này chuông vang lên vẫn chưa bao lâu, Văn Tố Tố là lớp trưởng đang đứng cạnh bục giảng, thấp giọng nói gì đó với giáo viên môn văn.

Vị giáo viên già được mời quay lại họ Lâm, tên chỉ có một chữ “Chính”, lúc này vừa nghe Văn Tố Tố nói vừa gật đầu.

“Được..... Thầy biết rồi. Bạn học trong lớp các em vẫn chưa nắm rõ hoàn toàn tình trạng của học sinh mới đúng không?”

Văn Tố Tố: “Dạ, thầy chủ nhiệm nói việc này thuộc về bệnh tình riêng tư cá nhân, không cho em nói với các bạn học khác.”

“Thầy cũng đồng ý với cách làm này của thầy Lý, nhưng mà em làm lớp trưởng, cần phải chiều cố em ấy một chút.”

“.....” Đáy mắt Văn Tố Tố xẹt qua cảm xúc không ngờ, nhưng cũng không nói gì, gật đầu. “Thầy, em đi về chỗ?”

“Ừ, em về chỗ trước đi.”

Lâm Chính vừa định lấy giáo án, đột nhiên nhớ ra, cau mày mở miệng, “Này, từ từ.”

“Thầy nói đi ạ.”

Lâm Chính: “Sao em ấy ngời ở chỗ của Thương Ngạn?”

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Văn Tố Tố càng khó nhìn. Qua hai giây, cô ta mới không tình nguyện mở miệng: “Thầy chủ nhiệm để bạn ấy chọn.”

Nghĩ đến tính tình của Thương Ngạn, Lâm Chính sần lo nhíu mày.

“Được rồi, em về đi.”

Văn Tố Tố về chỗ.

Cả lớp cũng an tĩnh lại.

Lâm Chính mở sách giáo khoa ra, “Tiết này, chúng ta.....”

Tiếng còn chưa dứt, cửa trước truyên đến giọng điệu lười biếng — —

“Báo cáo.”

Ánh mắt của đám học sinh dò qua đó.

Nam sinh đứng trước cửa dáng người cao ráo, gương mặt trắng trẻo lạnh lùng, sắc bén, cặp con ngươi đen nhánh lúc này đang không chớp mắt dừng trên bàn học duy nhất ở hàng đầu tiên.

Cô gái ngồi ở vị trí đó không biết có phải đã nhận thấy tầm mắt đó hay không, bàn tay cầm bút đã dừng lại.

Qua vài giây, đầu ngón tay trắng bệch chần chừ rút lại.

Trên bục giảng, Lâm Chính nhíu mày.

“Vào đi.”

Thương Ngạn không động đậy, đám Lê Triết cũng không dám dịch bước.

Vài giây không nghe thấy tiếng động, Đầu hỏi gương mặt, “Sao nào? Đến trễ còn đợi tôi mời các anh vào sao.....” Đang nói, ông thấy Thương Ngạn nhìn về phía bạn học mới ngồi bàn đầu, nhẹ nheo mắt.

Lúc này mới nhớ đến chuyện này, sắc mặt Đầu hỏi thoáng hòa hoãn.

“Việc này, Thương Ngạn, còn mấy người các anh nữa — — đó là bạn học mới chuyển vào lớp các anh, Tô Mạc Mạc. Sức khỏe cô bé tương đối yếu, các anh đừng có bắt nạt người ta..... Thương Ngạn, trước tiên anh tìm chỗ ngồi xuống đi.”

Xác định thật sự là Tô Mạc Mạc, Lê Triết cũng quay người lại, bắt đầu cọt nhả.

“Thầy Lâm, ngài đây là đang thiên vị một bên đó, rõ ràng là cô gái nhỏ này bắt nạt Ngạn ca, còn chiếm chỗ.....”

Không chờ Lê Triết nói hết, nam sinh trước người bỗng hành động.

— —

Thương Ngạn mở mắt, cười khẽ.

Khàn khàn mà sung sướng.

Sau đó anh xoay tầm mắt, nhấc chân, lập tức đi đến bàn học duy nhất đằng đó.

Tới trước bàn, anh dừng lại.

Rút bàn tay đang cắm trong túi quần ra, ngón tay thon dài chống lên bàn, Thương Ngạn thuận thế cúi người xuống.

Tô Mạc Mạc ngừng thở, nghe thấy bên ngoài nón áo, giọng nói chứa ý cười của nam sinh làm chấn động không khí bên tai — —

“Chắc, đây là nhóc con nhà ai đây?”

“.....”

Tô Mạc Mạc nắm chặt đầu ngón tay.

Người nọ ra vẻ nhìn sơ qua.

Môi mỏng hé ra, tiếng cười bị ép càng thấp xuống, lộ ra tính phóng đãng bỉ ổi:

“..... Không ai muốn à, vậy về nhà anh đi.”

Hết chương 11

—

Lâu rồi không gặp

♡ \ (¯▽¯) / ♡

#xanh

Chương 12: Trường Hận Ca*

Tải ebook: dtv-ebook.com

*(Tên chương do editor đặt)

Giọng chàng trai khàn khàn, những học sinh khác trong lớp và Đầu Hói không nghe thấy rõ.

Nhưng nhìn tư thế của Thương Ngạn, không có vẻ là lời hay ý đẹp gì.

Lông mày Đầu Hói xoắn tít lại:

“Thương Ngạn, anh đừng có khi dễ con gái người ta.”

Thương Ngạn nghe vậy, đứng thẳng dậy, lười nhác cười: “Sao em làm vậy được chứ, thầy.”

Đám nam sinh phía sau trong lớp cười rộ lên — —

“Đúng thế, Ngạn ca rất thương hoa tiếc ngọc (thương tiếc nữ giới)!”

“Cậu ấy bắt nạt con gái hời nào chứ?”

“Bạn học mới, cậu đừng sợ.”

“.....”

Những lời trêu ghẹo đó càng ngày càng trầm trọng, Thương Ngạn nghiêng người, đảo mắt qua cả lớp đằng sau.

Mọi người nháy mắt im bật.

Biểu cảm Đầu Hói khó coi nhú mày.

“Thương Ngạn, anh ng ỡ phía — —”

“Thầy.”

Thương Ngạn rời khỏi bàn, một tay xách ghế dựa mới qua đây, đặt xuống vị trí bên cạnh cô gái.

Anh khẽ liếm hàm trên, cười như không cười.

Con người đen nhánh.

“Em ng ồi đây được r ồi.”

“.....”

Đầu hói kinh ngạc nhìn anh.

Trong lớp ngoại trừ đám Lê Triết, mấy học sinh không biết chuyện đầu sừng sốt.

Qua vài giây, Đầu Hói mới h ồi th ần.

“Được r ồi, yên lặng học đi.”

.....

Cách giờ tan học năm phút, Đầu Hói đã giảng xong hết nội dung của tiết này.

Ông quay đầu nhìn đ ồng h ồ treo trước lớp, khi quay xuống, biểu tình rất có thâm ý.

“Còn chưa hết giờ, tôi thu ‘bài tập’ một chút.”

Đám học sinh sừng sốt, khó hiểu ng ẩng đ ầu nhìn Lâm Chính.

— —

Bài tập của lớp được thống nhất thu lại trước khi đến giờ học, còn có thứ gì để giáo viên thu trước khi tan học đâu.

Chẳng qua nhìn thấy mắt Lâm Chính nhìn về bàn đầu tiên, bọn học sinh bưng tỉnh đại ngộ.

Ngay sau đó cả đám bất đắc dĩ cúi đầu thật mau.

Quả nhiên, giây tiếp theo liền nghe thấy Lâm Chính lên tiếng.

“Thương Ngạn, tuần trước anh vừa đến trễ vừa trốn học, tôi phạt anh học thuộc hết bài 《 Trường hận ca 》, anh đã học chưa?”

Các bạn học trong lớp cạn lời.

《 Trường hận ca 》 có tất cả 840 chữ, 120 câu, tương đương với tác phẩm lớn.

Bọn họ không nhàn rỗi đến mức đi học cái đó, càng không nói gì đến Thương Ngạn.

— —

Trong toàn khối có ai không biết, thành tích các môn của Thương Ngạn cực kỳ ưu tú, đặc biệt là lý hóa, bài kiểm tra khó đến đâu anh cũng đạt điểm tối đa.

Các môn khác cũng là người cần cù dẫn đầu.

Chỉ có môn văn.....

So với thành tích các môn khác, chỉ có thể dùng từ thảm thiết để hình dung.

Không ngoài dự liệu của mọi người, Thương Ngạn đứng lên, giọng điệu chây lười ủ rũ chưa tỉnh ngủ.

Giọng còn hơi khàn:

“Chưa học.”

Đầu lông mày của Đầu Hói xoắn tít vào nhau, “Sao chưa học?”

Thương Ngạn có chút không kiên nhẫn, “Không học nổi.”

Đầu Hói cười — —

“Không học nổi? Không phải chứ? Thứ hai tuần trước anh còn làm trò trước mặt toàn trường, đọc hết từ đầu tới đuôi của bảng tuần hoàn hóa học! 《 Trường hận ca 》 so với cái đó còn khó thuộc hơn!?”

Lời vừa dứt, cả lớp im như thóc.

Trong tầm mắt Thương Ngạn, đỉnh nón vốn luôn an tĩnh cả tiết học đột nhiên giật giật.

Đầu ngón tay trắng nõn lộ ra từ cổ tay áo, rồi rầm siết chặt cây bút trong tay.

..... Giống như động vật nhỏ lông mềm thử vươn chóp mũi be bé ngửi ngửi cửa hang.

Dư quang Thương Ngạn thoáng nhìn qua, môi mỏng không khỏi cong nhẹ lên.

Làm Đầu Hói vẫn luôn nhìn anh chăm chăm tức điên lên — —

“Anh còn cười?!..... Thành tích các môn khác tốt như vậy, chỉ có môn văn, mỗi lần cứ như đang mộng du — — tôi cho anh biết, thành tích môn văn của anh phải tốt lên mới có thể tranh vị trí Trạng Nguyên khoa học tự nhiên, nó mà không tốt lên thì anh không có được gì đâu!”

Đầu Hói nổi giận, sắc mặt đỏ bừng, dọa cả lớp không ai dám phát ra tiếng gì.

Mà Thương Ngạn, mục tiêu của trận hỏa lực này thoát nhìn bình tĩnh hơn nhiều, chỉ nhú mày đứng đó.

Mặt trời gần giữa trưa rọi vào từ ngoài cửa sổ, làm bật lên ngũ quan thâm thúy.

Đầu Hói hít một hơi dài, than thở một tiếng, cuối cùng mới áp cơn giận xuống.

Ông lạnh mặt nhìn Thương Ngạn, còn thuận đường nhìn đám người Lê Triết phía sau.

“Hoặc là tự anh đọc, hoặc là tìm mấy người mỗi ngày quây phá cùng anh đọc cho — — ngày hôm nay mà các anh không đọc xong, sau này cứ đến tiết ngữ văn của tôi, anh cứ xuống dưới lớp đứng nghe đi!”

“.....”

Phòng học tĩnh mịch, lặng im vài giây.

Mấy nam sinh ngồi sau xung quanh Lê Triết đã không nén giận nổi nữa, có người đã thấp giọng lầu bầu.

Mắt thấy mâu thuẫn càng ngày càng gay gắt, Thương Ngạn đứng đầu tàu rũ mi che đi con người sáng lạnh.

Anh cười nhạt.

Thương Ngạn không nói một chữ, xoay người đi về hướng sau lớp.

Ngay lúc này, Tô Mạc Mạc ngồi bên cạnh bất an rồi rầm mấy chục giây đã hạ quyết tâm, duỗi tay kéo góc áo sơ mi của Thương Ngạn.

“.....”

Thương Ngạn bị tóm lại dừng bước.

Anh nghiêng người nhìn qua.

Nhìn thấy cô gái từ khi vào lớp đến giờ chưa nói chữ nào có chút do dự bất an đứng lên.

Cô thả ngón tay đang nắm lấy vạt áo của Thương Ngạn, giọng rất nhỏ.

“Thầy, em đọc thay cậu ấy..... Được chứ?”

Lâm Chính sững sốt, nhú mào theo bản năng.

“Em muốn đọc 《 Trường hận ca 》 thay cậu ta? Cả bài?”

“..... Dạ.”

Vì thế, ba phút còn lại của tiết học, cộng thêm hai phút dạy quá giờ, cả lớp từ há hốc mồm đến chết lặng, nghe cô gái đứng ở bàn đầu tiên, đọc hết cả bài 《 Trường hận ca 》 không sai không sót một chữ.

Chờ đến khi câu cuối cùng “Giận này dằng dặc chẳng giờ nào nguôi*” kết thúc, cả lớp hoàn toàn im bật.

*(Nguồn bản dịch: Wikipedia)

Ngay cả Lâm Chính cũng phải ngẩn ra vài giây mới lấy lại tinh thần, thưởng thức đánh giá cô gái.

“Đọc không sai một chữ, không thể tưởng tượng được.”

— —

Nếu nói học sinh khác có thể vì nghe thấy yêu cầu tuần trước của mình với Thương Ngạn nên mới về nhà ôn tập lại, nhưng đây là cô gái mới chuyển vào lớp, hiển nhiên đều là xuất phát từ kiến thức tích lũy của mình.

Có thể đọc hết cả bài 《 Trường hận ca 》 một cách thuần thục lưu loát như thế, lúc này Đầu Hói cảm giác đã tìm được học trò đặc ý trong tương lai của mình rồi.

Vì vậy kế hoạch lúc trước đã bị việc này xóa đi, Lâm Chính nhìn nam sinh đang đứng.

“Thương Ngạn, có bàn ng ỡ cùng bàn mới ưu tú như vậy, từ giờ em phải học tập bạn ấy, biết chưa?”

“.....”

Rũ mắt nhìn cô gái nhỏ xinh này, giây lát sau, cặp mắt khẽ nhúc nhích, Thương Ngạn cúi đầu, cứng họng cười ra tiếng.

“Nhất định.”

“.....”

Tô Mạc Mạc hoảng hốt vì ngữ khí phóng d ăng này, bất an lùi về chỗ ng ỡ.

Lâm Chính vừa hô “Tan học”, tạp âm trong lớp học bắt đầu vang lên.

Giữa tiếng động lớn ầm ĩ, Tô Mạc Mạc nghe thấy nam sinh bên cạnh cười cười cúi người.

“Sao trước kia lại không biết, giọng ngâm thơ của em lại dễ nghe đến vậy?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn lại cười.

“Nhóc con, em đọc lại lần nữa để sư phụ nghe đi.”

Tác giả có lời muốn nói: Tô miêu miêu:..... (Tức giận khóc)

Đúng là · sư phụ c ầm thú

Hết chương 12

—

Chương này khá ngắn nên tuần này sẽ có một chương bonus nhé, thời gian có thể là hôm nay, ngày mai, ngày mốt... Nói chung là khi nào tui rảnh. ʘ("ー´)シφ__

Khen tui đi nào mọi người.

<(~~~~)>

#xanh

Chương 13: Ừ, xinh đẹp

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiết cuối cùng của buổi sáng là Toán học.

Giáo viên Toán tuổi khoảng 35, đôi mắt không lớn, thị lực không tốt, còn đeo mắt kính gọng bạc, thích nhất là dạy quá giờ, có thể gọi là một giáo viên mẫu mực trong ngành sư phạm.

Khi lớp trưởng Văn Tố Tố kiêm chức vụ đại biểu Ngữ Văn từ chỗ Lâm lão đầu thu bài tập về lớp, cô phát hiện giáo viên toán đã bắt đầu giảng bài.

Nghĩ đến chuyện chủ nhiệm lớp kêu cô ta nhớ phải nói cho từng giáo viên chuyện của Tô Mạc Mạc trước khi bắt đầu dạy học, Văn Tố Tố không khỏi ảo não.

— —

Nhưng giáo viên Toán đã dạy được một nửa, thời điểm này cô cũng đâu thể cắt ngang thông báo đâu chứ.....

Ôm tâm lý may mắn, sau khi Văn Tố Tố hô báo cáo, trực tiếp trở về chỗ ngồi.

Hơn nửa tiết học bình yên vô sự trôi qua.

Giảng xong nội dung mới, giáo viên Toán theo thường lệ đưa ra đề bài, để học sinh làm tại chỗ.

Hàng đầu tiên trong góc.

Từ khi giáo viên Toán bắt đầu bài giảng không bao lâu, Thương Ngạn đã lấy tai nghe bluetooth hãng táo khuyết ra đeo lên, gục xuống bàn ngủ.

Tô Mạc Mạc đang làm bài đầu tiên. Tiếng hít thở bằng phở đầu đặn sát gần bên cạnh giữa phòng học an tĩnh nhẹ nhàng truyền vào lỗ tai.

Cô tò mò nâng vành nón lên một chút, cẩn thận nhìn qua bên cạnh.

Người nọ gãi đầu lên tay ngủ như trong quá khứ.

Ánh mặt trời chiếu vào từ phía Tô Mạc Mạc, dẹt lên một tầng vàng nhạt trên gương mặt nghiêng sắc bén thâm thúy, mũi cao thẳng trên làn da trắng trẻo, lông mi rũ xuống tạo nên bóng đen âm u dưới mắt.

Từ góc độ của cô nhìn qua, lông mi người nọ còn cong vồng lên.

..... Làm người khác muốn vươn tay nhẹ nhàng sờ thử.

Suy nghĩ nảy ra, Tô Mạc Mạc cũng bị bản thân làm kinh ngạc.

Cô cuống quýt dời mắt, cúi đầu.

Lúc này, giáo viên Toán đứng trên bục giảng chốc lát, rồi bước xuống, chuẩn bị đi quanh lớp học hai vòng.

Trên lối đi nhỏ trong góc lớp, giáo viên Toán đi được hai bước, đột nhiên dừng chân.

Đứng hai giây, anh đỡ mắt kính, kinh ngạc nói:

“Lớp các em có bạn học mới chuyển đến sao? Tôi mới gặp..... Nhưng mà, đi học sao lại đội nón che mặt vậy?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Lần trước Lý Sư Kiệt đã nói cho cô, ông sẽ kêu Văn Tố Tố lên giải thích tình trạng cho giáo viên các môn, sao lại.....

Không chờ cô nghĩ xong, giáo viên Toán thấy cô gái vẫn luôn trềnh mặt đã có hơi không vui.

“Vị bạn học này, em đứng lên một chút.”

“.....”

Tô Mạc Mạc chậm chạp đứng lên.

Trong lớp ngoại trừ đám người Lê Triết, những học sinh vốn đã có phông đoán ác ý và tò mò về Tô Mạc Mạc không lên tiếng cũng không lộ mặt, lúc này nghe thấy giáo viên toán “dẫn đầu”, tự nhiên nhin không được ồn ào lên:

“Thầy, bạn học mới của chúng em quá thần bí, thậm chí cũng chưa tự giới thiệu.”

“Đúng vậy, không nói lộ mặt, ngay cả nón cũng chưa từng cởi ra!”

“Không biết che kín mít như vậy làm gì.....”

“Cậu nói ra làm gì, có thể vì sao chứ? Chắc là nhìn không giống người — — úi da!”

Nam sinh nói câu cuối cùng vượt ót rên một tiếng, “Ai đánh tôi — — Lê ca, cậu đánh đầu tôi làm gì.....”

Lê Triết tức giận muốn đá vào hai chân cậu ta.

Cậu ta vừa nghe thấy tình hình không ổn, đã muốn đánh cho 250 (đồ ngốc ...đây là chú thích của tác giả) này tỉnh dậy, ai biết được tên này lanh miệng như thế.....

“Cậu muốn chết?”

Lê Triết thấp giọng uy hiếp, đồng thời kiêng dè nhìn lướt qua bóng dáng đang gục đầu lên bàn ngủ ở hàng đầu tiên.

Giống với cậu ta, mấy nam sinh biết được quan hệ “Thầy trò” của Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn trước sau vẫn luôn cúi đầu không dám tỏ mạnh.

Giáo viên Toán đứng phía trước không rõ chuyện bên này, thấy cô gái vẫn còn nghe lời đứng lên, ngạc nhiên nói: “Là có lý do khó nói gì nên không thể tháo nón sao?”

Giáo viên Toán vừa nói, vừa tò mò chấp tay sau lưng, cong eo, muốn nhìn xem dưới vành nón đang cất giấu thứ gì.

Tô Mạc Mạc hơi cứng người, co lại bả vai theo bản năng, ép mặt vào bên trong càng sâu hơn.

Văn Tố Tố không nhịn được nữa đứng lên.

“Thầy, bạn ấy — —”

“..... Thầy Cốc.”

Một tiếng nói lười nhác khàn khàn đột nhiên vang lên, ngắt lời Văn Tố Tố.

Trong lớp vốn đang có tiếng nghị luận nho nhỏ, sau khi giọng nói này vang lên, cứ như bị ấn vào nút tắt tiếng.

Cả lớp im lặng.

Hàng đầu tiên, Thương Ngạn vừa mở miệng đã chống bàn dậy, ấn đường nhíu lại.

Anh chống bàn hướng người về phía trước, vừa lúc chặn đi tầm mắt nhìn phía dưới vành nón của giáo viên Toán.

Giáo viên dạy toán xấu hổ dừng lại.

“À, bạn học Thương Ngạn.....”

“Nếu là lý do khó nói, đó là riêng tư của mỗi người..... Chuyện riêng tư của người khác chắc sẽ không ảnh hưởng đến việc dạy học của thầy Cốc đầu, đúng chứ?”

Lời nói không được rõ lắm.

Trong con người đen nhánh của nam sinh là một nỗi do thiếu ngủ còn chưa kịp tan hết, sâu hơn nữa là tia bức bội mỏng.

Hiếm khi gương mặt anh tuấn không có tí cảm xúc nào.

Môi mỏng cũng mím chặt.

“À, đúng là không ảnh hưởng, nếu là chuyện riêng, vậy quên đi.....”

Giáo viên dạy Toán xấu hổ đi vòng qua chỗ khác.

Lúc này Thương Ngạn mới ng ẩng dậy, để lộ ra cô gái vừa được bảo vệ sau lưng.

Anh nghiêng mặt, liếc về nơi phát ra ồn ào lúc nãy — —

“Còn ai tò mò.”

Ngữ khí lạnh hơn.

Những người vừa mở miệng, từng người từng người vội vàng gục đầu xuống sách.

Bức bội dưới đáy mắt Thương Ngạn phai bớt, xoay người.

Ánh mắt chạm Tô Mạc Mạc còn dửng dưng, cảm xúc trong mắt Thương Ngạn m ờn đi.

“..... Không sao đâu, nhóc con.”

Đầu ngón tay nắm chặt bàn của Tô Mạc Mạc hơi siết chặt, cô ng ẩng xuống cùng Thương Ngạn.

Chờ lực chú ý vất vả lắm mới dời đến đề bài, Tô Mạc Mạc đột nhiên nghe thấy bên ngoài nón áo truyền đến tiếng thì thầm.

“Nhóc con.”

“.....?”

“Có phải lúc nãy em đã lén nhìn chằm chằm anh không?”

“.....!”

Tô Mạc Mạc nháy mắt đứng hình.

Qua hai giây, cô gái chậm rãi rụt vào trong.

Bên cạnh.

Đôi mắt tối đen của nam sinh dần nhuộm ý cười.

.....

Không biết có phải vì đoạn nhạc đệm xấu hổ lúc nãy hay không, giáo viên Toán khó có khi kết thúc sớm tiết học.

Nói đám học sinh chờ chuông tan học mới được rời đi xong, anh cầm sách vở rời đi trước.

Thầy giáo chân trước vừa ra khỏi cửa, bọn học sinh sau lưng đã bắt đầu nháo lên.

Vì vấn đề lúc nãy của Thương Ngạn, Tô Mạc Mạc vẫn luôn ép sát vào trong góc của mình, lúc này đang lang thang không có mục tiêu nhìn vở của mình đến ngây người.

Đến khi có giọng nói lướt qua những tiếng ồn đó, bất ngờ vang lên phía sau lớp học — —

“Văn ban hoa*, hỏi cậu một vấn đề được không?”

*(Ban hoa: hoa khôi của lớp)

“.....”

Đoạn nhạc đệm phát sinh trong tiết học làm tâm trạng Văn Tố Tố phức tạp bất an ngó qua bàn học trên hàng đầu tiên.

Nghe vậy cô ta xoay đầu, cau mày mở miệng.

“Vấn đề gì?”

Người đặt câu hỏi cười rộ lên, “Lệ ca nói cuối tuần trước, cậu ấy gặp cậu và một tiểu mỹ nhân cùng nhau đi ăn, thật hay giả vậy?”

“Aiz đúng đúng, tôi cũng muốn biết chuyện này!”

“Tôi càng tò mò — — tiết thể dục hôm nay, Triết tử rất kích động đấy, khiến cả năm lớp đầu biết!”

“Cậu đừng nghe cậu ta thổi phồng, còn nói đẹp hơn Thư Vi, đang nói mỹ nhân trên người à!”

“Còn đẹp hơn Thư Vi? Không thể nào.....”

“.....”

Từng cụm từ “tiểu mỹ nhân” như đánh thẳng vào tai Văn Tố Tố.

Mặt cô ta trắng bệch, biểu tình khó coi, theo bản năng nhìn về bàn học trên hàng đầu.

Thật buồn cười.

— —

Tất cả mọi người trong lớp đầu không biết, “tiểu mỹ nhân” kinh vi thiên nhân trong miệng bọn họ, nửa tiết trước còn bị đa số chế nhạo thành bộ dạng “không giống người”.

Vào lúc này, cũng đang mặc một cái áo hoodie to xám, trốn trong một góc mà bọn họ không chú ý đến.

Văn Tố Tố bực bội quay đầu.

Nhưng đã có nam sinh chú ý đến hành động của cô.

Đám bọn họ vừa nhìn qua, không chút do dự nở nụ cười — —

“Văn ban hoa, chúng tôi hỏi cậu vấn đề, cậu nhìn Ngạn ca làm gì?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà không phải Ngạn ca cũng thấy tiêu mỹ nhân đó sao?”

“.....”

Đám nam sinh trề mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng bị “sắc đẹp” đầy hứa hẹn không muốn sống nữa, đánh bạo hỏi:

“Ngạn ca, tiêu mỹ nhân các cậu gặp được vào cuối tuần, thực sự xinh đẹp như Lê Triết nói sao?”

“.....”

Ngồi bút Tô Mạc Mạc dừng lại.

Thương Ngạn đang rũ mắt làm bài, nghe vậy khẽ nâng mắt.

Thân ảnh da trắng váy đỏ kia mơ hồ lướt qua trong đầu.

Anh nghĩ nghĩ.

“Ừ, xinh đẹp.”

Lời nói bình tĩnh của nam sinh cũng đủ làm đám nam sinh dưới lớp phấn khởi hẳn lên — —

“Mẹ nó, xem ra thật đúng là tiêu mỹ nhân còn đẹp hơn Thư Vi!”

“Mẹ nó quá hối hận, hôm đó tôi phải học bổ túc trước kiểm tra, sao lúc đó không mặt dày đi ăn chực vậy chứ!”

“Còn đẹp hơn Thư Vi..... Chỉ cần cho tôi liếc mắt một cái thôi.....”

Giữa tiếng ồn ào náo động, đột nhiên có một giọng nữ mất khống chế phát ra — —

“Thương Ngạn, cậu cũng thích cô ấy?”

Là Văn Tố Tố.

Vấn đề này làm mọi người sợ hãi cả kinh, các nam sinh bên dưới càng thêm hoảng sợ.

Lấy lại tinh thần, bọn họ cuống quýt bỏ sung cứu vãn — —

“Sao có thể chứ.”

“Đúng vậy, bên khối 12 đều truyền rằng, Ngạn ca và Thư hoa hậu giảng đường mới là.....”

Bọn họ chưa kịp ghép nối xong thì đã thấy nam sinh ngẩng bàn đầu đưa lưng về mọi người có hành động.

Thương Ngạn hừ cười.

Sau đó anh duỗi tay, xoa xoa đỉnh nón của Tô Mạc Mạc.

Ngữ điệu chây lười không đứng đắn, cười như không cười thì thẫn — —

“Đừng. Tôi thích nhóc con mà.”

Tác giả có lời muốn nói: Cả lớp:?????????

Thương Ngạn: Đừng nghe bọn họ nói bậy, anh không thích tiêu mỹ nhân kia, càng không thích hoa hậu giảng đường, anh thích em.

Tô Miêu Miêu: emmmmmmmmm (nhỏ giọng) là anh nói đó, đừng có hối hận.

Hết chương 13

—

Chương bonus đây

ヽ(o ^ ▽ ^ o)ノ

#xanh

Chương 14: Muốn xảy ra chuyện lớn rồi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lực lượng quần chúng nhân dân thật sự rất vĩ đại.

Đặc biệt vào thời điểm bọn họ bắt đầu tám chuyện.

Trước khi tan học vào buổi sáng Thương Ngạn đã nói một câu, dùng thời gian ăn trưa ngắn ngủn đã truyền ra khắp trường.

Hơn nữa còn là phiên bản thêm mắm dặm muối--

Nhà ăn Tam trung, khu dùng cơm.

Một nhóm học sinh vây quanh bàn ăn, vừa ăn cơm vừa tán gẫu:

"Thương Ngạn tỏ tình với bạn cùng bàn mới của cậu ta? Thiệt hay giả??"

"Người của lớp một nói đó!"

"Không thể nào, không phải cậu ta với Thư Vi mới là một đôi sao?..... Sao lại thế này được?"

"Sáng nay đó, không phải Lê Triết của lớp một nói cuối tuần bọn họ gặp được một tiểu mỹ nhân sao?"

"Tôi có nghe chuyện này, nghe nói còn đẹp hơn hoa hậu giáng đường Thư Vi!"

"Chính xác, Thương Ngạn đã thừa nhận."

"Má ơi..... Thật sự đẹp như vậy? Không đúng, chuyện này liên quan gì đến bạn cùng bàn mới của cậu ta?"

"Có người hỏi Thương Ngạn có thích tiêu mỹ nhân đó hay không, kết quả Thương Ngạn nói càng thích bạn cùng bàn mới hơn."

"..... Ghê thật!"

Bên này đang nghị luận, bàn kế bên có một người sáp lại nói --

"Chưa đủ đâu! Tôi nghe có người truyề, bàn cùng bàn mới của Ngạn ca rất xấu."

"Hả??"

"Hơn nữa nghe nói ăn mặc rất quê mùa, cả ngày mặc áo hoodie bụi tồ chẳng với quần jean."

"Mẹ nó..... Vậy tại sao Ngạn ca lại thích quái vật xấu xí đó? Không phải Thư Vi tốt hơn nhiều so với cậu ta sao??"

"Không biết."

Đám người thôn thức cảm khái, trên bàn có người lướt điện thoại, tiện đà hưng phấn ngẩng đầu --

"Aiz, tiết đầu tiên buổi chiều của lớp một là thể dục, trước khi bắt đầu sẽ đi ngang qua lớp mình, chúng ta đi nhìn xem nữ sinh đó rốt cuộc là như thế nào đi!"

Vừa nghe thấy đề nghị này, nhóm người ngồi cùng bàn sáng mắt lên, sôi nổi đề nghị.

.....

Tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Thương Ngạn đẩy cửa đi vào Tổ Huấn Luyện, đầu tiên là đối diện với cặp mắt ai oán của Ngô Hoàng Bác.

"..... Đừng dùng ánh mắt gay này nhìn tôi, tay tôi không nhịn được ngứa lên đây."

Thương Ngạn ghét bỏ đi đến trước bàn máy tính.

Ngô Hoàng Bác càng ai oán.

"Cha Ngạn, rốt cuộc cậu vẫn vứt bỏ những người cũ chúng tôi."

"Nói lung tung gì thế."

Thương Ngạn cười nhạt, không quay đầu lại.

"Tieba đã truy ền ra, nói cậu không màng dung mạo của Tiểu Tô, chân thành thổ lộ, th ề non hẹn biển, cảm động đất trời....."

Ngô Hoàng Bác còn ấp ủ mấy thành ngữ bốn chữ.

Nhưng cậu ta chưa kịp phô ra, ghế xoay dưới mông bị chân dài của nam sinh đá một phát, trực tiếp dịch ra ngoài nửa thước.

Còn giao diện Tieba đang mở ra trên máy tính cậu ta thì đang bị Thương Ngạn khom người che lại.

Ngón tay thon dài đề lên con chuột, chậm rãi hoạt động.

Càng kéo xuống, góc nghiêng đẹp đẽ ấy, vốn đang tươi cười tùy tiện, dần dần phai nhạt đi.

Thay thế thành lạnh lẽo g ần như tràn ra ngoài trong con người đen nhánh.

Ngô Hoàng Bác co người đứng một bên, ôm ấp trái tim nhỏ đang run b ần b ật của mình.

--

Thật ra cậu ta nhìn thấy mấy từ ngữ ác liệt hướng về Tô Mạc Mạc trên Tieba nên muốn nói cho Thương Ngạn.

Nhưng không dám nói thẳng, sợ cha Ngạn tức giận.

Bây giờ thấy được.

May mà không trực tiếp truyền đạt mấy xưng hô "quái vật xấu xí" linh tinh này nọ.....

"À, cha Ngạn."

Phía sau bàn máy tính nằm tận cùng bên trong, Loan Văn Trạch cũng cẩn thận lộ đầu ra--

"Tieba mới có bài viết mới, tôi thấy cậu nên xem một chút."

"....."

Thương Ngạn ánh mắt lạnh lùng, ngón trỏ ấn phím F5 trên bàn phím.

Giao diện được cập nhật.

Bài viết trên cùng, đăng vào hai phút trước, lúc này cũng đã nổi lên --

【 Không phải các bạn muốn nhìn xem quái vật xấu xí đó trong như thế nào sao? Bây giờ phát sóng trực tiếp cho các bạn xem quá trình cởi nón! 】

Nhìn đoạn chữ này, còn có mấy bình luận trêu trợt khen ngợi bên dưới, trong văn phòng tĩnh mịch vang lên một tiếng "răng rắc" nhỏ.

"....."

Ngô Hoàng Bác đau lòng nhìn con chuột bị Thương Ngạn nắm chặt đến mức "rên rỉ" ra tiếng, nhưng ngay cả rắm cũng không dám đánh.

--

Ngón tay trắng nõn trên con chuột, nổi lên mạch máu xanh nhạt.

Xương hàm vốn đã sắc bén của nam sinh, lúc này càng bạnh ra hàn ý khiến người khác không dám đối diện.

Vài giây sau.

Thương Ngạn thả con chuột ra, đứng dậy.

"Xóa đi."

Ngô Hoàng Bác thật cẩn thận: "Xóa bỏ..... Bài viết này?"

"Cái Tieba này."

Giọng trầm đục.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch liếc nhau, không dám lên tiếng, chỉ gật đầu.

Thương Ngạn đi đến máy tính của mình, khoanh tay cầm lên áo khoác đang đặt trên chỗ dựa của ghế.

Khóa kéo chỗ góc áo kẹt vào đường nối của ghế.

Thương Ngạn rũ mắt.

Giật một lần, không nhúc nhích.

Ngô Hoàng Bác nhẹ nhàng thở ra, xoay đầu, dùng khẩu hình không tiếng động nói với Loan Văn Trạch: "Hình như chưa tức giận lắm....."

Lời còn chưa nói hết.

Chỉ nghe một tiếng "bịch" lớn!

"....."

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch ngậy người cùng nhìn qua.

--

"Ái ghê" không ai dám động vào của Thương Ngạn, bị đá thẳng vào góc tường.

*(Tương tự như ái phi)

Nam sinh nắm chặt áo khoác đã đi xuống lầu, bóng dáng thon dài lạnh lẽo.

Nhìn ghế dựa bị đá một cái đã hỏng trong góc.

Hai người: "....."

Ngậy người thật lâu, Ngô Hoàng Bác đau đầu nhếch miệng.

"Muốn xảy ra chuyện lớn r ã."

Hết chương 14

—

Tuần này cũng có chương bonus nhé

(ˆ ˆ)

Hôm nay tôi buồn

#xanh

Chương 15-1: Bạn mới

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đi theo Hoàng Kỳ Thịnh ăn trưa xong, Tô Mạc Mạc về lớp.

Thương Ngạn không có ở đây.

--

Tô Mạc Mạc đi đến cạnh bàn phát hiện ra điểm này, lên thở phào một hơi.

Tô Mạc Mạc nghĩ xuống không bao lâu, giữa phòng học, Văn Tố Tố đứng lên.

"Tiết thể dục đầu tiên chiều nay vẫn như bình thường, chuẩn bị đến sân thể dục tập hợp."

Mấy nam sinh sau lớp hoan hô, tốp năm tốp ba chạy ra bên ngoài.

Phòng học đang an tĩnh cũng bị lời của Văn Tố Tố làm gọn sóng.

Tô Mạc Mạc giật mình nghĩ ở chỗ mình.

Giờ thể dục, vậy cô.....

"Tô Mạc Mạc."

Ngay lúc này, cạnh bàn học vang lên giọng Văn Tố Tố.

Văn Tố Tố đề nặng cảm xúc phức tạp dưới đáy mắt, cau mày nhìn cô gái trước mặt--

"Danh sách lớp mới đã có tên của cậu, hơn nữa là tiết thể dục đầu tiên sau khi có danh sách mới, nên cậu cũng phải cùng đi học..... Tôi sẽ nói với giáo viên tình trạng sức khỏe của cậu."

Tô Mạc Mạc chần chờ, chậm rãi gật đầu.

"Sân thể dục ở đâu....."

Nhưng Văn Tố Tố không nghe thấy tiếng cô -- trước khi cô mở miệng, Văn Tố Tố đã xoay người đi ra khỏi lớp.

Câu hỏi Tô Mạc Mạc dừng ngay giữa.

Đang lúc cô không biết phải làm thế nào, bàn phía sau truyền đến tiếng dò hỏi tò mò:

"Bạn chưa biết sân thể dục của trường chúng ta ở đâu sao?"

Tô Mạc Mạc gật mình.

Vài giây sau, cô mới phản ứng lại, đúng là đối phương chủ động mở lời với cô.

Cô gái nghiêng người, do dự rồi nhẹ nhàng gật đầu, "..... Bạn có thể nói cho mình không?"

Nhìn thấy một góc cằm tuyết trắng lộ ra dưới nón do động tác gật đầu, nữ sinh ngẩng đầu sau Tô Mạc Mạc sửng sốt hai giây, ngay sau đó mỉm cười nói: "Mình cũng phải đi, mình có thể dẫn cậu đi."

Nói đoạn, cô ấy đứng dậy, vòng ra ngoài.

"Mình là Tề Văn Duyệt, cậu là Tô Mạc Mạc đúng không?"

Hiếm khi cảm nhận được thiện ý ở lần đầu gặp mặt từ bạn cùng lứa, Tô Mạc Mạc ngây người trong chốc lát mới hồi thần.

Sau đó cô đứng lên, thấp giọng nói: "Ừ, xin chào..... Mình là Tô Mạc Mạc."

Chần chờ một lúc, nhớ đến chuyện lần đầu tiên bị ai đó hỏi tên, cô nhẹ giọng lặp lại một lần, "Miao* là xa xôi."

"Tôi biết, bên cạnh là chữ mao*, đúng không?"

*(Tên nữ chính là 苏邈邈, trong chữ 邈 có bộ mao, là cái này 毛, tên nữ chính đọc là Sū Miǎo)

Miǎo, đọc hơi giống với Miāo Miāo, tức là Miêu Miêu nên Ngạn ca mới chọc là Tô Miêu Miêu)

Lần này Tô Mạc Mạc gật đầu rất nhanh.

--

Đây mới là phản ứng bình thường đúng không.

Không phải Tô Miêu Miêu mà.....

Hiểu được phản ứng nhỏ của cô gái, Tề Văn Duyệt cười, "Cậu thật đáng yêu, mình đã có hơi thích cậu."

"....."

Tô Mạc Mạc ngăn ra.

Qua giấy lát, vành tai trắng nõn giấu trong nón áo hậu tri hậu giác đỏ lên.

Tề Văn Duyệt nào biết bạn học mới chưa từng bị chọc như thế, lúc này cũng không chú ý tới, duỗi tay đi kéo tay áo Tô Mạc Mạc.

"Chúng ta đến sân thể dục đi?"

"..... Ừ."

Diện tích Tam trung rất lớn, sân thể dục chiếm vị trí không nhỏ.

Ngoại trừ đường băng nhựa tiêu chuẩn và một sân bóng rổ, ở cửa đông của sân thể dục còn có một công viên cây xanh kiến tạo.

Cây xanh đều là bụi cây thấp bé, được thợ làm vườn cắt tỉa ra hình dạng xinh đẹp, con đường xung quanh tiến vào sân thể dục đều được rải sỏi đá.

Sườn phía Bắc của khu I, còn được trang trí thêm núi giả và suối nước.

Giữa trưa hè là thời điểm suối phun được bật, cột nước hình hoa từ núi giả bí ẩn phun lên trời, dưới ánh mặt trời tạo ra cái vòng nhỏ đẹp đẽ.

Tô Mạc Mạc đang xuất thần ngắm nhìn.

Cô và Tề Văn Duyệt vòng qua một lùm cây, bất ngờ nghe thấy mấy giọng nói truyền đến từ phía trước--

"Tố Tố, cậu đừng nóng giận."

"Đúng vậy, chắc chắn lời của Thương Ngạn là nói chơi, sao cậu ấy có thể thích quái vật xấu xí không dám lộ mặt kia được?"

"Tô Mạc Mạc kia gặp vận cứt chó gì thế, vậy mà có thể ngồi cùng bàn với Thương Ngạn!"

"Nhưng mà mình nghe Lê Triết nói, cậu ta cũng là thành viên của Tổ Huấn Luyện máy tính....."

"Hả? Vậy thời gian cậu ta ở cạnh Thương Ngạn chẳng phải còn dài hơn Thư Vi--"

"Đủ rồi!"

Một giọng nữ đột nhiên ngắt đi tiếng nói chuyện của bọn họ.

Thanh âm quen thuộc đối với Tô Mạc Mạc.

Là Văn Tố Tố.

Chẳng qua là vì tâm trạng buồn bực nên không giống bình thường.

--

"Mình không muốn nghe về cậu ta, đừng nói nữa."

"....."

Đám nữ sinh ngượng ngừng trềnh mặt đi, qua vài giây, mới có người chuyển đề tài.

Tô Mạc Mạc đứng tại chỗ không lên tiếng.

Tề Văn Duyệt đứng cạnh cô có chút bất đắc dĩ, kéo cô gái xoay về

Xác nhận bên kia không thể nghe thấy tiếng của hai người, Tề Văn Duyệt mới mở miệng: "Văn Tố Tố thích Thương Ngạn, trong khối không có mấy người biết..... Hơn nữa cậu không biết đâu, trước cậu, Thương Ngạn chưa từng để ai ngồi cùng bàn với mình."

Tinh thần Tô Mạc Mạc đang lơ lửng trên mây bị những lời này kéo lại.

Cô hơi tò mò nhìn xuống.

"Vì sao....."

"Chắc chắn gia cảnh Thương Ngạn rất tốt, không thích người khác đến gần. Hiện tại còn đỡ, cậu chưa gặp cậu ấy khi mới khai giảng lớp mười đầu, khi đó..... Gần như không ai có thể đến gần cậu ấy."

Tề Văn Duyệt: "Hơn nữa cậu ấy thích sạch sẽ, không chạm vào đồ của người khác, cũng không cho người khác chạm vào đồ cậu ấy."

"....."

Nhớ tới lần trước ở nhà ăn, người đó vừa dùng đũa mới gấp đồ ăn cho cô, vừa cười nhạo cô "1 mét 5" .....

Tô Mạc Mạc:.....

Cô có thái độ hoài nghi đối với tính sạch sẽ này.

"Sau đó các nam sinh trong lớp, cậu hiểu mà, chơi bóng xong là cả người đ̣ây m ồhôi-- Lê Triết sau khi chơi bóng về đi thẳng đến bàn cậu ấy, đã bị Thương Ngạn đá đi rất nhiều lần."

"Còn nữ sinh....."

"Nữ sinh thì đơn giản, nếu được ng ỗ cùng bàn với cậu ấy, phỏng chừng một ngày 24 giờ không cần làm gì khác, chỉ cần nhìn cậu ấy chăm chăm là đủ rồi."

T ề Văn Duyệt cười nói: "Cậu vừa chuyển tới nên không biết "giá thị trường" của Thương Ngạn trong trường-- cực đẹp trai, học tập cực giỏi, bối cảnh th ần bí, về phương diện máy tính càng là th ần-- nữ sinh trong trường thích cậu ấy, có thể từ cửa Bắc đến cửa Nam, thêm một vòng trở về..... Hơn nữa để tôi nói cho cậu."

T ề Văn Duyệt tạm dừng rồi mới nói tiếp.

"Học kì năm lớp mười đó, lúc mới vừa cần được giải thưởng máy tính, còn nhận được thư tình nặc danh từ nam sinh đó ha ha ha ha....."

Tô Mạc Mạc ngẩn ngơ, sau đó không nhận được cũng nhẹ giọng nở nụ cười.

"Vì vậy, cả năm lớp mười, Ngạn ca không ng ỗ cùng bàn với ai -- kết quả cậu là người đầu tiên."

T ề Văn Duyệt nhún vai.

"....."

Dưới nón áo, khóe môi cong lên của cô gái cứng đờ, bối rối nhúu mày.

T ề Văn Duyệt: "Văn Tố Tố có địch ý với cậu là chuyện bình thường. Vì mọi người đều nói Thư Vi là bạn gái của Thương Ngạn, nên ngoại trừ Văn Tố Tố có chút không phục, những nữ sinh khác cũng không có tự tin

đứng trước mặt Thương Ngạn. Nhưng không biết có bao nhiêu nữ sinh ng`ân ghen ghét với cậu đâu."

Tô Mạc Mạc bất an mím môi.

Hai người yên lặng một lát.

T`ề Văn Duyệt cúi đầu nhìn thoáng qua đ`ông h`ồ-

"Một lát nữa mới đến giờ học, mình thấy hôm nay trời rất nóng nên đến cửa hàng mua hai chai nước trước đây."

"Ừ, được." Tô Mạc Mạc nhỏ giọng đáp.

T`ề Văn Duyệt cười đi v`ề phía cửa Đông sân thể dục.

Tô Mạc Mạc đứng tại chỗ thật lâu.

Nhưng theo thời gian, học sinh đi vào từ hàng cây râm mát bên ngoài càng ngày càng nhiều.

..... Hơn nữa không biết có phải do ảo giác của cô hay không, cảm thấy có rất nhiều học sinh đang nhìn chăm chăm cô nghị luận gì đó.

Nỗi sợ suýt phát bệnh vào buổi chào cờ hôm đó vẫn chưa tiêu tán, Tô Mạc Mạc dịch vài bước dưới bóng cây, vẫn quyết định rời khỏi đây đi vào con đường lát sỏi.

Cô đi theo một ngã rẽ, đi vào bụi cây ở sườn Bắc đi đến.

Nhưng Tô Mạc Mạc không biết.

Sau khi cô rời khỏi, trong đám học sinh trung học nhìn cô bàn tán, có người đổ kỵ mở Tieba trường ra, đăng lên đó một thứ.

Hết chương 15.1

#xanh

Chương 15-2: Cô ấy biến thành một tiêu mỹ nhân

Tải ebook: dtv-ebook.com

.....

Tô Mạc Mạc chậm rãi tản bộ một mình, đi khắp các bụi cây ở sườn Bắc, dừng lại trước ngọn núi và suối nước.

Nơi này rất yên tĩnh đẹp đẽ.

Ánh nắng nhọn nhọn trên mặt nước nhạt màu, vài tia sáng mỏng manh gây hoa mắt.

Bọt nước mang theo hơi ẩm từ trong suối phun lên không trung rồi đáp xuống, gió thổi tạo nên những gợn sóng có trình tự, trong không khí tràn ngập hơi nước và hương thơm của hoa cỏ.

Tô Mạc Mạc nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Lắng nghe tiếng nước rất khẽ, tiếng gió, lá cây xao động, tiếng kêu của côn trùng.....

Từ nhỏ cô đã có thói quen một mình im lặng.

Ở viện đi đầu dưỡng cũng có mấy ngọn núi ao nước giả, ao nước đó sâu hơn ở đây, còn nuôi thêm mấy con cá.

Ở nơi đó không có ai để ý chơi cùng cô, vì vậy cô sẽ thường xuyên đi đến cái ao đó, mỗi lần đều sẽ ngồi suốt cả buổi trưa.

Hồi tưởng đến đoạn thời gian ấy, lông mi cô gái run rẩy.

Giây lát sau, cô mở mắt ra, một lần nữa nhìn xuống ảnh ngược trên mặt nước của mình.

Cho rằng giấu đi thì sẽ không bị chán ghét.....

Nhưng có lẽ, vẫn thất bại.

Trong lúc Tô Mạc Mạc đang tiệc uống, phía sau cô đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

“Chắc chắn là hướng này?”

“Chắc chắn, có người thấy.”

“Này — — các cậu nhìn đi, không phải quái vật xấu xí đang ở phía trước sau!”

“Ha hả, đúng vậy.”

“.....”

Thân hình Tô Mạc Mạc cứng đờ.

Cô thoát nhìn trầm lặng, nhưng phản ứng cũng không chậm, rất nhanh đã hiểu mấy người đó đang nói mình.

Cô gái xoay người, định đi qua bên cạnh.

Nhưng không kịp.

— —

Đám nữ sinh ăn mặc lưu manh thấy cô muốn chạy, liếc nhau, cười lạnh vài tiếng, đồng thời xông đến.

Tô Mạc Mạc đang đứng bên cạnh suối nước, bị người khác vây quanh, lập tức không có đường lui.

Một nữ sinh nhuộm tóc tiến lên, nhai kẹo cao su cười vui vẻ.

Trong mắt là ác ý không che dấu — —

“Mày chính là Tô Mạc Mạc mới chuyển vào 11-1?”

Nữ sinh nhai kẹo cao su nhóp nhép nói.

Thấy không còn đường đi, Tô Mạc Mạc chỉ có thể dừng lại.

Cảm nhận được ý tứ gây sự trong lời nói, cô nhéo đầu ngón tay trong tay áo, không nói gì.

“Hô, bộ dạng không thể gặp người khác, tính khí không nhỏ ha? Tao nói chuyện còn không để ý đến?”

“Người xấu thường có tật xấu.” Một nữ sinh khác trong đám chiêm chọc hát đệm thêm.

Nữ sinh nhai kẹo cao su hừ khế, tiến lên một bước, duỗi tay đẩy vai cô gái.

“Tao nghe nói mày mặt dày mặt dạn ng ỏi cùng bàn với Ngạn ca? — — xấu đến mức không dám lộ mặt, mày thấy mặt mũi mày lớn chỗ nào?”

Tô Mạc Mạc bị cô ta đẩy lão đảo vài bước, bước tới bờ ao.

“Không biết con quái vật xấu xí này dùng cách gì mới làm Ngạn ca nói như vậy?”

“Hả, mày tin thật sao?”

“Lớp một nói vậy.”

“Tao thấy chắc chắn Thương Ngạn đang trào phúng nó đấy.”

“Đúng vậy, có đại hoa khôi trường Thư Vi làm bạn gái, có ai nhìn trúng thứ quái vật xấu xí này?”

Đám nữ sinh vây quanh người một câu ta một câu chiêm chọc mỉa mai, vòng tròn vây quanh càng ngày càng nhỏ lại.

Tô Mạc Mạc lui không thể lui, chỉ có thể chậm rãi co chặt người.

“Tôi không biết đó là chỗ của cậu ấy.....”

“Mày nói gì?”

Nữ sinh nhai kẹo cao su cặm đầu sáp lại, cười không có ý tốt — —

“Mẹ nó mày học muối kêu à, người đã xấu mà giọng còn bé thế?”

“.....”

Tô Mạc Mạc nắm chặt đầu ngón tay.

Tiếng ồn ào bên tai càng ngày càng nghiêm trọng, bên ngoài nón áo, hiển nhiên đã có thêm nhiều học sinh tụ tập lại, chỉ trở xem náo nhiệt.

Những tiếng nghị luận thấp giọng cùng từ ngữ ác ý, làm gương mặt vốn trắng của cô gái mất máu đến trắng xanh.

Không thể để cảm xúc kích động .....

Không thể.....

Tô Mạc Mạc gắt gao nhéo ngón tay, một lần lại một lần báo cho chính mình dưới đáy lòng.

Cô dùng sức nhắm mắt.

Có lẽ nghe được hô hấp dồn dập của cô gái, mấy nữ sinh nhìn nhau, trào phúng cười rộ lên.

“Úi chà má ơi, hình như còn là ma bệnh nữa? Không biết bệnh gì đây, không thể bị dọa à?”

“Chị Kiêu, nhiều đây chắc đủ rồi, đừng dọa con quái vật xấu xí này xảy ra vấn đề, đến lúc đó chúng ta phải gặp rắc rối.”

“Cũng đúng.”

Nữ sinh nhai kẹo cao su nhếch khóe môi, cười đầy ác ý — —

“Đây là công việc của chúng ta, chuyên môn đến vạch trần bộ mặt của con quái vật xấu xí này — — đỡ cho nó còn si tâm vọng tưởng đi câu dẫn nam sinh khác!”

“Có thể, tôi đã phát sóng trực tiếp — — chụp hình cho nó, giúp con quái vật xấu xí này nổi danh khắp Tam trung!”

Nữ sinh nói chuyện lấy điện thoại ra, chỉnh camera, “tách tách” quay chụp Tô Mạc Mạc đang trốn tránh đằng trước mấy tấm liền.

“Này, tui mày giữ chặt nó, đừng để nó lộn xộn! — — phối hợp cái, bọn tao có ý tốt giúp mày nổi tiếng đó đờ quái vật xấu xí!”

Tiếng cười chói tai của đám nữ sinh hòa vào nhau.

Bọn họ sôi nổi vây lên, duỗi tay muốn xốc nón áo của Tô Mạc Mạc lên.

Tô Mạc Mạc cuống quít duỗi tay đè vành nón, muốn tránh né đám nữ sinh.

Nhưng đứng kế bên suối phun không còn đường lui, cô muốn tránh cũng không được, nón cũng bị một nữ sinh dùng sức kéo lên — —

Ánh mặt trời chói mắt đột ngột chiếu vào mắt, cô gái thấp giọng la một tiếng, kinh hoảng lùi lại.

Chân vướng vào thứ gì đó, những bàn tay giữ chặt phòng cô giã dựa đây lên, cuối cùng trở thành đờng lữa.

Bọn học sinh vây xem kinh ngạc hô lên.

Trong tầm mắt bọn họ, cô gái nhỏ xinh bị đẩy mạnh thẳng xuống suối phun trong hồ.

“Ùm” một tiếng!

Mặt nước phẳng lặng bị người lọt xuống đánh vỡ.

Cô chật vật ngã xuống hồ nước có mực nước cao khoảng nửa thước.

Nước hồ lạnh băng nháy mắt nhấn chìm nửa người cô (đang ng ã).

Dòng nước phun lên cũng làm áo và mái tóc hơi xoắn màu nâu ướt hoàn toàn.

Đám học sinh bị sự việc khiến sợ ngây ra.

Không chờ bọn họ lấy lại tinh thần nhìn gương mặt lộ ra từ nón áo, cô gái ngã xuống hồ cuống quít đã co đầu gối, úp mặt xuống.

Áo hoodie bị nước thấm vào không thể nào che dấu được thân hình cô gái, gắt gao dán sát vào bả vai nhỏ hẹp xuống tận bên dưới.

Bộ phận duy nhất lộ ra bên ngoài, cái cổ dưới ánh mặt trời trắng đến chói mắt, mảnh khảnh yếu ớt, dường như chỉ cần một tay là có thể siết gãy.

Cô dùng hết sức bình sinh lấp kín gương mặt, cơ thể không nhìn được run lên.

Cô muốn dùng hô hấp để đi ầu tiết nhịp tim, nhưng mới vừa r ấ vô ý uống hai ngụm nước, cô không nén được ho sặc lên.

Đôi môi nhợt nhạt ho đến mức đỏ bừng.

“Ki ầu Hân Nghệ! Các người thật quá đáng!”

Thời điểm xung quang lặng ngắt như tờ, T ề Văn Duyệt mới mua nước xong quay về đây đám học sinh đang vây xem ra chạy đến.

Vừa thấy người té dưới nước, tức khắc T ề Văn Duyệt tức xanh mặt.

Cô hốt hoảng chuẩn bị xông lên kéo người dưới hồ lên.

Đúng lúc này, biến động tái hiện.

— —

Một thân ảnh thon dài bước nhanh vào vòng vây.

Trước ánh mắt đại ra của mọi người, bước chân của nam sinh bỗng dừng lại.

Anh đảo mắt xung quanh.

Góc nghiêng sắc bén, con người đen nhánh như gió băng.

“..... Thương Ngạn!”

“Mẹ nó, sao Ngạn ca lại tới đây.....”

Đám học sinh vây xem đồng thời hít khí hô nhỏ lên.

Đám nữ sinh trước hồ đang do dự nghe vậy, sắc mặt cũng khẽ biến, xoay người nói vọng qua.

Hành động của bọn họ cũng đúng lúc làm lộ ra thân ảnh cô gái ôm đầu gối phát run dưới nước.

“.....!”

Đồng tử Thương Ngạn chợt co rụt lại.

Kiêu Hân Nghệ nhai kẹo cao su hời hợt, ráng cười — —

“Ngạn, Ngạn ca..... Chúng tôi nghe nói con quái vậy xấu xí này luôn quần lấy cậu, nên mới muốn giúp cậu — —”

Cô ta chưa nói xong đã thấy cặp mắt Thương Ngạn trầm lạnh, giống như lưỡi dao sắc bén dính máu tươi, ánh mắt đâm tới như muốn xẻ thịt người khác.

Không chờ mọi người phản ứng, nam sinh đã chạy đến chỗ nữ sinh.

Anh chợt dừng chân, mí mắt hơi mông nhấc lên, nhìn thẳng qua đám người Kiêu Hân Nghệ.

Bàn tay rữ hai bên nắm chặt thành quyền nhúc nhích.

Đôi mắt đen xen lẫn tơ máu giận ngút trời.

Đám nữ sinh bị dọa sợ trắng mặt, đứng hình tại chỗ.

“..... Chờ.”

Thanh âm nam sinh trầm thấp lộ ra ghen ngào.

Anh nắm chặt áo khoác trong tay, dờn mắt qua.

Tề Văn Duyệt vốn đã chuẩn bị xuống nước, bị ánh mắt đó đảo qua cũng theo bản năng cứng người lại.

Thương Ngạn ném áo khoác cho Tề Văn Duyệt.

Đờng tử tối đen rét run.

“..... Đừng làm ướt.”

Nói xong, giữa tiếng hô nhỏ áp lực của đám người, Thương Ngạn trực tiếp rảo bước xuống mực nước nửa thước.

Đột nhiên có tiếng nước vang lên trong hồ, cô gái trốn ở đó sợ tới mức run nhẹ lên.

Thương Ngạn có vẻ không hề cảm nhận được nước đã ngập tới cẳng chân.

Khuôn mặt anh lạnh như gió băng, môi mỏng mím chặt thành đường cong.

Thương Ngạn đi từng bước đến trước mặt cô gái, dừng lại.

“Nhóc con.” Anh mất tiếng gọi cô, cặp mắt đen nhánh như đêm dài,
“..... Lên.”

“.....”

Bả vai mỏng manh của cô gái run lên.

Cô dùng sức lắc đầu, tiếng từ chối phát ra không giấu được ghen ngào
mềm mại trong đó.

Dù sao cũng đã sắp qua mùa thu, cả người ướt đẫm ngâm trong nước,
gió thổi qua, cơ thể cô gái lạnh run.

Dưới mặt trời, cô vùi trong đầu gối, phần cổ lộ ra trắng đến phát hoảng.

Mảnh khảnh yếu ớt đến đáng thương.

Ánh mắt Thương Ngạn trăn xuống.

Vốn dĩ cố kỵ khả năng dẫn đến những lời đê hèn hãm hại cô gái, nhưng
lúc này, tia nhìn nạt cuối cùng của anh đã cạn kiệt.

— —

Thương Ngạn bỗng dưng cúi người xuống.

Anh duỗi tay vòng qua cặp chân gập lên của cô, ôm ngang người lên.

Dòng nước kéo theo trong nháy mắt làm ướt áo sơ mi cùng quần dài
của nam sinh.

Thương Ngạn không thèm quan tâm, anh chỉ vững vàng nhìn thẳng vào
gương mặt tái nhợt kinh hoảng của cô gái.

Đôi mắt như nai con hốt hoảng, theo bản năng nhìn về phía anh.

— —

Làn da trắng tuyết, đôi môi nhợt nhạt, ngũ quan tinh xảo như họa.

Mái tóc dài hơi xoắn dính nước dán trên cằm nhọn làm nổi bật màu da và đôi môi như cánh hoa.

Con người đen nhánh, ướt át.

Gương mặt đẹp gần như hoàn mỹ.

Xứng với đôi mắt kinh hoàng mà vô tội thất thố, càng có thể tháo chốt mở ra đục vọng thâm trầm nhất dưới đáy lòng con người.

Thương Ngạn ngưng ngẩn.

Giây lát sau, anh gần như chật vật rũ mắt xuống, mới miễn cưỡng che khuất cảm xúc sâu đậm dưới đáy mắt.

“— — Ngạn ca!”

Ngoài tuổi phụn, Lê Triết nghe tin vọt vào nhóm người, lúc này đang dừng trên bờ hồ.

“Học trò của cậu..... Chuyện.....”

Âm cuối đột nhiên vắn vẹo.

Đám học sinh vây xem bị Thương Ngạn chặn lại nên không thể thấy được mặt cô gái.

Nhưng Lê Triết đang đứng ngay bờ ao, nhìn thấy rõ ràng gương mặt Tô Mạc Mạc.

Rõ ràng đến mức làm cậu ta như bị sét đánh.

Tác giả có lời muốn nói: Lê Triết: Tôi là ai đây là đâu tôi thấy cái — — nữ thần của tôi sao lại nằm trong ngực Ngạn ca???

Hết chương 15

—

Cuối cùng cũng tới ngày này.

Quà mừng 666 người theo dõi.

Bất ngờ không mọi người?

ヽ(*´▽`*) ∩

#xanh

Chương 16: Đừng dấn gần quá

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vài giây sau, Lê Triết mới lấy lại tinh thần, biểu tình vắn vẹo: “Cô ấy không phải là.....”

Không để cậu ta nói tiếp, Thương Ngạn đã ôm cô gái lạnh run đi ra khỏi suối phun trong hồ.

Vừa nhấc một bước, nước trên ống quần đã nhỏ giọt xuống đất.

Quanh thân tĩnh mịch.

Không ai dám mở miệng vào lúc này.

— —

Nam sinh bế ngang nữ sinh đứng đó, mắt như hàn đẫm, nhìn xung quanh làm những người đứng dưới mặt trời ban trưa cảm thấy cả người lạnh ngắt.

Một lý do khác đó là, gương mặt cô gái đang được Thương Ngạn ôm trong ngực kia.

Tinh xảo, diễm lệ, không thể bắt bẻ.

Không như dự đoán của mọi người, hoặc là đao se, hoặc là hủy dung, hoặc là bốt.....

Không có tí vết.

Nhóm học sinh liếc mắt nhìn qua, đại não trống rỗng.

Trừ bỏ kinh diễm thì không còn gì nữa.

Hồi thần lại, tiếng nghị luận đã không màng áp lực xung quanh tuôn ra.

“Mẹ nó — —”

“..... Lúc trước ai nói cậu ấy là quái vật xấu xí??”

“Mù mù.”

“Nếu cậu ấy bị coi là xấu, vậy toàn trường không có nữ sinh nào nhìn được.”

“Biết trước đã đi vào vót cậu ấy — — mặt cũng quá đẹp rồi!”

“..... Đoạt người từ Ngân ca, người anh em, cậu rất có sáng tạo?”

“Chậc.”

“.....”

Dư âm truyền đến, ánh mắt Thương Ngân càng lạnh hơn.

Anh nghiêng người, chân sau dẫm lên bờ, làm trò trước mặt đám học sinh, cô gái trong lòng được anh ôm eo cùng ngửi xuống thềm đá.

Tô Mạc Mạc đang được ôm lên theo ý thức nắm chặt lấy áo sơ mi trên người anh, lúc này bỗng cảm thấy nguồn nhiệt xung quanh bỗng nhiên rời xa, không khỏi ngẩng mặt lên nhìn anh.

“Sur..... Sur phụ?”

Âm cuối mềm nhẹ xen lẫn run rẩy bất lực cùng tiếng khóc nức nở đang bị nỗ lực đè nén.

Ánh mắt Thương Ngân trở nên sâu lắng.

Trong chớp mắt, đáy lòng anh xẹt qua một tâm tư hắc ám không muốn để người khác biết.

Cuối cùng chỉ nén thành màu sắc tối đen.

Nam sinh nghiêng mắt, nhìn Tề Văn Duyệt còn đại ra bên cạnh.

“Đưa áo khoác cho tôi.”

“Hả?..... À à, được.”

Lúc này Tề Văn Duyệt mới hoàn hồn, vội vàng đưa áo khoác cầm trong tay lúc nãy Thương Ngạn ném qua.

Thương Ngạn nhận bằng một tay.

Người anh cứng đờ, hơi rữ mắt, ánh mắt thâm sâu nhìn cô gái bất an muốn động đậy trên đùi mình.

“Ngồi yên.”

“.....”

Giọng nói khàn đặc, hừ Tô Mạc Mạc ngồi yên đó.

Cánh tay đỡ lấy vai cô gái vì vậy lui lại, xách áo khoác lên, khoác bên ngoài áo hoodie ướt đầm.

Lòng bàn tay nam sinh ấm áp, khi kéo cổ áo lại, lơ đãng sượt qua xương quai xanh trắng nõn xinh đẹp của cô gái, làm Tô Mạc Mạc giương mắt nhìn anh.

Đâm thẳng vào đôi con ngươi đen như mực.

Tối đến mức như muốn hút cô vào sâu trong đó.

Tô Mạc Mạc đại ra vài giây.

Sau đó cô chậm rãi run lên theo bản năng, lưỡng lự nghiêng đầu đi.

..... Cô không hiểu ánh mắt đó của Thương Ngạn.

Nhưng trực giác nói cho cô, không thể tìm tòi nghiên cứu, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

Thương Ngạn rũ mắt ở đó thật lâu.

Khuôn mặt lạnh lẽo không còn nụ cười thường ngày nữa, giây lát sau, anh đổi ý, giơ tay kéo áo khoác đã được khoác ổn thỏa ra về phía trước.

“Xoát — —”

Trước mắt Tô Mạc Mạc đột nhiên tối đen.

“.....”

Đầu nhỏ bị áo khoác đắp mờ mịt nâng lên, chân chò xoay xoay, có lẽ cũng không hiểu vì sao đột nhiên bị che kín mít như vậy.

Quan sát toàn quá trình — —

Lê Triết: “?????”

Học sinh khác: “.....”

Thương Ngạn không do dự nữa, ôm lấy nhóc con trên đùi đã được sửa lại thật tốt vào lòng, bế người lên, đi ra khỏi vòng vây.

Lê Triết phải vội vàng đuổi theo tiểu mỹ nhân mình âu yếm, tiếc rằng mới đi hai bước, đã bị giọng nói rét run của Thương Ngạn cố định ở đó.

“Dẫn bọn họ đến phòng giáo vụ.”

Lê Triết sửng sốt.

Ngay sau đó phản ứng lại, cậu ta không có ý tốt nhìn về đám người Kiều Hân Nghệ đang ngậy ra bên cạnh.

Đám Kiều Hân Nghệ hốt hồn, hoảng loạn nhìn nhau, đồng loạt lùi lại.

Lệ Triết cười lạnh, “Làm gì bây giờ mới nhớ ra phải chạy?”

Cậu ta đề thấp giọng, “Trốn được mừng một, không trốn được mừng mười lăm..... Ngạn ca chỉ kêu các người đến phòng giáo vụ đã nhẹ lắm rồi. Hay các người muốn thăm hơn cả vết xe đổ trước kia?”

“.....”

Nhớ đến ngọn ngu ồn của biệt danh không ai dám gọi của Thương Ngạn, sắc mặt bọn họ xanh mét.

Một lát sau, bọn họ từ bỏ, môi run run gật đầu, nhận mệnh đi theo Lệ Triết đến phòng giáo vụ.

.....

Bên kia.

Thương Ngạn ôm cô gái trong ngực đi dưới hàng cây về phía tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Anh vốn dĩ là nhân vật phong vân (người làm mưa làm gió), gần như không ai ở Tam trung không biết diện mạo và lời đồn về anh.

Hơn nữa lúc này hai người đang rất chặt vật, còn có hành động thân mật.....

Vì có áo khoác che lại cô gái trong lòng Thương Ngạn, nên bọn họ không nhìn rõ dung mạo của đối phương, nhưng cũng không ảnh hưởng bọn học sinh kinh ngạc nghị luận và sôi nổi nhìn theo.

Có lẽ cảm nhận được những ánh mắt mãnh liệt cách áo khoác, cô gái càng co chặt vai, theo bản năng dán mắt vào trong.

Trốn trong áo khoác, hô hấp dịu nhẹ phất qua cổ nam sinh, dán trên làn da lộ ngoài cổ áo.

Hơi thở cứ như được phóng đại.

Ban đầu là lạnh lẽo, vài giây sau trở nên ấm áp, qua một lát đã là cực nóng — —

Giống hệt bàn ủi, nóng đến mức làm đầu ngón tay ôm lấy cô gái của Thương Ngạn cũng thay đổi nhiệt độ.

Nam sinh rũ mắt, con ngươi trề xuống.

Môi mỏng mím chặt thành một đường cong.

Không biết anh đã nhìn bao lâu, đột nhiên nghe thấy giọng nói rầu rĩ nhẹ nhàng truyền từ trong áo khoác — —

“Có phải thầy đang..... Nhìn lên em không?”

Thương Ngạn ngẩn ra.

Ngay sau đó anh nhớ ra lần trước mình cũng nói lời này, Thương Ngạn mỉm cười.

“Thì sao nào?”

“.....”

Ngữ khí bằng phẳng không hiểu sao hơi rề.

Tô Mạc Mạc có chút bực bội nhăn chóp mũi.

..... Lần sau cô cũng muốn được đúng lý hợp tình như vậy.

Trong lòng cô hơi bực, càng ép chặt vai hơn, hô hấp cũng dần gần thêm.

Trong bóng tối dưới áo khoác, môi cô gái vô tình cọ qua xương quai xanh dưới áo sơ mi của nam sinh.

“.....”

Hài kết trên cầi cồ thon dài lắn nhẹ.

Thái dương Thương Ngạn giựt giựt, anh nghiêng mắt đi.

“Đừng dán gầi như vậy.”

Giọng nói đột nhiên khàn đi, gầi như trở nên hung dữ.

Tô Mạc Mạc nằm trong lòng anh cứng đờ.

Giây lát sau, cô chằm rãi hạ tầi mắt.

Thương Ngạn nói xong, đáy lòng nhẹ nhàng thờ' ra.

Anh cười tự giễu.

..... Cái này có giống như đi dưới tán cây trong trong trường không?

Quả thật còn tệ hơn đi lên núi đao biển lửa nơi Địa Ngục A Tì.

Thương Ngạn ôm Tô Mạc Mạc vào tòa lầi khoa học kỹ thuật.

Đi vào trong, những ánh mắt bình luận xung quanh hai người rớt cuộc đã biến mất.

Đi lên cầi thang, cô gái trầi mặc thật lâu hơi ngẩng đầi lên.

Chầi chờ vài giây, cô nói.

Giọng mềi nhũn mang theo giọng mũi do tâm trạng đi xuống.

“Có phải thầi ghét em hay không.....”

Chân dài đi trên bậc thang dừng lại.

Thương Ngạn rũ mắt.

“Sao lại hỏi như vậy?”

“.....” Cô gái không trả lời.

Nhớ lại một chút, Tô Mạc Mạc trầm mặc từ khi anh nói câu nào đó, Thương Ngạn li ền hiều rõ.

“Kêu em đừng dán g ần như vậy là tốt cho em.”

Tô Mạc Mạc ngơ ra.

“Vì..... sao chứ?”

“.....”

Đầu lưỡi Thương Ngạn chốg hàm trên, anh nhanh chóng cười rộ lên.

“Nhóc con, em nên gọi anh là gì.”

Tô Mạc Mạc ch ần chờ hai giây, thử nói nhỏ: “Su phụ.....”

“Gọi lại lần nữa.”

“Su phụ.”

Tô Mạc Mạc nghe lời lặp lại, nhưng càng thêm khó hiểu.

Thương Ngạn cuối cùng cũng ôm cô đi lên lầu ba, khi xoay người đi vào hành lang, anh cười cười thả dài.

“Em phải nhớ, từ giờ phải thường xuyên gọi anh như vậy.”

“Để làm gì?”

“Để nhắc nhở anh.”

“.....?”

Nghi hoặc trong lòng Tô Mạc Mạc còn chưa có cơ hội hỏi ra, cửa phòng Tổ Huấn Luyện đã bị Thương Ngạn dùng chân mở ra.

— —

“Tieba đã không thể đăng bài.”

“Lão Loan, lần sau cậu đừng ra tay nhanh như vậy, tôi còn chưa nắm rõ tình hình đâu!”

“Văn Trạch, nhớ xóa hết dấu vết mở ‘cửa sau’, lỡ mấy người bọn họ sờ gáy Tô Huấn Luyện, cha Ngạn không xử lý chúng ta mới lạ.”

“Đúng đúng đúng, đây là chuyện quan trọng nhất. Nhưng mà bên đây đã bị sập, không biết Tiểu Tô bên kia thế nào rồi.....”

Tiếng thảo luận kịch liệt dừng lại khi cửa mở ra.

Từng thành viên phía sau máy tính ló đầu ra:

“Ngạn ca, cậu — — hả, đây là.....”

Thấy cả người Thương Ngạn chật vật đầy nước, còn một người nhỏ con trong lòng anh bị áo khoác che kín, mấy thành viên trong tổ ngay người.

“Nhóc con rơi xuống nước.”

Thương Ngạn không dừng chân, ôm cô gái trong lòng đi vào gian phòng trong.

“Mẹ nó??”

“..... Không sao chứ?”

“Mẹ kiếp đứa nào không sợ chết ngay cả Tiểu Tô của chúng ta cũng dám động!?”

“R`ân.”

Tiếng đóng cửa ngắt lời bọn họ.

Khí lạnh phát ra từ Thương Ngạn xuyên qua kẹt cửa— —

“Xử lý tốt chuyện Tieba, nếu bị sờ tới thì các cậu cứ khiêng CPU máy tính ra ngoài cửa quỳ đi.”

“.....”

Mấy nam sinh nhìn nhau.

Gian phòng trong của Tổ Huấn Luyện vốn là một kho chứa đồ kiêm phòng nghỉ, bên trong có đặt một cái giường đơn hẹp.

Thương Ngạn đi thẳng đến chiếc giường, đặt cô gái trong lòng xuống đó.

Anh thuận tay kéo màn lại.

Mở đèn lên.

Xoay người lại, nhóc con ngồi trên giường đã lấy áo khoác bị làm thành khăn trùm đầu xuống.

Mái tóc ướt màu nâu hơi xoắn dán vào vành tai nhỏ, quần áo dẫm nước phác họa ra thân hình mảnh khảnh đã bị che dấu thật lâu, tay chân ngoan ngoãn đặt trên mép giường.

Cô không nói lời nào, trưng ra khuôn mặt nhỏ đi êm nhiên diễm lệ, con ngươi đen nhánh ướt át an tĩnh nhìn anh.

Cho dù không lên tiếng cũng có thể đoạt mệnh người ta.

Thương Ngạn dời mắt đi.

Anh đi đến trước ủ quần áo, từ trong đó lấy ra một cái áo sơ mi trắng chưa xé bao, nghĩ ngợi, lại lấy ra một cái nữa.

“Không có khăn tắm, lấy một cái lau đi.”

Đặt hai cái áo sơ mi lên phần giường bên cạnh cô gái, Thương Ngạn chống mép giường, rũ mắt nhìn nhóc con.

Nhìn chăm chăm hai giây, anh mỉm cười.

“Em thật sự không sợ anh chút nào sao?”

Cô gái chớp mắt, ánh mắt trong suốt, tựa như hồ nước sạch sẽ.

“Không sợ..... Cảm ơn sự phụ.”

Đúng là vẫn nhớ lời nhắc trước khi vào cửa của anh.

Thương Ngạn cười nhẹ, rũ mắt che giấu con người tối đen.

Anh ng ỡ dậy.

“Chờ lát nữa tìm người mua cho em bộ quần áo thể thao. Phải thay hết quần áo ướt, không để bị cảm mạo.”

“Dạ.”

Cô gái cúi đầu, nhẹ giọng đáp.

Lúc này Thương Ngạn mới nghiêng người, nhưng anh bỗng nhớ ra gì đó nên dừng lại.

“Ở trong, chờ em về nhà rồi thay.”

Tô Mạc Mạc ngốc nghếch giương mắt nhìn anh: “Cái gì.....”

Thương Ngạn xoay nửa người, cười như không cười.

Cặp mắt dời xuống.

Theo tầm mắt người nọ dừng trên người mình, khi nhìn thấy bộ ngực nhỏ mà áo hoodie không thể che được, cả người cô đột ngột cứng đờ.

Một giây, hai giây.

Cần cổ như phấn điệu ngọc trác của cô gái dùng tốc độ có thể nhìn bằng mắt thường chậm rãi đảo ửng lên.

Ngay cả vành tai cũng phiếm hồng.

Ánh mắt Thương Ngạn thâm sâu.

Chốc lát sau, anh hời hợt, ho nhẹ rồi dịch tầm mắt. Anh xoay người bước hai bước, nghe thấy đằng sau truyền đến thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

“Hôm qua em lên mạng.....”

Thương Ngạn dừng chân.

Anh đứng tại chỗ, rũ mắt cười khàn.

“Việc lên mạng này, không cần báo cáo với sư phụ.”

Quay người lại, đối diện với cô gái đỏ má ngẩng đầu, đôi đồng tử đen ướt át linh động.

Tô Mạc Mạc nhíu nhẹ chóp mũi.

“Ngôn ngữ C, không có loại hàm số nào tên là ‘36D’.”

“.....”

Thương Ngạn vẫn cười, mắt đen chứa thân ảnh cô gái hơi híp lại.

“Sư phụ,” Tô Mạc Mạc chưa bỏ cuộc, vẫn chấp mê với đáp án, “36D..... Sẽ được rất nhiều người thích sao?”

Chút ý cười trên gương mặt lãnh đạm của nam sinh nhạt đi.

Bước vài bước đến mép giường, Thương Ngạn cúi người, bàn tay chống lên hai bên sườn cô gái.

— —

Dựa vào ưu thế chiều cao, anh nhẹ nhàng bao vây cô gái giữa người mình và giường ngủ.

Hô hấp giao nhau, Thương Ngạn nheo mắt.

“Nhóc con, em muốn được bao nhiêu người thích?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngạc nhiên vì động tác đột nhiên áp sát của anh, quên mất việc phải cúi đầu trốn tránh.

Cô giật mình nhìn người trước mặt.

Người này sinh ra đã có làn da rất tốt, nhìn gần như vậy cũng không tìm được nửa điểm tì vết.

Lông mi mảnh dài, hốc mắt hơi sâu, con ngươi đen nhánh, mũi cũng cũng đạt được đường cong tuyệt đẹp, môi mỏng mỗi khi cười đều lộ ra sắc bén.....

Bên tai có tiếng hừ.

“Em muốn làm gì?”

“.....?”

Tô Mạc Mạc bị kêu hoàn hồn.

Cô hạ mắt, đột nhiên phát hiện ra mình đã vô thức nâng tay lên.

— —

Nếu không phải Thương Ngạn lên tiếng, đầu ngón tay cô đã sắp sờ đến cằm của nam sinh.

Tô Mạc Mạc bị chính mình dọa sợ.

Lúc này hoàn hồn chậm nửa nhịp, tròng mắt cô co rụt lại, thân thể theo bản năng trốn về phía sau.

Cô quên mất mình còn ng ã trên mép giường, không kịp giữ vững trọng tâm, ngã ra đằng sau.

Giường đơn rất hẹp, cách tường khá gần.

Thương Ngạn không hề nghĩ ngợi, duỗi tay bảo vệ đỉnh đầu cô gái, người cũng lao về phía trước.

Hai tiếng trầm đục.

Tô Mạc Mạc gối vào lòng bàn tay anh dựa lên tường.

Thương Ngạn miễn cưỡng chống đỡ thân giường bên dưới mới không làm ngã cô gái.

Không khí ứ đọng.

Thương Ngạn tỉnh táo lại, bất đắc dĩ rũ mắt cười nhẹ.

“Nhóc con, em.....”

Tiếng chưa dứt, cửa phòng bị đẩy ra — —

“Ngạn ca, Thư hoa hậu giảng đường tới — — má ơi!!”

“.....”

“R`âm!!!”

Cửa bị đập.

Rung vang trời.

Thương Ngạn trầm mặc vài giây, không nhin được bật cười.

Anh nhìn xuống, nhìn ánh mắt vô tội của Tô Mạc Mạc trong lòng, con người có tia sáng xẹt qua.

“Nhóc con..... Có phải em muốn quyến rũ anh không, hửm?”

Tô Mạc Mạc nhấp môi dưới, ánh mắt chậm chạp dời đi.

“..... Em không có.”

“Nghe lời, tốt nhất đừng muốn.”

Thương Ngạn rũ mắt, ng ẩ dậy, đứng ở mép giường.

Trước khi quay người, anh nhớ ra, ngoái đầu nhìn, đuôi mắt nhiễm ý cười chây lười.

“Hơn nữa đúng là anh thích 36D, em không được.”

“.....”

Thương Ngạn nói xong li ền lưu loát xoay người ra cửa.

Đến khi đóng chặt cánh cửa, thong dong trong mắt anh rút v ề hết, dựa vào tường.

Nam sinh rũ mắt cười khỗ.

.....

Cái này đúng là không được.

Thương Ngạn, mày đừng nổi điên.

Tự “khai thông tâm lý” cho mình xong, Thương Ngạn giương mắt, mấy người còn lại trong tổ quý dị nhìn anh.

Nhớ tới người mới vào lúc nãy, Thương Ngạn nhìn Ngô Hoảng Bác.

Ngô Hoảng Bác rụt cổ, cười gượng: “Cha Ngạn, h ấ n ấ y.....H ấ n ấ y đó là.....”

“Là gì?”

Thương Ngạn híp mắt.

“.....” Ngô Hoảng Bác run lên, ánh mắt lập loè.

Thương Ngạn cười lạnh, “Nhóc con mới bao lớn..... Cậu giống người chút đi?”

Ngô Hoảng Bác bị đối vô cùng hổ thẹn.

Thương Ngạn bước chân, lười biếng đi đến bên cạnh, dùng điện thoại bàn làm việc gọi đi.

“Đem một bộ quần áo thể thao mới đến trường.”

“Không phải tôi, con gái mặc.”

“..... Vậy lấy mỗi loại một bộ, để cô ấy chọn.”

Cúp điện thoại, Thương Ngạn xoay người, trong phòng vẫn hoàn toàn an tĩnh.

Anh nhướng mày, “Còn có việc?”

Mấy người đối diện.

Ngô Hoảng Bác giơ cánh tay lên.

“Nói.”

Ngô Hoàng Bác: “Thư hoa hậu giảng đường đang ở ngoài cửa.”

Thương Ngạn cười lạnh.

Đứng đó một lúc lâu, anh đứng dậy đi đến cửa.

Mở cửa ra, quả nhiên Thư Vi đang đứng quay lưng về bức tường cạnh cánh cửa.

“..... Thương Ngạn.”

Thư Vi sáng mắt lên, ánh mắt làm như lơ đãng xẹt qua một vòng sau Thương Ngạn.

Thương Ngạn cười nhạt, dựa vào khung cửa, anh duỗi chân đá ra, cửa rộng mở — —

“Tìm người?..... Hay là vào thẳng bên trong tìm?”

Con người đen nhánh của chàng trai vô cùng lạnh lẽo.

Thư Vi ủy khuất nhìn anh, “Mình nghe nói chuyện của học trò cậu, nhưng đâu phải do mình làm, cậu nổi giận với mình làm gì.....”

Thương Ngạn trề mắt không nói.

Thư Vi cắn môi, “Chuyện nói dối cậu ở rừng trúc, mình đã noi với cậu một lần..... Cậu không thể nổi giận với mình chứ?”

“Nổi giận?” Nam sinh cười nhạt, dờn mắt, “Cậu nghĩ nhiều r ấ.”

Thư Vi cắn răng, hỏi thẳng: “Vậy tại sao từ hôm đó, cậu càng ngày càng lãnh đạm với mình?”

“.....”

Cả hành lang dài yên ắng.

Trong phòng, đám Ngô Hoàng Bác nghe thấy liền dựng thẳng lỗ tai lên.

Thương Ngạn hơi híp mắt.

“Thư Vi, có phải cậu quên rồi không, ban đầu tôi nói rồi — — tôi sẽ không phủ nhận, đổi ba năm thanh tịnh. Nhưng tôi đã nói cho cậu, chúng ta sẽ không có quan.....”

Lời gần giọng chưa nói ra hết, trong văn phòng, cửa phòng trong bị mở ra — —

Tóc dài hơi xoắn màu nâu, cô gái có ngũ quan tinh xảo đi ra.

Chân trần trắng nõn đạp trên đất, cô thật cẩn thận đảo mắt qua mọi người như đang bị ấn nút tạm dừng bên ngoài, vừa tìm bóng dáng Thương Ngạn vừa hỏi.

“Su phụ, dây giày của em đứt rồi, có thể.....?”

Lúc thấy Thương Ngạn, Tô Mạc Mạc cũng thấy được Thư Vi ngoài cửa.

— —

Ánh mắt đối phương khiếp sợ trừng cô.

Tô Mạc Mạc cuống quít mím môi, nuốt lại lời còn chưa hết, cô cúi thấp đầu, chần chờ gọi Thương Ngạn.

“Su..... Phụ?”

Cả phòng tĩnh mịch.

Ánh mắt rơi xuống một người.

— —

Trên người cô gái chỉ mặc một cái áo lớn hơn so với thân hình gầy gò của cô, vạt áo rũ qua cặp đùi tuyết trắng.

Dưới áo sơ mi trông rộng, cặp chân mảnh khảnh cân xứng lộ ra, trơn mịn trắng trẻo.

Làm người khác không thể rời mắt.

Ngoài cửa, Thư Vi lấy lại tinh thần đơ mắt ra.

Mặt Thương Ngạn tối sầm.

Anh xoay người, bước nhanh đến chỗ cô.

Tác giả có lời muốn nói: Ngạn ca: Người của tôi, nhìn tiếp là đánh chết (hung dữ).

Hết chương 16

—

Đến hẹn lại lên

Chương này hơi dài, nhưng tui quyết định không cắt.

(*^▽"*)

#xanh

Chương 17: Quan hệ thầy trò thuần khiết, không cho vấy bẩn

Tải ebook: dtv-ebook.com

bẩn

"Ai cho em ra đây."

Sắc mặt Thương Ngạn xanh mét bước đến, rồi dừng lại trước mặt cô gái.

Vóc người anh cao ráo, lúc này cố tình chống vào khung cửa sau lưng cô gái, dễ dàng che kín cơ thể nhỏ nhắn dưới áo sơ mi cùng đôi chân trắng nõn.

Người này đứng quá gần, làm Tô Mặc Mặc có chút kinh ngạc, gương mặt đỏ lên.

Cô lùi lại một chút, hô hấp thông suốt hơn rất nhiều, nhỏ giọng nói: "Không phải, em..... Hình như dây giày bị ngâm lâu trong nước nên đứt rồi --"

Cô cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Con người Thương Ngạn tối đen, nhìn xuống theo.

Mũi chân trắng trẻo mảnh khảnh bất an chống ở đó, làn da phớt hồng, ngón chân dường như được điểm thêm cánh hoa mướt mà xinh đẹp.

Thương Ngạn nhắm mắt.

Thái dương giựt giựt.

Tại đây, mấy nam sinh khác trong Tổ Huấn Luyện cũng lấy lại tinh thần, vừa kinh ngạc cảm thán về cái nhìn thoáng qua hình dáng thật sự của cô, vừa hưng phấn đi qua đây--

"Tiểu Tô của chúng ta xinh đẹp như vậy sao!?"

"Đứa mù nào nói Tiểu Tô là quái vật xấu xí!"

"Mẹ ơi con muốn yêu r ồi --"

"....."

Thương Ngạn trợn mắt, cánh tay trượt xuống từ khung cửa. Anh ôm lấy vòng eo thon gọn của cô gái, nhẹ nhàng nhấc lên, xách người lên chiếc giường trong phòng.

"..... Trước khi anh cho em ra ngoài, không được đi đâu hết."

Anh áp người xuống, ánh mắt có chút hung dữ "uy hiếp" cô gái.

"....." Tô Mạc Mạc chớp mắt, không hiểu vì sao Thương Ngạn lại tức giận, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu, "Được."

Lúc này Thương Ngạn mới quay lại.

Mấy đôi mắt bò lên kẹt cửa đầu xen lẫn tìm tòi nghiên cứu cùng kinh diêm.

Thương Ngạn thuận tay lấy áo sơ mi bên cạnh giường lúc này Tô Mạc Mạc dùng để lau tóc quăng qua đó.

Các nam sinh thấy Thương Ngạn xoay người đi ra ngoài, vội vàng lùi bước, Ngô Hoàng Bác đứng trước vẫn cách áo sơ mi bị ấn đầu đẩy ra ngoài.

Thương Ngạn dừng lại, đóng lại cánh cửa sau lưng.

Anh lạnh mắt nhìn mấy nam sinh đang hưng phấn.

"Làm phản?"

Ngô Hoàng Bác lấy cái áo sơ mi thấm nước trước mặt ra, cười như hoa si: "Cha Ngạn, tiên nữ đâu, muốn ôm ôm....."

"..... Ôm mẹ cậu." Thương Ngạn tức giận bật cười. "Học trò của tôi, không cho ôm."

Ngô Hoàng Bác ủy khuất: "Sao vậy Ngạn cha."

Thương Ngạn lạnh lẽo lườm cậu ta.

"Ngày đầu tiên vào tổ đã nói cho các cậu, không được phép mơ ước."

Bốn chữ cuối cùng khiến sau lưng đám Ngô Hoàng Bác lạnh run.

Cả đám nhìn nhau, không dám vượt lông hổ vào lúc này, tiếc nuối nhìn cửa phòng đóng chặt, sau đó từng người trở về trước bàn máy tính.

Xác nhận không còn ánh mắt bay loạn nào nữa, Thương Ngạn mới thu mắt.

Thư Vi còn đứng ngoài cửa, sắc mặt khó coi, cảm xúc trong mắt phức tạp, không ngừng biến hóa.

Thấy Thương Ngạn nhìn qua, cô ta đi đầu chỉnh ngữ khí mở miệng, kiệt lực không để lộ ra đi đâu gì khác lạ:

"Mình không nghĩ rằng, thì ra học trò của cậu chính là cô gái nhìn thấy ở nhà hàng hôm đó..... Cậu đã biết ngay từ đầu rồi?"

Thương Ngạn nhú mày.

Nếu anh đã biết ngay từ đầu, căn bản sẽ không để nhóc con lộ mặt --

.....

Cặp mắt Thương Ngạn hơi lóe, bóp nát ý tưởng nguy hiểm vừa ngoi lên trong đầu này.

"Không biết."

Thư Vi cúi đầu, "VẬY..... CẬU THÍCH CÔ ẤY?"

"....."

Ánh mắt nhiều chuyện như bóng đèn cùng nhau nhìn qua.

Thương Ngạn nâng mắt.

Anh lùi lại.

"Em ấy là học trò của tôi." Thương Ngạn ngừng một chút, xoay người, chậm rãi nói.

"Quan hệ thầy trò thuần khiết, không cho vấy bẩn."

Thư Vi: "....."

Những thành viên khác: "....."

Cảm xúc khẩn trương trong lòng Thư Vi hòa hoãn chút ít.

Sắc mặt cô ta cũng khôi phục sắc hồng, tiến lên hai bước, đè thấp giọng.

"Sinh nhật của mình sắp đến, trong trường không thể ăn mừng được, nên mình muốn tổ chức một bữa tiệc vào chủ nhật này, cậu có thể....."

Thư Vi chưa nói xong, đột nhiên tự im lặng.

Cô nghĩ ngợi, trực tiếp hỏi thăm Tổ Huấn Luyện.

"Tiệc sinh nhật vào chủ nhật này của tôi muốn mời cả tổ các cậu cùng đến chúc mừng, các cậu có thời gian không?"

Các nam sinh trong tổ đột nhiên bị điếm danh thì sửng sốt.

"Chúng tôi?" Ngô Hoàng Bác duỗi tay chỉ chóp mũi của mình, chỉ qua nửa vòng xung quanh "-- cả tôi?"

Thư Vi sờ cằm, nghiêng đầu cười khẽ.

"Nếu nhóm học đệ không có chuyện gì, vậy hi vọng các cậu tham gia cùng..... Lát nữa tôi sẽ đưa thư mời của hội sở cao cấp qua cho các cậu, thời gian và địa điểm cụ thể sẽ nằm trong đó."

"Mẹ nó..... Thư mời đấy."

"Cao cấp. Lớn như vậy, tôi chỉ mới thấy trong TV."

"Mẹ nó cậu nào cá vàng à? Học kì 1 tham gia cái hội giao lưu máy tính gì gì đó, lúc đi vào không lấy thư mời chứ lấy cái giống gì?"

"....."

"Cho nên có đi hay không?"

"Sao không đi, đúng lúc có lí do ăn chực -- hay cậu muốn chủ nhật bị thầy Hoàng hay cha Ngạn bắt làm cu li?"

"....."

Câu cuối cùng vừa dứt, đám nam sinh ghé đầu vào nhau ðồng loạt run run.

Bọn họ ngưng trọng nhìn nhau, nhanh chóng nhất trí, xoay đầu --

"Cảm ơn học tử đã mời, chúng tôi sẽ đi."

Thư Vi cười cười, lúc này đứng thẳng, ánh mắt lập loè nhìn Thương Ngạn bên cạnh.

"Thương Ngạn..... Cậu cũng đi đúng không."

Thương Ngạn rũ mi buông mắt, không rõ cảm xúc liếc cô ta.

Thư Vi khó khăn nắm chặt tay.

Cô ta không tiếng động hít sâu một hơi, dưới đáy lòng trấn an bản thân

--

Cậu ấy đối xử với ai cũng vậy, mình đã quen rồi.

Chỉ cần..... Chỉ cần có thể xác định quan hệ là đủ rồi.

Mặc niệm như vậy mấy lần, Thư Vi duỗi tay quăn lọn tóc bên sườn, cười cười.

"Dù sao, mình đã giúp cậu làm bia đỡ lâu như vậy rồi..... Đây là sinh nhật cuối cùng trước khi tốt nghiệp của mình, cậu đến được đúng không? Có một số việc, mình muốn nói rõ với cậu."

"....."giúp"?"

Thương Ngạn một tay cầm túi quần, dựa vào cửa, gương mặt nghiêng tươi cười lười biếng, trông mắt lại lạnh lẽo.

"Được."

Anh xoa xoa cổ, không chút để ý.

"Nên nói rõ ràng."

Thư Vi vừa đi, mấy người không nhận được nhiều chuyện lộ đầu qua.

Ngô Hoàng Bác: "Cha Ngạn, hoá ra cậu và hoa khôi trường thật sự không có quan hệ gì hết? Vậy sao trong trường đồn đãi cứ như thật vậy?"

Loan Văn Trạch: "Đúng vậy."

Trong tổ còn có người học lớp 12, lúc này đỡ mắt kính nói, "Trong khối của tụi này đồn hai người là người yêu rất dữ đấy."

Thương Ngạn hừ ra tiếng, đi đến bàn máy tính của mình.

Ngô Hoàng Bác còn đang phân tích, "Chuyện này nếu không phải Ngạn ca nói, những người khác cũng không có can đảm tin, vậy chắc chắn là -- chắc..... Thư Vi tự nói??"

"Không sao cả."

Thương Ngạn không thèm nâng mắt, dừng lại trước bàn máy tính, anh nhíu mày, "Ghế của tôi đâu?"

Ngô Hoàng Bác: "....."

Loan Văn Trạch: "....."

Hai người đồng loạt duỗi tay chỉ vào tận phía trong góc tường.

Ngô Hoàng Bác: "Cha Ngạn, là tự cậu đá đó, quên rồi sao?"

Lúc này Thương Ngạn mới nhớ ra.

Anh nghiêng người liếc mắt một cái, "Còn dùng được không."

Ngô Hoàng Bác bi thương lắc đầu, "Một cái chân đã tàn phế, nói thế nào cũng là "ghế" già có hơn một năm kết tóc làm bạn với cậu, cha Ngạn cũng quá tuyệt tình rồi."

"....."

Thương Ngạn liếc cậu ta.

Ngô Hoàng Bác lập tức chân chó sửa lời: "Nhưng mà nếu tôi có được một tiểu tiên nữ ngoan ngoãn làm học trò, đừng nói đá phế ghế dựa, cắt đi một chân cũng được!"

"Hơi quá rồi." Loan Văn Trạch nhỏ giọng nhắc nhở.

Ngô Hoàng Bác: "....."

Cậu ta nhìn trộm Thương Ngạn, thấy Thương Ngạn cười như không cười liếc mình --

"Nói đi, muốn cắt chân nào, tôi thành toàn cho cậu."

Ngô Hoàng Bác: "....."

Ngô Hoàng Bác: "Thật xin lỗi cha Ngạn, tôi hiểu kính ghế của mình cho ngài đây."

Thương Ngạn đương nhiên không đờng ý.

Anh bước đến chỗ điện thoại bàn gọi đi, bên kia bắt máy, anh lười nhác lên tiếng.

"Thêm một đôi giày nữ."

"Số mấy? Sao tôi biết được."

Thương Ngạn nâng cằm, liếc qua gian phòng an tĩnh bên trong, ".....
Cậu chờ chút."

Anh gác điện thoại lên bàn, xoay người đi vào phòng trong.

Khi đẩy cửa đi vào, cô gái đang thả cặp chân trắng nõn xuống, ngoan ngoãn im lặng ng ồi trên mép giường.

Cô nghe thấy tiếng động, ngẩng mặt, con người đen nhánh sáng lên,
"Sư phụ."

Thương Ngạn đáp, đi đến mép giường. Anh quỳ một gối trước chân cô, tay trái vói qua c ần lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô gái nâng lên.

Tô Mạc Mạc bị hành động nước chảy mây trôi (lưu loát quen thuộc) như "chơi lưu manh" của anh làm ngây người, đôi mắt mờ mịt vô tội mở to, ngơ ngác nhìn anh.

"Sư phụ.....?"

"Không phải muốn giày sao."

Bàn tay phải của Thương Ngạn kéo thẳng đặt sát bên bàn chân được nâng lên của cô gái.

Thấy đầu ngón tay lộ ra đằng sau gót chân của cô, anh bật cười, vẫn giữ tư thế này giương mắt lên.

"Còn không dài bằng bàn tay của anh..... Nhóc con, rốt cuộc em mười bay hay bảy tuổi?"

"....."

Tô Mạc Mạc tức giận muốn đá anh.

Cảm giác được mắt cá chân trắng mịn trong tay nhẹ tránh ra, cảm giác trơn trượt lướt qua hồ khâu*, mắt Thương Ngạn tối đi.

*(Hồ khâu: Phần giữa ngón trỏ và ngón cái)

Anhững người hai giây mới đứng lên, ra vẻ không có gì đi đến cửa, để lại lời nói lười nhác--

"Vẫn không cho phép đi ra."

"....."

Âm cuối phiêu đảng giữa không trung, tay trái Thương Ngạn cắm vào túi quần, lòng bàn tay vô thức vuốt qua vị trí hồ khâu vừa bị cọ qua.

Đến trước bàn, tay phải anh cầm lấy điện thoại.

Đối diện nghe thấy động tĩnh, bất đắc dĩ nói, "Tôi kêu bọn họ lấy mỗi số một đôi cũng được."

"Xem r ồi." Ngữ khí Thương Ngạn bình tĩnh, "Không phải trong tiệm cậu có số liệu của tôi sao? Ngắn hơn bàn tay tôi khoảng 1cm."

Đối diện hình như bị nghẹn họng.

Qua vài giây mới hỏi: "So với tay cậu??" Âm cuối cất cao.

"Sao vậy."

"Không phải..... Cô gái đó đang hôn mê sao, cậu không thể trực tiếp hỏi số giày của cô ấy được à?"

Thương Ngạn: "....."

Đối diện: ".....?"

Thương Ngạn: "....."

Trần mặc vài giây, Thương Ngạn rũ mắt, mỉm cười.

Anh cần điện thoại giờ tay lên, gập ngón cái néo néo ấn đường.

Cười cực kì bất đắc dĩ.

"Nếu tôi nói tôi quên mất, cậu có tin không?"

Đối diện: "-- cái đồ lưu manh già không có nhân tính, tôi thà tin là cậu cố ý chiếm tiện nghi của con gái nhà người ta còn hơn."

"..... Cút." Thương Ngạn cười mắng.

"Còn cần cái gì khác không? Tôi kêu bọn họ đem qua một lần luôn."

"Ghế dựa, thêm một cái nhỏ....." Nghĩ nghĩ, Thương Ngạn sửa lời, "Một đôi đi."

"Được rồi, không còn gì nữa?"

"Ừ."

"....."

Người đưa đ ò và Lê Triết g ãn như cùng lúc đến văn phòng của Tô Huấn Luyện.

Thùng lớn in logo hoa văn l ẫi l ỗm màu đen độc đáo được mấy người cùng nhau khiêng vào, theo sau là một người phụ nữ vẻ ngoài tinh xảo, trong tay xách mấy túi đ ò có logo tương tự.

Trông thấy Thương Ngạn, người phụ nữ g ật đ ầu, tươi cười kính cẩn.

"Thương thiếu gia."

Thoáng nhìn qua cô ấy, Thương Ngạn hình như có chút ngoài ý muốn.

"Sao cô lại tới đây?"

Người phụ nữ cười cười, "Ông chủ nói, không thể để cô gái có thể làm ngài tự tay ước lượng số đo chờ lâu. Tôi đã chọn mấy bộ nội y sạch đưa đến cho vị tiểu thư ấy r ẫi."

Nhớ đến cả người cô gái rơi xuống nước ướt đ ẫm ch ặt vật, Thương Ngạn không cản lại.

"Người đang ở phòng trong."

Người phụ nữ mỉm cười g ật đ ầu với anh, lúc này mới xoay người vòng qua, đi thẳng vào trong đó.

Nhóm người phụ trách khác đặt thùng xuống đất r ẫi lui ra, Lê Triết chờ bên ngoài bước vào.

"Ngạn ca, phòng giáo vụ gọi tiểu mỹ nhân, à không, gọi Tô Mạc Mạc qua đó."

"?"

Thương Ngạn đáp. "Tìm em ấy làm gì?"

Lê Triết: "Hình như muốn xác minh tình huống cụ thể."

Thương Ngạn không cảm xúc, ngừng hai giây, nhăn mày. "Đợi chút nữa tôi dẫn em ấy qua."

Lệ Triết đứng đó vài giây, không thấy được tiêu mỹ nhân lộ mặt, chỉ có thể tiếc nuối quay đầu đi ra ngoài.

Lúc sắp đi đến cửa, cậu ta đột nhiên nhớ ra, xoay người chạy về

"Xém quên."

Lần này Thương Ngạn bị cản trở, hoàn toàn thu lại ánh mắt từ cửa phòng trong, anh nghiêng người nhìn Lệ Triết.

Lệ Triết duỗi tay ra sau túi quần móc ra một xấp thiệp màu tím --

"Trên đường gặp được Thư hoa hậu giảng đường, nói là phải đưa thư mời cho tổ các cậu?"

Đám Ngô Hoàng Bác tò mò nhận lấy.

"Còn có mùi nữa, không biết là nước hoa gì," Lệ Triết nhe răng cười, "Các cậu ngửi đi, thơm lắm!"

"Cút đi cút đi," Ngô Hoàng Bác duỗi tay đẩy cậu ta, "Cậu móc ra từ dưới hông, còn kêu tụi này ngửi??"

Lệ Triết cười ngây ngô.

Cậu ta chưa còn kịp đáp, cửa phòng trong đã mở ra.

Đi ra trước vẫn là người phụ nữ mặc âu phục đó, theo sau cô ấy chính là cô gái có vóc dáng mảnh mai.

Quần áo người phụ nữ đưa đến cũng không phải loại khoa trương gì, chỉ là một bộ đồ thể thao màu đen phong cách tối giản.

Áo dài tay và quần dài, cắt may khéo léo, phác họa thân hình nhỏ gầy sạch sẽ của cô gái, xinh đẹp phóng khoáng.

Đọc theo hai bên ống tay áo và quần dài là hai đường hẹp màu bạc và hình hạt, điểm xuyên trên màu đen thâm trầm một chút tinh thần thanh xuân đơn thuần phấn chấn.

Cô gái đi đôi giày nhỏ màu trắng, đầu ngón tay lộ ra ngoài vào túi, nón áo cũng được cô đội lên.

Chẳng qua lần này không có ưu thế của áo hoodie lớn, nón áo của bộ này chỉ miễn cưỡng che được một chút, khuôn mặt điểm lệ nhỏ cỡ bàn tay hoàn toàn lộ ra ngoài.

Những người còn lại trong phòng cũng ngắm đến ngây ra.

Cô gái chần chừ nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn rũ mắt nhìn thẳng cô hai giây, ý cười tùy tiện trên mặt đã tắt đi.

Anh hừ khẽ, bất ngờ nhìn người phụ nữ bên cạnh.

"Bộ đồ thể thao này..... Không có khẩu trang?"

Đám người Lệ Triết: ".....???"

Người phụ nữ sửng sốt, đầu thâm ý quay đầu nhìn cô gái, quay lại.

"Cần tôi quay về lấy một cái sao, Thương thiếu gia?"

Thương Ngạn vừa buột miệng thốt ra câu tự hỏi, lúc này bình tĩnh lại, công môi cho có lệ.

"..... Đùa thôi, không cần."

Nói dối vô cùng không có thành ý.

Phía sau người phụ nữ, Tô Mạc Mạc thoát khỏi do dự, miễn cảm nhú nhú chóp mũi, ngửi mùi hương trong không khí,

"Mùi gì vậy?"

Đám người đại ra vì lời nói của cô gái mà hoàn hồn.

Ngô Hoàng Bác phản ứng đầu tiên, duỗi tay phát thư mời, "Cái này, mùi nước hoa quá nặng-- làm tôi muốn hắt xì."

Ánh mắt Tô Mạc Mạc tò mò đời qua.

"Là cái gì?"

"....."

Ngô Hoàng Bác bị tiêu mỹ nhân có giá trị nhan sắc như này nhìn chăm chăm run nhẹ, che mắt, đưa thư mời qua Loan Văn Trạch kế bên --

"Không được không được không được, bị Tiêu Tô nhìn như thế không thể nói nên lời..... Cậu nói đi cậu nói đi."

Loan Văn Trạch bất đắc dĩ, kiêng dè nhìn qua Thương Ngạn.

Nam sinh cảm túi quần dựa vào cửa, mí mắt lười biếng gục xuống, che đi con người mang theo cảm xúc.

Không biết đang nghĩ gì.

Nhưng hình như cũng không có ý ngăn cản.

Vì vậy Loan Văn Trạch mở miệng giải thích, "Đây là thư mời sinh nhật của học tử Thư Vi đưa qua, mời cả tổ chúng ta cuối tuần này cùng tham dự....."

Giọng nói nhỏ dề.

Mấy thành viên khác cũng phản ứng lại -- lúc này Thư Vi nói mời cả tổ bọn họ, nhưng không biết "cả tổ", có bao gồm Tô Mạc Mạc hay không?

"Tiệc sinh nhật....."

Cô gái tò mò nhìn xấp thiệp mời màu tím.

Cô biết bữa tiệc tụ hội như thế, nhưng trong trí nhớ mười bảy năm cuộc đời của cô, chưa từng tụ tổ chức, cũng chưa từng được ai mời.

Thật ra, ở viện đi ầu dưỡng, cô đã từng núp trong một góc sau vườn hoa, nhìn một cô bé khác đội vương miện bằng giấy, mấy đứa trẻ xung quanh cô bé nhảy múa, vỗ tay, cùng hát bài chúc mừng sinh nhật.....

Sau đó, vương miện nhỏ đó bị vứt bỏ.

Rách nát, dính bùn đất dơ bẩn.

Nhưng Tô Mạc Mạc vẫn nhặt nó lên, đặt trong tủ kính nhỏ trong phòng bệnh của mình.

Cô cũng muốn tham gia bữa tiệc như vậy.

Cô chưa từng được hát mừng sinh nhật, cũng chưa từng được ăn bánh kem.

.....

Trong lúc Tô Mạc Mạc đang thất thần, trên đỉnh đầu phía sau truyền đến giọng nói hơi rè--

"Muốn đi?"

Tô Mạc Mạc xoay đầu.

Thương Ngạn rũ mắt nhìn cô, khuôn mặt đẹp đẽ không có biểu cảm.

Đối với anh, cô có thể nói thật đúng không?

Tô Mạc Mạc nghĩ vậy, chậm rãi gật đầu.

Thương Ngạn mỉm cười, cảm xúc đăm đăm dưới đáy mắt biến mất, môi mỏng nhếch lên.

Anh đuổi tay sờ đỉnh nón của cô.

"Vậy sư phụ đi cùng em."

"....."

Bên cạnh, Ngô Hoằng Bác và Loan Văn Trạch liếc nhau, âm thầm nhếch miệng --

Mang Tiêu Tô đến tiệc sinh nhật của Thư hoa hậu giảng đường, liệu có xảy ra chuyện không?

Tác giả có lời muốn nói: Ngạn ca: "Quan hệ thầy trò thuần khiết, không cho vậy bản."

Hai tháng sau.

Bốp.

.....

Tiếng gì thế?

Thật vang

Hết chương 17

#xanh

Chương 18: Nhóc con, em có muốn thử không?

Tải ebook: dtv-ebook.com

không?

Tô Mạc Mạc cùng Thương Ngạn và Lê Triết rời khỏi tòa lầu khoa học kỹ thuật và đi đến phòng giáo vụ.

Mặc dù Tieba đã bị sập, nhưng chuyện xảy ra trước tiết một đã được truyền miệng đi khắp nơi.

Nghe nói cô gái mới chuyển vào lớp 11-1 chẳng những không phải là “quái vật xấu xí”, ngược lại còn là một tiểu mỹ nhân có thể chèn ép Thư Vi — — thừa dịp sau khi hết giờ học, hơn một nửa nam sinh toàn trường đều đang hưng phấn nghị luận chuyện này.

Trên đường đi, bộ quần áo vận động của Tô Mạc Mạc không thể che dấu khuôn mặt nhỏ điểm lệ, từ khi bước ra khỏi tòa lầu khoa học kỹ thuật đã bắt đầu nhận được những ánh mắt “kiểm duyệt”.

Dương nhiên không thiếu người ngo ngoe rục rịch có ý đồ.

Nhưng Thương Ngạn cách đó không xa đang theo sau cô gái, một tay cầm túi quần, bộ dáng chây lười.

Chỉ có đôi mắt đen nhánh.

— —

Đối diện với ánh mắt của anh, tuy bọn họ có suy nghĩ nhưng cũng sợ đến mức vội vàng bóp chết ý tưởng về việc này trong lòng.

Cả đoạn đường không ai nói chuyện.

Tiến vào khu dạy học, số lượng học sinh tăng thêm.

Nhưng phòng giáo vụ chính là “bảo địa phong thủy*”, thanh tịnh khác thường.

*(Mình không biết edit cụm từ này sao hết, nếu bạn nào biết thì viết xuống phần bình luận giúp mình, cảm ơn)

Một loạt nữ sinh đang đứng bên ngoài căn phòng.

Tô Mạc Mạc vốn đang đi tuốt phía trước đột nhiên dừng lại.

Cách hai ba bậc thang, Thương Ngạn cũng dừng theo, nhìn theo mắt cô gái, anh thấy đứng ngoài rìa bên trái không ai khác ngoài Kiều Hân Nghệ.

“.....”

Thương Ngạn mỉm cười nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo.

Anh đứng sau Tô Mạc Mạc hai bậc thang.

Thương Ngạn nhấc tay lên động vào mũ của cô, không dùng lực xoa xoa.

Anh rũ mắt, cười rề:

“Nhóc con, sao em bối rối như thế?”

“.....”

Thân hình cứng đờ của cô gái thả lỏng ra.

Thật kỳ quái.....

Cô nghĩ thầm.

Sao người này vừa mới lên tiếng, cô liền không sợ hãi như trước nữa
.....

Thấy Thương Ngạn xuất hiện, đám người Kiều Hân Nghệ sợ xanh mặt.

“Ngạn..... Ngạn ca.....”

Trong mắt bọn họ tràn đầy kính sợ, liếc nhau, cả đám nhìn về Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc, đồng loạt cúi người — —

“Thật xin lỗi.....” Kiêu Hân Nghệ hơi cắn răng, “Bọn tôi biết sai rồi.”

Hai bên hành lang, nhóm học sinh đang dạo chơi ngoài lớp học sôi nổi tò mò nhìn qua.

Tô Mạc Mạc cũng là lần đầu tiên gặp phải trường hợp như này, không khỏi giật mình tại chỗ, không biết làm sao.

“Sau đó thì sao.”

Thương Ngạn đột nhiên mở miệng tiến lên.

Đám Kiêu Hân Nghệ sửng sốt, thẳng người dậy, bất an hỏi: “Ngạn ca, sau đó gì.....”

Thương Ngạn dừng lại trước bọn họ.

Nghe vậy, anh cười nhạt một tiếng.

Cặp mắt đen như kết băng.

“Nhóc con bị các người đẩy mạnh xuống nước.....”

Nhớ đến bóng dáng lạnh run bất lực dưới hồ của cô gái, trong mắt Thương Ngạn lóe lên tia giận dữ.

Anh cong khóe môi, ánh mắt trầm đến mức đáng sợ — —

“Mẹ nó, cậu nói với tôi thật xin lỗi vậy là xong rồi?”

“.....”

Kiêu Hân Nghệ đứng trước mặt anh run lên, chút máu còn lại trên mặt cũng tan hết.

Cô ta không dám Thương Ngạn, ra sức lắc đầu sợ hãi, gần như bị dọa đến khóc — —

“Rất xin lỗi Ngạn ca rất xin lỗi..... Chúng tôi, chúng tôi thật sự không dám nữa Ngạn ca..... Cậu tha cho chúng tôi lần này đi, chúng tôi không dám nữa đâu.....”

Nghe Kiêu Hân Nghệ và mấy nữ sinh khác liên tục cầu xin, học sinh vây xem bên hành lang đều có chút không đành lòng.

Thương Ngạn cười.

Anh rũ mắt, nghiêng người ra chỗ sáng, xương hàm phác họa ra đường cong sắc bén.

Nam sinh đứng trên ranh giới sáng tối, đôi mắt tức giận thâm trầm.

“Tha cho các người?..... Được thôi.”

Bọn họ kinh ngạc mừng rỡ nhìn lên, chàng trai đối diện đang cười lạnh.

Đám người cứng đờ.

Anh xoay nửa người, để lộ ra vị trí cầu thang đằng sau.

Lời nói lạnh lẽo.

“Chỉ cần lăn xuống từ chỗ đó — — tôi sẽ lập tức buông tha cho các người.”

Thấy rõ cầu thang có khoảng hơn mười bậc này,

“Ngạn..... Ngạn ca.....”

Kiêu Hân Nghệ sợ tới nỗi không thể nói ra một câu hoàn chỉnh, không kịp được rung mình.

Cô ta nhìn Thương Ngạn cầu xin, khát vọng được nhìn thấy nửa điểm buông lỏng trong mắt anh.

Nhưng không hề có.

Anh hạ mắt liếc bọn họ, hơi hé môi mỏng, gương mặt anh tuấn như băng không có cảm xúc, chỉ có hờ hững.

“Không tự làm được à? Không sao hết, tôi giúp cậu.”

Thương Ngạn nói xong liền vươn tay ra, nhưng giờ ra một nửa, anh dừng lại.

Thương Ngạn hơi nhíu mày xoay người.

Khác với những ánh mắt kinh sợ hai bên hành lang, cô gái ngoan ngoãn yên lặng mặc đồ thể thao đen đứng ở khúc rẽ ngay cầu thang đang mờ mịt nhìn anh.

Bị cặp mắt trong suốt sạch sẽ ấy nhìn chằm chằm, ngón tay giờ ra giữa không trung của Thương Ngạn nhẹ nắm chặt rồi thả ra.

Anh nhìn Lê Triết.

“Đưa nhóc con về lớp trước.”

“— — hả? Không phải chủ nhiệm phòng giáo vụ gọi Tô Mạc Mạc đến xác nhận lại tình huống sao?” Lê Triết hỏi.

Dưới ánh mắt của cô gái, tức giận quanh người Thương Ngạn đã giảm bớt một nửa, lười nhác cười.

“Không cần thiết..... Đột nhiên tôi cảm thấy, giải quyết riêng càng nhanh hơn.”

Anh vừa dứt lời, đám nữ sinh phía sau càng trắng mặt.

Lệ Triết thương hại nhìn bọn họ, tăng hắng vài lần mới đỏ mặt lơ lơ quay đầu nhìn Tô Mạc Mạc.

“VẬY..... TÔI ĐƯA CẬU, ĐƯA CẬU VÀO LỚP NHA?”

Tô Mạc Mạc kỳ quái nhìn Lệ Triết, thật sự không hiểu tại sao người này lại đột nhiên nói lấp.

Nhưng cô vẫn chậm rãi gật đầu, nhỏ giọng: “..... Cảm ơn.”

“.....”

Mặt Lệ Triết càng đỏ hơn.

“KHÔNG KHÔNG KHÔNG KHÔNG KHÔNG CÓ GÌ.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Thương Ngạn đứng đằng sau híp mắt.

— —

Vẫn còn người có ý đồ xấu xa với học trò nhà anh.

Xem ra cần phải tìm lúc nào đó, nghiêm túc “tán gẫu một chút” với Lệ Triết mới được.

*

Phần lớp học sinh của lớp 11-1 đều ở sân thể dục thời điểm trước khi vào học, là đám người nhìn thấy gương mặt Tô Mạc Mạc sớm nhất.

Đứng bên kia suối phun nhìn thoáng qua, tuy chưa được vài giây tiêu mỹ nhân đã bị Thương Ngạn lấy áo khoác dấu đi, nhưng cũng không cản trở bọn họ sau khi trở về kích động nói ra, tuyên cáo tin tức “học sinh chuyển trường là một tiêu mỹ nhân”.

Mới đầu còn có người không tin, nhưng mấy người đầu nói như thế, không khỏi có phần chờ mong.

Tiết thứ hai rồi cuộc cũng nhìn thấy cô gái đi theo sau Lê Triết vào phòng học, cả lớp đầu nhốn nháo.

“Má ơi má ơi..... Đúng là tiểu mỹ nhân!”

“Còn đẹp hơn Thư Vi!”

“Có hả? Tôi thích Thư Vi hơn.”

“Gì chứ, làm như người ta cần cậu thích vậy..... Hơn nữa, Thư Vi biết cậu là ai sao?”

“Tôi là con gái mà cũng thấy cậu ấy quá đáng yêu, muốn bắt cóc đem về thật chứ.....”

“Tôi cũng vậy, muốn bắt cóc!”

“Đừng có nghĩ đến chuyện này — — trước hết nên nhớ ra ai ngồi cùng bàn với cậu ấy.”

“.....”

Câu nói cuối cùng vang lên, cả lớp giống như bất ngờ bị tạt một thau nước lạnh.

Trái tim rộn ràng của cả đám lạnh đi.

Nhiều người còn run lên.

Không khí im ắng xấu hổ, Văn Tố Tố ngồi ở chỗ mình, ngón tay siết chặt cán bút đến trắng bệch.

“Tố Tố, cậu có sao không? Mình thấy sắc mặt của cậu hơi xấu.”

Bạn cùng bàn hỏi cô.

Văn Tố Tố bỗng nhiên thả tay ra, ngẩng đầu, tươi cười khó hiểu.

“Không sao, có thể là tiết thể dục chạy hơi nhiều, hơi không thoải mái.”

“Vậ à, thế cậu nghỉ ngơi đi.”

“.....”

Văn Tố Tố gật đầu cho có lệ, ánh mắt có vẻ lơ đãng nâng lên, nhìn lên dãy đầu trong lớp.

Dường như cô không hề nghe thấy mọi người nghị luận nhiệt tình về mình, khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ không thấy quá nhiều cảm xúc, yên lặng trở về chỗ mình.

Lệ Triết rời rầm đứng đó chốc lát, quét mắt loạn xạ, đột nhiên đối diện với Văn Tố Tố..

Cậu ta sáng mắt, bước nhanh đến.

“Văn hoa — —”

Lệ Triết vừa thốt ra tiếng ‘hoa’ rồi ngừng lại.

Có Tô Mạc Mạc ở lớp, hình như Văn Tố Tố cũng không thể làm hoa khôi lớp được nữa.....

Cậu ta chuyển tròn mắt, nhanh chóng sửa miệng — —

“Lớp trưởng Văn, cậu có hơi không nghĩa khí rồi đấy.”

“.....”

Văn Tố Tố đương nhiên nghe thấy cậu ta đối xung hô, giận trắng mặt nhưng không được thể hiện ra.

Cô ta chỉ có thể cúi đầu giả vờ lật sách, “Tôi làm sao?”

Lệ Triết: “Tiêu mỹ nhân hôm đó rõ ràng là bạn học mới, lúc bọn họ nói về cậu ấy, cậu cũng không nói ra.”

Vừa nghe Lệ Triết nhắc nhở, mấy học sinh khác cũng nghĩ đến, có nam sinh dứt khoát phụ họa theo.

Văn Tố Tố dừng tay, không vui ngẩng đầu.

“Lúc đó các cậu đâu có hỏi tôi, tôi có nghĩa vụ phải đi thông báo à?”

Lệ Triết bị thái độ của Văn Tố Tố đâm cho một nhát, ngượng ngùng cười.

“Vậy lớp trưởng có muốn nói gì về bạn học mới không?”

“.....”

Ánh mắt Văn Tố Tố đình trệ.

Có nên nói ra căn bệnh mất mạng đó của Tô Mạc Mạc hay không.....

Ánh mắt cô ta lóe lên vài lần, do dự thật lâu, mới cúi đầu sát xuống.

“Không có..... Tôi đã nói rồi, cậu ta chỉ là con gái của một người dì, chúng tôi không thân nhau.”

“Không thân hả.”

Lệ Triết thất vọng sờ ót.

Cậu ta vừa chuẩn bị về chỗ thì có một học sinh đi vào từ cửa sau, ghé vào khung cửa lên tiếng — —

“Tôi mới nghe nói hai tin, các cậu muốn nghe không!”

Lệ Triết dừng chân, “Bớt thừa nước đục thả câu đi, có chuyện mau nói.”

“Ai da, không nhìn thấy, Lệ ca cũng ở đây?” Nam sinh nọ cười gượng, không dám trì hoãn nữa, “Tôi..... Tôi mới nghe khối 12 bên kia nói. Bọn họ nói bạn học mới chuyển vào lớp chúng ta là học trò trong tổ máy tính của Ngân ca?”

Cả lớp giật mình.

Tô Mạc Mạc đang cùng Tề Văn Duyệt ngồi đằng sau nhỏ giọng nói chuyện, nghe được lời của nam sinh kia, cô ấy cũng chần chờ, tò mò ngẩng đầu qua nhìn.

“—— học trò??”

Tề Văn Duyệt nghe được tiếng nói chuyện kinh ngạc nhìn Tô Mạc Mạc, “Thật hay giả?”

“..... Ừm.”

Tô Mạc Mạc gật đầu.

Những người còn lại trong lớp cũng nghi hoặc, nam sinh truyền tin bị tra hỏi đến nóng nảy, đơn giản nói thẳng ra ——

“Bên khối 12 đầu nói đó là Thư Vi nói, chắc cũng không thể là giả đúng không.”

Cả lớp trầm mặc.

An tĩnh vài giây, không biết có ai nhỏ tiếng hỏi ——

“Ồ, đây là bạn gái chính thức nghe thấy tin đồn không thể ngồi yên được nữa, đứng ra làm sáng tỏ quan hệ để mọi người biết?”

Lệ Triết tiện tay cầm một quyển sách ném qua đó——

“Chính thức cái nhà cậu? Ngân ca chưa nói, cậu còn dám đóng dấu!”

Người bị ném sách ôm đầu co rụt người không dám lên tiếng, ai oán đứng dậy nhặt sách lên.

Lệ Triết hừ một tiếng, nhìn về cửa sau, “Tin tức thứ hai là gì?”

“À..... H ồi này tôi đi lên lầu ba, nhìn ngoài cửa vào thấy Ki ều Hân Nghệ đứng trong đó — — là cái người đã tát một nữ sinh của lớp bốn vào học kì 1, làm người ta thôi học luôn đó — — cùng với mấy nữ sinh hay đi chung với cậu ta khóc lóc nói với Chủ Nhiệm Giáo Dục là muốn chuyển trường!”

“..... Không thú vị.”

Lệ Triết không chút ngoài ý muốn xoay người về chỗ.

Mấy người trong lớp nhỏ giọng thảo luận.

“Ki ều Hân Nghệ?..... Chẳng phải là người bắt nạt bạn học mới sao?”

“Ki ều Hân Nghệ sẽ khóc??”

“Đã nói như vậy rồi, tôi còn tưởng chỉ có cậu ta mới ép người khác nghỉ học thôi chứ.”

“Xem ra Ngạn ca đã ra tay rồi.”

“Dọa Ki ều Hân Nghệ khóc luôn, đáng sợ tới mức nào chứ.....”

“‘Thương Diêm La của Tam trung’ đấy, đừng có mà đùa.”

Tiếng thấp giọng bàn tán không biết dấy lên từ chỗ nào, đám Lệ Triết đang cà lơ phất phơ vui đùa cùng mấy nam sinh nghe thấy được, mà xoắn lại.

Cậu ta nhảy xuống bàn, quay đầu nhìn hàng phía trước, sắc mặt lạnh lẽo khó coi — —

“Mẹ nó đứa nào mới nói cạm từ kia? Chán sống rồi đúng không?”

Lệ Triết đập cuốn sách trong tay lên bàn một phát, phát ra một tiếng “bịch” vang vọng:

“Đề tôi nghe thấy lần nữa đi, tôi mẹ nó — —”

“..... Cậu là mẹ ai?”

Một thanh âm lười biếng đột nhiên vang lên ngay cửa trước lớp học.

Phòng học ồn ào lúc này chợt yên lặng xuống.

Đám học sinh sôi nổi lúc này cúi đầu xuống, đặc biệt là mấy người nhỏ giọng nghị luận, sợ hãi thay đổi sắc mặt, không dám thở mạnh.

Lệ Triết ghen hòng đứng đó nhìn Thương Ngạn đang dựa vào cửa, lập tức lúng túng.

“À à, Ngạn ca..... Sao cậu vồ nhanh vậy?”

Thương Ngạn cười nhạt, đứng thẳng dậy, thần thái chây lười đi vào lớp.

“Còn hai phút nữa vào học, không vồ lớp thì đến trễ nữa sao.”

Lệ Triết: “.....”

Lần đầu tiên cậu ta biết trong từ điển của Ngạn ca còn có khái niệm “đến trễ”.....

Thương Ngạn trở về chỗ ngồi, Tô Mạc Mạc đang cùng Tề Văn Duyệt nhỏ giọng trò chuyện.

Cô gái nghe rất nghiêm túc, đôi mắt màu hổ phách trong suốt sạch sẽ.

Thương Ngạn mỉm cười rũ mắt.

Tề Văn Duyệt bị ánh mắt Thương Ngạn đảo qua, chủ động im lặng.

Tô Mạc Mạc hậu tri hậu giác quay đầu lại.

Trong tầm mắt là cặp chân dài, ánh mắt cô xẹt qua vòng eo gầy nhưng rắn chắc của người nọ, rơi xuống gương mặt đẹp trai chói mắt luôn mang thần thái chây lười kia.

Tô Mạc Mạc nhớ tới thứ mình vừa nghe được.

Cô nhẹ giọng hỏi:

“..... Thầy dọa bọn họ khóc rồi sao?”

“Không.”

Thương Ngạn hơi nhướn mày, “Bọn họ quá áy náy trong lòng, tự trách nên khóc. Không thể khuyên được.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô chậm chạp nhả cặp chân mày mảnh.

Giọng cô càng nhỏ, tựa như lẩm bẩm, còn lộ ra giọng mũi mềm mại

— —
“Thương Diêm La.....”

“!”

Trong lớp tĩnh mịch, ánh mắt kinh khủng sôi nổi nhìn qua.

Cô gái chưa phát hiện ra, vẫn buông mắt xuống, nhỏ giọng.

“Thầy thật dữ.....”

Như vậy không tốt.

Bởi vì sẽ trở nên giống cô..... Làm rất nhiều rất nhiều người không ưa.

Cảm giác này không tốt chút nào.

“.....”

Thương Ngạn đứng tại chỗ nhìn thân ảnh gầy gò của cô gái, con người càng tối đen.

Anh không chớp mắt nhìn cô gái, tròn mắt nheo lại.

Tề Văn Duyệt bên này sợ đến ra mồ hôi tay, gấp gấp thay Tô Mạc Mạc giải thích — —

“Ngạn ca, Mạc Mạc vừa tới lớp, không biết biệt danh đó của cậu..... Không thể nói.....”

Lời chưa nói xong, Thương Ngạn bỗng thấp giọng cười khàn.

Anh rút tay ra khỏi túi quần, mười ngón tay trắng nõn thon dài hơi cong lên, cúi người.

Chống hai cánh tay có đường cong xinh đẹp lộ ra từ tay áo, đôi mắt Thương Ngạn đen nhánh nhìn bên tai cô rồi hoãn lại.

Giọng anh bị ép khản đặc.

Bên tai cô gái vang lên tiếng cười lười nhác phóng đãng — —

“Anh còn có thể hung dữ hơn nữa.”

“..... Nhóc con, em có muốn thử không?”

Tác giả có lời muốn nói: Tô Miêu: (nhỏ giọng) (tò mò) thử như thế nào

Ngạn ca: Ở trên giường:)

(..... Không được đâu Ngạn ca, Miêu Miêu của chúng ta vẫn còn nhỏ, cậu không được nghĩ gì hết!”

Hết chương 18

#xanh

Chương 19: Bản năng

Tải ebook: dtv-ebook.com

năng

“Nhóc con, em có muốn thử không?”

Khi hỏi ra vấn đề này, nam sinh áp đến thật sự rất gần, gần đến độ Tô Mạc Mạc có thể nhìn rõ từng sợi lông mi tinh mịn của anh.

Lúc này, ánh sáng trong cặp mắt đen nhánh đó như bị đè xuống chỗ sâu nhất, mang theo ý nghĩa sâu xa khác thường.

Tô Mạc Mạc chậm rãi buông mắt.

Hai bàn tay của cô gái nắm vào nhau, đầu ngón tay bất an gãi nhẹ.

Do dự vài giây, cô hơi ngửa ra sau, rụt cổ.

“..... Thầy muốn hung dữ với em sao?”

Trên mặt viết rõ mấy chữ “Nếu thầy hung dữ với em thì em sẽ chạy trốn”.

Thương Ngạn nhìn chăm chăm cô hai giây, bỗng dựng bật cười.

Anh duỗi tay ấn nhẹ lên đỉnh đầu Tô Mạc Mạc, đứng thẳng dậy ngẩng vào chỗ.

“Không dữ với em.”

Vậy nên đừng chạy.

..... Thiên tính của dã thú chính là thích đuổi theo con mồi chạy trốn. Giữ chặt con mồi đang rên rỉ khủng hoảng, cắn vào sau cổ nó, ngậm nó vào sào huyết của mình rồi chậm rãi tận hưởng thưởng thức .....

Kiểu bản năng này không thể ép buộc bỏ đi được.

— —

Vậy nên ngàn vạn lần đừng chạy.

Cảm xúc trong mắt Thương Ngạn rất nồng, anh lật sách giáo khoa trong tay ra để dờ đi lực chú ý.

Nhưng căn bản thấy rõ hoàn toàn.

Tô Mạc Mạc ngồi bên cạnh cẩn thận quan sát.

— —

Hình như sư phụ tức giận rồi.

Nếu không thì tại sao ánh mắt nhìn chăm chăm vào sách vật lý cứ như muốn nuốt sạch nó vào bụng chứ?

..... Thật dữ.

Cô gái nhắm mắt quay đi, nghĩ thầm.

Tiết thứ ba buổi chiều là vật lý.

Lúc trước khi Tô Mạc Mạc còn ở tại viện đi đầu dưỡng, Tô gia có mời gia sư chuyên môn, hàng ngày sẽ đến tận nơi để dạy cô học.

Nhưng cô chỉ mới học xong chương trình lớp mười.

Học kỳ này vừa chuyển đến Tam trung, giáo trình riêng vẫn chưa học đến đây, còn học trễ hai tuần nữa, do đó Tô Mạc Mạc rất khó để nghe hiểu đi đầu giáo viên đang giảng.

Vì vậy, nửa phút sau khi hết tiết, cô gái còn đang buồn rầu đối mặt với quyển sách vật lý, trầm tư suy nghĩ về một đề bài mà giáo viên đã giảng lúc này.

Bên kia, Thương Ngạn đã ngủ gục cả tiết học ng ồi dậy khỏi bàn, đầu tiên nhìn thấy Tô Mạc Mạc ng ồi cạnh đang khẽ cắn đầu bút.

— —

Màu môi của cô gái có chút nhạt, tựa như màu cánh hoa anh đào vậy.

Đường viền môi xinh đẹp, giữa cánh môi mượt mà là một đoạn đầu bút, hơi hơi khép mở theo nhịp hít thở, còn có thể nhìn thấy hàm răng đầu tăm tắp cùng với đầu lưỡi thỉnh thoảng cạ qua hàm răng trong lúc tự hỏi.

Thương Ngạn bỗng nhiên cứng người.

Cảm xúc mệt mỏi dưới đáy mắt dường như bị quét hết sạch sẽ trong vòng vài giây.

“Ngạn ca, tiết cuối là tiết tự học, cậu có đến Tô Huấn Luyện không?”

Giọng nói Lê Triết truyền lên từ đằng sau.

Vừa nói, đám người cũng bước đến hàng ghế đầu tiên — —

“Nếu không thì chúng ta đi ra ngoài đi?”

“.....”

Thương Ngạn thu mắt lại.

Gương mặt đẹp trai không có tí cảm xúc nào, cứ như đang bao phủ một tầng băng mỏng.

Bực bội khác thường.

“Tô Huấn Luyện.”

Đám Lê Triết đứng bên này nhìn nhau, nói chuyện bằng khẩu hình, đoán xem ai là người chọc vào Thương Ngạn.

Thương Ngạn dọn dẹp ba lô không có bao nhiêu cuốn sách của mình, cầm lên bằng một tay rồi đi ra ngoài.

Lê Triết thấy thế, chần chờ một chút, cẩn thận nhìn qua kế bên — —

Cô gái còn đang sầu lo trầm tư nghĩ vì sách vật lý.

Lê Triết thanh giọng nói.

“Tiểu Tô, tiết tự học chúng tôi sẽ ra ngoài chơi, cậu đi cùng không — — ai da.....”

Âm cuối bị một cái tát át đi.

“Đứa nào đánh.....”

Lê Triết ôm đầu ngẩng dậy, giọng nói nghi ngờ đột nhiên im bật — —

Thương Ngạn quay trở về, nhếch khóe miệng, mắt lạnh cười.

“Rủ học trò bé nhỏ của tôi trốn học, cậu ngứa da à?”

Lê Triết uất ức ôm đầu, “Tôi hỏi một chút không được sao.....”

“Hỏi cũng không được.”

Thương Ngạn nhìn nghiêng xuống, cô gái vừa ngẩng đầu hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ánh mắt ngốc ngốc ngửa mặt nhìn bọn họ.

Đầu bút bị cầm trong tay, trên cánh môi còn dính một ít nước.

Mắt Thương Ngạn càng thêm tối, dờn mắt.

“Huống chi, chân của nhóc con ngắn nhỏ như này, trèo tường như thế nào? Ném qua sao.”

Lê Triết: “.....”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cho dù không hiểu hết ý, nhưng cô cảm nhận được “ác ý” từ ba chữ “chân ngắn nhỏ” này.

Cô bu ãn bực trờng Thương Ngạn.

Thương Ngạn bị con người ước át đen nhánh đó không chớp mắt nhìn vài giây, không nhin được bật cười.

“..... Chăm chỉ học tập, không cho chạy loạn.”

Anh chuẩn bị xoay người rời đi nhưng đột nhiên dừng lại.

Tô Mạc Mạc còn đang thất th ãn, bất ngờ cảm thấy cây bút trong tay không còn nữa.

— —

Thương Ngạn xoay người, ngón giữa vuốt qua thân bút, thuận thế quơ quơ.

“Không cho cấn bút..... Có biết dơ không?”

Tô Mạc Mạc chep miệng, trước mặt mọi người bị sư phụ giáo dục thói quen nhỏ làm cô hơi xấu hổ.

“Không cấn.....”

Cô gái mềm giọng đ òng ý, duỗi qua tay của chàng trai, muốn lấy lại bút của mình.

“.....”

Thương Ngạn hơi nheo mắt.

Giây tiếp theo, anh thu cây bút trong tay vào, nhắc cặp chân dài đi ra ngoài — —

“Tịch thu.”

Cây bút nhỏ nhắn bị nam sinh kẹp giữa hai ngón tay, quơ quơ về hướng cô gái.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Đôi khóc.

Đám Lê Triết xám xịt theo sau.

Chờ đến lúc bóng dáng bọn họ biến mất ngoài cửa, Tề Văn Duyệt ngẩng đầu sau Tô Mạc Mạc đã sớm kìm nén không nổi chống bàn sáp đến — —

“Quào, Mạc Mạc, Thương Ngạn đối xử với cậu quá không bình thường phải không?”

“.....”

Tô Mạc Mạc còn đang ai oán việc không thể lấy về cây bút, nghe vậy chậm chạp quay người.

“Cậu mới chuyển đến nên chưa biết, cái danh hiệu ‘Thương Diêm La’ này nói sau lưng thì chưa tính, còn dám nói ra trước mặt Thương Ngạn.....”

Tề Văn Duyệt làm ra biểu cảm le lưỡi khoa trương — —

“Đầu ngỏm củ tỏi.”

Tô Mạc Mạc bị cô nàng chọc cười, khóe mắt nhẹ cong xuống.

Tề Văn Duyệt: “Lúc này thật sự hù chết mình, mình sợ cậu ấy sẽ dạy dỗ cậu, ai dè cậu ấy còn cười. — — Chắc, người có học trò quả nhiên không giống nhau.”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, “Không phải cậu ấy rất hay cười sao?”

“Không phải đâu.” Tề Văn Duyệt, “Cậu ấy rất ít cười trước mặt con gái, rất lạnh nhạt..... Học chung lớp với cậu ấy một năm, mình chưa từng thấy cậu ấy đối xử với nữ sinh nào giống cậu đâu. Còn có một chuyện đây hứa hẹn đó là.....”

Tề Văn Duyệt nói, vui đùa chớp mắt với cô gái — —

“Thế nào, ôm đùi Ngạn ca, làm học trò nhỏ của cậu ấy có phải rất sướng không?”

Một bóng người lướt qua đầu Tô Mạc Mạc.

Cô gái do dự, vẫn không kiêu được tò mò hỏi: “VẬY..... Thư Vi thì sao?”

Tề Văn Duyệt ghen hòng.

Sau đó cô ấy ngượng ngùng gãi đầu, “Việc này mình cũng không rõ lắm, dù sao Thư Vi cũng học lớp 12, nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?” Tô Mạc Mạc tò mò hỏi.

Tề Văn Duyệt thận bí dán vào cô, ò ò thấp giọng:

“Thư Vi này, diện mạo xinh đẹp, vóc người nóng bỏng, còn biết trang điểm, nghe nói gia cảnh cũng không bình thường, hình như còn kí hợp đồng làm người mẫu cho tạp chí nào đó đấy — — cậu nhớ phải cẩn thận với chị ta.”

Tô Mạc Mạc ngần ra.

Cô cúi đầu, nghĩ ngợi một lát, hơi hiểu ra.

Nhưng địch ý của Thư Vi với cô..... Thật ra không phải mới xuất hiện gần đây thôi đúng không.....

Tề Văn Duyệt: “Vậy nên Tieba của Tam trung cũng không đáng tin cậy, không hiểu là không được — — cậu tin không, nhất định bây giờ Tieba

đang thảo luận về cậu và chị ta đấy.”

“?”

“Trước khi cậu xuất hiện, vị trí hoa khôi của Tam trung bị chị ta giữ chặt hơn hai năm, không ai rung chuyển được. Văn Tố Tố cũng đã đủ nổi tiếng nhưng cũng không thể so sánh với Thư Vi.”

Tề Văn Duyệt nói.

“Nhưng bây giờ đã có cậu, lập tức diễn biến sẽ không như thế. Bây giờ mới có bao lâu chứ, trong trường đầu đang đôn — — bạn cùng bàn cấp 2 của mình còn từ lớp khác chạy qua hỏi về cậu — — hiện tại mọi người đều đang chờ xem, rốt cuộc ai sẽ là người chiếm được vị trí ‘hoa khôi trường’ đấy.”

Tô Mạc Mạc chậm rãi nhú mày.

“Nhưng mình không muốn giành vị trí hoa khôi trường này.....”

“Nhưng chuyện này không phải do cậu quyết định, cả trường có bao nhiêu cặp mắt sáng chứ.”

Tề Văn Duyệt duỗi tay, trấn an vỗ vai cô gái.

“Vì vậy, cậu nghĩ xem, bây giờ Thư Vi sẽ có cái nhìn tốt về cậu sao? Để mình nói cho, chắc chắn chị ta sẽ tìm mọi cách bêu xấu cậu.”

Tề Văn Duyệt còn chưa dứt lời, bạn cùng bàn của cô ấy, một nữ sinh đeo mắt kiếng đen ngẩng đầu lên.

“Ừm, chị ta sẽ.”

Nói xong, nữ sinh đó còn nhắc gọng kiếng.

Tô Mạc Mạc giật mình nhìn qua.

Tề Văn Duyệt thì vui vẻ, duỗi tay giới thiệu cho Tô Mạc Mạc, “Đây là bạn cùng bàn của mình, học bá* chỉ số thông minh cao, thành tích luôn đứng nhất trong lớp chúng ta, Liêu Lan Hinh — — bạn cùng bàn của mình đã nói như thế, vậy nhất định đó là sự thật!”

*(Học bá: Học sinh chăm chỉ nỗ lực học giỏi các môn)

Giới thiệu xong, Tề Văn Duyệt tò mò sáp qua, “Mà này bạn cùng bàn, sao cậu xác định như vậy?”

Thần sắc Liêu Lan Hinh bình đạm.

“Không phải bọn họ đã nói sao, chuyện cậu ấy là học trò của Thương Ngạn là do chị ta truyền ra.”

Tề Văn Duyệt: “Thì sao?”

Liêu Lan Hinh nhú mày thật nhẹ, ánh nhìn Tề Văn Duyệt xen lẫn chút ít ghét bỏ, “Cậu không nhận ra cảm xúc gì từ đây sao?”

Tề Văn Duyệt khiêm tốn thỉnh giáo:

“Cảm xúc gì?”

Liêu Lan Hinh: “.....”

Liêu Lan Hinh: “Gấp không chờ nổi, ng ồi trên đống lửa*.” Nói xong, học bá liền gục xuống bàn làm bài tập.

*(Trong convert đề là “như ngạnh ở h ầu”, theo mình nghĩ là xuất phát từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, mình không tìm được nghĩa nên đoán là cụm này tương tự như cụm mình đã thay, bạn nào biết thì giúp mình, cảm ơn)

Tề Văn Duyệt nghĩ nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ gật đ ầu, hướng về bạn cùng bàn dựng thẳng ngón cái.

Cô nàng xoay người lại về cô gái ng ồi đằng trước.

“Cậu đã hiểu chưa? Bảo trọng, bạn học Tô Mạc Mạc.”

“.....”

“Nhưng mà khi bầu chọn hoa khôi trường, mình nhất định sẽ bầu cho cậu một phiếu!”

“.....”

Ngày hôm sau.

Quả nhiên đám Kiêu Hân Nghệ không xuất hiện ở trường.

Có người còn đi đến phòng giáo vụ làm rõ mọi chuyện, tin tức bọn họ đã chuyển trường lập tức được xác nhận.

Chuyện này vừa truyền ra, học sinh trong trường vốn có ý định ngo nghoe rục rịch với “tiểu mỹ nhân” của lớp 11-1 đều kiềm chế lại — —

Dù sao nhớ thương cô học trò nhỏ được Thương Ngạn che chở cũng là một việc cần có can đảm.

Thứ ba, tổ máy tính cần phải đến tỉnh lân cận tham gia một cuộc thi. Tô Mạc Mạc vẫn chưa nắm rõ việc lập trình nên ở lại.

Thương Ngạn cùng đám Ngô Hoàng Bác, Loan Văn Trạch rời trường vào trưa hôm đó, sang tỉnh bên tham gia thi đấu.

Một tuần chớp mắt đã qua.

Sáng chủ nhật.

Nhà họ Văn.

Ăn sáng xong, Văn Trình Châu và Cao Thư Văn dẫn Văn Tô Tố đi đến một buổi hẹn đánh gôn.

Trước khi đi, Văn Trình Châu không yên tâm hỏi: “Mạc Mạc, con không đi cùng thật sao?”

Cô gái đang chậm chạp rời khỏi phòng ăn nghe vậy thì dừng chân.

Văn Tố Tố đứng ở huyềnh quan thay giày nghe được, ngẩng đầu, nhìn người đang đứng cạnh cửa phòng ăn.

Từ khi lộ mặt ở trường, cô vẫn mặc áo hoodie to rộng đó nhưng không còn dùng nón áo che kín mặt. Văn Tố Tố không thể không nhìn thấy gương mặt tinh xảo điểm lệ này mười tiếng mỗi ngày.

..... Thế nhưng lại không thể lộ ra sự mệt nhọc.

Văn Tố Tố tức giận đến mức muốn dậm chân trong lòng.

Cô ta chỉ nhẹ nhàng cảm, không biểu cảm liếc qua cô gái.

“Ba, chúng ta nên đi r ồi.”

Văn Trình Châu đáp, dặn dò người giúp việc Philippine chăm sóc Tô Mạc Mạc thật tốt r ồi mới xoa người ra ngoài cùng Văn Tố Tố.

Ba người đi r ồi, Tô Mạc Mạc lên lầu về phòng mình.

Tô Mạc Mạc chần chừ đứng trước tủ quần áo trắng ngà trong phòng một lát, cuối cùng lấy bộ quần áo thể thao màu đen kia ra.

Tô Mạc Mạc thay đồ xong, đi xuống lầu, nhón chân ngoài phòng ăn.

“Dì, con muốn đi dự tiệc sinh nhật của..... một bạn học.”

Thanh âm cô gái dịu dàng nhỏ nhẹ, xen lẫn một chút cẩn thận.

Dì đứng trong phòng đang định lên tiếng, nhớ ra gì đó, vội vàng quay lại — —

“Con muốn ra ngoài? Dì đưa con đi nha?”

Tô Mạc Mạc lắc đầu, “Không cần làm phiền dì.”

“Nhưng con đi một mình có an toàn không?”

“Có bạn học ở đó, không sao đâu ạ.”

“.....”

Tô Mạc Mạc dùng hết lời, rốt cuộc cũng được “thả” ra.

Dì giúp việc Philippine của Văn gia vẫn chưa yên tâm, theo sau Tô Mạc Mạc ra ngoài biệt thự.

Một hàng xe dừng ngoài cửa thật khí khái.

Bốn chiếc..... Taxi bóng loang.

Dì giúp việc Philippine: “— — ?”

Đây là trận thế gì vậy?

Đúng lúc này.

Cửa sổ chiếc xe đầu tiên hạ xuống, Ngô Hoảng Bác hưng phấn thò hơn nửa người ra, xua tay về Tô Mạc Mạc — —

“Ra rồi sao Tiểu Tô, cậu ngồi chiếc thứ hai, hai chiếc đằng sau là đám Lê Triết!”

“Được.”

“Chúng tôi chạy trước — — ai da mẹ nó! Từ từ! Tài, tài xế!..... Nhà của Văn gia! Nhà của Văn gia mà — —”

Tô Mạc Mạc đi đến cạnh xe không nhận được quay đầu mỉm cười.

Cô còn chưa quay đầu, cửa xe đằng sau đột nhiên mở ra từ bên trong.

— —

“Trễ giờ rồi, nhóc con.”

Theo tiếng cười khàn khàn, gương mặt anh tuấn trong xe nghiêng qua đây.

Tô Mạc Mạc sửng sốt, cúi đầu nhìn qua.

Ánh sáng chiếu đến từ hướng của cô tạo ra cái bóng nhàn nhạt của sống mũi cao thẳng trên làn da trắng trẻo của người nọ, xinh đẹp như một vị quý công tử đi ra từ bộ phim cổ xưa mà kinh điển, làm người khác rất muốn vẽ một bức tranh khắc họa từng đường nét của anh để cất giữ.

“.....”

Lông mi Tô Mạc Mạc run lên, cảm thấy tim lỡ một nhịp.

Cô hơi hoảng loạn tránh đi ánh mắt cười như không cười của anh, cúi đầu chui vào xe.

Cô gái vô thức ấn vào vị trí lồng ngực.

..... May mà có mang thuốc theo.

Tô Mạc Mạc nhẹ nhúu mày, bất an nghĩ.

Nhưng gần đây bệnh của cô đã rất ổn định, sao lúc này..... Đột ngột giống như phát bệnh vậy?

Tô Mạc Mạc ngẩng đầu, dì giúp việc Philippine ở ngoài tiến lên, nói mấy lần “chú ý an toàn” qua cửa xe”, lúc này xe taxi mới phóng nhanh đi.

“Đi thôi!!”

Trên chiếc xe đầu tiên không biết có ai phát ra tiếng cười đùa.

“Chú ý an toàn đó Mạc Mạc!”

Giọng của dì giúp việc Philippine vẫn nỗ lực truy ền vào.

Chiếc xe thứ hai Tô Mạc Mạc ng ỡ cũng chạy đi.

Tài xế lắc đ ầu cười.

“Học sinh thời nay như các cô cậu cũng thật biết chơi.”

“.....?”

Tài xế: “Không phải đi tham gia tiệc sinh nhật à, sao nhìn cứ như cùng nhau đoạt áp trại phu nhân* v ề núi vậy?”

*(Áp trại phu nhân: Ở đây hiểu là vợ của tướng cướp trên núi)

Tô Mạc Mạc ng ớ người.

Thương Ngạn ng ỡ kế bên mỉm cười.

Anh nghiêng mắt, nhìn người bên cạnh, ánh mắt cô gái ng ớ ngẩn.

Thương Ngạn không ki ềm được nổi lên tâm tư trêu đùa.

Anh chống một tay xuống ghế, cúi người qua, đến tận bên tai của cô gái mới dừng lại.

“Nhóc con.”

Thương Ngạn vui đùa.

“Đại vương bao nàng cơm ngon rượu say, không lo cơm áo, cùng nàng lên núi săn thú, xuống biển bắt cá — — chỉ cần nàng v ề trại với ta, làm tiểu mỹ nhân áp trại của ta..... Được không?”

Tác giả có lời muốn nói: hệ liệt # đột nhiên không quá muốn làm người
#

Ngạn ca: Ngoại trừ tình huống cá biệt, tôi vẫn làm người.

Khúc: Ừm, phiền cậu trả lại cây bút Tô Miêu đã cần trước đi.

Ngạn ca:..... Tôi, đừng có mơ.

Hết chương 19

#xanh

Chương 20: Làm người đi

Tải ebook: dtv-ebook.com

đi

Sau hai âm cuối "được không" kết thúc, trong xe an tĩnh rất lâu.

Thêm vài giây tiếp theo, Tô Mạc Mạc rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, chậm rãi dịch ra hướng cửa xe.

"..... Không được."

Trong lúc nói, trên cổ trắng tuyết của cô gái nhiễm một mảng nhỏ màu hồng phấn.

Thương Ngạn mỉm cười.

"Vì sao không được?"

"Em....." Tô Mạc Mạc nhe nhai hai giây, "Không ăn cay....."

"Vậy ăn cái khác."

Tô Mạc Mạc cứng họng, nhỏ giọng, "Không làm mà hưởng là không được....."

"Ai nói em không làm gì," Đầu lưỡi Thương Ngạn chổng hàm trên, cười, "Áp trại mỹ nhân là không làm mà hưởng?"

Tô Mạc Mạc ngạc nhiên ngậy người ngẩng đầu nhìn anh.

Thương Ngạn thấy rõ ràng ảnh ngược của anh trong đôi mắt trong suốt sạch sẽ, trắng đen phân rõ.

Nhóc con cứ như một trang giấy trắng.

Không hiểu thứ gì.

..... Để mặc cho anh bơi màu lên.

Thương Ngạn siết chặt ngón tay, thở ra.

Anh quay đầu, cặp mắt đen như mực lang thang không có mục tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Kêu em gọi anh như thế nào?"

Tô Mạc Mạc khó hiểu nhìn chàng trai, nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp:

"Sự phụ."

"....."

Thương Ngạn không trả lời.

Anh chỉ híp nhẹ mắt, nhìn ảnh phản chiếu của hai người trên tấm kính, hừ một tiếng dưới đáy lòng.

Làm thầy kẻ khác đấy, Thương Ngạn.

Ít nhất.....

Làm người đi.

*

Một chiếc taxi phong cách dừng ở ngoài một hội sở tư nhân cực kì nổi tiếng ở thành phố C.

Nhân viên bảo vệ mặc đồ đen đứng bên ngoài sau khi nhìn thấy bốn chiếc taxi đều mang biểu cảm kì lạ.

Hai người đứng ngoài cùng lắc đầu với nhau xác định không có ấn tượng rồi một trong hai tiến lên, đi đến trước mặt đám cầm đầu là Ngô

Hoàng Bác, duỗi tay cản đường của bọn họ.

Sau đó tên bảo vệ này cau mày mở miệng:

"Xin lỗi các vị, nơi này của chúng tôi chỉ tiếp đãi hội viên VIP và khách mời, không nênh đón khách khác, mời các cậu rời--"

Lời còn chưa nói xong, Ngô Hoàng Bác từ khi xuống xe đã bắt đầu tìm kiếm, cuối cùng cũng đưa ra một thư mời màu tím nhạt, duỗi thẳng đến dưới mí mắt của bảo vệ.

Thấy rõ thư mời, thần sắc của bảo vệ cũng không thay đổi mấy, thả lỏng chân mày, duỗi tay nhận lấy.

Ngô Hoàng Bác bất mãn nói: "Đại ca, thời đại nào rồi mà còn trông mặt bắt hình dong, không được giáo dục về giá trị quan của xã hội chủ nghĩa sao? Còn nữa, tắc xi cũng là xe, không có quyền của xe sao? Để tôi giải thích cho các anh, về cấu tạo thì....."

Ngô Hoàng Bác bày ra tư thế sẵn sàng đứng cùng tên bảo vệ trong hai tiếng.

Thương Ngạn đến chậm hơn bước xuống xe rồi tiến lên.

Thần sắc anh lười nhác, nhấc chân lên giả vờ muốn đá Ngô Hoàng Bác --

"Mấy giờ rồi, còn không chịu vào?..... Kêu chúng tôi phải ở ngoài cửa uống gió với cậu sao."

Ngô Hoàng Bác né tránh, âm ức kêu lên.

"Có thể không ăn cơm, nhưng đạo lý phải nói rõ cho bọn họ."

"Ra chỗ khác mở tọa đàm, đừng chắn cửa."

Thương Ngạn vòng qua Ngô Hoàng Bác, đi đến trước mặt tên bảo vệ kia.

Tên bảo vệ hai giây trước vừa lơ đãng ngẩng đầu vẫn chưa rời mắt, lúc này còn ngó ra nhìn Thương Ngạn, trơ mắt thấy anh tiến lên cũng không có hành động gì.

Thương Ngạn dừng lại, hơi nhướn mày, tầm mắt dời xuống, nhìn vào thư mời--

"Có vấn đề?"

"....."

Tên bảo vệ chớp nhoáng nhớ ra chàng trai nhìn vô cùng quen mặt này là ai.

Anh ta chợt hoàn hồn, sắc mặt đại biến, gần như hoảng loạn xoay cổ --

"Thương thiếu....."

"Không cố vấn đề gì thì cho qua."

Thương Ngạn không nhanh không chậm ngắt lời tên bảo vệ --

"Chúng tôi đi vào."

"Chúng tôi, chúng tôi..... Xin lỗi."

Anh ta vội vàng lùi qua bên cạnh, trong lúc đó còn lảo đảo vài bước.

Ngô Hoàng Bác cách hai người rất gần, thấy rõ chỉ qua vài giây này mà trên trán tên bảo vệ đã có mồ hôi.

Ngô Hoàng Bác hiếm lạ nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn làm như không thấy, hơi nghiêng người, nhìn Tô Mặc Mạc cách đấy vài bước.

"Đi thôi, nhóc con." Anh mỉm cười, "Đừng có chạy, bị người ta bắt về "áp trại"."

"....."

Tô Mạc Mạc dừng chân, hơi bực bội cúi đầu.

Ngô Hoàng Bác bên này cười vui vẻ, "Ừ, Ngạn ca, áp trại gì vậy?"

Thương Ngạn bước chậm lại, chờ Tô Mạc Mạc đi đến cạnh mình.

Anh rũ mắt qua, cười như không cười, "Nhóc con, em giải thích cho cậu ta."

"....."

Lần này Tô Mạc Mạc đã không nhìn nổi nữa.

Cô hơi ngẩng mặt, con người đen nhánh khó chịu, dường như mang theo ánh nước, bất mãn trừng về Thương Ngạn.

Ngô Hoàng Bác vui vẻ quan sát cả quá trình.

"Ngạn ca, tôi phát hiện cánh của Tiểu Tô cứng cáp rồi, cậu ấy còn dám trừng cậu."

Thương Ngạn không để ý, cười cho qua chuyện.

Tô Mạc Mạc lại ngẩn ra.

--

Nếu không phải lời này của Ngô Hoàng Bác nhắc cô, bản thân cô còn chưa chú ý đến.....

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô đối với Thương Ngạn càng ngày càng tự nhiên, biểu đạt ra toàn bộ cảm xúc, không như khi đối mặt với người khác, luôn phải cẩn thận lo lắng mình đã làm gì để chọc người ta không vui.

Bởi vì Tô Mạc Mạc chưa bao giờ tiếp xúc gần với người khác.

Đến mực này, đối với cô chính là một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Tựa như mầm cây chui ra từ bùn đất, tất cả đều là thế giới mới, làm cô gái tò mò và chờ mong.

.....

Hội sở tư nhân này ở thành phố C chiếm diện tích rất lớn, khu vực bên trong có bốn nhóm kiến trúc theo chủ đề khác nhau.

Tìm kiếm dựa theo chủ đề "hiện đại" trên thư mời, còn có người dẫn đường đột nhiên đi đến giữa đường tiếp đãi, đoàn người rất nhanh đã đến chỗ Thư Vi mở tiệc.

Thoạt nhìn một phòng trước mắt này khá giống với một buổi nghe hát quy mô nhỏ.

Nhưng khác với quy tắc chỗ ngồi ở buổi nghe hát, đằng trước sân khấu hình dạng nửa trái trứng là hàng ghế cao trước quầy bar, cũng có bàn ghế tán loạn nhưng không mất thẩm mỹ, ngay góc tường còn bố trí mấy cái sofa bọc da thật.

Đèn ở nơi này đã được chỉnh kĩ.

Ánh sáng trên đỉnh đầu suốt cả đoạn đường từ ngoài cửa vào bên trong của nhóm Thương Ngạn đã từ sáng chuyển sang tối, từ tối sang sáng, thay đổi mấy lần.

Lần đầu tiên Tô Mạc Mạc đi đến chỗ như này.

Từ khi tiếp xúc với ánh đèn này, cô đã có phần bất an, cả người không tự chủ được dịch về hướng Thương Ngạn mấy xăng ti mét.

Thương Ngạn phát hiện ra, không để ý đến mấy ánh mắt kia.

Anh dừng bước, nhíu mày.

"Không thoải mái sao?"

"....."

Tô Mạc Mạc lắc đầu.

Nghĩ nghĩ, cô nhỏ giọng mở miệng, "Nếu không ăn thì em không sao, sư phụ."

Không biết có phải vì ánh đèn lò mờ hay không, lời phát ra của cô gái mềm nhẹ khác thường, hai tiếng "sư phụ" dường như xen lẫn hai phần lưu luyến, Thương Ngạn nghe được, thái dương giật giật.

Anh dờn mắt.

"..... Nếu thấy không thoải mái, phải nói cho anh ngay lập tức."

"Ừm." Cô đáp.

Lúc này hai người mới đi đến chỗ ghế.

Quầy bar, bàn vuông, sofa tựa da thật..... Chỉ mấy thứ lác đác này đã thu hút không ít học sinh.

Trong khi nhân vật chính của bữa tiệc, Thư Vi còn chưa xuất hiện.

Những người đã đến đa số là bạn học cùng lớp của Thư Vi ở khối 12.

Bọn họ đều biết rõ ý nghĩa và kế hoạch của bữa tiệc Thư Vi mời đến, bởi vậy lúc này, những ánh mắt hoặc thẳng thắn hoặc lén lút đều dừng trên Thương Ngạn.

Khi Thương Ngạn ra bước ra phần sáng dưới ánh đèn, nơi này an tĩnh đến quỷ dị.

Có người há mồm muốn nói.

Nhưng vào lúc này, cửa lại lần nữa bị đẩy ra.

Đi vào từ ngoài cửa chính là Thư Vi ăn diện lộng lẫy.

Đúng lúc ánh đèn chiếu qua đây, Thư Vi nhìn thấy Thương Ngạn, mừng rỡ giơ tay.

"Thương --"

Nhưng giây tiếp theo, cô ta đứng hình tại chỗ.

Trùng mắt nhìn Tô Mạc Mạc bên cạnh Thương Ngạn, sắc mặt Thư Vi xanh mét --

"..... Sao nó lại ở đây?!"

Tác giả có lời muốn nói: Ngạn ca không muốn làm người: Ai nói cho em, áp trại mỹ nhân là không làm mà hưởng?

Tô Miêu: Ngây người.jpg

Hết chương 20

—

Chương này hơi ngắn...

Bình luận của mọi người mình đều đọc hết, chỉ là mình không biết trả lời sao ngoại trừ mấy biểu tượng cảm xúc, nên trừ khi các bạn nói chuyện thẳng với mình thì mình hiếm khi trả lời nữa. Mình rất thích đọc phản hồi nên mọi người cứ tiếp tục bình luận. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Tin mới là mình đã thi xong nên có thời gian edit truyện. Do đó lịch đăng bộ này sẽ đổi, cụ thể sẽ đăng vào những ngày chia hết cho 3 trong tháng (ngày 3, 6, 9, 12,... của tháng). Áp dụng từ ngày 2/7 (vậy là ngày mai, 3/7 sẽ có chương mới luôn nhé).

Cám ơn.

#xanh

Chương 21: Muốn nhìn sư phụ ở trần thật sao?

Tải ebook: dtv-ebook.com

“..... Sao nó lại ở đây?!”

Thấy rõ cô gái đứng bên cạnh Thương Ngạn, cả người Thư Vi đều khó chịu.

Bầu không khí càng thêm im ắng ngay lập tức.

Thương Ngạn đang định kéo cô gái ngã xuống, nghe vậy liền dừng bước, anh nhướn mày giương mắt, nhìn xuống dưới.

“Không chào đón?”

Thư Vi cắn môi.

— —

Thương Ngạn là người cô ta đã hao tâm tổn trí mời tới, đương nhiên cô ta hoan nghênh, nhưng Tô Mạc Mạc.....

Không chờ Thư Vi mở miệng, thành viên của tổ máy tính bị giọng nói của cô ta hù không nhẹ cũng hể thẹn.

Ngô Hoàng Bác vẫn cười hi hi ha ha, nhưng trong mắt lại không vui

— —

“Thư học tử, lần trước là chị nói mời cả tổ của chúng tôi đến, Tiêu Tô là người mới của tổ chúng tôi..... Học tử cho một tí mặt mũi, đừng làm Tiêu Tô không xuống đài được.”

Thư Vi siết chặt làn váy mỏng manh trên người, dùng sức đến mức đầu ngón tay không còn chút máu.

Nếu cô ta không cho Tô Mạc Mạc tham gia, nói vậy những thành viên tổ máy tính khác, đặc biệt là Thương Ngạn..... Cũng sẽ cùng nhau rời đi.

Vài giây sau, Thư Vi nhếch môi đỏ, cô ta chớp mắt, biểu cảm lạnh lẽo tan bớt.

“Tôi chỉ là quá bất ngờ.....”

Thư Vi đi vào trong.

“Mạc Mạc là học trò của Thương Ngạn, tôi biết mà, vậy cũng coi như là học trò của tôi, sao tôi có thể không chào đón em ấy được chứ.”

Nói đoạn, Thư Vi đi đến trước mặt Tô Mạc Mạc.

Đáy mắt Thư Vi mang ý cười lập lòe, cô ta vươn tay, định nắm lấy bàn tay rũ bên người của cô.

Còn vài xăng ti mét là đụng, Tô Mạc Mạc đột nhiên bị người khác kéo ra sau lưng che lại.

Cô ta bắt phải không khí, không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu — —

Dưới ánh đèn loang lổ không ngừng thay đổi, ý cười trên gương mặt anh tuấn của nam sinh g ần như không có.

Anh cười khẽ, đôi mắt thanh lãnh.

“Học trò tôi nuôi, sao lại thành của cậu r ồi?”

“.....”

Gương mặt tuấn mỹ trắng trẻo lộ ra đôi ph ần lười nhác khó thu ần.

Nói xong, Thương Ngạn nhếch khóe miệng, cười như không cười xoay nửa người, buông mắt, nhìn Tô Mạc Mạc bị anh kéo ra sau người mình.

“Nhóc con.”

Ngữ điệu của anh không đứng đắn, khàn giọng cười gọi một câu,

“Anh là gì của em?”

Tô Mạc Mạc khó hiểu ngửa đầu nhìn anh.

Ánh đèn rọi qua nửa khuôn mặt, con ngươi đen như mực vọng xuống, lông mi dài hơi cong lên trên sống mũi cao thẳng tạo ra một cái bóng nhàn nhạt.

Trong lòng cô gái loạn lên.

“Là sư phụ.....”

Đây là lần đầu cô lên tiếng từ khi tiến vào, giọng nói dịu dàng xen lẫn chút giọng mũi.

Biểu cảm nghiêm túc nghi ngờ.

Đầu lưỡi Thương Ngạn quét qua hàm trên, giây lát sau mới hoàn hồn, rũ mắt.

Anh hừ cười một tiếng.

“Sẽ để người khác làm sư phụ của em sao?”

“.....”

Vấn đề này trước giờ chưa từng xuất hiện.

Tô Mạc Mạc do dự, không biết nên đáp lời như thế nào.

Yên lặng một lát, cô gái cúi đầu.

“..... Sẽ không.”

Âm điệu vẫn rất nhẹ, nhưng càng thêm kiên định.

“— —”

Sắc mặt Thư Vi thay đổi lớn.

Trong một góc vốn yên tĩnh cũng có vài tiếng bàn tán truyền đến.

Thương Ngạn giật mình hơn hai giây, bất ngờ bật cười.

Anh thậm chí đã quên mất mục đích ban đầu khi hỏi câu này, cũng hoàn toàn không nhớ đến Thư Vi đằng sau.

“Không uổng công thương yêu em.”

Trong giọng nói mang theo sung sướng rõ ràng, Thương Ngạn cúi người, chậm rãi áp xuống, dừng ngay bên tai cô gái.

— —

“Đã nhận định chỉ có một sự phụ thì không được đổi ý, nếu không.....”

“.....”

Tô Mạc Mạc tò mò giương mắt nhìn anh.

Nếu không thì sao?

Thương Ngạn dừng nói.

Cô gái hơi nghiêng người nhìn anh, tròng mắt ướt át trong trẻo, lông mi cong vút chóp chóp, gầy trong gang tấc, tựa như đang cào vào tâm can của anh.

Vô cùng ngứa ngáy.

“.....”

“Tướng quân” đùa giỡn không thành bị phản bệ lại, Thương Ngạn nâng mắt, hoàn hồn lại trong chớp mắt, gầy như chạt vật dùi tằm mắt.

Anh ng ồi dậy, ho nhẹ né đi.

Ánh đèn tối xuống giúp anh giấu đi vẻ mất tự nhiên trên mặt.

“Nếu không sẽ đánh gãy chân.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Ồ.

Thật dữ.

B ầu không khí giữa đám học sinh vốn đang sinh động trở nên xấu hổ, có người mở lời vui đùa vài câu, lúc này mới hài hòa được phần nào.

Khu vực sô pha và bàn vuông đa phần là người của khối 12.

Thành viên của Tổ Huấn Luyện ngoại trừ Ngô Hoàng Bác đều là mấy trạch nam*, cả đám gặp phải trường hợp này đều im như thóc.

*(Trạch nam: Dùng để chỉ những nam thanh niên cả ngày chỉ ở nhà)

Vì vậy khi chọn chỗ ng ồi, lấy Ngô Hoàng Bác làm đầu, cả nhóm không do dự đi về hướng dãy ghế cao cạnh quầy bar chưa có ai ng ồi.

Quầy bar này dựa sát vào tường, cách hàng ghế ở giữa sân khấu hình đường cung rất gần.

Sau khi đám Ngô Hoàng Bác ng ồi xuống thì chỉ còn lại hai cái ghế cao cách sân khấu gần nhất.

Thương Ngạn nâng bước dẫm lên bàn đạp vòng tròn của một trong hai cái ghế còn lại, đột nhiên nhớ ra một thứ, anh xoay người nhìn lại.

Cô gái nhỏ nhắn đứng gần đó không biết đã dừng chân từ khi nào.

Cặp mắt cô ngơ ngẩn nhìn chăm chăm cái ghế cao khác, vẫn không nhúc nhích.

— —

Có lẽ là đang nghi ngờ, trên đời này vì sao lại có loại ghế cao đến tận ngực cô như này?

“.....”

Thương Ngạn bật cười.

Anh thu chân, một tay cầm vào túi quần, dựa vào quầy bar xem diễn.

“Nhóc con.”

Thấy cô gái nhìn qua, anh nâng cằm, ý bảo ghế cao bên kia — —

“Em ngồi trước đi.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

“Nếu không lên được là phải nghe lời, thừa nhận mình 1 mét 5 đi.”
Thương Ngạn cười trêu cô.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc do dự nhìn về phía ghế cao đó.

Kiểu ghế bên cạnh quầy bar luôn rất cao, chẳng qua đây là lần đầu tiên Tô Mạc Mạc đến nơi như thế, vì vậy cô khá bất ngờ.

Bây giờ bình tĩnh quan sát, gần bên dưới ghế ngồi, rõ ràng có vị trí để mượn lực dẫm lên.

Chắc hẳn..... Có thể lên được đúng chứ.

Tô Mạc Mạc không chắc chắn nghĩ, nhìn khắp nơi.

Đối diện phía bên kia của sân khấu cũng có một quầy bar và hàng ghế cao.

Khi Tô Mạc Mạc nhìn qua, đúng lúc có một nữ sinh dẫm lên bàn đạp bằng đá cẩm thạch dưới quây bar, vịn vào mặt bàn, nhón chân, nhẹ nhàng ngẫ lên ghế.

Hình như rất đơn giản.....

Tô Mạc Mạc thoáng an tâm, quay lại.

Thấy cô gái như gặp phải đại địch địch lên hai bước về phía trước, Thương Ngạn nhướng mày, cười như không cười.

“Muốn thử thật sao?”

”

“.....”

Thương Ngạn: “Vậy nếu đã đánh cược thì phải chịu thua, không ngẫ lên được thì đừng có khóc nhè.”

“.....”

Tô Mạc Mạc tức giận muốn đá anh, cuối cùng chỉ nắm chặt đầu ngón tay, bực bội ngẩng mặt, giọng nói dịu dàng lộ ra tia hung dữ.

“Em có thể lên!”

—— thuộc về sự quật cường cuối cùng của chú lùn.

Thương Ngạn cười rộ lên, rút bàn tay cắm trong túi quần rẫ duỗi ra, “Mời.”

Tô Mạc Mạc vừa chuẩn bị hành động, Ngô Hoảng Bác ngẫ kế bên từ đầu đã nghe không nổi lớn gan mở miệng ——

“Ngạn ca, cậu đừng bắt nạt Tiểu Tô của chúng tôi như vậy chứ?”

“.....”

Thương Ngạn vừa nhấc mắt, cười lạnh cả người.

“Tiểu Tô “của các cậu”?”

Ngô Hoàng Bác rụt cổ, “..... Nói lộn, nhà cậu, của nhà cậu không được sao?”

Thương Ngạn vừa lòng.

“Tôi bắt nạt em ấy thế nào?”

“Nếu đã đánh cược, sao có thể chỉ có một bên đưa ra hình phạt.” Ngô Hoàng Bác ra hiệu cho Tô Mạc Mạc, “Nếu Tiểu Tô thua thì phải thừa nhận mình 1 mét 5, vậy nếu cậu thua.....”

Tô Mạc Mạc hiểu ý.

Cô chần chờ, xoay đầu nhìn Thương Ngạn.

“Nếu em lên được, vậy thầy..... Vậy sư phụ nói như thế nào?”

“.....”

Thương Ngạn híp mắt.

Không biết có phải do tức giận hay không, lúc này gương mặt xưa nay trắng nõn của cô đang ửng hồng, cặp mắt nai đen nhánh ướt át, còn có điềm tức giận chưa tan hết, không chớp mắt trừng anh.

Bị nhìn chăm chăm như này vài giây, Thương Ngạn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Hầu kết trên cổ nam sinh lẩn lẩn.

Anh dờn mắt, thuận tay cầm ly rượu không biết tên trên quầy bar, ngửa cổ uống hết.

Ly rượu trong tay xoay nửa vòng.

“Nếu anh thua.....”

Thương Ngạn nhếch khóe miệng, nghiêng mắt, giọng nói bị rượu nhiễm vào trở nên khàn khàn.

Cười đến ra nước mắt xen lẫn với tia phóng túng tà khí — —

“Đề em làm gì cũng được..... Nha?”

Âm cuối mang theo ý vị sâu xa.

Tô Mạc Mạc bị nụ cười này làm chấn động.

Đại não trống rỗng vài giây, ý thức của cô chậm rãi quay về, không biết vì lý do gì mà hai má nóng rực.

Nóng đến mức làm cô hoảng hốt trong lòng.

Nhịp tim nhanh hơn không ít.

Tô Mạc Mạc hoảng loạn dời mắt, không dám tiếp tục đối diện với chàng trai.

Cô hơi hé miệng, cẩn thận hít sâu, trong mắt tràn đầy khó hiểu — —

Trái tim của cô hôm nay, thật sự không bình thường.....

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch ngồi gần nhất nhìn toàn bộ quá trình, lúc này mới hồi thần.

“Mẹ nó, cha Ngạn,” Ngô Hoàng Bác rối loạn, “Cậu không thể đối xử với Tiểu Tô của nhóm như thế — — cậu cười thật sự quá phóng đãng..... Quá quyến rũ con gái, phạm quy!”

Ngay cả Loan Văn Trạch thành thật nhất cũng không thể nhìn tiếp, cùng cậu ta dùng ánh mắt lên án Thương Ngạn.

Thương Ngạn quay người, quơ quơ ly rượu, khàn giọng cười.

“Em ấy nghe không hiểu.”

Trong giọng nói dường như còn cất giấu một chút tiếc nuối.

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Tên lưu manh già không có điểm giới hạn này.

Làm tai họa của nữ sinh cả trường còn chưa tính, ngay cả mặt trời nhỏ buổi sáng của tổ viên bọn họ cũng không tha.

Ngô Hoàng Bác to gan xoay đầu, đè thấp giọng xúi giục Tô Mạc Mạc: “Tiểu Tô, tàn nhẫn luôn với cậu ấy đi, không phải cậu ấy nói để mặc cậu xử lý sao, kêu cậu ấy nếu thua thì phải cởi áo sơ mi ở trần quay về”

“.....”

Thương Ngạn nghe thấy, ngón tay thưởng thức ly rượu tạm dừng.

Anh nghiêng người, lướt qua Ngô Hoàng Bác nhìn về cô gái.

Cô nghe Ngô Hoàng Bác nói xong, ngờ ngác nhìn Thương Ngạn.

Đối mắt với nhau.

Vài giây sau.

Thương Ngạn bật cười, hình như có chút kinh ngạc.

“..... Muốn nhìn sư phụ ở trần thật sao?”

Tô Mạc Mạc hoàn hồn, còn chưa kịp lắc đầu phủ nhận, nam sinh bên cạnh quỳ bar nghiêng người về phía cô bỏ ly rượu trong tay xuống.

Anh xoay người, tựa vào cạnh bàn, khuỷu tay phải chống mặt bàn, tay trái đặt lên ghế cao.

Sau đó người nọ rũ mắt nhìn cô, ý cười lười biếng tản mạn — —

“Rất có thể, nhóc con. Muốn nhìn sư phụ cởi áo sơ mi? Dĩ tâm của em không nhỏ.”

“.....”

Tô Mạc Mạc bị tiếng thì thầm nhỏ nhẹ làm đỏ mặt. Sau khi gian nan một lúc lâu, cô mới ấp úng nói: “Em — em không có.....”

Thấy cô gái đỏ mặt xinh đẹp ướm át, ánh mắt lên án bên này càng thêm nồng đậm, rốt cuộc Thương Ngạn cũng cười thu mắt lại.

Không chọc cô nữa.

“Vậy thì. Em thua thì em 1 mét 5, anh thua thì anh 1 mét 5, công bằng chứ?”

“.....”

Từ khi bắt đầu, trong lòng Tô Mạc Mạc đã hốt hoảng khó hiểu, lúc này mới gật đầu.

Cô hít một hơi, bước lên, vịn vào mặt bàn và cái ghế, học theo động tác từ nữ sinh ban nãy, một chân dẫm lên bàn đạp cầm thạch dưới quầy bar, sau đó nhẹ nhàng nhón một chân — —

.....

.....

Tô Mạc Mạc ngây dại — —

Không, không thể đi lên.

Cô có thể cảm giác rõ ràng, lúc này cái ghế đang ở ngay phía sau eo cô.

Mấy xăng-ti-mét.....

Gần nhau trong gang tấc mà cứ như khoảng cách giữa trời và biển.

Cô quay đầu, uể oải tuyệt vọng nhìn thoáng qua — —

Đã xác nhận được, cho dù nhón chân cũng không ng ẩ lên được.

Ngô Hoàng Bác quan sát ghen nửa ngày, lúc này không nhin được nữa, “phụt” một tiếng lẩn ra cười.

Loan Văn Trạch cũng không nhin được, quay mặt đi.

Cô gái vướng ở độ cao giữa chừng, quả thật đang bối rối muốn khóc.

Trông mắt đen nhánh ảm đạm, vô cùng ảm ức.

Ngô Hoàng Bác vừa che bụng cười, vừa xoay đầu c ầu tình.

“Ha ha..... Ngạn ca, cậu..... Ha ha ha..... Cậu đừng làm khó Tiều.....”

Cô gái càng cúi thấp đầu.

Nhưng lời cậu ta còn chưa dứt, eo cô đột nhiên cứng đờ.

Tô Mạc Mạc còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã lơ lửng trên không.

Giây tiếp theo, cô được cánh tay mạnh mẽ bên hông ôm lên ghế cao.

Tô Mạc Mạc ngây ngốc.

Không khí bên tai bị giọng nói rè rè lười nhác xen lẫn ý cười làm chấn động — —

“Bây giờ em thắng. Anh 1 mét 5, anh nhận thua.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngây người thật lâu mới hậu tri hậu giác đỏ mặt.

Trên sofa cách đó không xa.

Thư Vi nhìn chăm chăm cảnh này, nắm chặt cái ly trong tay, sắc mặt hung tợn.

Hết chương 21

#xanh

Chương 22: Má! Thương Ngạn... Cậu biến thái!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi tất cả những người nhận được thư mời đến đông đủ, nhân viên mặc lễ phục mở cửa phòng ra, phục vụ xếp hàng nối đuôi nhau tiến vào.

Bọn họ mặc trang phục thống nhất với nhau, đeo găng tay trắng, trong tay cầm khay bạc, đem một phần điểm tâm và rượu đến khu vực đám học sinh tụ tập.

Không ít học sinh chưa từng gặp cảnh tượng như này, nhất thời bọn họ đều sửng sốt tại chỗ.

Qua vài giây, mới có tiếng nghị luận ầm ầm vang lên trong góc --

"Trước kia có nghe nói gia cảnh Thư Vi lợi hại, hôm nay thấy được, quả nhiên không phải là chênh lệch bình thường."

"Vô nghĩa, gia cảnh bình thường có thể mở tiệc ở đây sao? Đây chính là hội sở tư nhân tốt nhất ở thành phố C, tài sản không đủ mấy con số căn bản không có tư cách trở thành hội viên ở đây."

"....."

Người vừa nói làm dấu một con số, dẫn đến ánh mắt của người xung quanh khi nhìn qua đều lộ vẻ khiếp sợ.

Qua một lát nữa mới có người hâm mộ cảm thán nói thầm: "Nếu ai có thể cưới cậu ấy về nhà, vậy không cần phải phấn đấu những hai mươi năm."

"Chắc, cậu đừng có nghĩ đến việc này, không thấy à, hoa này đã sớm có chủ....."

Lời này vừa dứt, mấy người ghé vào nhau bàn tán tỏ vẻ tán đ ồng, sôi nổi cùng nhìn về một hướng --

Bên quầy bar.

Phục vụ tiến vào chia ra ba hàng, một đội trong số đó đi đến quầy bar.

Nam phục vụ dẫn đầu bưng khay đi đến quầy bar cạnh sân khấu, dừng trước Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc.

Cách một mặt bàn màu đen bằng cẩm thạch, người phục vụ khom người trước cả hai r ồi đặt điểm tâm và hai ly rượu lên đối diện hai người.

Toàn bộ tâm tư của Tô Mạc Mạc lập tức bị ly rượu trái cây màu sắc hoa mỹ kia hấp dẫn.

Chất lỏng màu cam trong ly đậm dần từ dưới lên, tựa như giọt nước vẩy vào tờ giấy Tuyên Thành, tạo nên những đám loang lổ xinh đẹp.

Đây là lần đầu tiên Tô Mạc Mạc thấy thứ như thế.

Cô tò mò quan sát vài giây, vươn tay muốn sờ vào ly rượu thoạt nhìn lạnh lạnh đó.

Khi đầu ngón tay cách vách ly khoảng mấy xăng ti mét, bàn tay trắng nõn của cô gái đột nhiên bị người khác vỗ nhẹ.

Cùng lúc đó, một bàn tay thon dài thay cô cầm ly rượu trái cây lên.

--

Thương Ngạn đặt rượu trở về trước người phục vụ.

"Nhóc con, em bao lớn mà đòi uống rượu?"

Người phục vụ: "Quý khách, rượu trái cây của chúng tôi có hàm lượng cồn thấp hơn 3%, có thể coi như là nước trái cây."

"Không được."

"....."

Mắt thấy cái ly xinh đẹp đã sắp tới tay cứ như vậy bay đi, Tô Mạc Mạc g ãn như đã ngơ ra trên ghế ng ồi.

Vài giây sau, cô chớp mắt, lấy lại tinh th ần.

Tô Mạc Mạc xoay đ ầu, ánh mắt ấm ức mà lên án nhìn Thương Ngạn --

"Em không uống, em chỉ nhìn thôi."

"VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC."

"..... Em bằng tuổi với th ầy!"

Thương Ngạn tạm dừng, nghiêng mặt cong môi.

Anh quay người, cười như không cười nhìn cô.

Ngô Hoàng Bác ng ồi bên cạnh nghe thấy, không đành lòng mà nhắc nhở:

"Tiểu Tô à, thật ra sư phụ của cậu lớn hơn cậu một tuổi."

Tô Mạc Mạc: "....." Ngây người.

Thương Ngạn hơi híp mắt.

Th ần thái của cô gái lọt vào mắt anh, làm anh cảm thấy từng phân biểu cảm đ ều gãi đúng chỗ ngứa, trong lòng anh như đang bị móng vuốt của mèo con cào nhẹ ngứa ngứa.

Anh rũ mắt, không nhìn cô nữa.

--

"Còn muốn giã giũa gì nữa?"

Tô Mạc Mạc ghen lời, "Em được uống cái gì?"

Người phục vụ cũng nhìn Thương Ngạn, đồng thời lên tiếng kiến nghị, "Chỗ này của chúng tôi có vài loại nước trái cây....."

Tô Mạc Mạc sáng mắt, chỉ vào cái khay trong tay anh ta, "Có thể làm thành như vậy không?"

Người phục vụ gật đầu, "Có thể."

Ánh nước trong con người đen nhánh của cô càng tăng thêm.

Cô chờ mong quay đầu nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn liếc cô, đột nhiên nheo mắt.

Ngừng hai giây.

Anh nghiêng người, ngữ khí bình tĩnh, "Cho em ấy một ly sữa bò."

Người phục vụ: ".....?"

Thương Ngạn: "Tốt cho sức khỏe hơn nước trái cây, còn có thể cao lên."

Tô Mạc Mạc: "....."

Đổi khóc.

Cuối cùng, dưới ánh mắt lên án của cô gái, cái ly trước mặt cô vẫn đổi thành nước trái cây.

Màu sắc đồng điệu với ly rượu lúc này, tức khắc khiến cô quên hết phiền vừa rồi.

Lần này, sau khi đặt ly xuống, người phục vụ cũng không vội vã rời đi, mà cung kính nhìn Thương Ngạn.

"Tiên sinh, ngoài cửa có người tìm ngài."

"?"

"Đây là đồ anh ấy nhờ tôi giao cho ngài."

Người phục vụ nói, trình tấm danh thiếp trong tay lên bàn.

Tô Mạc Mạc cũng tò mò nhìn qua.

Tấm danh thiếp màu trắng trên mặt bàn cẩm thạch đen cực kỳ chói mắt.

Phong cách thiết kế đơn giản, mặt trước chỉ có một hình tứ giác trang trí hoa văn màu vàng kim, ở giữa là một logo hoa văn độc đáo lờ lờ màu đen.

--

Lúc trước ở văn phòng Tổ Huấn Luyện, người đem quần áo đến cho cô cũng xách một cái túi in logo như vậy.

Thương Ngạn nhíu mày.

Anh cần danh thiếp, thả một chân xuống, đứng dậy nhanh chóng rời đi.

Nhưng trước khi xoay người, Thương Ngạn nghĩ đến gì đó, xoay nửa người nhìn lại, duỗi tay gõ gõ mặt bàn trước mặt Tô Mạc Mạc.

"Vị trí này, tất cả rượu trái cây đều đổi thành nước trái cây."

Người phục vụ gật đầu.

"Được rồi."

Thương Ngạn nhìn xuống, "Nhóc con, ngoan ngoãn chờ ở đây, đừng chạy đi lung tung."

"....."

Tô Mạc Mạc không đáp.

Cô chỉ chậm rãi cúi đầu nhìn xuống đất.

Thương Ngạn nhìn theo --

Cặp chân mang giày trắng của cô gái quơ quơ giữa không trung.

.....

Cách mặt đất vẫn còn một khoảng.

Thương Ngạn bật cười.

"Khá tốt."

"....."

Tô Mạc Mạc hơi banh mắt, không biểu cảm ngẩng đầu nhìn anh.

Đôi mắt đen nhánh guống như mặt hồ mùa hè, trong suốt xinh đẹp.

Ánh mắt Thương Ngạn lóe lóe.

"Anh về nhanh thôi."

Cô gái giật mình, lập tức gật đầu.

"....."

Thương Ngạn xoay người, cặp mắt không ngừng chìm nổi, dừng một chút, anh mới đi ra ngoài.

Tô Mạc Mạc nhìn bóng dáng người lạ biến mất ở cửa.

Ngừng vài giây, cô gái rũ mắt, một lần nữa quay về trước quầy bar.

Cô ném một ngụm nước trái cây trước mặt

Chua chua ngọt ngọt, hơi lạnh. Dư vị nước trái cây theo đầu lưỡi nhẹ nhàng thấm vào.

Màu sắc chất lỏng trong ly cũng dần đậm lên, kết hợp với độ ấm trong lòng bàn tay chậm rãi giao hòa.

Tô Mạc Mạc đang xuất thần nhìn, đột ngột cảm giác được hơi thở xa lạ kề bên.

Tô Mạc Mạc quay đầu nhìn qua --

Thư Vi đứng cạnh quầy bar, dựa vào ghế cao của Thương Ngạn, khẽ mỉm cười nhìn cô.

"Xin chào, Tô Mạc Mạc."

Tô Mạc Mạc chần chờ, chậm rãi gật đầu với cô ta.

"..... Xin chào."

Thư Vi làm như vô tình liếc qua cửa phòng, "Thương Ngạn đi ra ngoài à."

"..... Ừm."

"Em biết không?"

Thư Vi không ngại việc cô gái tích chữ như vàng, chủ động ngẩng lên ghế cao của Thương Ngạn, nâng mặt, môi đỏ cong lên --

"Chị đối với em..... Vô cùng tò mò."

Tô Mạc Mạc cứng người.

Sau đó, cô làm như không nghe thấy gì cả, cầm lấy ly nước trái cây uống một ngụm to, gương mặt hơi phồng lên.

-- đương nhiên không có cách nào nói chuyện.

Cảm xúc không vui xẹt qua đáy mắt Thư Vi.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt cô ta lóe lên, sự không vui đó chuyển thành ý cười.

"Đi đâu chị tò mò nhất đó là, vì sao trước kia em luôn giấu mặt, không chịu để mọi người nhìn thấy?"

Tô Mạc Mạc nuốt nước trong miệng xuống, ánh mắt vô hại nhìn Thư Vi.

Đôi mắt giằng co như này thật lâu, lâu đến mức tươi cười trên mặt Thư Vi không giữ vững được nữa, những điếu không vui dưới đáy lòng gợn như tuôn ra, cô ta mất tự tin, lo lắng, ghen ghét..... Dường như tất cả cảm xúc đều không thể trốn khỏi con người trong suốt sạch sẽ của cô gái.

Cuối cùng Tô Mạc Mạc cũng nuốt hết nước trái cây trong miệng, cô mím môi nhìn Thư Vi.

"Bởi vì..... Các người."

Thư Vi đang chìm đắm trong sự buồn bực của mình, qua vài giây mới hồi thần.

Cô ta đã quên che dấu, nhú mào theo bản năng.

"Cái gì?"

Ánh mắt của cô gái vẫn sạch sẽ như ban đầu, không lẫn tạp chất, trong sáng đến mức có thể thấy rõ bóng dáng của cô ta trong đó.

Nhưng lời nói ra lại làm sau lưng Thư Vi rét run --

"Tôi không thích..... Bị chán ghét, cũng không thích, giả vờ không ghét."

Cô gái quay đầu, không nhìn Thư Vi, cô vươn đầu ngón tay vuốt nhẹ thành ly --

"Làm bộ không chán ghét, nói chuyện với người mình ghét..... Không mệt sao."

Sắc mặt Thư Vi thay đổi mấy lần, cuối cùng là xấu hổ.

Cô ta cười gượng, "Mạc Mạc, có phải em có hiểu lầm gì không, chị đâu có nói ghét em --"

"Nhưng tôi rất mệt."

Thanh âm cô gái cực nhỏ, dịu dàng mang theo chút giọng mũi, ngữ khí bình tĩnh đến phát run, không chút chần chừ ngắt lời Thư Vi.

Sau đó Tô Mạc Mạc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Thư Vi:

"Cho nên, tôi có thể không nói chuyện với chị không?"

".....!"

Nụ cười trên mặt Thư Vi đã không còn treo được nữa.

Cô ta hung tợn nhìn Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc bị trừng có hơi do dự.

Sau đó cô duỗi tay, chậm chạp dịch ly nước trước cây nằm gần Thư Vi nhất của mình qua bên cạnh.

Cuối cùng nghĩ nghĩ, vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, Tô Mạc Mạc lại duỗi tay, giữ chặt cái ly trong lòng bàn tay.

--

Hồi trước, khi cô xem TV cùng mẹ viện trưởng, thường xuyên nhìn thấy có người bị hất nước.

Màu sắc trong ly thủy tinh thoát nhìn thật sự rất đẹp, nhưng nếu bị hất lên tóc thì.....

Ừm.....

Quá thảm.

Tưởng tượng như vậy, cô gái càng che chở cái ly trong tay kĩ càng hơn.

May mà Thư Vi trờng cô vài giây, có vẻ cũng không có ý định cầm ly hất cô.

Sau một lúc lâu, Thư Vi nhìn Tô Mạc Mạc không chớp mắt, môi đỏ cười châm chọc.

Một lần nữa mở miệng, cô ta đề thấp giọng, không thềm che dấu địch ý của mình nữa --

"Dựa vào bản thân có gương mặt xinh đẹp làm người khác thích, hơn nữa có Thương Ngạn che chở cô, cô liền cảm thấy có thể lên giọng với tôi đúng không?"

Thư Vi cười lạnh.

"Tiểu học muội, cô muốn đoạt Thương Ngạn với tôi? Cô nghĩ quá đơn giản rồi. Đã hơn một năm, cô cho rằng cô là người đầu tiên mơ ước cậu ấy?"

"....."

Tô Mạc Mạc bị Thư Vi làm

ngây người.

Không để cô hiểu được hàm nghĩa chân chính sau cụm từ "đoạt Thương Ngạn", đã nghe Thư Vi lạnh giọng mở miệng--

"Nói đến cùng, cô cũng chỉ có gương mặt xinh đẹp thôi..... Tôi nghe người khác nói, cô còn có bệnh đúng không?"

Từ "bệnh" bị nhấn mạnh.

Một nữ sinh mười bảy mười tám tuổi không hiểu chuyện, cũng không hiểu được ác ý của lời này.

Thần sắc Tô Mạc Mạc lần đầu tiên thay đổi.

Ánh mắt cô ảm đạm, ngón tay trắng trẻo đặt trên đầu gối vô thức nắm chặt.

Thư Vi thấy lời này có hiệu quả, vừa lòng cười.

"Sao lại phản ứng vậy chứ, làm tôi thật tò mò, rốt cuộc đó là bệnh gì?"

Tô Mạc Mạc nhấp môi, "..... Không liên quan đến cô."

Thư Vi bị ánh mắt lạnh lùng đâm phải.

Giây lát sau, cô ta ôm cánh tay khinh miệt cười rộ lên, "Cô không nói cho tôi cũng không sao, nhưng phàm là đồ tôi muốn tra ra, nhất định tôi có thể dễ dàng biết được."

"....."

Tô Mạc Mạc ngẩng mặt, con ngươi tối đen lần đầu tiên sinh ra lạnh lẽo.

Cô gái mở miệng, vẫn là gương mặt diễm lệ vô hại, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rất lạnh, phát ra từng câu từng chữ rõ ràng --

"Cô không thể."

"....."

Thư Vi sửng sốt.

Vài giây sau cô ta mới lấy lại tinh thần, khó khăn thay đổi sắc mặt.

--

Trong nháy mắt vừa nãy, vậy mà cô ta bị một con nhóc làm sợ hãi sao??

Thư Vi không nghĩ đây được nữa, nhảy xuống ghế cao, "Cô gắng đầu nhìn xung quanh đi, biết chi phí của hội sở này là bao nhiêu không? -- đó là cái giá trên trời mà loại gia đình như cô không dám tưởng tượng nổi."

Cô ta cười lạnh.

"Tôi không thể? Đừng ngại xem rốt cuộc tôi biết được hay không! -- tôi thật tò mò, đến lúc khi biết bệnh của cô, Thương Ngạn có thể còn che chở cô như vậy không!"

Nói xong, Thư Vi quay đầu rời khỏi.

"....."

Tô Mạc Mạc trăn trăn nhìn mắt.

Ngô Hoàng Bác bên tay trái cô vừa đi toilet, lúc này không ở đây.

Nhưng thật ra cách một cái ghế cao, Loan Văn Trạch nghĩ sau quầy bar, trên mặt có chút do dự.

Qua khoảng nửa phút, Loan Văn Trạch lấy hết can đảm, gắng đầu nhìn cô gái.

"Tiểu Tô."

"....."

Tô Mạc Mạc ngẩng mặt nhìn qua.

Loan Văn Trạch chầm chước lại ý nghĩ trong đầu mấy lần, mới cẩn thận nói: "Cậu bị bệnh sao?"

"....."

Tô Mạc Mạc không tiếng động gật đầu.

Thấy cô gái không nói gì, Loan Văn Trạch hiểu được cô không muốn nói về căn bệnh này nữa.

Cậu ta trấn an cười cười, "Cậu đừng lo lắng, bất kể bệnh gì đi chăng nữa, nếu trường học đã cho cậu nhập học, vậy sẽ không có vấn đề."

Tô Mạc Mạc gật đầu, "..... Cảm ơn."

"Hơn nữa Ngạn ca không phải loại người Thư Vi nói, cậu ấy sẽ không vì bệnh của cậu mà lãnh đạm."

"....."

"Nhưng mà, đúng là gia đình Thư Vi có chút lợi hại, cậu phải cẩn thận."

Tô Mạc Mạc trầm mặc hai giây, ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt, sạch sẽ nhưng nghiêm túc.

"Nhà tôi cũng có rất nhiều tiền."

Loan Văn Trạch sửng sốt, bật cười, "Ừ, đã biết."

Hiểu được người này không tin, Tô Mạc Mạc muốn nói lại thôi.

Cuối cùng cô rầu rĩ quay lại.

.....

Ra khỏi phòng, Thương Ngạn nhìn quanh nửa vòng, dừng trên bóng dáng trên hành lang dài cạnh cửa sổ sát đất.

Anh nhướng mày, đi qua.

"Sao cậu lại ở đây?"

Người đứng sát cửa sổ xoay người, trên mặt là nụ cười không đứng đắn.

"Không phải đây là vấn đề tôi phải hỏi cậu sao? Tôi là thanh niên bỏ học, trà trộn ở nơi như này còn chưa tính, cậu chính là Trang Nguyên tương lai đấy, sao lại chạy đến nơi này?"

Thương Ngạn cười nhạt.

"Có tiệc sinh nhật."

"Ai thế, mặt mũi lớn như vậy, ngay cả Thương thiếu gia của chúng ta cũng mời được?..... Thân thiết lắm à?"

Thương Ngạn giả vờ muốn đá anh ta.

Người nọ cười tránh đi,

"Được rồi. Đã biết Thương thiếu gia tu thân dưỡng tính, dốc lòng học hành."

Thương Ngạn thu chân, dựa vào tường, lười biếng liếc anh ta, cười như không cười.

"Có việc thì nói, bớt nói nhảm."

Người đứng trước cửa sổ nhướng mày, "Còn không thừa nhận là thân thiết, nếu không phải, cậu sẽ vội vã về như vậy sao? -- trước khi đến thành phố C, không phải cậu phiên nhất là trường hợp này à?"

Thương Ngạn liếc anh ta.

"Tôi đi đây?"

"R ồi r ồi r ồi, tôi không nên hỏi --" người nọ cười vẫy tay, "Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là hôm đó cậu gọi cho tôi, chị của cậu cũng ở bên cạnh."

"?"

Thương Ngạn dừng lại, híp mắt, "Cậu nói gì với chị ấy?"

"Trời đất chứng giám, tôi chưa nói gì hết."

Thương Ngạn rõ ràng không tin.

Người này thành thật nói đáp án: "Lúc ấy chị của cậu mở loa ngoài."

Thương Ngạn: "....."

Không khí yên lặng một giây.

"Bạc, Ngật."

Thương Ngạn vững vàng gọi tên.

Bạc Ngật vô tội nhún vai, "Cậu biết đó, tôi ở trước mặt chị của cậu luôn luôn không có sức chống cự."

Thương Ngạn: "."

Bạc Ngật: "Nhưng mà chị của cậu đến thành phố C công tác, không có thời gian, hôm đó đã đi luôn r ồi."

"Cho nên?"

"Cho nên tôi là người đại diện, thay tiểu thư Thương Nhân đến hỏi cậu một tiếng -- cô gái nhỏ mà cậu tự tay đo đạc, rốt cuộc có quan hệ gì với cậu thế?"

Bạc Ngật cười nhìn thoáng qua cửa phòng đặt riêng nơi Thương Ngạn bước ra --

"Là nhân vật chính của bữa tiệc lần này sao?"

Thương Ngạn nhếch môi, sự khinh miệt và không kiên nhẫn vô cùng rõ ràng.

"Không phải."

"Được rồi."

Thấy Thương Ngạn không muốn nói đến, Bạc Ngật cũng không bắt buộc, anh ta nhún vai, xoay người.

"Tôi về báo cáo kết quả công tác vậy."

Bạc Ngật mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy Thương Ngạn gọi anh ta

--

"Mấy năm trước cậu đã thu nhận hai học trò phải không?"

Bạc Ngật dừng bước, "Đúng vậy." Anh ta khó hiểu quay đầu, "Làm sao vậy?"

"Nhỏ tuổi hơn cậu à?"

"Đúng..... À."

Bạc Ngật không rõ anh hỏi chuyện này làm gì, trả lời có phần không chắc chắn.

Thương Ngạn trầm mặc hai giây, "Có xinh đẹp đáng yêu không?"

Bạc Ngật: "....."

Bạc Ngật: "??"

Thương Ngạn nhìn ngoài cửa sổ, trong mắt không có tiêu điểm.

Trên cánh cửa thủy tinh không nhiễm hạt bụi, thân ảnh cô gái ng ồi trên ghế cao dường như chậm rãi hiện ra.

Cặp con người đen nhánh ướt át đang nhìn bản thân anh.

Hoặc là chờ đợi, hoặc là mất mát, hoặc là ngờ ng ẫ, hoặc là ấm ức.....

Ánh mắt Thương Ngạn lóe lên, xác định được tiêu điểm.

"Cậu và học trò ở chung, có thể có lúc nào....."

Bạc Ngật sửng sốt, "Khi nào?"

"Lúc em ấy nhìn cậu, cậu có....."

Thương Ngạn nhẹ nhíp mắt, giọng nói khàn khàn trầm thấp:

"Rất muốn chọc em ấy khóc, muốn nhìn vành mắt em ấy ửng đỏ, tốt nhất là khóc đến mức chỉ có thể nắm lấy qu ần áo của cậu, nhỏ giọng gọi "sư phụ"..... Nhưng khi thấy em ấy thật sự khóc r ồi nhìn cậu-- cậu lại không nỡ?"

Bạc Ngật: "????"

Vài giây sau.

Bạc Ngật gào lên --

"Má! Thương Ngạn! Học trò của tôi là hai đứa con trai..... Cậu thật biến thái!"

Tác giả có lời muốn nói: Bạc Ngật:.....MMP* ông đây muốn báo công an!

Ngạn ca, Miêu Miêu của chúng ta còn nhỏ, mong ngài không chế suy nghĩ nguy hiểm của mình.

*(MMP: Là một câu chửi tục rất rất nặng)

Hết chương 22

#xanh

Chương 23: Con trai nhà họ Thương đều là chó sao?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bạc Ngật sợ hãi rời khỏi hội sở.

Xuống cầu thang, bị ánh mặt trời ngoài hiên chiếu đến, anh ta hậu tri hậu giác giật mình.

Nhân viên lễ tân đỡ cửa xe đợi một lúc lâu, không khỏi kỳ quái quay đầu lại, thấy được Bạc Ngật cứng đờ đứng đằng sau, biểu cảm trên mặt rất khó nói.

"Bạc tiên sinh.....?"

Nhân viên lễ tân cẩn thận nhắc nhở.

Bạc Ngật tạm dừng nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh ta lấy lại tinh thần, "Chờ một chút."

Nói xong, Bạc Ngật lấy điện thoại ra, tránh qua chỗ khác nghe.

Ngón tay anh ta lướt một lượt qua danh sách danh bạ chữ S*, cuối cùng ngừng tại hai cái tên song song nằm trên dưới nhau.

*(Họ Thương phiên âm trong tiếng Trung là Shang)

--

"Thương Nhàn".

"Thương Kiêu**".

Ngón cái dừng trên cái tên thứ nhất vài giây, cuối cùng Bạc Ngật cắn răng, dịch xuống nửa tấc, bấm vào cái tên thứ hai.

Bạc Ngật hít thật sâu một hơi, nín thở.

"Bíp..... Bíp....."

"Thật xin lỗi, số điện thoại tạm thời không thể liên lạc được, mời gọi lại sau --"

Bạc Ngật: "?"

Anh ta không tin nổi, gọi lại lần nữa.

"Bíp....."

"Thật xin lỗi, số --"

"Đô....."

"Không thể --"

Bạc Ngật: "....."

Anh ta mặt không biểu cảm gọi đi 7 lần, cuối cùng ở lần thứ 7, trước khi cụp từ "thật xin lỗi" vang lên thì nghe được tín hiệu gọi được.

Người nhận là một giọng nam đang khiếp sợ --

"Chào, chào ngài?"

Giọng nói này nghe rất giống với đại đờ đờ của mình.

Liên tưởng đến mấy câu của Thương Ngạn, mặt Bạc Ngật tối sầm --

"Đây là số điện thoại riêng của Thương Kiêu phải không?"

"Tôi..... Tôi là trợ lý mới của ông chủ, ông chủ đang quay, quay MV, ngài tìm anh ấy có việc gì sao?"

"Cậu gọi Thương Kiêu qua nhận điện thoại."

"Hả? Nhưng trong lúc ghi hình, ông chủ không cho, không cho quấy rầy."

"....." Thái dương Bạc Ngật nhảy nháy, kìm nén tính tình nói tên ra, "Cậu nói cho anh ta, là điện thoại của tôi."

Đối diện an tĩnh vài giây.

Sau đó nghe thấy vị trợ lý nọ sợ hãi bảo: "Ngài là ai?"

Bạc Ngật: "....."

Bạc Ngật: "Tôi là ai, cậu không nhìn tên người gọi sao?"

"Trên điện thoại --" Vị trợ lý đã sắp bị dọa khóc, "Trên điện thoại không để gì cả, chỉ có một dãy số....."

Bạc Ngật: "..... Anh ta chưa lưu số của tôi?"

"Vâng, đúng vậy."

Bạc Ngật: "....."

Bạc Ngật hít sâu, một lần nữa mở miệng: "Vậy cậu nói cho anh ta, là điện thoại của em rồi anh ta."

"Ồ, ồ, ồ, được, ngài chờ một lát, tiên sinh."

Đối diện sột soạt một lát, Bạc Ngật mới nghe thấy giọng của vị trợ lý nọ --

"Ông chủ, điện thoại của ngài. Tiên sinh bên kia nói là em rồi của ngài."

Không khí yên lặng vài giây, một giọng nam trầm khàn lãnh đạm tràn đầy từ tính truyền đến.

"Em rồi?"

Vị trợ lý: "Đúng vậy, anh ta nói như vậy."

"Không quen biết."

Tiểu trợ lý: "....."

Đầu bên kia nghe được rành mạch.

Bạc Ngật: "....."

Con trai nhà họ Thương đầu là chó sao??

Bạc Ngật không thể kiềm chế nổi nữa --

"Thương Kiều! Tôi mặc kệ việc nhà họ Thương các người sắp xuất hiện một tên biến thái!"

Lần này thời gian bên kia trăn trăn mặc dài khác thường.

Sau một lúc lâu, người giữ điện thoại thay đổi, giọng nam trầm thấp từ tính thông qua microphone.

"Bạc Ngật?"

"....."

Cho dù giọng nói này đã được phong làm "Giọng thấp gợi cảm nhất giới giải trí" suốt mấy năm liên tục, đi ra ngoài cũng có thể tùy tiện nghe thấy người qua đường thét chói tai, nhưng khi nghe thấy đối phương dùng miệng lưỡi nói ra ba chữ "Anh là ai", Bạc Ngật vẫn muốn sáng khoái cúp máy ngay lập tức.

Bạc Ngật hít sâu một hơi, mặc niệm ba lần "Ông đây là người có tu dưỡng đệ nhất thiên hạ", mới bình tĩnh lại được.

"..... Là tôi."

"Ừ."

Xác nhận được thân phận xong, thanh âm bên kia trở nên rời rạc, ngữ khí chây lười.

"Ai biến thái, Thương Nhàn?"

"....."

Trầm mặc ba giây, Bạc Ngật dậm chân tại chỗ -- "Vợ của tôi đáng yêu như thế! Sao cô ấy có thể biến thái chứ!"

Đối diện ngừng một chút.

Sau đó giọng nói bình tĩnh vang lên:

"Vợ của cậu, Thương Nhàn, đáng yêu, ba chuyện này không liên quan với nhau."

Bạc Ngật: "....."

Anh ta thật sự không rõ Thương Kiều rốt cuộc là bằng cách nào để dùng miệng lưỡi lãnh cảm như thế này làm anh ta cảm nhận được cảm xúc bị ghét bỏ mãnh liệt.

Bạc Ngật vô lực vuốt mặt.

"Tóm lại, chờ khi anh có thời gian, nhớ để ý con trai út của Thương gia các người hơn đi..... Tôi có cảm giác cậu ta đang thử đi làm biến thái đấy."

"?"

Thương Kiều, "Nó làm gì?"

"Cậu ta còn chưa làm." Bạc Ngật mặt không biểu cảm, "Nhưng tôi cảm thấy cậu ta đang định thực hiện vài hành vi càn thú trái pháp luật."

Thương Kiều: "."

"Dù sao anh cũng phải để ý đấy." Bạc Ngật lẩm bẩm nói, "Nếu không cậu ta mà đi lên con đường phạm tội, vợ và ba vợ của tôi có thể sẽ đánh gãy chân tôi....."

"Sau đó."

"Sau đó gì?" Bạc Ngật mở cửa xe, cúi người chui vào, "Không có sau đó."

"....."

Đối diện là một đợt yên tĩnh, có vẻ điện thoại đã bị đưa về cho trợ lý.

Giọng nói chần chừ của vị trợ lý truyền vào --

"Ông chủ, cuộc gọi vẫn..... Chưa kết thúc."

"Ừm."

Âm thanh gọi cảm xen lẫn lẫn đạ hoàn mỹ vang lên:

"Cúp đi, kéo vào danh sách đen."

Bạc Ngật: "....."

Bạc Ngật: "????"

Hơn mười giây sau, tại ghế sau trong chiếc xe dài vọng ra tiếng rít gào -

-

"Gỡ xuống hết tất cả các biển quảng cáo ở cửa hàng chi nhánh và tổng bộ có chữ ký của Thương Kiêu cho tôi! Gỡ hết!!"

"....."

*

Khi Thương Ngạn quay về phòng đặt, trong mắt anh lộ ra điểm ử dột.

Có học sinh đúng lúc đến cạnh cửa vốn định chào hỏi, nhìn vào thần sắc trong mắt anh, cánh tay nâng lên không khỏi khựng lại ngay giữa không trung, lời nói đến bên miệng bị nghẹn v ề

Thương Ngạn không thềm đề ý.

Anh đứng lại bên cạnh cửa, như suy tư đi ều gì mà nhìn vị trí của mình.

Nhưng ngoài dự đoán --

Bên cạnh chỗ của anh, bóng dáng bé nhỏ của cô gái trên ghế cao đang khom người nằm trên qu ầy bar.

Thương Ngạn nhú m ảy.

Anh lập tức đi qua đó.

Đến trước mặt cô, Thương Ngạn dừng lại và cau m ảy nhìn cô gái đang nằm trên mặt bàn từ trên xuống dưới, ngay sau đó nhìn qua Ngô Ho ảng Bác bên này.

"..... Sao lại thế này?"

Ngô Ho ảng Bác xấu hổ áy náy mở miệng.

"Lúc n ầy bọn họ vừa mang rượu trái cây mới lên, ly của Tiểu Tô vốn không được rót rượu, nhưng màu sắc rất giống nhau, còn đặt cạnh nhau, tôi không đề ý lắm, hình như cậu ấy đưa ly của mình qua r ồi lấy ly dành cho tôi....."

"....."

Lời còn lại không cần Ngô Ho ảng Bác giải thích, Thương Ngạn cũng đoán được.

Mắt anh càng thêm tối tăm.

Ngô Hoàng Bác bị nhìn như này càng cảm thấy tội lỗi, cúi đầu xuống, "Thật sự rất xin lỗi Ngạn ca, đúng là tôi không chú ý..... Hơn nữa có vẻ Tiểu Tô không thể chạm vào một tí rượu, uống xong thì gương mặt nhỏ đã trắng càng thêm trắng, vừa nãy đã đỡ hơn rất nhiều, sau đó thoát nhìn thì say rồi."

Thương Ngạn hạ mắt nhìn Tô Mạc Mạc.

Quả nhiên, trong quá trình bọn họ nói chuyện, cô gái chỉ hơi nghiêng mặt đề lên cánh tay trên bàn của mình, không có phản ứng.

Lông mi tinh mịn khẽ run lên trong lúc ngủ, gương mặt trắng nõn ửng hồng.

Yên tĩnh xinh đẹp, như một búp bê sứ đang yên giấc.

"....."

Thương Ngạn chống một tay lên cạnh quầy bar, áp nửa người xuống trước mặt cô gái.

"Nhóc con."

"....." Tô Mạc Mạc không mở mắt, chỉ chep miệng một cái, cánh môi khô khốc bị thấm ướt, tựa như cánh hoa sau cơn mưa được bôi lên ánh nước nhàn nhạt.

Cảm xúc trong mắt Thương Ngạn càng trầm.

Không chờ anh nói gì, đèn trong phòng đột nhiên tối hết đi.

--

Không giống với lúc sáng lúc tối như này, lúc này đèn trong phòng tối đến mức khó có thể nhìn thấy đồ vật.

Còn lại bóng đèn LED nhỏ ở đường viền sân khấu cạnh quầy bar là đang sáng.

Thương Ngạn nhíu mày, "Lại bày trò quỷ gì nữa thế?"

Ngô Hoàng Bác giải thích: "Lúc nãy Ngạn ca không có ở đây, tôi nghe bọn họ nói bữa tiệc lần này của Thư Vi hình như còn mời mấy minh tinh và dàn nhạc nhỏ đến đây mua vui..... Chắc là bây giờ bắt đầu biểu diễn rồi."

Thương Ngạn nghe vậy, trong bóng tối, ấn đường càng ngày càng nhíu chặt.

Anh nhìn chăm chăm nhóc con đang say ngủ, vươn tay cởi áo khoác trên người ra.

Thương Ngạn đứng khá gần sân khấu, Ngô Hoàng Bác có thể nương theo ánh đèn trên đó nhìn thấy hành động của anh, không khỏi sửng sốt:

"Ngạn ca, cậu.....?"

Thương Ngạn không đáp, dùng hành động thực tế trả lời Ngô Hoàng Bác --

Anh duỗi tay nâng Tô Mạc Mạc đang ngủ lên, lấy áo khoác bao đầu cô lại.

Làm xong, Thương Ngạn mới giải thích, "Nhóc con không thể nghe tiếng ồn."

Trong lúc nói, Thương Ngạn đi đến giữa hai cái ghế cao, đỡ lấy cô gái đang ngủ, che chở để cô thoải mái tựa vào lòng mình.

Trong giấc mơ của Tô Mạc Mạc đang say rượu cũng thật trùng hợp, cảm thấy mình được chuyển đến một cái "mặt bàn" khác không cứng như cái cũ, cô mền mại hừ một tiếng, cọ cọ đầu, cuối cùng cũng tìm được vị trí thoải mái nhất, lặng lẽ nằm trên đó.

Thương Ngạn đứng yên không động đậy.

Ngô Hoàng Bác bên này trợn mắt há mồm.

Một hồi lâu sau, Ngô Hoàng Bác mới miễn cưỡng tìm lại giọng nói của mình: "Khụ..... Ngạn ca, nếu sớm biết làm học trò của cậu sẽ có phúc lợi này, à không phải, là đái ngộ này..... Đoán là nữ sinh toàn trường đã sớm phát điên hành lễ với máy tính."

"....."

Thương Ngạn biếng nhác nhìn cậu ta, lười trả lời.

Quả nhiên trên sân khấu có ca sĩ đang hát, may mà âm nhạc không quá mạnh mà êm ái chầm chậm.

Thương Ngạn cũng tạm thời từ bỏ ý định ôm nhóc con ra ngoài.

Anh bất động, an tĩnh làm gốc cây cho "koala" ôm ngủ.

Nhớ lại khi cô chập lười lúc này, còn tưởng tượng ra hình ảnh bé gấu cắn lá trên cây, khoe môi Thương Ngạn không khỏi nhếch lên.

.....

Buổi ca hát này kéo dài chừng hai mươi phút.

Hòa theo tiết tấu âm nhạc càng lúc càng nhanh, hứng thú của đám học sinh cấp ba cũng bị kéo lên.

Đến khi những ca sĩ nhỏ đó hòa thuận vui vẻ chào bế mạc, tiếng vỗ tay trên hàng ghế vang lên, cô gái dựa trong ngực Thương Ngạn cũng giật mình, mơ màng mở mắt.

.....

Bóng tối quen thuộc.

Còn có hơi thở bạc hà như trước kia.

Hình như là.....

Một lần lạ, hai lần quen.

--

Tô Mạc Mạc chậm chạp giơ tay, lay lay áo khoác trên đầu mình xuống.

Cô ngẩng mặt, đối diện với con người đen như mực vọng xuống.

Dưới ánh đèn tối tăm, phảng phất trong đôi mắt ấy có ánh sáng rạng rỡ như ngôi sao nào đó vụt qua.

Nhớ đến lần mình bị áo khoác che kín mít kia, Tô Mạc Mạc trầm mặc, thật cẩn thận hỏi:

"Em..... Bị hắt nước trái cây sao....."

Thương Ngạn ngần ra.

Anh tức khắc mỉm cười, "Nhóc con, em uống một ly rượu trái cây nồng độ cồn chưa đến 3%, say rượu ngủ một giấc, còn thuận tiện nằm mộng luôn sao?"

Tô Mạc Mạc mím môi, nhẹ nhàng thở ra.

..... Xem ra là không có.

Cô hơi thẳng người, đảo mắt qua nửa vòng, cuối cùng dừng trên sân khấu.

Ngừng hai giây, cô tò mò hỏi: "Thư Vi muốn khiêu vũ sao?"

"....."

Thương Ngạn nghiêng người nhìn qua.

Trên sân khấu, không biết Thư Vi đi lên đó từ khi nào.

Quần áo trên người cũng được đổi thành một bộ váy đuôi cá dài. Nửa người trên có một tầng sa nửa trong suốt che đi ngực và eo, thiết kế phấp phồng quyến rũ, từ đùi phải được chẻ ra, mơ hồ để lộ chân dài tuyết trắng.

Mọi người dưới hàng ghế nhỏ bình luận, thần sắc Thư Vi phức tạp, có kiêu ngạo, có bất mãn ai oán nhìn Thương Ngạn bên đây.

Khi nhìn thấy Thương Ngạn dời mắt đến, cô ta cong môi đỏ, giơ tay nhẹ búng một cái.

Âm nhạc vang lên.

"Ái chà má ơi, đúng là Something!"

Ngô Hoàng Bác hô nhỏ một tiếng.

Thương Ngạn hơi nhướn mày giương mắt qua.

Tô Mạc Mạc cạnh anh cũng tò mò hỏi: "Something..... là cái gì?"

"Cái này mà cậu cũng không biết?" Ngô Hoàng Bác kinh ngạc hỏi, ngay sau đó hớn hờ giải thích, "Đó là đoạn vũ đạo của một nhóm nữ cực nổi tiếng ở Hàn Quốc, vừa nãy nhìn cách trang điểm ăn mặc của Thư Vi, tôi đã thấy có chút giống, quả nhiên là vậy!..... Chị ta cũng dám chọn cái này!"

Tô Mạc Mạc nghe vậy càng tò mò, "Điệu nhảy này có gì vậy?"

Ngô Hoàng Bác vỗ đùi, "Điệu nhảy này vô cùng nóng bỏng vô cùng cay mắt! Đặc biệt là đoạn đầu, aizz đúng đúng chính là đoạn bây giờ này, học theo mèo, quả thật máu mũi cũng không kiềm --"

Ngô Hoàng Bác còn đang nói, Thương Ngạn duỗi tay che đi hai tai của cô gái.

Vốn đang vừa nghe Ngô Hoàng Bác thuyết minh, vừa tập trung tinh thần xem biểu diễn trên sân khấu --

Tô Mạc Mạc: ".....?"

Thương Ngạn rũ mắt, cười như không cười liếc Ngô Hoàng Bác, ánh mắt lạnh căm căm.

"Đừng nghe cậu ta nói nhảm, thiếu nhi không nên nghe."

Ngô Hoàng Bác: "....."

Điệu nhảy tiến hành được hơn nửa, trên hàng ghế đầu là tiếng hô được đề thấp.

Nếu không phải nhớ Thương Ngạn còn đang ở đây thì mấy nam sinh đã sớm huýt sáo với người trên sân khấu.

Nhìn Thư Vi trên sân khấu đang lắc eo sờ chân vuốt tóc mà ánh mắt từ đầu tới đuôi vẫn luôn nhìn mình chằm chằm, Thương Ngạn cười nhạt, rũ mắt.

Con người đen nhánh xẹt qua tia đen tối.

"....."

Giây lát sau, hấn nhìn sang bên cạnh.

Cô gái còn tập trung nhìn hơn anh nữa.

Nhớ đến một màn vừa xẹt qua trong đầu, nam sinh nhẹ híp mắt.

"..... Nhóc con."

"--?"

Tô Mạc Mạc nghe thấy có tiếng gọi mình thì quay mặt qua.

Cô nghe thấy Thương Ngạn khàn giọng nói: "Em cũng có một cái váy đỏ đúng không?"

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, lập tức suy nghĩ cẩn thận, Thương Ngạn đang nói đến lần gặp mặt ngẫu nhiên của bọn họ ở nhà hàng, cô đã mặc bộ váy lễ

phục nhỏ màu đỏ kia.

Tô Mạc Mạc thành thật gật đầu.

Ngô Hoàng Bác cũng nghe được, cười hì hì vui đùa, "Ngạn ca, cậu đừng nói là muốn Tiều Tô nhảy cái này chứ? Cậu ấy không được đâu, Tiều Tô của chúng ta là tiên nữ, không chơi được mấy thứ này."

Tô Mạc Mạc nghe thấy tiếng Thương Ngạn cười khẽ.

Khàn khàn trầm thấp.

"Em mà mặc như thế nhảy, sẽ trục xuất sư môn*."

*(Trục xuất sư môn: Đuổi khỏi trường)

Ngô Hoàng Bác ghen họng.

Thương Ngạn hơi cúi người, tiến đến trước mặt cô gái.

Đôi mắt đen như mực.

"Trục xuất sư môn là hậu quả gì, biết không?"

Tô Mạc Mạc chần chờ lắc đầu.

Người nọ cong môi.

"Đánh gãy chân."

Tô Mạc Mạc: "....."

Đèn trong phòng đột nhiên sáng ngời.

Tô Mạc Mạc lấy lại tinh thần, thì ra điệu nhảy đã kết thúc.

Mấy học sinh đang vỗ tay hoan hô, Tô Mạc Mạc theo bản năng nhìn lên sân khấu.

Thư Vi mặc bộ váy dài màu đỏ, ngực hơi phập phồng, sắc mặt gầy như xanh mét trông mắt nhìn cô.

Không cần nói cũng biết trong mắt tràn đầy uy hiếp.

Tô Mạc Mạc im lặng.

Cô vô tội.

Cô chưa làm gì hết, còn rất nỗ lực cố vũ xem nháy.....

Được điệu nháy này làm nóng lên, trong phòng chơi càng lúc càng hăng.

Mấy người của tổ máy tính cũng chuyển đến sô pha.

Ca hát, trò chơi, thi uống rượu.....

Mọi người làm không biết mệt.

Duy nhất là nhân vật chính của bữa tiệc, từ khi xuống sân khấu, Thư Vi vẫn giữ vững nét mặt.

Nhưng khi có người đến kính rượu, cô ta đâu không từ chối uống hết.

Cặp mắt cô ta trước sau nhìn thẳng vào một người.

Sau khi uống hết từng ly một, Thư Vi dùng sức đặt ly rượu trong tay xuống mặt bàn cẩm thạch.

Một tiếng "keng" vang lên, chặn đi hết tất cả tiếng động trong phòng.

Mọi người đơ mặt kinh ngạc nhìn Thư Vi.

Cô ta bỗng nhiên đứng dậy, đi đến một góc trong sô pha rồi dừng lại.

Mọi người nhìn theo cô ta.

--

Dưới ánh đèn mền mại, trên sofa, cô gái dựa vào trong góc, trên người đắp một cái áo khoác lớn hơn người mình, im lặng say giấc.

Bên cạnh cô, nam sinh nghiêng người hơi rũ mắt, không chút để ý thường thức ly rượu trong tay, ánh mắt trước sau như có như không đặt lên người cô.

Thư Vi nắm chặt bàn tay thành quyền.

"Thương Ngạn --"

Trong sự yên lặng của căn phòng, thanh âm Thư Vi phá lệ rõ ràng.

Thương Ngạn hồi thần từ trong suy nghĩ của mình, giương mắt lên.

Trên gương mặt tuấn mỹ là nụ cười như có như không, mỏng manh đến mức làm trái tim Thư Vi băng giá.

Cô ta cắn chặt răng, nương theo chỗ rượu đã uống khi nãy, nói ra từng câu từng chữ --

"Cậu nghĩ cho kĩ, rốt cuộc có còn muốn cùng tôi ở bên nhau hay không!"

".....!"

Xung quanh vốn đã an tĩnh, lời này vừa dứt, tức khắc càng thêm tĩnh mịch.

Ánh mắt mọi người không hện mà cùng nhìn về Thương Ngạn.

Ngoại trừ những người thân thiết với Thương Ngạn, tất cả những học sinh khác đều cho rằng đáp án là đương nhiên.

--

Thư Vi diện mạo xinh đẹp, dáng người tuyệt vời, gia cảnh còn tốt như thế, quả thật bọn họ không tìm thấy lí do từ chối.

Nhưng trong sự im lặng, dưới ánh mắt của bọn họ, Thương Ngạn chau mày.

Anh nhìn thoáng qua cô gái đang ngủ bên cạnh, sau đó mới ngược mắt.

Ngữ khí lạnh lẽo bất ngờ --

"Đừng đánh thức em ấy."

"....."

Nụ cười trên mặt đám học sinh cứng đờ.

Thư Vi trong nháy mắt đỏ hốc mắt.

-- cậu nghĩ cho kĩ, rốt cuộc có còn muốn cùng tôi ở bên nhau hay không!

-- đừng đánh thức em ấy.

.....

Đối với cô ta, không có phương thức từ chối nào gây tổn thương hơn cách này.

"Thương Ngạn, cậu đừng hối hận!"

Thư Vi cắn răng cả giận nói.

Thương Ngạn bình tĩnh đăm đăm nhìn cô ta.

Bị ánh mắt này chọc giận hoàn toàn, Thư Vi xoay đầu qua một nam sinh cùng lớp cô ta --

"Tân Hạo Thanh, có phải cậu thích thôi không!"

Nam sinh kia ngẩn ngơ.

"Nói!"

"Đúng..... Tôi thích cậu --"

Cậu ta chưa nói hết, Thư Vi đã trực tiếp vòng tay qua cổ cậu ta và hôn lên.

Cả căn phòng tức khắc như bấm vào nút tắt tiếng.

Cả bọn trợn mắt há mồm.

Vài giây sau, rốt cuộc có người không kìm nén được huyết sáo, tiếng kinh hô sôi nổi vang lên.

Tô Mạc Mạc bị tiếng ồn này đánh thức.

Cô còn chưa tỉnh hẳn, lấy tay xoa xoa đôi mắt, ngẩng thẳng dậy.

Tiếng ồn ã truyền vào tai cô --

"Mẹ nó Thư Vi điên rồi hả??"

"Mẹ nó, cậu ấy là muốn làm khó Ngạn ca!"

"Má....."

"-- Ngạn ca! Ai sợ ai chứ, cậu đi tìm cô gái nào đó hôn đi!"

Lời đênhị vừa nói ra, lập tức có hơn phân nửa nhân số hưởng ứng theo.

Ánh mắt của bọn họ đều hội tụ lên cô gái vừa tỉnh ngủ.

Trong mắt Tô Mạc Mạc còn đầy sương mù mê mang, ý thức cũng chưa thanh tỉnh, hoàn toàn không biết đầu đuôi câu chuyện.

Bất ngờ nhận lấy cái nhìn từ mọi người, cô xoay đầu theo bản năng, nhìn nam sinh bên cạnh mình.

"Sư..... Phụ?"

"Hôn một cái! Hôn một cái! Hôn một cái!"

Có người bắt đầu ồn ào.

"....."

Thương Ngạn rũ mắt nhìn cô gái trước mặt.

Con người tối đen như mực.

Tiếng vang bên tai càng thêm mãnh liệt.

Mà cô gái vô hại lại không chút phòng vệ nhìn anh.

Hầu kết nam sinh lẩn lẩn.

Còn chưa nghe được đáp án, Tô Mạc Mạc chớp mắt nhìn giữa phòng.

Hai bóng dáng đang ôm nhau, có vẻ.....

Thương Ngạn bỗng dưng có hành động.

Anh cúi người về phía trước.

--

Ngón tay thon dài phủ lên đôi mắt cô gái.

Giọng nói rè rè.

Cười bất đắc dĩ.

"..... Đừng dạy hư nhóc con."

** (Thương Kiêu là nam chính trong truyện "Hôn chí" cùng tác giả, nữ chính là Tô Hà, truyện đang được một nhà khác edit, mọi người có thể tìm đọc)

Hết chương 23

#xanh

Chương 24: "Em thích không?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tô Mạc Mạc bị Thương Ngạn che mắt dẫn khỏi phòng.

Bước ra khỏi cánh cửa, bóng tối trước mắt cô mới được rút đi --
Thương Ngạn thả tay ra và xoay người.

Anh hạ mắt nhìn cô gái trước mặt, Tô Mạc Mạc cũng ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, khó hiểu nhìn anh.

Ánh mắt mông lung.

Sau một lúc lâu, Thương Ngạn cười khẽ.

"Biết chuyện gì vừa xảy ra không?"

"....."

Lúc này ý thức của Tô Mạc Mạc đã thức tỉnh từ cơn mê ban nãy, cô hẫ hẫ tưởng lại, sau đó chần chừ quan sát Thương Ngạn --

"Có phải Thư Vi hôn nam sinh khác không?"

Thương Ngạn nhìn cô, ánh mắt có chút ngoài ý muốn.

--

Anh cho rằng dù cô có thấy được thì cũng sẽ nói một cách xấu hổ.

Nhưng đối diện với đôi mắt trong suốt sạch sẽ của Tô Mạc Mạc vài giây, Thương Ngạn không khỏi mỉm cười.

Anh dời mắt.

..... Là anh cho rằng như vậy.

Anh nghĩ rằng "một tờ giấy trắng" sẽ phải xấu hổ mở miệng, nhưng sự thật là, nguyên nhân chính là vì chưa từng bị tô lên màu sắc gì, cô sẽ không hiểu được, cũng sẽ không liên tưởng, "hôn môi" có khả năng là biểu tượng của tầng dục vọng được chôn sâu dưới đáy.

Thương Ngạn còn chưa kịp đáp, cô gái đã nhỏ giọng dịu dàng an ủi anh

--

"Sư phụ, thầy đừng quá khổ sở."

"....."

Thương Ngạn đứng hình.

Vài giây sau, anh cong khóe môi, như cười như không xoay vờ.

Ấn đường cô gái rồi rầm, đôi mắt xinh đẹp hơi rũ xuống, dường như còn đang tự hỏi phải lựa chọn từ ngữ như thế nào --

"Chắc hẳn Thư Vi thích sư phụ..... Hôn nam sinh khác, ừm, có thể là do uống rượu."

Cảm thấy mình đã bịa được một lý do hoàn mỹ, Tô Mặc Mặc sáng mắt lên.

Cô ngẩng đầu, "Uống rượu thật say, giống như trong sách nói, sẽ không khống chế được bản thân. Lúc này..... Lúc này em uống xong cũng có cảm giác này."

Thương Ngạn vốn dĩ đang rất hứng thú nghe cô nói.

Đến đây, ánh mắt anh lại trầm xuống.

Ý cười dưới đáy mắt không thay đổi, Thương Ngạn nhướn mày.

"Cảm giác gì? Em uống rượu xong..... Cũng sẽ muốn hôn nam sinh khác?"

Tô Mạc Mạc do dự.

Trong khi cô còn rối rắm nó nên làm theo lý do mình vừa tìm ra thì nghe thấy giọng nam vọng xuống, ngữ điệu trầm khàn xen lẫn uy hiếp:

"Dám làm như vậy, đánh gãy chân."

Tô Mạc Mạc: "....."

Ồ.

Lại tới nữa.

Hai người đang đứng riêng ngoài đây, cửa phòng một lần nữa bị đẩy ra.

Đám Ngô Hoàng Bác sắc mặt khó coi bước ra, cách Thương Ngạn một khoảng mới chậm lại.

Ngô Hoàng Bác cần đầu không nhìn nổi, "Có phải Thư Vi có tật xấu gì không, hôm nay chị ta làm cái quái gì vậy?"

"Đúng là rất độc."

"Ngày mai đến trường, không biết việc này sẽ bị truyền thành dạng gì đâu."

"....."

Hai nam sinh khác trong tổ phụ họa theo, ngay cả Loan Văn Trạch trước giờ tương đối trầm mặc cũng ánh mắt bất thiện gật đầu.

Ngô Hoàng Bác chậm rãi tiến lên, cẩn thận quan sát biểu cảm của Thương Ngạn.

Thấy ánh mắt Thương Ngạn hơi trầm xuống, Ngô Hoàng Bác tưởng Thương Ngạn vì chuyện trong phòng mà nổi giận. Cậu ta ra hiệu cho ban am sinh còn lại, sau đó mới trấn an --

"Ngạn ca, cậu đừng tức giận, vì một đứa con gái như vậy không đáng đâu."

Thương Ngạn lười nhác nâng mắt.

"..... Vì ai?"

Ngô Hoàng Bác sững sốt, qua hai giây mới phản ứng: "Thư, Thư Vi chứ ai."

Thương Ngạn cười nhạt, con người đen nhánh xẹt qua tia khinh miệt.

"Cậu ta có hôn mỗi người một lần tôi cũng không quan tâm."

Ngô Hoàng Bác: ".....?"

Ngô Hoàng Bác: "Vậy tại sao Ngạn ca thoát nhìn..... Có chút tức giận?"

"....."

Thương Ngạn không đáp.

Anh híp mắt nhìn cô gái trước mắt.

Tô Mạc Mạc bị anh nhìn chăm chăm như thế thì cứng người.

Ngơ ra vài giây, cô chậm chạp lùi một bước.

Trông theo ánh mắt Thương Ngạn, Ngô Hoàng Bác càng khó hiểu, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Tô, cậu có cảm thấy sự phụ của cậu tức giận không?"

Tô Mạc Mạc tránh đi tầm mắt của Thương Ngạn, gật đầu.

Trên khuôn mặt diễm lệ là biểu cảm nghiêm túc.

"Tức giận, thầy ấy còn nói muốn đánh gãy chân tôi."

Thành viên tổ máy tính: ".....???"

Lấy Ngô Hoàng Bác làm đầu, mọi người trợn tròn mắt, đánh bạo phản kháng --

"Cha..... Cha Ngạn, cậu không thể vì chuyện này giận chó đánh mèo lên Tiểu Tô đâu! Tiểu Tô vô tội, cậu ấy chưa làm gì hết!"

Tô Mạc Mạc đứng đằng sau Ngô Hoàng Bác, nghe vậy gật đầu.

Thương Ngạn nheo mắt.

Nhìn chằm chằm cô gái hai giây, anh cười nhạt ra tiếng.

--

Ở tổ máy tính, thậm chí bao gồm toàn bộ Tam trung không ai dám chống đối anh, xem ra từ khi nhóc con xuất hiện, không bao lâu nữa tất cả đầu sẽ thay đổi.

Thương Ngạn rũ mắt.

"Nhóc con, em đến đây."

Thần thái cười như không cười của nam sinh làm Ngô Hoàng Bác dựng lông trong lòng.

Ngô Hoàng Bác há mồm định nói gì đó.

Thương Ngạn nhìn lướt qua.

Ý cười nơi khóe môi cũng lạnh xuống.

"Tôi không nỡ đánh gãy chân nhóc con, nhưng cậu thì chưa chắc."

Ngô Hoàng Bác: "....."

Ngô Hoàng Bác thất bại lui về, Tô Mạc Mạc đành phải ngoan ngoãn trở về bên cạnh Thương Ngạn.

Thương Ngạn rũ mắt, cảm xúc trong không ngừng chìm nổi dưng trên cô gái.

Một hồi lâu sau, anh chống đầu lưỡi lên hàm trên cười khan --

"Nhóc con, em chỉ biết lúc này mới xảy ra chuyện gì."

Nhưng em không biết.

Lúc này thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện gì.

Thương Ngạn vừa nghĩ vừa sờ đỉnh đầu cô.

Anh xoay người dẫn đầu đi xuống lầu.

"....."

Tô Mạc Mạc bị sờ đến ngẩn ra, khó hiểu nhìn theo bóng dáng thon dài của chàng trai.

Ánh mắt cuối cùng của sư phụ dành cho cô.....

Vì sao lại giống như rất có thâm ý vậy.

*

Dưới "dâm uy" của Thương Ngạn, toàn bộ Tổ Huấn Luyện bị bắt kết thúc cuối tuần sớm.

--

Rời khỏi hội sở, đám người bắt taxi đi thẳng đến Tam trung.

Bọn họ thông qua phòng bảo vệ của trường thuận lợi đi thẳng vào sân trường từ cửa chính.

Hiển nhiên bảo vệ trường đã quen với việc mấy nam sinh của Tổ Huấn Luyện ra vào trường trong ngày nghỉ. Nhưng khi thấy Tô Mạc Mạc trong

đó, bảo vệ gác cổng còn kì quái một lát: "Đây là em gái nhà ai đây?"

Thương Ngạn mỉm cười, Tô Mạc Mạc cứng họng, đám người còn lại bất đắc dĩ.

Cuối cùng vẫn là Ngô Hoàng Bác giải thích: "Chú, đây là thành viên mới của tổ chúng con, tương lai còn nhờ vả chú đấy!"

"Ái chà," Ông chú kinh ngạc cảm thán quan sát sơ cô gái, trong lòng một lần nữa cảm thán Chúa sáng thế quả thật rất ưu ái với gương mặt này, "Vậy thật đúng là khó lường. Cô bé, cố lên đó."

Tô Mạc Mạc hiếm khi tiếp xúc cùng người lạ, cũng hiếm khi cảm thụ được thiện ý từ bọn họ.

Lúc này chú bảo vệ cỡ vũ khiến cô ngần ra, đứng đó ngây người hai giây mới chậm rãi gật đầu.

Cảm xúc ngỡ ngàng ngừng lan ra rất nhanh, từ vành tai đến cổ trắng nõn cũng ửng hồng.

Thương Ngạn thoáng nhìn, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Anh làm như không chút để ý bước lên, duỗi tay đặt lên vai cô gái.

"Học trò của tôi" Thương Ngạn cười với chú bảo vệ, "Sau này nhờ ngài chiếu cố."

Gió tháng chín nhẹ thổi, kèm theo một chút oi bức cuối hè, thanh âm nam sinh mát lạnh sạch sẽ xen lẫn chút khàn khàn quyến rũ, hơi thở tràn đầy phóng túng của thanh xuân tươi đẹp.

Từng câu từng chữ đều khiến Tô Mạc Mạc hoảng loạn trong lòng.

.....

Cả đoạn đường tiếp theo đều ngờ ngẩn mà đi, Tô Mạc Mạc cũng không biết mình đã quay về tòa lâu kỹ thuật như thế nào.

Tô Mạc Mạc vừa chuyển vào lớp từ tu ần trước, cả tu ần vẫn chưa đến Tổ Huấn Luyện. Còn đám người Thương Ngạn đi đến tỉnh bên cạnh tham gia thi đấu, cũng không đến văn phòng của tổ.

Bước qua cửa, khung cảnh quen thuộc trước mắt, bàn ghế đều là dáng vẻ trước khi rời đi.

Tô Mạc Mạc giật mình đứng ngoài cửa.

--

Có lẽ đây là lần đầu tiên cô sinh ra lòng trung thành "cửu biệt trùng phùng" với một chỗ nào đó.

..... Giống như "nhà" mà cô đã tưởng tượng.

Trong trí nhớ, không cần biết đó là Tô gia mà cô thật sự từng sống qua hay chỉ là ảo giác, viện đi ầu dưỡng, hoặc Văn gia.....

Bất kì nơi nào cũng không phải là "nhà" của cô.

Chưa từng có nơi nào để cô có cảm giác "nhà".

Nơi này là lần đầu tiên.

Ánh mắt cô hoảng hốt, trong nháy mắt, cảm xúc trong lòng phức tạp không thể tả.

Không rõ là vui vẻ hay khổ sở nhiều hơn, những xúc cảm ấy nặng trĩu, đè nặng lên mi mắt của cô.

Đám Ngô Hoàng Bác ở tại gian phòng ngoài.

"Á, hai thùng này còn chưa khai ra này."

Ngô Hoàng Bác vừa bị uy hiếp "gãy chân" không lâu, lúc này có vẻ vô cùng chân chó --

"Cha Ngạn, tôi giúp cậu và Tiểu Tô mở ra nha."

Căn phòng an tĩnh vài giây mới vang lên một tiếng "Ừ" cực khẽ.

Tô Mạc Mạc cũng lấy lại tinh thần, đi vào trong.

Cô chỉ vào hai cái thùng lớn kia, "Đó là gì vậy?"

Loan Văn Trạch ở bên cạnh giải thích, "Tuần trước Ngạn ca..... Ừm, ghế dựa hỏng rồi, cậu ấy kêu người đem đến hai cái mới."

Tô Mạc Mạc nhớ đến lời Ngô Hoàng Bác vừa nói, tò mò hỏi: "Có một cái là của tôi sao?"

Loan Văn Trạch đang định đáp thì nghe thấy tiếng cười đột ngột của Ngô Hoàng Bác trong khi mở thùng trong đó

--

"Ha ha ha mẹ nó có độc..... Đây là màu gì thế!"

"....."

Tô Mạc Mạc hoàn toàn không kìm nén được.

Cô đi đến hai cái thùng, mở nắp ra nhìn vào --

Hai cái ghế dựa hình dạng và thiết kế hoàn tương tự nhau.

Thoạt nhìn bao bên ngoài ghế dựa là da thật cực kì thoải mái mềm mại.

Duy nhất đó là màu sắc của chúng.....

Rất rất có.....

Cảm giác thiếu nữ.

Một cái hồng pastel, một cái xanh dương pastel.

Tô Mạc Mạc: "....."

Bị tiếng cười từ bên trong hấp dẫn, Thương Ngạn lười biếng nhấc chân dài đi đến.

Anh cúi đầu, nhìn chăm chăm hai thứ đó hai giây.

Sau đó nam sinh nheo mắt.

Anh đi đến điện thoại bàn, cầm ống nghe bấm một dãy số.

Vài giây sau, bên kia bắt máy.

"..... Cái ghế có màu quái quỷ gì thế."

Đối diện sừng sốt, Bạc Ngật cười rộ lên, "Ài, giờ cậu mới mở ra xem sao, hèn gì chưa có phản ứng gì, uống công tôi chờ mong lâu như này."

Thương Ngạn, "Số điện thoại của Thương Nhàn là bao nhiêu."

Bạc Ngật ngưng cười.

"Tôi sai rồi tổ tông ơi -- nhưng cậu cũng không thể trách tôi, là cậu nói một đôi! Đây là cặp ghế tình nhân duy nhất ở chỗ tôi nên mới đem qua cho cậu đó."

"....."

Thương Ngạn khựng lại.

Một lát sau, anh nghiêng người, nhìn một góc ghế dựa lộ ra trong thùng.

Màu sắc đúng là rất xứng đôi.

..... Ghế tình nhân sao?

Một vài tâm tư đen tối lướt qua trong lòng Thương Ngạn, anh trềnh mặt vài giây, gương mặt hỏi:

"Nhóc con, em thích không?"

"Hả --?"

Tô Mạc Mạc khó hiểu ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của Thương Ngạn, chần chừ trong giây lát, cô gật đầu trả lời.

"Thích."

"....."

Thương Ngạn cong môi.

Hai màu sắc mang tính chất cực kì Taobao* đó, tức khắc thuận mắt hơn rất nhiều.

*(Taobao là trang web mua hàng online lớn của Trung Quốc, tương tự eBay, Amazon,...)

Bên kia điện thoại, Bạc Ngật còn đang thấp giọng cười: "Vậy cậu muốn đổi thành cái gì, cậu nói đi, tôi gọi người đi --"

"Không cần."

"..... Hả?"

"Màu sắc không tồi, tôi rất thích."

Bạc Ngật: "....."

Bạc Ngật: "????"

Bạc Ngật: "Thương Ngạn, cậu rất biến thái đó có biết không!!"

Thương Ngạn cười nhạt.

"Tôi vui."

Anh chuẩn bị tắt máy.

"Này này đừng cúp!" Bạc Ngật vội vàng kêu.

Thương Ngạn: "?"

"Chị của cậu mua cho cậu một cái điện thoại, kêu tôi đem qua cho cậu, chừng nào thì được?"

"....."

Ý cười trên mặt Thương Ngạn không đổi, cảm xúc dưới đáy mắt lại lạnh đi vài phần.

Anh trăn mặc trong giây lát, môi mỏng khẽ nhúc nhích.

"Không cần."

Bạc Ngật cười nhạt, "Cậu cũng không thể..... Không để bọn họ có cách liên hệ chứ....."

"Liên hệ không được?"

Thương Ngạn cười nhạt, "Bây giờ tôi đang dùng sóng điện não trò chuyện với cậu sao."

"Điện thoại bàn không thuận tiện....."

"Điện thoại di động thuận tiện," Thương Ngạn lạnh mắt, "Thuận tiện cho bọn họ một ngày 24 giờ biết vị trí của tôi?"

"....."

Bạc Ngật cứng họng.

Câu cãi lại không thể nào thốt ra -- cả anh ta và Thương Ngạn đều rất rõ, đúng là Thương gia có ý này.

Trần mặc kéo dài vài giây, Bạc Ngật cảm hận nói, "Được rồi, cậu đừng có mà -- để tôi nhìn xem cậu thể thể mãi mãi không cần điện thoại không."

Thương Ngạn thấp giọng hừ cười, cực kì khinh miệt.

Cúp điện thoại, Thương Ngạn xoay người.

Ngô Hoằng Bác còn đang đại ra: "Cha Ngạn, cậu thật sự muốn dùng..... Ghế này sao?"

Thương Ngạn nhấc mí mắt, sắc mặt bình tĩnh.

"Tôi không được dùng?"

"Không phải....."

Tâm trạng Ngô Hoằng Bác phức tạp nhìn thoáng qua màu xanh pastel cực kì Taobao kia.

"Chỉ là hình tượng anh hùng của cha Ngạn trong lòng tôi sắp sụp đổ....."

Thương Ngạn miết miết ngón tay, lưỡi biếng nhợng mày cười.

"Tôi giúp cậu tạo dựng lại một chút?"

"....."

Ngô Hoằng Bác run rẩy, cười gượng.

"Không, không cần."

Thương Ngạn thu mắt, chuyển sang Tô Mặc Mặc.

"Nhóc con, em lấy laptop qua đây. Anh giảng lại cho em về vấn đề tuần hoàn tuần trước."

"..... À."

Cô ngoan ngoãn ôm máy tính, cùng Thương Ngạn tạm thời dùng bàn làm việc của thầy Hoàng.

Cô ngồi sau bàn, nam sinh đứng kế bên cô, một tay chống bàn khom người, một tay khác chỉ trên màn hình giảng giải cho cô.

Đến khi gặp một điểm kiến thức, Thương Ngạn đi đến tủ sách tìm, không tìm thấy quyển sách mình cần.

"Anh đến thư viện lấy cho em một quyển sách, phần tuần hoàn này cần phải nắm rõ....."

Thương Ngạn xoay người nhìn sau bàn, lời nói bỗng dừng chững lại.

Hiện tại đã sắp chạng vạng, ánh chiều tà của buổi hoàng hôn cuối hè chiếu vào từ ngoài cửa sổ, mà một tầng sáng nhàn nhạt lên làn da trắng như sứ của cô gái, ngũ quan vốn đã tinh xảo diễm lệ, ngay lúc này được phác họa càng thêm tuyệt mỹ.

Cô ngoan ngoãn lặng nhìn anh, tròng mắt đen láy mượt mà, bên trong tựa như chỉ chứa duy nhất một mình anh.

Mà anh cũng hi vọng chỉ có một mình mình.

Nếu cô nhìn người khác như thế này.....

Ánh mắt Thương Ngạn trầm xuống.

Vậy tên đó đừng mong mở mắt.

--

Cảm xúc vừa nảy lên dưới đáy lòng trong chớp mắt làm chính anh cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

"..... Sư phụ?"

Tô Mạc Mạc thấy anh thất thần, không khỏi kỳ quái lên tiếng nhắc nhở.

Thương Ngạn cứng người, xoay đi.

"Anh đi lấy sách cho em."

"Ừm."

Thương Ngạn vừa rời khỏi, mấy nam sinh nỗ lực ra vẻ cần cù vất vả làm việc lập tức thả lỏng.

Ngô Hoàng Bác đứng dậy đuổi người tại chỗ, vẻ mặt đưa đám --

"Má ơi, Tiểu Tô này, cậu mau mau xuất sư* đi! Cách dạy đó của cha Ngạn, chúng tôi còn không dám thử mạnh....."

*(Xuất sư: Giống kiểu kết thúc việc theo học)

Tô Mạc Mạc thấy mấy người kia cũng mang biểu cảm như thế, không khỏi cười khẽ.

"Sao các cậu sợ thây ấy như vậy?"

Ngô Hoàng Bác thở dài, "Chỉ có cậu không sợ cậu ấy."

"....."

Nhìn vẻ mặt của cô, Ngô Hoàng Bác nói tiếp: "Nhưng mà, đúng là cha Ngạn đối xử với cậu..... Chắc chắn, tôi đoán chắc cậu ấy đã lấy hết toàn bộ ôn nhu thân sĩ* của mình dành cho người khác, tất cả đều để lại cho cậu."

*(Thân sĩ: Tầng lớp có học vấn trong xã hội cũ)

Một nam sinh lớp 12 bên cạnh cũng cười theo.

"Đúng đó. Gần cuối bữa tiệc hôm nay, tôi đã bị dọa phát khiếp, cho rằng Ngạn ca muốn hôn..... Khụ."

Tuy không nói ra hết, nhưng trong tổ ngoại trừ Tô Mạc Mạc thì ai cũng hiểu.

Ngô Hoàng Bác cảm khái, "Chứ gì nữa, tình huống lúc đó, Thư Vi vừa làm chuyện đó, mọi người đều ồn lên..... Ngạn ca phải có nguyên tắc bao nhiêu mới có thể nhận được?"

Lời chưa dứt, cửa phòng một lần nữa bị đẩy ra.

Thương Ngạn cầm sách trong tay đi vào.

Ánh mắt hơi lạnh đảo qua bọn họ.

Đám người Ngô Hoàng Bác chột dạ thẳng lưng lên.

Một chốc sau, bọn họ nhìn nhau vài lần --

"Thiệt là, hai cái thùng này chiếm quá nhiều diện tích, chúng tôi đem xuống trước đây Ngạn ca!"

Nói xong, bốn người lần lượt bung hai cái thùng rộng rãi xông ra ngoài.

Trong nháy mắt, cả căn phòng chỉ còn lại hai người.

Tô Mạc Mạc giật mình.

Cô duỗi tay nhận lấy quyển sách Thương Ngạn đưa đến, mới vừa cầm lấy lật vào trang, một giọng nói đã truyền xuống từ trên đỉnh đầu --

"Bọn họ nói cho em, anh rất có nguyên tắc?"

"....."

Tô Mạc Mạc ngơ ra, ngẩng đầu.

Đôi mắt đen như mực chứa đựng cảm xúc thâm trầm nào đó vọng xuống.

"Đừng tin."

Anh cứng họng cười khẽ, đầu lưỡi chống hàm trên, híp mắt.

"Anh là động vật ăn thịt."

Tác giả có lời muốn nói: Tô Miêu: ".....?" emmmmmmmmm sao anh ấy muốn nhìn tôi nói chuyện

Hết chương 24

#xanh

Chương 25: "Có tin là anh làm em giận đến khóc luôn không?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

“.....?”

Tô Mạc Mạc khó hiểu ngửa đầu, không chớp mắt nhìn Thương Ngạn.

Hiển nhiên, cô không lý giải ra hàm nghĩa chân chính trong lời này của Thương Ngạn.

Thương Ngạn bị đôi mắt thuần khiết bình tĩnh không lẫn tạp chất nhìn chăm chăm vài giây, không khỏi tự giễu cười nhạt.

Anh duỗi tay xoa xoa đỉnh đầu cô gái.

“Nhóc con, sau này em cứ ngoan ngoãn đi sau lưng sư phụ đi.”

Tô Mạc Mạc rụt cổ, càng thêm mơ hồ.

“Vì sao?”

Ánh mắt Thương Ngạn đen tối.

Anh cắn môi dưới, khóe miệng phát ra tiếng cười rề rề khó chịu.

“Sợ em..... Bị sói ngậm đi.”

——

Kéo vào ổ.

Ăn sạch không để lại chút thịt thừa.

Tô Mạc Mạc: “??”

Trần mặc thật lâu sau, thật sự không nghĩ ra, do đó cô yên lặng gật đầu.

“..... À.”

Hầu kết Thương Ngạn nhúc nhích, đứng thẳng dậy.

Anh đôi đẽ tài.

“Có hiểu phần anh vừa giảng không?”

Tô Mạc Mạc gật đầu, lại lắc đầu, bu ãn r ãi nhãn ấn đường (ph ãn giữa hai chân mày).

“Vòng tu ãn hoàn này viết vào tu ãn trước, quên mất vài chỗ r ãi.”

*(Xin nhắc lại lần nữa, tất cả những kiến thức, từ ngữ,... về lập trình là do mình bịa, hoặc ít nhất là chị Google nói vậy, xin đừng ném đá, nếu bạn nào có kiến thức về lĩnh vực này thì có thể bình luận giúp mình)

Đề cập đến đây, Thương Ngạn cũng nhớ đến một chuyện — —

“Tu ãn trước trước khi vào lớp, anh nói em chờ anh ở Tổ Huấn Luyện, tại sao không để lại tin tức gì đã chạy mất.”

Tô Mạc Mạc nhớ lại, “Là Ngô Hoàng Bác nói, anh cùng — —”

Tiếng nói chuyện im bặt.

Một hồi lâu không nghe thấy cô nói tiếp, Thương Ngạn rũ mắt nhìn cô.

“Anh cùng cái gì?”

“.....”

Tô Mạc Mạc mím môi, có chút không chắc chắn có nên nhắc đến cái tên đó bây giờ không.

Thương Ngạn híp mắt.

“Nhóc con, nói chuyện, anh cùng ai?”

Tô Mạc Mạc cúi đầu, thật cẩn thận nói:

“Câu ấy nói, anh cùng Thư Vi..... Tay cầm tay đi ra ngoài trường.”

Vừa dứt lời, Tô Mạc Mạc lên xem phản ứng của Thương Ngạn.

Tức khắc thấy được ý cười trên mặt anh bỗng dưng trầm xuống.

..... A.

Quả nhiên không thể nhắc.

“Vậy nên, em liên tin?”

Tô Mạc Mạc: “..... Hả?”

Thương Ngạn kiên nhẫn tính tình, tạm dừng rồi lặp lại một lần, “Em tin lời Ngô Hoàng Bác?”

Tô Mạc Mạc rối rắm, “Ừm.”

Thương Ngạn: “Sao không hỏi thẳng anh?”

“Em..... Lúc đó không liên hệ được với sư phụ.” Tô Mạc Mạc nhỏ giọng nói.

Thương Ngạn hơi giật mình.

Anh nhíu mày.

..... Có lẽ Bạc Ngật nói đúng, anh nên lấy một cái điện thoại di động?

— —

Lúc này Thương Ngạn đã hoàn toàn không nhớ rõ, vài phút trước anh còn khịt mũi coi thường việc này.

“Sư phụ,” Tô Mạc Mạc do dự thật lâu, vẫn cẩn thận hỏi: “Anh còn giận Thư Vi sao?”

Thương Ngạn hiếm khi có ý muốn thờ dài.

Anh kéo ghế của cô qua, hai tay chống hai bên tay vịn, cúi người — —

“Nhóc con, anh chỉ nói một lần.”

“.....?” Tô Mạc Mạc rụt người về phía sau, đôi mắt xinh đẹp tròn xoe, có vẻ bị bất ngờ.

“Thư Vi và anh, không có bất kì quan hệ gì.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, phản bác theo bản năng: “Nhưng lúc đó Ngô Hoàng Bác nói, chị ấy là sư nương* của em, là — —”

*(Sư nương: Vợ của sư phụ)

Thương Ngạn nhấc tay phải lên, nắm nhẹ cằm cô gái.

Lời còn lại bị chặn đi.

Tô Mạc Mạc giật mình ngẩng mặt nhìn Thương Ngạn.

Vốn dĩ chỉ muốn ngăn cô nói tiếp, nhưng lúc này bị đôi mắt ướt dầm dề tràn đầy kinh hoàng nhìn, Thương Ngạn cảm thấy nếu mình không làm gì thì thật đáng tiếc.

Có lẽ là ma xui quỷ khiến, anh dùng ngón cái vuốt nhẹ.

Cảm xúc dưới lòng bàn tay vô cùng mềm mịn.

Cặp mắt Thương Ngạn càng tối đen.

Vài giây sau, anh bỗng đứng hoàn hồn, bỏ tay ra và xoay người — —

“Em chỉ cần tin lời anh nói.” Hầu kết anh lẩn nhẹ, có chút không được tự nhiên dờn mắt đi, “Anh chỉ nói một lần, nếu bắt anh lặp lại, đánh — —”

“Em biết.”

Cô gái nhỏ giọng mở miệng, hai mắt đen láy linh động.

“Đánh gãy chân.”

Thương Ngạn: “.....”

Cô hoàn toàn không biết nguy hiểm mà ngửa mặt cười với anh — —

“Sự phụ, uy hiếp của người không có chút thực tế nào.”

“.....”

Thương Ngạn rũ mắt quan sát cô.

Một lát sau, gương mặt tuấn mỹ trắng trẻo dần khôi phục biểu tình uể oải.

Khóe môi lộ ra ý cười, đôi mắt nhiễm phải dực vọng nào đó càng thêm thâm trầm

— —

“Thực tế?”

“Chờ khi anh thật sự đổi cách trừng phạt..... Có tin là anh làm em giận đến khóc luôn không?”

Cái liếc mắt này mang theo ý nghĩa sâu xa.

“.....”

Tô Mạc Mạc ngẩn ngơ.

Qua vài giây, xuất phát từ bản năng của sinh vật, cô chậm rãi lui lại.

Bên ngoài, tiếng bước chân và nói chuyện của các thành viên còn lại truyền đến.

Thương Ngạn nhích mắt.

“Em vừa nói, là Ngô Hoàng Bác nói cho em những thứ đó.”

Tô Mạc Mạc chép miệng, rất có nghĩa khí mà im lặng.

Nhưng Thương Ngạn cũng không cần nghiệm chứng, anh nhếch khóe miệng, lạnh lẽo lan tràn trong mắt, một tay cầm túi quần xoay người đi ra ngoài.

Cửa văn phòng rộng mở, tiếng động vọng vào từ hành lang — —

“Qua đây với tôi.”

“Hả.....? Cha Ngạn, cậu tìm tôi làm gì, có chuyện gì — — ngao ô!!”

“Nói nhảm tiếp?”

“Tôi không nhiều lời ngao ngao — — Cha Ngạn, cậu xuống tay nhẹ chút — —”

“.....”

Nghe động tĩnh dần cách xa mình, Tô Mạc Mạc đờng tình nhìn lướt qua cửa phòng rồi cúi đầu đọc sách.

.....

Ngô Hoàng Bác xám xịt quay về Tổ Huấn Luyện.

“Có sao không?” Trong tổ có người vui đùa nhìn cậu ta, “Tôi còn tưởng cậu sẽ mang mặt mũi bầm dập quay về đây.”

Ngô Hoàng Bác tức giận đến hừ hừ vài tiếng.

“Cậu còn vui vẻ khi người gặp họa.....”

“Vậy nên tại sao cha Ngạn muốn xử lý cậu? Hai ngày này cậu rất an phận mà.”

“.....” Đứng sau bàn làm việc, Tô Mạc Mạc chột dạ ngẩng đầu.

Ngô Hoàng Bác: “Cha Ngạn nói nghe thấy người khác nghe tôi đồn rằng cậu ấy và Thư Vi — — nhưng có trời đất chứng giám, tôi thật sự chỉ dám nói vậy trong tổ của tôi, sao có thể truyền đi được!”

“Ha ha ha ha..... Cháu trai cũng thật xui xẻo!”

“Gọi ai là cháu trai vậy.” Ngô Hoàng Bác khiêu khích.

“Gọi cậu là cháu trai chứ ai.” Nam sinh đó không bị mắc lừa, vẫn ôm bụng cười ha ha ha.

Ngô Hoàng Bác nhìn thẳng cậu ta vài giây, cười lạnh, “Tôi gọi cha Ngạn, cậu gọi tôi cháu trai — — cậu được lắm, gan lớn chán sống rồi hả.”

Tiếng cười trong văn phòng như bị ấn nút tạm dừng.

Nam sinh kia như gà trống bị bóp cổ, nghẹn cả buổi mới vội vàng cười làm lành — —

“Úi tôi sai rồi Ngô ca, Ngô ca đừng nóng giận mà Ngô ca!”

Đám người đang vui vẻ cười đùa bất ngờ dừng lại vì cửa văn phòng bị đẩy ra.

Người mở cửa không đi vào, chỉ đảo mắt qua đám Ngô Hoàng Bác đang im như thóc, sau đó lười biếng dựa vào cửa.

Tầm mắt Thương Ngạn dời xuống sau bàn làm việc.

“Nhóc con.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ló khuôn mặt nhỏ từ sau máy tính ra.

Thương Ngạn liếc qua đồng hồ thạch anh đối diện, “Không còn sớm nữa, anh đưa em về nhà.”

“À, vâng.”

Tô Mạc Mạc nghe lời khép quyển sách lập trình trước mặt, ôm nó vào lòng, đi ra cửa.

“Cha Ngạn, còn chúng tôi.....”

Ngô Hoảng Bác cười nịnh nọt.

Thương Ngạn nhìn bọn họ.

Trần mặc hai giây, anh cong môi, thấp giọng xùy một tiếng.

“Sắp xếp cho các cậu một đê, làm xong rồi hãy đi.”

Mọi người: “.....”

Vai Thương Ngạn chống cửa, nhìn cô gái vừa nuốt nước bọt vừa đi qua dưới mắt mình.

Đáy mắt anh xẹt qua tia cười.

Nhưng khi gương mặt lên, ý cười đó cũng đã lạnh xuống — —

“Thứ hai ngày mai, tôi đến thu bài.”

Anh đứng thẳng người.

Dưới cái nhìn giãy giụa của mọi người, Thương Ngạn tạm ngừng, nhấc mí mắt.

Đám Ngô Hoảng Bác thấy có động tĩnh, mấy cặp mắt sáng ngời nhìn anh — —

“Cha Ngạn?”

“Đúng rồi.”

Thương Ngạn cười lười nhác, ngữ khí không chút để ý.

“Nếu để tôi phát hiện, trong số các cậu có người đi đường tắt ..... Vậy cuối tuần của các cậu, rất có thể sẽ chết ở Tổ Huấn Luyện.”

Nói xong, Thương Ngạn đóng cửa.

Vài giây sau, toàn bộ hành lang đều nghe được tiếng kêu rên tê tâm liệt phẫn nộ từ Tổ Huấn Luyện — —

“Cha Ngạn đừng mà..... Buông tha cho mấy đứa con trai này đi!!”

“.....”

Tô Mặc Mặc đứng ở hành lang kinh ngạc ngậy ra nhìn đằng sau.

Cô do dự duỗi tay chỉ qua, “Bọn họ.....”

Ngón tay trắng nõn đó bị kéo về

Thương Ngạn cười khàn, không nhìn được nhéo ngón tay mềm mại như không xương của cô gái trong lòng bàn tay mình — —

“Mặc kệ bọn họ.”

Thương Ngạn rũ mắt.

“Đưa em về nhà.”

Dứt lời, nam sinh thả tay ra trước, xoay người đi đến cầu thang.

Cô chần chừ đứng tại chỗ nhìn bóng dáng của anh, chậm rãi giơ tay lên.

Năm ngón tay phải mảnh khảnh khẽ nhếch, số còn lại đều bình thường, duy nhất chính là đầu ngón trở đỏ rực, dường như vừa bị chà đạp xong.

Vậy nên.....

Tô Mạc Mạc khó hiểu đi theo.

Cô cũng coi như là bị sự phụ..... “Dùng cách xử phạt về thể xác” sao?

*

Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn ngẩng vào một chiếc taxi ngoài cổng Tam trung, thẳng một đường đi về biệt thự Văn gia.

Trên đường, trong xe hoàn toàn im ắng.

Thương Ngạn đặt một tay lên bệ cửa sổ, cổ tay áo sơ mi tùy ý xắn lên, lộ ra đường cong sắc bén xinh đẹp. Tầm mắt anh dừng trên quang cảnh ngoài cửa sổ, dường như đang thất thần nhìn những cảnh sắc xẹt qua.

Tô Mạc Mạc quay đầu, nhìn chằm chằm bóng dáng của anh.

Tầm mắt như thanh đao làm từ loại ngọc xinh đẹp và tinh xảo nhất ở lần mài dũa cuối cùng, thận trọng lướt qua từng đường trong trên cơ thể trước mắt.

Cô yên lặng nhìn.

Dường như mặc kệ nhìn từ góc độ nào cũng không tìm được bất kì vết.....

Chói mắt mà phóng túng, tùy ý lại tản mạn*, không chút để ý hơn ai hết, cũng thông dong bình tĩnh hơn tất cả. So sánh với bộ dáng chật vật

hoang mang rối loạn vào thời kì thanh xuân của người khác, đáng vẻ chỉ có đáng vẻ hào sảng không kìm chế được, coi mọi thứ là vô vị như anh.....

*(Tản mạn: Không có liên kết, rời rạc, mất tập trung. Nguồn: Wikipedia)

Cũng khó trách, như Tề Văn Duyệt đã nói, có nhiều nữ sinh xinh đẹp như Thư Vi, Văn Tố Tố thích anh.....

Tô Mạc Mạc cảm khái trong lòng, chuẩn bị quay đầu.

Nhưng trước khi cô kết thúc công việc âm thầm quan sát này, nam sinh vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ bỗng nhiên cười một tiếng.

Anh nghiêng người nhìn lại.

“Nhóc con. Ở cổ đại, nếu em nhìn chăm chăm sự phụ như vậy sẽ bị nhốt vào lồng heo.”

Tô Mạc Mạc sợ hãi.

Thấy cô gái trừng to hai mắt, có vẻ như hoảng sợ không ít nhìn mình, Thương Ngạn bật cười.

Anh nâng bàn tay phải đang đặt cạnh cửa sổ, gõ nhẹ lên tấm kính thủy tinh ——

“Em không thấy trên đây có ảnh phản chiếu sao?”

“.....”

Tâm lý xấu hổ khi đi làm ăn trộm bị chủ nhà bắt được trong nháy mắt bao phủ Tô Mạc Mạc.

Cô cúi đầu.

Một lúc lâu sau, Thương Ngạn mới nghe thấy thanh âm nhỏ như muỗi kêu vang lên.

“Thật xin lỗi..... Sư phụ.”

— —

Y như động vật nhỏ bị người ta bắt nạt đến lông cũng héo hết.

Thương Ngạn nhìn hai giây, rốt cuộc vẫn thấy bại.

Anh khẽ cười, duỗi tay xoa mái tóc dài của cô.

“Thật xin lỗi cái gì?”

“Ừm..... Không nên nhìn sư phụ.”

Chàng trai cười rộ lên.

“Có thể nhìn.”

“.....?” Tô Mạc Mạc giương trông về phía anh.

Thương Ngạn hạ tầm mắt, cười như không cười ngó qua.

Nghĩ nghĩ, tay trái anh đỡ lấy chỗ dựa của ghế, áp đến cạnh tai cô gái

— —

“Không phải đã nói ở hội sở rồi sao..... Vì là sư phụ, cho nên.....
Mặc em làm gì cũng được.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Tác giả có lời muốn nói: Ngạn ca: Ý trên mặt chữ.

Tô Miêu:????

Hết chương 25

#xanh

Chương 26: Không không chế được

Tải ebook: dtv-ebook.com

được

Hôm sau là thứ Hai.

Tô Mạc Mạc được phá lệ không cần tham gia hoạt động tập thể, trong đó có chào cờ, vì vậy sáng sớm sau khi đến trường, cô vẫn luôn ngồi chờ ở vị trí của mình trong lớp học.

Chỗ ngồi của cô ở sát cửa sổ, nắng sớm vào tháng mười rất ấm áp, bầu trời ngoài cửa sổ xanh thăm cao vời vợi, những áng mây nơi chân trời được tô đường viền màu vàng nhạt.

Thỉnh thoảng một ngọn gió lạnh lẽo thổi qua mang theo những tiếng vang lạnh lạnh dưới quốc kỳ đỏ tươi bên ngoài các tòa nhà.

Một mình Tô Mạc Mạc thất thần ngồi lắng nghe trước cửa sổ.

Không bao lâu sau, nghi thức chào cờ kết thúc, trên hành lang dần dần vang lên tiếng bước chân và nói chuyện của học sinh.

— —

“Thiệt hay giả? Không thể nào.....”

“Tôi cũng không tin.”

“..... Thật đó! Trước khi chào cờ, bên khối 12 đã truyền đi, mọi người đều nói như thế.”

“Giờ này Thương Ngạn còn chưa lộ diện, tôi thấy chuyện này có thể là sự thật.”

“Không phải còn có người thấy được sao?”

“Nếu nói vậy, chúng ta..... Khụ, không không, vậy không phải mấy nữ sinh khác trong trường sẽ có cơ hội sao .....”

“Đúng thế.”

Cái tên được nhắc đến trong cuộc trò chuyện làm Tô Mạc Mạc vốn không thêm để ý bỗng ngẩn ra.

Cô quay đầu nhìn cửa trước lớp học.

Đúng lúc mấy nữ sinh cùng lớp đang nghị luận đi vào.

Nhưng khi đối diện với Tô Mạc Mạc, bọn họ đều ngậm miệng, ngẩng vào chỗ của mình.

Tô Mạc Mạc càng thêm nghi hoặc.

Nửa phút sau, Tề Văn Duyệt và bạn cùng bàn Liêu Lan Hình cũng nắm tay về lớp.

Đi ngang qua bàn của Tô Mạc Mạc, Tề Văn Duyệt muốn nói gì đó, nhưng bị Liêu Lan Hình kéo lại, vì vậy đành phải nghẹn khuất nuốt lại lời muốn nói.

Hai người ngẩng xuống, Tô Mạc Mạc không kịp được xoay người.

Ba người đối mắt với nhau, không khí trầm mặc quái dị kéo dài vài giây.

Liêu Lan Hình bình tĩnh mở miệng: “Mình cảm thấy, Mạc Mạc muốn hỏi và chuyện cậu muốn nói, hẳn là cùng một chuyện.”

Tề Văn Duyệt và Tô Mạc Mạc nhìn nhau.

“Không được, mình thật sự không nhận được.”

Tề Văn Duyệt nói với tốc độ ánh sáng: “Mạc Mạc, trong trường bây giờ đang truyền đi muốn điên r ấ — — tất cả mọi người đều đang nói trong bữa tiệc hôm qua, Thư Vi và Thương Ngạn chia tay, còn chủ động hôn một nam sinh khác trong lớp chị ta! — — việc này rốt cuộc là thiệt hay giả!?”

“.....”

Nghe Tề Văn Duyệt nói xong, Tô Mạc Mạc nhú mày.

“Tiểu mỹ nhân Mạc Mạc của tôi ơi, xin cậu đừng thừa nước đục thả câu với mình.”

Tề Văn Duyệt quơ quơ cánh tay, biểu cảm sắp sửa rơi nước mắt — —

“Hôm nay mình vì chuyện này mà cãi nhau với người của lớp khác, cậu nhất định phải cho mình một đáp án.”

Tô Mạc Mạc nghe vậy, dòng suy nghĩ lệch đi — —

“Chuyện này..... Có gì để cãi nhau?”

Tề Văn Duyệt lòng đầy cảm phẫn vỗ ngực một phát, “Ngạn ca của chúng ta là ai chứ, sao có thể bị Thư Vi đá!”

Nói xong, cô nàng ủ rũ đi thấy rõ, “Nhưng bên khối 12 cũng th ềson sắt, mình thật mơ h ồ.”

Tô Mạc Mạc thấy bộ dáng ng ư quan nh ấn tí vào nhau của Tề Văn Duyệt, không khỏi cười kh ế.

“.....Cậu còn cười được.”

Tề Văn Duyệt bực bội nhìn cô.

“Sự phụ của cậu đã sắp bị bôi đen thành thứ gì r ấ..... Bây giờ cả trường đều nói cậu ấy đau khổ vì tình, chưa gượng dậy nổi, ngay cả nghi thức chào cờ cũng không tham gia.”

Vừa nghe đến đây, Tô Mạc Mạc giật mình.

Cô hoàn hồn, hai mắt cười cong lên.

Tề Văn Duyệt bực: “Cậu còn cười!”

“Cậu nói đi, cậu tin à?” Tô Mạc Mạc nỗ lực kiềm chế, hơi cong khoe môi nhìn cô ấy.

Tề Văn Duyệt dừng một chút, bản thân cũng bất đắc dĩ che mặt cười rộ lên — —

“Vậy nên mới nói suy nghĩ của bọn họ thật lạ, Ngạn ca của chúng ta làm sao có thể là loại người phạm đau khổ vì tình chứ?”

Tô Mạc Mạc không để ý đến lời trêu ghẹo của cô ấy, thì thầm nói.

“Hôm qua mình cũng ở đó.”

“.....???”

Tề Văn Duyệt sáng mắt, đập tay xuống bàn — —

“Mình biết mà, học trò cậu đây chắc chắn có tin tức..... Mau nói mau nói!”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, lắc đầu.

“Mình không thể nói chuyện khác. Nhưng sư phụ nói, thầy ấy không có quan hệ với Thư Vi.”

Tề Văn Duyệt: “Ừ? Hả hả??..... Cậu này đơn giản như thế, sao mình lại có cảm giác là tin tức khủng thế???”

Cô ấy xoay đầu, “Bạn cùng bàn, cậu thấy thế nào?”

Liêu học bá đã bắt đầu làm bài, nghe vậy chớp mắt, “Ý trên mặt chữ, không có quan hệ, còn có thể thấy thế nào.”

Tề Văn Duyệt: “Nhưng cả trường đã truy ền bọn họ là người yêu của nhau suốt một năm, sao không có — —”

Âm thanh im bặt, Tề Văn Duyệt sợ hãi nhìn Liêu Lan Hình — —

“Tất cả đều là Thư Vi đơn phương??”

Liêu Lan Hình gật đầu, dừng bút nghĩ ngợi.

“Mình đoán là một bên tình nguyện, chẳng qua lúc đó Thương Ngạn bị làm phiền nên mới không phủ nhận.”

Tề Văn Duyệt: “Phi ền? Phi ền cái gì?”

“.....” Liêu Lan Hình ghét bỏ nhìn cô ấy, “Cậu không nhớ học kỳ đầu tiên sao, mỗi ngày sau khi tan học, cửa lớp học của chúng ta r ầm rộ như thế nào à?”

Có lẽ nhớ đến tình cảnh nào đó, biểu cảm Tề Văn Duyệt hơi cương.

Sau một lúc lâu, cô lắc đầu cảm khái.

“Thì ra là vậy..... Nhưng mà, nếu thật là vậy, vì sao Ngạn ca lại đột nhiên phủ nhận chứ?”

“.....”

Liêu Lan Hình nghe vậy, có vẻ vô tình nhìn qua Tô Mạc Mạc.

Ngừng hai giây, cô ấy mỉm cười với Tô Mạc Mạc.

Sau đó Liêu học bá cúi đầu, tiếp tục làm bài tập của mình — —

“Lúc trước thì không sao hết, bây giờ thì đã có vương bận.”

“..... Hả?” Tề Văn Duyệt đang thất th ần vội vàng xoay qua, “Gì mà không sao hết r ồi đã có vương bận — — bạn cùng bàn, cậu đừng chỉ nói một nửa chứ!”

Liêu Lan Hinh không tiếp tục để ý đến cô ấy.

Tô Mạc Mạc duỗi tay, vuốt nhẹ chóp mũi.

Cô chậm chạp xoay vờ

Không biết vì sao.....

Sau khi bị Liêu học bá nhìn xong, bây giờ cô cảm thấy chột dạ khó hiểu.

.....

Còn chưa đến năm phút nữa là đến tiết một, cả lớp dần im xuống.

Mãi đến khi có tiếng mở cửa, kéo theo đám học sinh ngẩng đầu trông ra.

Tĩnh lặng vài giây, đột nhiên cả lớp xao động hẳn lên.

Tô Mạc Mạc còn đang tập trung vào sách vở cũng mờ mịt ngẩng đầu theo.

Chưa kịp thấy rõ gì hết, tầm mắt cô đã bị một thân ảnh cao lớn chiếm cứ hơn phân nửa.

— —

Hình như nam sinh chạy bộ lên lầu, nhịp thở hiếm khi không đều, vài sợi tóc mái đen thẫm ướt mồ hôi, có chút lộn xộn rủ xuống trên làn da trắng lạnh.

Tô Mạc Mạc dịu dàng nhỏ giọng hỏi:

“Sao bây giờ thầy mới.....”

Chữ “tới” còn chưa ra đã bị cắt đứt.

Bàn tay thon dài đặt một bình giữ ấm màu xám nhạt đến trước mắt cô.

Tô Mạc Mạc ngây người, “..... Đây là gì?”

“Sữa bò nóng.”

Thương Ngạn cầm ba lô, nghĩ nghĩ, bổ sung thêm, “Đã đun nóng. Nghe nói là loại có phẩm chất và thành phần dinh dưỡng cao nhất trong nước.”

Anh cong khóe môi, nghiêng người, cười như không cười nhìn cô gái.

“Sau này mỗi ngày đều mang cho em. Cao hơn mấy xăng ti mét, như vậy mới không phụ tấm lòng vất vả của sư phụ..... Biết chưa nhóc con?”

“.....”

Một lần nữa bị anh “nói móc” về chiều cao, Tô Mạc Mạc tức giận cắn răng trừng anh một cái.

“Hôm nay thầy không tham gia nghi thức kéo cờ, như vậy rất không đúng, thầy sẽ ——”

Lời còn chưa dứt, cằm cô đã bị người ta nắm lấy.

——

Vẫn là thủ pháp ngày hôm qua, vô cùng có ích.

Nhưng lúc này phía sau có một đống ánh mắt đang nhìn chằm chằm.

Cô thiếu chút nữa tức giận thành cá nóc.

Nam sinh rũ mắt nhìn xuống, con người đen tuyền, giọng nói khàn khàn do vận động xen lẫn ý cười chây lười ——

“Em có biết vì thứ này...”

Anh rũ mi, lướt mắt qua bình sữa trong tay cô ——

“..... Mà anh phải chạy qua bao nhiêu nơi ở thành phố C không.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ngơ.

Qua vài giây, cô do dự giờ bình giữ ấm trong tay lên.

Chột dạ hỏi nhỏ:

“Cái này sao?”

“Ừ.”

Thương Ngạn thu tay.

“Sản phẩm này có số lượng rất ít ở các chi nhánh, tìm được nó khá mất thời gian.”

Tô Mạc Mạc nhìn qua dáng vẻ khó có khi chật vật của nam sinh.

Vài giây sau, cô chớp chớp mắt.

Cô gái cúi đầu, nhìn bình giữ ấm trong tay mình, vô thức nắm chặt hơn.

Người bên cạnh duỗi tay, xoa nhẹ đỉnh đầu cô.

“Trước khi tan học phải uống xong.”

“Sau này mỗi ngày một ly, anh muốn nhận được thành quả vào lúc kiểm tra sức khỏe cuối kì.”

“.....”

Tô Mạc Mạc mở bình ra, hương thơm ấm áp của sữa bò lan tỏa.

Cô nếm một ngụm.

Có chút ngọt.

Đôi mắt cô gái bị sữa bò ấm áp hun trở nên ẩm ướt.

“Nhận..... Thành quả gì?”

Giọng nói r ãu r ã yếu ớt.

Nam sinh bên cạnh cười ra tiếng, dừng lại hành động lấy sách — —

“2cm..... Có làm khó em r ãi không?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Đổi thành cá nóc.

*

Tiết đầu tiên vào thứ hai của lớp 11-1 chính là tiết Hóa Học của chủ nhiệm Lý Sư Kiệt.

Kết thúc tiết học, Lý Sư Kiệt không vội rời đi mà quay đầu nhìn thoáng qua bàn học duy nhất ở hàng đầu tiên.

“..... Thương Ngạn.”

Trong lớp yên lặng, không có ai lên tiếng.

Tô Mạc Mạc thoát khỏi một đ ãehóa tràn đ ãy thống khổ kia, quay qua nhìn bên cạnh mình.

— —

Nam sinh nằm trên bàn mang tai nghe hãng Táo, lông mi đ ãe trên làn da trắng trẻo, ngủ rất sâu.

“Thương Ngạn?”

Lý Sư Kiệt cao giọng hô một tiếng nữa.

“.....”

Người nào đó vẫn đang trong trạng thái ngủ say.

Lý Sư Kiệt nhú nhú mày, cũng bất đắc dĩ.

— —

Thành thích lý hóa của Thương Ngạn ưu tú một cách kì lạ, các bài học mà giáo viên bọn họ giảng cho các học sinh khác, đối với anh đúng là không có gì tất yếu để nghe.

Hơn nữa tuy rằng người này đi học không hề nghe giảng, nhưng cũng không quấy rối, đeo tai nghe hăng Táo lên, yên lặng xoay mặt qua kia.

— — Đúng là làm ông không thể nói gì.

Lý Sư Kiệt vừa chuẩn bị bỏ ý tưởng đánh thức của mình, định tìm thời điểm khác rồi nói thì đã thấy cô gái ngồi cạnh nam sinh dẫn đo một lát.

Tô Mạc Mạc đánh bạo vươn tay, kéo tai nghe hướng về bên này của nam sinh xuống.

— —

Toàn lớp sợ hãi bịt kín miệng, nín thở nhìn cô gái.

Nam sinh bị quấy nhiễu giấc ngủ chậm rãi mở mắt, con ngươi đen như mực không có tiêu điểm.

Cô gái kéo tai nghe của anh xuống cẩn thận nâng đầu ngón tay — —

“Thương Ngạn, thầy Lý gọi cậu.”

Không khí tĩnh lặng vài giây.

Nam sinh hơi nhú mày, có hơi không kiên nhẫn tháo tai nghe ra, chậm chạp đứng lên.

— —

Không có dáng vẻ muốn bùng nổ như trong tưởng tượng của bọn học sinh.

Anh nhìn đ ồng h ồ.

Đã hết tiết một.

“..... Uống xong rồi sao?”

Giọng nam sinh rè rè tr ần đ ầy mơ màng do buồn ngủ, cực kì tr ần th ấp.

Cô gái phản ứng lại, chậm rãi gật đầu.

Thương Ngạn lười biếng gục mắt, ngáp một cái, giọng điệu vẫn vậy.

Gương mặt tuấn tú không có biểu cảm.

“..... Ngoan.”

Nói xong, anh mới duỗi chân bước ra, đi đến trước bục giảng.

“Th ầy, ngài tìm em.”

“..... Hả, à, đúng vậy.”

Lý Sư Kiệt lấy lại tinh thần.

“Em cùng th ầy ra ngoài một lát.”

“.....”

Thoạt nhìn Thương Ngạn vẫn chưa tỉnh ngủ, buồn bã ù xù đi ra ngoài.

Lý Sư Kiệt xuống bục giảng trước, có hơi khó hiểu và quái lạ nhìn qua phương hướng Tô Mạc Mạc

Ngoài lớp học.

Bọn học sinh vừa tan học đang vui đùa ồn ã, có người đuổi theo người khác chạy đến trước cửa lớp một.

Chỉ có đi đầu khi nhìn thấy Thương Ngạn đi đằng sau Lý Sư Kiệt, đám người chạy tới bỗng thay đổi sắc mặt, nháo nhào rút lui.

Lý Sư Kiệt đứng lại thấy một màn này, không biết nên khóc hay nên cười, quay đầu nhìn nam sinh đằng sau.

— —

Ngay cả mí mắt cũng không nâng, thoạt nhìn chỉ cần cho anh một cây gậy là có thể dựa vào rồi ngủ luôn.

Lý Sư Kiệt bất đắc dĩ, “Gần đây tổ máy tính của các cậu rất bận?”

“..... Còn ổn.”

Thương Ngạn néo néo ấn đường, miễn cưỡng thanh tỉnh chút.

Lý Sư Kiệt: “Vậy sao em cứ như dân chạy nạn thoát khỏi doanh trại ba ngày không ngủ thế?”

Thương Ngạn lười nhác nhếch mép.

“Tối hôm qua giúp thầy Hoàng hoàn thành một chương trình, ngủ hơi trễ.”

Lý Sư Kiệt nhướn mày, “..... Vậy sáng nay em không tham gia nghi thức chào cờ cũng là vì việc này?”

“Không phải.”

Lý Sư Kiệt: “Vậy vì chuyện gì?”

“.....” Thương Ngạn tạm ngưng, “Việc tư.”

Sắc mặt Lý Sư Kiệt trầm đi.

“Việc tư?..... Giống như những gì trong trường truy ền đi?”

Thương Ngạn khó có khi giật mình, “Truy ền cái gì?”

“Em và Thư Vi lớp 12 kia.....”

Nói được một nửa, hình như Lý Sư Kiệt cảm thấy không phù hợp, mà càng nhú chặt.

“Thương Ngạn, thầy biết em thông minh, việc học đối với em là thuận bu ồm xuôi gió. Nhưng em còn có tổ máy tính..... Huống chi giai đoạn này của học sinh vẫn nên lấy học tập làm trọng. Máy chuyện yêu đương này, lên đại học em muốn làm gì cũng được, vì chuyện này mà ảnh hưởng tới việc học, em thấy có đáng giá hay không?”

“..... Yêu đương?”

Thương Ngạn cười nhạt, “Thầy, ngài đừng tìm em, tìm người bịa đặt giải quyết nhanh hơn.”

Lý Sư Kiệt ngăn người, “Ý em là, không có việc này?”

“Dạ.”

“Tôi đã nói mà.....” Lý Sư Kiệt nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy sao nghi thức chào cờ sáng nay em không tham gia?”

Thương Ngạn trầm mặc trong giây lát rồi cười khẽ.

“Việc tư.”

“.....”

Nụ cười này, Lý Sư Kiệt cũng là đàn ông nên nhạy bén nhận ra có tin tức nào đó.

“Thương Ngạn, vẫn là câu nói kia của thầy, lấy việc học làm trọng, yêu đương sau này có thể — —”

“Thầy.”

Thương Ngạn giương mắt, lộ ra ý cười lưu manh.

“Có một số việc, chính em cũng không khống chế được..... Làm sao bây giờ.”

Tác giả có lời muốn nói: Ngạn ca: Thầy cho rằng em không muốn một mình sao?

Hết chương 26

#xanh

Chương 27: "Cút"*

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Tên chương do editor tự đặt

Bên kia Thương Ngạn đi theo Lý Sư Kiệt ra khỏi lớp, cánh cửa đang sau bọn họ vừa đóng lại, cả lớp liền không kiểm soát được xao động lên.

“Wow wow Tô Mạc Mạc cậu quả thật rất to gan lớn mật — —”

Tề Văn Duyệt khoa trương hô nhỏ.

“Ngay cả rằng hổ mà cậu cũng dám sờ, có phải cậu muốn lên trời luôn rồi không??”

Tô Mạc Mạc khó hiểu xoay người.

“Răng hổ gì?”

Tề Văn Duyệt: “Đương nhiên là Ngạn ca rồi, cậu ấy ngủ mà cậu cũng dám gọi? Giáo viên các môn ngoại trừ thầy dạy Văn, làm gì có ai dám quàn cậu ấy chứ!”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, nhú mày.

“Như vậy không tốt.”

Tề Văn Duyệt: “Ha, cậu đã vào lớp được một tuần rồi, đâu phải cậu chưa nghe thành tích của Ngạn ca, bọn họ có cách gì để quàn?”

Tô Mạc Mạc lắc đầu: “Không tốt cho làm việc và nghỉ ngơi.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Được thôi.

“Mình thấy trước tiết học, cậu hàn huyên với cậu ấy hồi lâu, thế nào, biết vì sao cậu ấy không tham gia chào cờ không?”

Tô Mạc Mạc chần chừ, khẽ gật đầu.

Tề Văn Duyệt sáng mắt, tiến sát đến, “Vì chuyện gì vậy?”

Tô Mạc Mạc duỗi tay, cầm lấy cái bình màu xám ở góc bàn đưa đến trước mặt lắc nhẹ.

“Bởi vì sữa bò.”

Tề Văn Duyệt: “.....?”

Tô Mạc Mạc: “Thầy ấy nói phải chạy đi nhiều nơi mới mua được.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt: “????”

Nghẹn hơn mười giây, Tề Văn Duyệt rít từng chữ từ kẽ răng: “Vậy nên Thương Ngạn..... mới sáng sớm đã chạy khắp nơi..... để mua cho cậu một ly sữa bò??”

Tô Mạc Mạc: “Đã đun qua, cũng mất thêm một khoảng thời gian.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt “khóc rống” xoay đầu ôm lấy Liêu Lan Hình vừa cứng người, “Liêu Liêu, đây là tình cảm thầy trò cảm động trời đất gì vậy — — mình cũng muốn có một sư phụ như vậy!”

Liêu Lan Hình mặt không biểu cảm lật một trang sách.

“Đừng muốn.”

“..... Vì sao?”

“Cậu không đẹp, cũng không đáng yêu.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt: “Tuyệt giao!”

Tô Mạc Mạc bị lời của Tề Văn Duyệt chọc cười, ánh mắt có chút bất an sượt qua cửa lớp.

— —

Cũng không biết, chủ nhiệm lớp gọi Thương Ngạn ra ngoài là vì việc gì.....

Tô Mạc Mạc đang nghĩ ngợi, giáo viên sinh học của lớp một đã ôm một xấp bài thi tiến vào từ cửa trước và bước lên bục giảng.

Tiếng ồn trong lớp im bật.

Đám học sinh lo lắng nhìn bài thi trong lòng giáo viên sinh học.

“Kết quả bài trắc nghiệm thứ năm tuần trước.”

Giáo viên sinh học lạnh mặt, đặt xấp giấy trong tay lên bàn.

“Điểm của các em thi xong ngay cả cơm cũng không đủ ăn, còn không biết xấu hổ mà làm ồn?”

Cả lớp im như thóc.

Vị giáo viên sinh học của lớp một tuổi gần 50, tính tình không tốt lắm, sau lưng bị học sinh thường xuyên gọi là “Cô giáo thời kì mẫn kinh”.

Học sinh cả lớp không có mấy người dám trêu chọc.

“Đại biểu môn sinh.” Cô giáo dạy sinh lạnh giọng hô. “Đi lên, phát bài xuống.”

Đại biểu môn sinh không dám trì hoãn, nhanh chóng đi lên.

Nhận lấy xấp bài, cậu ta tìm mấy bạn học gần đây giúp đỡ phát ra.

Chỉ có đi đầu đa số học sinh lúc này không có tâm trạng giúp đỡ — —

Bọn họ lo lắng nhìn chằm chằm xấp giấy mỏng chưa đưa ra trong tay cô giáo sinh học.

Tô Mạc Mạc lần đầu tiên làm trắc nghiệm ở đây, đương nhiên không hiểu quy củ, hoàn toàn không hiểu vì sao mọi người lại yên lặng quái lạ như thế này.

Tại nghe thấy Tề Văn Duyệt đằng sau run rẩy nói thầm — —

“Xong rồi xong rồi, lần này cô già lại nữa rồi, cậu mong hào quang học bá của vị kia phù hộ cho tôi..... Thượng đế Amen Phật Tổ Quan Âm Bồ Tát Tây Vương Mẫu*..... Phù hộ con ngàn vạn lần đừng có mặt trong đó.....”

*(Tây Vương Mẫu: là vị nữ thần cổ đại rất nổi tiếng trong truyền thuyết Đạo giáo Trung Quốc. Nguồn: Wikipedia)

Tô Mạc Mạc: “— — ?”

Thượng đế Phật Tổ gì đó, cô có thể hiểu được, nhưng cậu Tây Vương Mẫu là tập tục của địa phương nào?

“Được rồi, các em cũng hiểu quy củ, những em bị tôi điểm danh tự mình đi lên nhận bài thi.”

Giáo viên sinh học nói xong, quả nhiên cầm lấy xấp bài thi đó gọi tên từng người.

Mắt thấy mấy học sinh đi lên nhận bài bị mắng đến máu chó phun lên đầu, bọn học sinh đều hoảng hốt nhìn đại biểu đang phát bài, cậu nguyện bài của mình nhanh nhanh tới tay.

Tô Mạc Mạc canh lúc quay đầu ra đằng sau, tò mò hỏi: “Cô giáo để lại những bài có thành tích kém nhất sao?”

Tề Văn Duyệt vẫn chưa nhận được bài đang tiến vào trạng thái hóa đá, không có lòng tốt liếc nhìn cô.

“Cậu quá ngây thơ rồi..... Bất kì thứ hạng thành tích nào cũng có khả năng bị lôi đầu lên, chỉ cần cậu phạm phải một sai lầm cấp thấp trong mắt cô giáo..... Hu hu hu bạn cùng bàn lén trộm đuôi của mình có còn không vậy.....”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Ai cũng không buông tha sao?”

Tề Văn Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi: “Cũng không phải tất cả! Bàn cùng bàn đại học bá này của mình cũng từng bị lôi lên giáo huấn! Nhưng nếu nói có người nào chưa từng bị cũng chắc chắn sẽ không bị lôi lên, chính là——”

Chưa nói hết, cửa trước lớp học đã bị đẩy ra, Thương Ngạn vừa nghe Lý Sư Kiệt “giáo dục” xong, mang theo thần thái lười nhác đi vào.

Tề Văn Duyệt giơ ngón tay ——

“Đó, tới kìa.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Tề Văn Duyệt: “Sư phụ của cậu chính là đại biến thái của khoa lý..... Ồm..... Thật xin lỗi, xin cậu quên từ mình mới nói đi, tóm lại là, cậu ấy là người duy nhất chưa từng bị giáo huấn, sau này cũng sẽ không.”

Nhớ đến tình trạng ngày nào cũng ngủ của anh, Tô Mạc Mạc thần kì nhìn qua.

Thương Ngạn gục mi mắt vòng qua trước bục giảng, có vẻ như hoàn toàn không nhìn thấy người đang giáo huấn học sinh, cũng hoàn toàn

không cảm nhận được bầu không khí căng thẳng trong lớp.

Trong lúc đi còn ngáp một cái, bộ dáng vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Thương Ngạn.”

Trên bục giảng, giáo viên sinh học thấy anh, không nhịn được hỏi: “Thứ tư tuần trước sao em không đi học?”

“.....”

Vẻ mặt chưa tỉnh ngủ của Thương Ngạn xen lẫn không kiên nhẫn.

Nhưng anh vẫn dừng bước, giọng điệu chây lười.

“..... Đến tỉnh T tham gia thi đấu.”

“VẬY À.”

Giáo viên sinh học lật lật quyển giáo án trong tay, lấy ra một tờ bài thi mới.

“Đây bài trắc nghiệm thứ tư tuần trước, em lấy về đi..... Độ khó không cao lắm đối với em, trong này có hai đề bài, cô đã dùng bút xanh đánh dấu, em làm hai đề bài này là được.”

“Dạ.”

Thương Ngạn duỗi tay tiếp nhận, vẫn là giọng nói rề rề chưa tỉnh.

“..... Cảm ơn cô giáo.”

Lúc này giáo viên sinh học mới lộ ra ý cười đầu tiên từ khi tiết học bắt đầu.

Tề Văn Duyệt ngồi sau Tô Mạc Mạc, nâng mặt chết lặng và cảm khái: “Đãi ngộ của học thầ* , làm người phàm như tôi thật hâm mộ.”

*(Học th ần: Không c ần học gì cũn g giỏi)

Đối lập với gương mặt xanh xao và xám xịt của bạn học sinh đứng bên cạnh bị mắ ng, Tô Mạc Mạc sợ hãi trong lòng gậ t đ ầu.

Giáo viên Sinh học phấ t một tờ bài thi mới trong tay, ý cười trên mặt tở n mất — —

“Tô Mạc Mạc.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngâ y người.

T ề Văn Duyệt: “Mẹ nó!”

Thương Ngạn đ ă đi qua bực giăng cũn g dừn g lại.

Anh nheo mắt.

Trong t ầm nhìn đ ằng trước của anh, cô gái ngơ người nhìn bực giăng, sắc mặt mờ mịt “tôi là ai, tôi ở đ ầu, tôi đ ằng làm gì”.

Với khí thế giáo huấ n học sinh của giáo viên Sinh học.....

Nói không chừn g nhóc con sẽ bị dọa khóc.

Thương Ngạn nhú m ày.

Ủ r ữ trên mặt tan biế n hơn nữa.

Trướ c khi Tô Mạc Mạc vịn bàn đứn g dậy, Thương Ngạn xoay người đi đ ến bực giăng.

Giáo viên môn sinh vừa ngắ n g đ ầu, đ ằng chuẩ n bị mắ ng thì đ ột nhiên ngắ n ra — —

“Thương Ngạn.....? Em còn chuyệ n gì sao?”

“Đây là bài của bạn cùng bàn của em, em giúp cậu ấy lấy.”

Giáo viên Sinh học sừng sốt, “Nhưng bài thi này của em ấy — —”

“Em phụ đạo.”

Thương Ngạn lời ít ý nhiều.

Giáo viên môn Sinh không hề nghi ngờ năng lực của Thương Ngạn, nghe vậy cân nhắc hai giây liền gật đầu đồng ý.

Cô đem bài thi đưa qua — —

“Nền tảng của bạn cùng bàn của em cũng khá ổn, nhưng phần sau, đặc biệt là nội dung tháng trước, học hành rất rối loạn. Với thành tích này của em ấy không thể trụ vững được kì thi giữa kì vào tháng sau đâu.”

“.....”

Thương Ngạn nhận bài thi, vừa nhìn thấy con số màu đỏ trên đó thì không nhận được nhú mày.

Đỡ ra hai giấy, anh xoay người ngược mắt, cong môi nhìn cô gái.

Nụ cười này có hơi lạnh — —

“Cô giáo yên tâm, em nhất định sẽ quản giáo nghiêm hơn nữa.”

Cô trò cả lớp: “.....?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

.....

40 phút sau, chuông tan học vang lên.

Cô giáo dạy sinh đứng trên bục giảng khép giáo án lại.

“Tiết tiếp theo của các em là tự học đúng không? Dành thời gian sửa lại bài thi này cho tốt, nghe rõ chưa — — đừng có lúc nào cũng bỏ qua môn sinh, khoa lý này, các em có thể không thi môn sinh sao?”

Nhắc nhở một lúc lâu, giáo viên sinh học mới xoay người rời khỏi lớp.

Bên này, có học sinh u oán la lên.

Trước cửa lớp, vài người hấp tấp vọt vào.

Lệ Triết c ãn ãu tức giận chạy ãn, ãn trước bàn học của Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn mới ãn lại — —

“Ngạn ca, tôi nghe khắp khối 12 ãu truyền rằng cậu mẹ nó bị Thư Vi ãa — — thằng ngu nào nói vậy, có ãn tôi xách nó tới ãy cho cậu không!”

Thương Ngạn khó có khi không có trạng thái ngủ gật, lúc này ãn ãn bút ãc bài kiểm tra sinh của Tô Mạc Mạc.

Nghe vậy, anh ngừng tay, nghiêng mặt sang, ánh mắt rơi xuống gò má trắng nõn hồng hồng của của gái.

“Nhóc con, em ãy sao.”

“.....?”

Cô gái còn ãn ãm chìm trong ãng cân bằng ãu tiết máu khó hiểu ngẩng ãu nhìn anh.

*(ãy là kiến thức nào ão thuộc môn Sinh, mình không biết, bạn nào biết giúp mình bình luận bên ãn, cảm ơn)

Nhớ ãn câu hỏi lơ mờ nghe ãn, cô ãn mơ hồ, cẩn thận hỏi lại:
“Sao em phải..... ãy?”

Thương Ngạn nhìn ãm ãm cô hai giây, cười cười rũ mắt.

“Vậy kê nó.”

Lệ Triết: “— — ??”

Lệ Triết: “Không không..... Vậy cứ để bọn họ đồn sao? Hơn nữa tôi nghe nói sáng nay Thư Vi lôi kéo nam sinh đó khoe ân ái khắp nơi — — Ngạn ca, chuyện này cậu nhin được sao?”

Thương Ngạn cười nhạt, ánh mắt trào phúng.

“Sao tôi phải nhin?”

Lệ Triết hoàn toàn mông lung.

“Vậy nên rốt cuộc là không đành lòng nên nhin sao?”

Lần này, Tô Mạc Mạc ng ỡ dậy trước khi Thương Ngạn đáp lời.

“Không phải không đành lòng nên nhin, là không cần nhin.”

Tô Mạc Mạc mềm giọng giải thích.

“Trầm mặc là khinh bỉ tối cao nhất, khinh bỉ tối cao nhất là không nói gì, hơn nữa là ngay cả mắt cũng không nhích. ”

Nói xong, đôi mắt cô lóe lên ý cười nhợt nhạt.

“Đây là câu nói của Lỗ Tấn tiên sinh trong 《 Bán hạ tiểu tập (để nguyên convert) 》 phần thứ tám*.” Cô nghiêng người, “Sự phụ, ý của thầy là như vậy đúng không?”

*(Cả đoạn này mình edit theo bản convert, tra Google thì nhiều tựa sách quá, mình không chắc là cái nào nên edit đoạn trích khá lủng củng, bạn nào có biết thì giúp mình)

Thương Ngạn chỉ vào bài thi, “Làm bài.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

“Đây..... Thật.....”

Khó có khi được nghe tiểu nữ thần mỹ nhân của mình nói một câu nhĩ nhĩ chữ như này, Lê Triết ngờ ra tại chỗ, thật lâu sau cũng không thốt ra được một lời hoàn chỉnh.

Thương Ngạn liếc cậu ta, ánh mắt hơi lạnh.

“Còn có việc?”

Lê Triết đỏ mặt cả buổi, cuối cùng mới vớt vát tâm trí từ trong bùn ra, cậu ta hoảng loạn quay đầu nhìn Thương Ngạn.

“Tiết sau là tiết tự học, Ngạn ca cậu định đi..... À, Tổ Huấn Luyện sao?”

Thương Ngạn rũ mắt suy tư hai giây,

“Không đi.”

Trong khi nói, Thương Ngạn đứng dậy.

Một tay anh chống bàn, một tay khác gõ gõ bài thi Sinh học dưới mí mắt Tô Mạc Mạc.

“Cầm sách sinh, bút, bài kiểm tra này, còn có vở —— đến phòng tự học với anh.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Lê Triết sững sốt nhìn xung quanh, “Ngạn ca, cậu muốn.....?”

Thương Ngạn hé môi, bốn chữ mang ý vị sâu xa.

“Nghiêm khắc dạy dỗ.”

Lê Triết: “——??”

Tô Mạc Mạc: QAQ

*

Phòng tự học của Tam trung, hay nói đúng hơn là thư viện.

Ngay giữa khu dạy học, có một tòa lầu bốn tầng đơn lẻ. Mỗi tầng đều chia thành khu đọc và khu tự học, chiếm diện tích rất lớn.

Trong trường có ba khối, tiết tự học của khối 12 đã bị giáo viên chiếm không còn là chuyện lạ nữa, còn khối 10 thì chỉ mới kết thúc thi giữa kì chưa bao lâu, vẫn chưa lấy lại trạng thái, nên toàn bộ tòa lầu thư viện cơ bản cũng chỉ có khối 11.

Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc đi thang máy lên lầu 4.

“Hầu hết sách tham khảo và phụ đạo ngoài lớp của khoa lý đều ở tầng 4.”

Bước ra thang máy, Thương Ngạn nói với Tô Mạc Mạc.

“Trước khi có kết quả khoa lý, nơi này chính là “nhà” của em, biết chưa.”

Tô Mạc Mạc: “..... Ồ.”

Cô ghét sinh học.

Thương Ngạn: “Lại đây, anh dẫn em đi làm quen khu sách báo.”

“.....”

Tô Mạc Mạc tâm bất cam tình bất nguyện dịch lên.

“Kệ này là vật lý. Đây là một loạt các bản tái bản chỉnh sửa của sách giáo khoa; ba hàng này là sách phụ đạo hoặc sách tham khảo; ba hàng này là bài tập và đề chính thức.....”

Hai bóng người đi theo hình chữ S vòng qua hết các kệ sách khá cao ở tầng bốn.

Thương Ngạn vừa đi vừa nhỏ giọng giới thiệu cho Tô Mạc Mạc cách sắp xếp sách.

Sau khi nói xong phần hóa học, hai người đi đến khu sinh học.

“Nơi này — —”

Thương Ngạn vừa cất lời, cách một loạt kệ sách song song với nhau, đột nhiên truyền đến tiếng hai nữ sinh nói chuyện — —

“Mặt mũi Thư Vi cũng thật lớn, trong trường có ai không biết là chị ta không có mặt mũi quăn lấy Thương Ngạn..... Sao chị ta có thể không biết xấu hổ nói mình đá Thương Ngạn?”

“Không chiếm được cũng chỉ có thể giả vờ thanh cao.”

“Giờ thể dục tập trung trước tiết, mình còn thấy chị ta lôi kéo nam sinh trong lớp chị ta anh em em em bên kia hành lang..... Cũng không biết làm cho ai xem.”

“Dù sao chắc chắn Thương Ngạn không phản ứng chị ta, làm cũng vô dụng.”

“Hi hi, cơ mà..... Trước kia chị ta khoe khoang như thế, cả ngày hận không thể công khai cho mọi người mình và Thương Ngạn có quan hệ, nhớ tới liền ghê tởm.....”

“Bây giờ vả mặt.”

“Xứng đáng!”

“.....”

“Nhưng mà gia cảnh Thư Vi tốt, trong trường không có mấy ai dám chọc chị ta..... Đỡ lại là một nữ sinh bình thường, nếu có liên quan đến Thương Ngạn, còn không phải sẽ bị xa lánh rồi nghỉ học luôn sao.....”

“Khoa trương như vậy?”

“Đương nhiên! Vào học kì I, ngay cả Thư Vi cũng bị người ta vẽ bậy lên bàn kê buồng tha đi đó!”

“Trời ơi — —”

“.....”

Hai nữ sinh hoàn toàn tập trung tám chuyện, không chú ý đến cách mấy kệ sách, giữa những khe hở trên sách còn có hai bóng người đứng đối diện.

Ban đầu, biểu cảm Thương Ngạn còn lười nhác nhạt nhẽo, nhưng càng nghe, cảm xúc trên mặt anh không khỏi ủ dột đi.

Tô Mạc Mạc ghen ghen, nói nhỏ:

“Sư phụ, chúng ta đi trước đi.....”

Nhưng lỗi tai hai người bên kia cực kì thính, cả hai vốn đã đi đến tận sâu bên trong kệ sách, nữ sinh kia nghe được tiếng nói, sắc mặt khẽ đổi — —

“Ai ở đằng đó?”

Thông qua khe hở trên kệ sách có thể nhìn thấy hai người đó bước nhanh vòng qua, sắp đi đến bên đây.

Đây là kệ sách đầu tiên của khu sinh, khác với khu khác, đúng lúc có một góc chết bên trong, vào được mà không ra được — —

Ngoại trừ hướng hai nữ sinh đó đi vào, giữa kệ sách này và bức tường không còn con đường nào khác.

Nhớ đến lời cuối cùng của hai nữ sinh đó, Thương Ngạn nhú mày.

Anh áp người xuống, duỗi tay ôm cô gái vào lòng, tựa lên kệ sách.

Giọng nói nam sinh khàn khàn — —

“Đừng lộn xộn, đừng lên tiếng.”

Gần như anh vừa nói xong, ngay đường đi vào cửa kệ sách, hai nữ sinh cảnh giác đi đến.

Cả hai không khỏi đồng thời sửng sốt.

— —

Trong tầm nhìn của bọn họ, ở góc cuối của kệ sách, một bóng người vai rộng eo thon chân dài đứng đó.

Một tay nam sinh chống trên kệ sách, một tay khác nắm eo cô gái, đè sát người ta lên kệ sách.

Hai chân mảnh khảnh của cô gái đều bị đầu gối anh chống lấy, không có khả năng giãy giụa tìm đường sống, anh giam cầm cô giữa kệ sách và cơ thể mình.

Bóng dáng ái muội.

Đang làm chuyện gì..... Không cần nói cũng biết.

Hai nữ sinh ngỡ ra tại chỗ.

Qua vài giây, một trong hai lấy lại tinh thần, kinh ngạc hô lên:
“Thương..... Thương Ngạn?”

“.....”

Trước kệ sách, nam sinh xoay cẳng cổ thon dài.

Anh ngẩng đầu, hơi xoay tầm mắt.

Góc nghiêng đẹp đẽ sắc bén.

Con người tối đen, giọng nói rè rè.

“..... Cút.”

Hết chương 27

Chương 28: "Sao nào, muốn cần sư phụ?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mãi đến khi hai nữ sinh đó rưng rưng nước mắt chạy đi, Tô Mạc Mạc vẫn chưa hiểu rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Vẫn đứng trong góc này, sau một hồi yên lặng thật lâu, cô cẩn thận ngẩng mặt, lao lực nhón chân ló đầu nhỏ ra từ cánh tay của nam sinh — —

Đằng sau Thương Ngạn đã không còn bóng người.

Tô Mạc Mạc không hiểu sao lại thở phào một hơi.

Cô hạ chân xuống, tò mò ngẩng đầu nhìn nam sinh trước người.

“Sư phụ, lúc này.....”

Vừa mới nói, chàng trai trước người cô đã ngoái đầu.

Thương Ngạn rũ mắt quan sát cô gái gầy trong gang tấc này.

Lúc này anh diễn trò, vốn là tư thế khom người, cánh tay đỡ trên rìa kệ sách bên tai cô.

Khoảng cách gầy như thế này, anh gầy như có thể đếm được số lông mi của cô.

Bên tai yên tĩnh đến tận cùng.

Trong góc nhỏ một mét vuông này, chỉ còn lại hô hấp lẫn vào nhau.

Từng luồng không khí đều bị kéo dài vô tận, ra vào nhẹ như không tiếng động giữa cánh môi hơi khép mở của cô gái.

Còn cặp con ngươi màu hổ phách bởi vì kinh hoàng mà có chút ướt át, đờng tử đen nhánh hơi mở to, vô tội nhìn anh.

Trong lòng có vô số thanh âm nói cho anh.

Không thể.

Không được.

Lùi lại.

.....

Nhưng ngay tại vực sâu thăm thẳm, có một giọng nói dịu dàng yếu điệu, như có như không, hết như ma âm mê hoặc lòng người, từ những khe hở nhỏ thấm vào từng giọt từng giọt, phóng đại lên, đến khi cắn nuốt toàn bộ lý trí của anh — —

Nhân lúc cô ấy không hiểu gì hết.....

Biến cô ấy thành của mày đi.

— —

Chỉ một mình mày.

Lời cuối cùng tựa như một bàn tay vô hình đẩy anh xuống vực sâu phía trước.

Vậy nên không nghe được những lời khuyên nhủ đó.

Tất cả ý thức chỉ còn lại câu này.....

Thương Ngạn rũ mi, tia sắc bén trong mắt tối đi, anh vòng tay qua eo cô gái và cúi người — —

“..... Sư phụ.”

Vào ngay giây phút cuối cùng, một giọng nói cực nhỏ kéo anh lại.

Thương Ngạn động động h ầu kết, ngược mắt.

“.....”

Sâu trong mắt cô ẩn chứa một tia khiếp sợ vô thức, ngón tay rữ bên người nắm chặt.

Nhưng cô không kêu lên sợ hãi, cũng không giãy giụa, chỉ nhìn anh như thế.

“Thầy muốn giống..... Thư Vi như vậy.....”

Tô Mạc Mạc bất an nhìn xuống đất, kiềm chế hoảng hốt dưới đáy lòng, lặp lại lần nữa.

“Giống chị ta như vậy sao.....”

Thương Ngạn trề mắt.

Anh đứng thẳng người, lát sau mới thấp giọng cười rộ lên.

“Thế nào, em cho rằng anh phải dùng em trả thù cô ta?”

“.....”

Tô Mạc Mạc không trả lời, thấy nam sinh lùi lại, cô thở ra một hơi nhẹ, vẫn còn khiếp sợ giương mắt nhìn anh.

Thương Ngạn cười nhạt một tiếng, dờn mắt qua bên cạnh.

“Cô ta là ai chứ.”

Trên gương mặt trắng trẻo anh tuấn, giữa cặp mày sắc bén hiện lên tia khinh thường nhạt nhẽo.

Vài giây sau, khi tất cả những cảm xúc đó vơi bớt, Thương Ngạn hạ trề mắt, nheo mắt — —

“Không phải hôm qua đã nói rồi sao, anh không có quan hệ gì với cô ta; nếu để anh nhắc lại.....”

Thương Ngạn không nói tiếp.

Anh nhìn xuống, ánh mắt đặt trên hai chân mảnh khảnh của cô gái.

Tô Mạc Mạc bất an rụt về phía sau.

“Vậy lúc này……”

“…… Chọc em chơi.”

Thương Ngạn nhìn cô.

Đầu lưỡi chổng lên hàm trên, khóe môi khẽ nhếch, anh hờ hững — —

“Bị dọa rã?”

“……”

Cô vô thức gạt đầu khi nghe anh nói. Khi hồi thần lại vội vàng lắc đầu, nâng cặp mắt trong suốt đối diện với anh — —

“Chúng ta đã nói rõ với nhau, thầy không ghét em, em cũng không sợ thầy.”

Thương Ngạn hơi cứng người.

Sau một lúc lâu, anh duỗi tay xoa xoa mái tóc dài của Tô Mạc Mạc — —

“Lần sau phải nhớ kĩ, gọi “sư phụ” sớm một chút.”

Nói xong, anh xoay người đi ra.

Vừa nghiêng mắt, ý cười dưới đáy mắt nam sinh bỗng chốc trềnh xuống.

……

Mây đen rã à.

Thương Ngạn.

*

Khu tự học nằm đằng sau khu đọc sách sát cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là tán cây cổ thụ xanh um tươi tốt, còn có ánh mặt trời xuyên qua khe hở những chiếc lá loang lổ như lá vàng.

Bóng lá cây rơi xuống như tô điểm thêm cho bàn ghế sát cửa sổ.

Sáng ngời nhưng không chói mắt.

Bên này đầu là bàn dài mười người, năm người ngồi đối diện nhau. Lúc này không có quá nhiều học sinh, cách đó không xa có vài người thưa thớt.

Thương Ngạn chọn một bàn trống hai ghế cạnh nhau, kéo một trong hai ra, ý bảo cô ngồi xuống.

“Ngồi đây.”

“.....”

Tô Mạc Mạc gật đầu, ôm cặp sách trước người ngồi vào.

Thương Ngạn ngồi bên trái cô.

Anh lấy tờ đề trống giáo viên sinh học đã đưa tiết trước, đặt trước mặt Tô Mạc Mạc, duỗi tay gõ lên hai câu hỏi lớn bên trong.

“Hai câu này, em đọc trước một lần rồi làm.”

Khác với ngữ điệu chây lười rời rạc bình thường, giọng của anh mang theo sự bình tĩnh không cho phép cãi lại.

Tô Mạc Mạc nghiêng mặt nhìn lên anh.

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, trên làn da trắng có một tầng sáng mỏng, từ góc độ bây giờ của cô, mũi anh cao thẳng xinh đẹp khác thường.

Nhưng không có cảm xúc.

Gương mặt đẹp đẽ chói mắt như thế này, hiện tại không có chút biểu cảm, môi mím chặt, lộ ra khí thế áp bức sắc bén.

Dường như vô cùng không vui vì chuyện nào đó.

Tô Mạc Mạc vừa định thu mắt thì nghe anh lên tiếng.

“Đáp án và đề bài..... Viết trên mặt anh?”

“.....”

Tô Mạc Mạc chợt dạ giương mắt.

Đối diện với con người đen nhánh nhìn xuống.

Ha.

Dĩ thật.

Tô Mạc Mạc không dám phản bác, chỉ trộm trừng anh một cái mới cúi đầu.

Trên bài thi sinh học có một quầng sáng nhỏ rất sáng, Tô Mạc Mạc do dự rồi vươn tay trái ra dựng lên, che đi quầng sáng.

Vì thế chỗ bài thi đó không còn chói.

Cô gái không tự giác cong khóe môi.

Thương Ngạn mỉm cười quan sát.

Anh không tiếng động lấy một quyển sách mỏng, giơ lên đi đầu chỉnh độ cao, vì cô mà che đi ánh sáng xuyên qua tán cây.

Tô Mạc Mạc phát hiện sự khác biệt, vừa định ngẩng đầu thì nghe thấy bên tai vang lên giọng nói lãnh đạm.

“..... Tập trung.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Do đó cô không hề thấy được ánh mắt và biểu cảm người đó rũ mắt nhìn cô, ngay cả ánh mắt trời bên ngoài cũng thua ba phần.

Tuy đã làm điều này một lần nhưng Tô Mạc Mạc cũng không nhớ quá nhiều.

Trong quá trình suy nghĩ câu hỏi, cô vô thức cắn đầu bút trong tay.

Thương Ngạn vô tình nhìn qua, không dịch mắt đi nữa.

Nhìn chăm chăm vài giây, anh hơi trợn mắt.

— —

“Anh không thể, nó có thể?”

“..... Hả?”

Cô gái còn đang dồn toàn bộ thần trí vào môn sinh, mờ mịt ngược mắt nhìn anh.

Không chờ cô phản ứng, trong tay đã không còn gì hết.

— —

Thương Ngạn: “Không cho cắn bút.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Như sợ cô không nhớ lâu, nam sinh hơi híp mắt, “Thấy một cây, tịch thu một cây.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc không có lực phản kháng, đành phải lấy hộp bút và tìm một cây mới thích hợp.

Cô còn chưa kịp tìm ra thì nghe thấy cách đó không xa truyền đến một tiếng hô nhỏ đầy ngạc nhiên — —

“..... Thương Ngạn?”

Tô Mạc Mạc không tự giác ngẩng đầu nhìn qua.

— —

Thư Vi.

Chính xác là, Thư Vi và bạn trai tin đồn của cô ta đứng sóng vai.

“..... A.”

Tô Mạc Mạc thấp giọng lên tiếng.

Cô quay đầu, lo lắng nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn vốn đang rũ mắt đánh giá cây bút vừa tịch thu được trong tay, nghe vậy liếc qua người vừa gọi một cái liếc lười biếng hạ mắt.

Nhìn thẳng vào đôi mắt cô gái.

Thương Ngạn nhú mày, duỗi tay nắm nhẹ cằm cô, kéo gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp qua — —

“Tập trung làm bài.”

“.....”

Tô Mạc Mạc tức giận muốn cắn ngón tay trắng nõn trước mặt này một phát.

Vừa há miệng được một nửa, cô lúng túng.

Ngoan ngoãn xoay vờ.

Tiếc rằng sự thay đổi rất nhỏ này cũng không thoát khỏi đôi mắt người kế bên.

Thương Ngạn cười nhẹ.

“Sao nào, muốn cần sự phụ?”

“Không.....”

“Vậy lúc này em vừa định làm gì?”

“.....”

Cô ghen hòng một lát mới nhỏ giọng lầm bầm, “Ngáp.”

Thương Ngạn mỉm cười, thu tay.

Bên cạnh bàn, Thư Vi đứng ở lối đi nhỏ sắc mặt xanh mét.

Cô ta trừng mắt nhìn bàn tay giơ lên cầm quyển sách mỏng của Thương Ngạn để che đi ánh nắng cho cô gái, hốc mắt đỏ lên.

“Thư Vi.....”

Nam sinh bên cạnh cô ta thấp giọng gọi một tiếng.

Thư Vi lấy lại tinh thần.

Cô ta cắn chặt cánh môi, căng mặt nặn ra nụ cười, “Đúng lúc gặp được người quen..... Mình thấy chúng ta ng ồi đây cũng được.”

Thư Vi nói xong, không cho nam sinh cơ hội phản bác, cô ta nắm chặt ba lô của mình, đặt lên vị trí đối diện hai người.

“.....”

Thương Ngạn ngược mắt không kiên nhẫn liếc nhìn bọn họ.

Thư Vi cắn răng oán hận ng ửi xuống.

Vài phút sau.

Tô Mạc Mạc nhíu ấn đường nhìn chằm chằm bài thi, không giương mắt mà duỗi tay sờ bình nước của mình.

Chạm vào nó, cô ngăn ra.

“..... Làm sao vậy?”

Dư quang Thương Ngạn chú ý đến, xoay người hỏi.

Tô Mạc Mạc quơ bình, xấu hổ nói, “Trước khi đến quên rót nước.”

Thương Ngạn buông quyển sách mỏng trong tay ra, xoa xoa cánh tay cứng ngắc, đứng dậy.

“Đưa anh.”

Tô Mạc Mạc ngăn ra, “Em tự.....”

Chưa dứt lời, cằm cô đã bị nắm lấy — —

“Tập trung làm bài.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

“Nghe lời.”

Anh bật cười, cầm bình nước của cô đi đến phòng rót nước ở tầng này của thư viện.

“.....”

Tô Mạc Mạc cảm thấy gương mặt của mình nóng lên khó hiểu.

Cô vừa hấp tấp định cúi đầu thì đối diện với ánh mắt như muốn ăn thịt người của Thư Vi.

Tô Mạc Mạc ngơ ngời.

Không để cô nói gì, Thư Vi oán hận trừng cô, xoay người cầm ba lô của mình và móc ra một túi khăn giấy.

Cô ta đứng lên, “Minh đi toilet.”

Nói xong, không thèm chờ nam sinh bên cạnh có phản ứng, Thư Vi đã xoay người đuổi theo hướng Thương Ngạn rời đi.

— —

Tại mỗi tầng của thư viện, phòng rót nước và toilet đều liên nhau.

Nhìn ánh mắt bất an lo sợ của nam sinh ngồi cạnh Thư Vi, Tô Mạc Mạc tâm trạng khó diễn tả cúi đầu.

Đề thi vốn đã rất khó, từ khi Thư Vi rời khỏi, càng làm Tô Mạc Mạc không có cách chuyên tâm. Một câu hỏi phải đọc lại bốn năm lần mới có thể miễn cưỡng lưu lại ấn tượng.

Sau khi giằng co mấy chục giây với bài thi này, Tô Mạc Mạc cuối cùng cũng không nhịn được buông bút.

Cô đứng lên, vẻ mặt đần đờ.

Mặc dù hôm nay Thương Ngạn rất hung dữ, nhưng như thế nào cũng là sư phụ, cũng không thể thấy chết không cứu.....

Nghĩ thế, Tô Mạc Mạc đứng lên rời khỏi chỗ ngồi.

Xuyên qua các khu, đằng trước có một hành lang dài.

Dưới cùng chính là toilet và phòng chứa nước.

Chỉ là vừa mới tiến vào hành lang, cả người Tô Mạc Mạc đã cứng đờ.

Cô ngạc nhiên ngậy ra nhìn phía trước.

— —

Phía cuối hành lang, Thương Ngạn cầm bình nước của cô trong tay, đang bị Thư Vi ôm chặt.

Tác giả có lời muốn nói: Bình nước: Tôi vô tội, xin đừng quăng tôi đi

Thương Ngạn:..... (đen mặt)

Hết chương 28

Chương 29: Đè lên tường

Tải ebook: dtv-ebook.com

Phòng chứa nước.

Vừa mở chốt nước ấm ra, Thương Ngạn đã nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân truyên đến từ hành lang.

Anh lơ đãng nhìn qua.

Liếc qua người đang tiến đến kia, Thương Ngạn rũ mắt che đi con người tối đen.

Từ đầu tới cuối, trên gương mặt nam sinh, ngay cả một biến hóa rất nhỏ cũng không có.

Thư Vi đi vào từ ngoài cửa đứng hình.

Cô ta nắm chặt tay, khăn giấy trong lòng bàn tay bị cô ta bóp chặt phát ra tiếng rên rỉ khó nghe.

"Thương Ngạn....."

Chần chờ thật lâu, cô ta mở miệng.

Thư Vi tạm dừng, đứng ngay cửa phòng.

Ngón tay thon dài xẹt qua van nước nóng, dòng nước đột ngột dừng lại.

Thương Ngạn nâng bình nước nhìn thoáng qua, đứng thẳng lên, cần lấy nắp bình đặt trên máy nước nóng.

Anh xoay người.

Vừa đóng nắp bình vừa bước ra cửa.

Đến trước cửa, Thương Ngạn dừng chân.

"..... Tránh ra."

Giọng điệu nam sinh không nghe ra cảm xúc gì, hết như chỉ bị một người xa lạ chặn cửa.

Cũng vì điểm này -- không có cảm xúc cũng không có phản ứng, khiến sự thông dong Thư Vi ngay trang không thể duy trì được nữa.

Cô ta duỗi tay định kéo ống tay áo của Thương Ngạn --

"Thương Ngạn, mình....."

Người nọ cầm bình nước nhấc tay lên, dễ dàng tránh đi động tác của cô ta.

Đúng lúc đó, cặp mắt sắc bén quét đến, không kiên nhẫn chăm chú nhìn mặt cô ta --

"Dây dưa không dứt."

Thanh âm người nọ lạnh như băng tuyết.

Thư Vi đỏ hốc mắt.

"Cậu có chỗ nào không thích mình..... Mình có thể sửa -- hôm qua là mình sai rồi, cậu đừng không để ý đến mình..... Thương Ngạn....."

Thương Ngạn tức giận đến bật cười, dờn mắt.

Đến khi một lần nữa nhìn xuống, mắt anh lạnh như băng, thấp giọng nói ra từng câu từng chữ --

"Cậu có bệnh à?"

Nói xong, Thương Ngạn sượt qua vai nữ sinh, không nhìn được nữa đi ra ngoài.

Bình nước vẫn chưa được đóng chặt, bắn ra vài giọt nước nóng, rơi xuống bàn tay.

Nóng tê tay.

Thương Ngạn hơi nhú mày, vặn thêm một lần nắp bình.

Vào lúc này, sau lưng anh đột nhiên vang lên một thanh âm rất nhỏ.

"Có phải cậu..... Thích Tô Mạc Mạc."

Thương Ngạn bỗng dừng bước.

Ý thức hoảng hốt.

Sau lưng anh, Thư Vi ngẩng đầu định nói gì đó, bỗng dừng nhìn thấy phía cuối hành lang, một bóng dáng nữ sinh nhỏ nhắn phản chiếu trên mặt đất.

Đông tử Thư Vi hơi co lại.

Không chút nghĩ ngợi, cô ta tiến nhanh lên, thừa dịp Thương Ngạn đang thất thần trong nháy mắt này, từ đằng sau ôm chặt lấy anh.

Ý thức Thương Ngạn bị động tác này kéo về

Mặt mày lạnh lùng.

Thiếu chút nữa không nhận được ném bình giữ ấm trong tay xuống đất.

"..... Buông ra."

Gân xanh nổi lên trên vầng trán trắng nõn, ánh mắt Thương Ngạn lạnh lẽo đen tối.

Anh đang định hành động, nhấc mắt lên thì trông thấy đầu hành lang là cô gái đang đứng ngơ ra tại chỗ.

Cùng lúc đó, thanh âm xen lẫn ý cười cố gắng thể hiện ra của Thư Vi truyền đến từ phía sau --

"Bạn không muốn nhìn thử xem..... Học trò nhỏ của cậu, có tình cảm gì với cậu sao?"

"....."

Người phía trước trầm mặc.

Đáy lòng Thư Vi nổi lên chua xót tuy đã thực hiện được, nhưng một giây sau, cô đột nhiên nghe thấy một tiếng "cốp".

Cực kì chói tai.

--

Bằng sức mạnh gần như bạo lực, anh đóng chặt nắp bình giữ ấm không nghe lời đó.

"Mẹ nó."

Người phía trước đột nhiên cười lạnh một cách dữ tợn.

Thư Vi cảm thấy cổ tay của mình đột nhiên tê rần, tựa như bị một vòng sắt ghì chặt.

Cô ta sợ hãi kêu lên, thả tay ra muốn lui lại.

Nhưng người nọ nắm chặt cánh tay cô ta, Thương Ngạn trầm lãnh nhìn cô gái xoay người sang chỗ khác ở cuối hành lang dài.

Thương Ngạn đảo mắt, che đi tia sắc lạnh trong đó.

Anh chuyển bình nước trong tay sang tay trái, tay phải mở ra, đột nhiên áp ra đằng sau--

"Bịch!"

Một tiếng va chạm trềnh đực, hấp dẫn cô gái đứng ở lối vào hành lang không nhận được quay đầu nhìn.

Thấy một màn cách đó không xa, đờng tử cô co nhẹ.

--

Cuối hành lang dài.

Thương Ngạn bóp cổ Thư Vi, hung hăng đề người cô ta lên tường.

Anh cúi người xuống, ánh mắt lạnh lẽo.

"Thư Vi, có bệnh thì uống thuốc -- đừng đến chỗ tôi tìm chết."

Anh dùng lực tay, khiến Thư Vi không kêu lên được, hoảng sợ nhìn anh.

"Còn nữa, -- dùng cậu thử Tô Mạc Mạc?"

Nam sinh rũ mắt, thấp giọng cười, giọng nói lộ ra dữ tợn.

Và khinh miệt đến tận cùng.

"..... Cậu là cái thá gì."

Sắc mặt Thư Vi trắng bệch.

Thương Ngạn lạnh mắt phải tay đẩy người ra, xoay người đi ra ngoài.

Mãi đến khi dừng trước mặt cô gái, dường như cô vẫn chưa lấy lại tinh thần, giật mình đứng ở lối vào.

"Sư..... Phụ?"

Cô ngẩng mặt nhìn anh.

"....."

Thương Ngạn giơ tay, nhéo huyết thái dương, cũng lau đi nét hung tàn trên mặt.

Anh cong khóe miệng.

Ngữ khí lại "uy hiếp" --

"Anh không có quan hệ với cô ta. Không được suy nghĩ miên man, không được nghi ngờ."

Tô Mạc Mạc h ồi th ần, chậm rãi nói: "Nhưng chị ta vừa ôm th ầy....."

"....."

Giọng điệu mềm mại dịu dàng này, quyến rũ đến mức ánh mắt Thương Ngạn hơi tối đi.

Anh cúi người.

"Nhóc con, gan em mập ra rồi ư, dám nghi ngờ lời sư phụ nói?..... Trước kia đã nói chưa, nếu để anh lặp lại sẽ như thế nào?"

Tô Mạc Mạc do dự, mũi chân dịch lên, mang theo chút khiêu khích không tự biết, chạm vào giày nam sinh --

"Đánh gãy chân."

"....."

Thương Ngạn nhìn xuống.

--

Chân ngắn nhỏ duỗi đến trong tầm mắt anh.

Anh không nhịn được bật cười.

Anh lập tức nghiêng người, thấp giọng ra vẻ uy hiếp --

"Có tin anh đánh gãy chân em không?"

"..... Không tin."

Cô gái lắc đầu

Trầm mặc hai giây, cô nhỏ giọng nói tiếp nửa câu sau:

"Sự phụ không nở."

".....!"

Trái tim như bị thứ gì đó đụng phải làm thần trí Thương Ngạn hoảng hốt, trong nháy mắt đó, anh gần như muốn không quan tâm mà.....

Thương Ngạn siết chặt tay, gân xanh trên trán lại nổi lên.

Không giống vừa nãy, tia đen tối dưới đáy mắt bị anh áp xuống lần nữa, mang theo cảm xúc không cam lòng gần như điên cuồng nảy lên.

Hình như tiếng hít thở bên tai tăng lên một chút, Tô Mạc Mạc khó hiểu ngược đầu lên, "Sự phụ....."

Vừa cất tiếng, người trước mặt bất ngờ đứng thẳng dậy, vòng qua người cô --

"Trở về làm bài."

Tô Mạc Mạc lập tức héo xuống.

Rầu rĩ không vui, "..... Ồ."

*

Tiết toán cuối cùng của buổi sáng kết thúc, Tô Mạc Mạc cùng Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hình đi đến nhà ăn.

Lớp 11-1 ở khu dạy học số 3 cách nhà ăn của trường rất xa, gần như phải vượt qua hơn phân nửa sân trường.

Trên đường, Tề Văn Duyệt đi ở giữa, trái phải kéo Tô Mạc Mạc và Liêu Lan Hình --

"Mạc Mạc, có phải sư phụ của cậu có bạn gái mới không?"

Tô Mạc Mạc ngẩn ra: ".....?"

Tề Văn Duyệt quay đầu, nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của cô gái, "Xem ra cậu cũng không biết..... Thật kì lạ, sao có thể giấu kín mít như thế chứ, tại sao trước kia không có chút động tĩnh nào vậy."

Tô Mạc Mạc tiêu hóa xong tin tức kinh ngạc này, chần chờ hỏi: "Tại sao lại đột nhiên..... Nói như vậy?"

Tề Văn Duyệt quơ điện thoại trong tay.

"Tieba của trường không phải đã phục hồi rồi sao? Hôm nay trên Tieba có học sinh trong trường chúng ta nói, sáng nay trong trường gặp được Thương Ngạn và một nữ sinh hôn môi."

Tô Mạc Mạc: ".....?!"

Ngay cả Liêu Lan Hình bên cạnh cũng thấy ngạc nhiên, xoay đầu nhìn Tô Mạc Mạc đang có vẻ bất ngờ, sau đó mới cau mày hỏi Tề Văn Duyệt: "Tin tức là thật sao, chắc chắn không phải bịa đặt?"

"Thật."

Tề Văn Duyệt gật đầu thật mạnh, "Hơn nữa nghe nói lúc ấy tình huống còn rất..... Ồm, kịch liệt."

Liêu Lan Hình: "Cùng với ai, ở chỗ nào?"

"Aiz, bạn cùng bàn, sao hôm nay cậu hiếm khi nhiều chuyện vậy?" Tề Văn Duyệt cười nói. "Không nói chỗ nào hết, hình như cũng chưa thấy mặt

của cô gái đó..... Nói Thương Ngạn vô cùng cường thế, đè người cô gái đó lên tường hôn, hoàn toàn che kín mít....."

Câu tiếp theo của Tề Văn Duyệt, Tô Mạc Mạc đã nghe không vào.

Má cô không kiểm soát được nóng lên, đầu ngón tay giấu trong ống tay áo cũng bất an siết chặt, lòng bàn tay chảy mồ hôi, bị gió thổi qua, có chút lạnh người.

Rõ ràng chỉ chần một chút.

Sao lại bị đờn là.....

Nghĩ đến chuyện được truyền trên Tieba, Tô Mạc Mạc càng bất an, thấp giọng cẩn thận hỏi: "Sau đó thì sao?"

Tề Văn Duyệt tiếc nuối nói: "Chưa kịp có sau đó thì đã bị hai nữ sinh nhìn thấy ngắt đi rồi."

Mặt Tô Mạc Mạc càng thêm nóng, vô lực cãi lại: "Mình không nói chuyện đó, ý mình là Tieba....."

"À à, cậu hỏi chuyện này sao."

Tề Văn Duyệt tiếc nuối nhún vai.

"Người đăng bài nói được một nửa, đột nhiên biến mất không thấy. Tìm vào trang chủ của cậu ta thì thấy tất cả tư liệu đều trống, bài viết bị xóa, tài khoản cũng xóa....."

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Quá trình sạch sẽ lưu loát này, nghe thấy có điểm quen thuộc.....

- - rất có phong cách của Tổ Huấn Luyện máy tính.

"Aiz."

Tề Văn Duyệt đột nhiên thở dài.

"Chuyện đến nước này, chỉ có thể hy vọng bạn gái mới của Ngạn ca là một nữ sinh dịu dàng ôn hòa, chăm sóc Mạc Mạc cải thìa của chúng ta một chút."

Tô Mạc Mạc đột nhiên lên chức "cải thìa": ".....?"

Cô do dự, chợt dạ hỏi: "Có liên quan gì đến mình đâu."

Tề Văn Duyệt đếm đầu ngón tay tính cho cô, "Cậu xem đi, cái gọi là một ngày làm thầy, cả đời làm cha; Thương Ngạn đối xử tốt với cậu như thế, gần như coi cậu như con gái mà nuôi -- vậy sau này cậu ấy có bạn gái, không phải tương đương với mẹ kế của cậu sao?"

Tô Mạc Mạc: "....." Ngây người.

Tề Văn Duyệt còn đang tẩy não ma quỷ cho cô: "Hơn nữa Mạc Mạc của chúng ta xinh đẹp như vậy, hết như tiểu tiên nữ, mẹ kế có xinh đẹp cũng không thể so với cậu -- cái này giống như công chúa Bạch Tuyết và mẹ kế, lỡ như có thêm "gương ma" chằm ngòi ly gián, cậu cẩn thận coi chừng bị mẹ kế đút táo độc đó!"

Tề Văn Duyệt tạm dừng, giật mình một cái --

"Thôi thôi..... Mình tự nói mà cũng nổi da gà, tưởng tượng như vậy hậu quả thật nghiêm trọng..... Mạc Mạc, cậu yên tâm, mình nhất định có thể giúp cậu tìm hiểu, rốt cuộc mẹ kế chính thức kia của cậu là thần thánh phương nào!"

Tô Mạc Mạc nghe được đã trợn mắt há hốc mồm.

Liêu Lan Hình bên cạnh nhìn khắp sân trường, không khỏi trợn trắng mắt.

"Cậu thật lo chuyện bao đồng, công chúa Bạch Tuyết à?..... So sánh rác rưởi gì vậy, cậu vẫn nên mau đi lấy đồ ăn đi."

Tề Văn Duyệt về mặt đưa đám bị Liêu Lan Hinh đẩy lên cửa sổ gấp thức ăn, Liêu Lan Hinh vốn đang định qua kia xếp hàng, do dự một lúc, cô dừng chân.

Cô gái bên cạnh có vẻ còn đang đại ra chưa lấy lại tinh thần từ câu chuyện cổ tích phiên bản đen tối vừa rồi.

Liêu Lan Hinh bất đắc dĩ cười một cái.

"Mạc Mạc."

".....?"

Tô Mạc Mạc hồi thần, xoay đầu nhìn Liêu Lan Hinh.

Liêu Lan Hinh trề mồm đánh giá cô.

Làn da cô gái trắng nõn, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, con ngươi đen nhánh lộ ra ánh nước, chóp mũi xinh xắn, cánh môi non mền như nụ hoa, làm người khác chỉ cần nhìn lướt qua là không dời được mắt.

Tính cách cũng lạnh lẽ đến mức khiến người ta đau lòng, ngoan ngoãn không nhận được muốn gheo cô, không vì bề ngoài xinh đẹp điểm lệ được chiêu chuộng mà lộ ra kiêu ngạo hay tùy hứng.....

Sạch sẽ như một khối thủy tinh không lẫn bất kì tạp chất nào.

Trong sáng xinh đẹp.

..... Cũng khó trách người nọ sẽ thích.

Vứt bỏ hâm mộ ghen ghét của người cùng giới, chỉ sợ rất khó có người không thích cô.

Liêu Lan Hinh nhú mày.

"Thương Ngạn..... Sự phụ của cậu đúng là mọi mặt đều rất ưu tú, nhưng tính cách thì, chỉ sợ không phải người lương thiện gì..... Mình cũng

không biết cậu ấy có thích hợp hay không, nhưng tự cậu sẽ rõ."

Tô Mạc Mạc: "--??"

Nói phải có điểm dừng, Liêu Lan Hinh không cần nhiều lời nữa.

"Đi lấy đồ ăn đi, lát nữa gặp lại."

Liêu Lan Hinh để lại lời làm Tô Mạc Mạc không hiểu ra sao, cứ như vậy xoay người rời đi.

Cùng lúc đó, ngoài cửa nhà ăn.

Lệ Triết đi theo sau Thương Ngạn, bước lên một bậc thềm.

"Aiz, Ngạn ca, không phải cậu không thích nhà ăn I sao, sao trưa nay lại đến đây?"

"....."

Thương Ngạn đảo mắt qua chỗ lấy đồ ăn ở phía xa kia, hơi chau mày.

Một lát sau, tầm mắt rốt cuộc cũng "bắt" được thân ảnh nhỏ xinh quen thuộc, ánh mắt xẹt qua ý cười.

"Đi thôi."

"À." Lệ Triết vội vàng theo sau. "Đúng rồi, Ngạn ca, tôi nghe nói hôm nay Tieba lại đến chuyện bận bạ?..... Hình như có nữ sinh bị đặt, nói cậu và một cô gái hôn môi trong trường."

"....."

Cặp mắt Thương Ngạn hơi lóe, không đáp lời.

Lệ Triết còn đang cười ngây ngô, "Người này bị đặt cũng không có cơ sở, cả sáng này cậu không hề rời khỏi phòng học, chỉ đến thư viện cùng nữ

thần bé nhỏ của tôi vào tiết ba, sao có thể cùng cô gái gì đó hôn môi chứ, còn nói cậu đề người ta lên tường hôn ha ha ha ha ha....."

Thương Ngạn dừng chân.

Anh ngoái đầu nhìn lại,

nhướng mày hỏi --

"Nữ thần bé nhỏ của cậu?"

Lệ Triết không nhịn được cười, khó có khi ngưng ngưng, "Lần trước ở nhà hàng..... Tôi đã nhất kiến chung tình* với bé nữ thần mà -- Ngạn ca, đâu phải cậu không biết chứ!"

*(Nhất kiến chung tình: Yêu từ cái nhìn đầu tiên)

Thương Ngạn cười nhạt ra tiếng.

Ánh mắt lạnh lẽo.

"Ồ."

"Sáng nay ở thư viện, tôi đã đề bé nữ thần của cậu lên tường hôn đấy."

Tạm ngưng, anh lộ ra nụ cười vô tâm, khàn giọng nói --

"..... Cực kì ngọt."

Tác giả có lời muốn nói: Lệ Triết:????????????????????????????????

Ngạn ca: Hôm nay tôi mà không xử lý cậu

Hết chương 29

—

Số vote sẽ tăng lên nhé, lần này là 422.

Cám ơn các bạn đã ủng hộ.

#xanh

Chương 30: "Em vẫn sẽ luôn thích sự phụ."

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lệ Triết đứng tại chỗ ngây người hơn mười giây mới đuổi theo, tông giọng cứ như bị bệnh sốt rét — —

“Ngạn Ngạn Ngạn Ngạn Ngạn ca..... Cậu cậu cậu vừa nói..... Nhất định không phải sự thật chứ!”

“Ừ.”

Thương Ngạn vui đùa, một tay cầm túi quần đi vào trong, giọng điệu lười biếng.

“..... Giả.”

“__ __”

Lệ Triết nhẹ nhàng thở ra, lộ ra tươi cười mà lòng còn sợ hãi.

Tiếc là không để cậu ta cười lâu, nam sinh đằng trước bước đi không quay đầu để lại một câu — —

“Nhưng nếu cậu vẫn mơ ước em ấy, tôi không đảm bảo ngày nào đó sẽ kèm chế đâu.”

Lệ Triết: “???????”

Thương Ngạn không để ý đến cậu ta, anh nhanh chân đi đến một chỗ lấy thức ăn trong đó.

Trước khi Thương Ngạn đi đến bên cạnh, Tô Mạc Mạc lần thứ ba bị người khác chen hàng.

— —

Nhà ăn của Tam trung cơ bản đầu là xếp hàng lấy cơm vì sẽ có giáo viên qua lại tuần tra giám sát..... Nhưng thỉnh thoảng mới có ngày nào đó, khi giáo viên tuần tra không có mặt, bọn học sinh sẽ lập tức hăng hái thực hành theo lời của Darwin* “Người thích ứng được thì sống sót”.

*(Charles Darwin: Cha đẻ của thuyết tiến hóa)

Ở hoàn cảnh như trong “rừng” này, loại học sinh dễ dàng bị đào thải nhất chỉ có một:

Vóc dáng nhỏ.

Trở mắt nhìn cửa sổ lấy thức ăn cách mình ngày càng xa, bên tai còn có tiếng ồn ào, khuôn mặt nhỏ của Tô Mạc Mạc hơi trắng bệch.

Lần thứ ba bị bọn họ chen vào, cô vô lực ôm khay cúi đầu, tuy nhiên lại có một lực ép tác động vào cô, Tô Mạc Mạc mất trọng tâm, lảo đảo lùi ra phía sau.

Cô gái sợ hãi không nhẹ, hoảng loạn chuẩn bị duỗi tay đỡ bên cạnh, trong khoảnh khắc đó, bàn tay cô bị một bàn tay ấm áp khác bao bọc, eo cũng bị người ôm từ đằng sau.

Cô vội vàng thẳng người, quay đầu ——

“Cảm ơn..... —— sư phụ?”

Tô Mạc Mạc kinh ngạc ngược mặt nhìn nam sinh.

Lúc này biểu cảm trên gương mặt tuấn mỹ có chút bất thiện.

Tia hung ác trong đồng tử tối đen xoay nửa vòng, anh rũ mắt đánh giá cô một lần, thấp giọng hỏi: “Không bị thương chứ?”

Tô Mạc Mạc lắc đầu.

“.....”

Thương Ngạn giương mắt, nhìn xuống nam sinh trong đám người còn đang ra sức chen lấn kia.

Tất cả cảm xúc trong mắt đen tr`ân xuống.

Thương Ngạn nhú mày.

Anh tiến lên hai bước, một tay xách sau cổ người đó, gân xanh trên tay nổi lên.

Một tiếng “bịch” vang lên, nam sinh đó bị quăng thẳng xuống đất.

“Mẹ kiếp — — đứ...a.....”

Đám học sinh kinh ngạc ò lên, cuống quít nhanh chóng tản ra xung quanh.

“Ngạn..... Ngạn ca.....?”

Nam sinh trên mặt đất phục h`ồi tinh thần r`ồi hoảng sợ nhìn Thương Ngạn.

“.....”

Thương Ngạn không cảm xúc nhìn xuống, môi mỏng khẽ nhúc nhích.

Giọng nói lạnh như thanh kim loại giữa trời băng — —

“Đẩy người khác để chen hàng?”

Tháng đầu tiên khai giảng lớp 10, danh hiệu “Thương Diêm La” trong trường là không ai không biết.

Nam sinh ng`ồi dưới đất sợ run người: “Thật..... Thật xin lỗi Ngạn ca..... Tôi không, không phát hiện.....”

Tô Mạc Mạc bị dọa, cô vội vàng tiến lên bắt lấy góc áo sơ mi ở eo nam sinh — —

“Sự phụ, thầy đừng dữ như vậy.”

Thương Ngạn cứng người, cuối cùng vẫn thu mắt thả tay, đè nén tức giận, anh quay đầu liếc một cái sắc lẹm.

— —

Trải qua trận rối loạn vừa nãy, toàn bộ đám học sinh trước cửa kính lấy cơm đều im lặng.

Bọn họ nhao nhao nhìn qua bên này.

Lệ Triết vừa ngậy người đằng trước vội chạy đến, vẻ mặt đưa đám phất phất tay — —

“Xếp hàng! Đừng có bày ra bộ dạng như quỷ đói tám đời chưa thấy cơm như thế, có mất mặt không!”

Trong nhà ăn ồn lên.

Rất nhanh, trước tất cả những cửa sổ lấy cơm đều có một hàng dài.

Thương Ngạn lấy một khay ăn và đưa mới từ khu đồ dùng nhà ăn, cùng Tô Mạc Mạc sóng vai đứng ở cuối hàng dài.

Học sinh phía trước đều im như ve sùi mùa đông, lâu lâu phải ngoái đầu quay đầu liếc trộm một lần.

Tô Mạc Mạc trưng gương mặt nhỏ ra.

Thương Ngạn nhìn cô chằm chằm hai giây, trên mặt tràn đầy hàn ý.

“Làm sao, giận anh?”

“.....”

Tô Mạc Mạc không buồn lên tiếng, yên lặng ngẩng đầu liếc anh một cái.

Nghĩ nghĩ, cô gái tận tình khuyên nhủ: “Sư phụ, thầy không thể dữ như thế, mọi người sẽ không thích thầy.....”

“VẬY CÒN EM.”

“..... HẢ?”

Không biết vì sao để lại vòng vèo trên người mình, Tô Mạc Mạc mông lung ngửa cổ nhìn Thương Ngạn.

Ánh mắt Thương Ngạn lóe lóe.

Anh dung túng ham thích cá nhân của mình, không dấu vết đào ra một cái bẫy — —

“Em cũng không thích sư phụ?”

Tô Mạc Mạc hiểu ra, vội lắc đầu.

Cô gái nhăn chóp mũi, biểu cảm nghiêm túc khác lạ, con ngươi hồ phách dường như sáng lên.

“Em vẫn sẽ luôn thích sư phụ.”

“.....”

Động vật nhỏ không hay biết gì nhảy vào.

Thương Ngạn chống lưỡi lên hàm trên, cúi đầu, không tiếng động cong khóe môi.

Con ngươi đen nhánh.

“Tốt hơn hết là em nên nhớ kĩ lời này.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tại sao sau cổ lại lạnh nhĩ.

Dưới ánh mắt rình coi của nửa cái nhà ăn, Tô Mạc Mạc canh lúc Thương Ngạn chưa lấy đồ ăn, hấp tấp bỏ trốn, trốn vào phòng hoang của mình, trở lại “căn cứ” đã hẹn trước cùng Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hình.

Ngồi xuống ghế, Tô Mạc Mạc đặt khay cơm lên bàn, Tề Văn Duyệt bên cạnh đột nhiên duỗi hai tay qua, bắt được tay trái cô và nâng lên — —

“Mạc Mạc, đừng ý với mình, sau này khi giáo viên tuần tra không ở đây, cậu nhớ phải mời sư phụ của cậu đến nhà ăn dạo một vòng nha.”

“.....”

Tô Mạc Mạc bị lời cô ấy khiến cho dở khóc dở cười.

Liêu Lan Hình ghét bỏ liếc Tề Văn Duyệt một cái, xoay đầu lại, sắc mặt vui mừng gõ bàn ăn.

“Cơm mà, hôm nay đúng là trải nghiệm lấy cơm đã nhất ở nhà ăn I của mình.”

Ba người vui vẻ đùa giỡn xong thì bắt đầu dùng cơm.

Tề Văn Duyệt ôm điện thoại tập trung tinh thần lướt Tieba, nói nhất định phải giúp Tô Mạc Mạc tìm ra thân phận của vị “mẹ kê” thần bí mới.

Tô Mạc Mạc chột dạ đáp cho có lệ.

Vừa ăn một miếng cơm, Tề Văn Duyệt bên cạnh đột nhiên hô nhỏ.

Tô Mạc Mạc sợ tới mức đầu ngón tay run lên.

Cô quay đầu nhìn.

Liêu Lan Hình ngẩng đầu đối diện bất ngờ hỏi, “Tìm được rồi sao?”

“Không đúng không đúng.....”

Tề Văn Duyệt kích động vẫy tay.

Cô cầm lấy ly nước trên bàn uống một ngụm, nuốt hết đồ ăn bị nghẹn xuống, sau đó chỉ vào màn hình điện thoại, nói với Tô Mạc Mạc — —

“Mình vừa thấy trên Tieba trường có người nói, tin tức bí mật, tháng sau có kỷ niệm 20 năm ngày thành lập trường.”

Liêu Lan Hình trầm mặc hai giây, vẫy tay, “Chuyện này có gì mà kích động?”

“Trọng điểm không phải cái này,” Tề Văn Duyệt chỉ vào màn hình, “Trọng điểm là trong đây có người nói, vì muốn chụp ảnh tuyên truyền và trình bày lịch sử, ngày kỷ niệm thành lập trường năm nay nhất định phải chọn hai học sinh có hình tượng đẹp nhất!”

“.....”

Liêu Lan Hình hiểu rõ, ý vị sâu xa nhìn qua Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc đang ngoan ngoãn nhai cơm bị nhìn thẳng, chần chờ vài giây mới chậm rãi ngẩng đầu.

“Mình không biết chủ trì.”

Tề Văn Duyệt dừng cảm ôm bả vai của cô kéo qua mình — —

“Chủ trì thôi mà bảo bối, bọn họ nói lần này cần tìm người chủ trì tuyên truyền có hình tượng tốt nhất, về ngoài của cậu đã là giấy thông hành rồi đó!”

Liêu Lan Hình đột nhiên đặt câu hỏi: “Nữ sinh chọn bao nhiêu?”

“Một người.”

Tề Văn Duyệt không nghĩ ngợi, đáp ngay lập tức.

Liêu Lan Hình nhìn cô nàng một cách khó diễn tả, ra hiệu bằng mắt.

Tề Văn Duyệt hiểu ý, “..... Đúng rồi, sao mình lại quên mất Thư Vi. Xét về khuôn mặt, chị ta tuyệt đối không bằng Mạc Mạc, nhưng mức độ phổ biến của chị ta ở Tam trung đã cao từ lâu rồi.”

Nghe Tề Văn Duyệt nói đến Thư Vi, Tô Mạc Mạc không khỏi dừng động tác.

Nhớ đến một màn mình gặp được ngoài phòng rót nước hồi sáng, cô hạ tầm mắt.

Những cảm xúc khác nhau trên gương mặt nhỏ diễm lệ của cô gái phai nhạt đi.

Mày liễu hơi chau, cánh môi nhợt nhạt mím chặt.

Cô hiếm khi chủ động sinh ra ác cảm với người khác.

Cũng gần như không tham dự bất kì hoạt động yêu cầu phải lên tiếng trước công chúng và hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Nhưng nếu người cạnh tranh cùng cô là Thư Vi.....

Có lẽ đây là lần đầu tiên từ khi chào đời đến nay — — cô có ý định muốn tranh giành một chuyện với người nào đó.

Dưới ánh mắt ra dấu của Liêu Lan Hình, Tề Văn Duyệt lấy lại tinh thần, vội cười nói với Tô Mạc Mạc:

“Nhưng mà bây giờ đâu là tin mật, tuy có người nói muốn làm cuộc bầu phiếu tranh cử, nhưng đến giờ ngay cả tiếng gió liên quan đến bầu chọn cũng chưa truyền đến, không chừng là bọn họ bịa đặt đấy.”

Tề Văn Duyệt vừa nói vừa gõ bàn ăn.

“Ăn cơm trước đi! Tiết đầu tiên chiều nay là tiết dục, không phải tiết lần trước — — à, vì đám xúi quẩy Kìêu Nghệ Hân nên đã trì hoãn sao? Giáo viên thể dục còn cần danh sách hỏi cậu đã đến chưa đấy.”

“..... Ừm.”

*

Ăn xong bữa trưa, ba người không về lớp tập hợp mà đi thẳng đến sân thể dục.

Hôm nay trong sân thể dục đông hơn bình thường rất nhiều.

Đi qua khu vườn cây, ba người đứng cạnh sân bóng rổ, Liêu Lan Hình bất ngờ nhìn quanh một vòng, quay đầu hỏi Tề Văn Duyệt: “Hôm nay đội bóng rổ trường có thi đấu?”

Tề Văn Duyệt ngẩn ra, sau đó lập tức vỗ trán: “Sao mình có thể quên việc này chứ!”

Cô nàng xoay tay hần hè nhìn phía đối diện, “Á, mình muốn cố vũ cho tiểu thiên sứ Chử Minh của mình!”

“.....”

Tô Mạc Mạc nghe được không hiểu ra sao.

Liêu Lan Hình ghét bỏ nhìn Tề Văn Duyệt, giải thích, “Chử Minh, đội trưởng đội bóng rổ của trường, diện mạo không tũ, chơi bóng rổ rất khá, Tề Văn Duyệt là kẻ mê muội số một của anh ấy.”

Tô Mạc Mạc hiểu ra, gật đầu.

Tề Văn Duyệt vừa định đi vào trong, lại bị một nữ sinh cùng lớp đứng cách đó nửa mét trêu ghẹo — —

“Thế nào, Tề Văn Duyệt, cậu muốn làm phản sao?”

Tề Văn Duyệt: “Làm phản cái gì, sao mình phải làm phản?”

Nữ sinh đó mở miệng: “Hôm nay không chỉ là đội bóng của trường thi đấu, lớp chúng ta và lớp ba có thi đấu hữu nghị đấy — — cậu không đi cố

vũ cho lớp chúng ta mà chạy tới đối diện, đây không phải làm phản thì là gì?”

Tề Văn Duyệt sững sốt, “Lớp chúng ta và lớp ba, tiết này sao??”

“Đúng vậy,” Nữ sinh đó cười gật đầu, gương cầm lên, ý bảo sân bóng nằm đối diện xéo qua một chút so với bên đây — —

“Cậu không thấy sao, ngay cả Thương Ngạn không hay học thể dục cũng đến.”

“.....”

Tô Mạc Mạc vọng qua theo bản năng.

Cách hơn nửa sân bóng, quả thật cô nhìn thấy bóng dáng người nọ.

Nam sinh đứng giữa đám Lê Triết, thay bộ quần áo vận động, quần áo màu đen được may dựa theo thân hình anh, càng làm nổi bật thân hình thon dài và màu da trắng lạnh.

Nhìn từ xa như thế này, dưới ánh mặt trời trắng như phản quang.

Hơn một nửa ánh mắt của nữ sinh ở sân bóng rõ ràng như có như không tụ tập trên người anh.

Tô Mạc Mạc thu mắt, “Thương Ngạn..... Cũng biết đánh bóng rõ sao?”

Nghe được câu này, nữ sinh vừa nói lúc nãy tâm trạng khó nói nhìn Tô Mạc Mạc.

Tề Văn Duyệt lại cười thành tiếng: “Bảo bố Mạc Mạc, cậu hiểu biết về sự phụ của mình quá ít rồi đó? Bóng rõ sao làm khó được Thương Ngạn chứ? Năm lớp mười, cậu ấy đã nhận được lời mời đặc cách của đội bóng rõ trường — — đội bóng rõ trường chúng ta ở tỉnh cũng rất nổi danh, trước cậu ấy thì chưa từng nhận học sinh lớp 10 vào đâu.”

Nữ sinh kia nói tiếp, “Đội bóng rổ trường phá luật vì cậu ấy, còn bị từ chối thẳng thừng..... Nên nghe nói đội trưởng Chử và Thương Ngạn không hợp nhau lắm, cũng chưa chắc là tin đồn vô căn cứ đâu.”

Tề Văn Duyệt xấu hổ sờ ót, “Năm lớp 10 thấy Thương Ngạn từ chối còn thấy cậu ấy rất..... Kết quả sau này tận mắt thấy, con người toàn năng như thế, cứ như không có gì cậu ấy không biết làm, những mặt khác còn ưu tú kì dị hơn nữa, có từ chối thì cũng đúng thôi.”

“Đúng vậy.”

Nữ sinh kia rất có hảo cảm với Thương Ngạn, cảm khái nói tiếp.

“Trong trường đầu truyề n rằng bối cảnh của cậu ấy thần bí, cũng đúng..... Gia đình bình thường làm sao có thể dạy ra một người như vậy? Cảm giác chúng ta sống mười mấy năm, còn cậu ấy sống lâu hơn chúng ta không chỉ gấp đôi, nếu không làm sao có thể học được nhiều thứ như vậy chứ.....”

Nói xong, nữ sinh kia nhìn Tô Mạc Mạc, cười hỏi: “Nghe nói Ngạn ca và cậu là thầy trò, bạn học Tô chưa nghe Ngạn ca nói qua sao?”

Tô Mạc Mạc nhú mày trong lòng.

“Ừm..... Chúng tôi chỉ tiếp xúc nhiều ở tổ máy tính, tiếp xúc hàng ngày..... Chúng tôi không thân.”

“À, là vậy sao.”

Không biết nữ sinh kia có tin hay không, tạm biệt xong liền đi qua một bên.

Tề Văn Duyệt cười trêu ghẹo Tô Mạc Mạc.

“Bảo bối Mạc Mạc, làm người phải thành thật nha, nếu lời này của cậu truyề n đến tai Ngạn ca, thật tổn thương mà!”

“.....”

Tô Mạc Mạc chột dạ nhìn qua hướng nam sinh.

Không biết có phải vì thần giao cách cảm hay là gì khác, Thương Ngạn vốn đang đứng đờ đẫn đó câu được câu không trò chuyện, lại đột nhiên trông qua đây.

Ánh mắt chạm nhau trong không trung, chột dạ đè dưới đáy lòng Tô Mạc Mạc trong nháy mắt phình lên gấp bội.

Cô cuống quýt dời mắt.

Sự trốn tránh này không thể lọt khỏi tầm mắt ai kia.

Người nọ vô cùng nhạy cảm với ánh mắt của Tô Mạc Mạc, càng nhìn thẳng qua đây.

Trong lòng Tô Mạc Mạc căng thẳng, cô duỗi tay kéo Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hình.

“Hay là chúng ta đi..... Đến đội bóng rổ trường xem đi?”

Tề Văn Duyệt: “Cậu muốn chủ động làm phản sao??”

Liêu Lan Hình hiểu rõ liếc qua hướng nào đó.

Vài giây sau, cô ấy cúi đầu cười ra tiếng.

“Trề r ấ.”

“?”

“Thương Ngạn đến đây, Mạc Mạc.”

Tác giả có lời muốn nói: Tô Miêu: Muốn chạy QAQ

Hết chương 30

Lần này vẫn là 378 nha.

#xanh

Chương 31: Lãnh địa

Tải ebook: dtv-ebook.com

Liêu Lan Hinh vừa nói xong, Tô Mạc Mạc vừa bước một bước lập tức khựng lại.

Không chờ cô ngược đầu lên nhìn, chủ nhân của giọng nói rời rạc đã dừng ngay bên cạnh, lười nhác cười hỏi: “Vừa nhìn thấy sư phụ đã muốn chạy, anh đang nuôi học trò bạch nhãn lang* sao?”

*(Bạch nhãn lang: Chỉ người vong ơn phụ nghĩa)

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn liếc phương hướng cô gái định đi đến — — màu đồng phục của đội bóng rổ trường cực kì bắt mắt.

Thương Ngạn nhìn xuống, ngược lại ra vẻ không biết, “Các cậu muốn đi đâu?”

Tề Văn Duyệt kiềm chế cơ thể run lên của mình dưới tầm mắt Thương Ngạn, trăn trăn một giây liền chọn bán đứng đồng đội — —

“Mạc Mạc nói, muốn đi xem đội bóng rổ trường thi đấu.”

Tô Mạc Mạc: “.....??”

“— — ồ”

Thương Ngạn trăn trăn.

Anh một tay cầm túi quần, một tay khác nâng lên, vòng qua nón áo hoodie rũ sau người cô gái, đặt lên bả vai cô.

Thương Ngạn cúi người qua bên cạnh Tô Mạc Mạc.

“Muốn xem đội bóng rổ trường thi đâu?”

“.....”

Thanh âm bên tai lúc này ẩn chứa một cảm xúc có thể nói là dịu dàng ít khi xuất hiện trên người anh.

Tô Mạc Mạc do dự, thận trọng thử: “Muốn.....?”

Âm cuối cùng không dám hạ xuống chỉ ý trềnh thuật, mà là hơi dương lên.

Đồng tử trong suốt vọng qua.

Lộ ra khát vọng sống sôi cùng với sự lúng túng.

Thương Ngạn không khỏi mỉm cười.

“Có thể muốn.”

“.....”

Tô Mạc Mạc sáng mắt.

Thương Ngạn: “Chờ khi cỏ trên mộ sư phụ thành tinh hết thì em có thể ngẫm lại.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô gái thật sự không nhịn được, ngẩng đầu nhanh chóng nhìn Thương Ngạn, sau đó lùi bước nhỏ giọng nói thềm.

“Em đây cũng thành tinh.”

Nam sinh bên cạnh đột ngột cười.

Vô cùng sung sướng.

Tô Mạc Mạc bị anh cười đến ngơ ra, khó hiểu nghiêng mặt nhìn đối phương.

Thương Ngạn đang nhìn cô.

Gương mặt đẹp đẽ lộ ra vẻ kinh ngạc hài hước — —

“Sau khi muốn nhìn sư phụ cởi áo sơmi, thậm chí bây giờ em đã nhớ thương..... Muốn chôn cùng một mộ phần với sư phụ sao?”

Tô Mạc Mạc: “— — ??”

Tô Mạc Mạc vừa muốn cãi lại, cách đó không xa truyền đến tiếng đám Lê Triết gọi Thương Ngạn.

Thương Ngạn thẳng người, giơ tay sờ tóc trên đỉnh đầu cô.

Anh rũ mắt cười.

“..... Dã tâm không tệ, không ngừng cố gắng.”

Nói xong, người đó rời đi.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Mãi đến khi cô gái tràn đầy oán niệm trong lòng nhìn chằm chằm bóng dáng nam sinh rời đi xong, thì đối diện với hai cặp mắt cực kì khó miêu tả.

— —

Dường như Liêu Lan Hinh đang suy tư gì đó, rất có hứng thú.

Còn Tề Văn Duyệt lại khiếp sợ không thôi — — như đàn kinh ngạc cảm thán “không thể trông mặt mà bắt hình dong” giấu dưới đáy mắt.

Tô Mạc Mạc toát ra cảm giác vô lực từ tận đáy lòng trong lòng: “Thầy ấy nói giỡn..... Sự thật thật sự hoàn toàn không phải..... Như thầy ấy nói.”

Tề Văn Duyệt gian nan tiêu hóa xong chuyện mình vừa nghe được, đã lựa chọn làm lơ lời giải thích của Tô Mạc Mạc.

Cô nàng u oán nhìn Liêu Lan Hình — —

“Bạn cùng bàn, mình thật chua*.”

*(Chua: Ghen tị)

Liêu Lan Hình cười nhạt, thấp giọng nói: “Sau này có khả năng cậu sẽ càng chua.”

Tề Văn Duyệt không chú ý đến lời này, chuyển tâm tư sang Tô Mạc Mạc.

“Bảo bối Mạc Mạc này, mình đột nhiên phát hiện lý luận mẹ kế mình đã nói với cậu trước giờ cơm trưa, hoàn toàn không phù hợp với cậu, cậu đừng sợ — — Với tính tình yêu chiều học trò như vậy của Ngạn ca, mình thấy cậu ấy chỉ có khả năng đổi mẹ kế cho cậu, không có khả năng đổi cậu.”

Tô Mạc Mạc muốn khóc mất.

“Mình thật sự chưa từng nói.....”

“Không sao, không sao.”

Tề Văn Duyệt sâu kín lướt qua bên cạnh — —

“Cậu chỉ nói ra lời của các nữ đồng bào ở Tam trung vẫn luôn đặt trong lòng nhưng trước nay không dám nói ra thôi .....”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Không còn gì ngoài hết đường chối cãi.

Tiếng chuông báo hiệu tiết đầu tiên reng lên.

Các lớp sôi nổi tập hợp theo lệnh của ủy viên thể dục.

Giáo viên thể dục của lớp là nữ, cầm danh sách điểm danh từ đầu.

Khi nhìn thoáng qua Thương Ngạn xếp đằng sau, giáo viên thể dục kinh ngạc khác thường. Có đi đâu cuối cùng cô vẫn không nói gì, tiếp tục điểm danh.

Chờ khi danh sách đã được đọc hết, giáo viên thể dục đột nhiên nhớ ra.

“À, học kì này lớp các em mới có học sinh chuyển đến phải không? Tôi nhớ tiết trước không có mặt, tiết này có đến không?”

“..... Cô giáo.”

Tô Mạc Mạc chưa từng được xếp hàng trong lớp nên cũng không có vị trí của mình trong đội ngũ, từ lúc bắt đầu đã im lặng đứng đằng sau cô giáo thể dục.

Có lẽ là vì vóc người nhỏ bé, trước sau không bị phát hiện ra.

Giáo viên thể dục nghe thấy tiếng nói, xoay đầu nhìn lại, cô kinh ngạc ngẩn ra.

“..... Tôi nghe chủ nhiệm lớp các em nói, em không thể tham gia hoạt động tập thể.”

Giáo viên thể dục kinh ngạc cảm thán trong lòng xong, mới quay người lại nhìn học sinh của lớp một, vui đùa nói: “Cô bé xinh đẹp như thế này phải nhìn các em chạy, nam sinh lớp một của các em cũng thật may mắn đấy?”

Vị trí giữa lớp, trong đám Lê Triết cũng có người vui đùa nói tiếp, “Lớp chúng ta có Ngạn ca chạy cùng, nữ sinh của lớp cũng thật may mắn.”

Cả lớp cười rộ lên.

Mấy lớp cách vách cũng lộ đầu qua với ánh mắt tò mò và cực kì hâm mộ.

“Nói tiếp đi.”

Giáo viên thể dục c ãn c òi trước ngực, dùng sức thổi.

“Được rồi, im lặng. Bắt đầu làm nóng người. Ủy viên thể dục dẫn đầu, nữ sinh hai vòng, nam sinh bốn vòng — — chạy xong rồi mới giải tán, không được lười biếng!”

Trong tiếng oán trách tâm bất cam tình bất nguyện của bọn học sinh, cả lớp chạy ra ngoài.

Giáo viên thể dục đi đến cạnh Tô Mạc Mạc, hi ền lạnh nói: “Cô không rõ tình huống cụ thể của em, từ giờ tiết thể dục nếu em không muốn đến cũng không sao.”

Cô giáo tạm dừng, “Đương nhiên, cô cũng ủng hộ việc em ra ngoài tản bộ hít thở.”

“..... Cảm ơn cô giáo.”

Tô Mạc Mạc hơi cúi người với đối phương.

Giáo viên thể dục cười gật đầu, xoay người tránh đi.

Tô Mạc Mạc nhẹ nhàng thở ra, ng ỡ xuống một bậc th ền.

Trung tu ần* tháng mười, đúng là thời điểm thời tiết bắt đầu lạnh đi.

*(Trung tu ần: Khoảng từ ngày 11 đến 20 của tháng)

Chỉ là tiết thể dục của lớp 11-1 là tiết đầu tiên của buổi chiều, ánh nắng thích hợp, chiếu xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây, lá vàng rơi trên đất dường như được phủ một màn sáng, ấm áp dào dạt, dễ dàng làm tâm trạng con người thoải mái.

Tô Mạc Mạc ng ồi ở bậc thang thích ý nheo mắt lại, chậm rãi giang hai tay, đ ầu ngón tay dưới ánh nắng tựa như hai chân trước duỗi ra của mèo con dưới ánh mặt trời.

Sau lưng là bậc thềm cao cao trên sân bóng rổ, từng tốp nam nữ vừa chạy vừa cao giọng đ ồng thanh hô lên; gió thổi qua từ sân bóng trống đối diện, tràn ngập hương vị cuối mùa thu.

Nhưng bức họa được cuộn tròn yên tĩnh này lại bị vài tiếng hô nhỏ đột ngột trên thềm đá cách đó không xa phá vỡ.

Tô Mạc Mạc mở mắt ra, bên phải cô, mấy nữ sinh ng ồi trên thềm đá lòng còn sợ hãi mà vỗ ngực.

Dưới thềm đá, một quả bóng rổ đàn h ồi trên mặt đất bay qua hướng cô.

Cũng thật trùng hợp.

Cuối cùng khi quả bóng dừng lại, nó g ần như đã lăn đến trước mặt Tô Mạc Mạc.

Cô gái giật mình, đứng lên đi qua, cong lưng, ôm quả bóng cách mũi chân của mình rất g ần lên.

Cô vừa định chống gối đứng dậy, đằng sau đã truyên đến một chuỗi tiếng bước chân — —

“Thật sự xin lỗi, có phải đã dọa đến cậu r ồi không?”

“.....”

Cô gái đứng dậy xoay người, còn nam sinh vừa dừng bước cũng sững sờ tại chỗ.

Nam sinh mặc đ ồng phục đội bóng rổ của trường, tóc đen hơi ướt dán vào trán.

Gương mặt cậu hơi gầy, da mặt trắng nõn, mặt mày tuấn tú, hình dáng ngũ quan xinh đẹp, ánh mắt nửa có điểm sùng sờ.

Tô Mạc Mạc kỳ quái nhìn cậu ta.

Trên đờ đánh bóng của người trước mặt được in chữ ghép v ần “Chuming” — — hiển nhiên cậu ta chính là người Liêu Lan Hình đã nói, là đội trưởng đội bóng rổ của trường, người khiến Tề Văn Duyệt mê muội số một.

“Bóng rổ của cậu.”

Tô Mạc Mạc chủ động trả quả bóng v ề cho em trai trước mặt này.

“..... Hả, được, cảm ơn!”

Chử Minh bỗng dưng lấy lại tinh thần, đôi tay nhận lấy quả bóng cô gái đưa qua.

“Không đập trúng cậu chứ? Thật sự xin lỗi, đội chúng tôi để thành viên mới huấn luyện, không khống chế tốt tốc độ và đường bóng.”

“.....”

Lời của người này, có hơn một nửa Tô Mạc Mạc nghe không hiểu.

Cô thu tay, gạt đầu với đối phương, “Không có gì.”

Nhất thời, tâm tình của Chử Minh hơi phức tạp.

Chính cậu ta cũng phân biệt rõ giờ phút này cảm xúc rồi như tơ vò trong lòng là gì, giống như lần đầu tiên có suy nghĩ ..... Muốn chủ động thăm hỏi cô gái trước mặt.....

“Đội trưởng — — !”

Trên thềm đá cao cao, truy ền đến tiếng gọi của mấy nam sinh trong đội bóng.

Chữ Minh bỗng đứng hoàn hồn.

Trong lòng có chút ảo não bản thân đã thất thố, trên mặt cậu không biểu lộ ra, chỉ cười với cô gái, xoay người đi lên bậc thang.

Đoạn nhạc đệm nhỏ nhỏ này, rất nhanh đã bị Tô Mạc Mạc quên đi.

Gió thổi đến sau giữa trưa khiến cô rất thích thú.

Nhưng có vài người lại không.

— —

Lúc này, cơ bản các học sinh lớp 11-1 đã chạy xong một vòng, khi xuất phát còn là hàng ngũ chỉnh tề, bây giờ đã lộn xộn mất đu đội hình ban đầu.

Đám học sinh có không ít người thở hổn hển, cũng có vài người hoàn toàn không có việc gì.

Còn có người cá biệt ở giữa.

Tô Mạc Mạc nhìn phía sau của đội ngũ miễn cưỡng thấy được hàng lối.

Tề Văn Duyệt vừa chạy, vừa tức hộc máu đổi anh chàng ủy viên thể dục của lớp — —

“H ử nãy đã nói người thấp ở đằng trước..... Cậu không nghe! Vóc dáng thấp bé chân ngắn thì không có nhân duyên sao? Đây..... Đây ai mà so được!?”

Tô Mạc Mạc buồn cười, nhìn phương hướng đội ngũ và bật cười.

Trông xuống từ một phía, gương mặt đẹp như họa.

“..... Đội trưởng? Đội trưởng??”

Trên bậc thềm, cạnh sân bóng rổ, một nam sinh của đội bóng trường khó hiểu gọi Chữ Minh hai tiếng.

Chử Minh hấp tấp hoàn hồn, “Sao vậy?”

Nam sinh đó hồnghi nhìn cậu ta, ngay sau đó thò đầu qua nhìn xuống.

Thấy được thân ảnh dưới tàng cây của cô gái, nam sinh này hiểu rõ cười rộ lên.

“Ha hả, tôi nói chứ chuyện gì, thì ra đội trưởng Chử của chúng ta tư xuân à?”

“Muốn chạy bộ sao.” Chử Minh cười nói.

Nam sinh đó vui cười.

“Ha hả, còn ngượng ngùng gì với tôi chứ? Hơn nữa, ánh mắt của cậu quá bình thường! Trước khi cô gái này đến Tam trung, hơn một nửa tim của đám con trai Tam trung đều đặt trên người Thư hoa khôi trường, gần đây cô gái này vừa chuyển đến, một nửa còn lại đều chạy đến chỗ em ấy.....”

Chử Minh hơi giật mình, cúi đầu nhìn.

Nam sinh vượt cảm, làm mặt quỷ với Chử Minh.

“Hơn nữa theo như tôi đoán, cũng có rất nhiều kẻ phản bội Thư hoa khôi trường — — dù sao cô gái này thật sự rất xinh đẹp đấy. Lớn như vậy mà tới giờ tôi mới thấy có mỹ nhân đẹp đến như vậy, không biết thêm hai năm nữa, sẽ thành dạng tai họa gì ta.....”

Nghe đồng đội đứng cạnh lăm bằm một hồi, Chử Minh nhíu mày, hỏi: “Cô gái này rất nổi tiếng sao?”

“.....”

Đồng đội ghen hòng, biểu cảm khó nói nhìn Chử Minh.

“Đội trưởng ơi đội trưởng, sau này cậu cứ kết hôn với bóng rổ luôn đi.”

“.....”

Chữ Minh cười cậu ta.

Nam sinh bất đắc dĩ, đành phải giải thích.

“Em ấy là học sinh mới chuyển vào 11-1 học kì này, tên là Tô Mạc Mạc. Tôi học ở đây hơn hai năm rồi, đây chính là tiêu mỹ nhân đầu tiên có thể lay chuyển được vị trí hoa hậu giảng đường Thư Vi của khối chúng ta đấy! Thế nhưng em ấy là ai mà cậu cũng không biết.”

“.....”

Trong đầu xẹt qua con người màu hổ phách hí hờ dưới ánh mặt trời khi trả quả bóng ban nãy.

Chữ Minh gật đầu, “Đúng vậy.” Cậu ta nhỡ banh rời đi.

“Hả? Cái gì đúng vậy?”

“.....”

“Đội trưởng! Cậu đừng nói một nửa chứ, cái gì đúng vậy, nói đi mà??”

“.....”

*

Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hình ngồi cùng một bàn, bất kể tính cách hay các phương diện khác đều có thể nói là khác một trời một vực.

Chỉ có duy nhất một thứ giống nhau.

— — về mặt vận động, hai người nhất trí cùng yếu thế dục.

Vì thế, chờ đến khi hai người đỡ nhau, nửa bò nửa lê lết hết vòng cuối cùng, trong lớp đã có vài nam sinh chạy xong bốn vòng.

Thương Ngạn chính là người thoát nhìn nhẹ nhàng nhất trong số đó.

Nhưng khi anh chậm rãi dừng lại, biểu cảm của anh có vẻ không tốt lắm, không để ý đến đám Lê Triết, bước thẳng đến chỗ thềm đá.

Khi Tô Mạc Mạc hoàn hồn, ánh mặt trời đã chiếu bóng dáng cao thẳng của nam sinh đến bên chân cô.

“..... Sur phụ?”

Cảm nhận được người trước mặt đang trăn mặc tạo nên áp lực nào đó khiến người khác bất an, Tô Mạc Mạc khó hiểu ngẩng đầu.

Thương Ngạn chau mày, trong mắt tràn đầy ử dột.

“Lúc này nói gì với Chủ Minh?”

Tô Mạc Mạc ngăn ra.

“Bóng rổ của cậu ấy lăn đến đây, em cần lên trả cho cậu ấy.”

“Sau đó thì sao.”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không còn gì nữa.”

“.....”

Thương Ngạn tối mắt.

Anh bất thiện giương mắt, nhìn thân ảnh mơ hồ của thành viên đội bóng trường ở sân bóng trên thềm đá.

Nếu thật là không có gì.....

Chủ Minh sẽ đứng trên sân nhìn chăm chăm cô lâu vậy sao.

Một tình cảm khó miêu tả nảy lên trong lòng Thương Ngạn.

— —

Tựa như có thứ khác đập lên lãnh địa của mình, còn tham lam mơ ước mối quan hệ cấm kỵ mà mình quý trọng nhất.

Cảm xúc thô bạo khó áp chế từ đáy lòng nhè nhẹ lan tràn.

Thương Ngạn hít sâu một hơi, cưỡng chế sự phẫn nộ mất khống chế này.

Anh rũ mắt, nhếch môi.

“Từ giờ đừng để ý đến cậu ta.”

Tô Mạc Mạc: “..... Vì sao?”

Thương Ngạn không hề có thành ý nói cho có lệ: “Vì cậu ta không phải người tốt.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô gái thấp giọng nói thầm, “Hôm nay cũng có người nói cho em, nói sự phụ không phải người lương thiện.....”

“.....”

Thương Ngạn nheo mắt, “Ai?”

Tô Mạc Mạc lắc đầu, lẩm bẫm, “Không nói cho thầy đâu.”

Thương Ngạn cười ra tiếng, anh xoay người ngẩng xuống cạnh cô, “Vậy em tin à.”

Tô Mạc Mạc do dự quay qua, tròn mắt đen nhánh xinh đẹp nhìn anh.

“Em nên tin sao?”

“.....”

Cảm xúc dưới đáy mắt Thương Ngạn biến đổi.

Một giây sao, anh hạ tầm mắt, che đi sóng ngầm chìm nổi trong đôi mắt, chỉ còn lại tiếng cười khàn khàn sau khi vận động — —

“Trề.”

Tô Mạc Mạc ngây người, “Trề cái gì?”

“Bây giờ em muốn tin cũng đã trề.”

Thương Ngạn cười híp mắt, cong nhẹ môi, gương mặt chói mắt và phóng túng.

“Làm học trò của anh, em nghĩ mình có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay anh sao?”

Tô Mạc Mạc không chớp mắt nhìn anh hai giây.

Gương mặt xinh đẹp diễm lệ không có biểu cảm.

Thêm một hồi yên lặng, cô cúi đầu, cọ cọ đôi giày màu trắng lên đất.

Giọng điệu rầu rĩ, lại mang theo sự mềm mại làm người khác chìm đắm.

“..... Không thể.”

Ánh mặt trời vẽ ra hình bóng nhỏ bé của cô, nổi bật trên mặt đất dưới chân.

Hệt như một cục bông tròn tròn bị chà đạp.

Thương Ngạn đột nhiên cảm thấy rất khát.

Không phải trong miệng, mà là từ đáy lòng bốc lên.....

Mắt anh tối đen, ho nhẹ một tiếng, dời tầm mắt, thuận tiện đổi đề tài.

“..... Vận động kiểu chạy chậm này, em cũng không thể làm sao.”

Tô Mạc Mạc chần chờ.

Cô có chút bất an ngược cổ nhìn nam sinh bên cạnh, thấy gương mặt nghiêng của anh không có cảm xúc gì rõ ràng, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

“Có thể làm mức độ vừa phải khi cần thiết.”

Đặc biệt là khi đối mặt với nguy hiểm.....

Ánh mắt cô gái buồn bã.

Ngược lại nói, “Su phụ, em thấy lúc này thầy chạy rất nhanh.”

Mắt cô từ mái tóc hơi hỗn độn của nam sinh, xẹt qua cái trán trắng trẻo, cuối cùng mới kinh ngạc phát hiện ——

“Không có mồ hôi luôn?”

“Ừ.”

Tô Mạc Mạc hâm mộ, nhẹ giọng lầm bầm: “Thế lực thật tốt.”

“.....”

Thương Ngạn cứng người.

Lát sau, anh thấp giọng cười, đầu lưỡi chống hàm trên, ánh mắt càng sâu ——

“Sau này sẽ cho em biết, thế lực của anh tốt bao nhiêu.”

Hết chương 31

——

Lần này vẫn là 378.

#xanh

Chương 32: Hung tợn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong mắt Tô Mạc Mạc toàn là mờ mịt.

Lệ Triết đến đây tìm Thương Ngạn đứng hình cách đó hai mét.

Không khí im lặng vài giây.

Lệ Triết sắp khóc ra nước mắt — —

"Ngạn ca, cậu cậu cậu..... Cậu không thể như vậy đâu Ngạn ca — —"

Thu hồi tầm mắt từ biểu cảm khó hiểu của cô gái, Thương Ngạn có phần tiếc nuối "hừ" một tiếng.

"Sao em không hiểu gì hết vậy, nhóc con."

Tô Mạc Mạc: " — — ?"

Lệ Triết: "....."

Mẹ nó c`ần thú!

Không đúng.....

Là không bằng c`ần thú!

Nhưng Lệ Triết nhiều lắm cũng chỉ dám nói lời này ở đáy lòng, trên mặt cậu ta chỉ có thể thống khổ nhìn nữ thần mỹ nhân bé bỏng của mình lơ ngơ ngẩn nghe hết câu chuyện.

Thương Ngạn nuối tiếc xong, lúc này cũng đứng dậy, lười biếng cầm tay vào túi quần, liếc Lệ Triết.

Anh cười như không cười hỏi: "Cậu nói đi, tôi không thể như thế nào?"

Lệ Triết ghen khuấy nhìn về phía Tô Mạc Mạc.

Sau đó mới quay lại nói, "Ngạn ca..... Tiểu Tô còn nhỏ đó, cậu không thể....."

"Mười bảy tuổi, không nhỏ."

Thương Ngạn cong khóe môi, cười nói một cách vô tâm.

"Cậu, cậu ấy mới 1 mét 5!"

Thương Ngạn cười khàn, nghiêng người, "Nhóc con, nói cho cậu ta là em rất cao."

Tuy rằng nghe không hiểu đoạn trước, nhưng chiều cao lại thuộc về vấn đề nguyên tắc của Tô Mạc Mạc, cô không chút do dự, bất mãn trừng Lệ Triết một cái.

"1 mét 58."

Lệ Triết: "....."

Nữ thần nhỏ đơn thuần của cậu ta, sau này có khả năng bị Ngạn ca không bằng cần thú ôm vào ổ chăn mà vẫn còn khờ dại ngây thơ!

Lệ Triết ngẫm lại, cảm thấy mình đã tức giận muốn thăng thiên tại chỗ.

Thương Ngạn liếc Lệ Triết, khóe miệng nhếch lên.

"Nghe chưa."

"....." Lệ Triết tuyệt vọng lau mặt, ủ rũ cúi đầu, "Ngạn ca, chúng ta phải bắt đầu thi đấu hữu nghị với lớp ba rồi."

"Đi thôi."

Thương Ngạn nâng chân dài đi lên bậc thềm, vừa bước được bước đầu tiên, anh nhìn thoáng qua Tô Mạc Mạc.

"Lát nữa khi thi đấu, anh không muốn nhìn thấy em ở chỗ ngồi của bên đội bóng rổ của trường, ha?"

Tiếng cuối cùng phát ra rõ ràng chứa hàm ý uy hiếp.

Tô Mạc Mạc nhăn chóp mũi.

"Sẽ không."

"Làm trái thì sao?"

"....."

Cô gái vươn cẳng chân ngắn nhỏ và đá mũi giày nam sinh.

Cô rầu rĩ mềm giọng.

"Đánh gãy chân."

"....."

Giọng nói nhỏ nhẹ này khiến đôi mắt Thương Ngạn hoảng hốt và nao loạn như có động đất, cảm xúc không áp chế được dâng lên rồi hạ xuống, vuốt ve đáy lòng anh trở nên mềm mại vô cùng.

Đứng hình tại chỗ vài giây, anh mới chớp mắt, thấp giọng cười.

"..... Ngoan."

Nói xong, anh tiếp tục rời đi.

Lệ Triết thống khổ nhìn Tô Mạc Mạc một cái rồi đi theo.

Đến khi hai người đã đi khỏi, Tề Văn Duyệt lôi kéo bạn cùng bàn Liêu Lan Hinh bị hai vòng chạy chậm tra tấn đến mức mặt không còn chút máu đi đến.

Vẻ mặt cô nàng nghi ngờ đi đến trước mặt Tô Mạc Mạc.

Hai người đối diện nhau một lúc, Tề Văn Duyệt mới duỗi chân đá đôi giày trắng của Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc: ".....?"

Tề Văn Duyệt: "....."

Tô Mạc Mạc: "——??"

Tề Văn Duyệt không kìm được nữa, bước lên, thẩn bí hỏi: "Đây là ám hiệu gì đó với sư phụ của cậu sao, sao mình không hiểu vậy?"

Tô Mạc Mạc nghẹn lời.

Cô hiểu ra, không nhịn được rũ mặt cười, "Không phải..... Là thầy ấy uy hiếp mình, không nghe lời sẽ đánh gãy chân."

Tề Văn Duyệt nghe thế sợ hãi cả kinh.

"Không hổ là Thương Diêm..... Khụ, không hổ là Ngạn ca, dạy học trò thôi mà cũng chơi lớn vậy sao?"

Cô động não suy nghĩ, càng mơ hồ, "Vậy cậu đá mũi giày cậu ấy làm gì?"

Ánh mắt Tô Mạc Mạc vô tội sạch sẽ.

Cô nâng đôi giày trắng lên, cũng chạm vào giày Tề Văn Duyệt.

"Nghĩa là..... Cho cậu chân, không nghe lời thì cứ đánh gãy đi....."

Nhìn cô gái ngẩng trên bậc đá, giờ cẳng chân nhỏ nhắn, ngẩng gương mặt xinh đẹp lên nhìn mình.

Tề Văn Duyệt: "....."

Lần này đụng vào cô, sao đột nhiên lại có cảm giác muốn cong?

Cứng người vài giây, Tề Văn Duyệt mặt không cảm xúc nghiêng đầu, nhìn Liêu Lan Hinh.

"Bạn cùng bàn, rõ ràng mình đang nghe kể câu chuyện khủng bố, nhưng vì sao nghe rồi lại thấy chua quá vậy??"

Tuy Liêu Lan Hinh chạy bộ nên sắc mặt trắng bệch, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến chuyện cô ghét bỏ Tề Văn Duyệt.

"Có lẽ là do cậu phản ứng chậm."

Tề Văn Duyệt: "....."

Tề Văn Duyệt: "Mình không cần ăn chanh, chúng ta vẫn nên đến xem bóng rổ đi."

Nhớ tới "uy hiếp" vừa nãy của Thương Ngạn, Tô Mạc Mạc gật đầu.

Hiển nhiên Liêu Lan Hinh không có dị nghị gì.

Ba người theo cầu thang nhỏ bên cạnh, đi lên sân bóng rổ.

Bên lớp ba đã làm nóng người xong từ sớm, sân cũng là do bọn họ chọn.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, sân bóng bọn họ chọn để thi đấu hữu nghị giữa hai lớp nằm liền nhau với sân thi đấu nơi thành viên mới đội bóng rổ của trường tổ chức huấn luyện.

Chú ý đến hai nam sinh trong lớp vừa vào sân, tiếng reo hò cổ vũ cứ lên ở hai bên sân đều lên thẳng đến quang tám.

— —

Thường thì khi có sân trống, để phòng ngừa quấy nhiễu, hai bên thi đấu cũng sẽ không tiến hành ở nơi sát nhau.

Bên này, đội bóng trường đang huấn luyện, đội viên mới đối diện với Chủ Minh vừa dẫn bóng đến vị trí số ba* nhận thấy cảnh này thì thoát khỏi tư thế phòng ngự, thẳng người chau mày mở miệng: "Chủ đội, đây là có người muốn cướp "lôi đài*" của chúng ta sao?"

*(Vị trí số ba trong bóng rổ - Small forward: Tiền phong phụ. Tìm hiểu thêm nhờ bác Google)

*(Lôi đài: Lôi đài là nơi dành cho các anh hùng hiệp khách thi thố tài năng một cách công bằng và không bị bất cứ 1 tổn thất nào. Không hạn chế về ngôn ngữ hành, môn phái cũng như đẳng cấp. Nguồn: Internet)

"....."

Chủ Minh quay đầu nhìn lướt qua.

Ngừng hai giây, cậu ta quay lại, nhõm bóng và nhảy lên, bàn tay nâng bóng nhấc lên.

"Soạt".

Bóng vào rổ, một cú ba điểm tuyệt vời.

Bên sân yên lặng trong nháy mắt, sau đó bỗng nhiên vang lên một đợt hoan hô và tiếng hét chói tai — —

"Đẹp!"

"Chủ đội đẹp trai nhất!!!"

"A a a Chủ Minh — —!!"

"....."

Chủ Minh tiếp đất, cười nhìn đội viên mới trước mặt, "Tập trung thi đấu."

Sau khi úp rỗ, Chử Minh đổi cầu thủ, xoay người chạy đến chỗ nghỉ ngơi, có thành viên lão làng trong đội không nhìn được chạy đến cạnh cậu ta.

"Đội trưởng Chử, rốt cuộc Thương Ngạn lớp mười một có ý gì, tới giành sân với cậu à?"

Chử Minh bất đắc dĩ.

"Chưa chắc là do cậu ta chọn."

"Thôi đi, có người nào không biết hai người có mâu thuẫn."

Chử Minh: "....."

"Chính tôi cũng không biết. Năm ngoái đội bóng trường nhận người, là do đội phó phụ trách, thậm chí tôi còn chưa thấy mặt vị học đệ này, làm sao có cơ hội xảy ra mâu thuẫn?"

Nói xong, cậu ta chân thành thở dài, đuổi theo bóng.

Để lại thành viên lâu năm đó đứng ngây ra.

"Hả? Thiệt hay giả vậy....."

Cùng lúc đó, sân bóng cách vách.

Lệ Triết nhíu mày oán giận, "Có phải trong đầu tụi lớp ba rỗng hết rỗ không, biết rõ cậu và Chử Minh không hợp nhau, còn chọn sân ngay cạnh đội bóng trường?"

Lệ Triết nhận lấy đờ đánh bóng người trong lớp đưa qua, cúi đầu trông vào.

"Ngạn ca, cậu không thay?"

"Không cầu."

Lệ Triết đã tập mãi thành quen, lúc hỏi cũng không thèm đưa tay qua, rõ ràng là chỉ hỏi cho có lệ.

— — bạn học trong lớp thường xem bọn họ chơi bóng đá biết, Thương Ngạn rất ít khi ra sân chơi bóng, mà cho dù có ra, trước giờ cũng chưa từng thấy anh lộ cánh tay.....

"..... Vậy mùa hè không nóng sao?"

Bên sân, Tô Mạc Mạc nghe Tề Văn Duyệt giới thiệu tình huống cho mình, tò mò quay đầu hỏi.

Tề Văn Duyệt nghe vậy không kiềm được ôm bụng cười, "Mùa hè? Cậu đã quên mình từng nói rồi sao, Ngạn ca có thói ở sạch đấy? Mùa hè đám nam sinh đó đổ mồ hôi như mưa, cậu ấy sẽ không ra sân chơi bóng với bọn họ đâu."

Tô Mạc Mạc: "....."

Ừm, đúng là một sư phụ "băng thanh ngọc khiết" mà.

*(Băng thanh ngọc khiết: Cao quý, tinh khiết)

Liêu Lan Hinh trăn mặc đứng cạnh này giờ, nghe đến đây cũng hiếm khi chen vào.

"Đúng là vậy. Mỗi lần Thương Ngạn thi đấu đều tham gia hiệp đấu, sau đó sẽ tiếp tục vào lúc cuối."

Tề Văn Duyệt cười vui vẻ: "Vậy nên khi vừa khai giảng lớp mười, lớp chúng ta đều đoán Ngạn ca là công tử thế gian xuyên từ thời dân quốc đến đây,..... Nếu không thì làm gì có gia đình nào có hoàn cảnh giáo dục như thế?"

Liêu Lan Hinh: "Là cậu chưa thấy qua thôi."

Tề Văn Duyệt bực bội dẫu môi.

Tô Mạc Mạc cong khoe mắt, cười khẽ, "Các cậu suy diễn nhiều thật đấy, vậy tại sao bây giờ lại bỏ suy nghĩ đó vậy?"

"....."

Không khí giữa ba người đột nhiên trầm mặc.

Liêu Lan Hình và Tề Văn Duyệt liếc nhau.

"..... Để mình nói đi."

Tề Văn Duyệt đề thấp âm lượng, khó có khi mang dáng vẻ thận trọng. "Thật ra có lẽ Mạc Mạc cũng đã nghe qua, là cái của Ngạn ca..... Ồm, cội nguồn của danh hiệu kia đó."

Tề Văn Duyệt dừng một chút, trong mắt xẹt qua một tia kinh sợ khi nghĩ đến.

"Lúc đó mình ở ngay cổng trường, tận mắt nhìn thấy người đó nằm trên cánh cửa vào xe cứu thương. Máu chảy theo cánh tay, mình còn cho rằng người đó đã..... Một màn đó bây giờ vẫn còn hiện rõ sinh động như thật trong đầu mình, quả thực đã thành bóng ma tâm lý."

Tô Mạc Mạc im lặng.

Liêu Lan Hình đứng cạnh đột nhiên nói, "Không có ai thấy là Thương Ngạn làm, nhưng khi mọi người đến đây, cậu ấy cũng chưa từng phủ nhận."

"....."

Tô Mạc Mạc chần chờ giương mắt, nhìn vào giữa sân bóng.

Nam sinh mặc bộ quần áo thể thao vô cùng chói mắt, bây giờ đang đứng bên sân làm nóng cơ thể với những người khác, thoạt nhìn vô cùng lười biếng, không có tinh thần.

Nhìn từ gương mặt nghiêng anh tuấn trắng trẻo, có ai ngờ anh sẽ có một lời đờn đáng đâu chứ.....

Không khí xấu hổ khó nói.

Tô Mạc Mạc nhìn một lát, bỏ qua đề tài này, quay về nội dung trước.

"Thầy ấy không mặc quần áo đánh bóng....."

"Cậu ấy sẽ không thay đồ đánh bóng," Tề Văn Duyệt lên thờ phào, khôi phục gương mặt cười, "Cậu nhớ lại đi, từ khi quen biết đến bây giờ, cậu có thấy Ngạn ca mặc áo tay ngắn bao giờ chưa?"

Tô Mạc Mạc nghĩ ngợi, vài giây sau, trên gương mặt diễm lệ lộ ra chút kinh ngạc.

— —

Vậy mà lại thật sự không có.

Trong ấn tượng của cô, người đó nhiều lắm cũng chỉ vén tay áo sơ mi trắng lên tới khuỷu tay là cùng.

Những lúc còn lại đều là áo dài tay và quần dài.....

Nhận ra được đáp án của Tô Mạc Mạc, Tề Văn Duyệt cười trêu chọc, giả vờ nghiêm túc lặp lại một lần — —

"Dân quốc, thế gia, quý công tử."

"....."

Lúc này, Tô Mạc Mạc không kiềm được mỉm cười.

Liêu Lan Hinh: "Cuộc thi sắp bắt đầu rồi."

Tô Mạc Mạc và Tề Văn Duyệt trông qua đó, quả nhiên nghe một tiếng huýt gió của trọng tài.

Bóng rổ đập xuống.

Bên sân, tiếng hò hét chói tai bất ngờ nổ ra.

"....."

Sắc mặt Tô Mạc Mạc khẽ biến.

Viện đi ầu dưỡng chưa từng có hoạt động tập thể như này, cô chỉ mới xem vài trận đấu bóng rổ trên TV.

Nên cũng chưa từng nghĩ rằng, ngay tại hiện trường, đặc biệt là đứng trong khu vực người xem sẽ lại ồn ào chói tai như thế này.

Tô Mạc Mạc bị từng tiếng hét và hò hét cổ vũ kích thích khiến nhịp tim tăng lên, cô cúi đầu, mím môi nhú mào.

Có nên.....

Trong lúc Tô Mạc Mạc chần chờ thì nghe thấy Tề Văn Duyệt kể bên tạm dừng cổ vũ, kỳ quái hỏi:

"Sao Ngạn ca lại bất động vậy..... Hình như còn đang nhìn bên phía chúng ta?"

Không chỉ Tề Văn Duyệt, những người khác rất nhanh cũng phát hiện ra điểm không đúng.

Tiếng nghi ngờ nhỏ nhỏ ngày càng nhiều, tiếng hét chói tai bên sân trong chốc lát liền chuyển thành tiếng nghị luận.

Trong tài cũng huyết gió một lần nữa.

"Gì vậy — — sao vừa mở màn đã kêu tạm dừng??"

"....."

Tô Mạc Mạc chịu đựng sự khó chịu ngẩng đầu lên.

Trước mặt là hai nam sinh vóc dáng rất cao, che kín mít tầm mắt khiến cô không thể nhìn thấy tình cảnh trong sân.

Tô Mạc Mạc còn chưa kịp ứng biến, hai nam sinh đang bất mãn thảo luận phái trước đột nhiên trầm mặc.

Khu vực bên này cũng yên lặng hết.

"Tránh ra."

Cách những bức tường người xung quanh, bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp, hung dữ và lạnh lẽo.

Hai nam sinh trước mặt Tô Mạc Mạc đứng hình vài giây, đầu không hện mà cùng tránh ra hai bên.

Ánh mặt trời rọi xuống.

Bóng dáng cao lớn kia cũng áp xuống.

Tô Mạc Mạc cay mắt do ánh nắng chói lòa đột ngột xông đến, cô nheo mắt theo bản năng, cánh tay giơ lên trước che đi tầm mắt.

Nhưng vừa nâng lên giữa không trung, cổ tay cô bị nắm lấy.

Lực kéo truyền đến.

Tô Mạc Mạc bị lôi kéo thẳng đến hàng ghế dài bên sân nơi đội viên nghỉ ngơi dưới ánh mắt vững vàng của nam sinh.

Hơn một nửa hàng ghế dùng để đặt ba lô và quần áo, Thương Ngạn đẩy đồng đội ra tạo thành một chỗ trống.

Anh dùng lực cánh tay, trực tiếp túm cô gái đang ngậy người theo phía sau ra trước mặt, ấn cô lên ghế.

Mãi đến khi này, Tô Mạc Mạc mới hồi thần.

Cô kinh hoảng giương mắt, "Su phụ.....?"

"....."

Gương mặt anh tuấn của Thương Ngạn lạnh lùng không cảm xúc.

Anh rũ mắt quan sát cô.

"Không thể ở trong hoàn cảnh ồn ào, vì sao còn đứng giữa đám đông?"

Tô Mạc Mạc ngây ra vì sự hung dữ của anh.

Cô hiểu ra, cặp đôi mắt nai xinh đẹp xuống.

"Em không biết sẽ ồn như thế....."

Thương Ngạn đảo mắt qua nửa vòng.

Lệ Triết và ba đội viên lên sân khác chạy nhanh đến.

"Ngạn ca, làm sao vậy?..... Tiểu Tô không thoải mái sao?"

Thấy cô gái ng ỡ trên ghế dài sáng mặt tái nhợt hơn hai phần so với thường ngày, Lệ Triết không vui cười như mọi khi, lo lắng cau mày hỏi.

"Ừ."

Thương Ngạn đáp có lệ.

Anh cúi người, nhíu mày nhìn cô gái trước mặt — —

"Anh kêu người khác đưa em về lớp?"

Tô Mạc Mạc lắc đầu, "Ng ỡ ở đây..... Chắc là không sao."

Thương Ngạn không nói.

Con người tối đen không chớp nhìn chăm chăm cô.

Ngừng vài giây, anh nhìn xuống đất.

Tô Mạc Mạc cảm thấy hình như nam sinh đã không tiếng động thở dài một hơi.

"Tự che tai mình lại."

"..... À."

Dưới những ánh mắt như kính chích kia, Tô Mạc Mạc chận chạp giơ tay, không quá tình nguyện áp lên hai lỗ tai.

Thương Ngạn nhìn cô hai giây rồi ngẩng đầu.

Nam sinh một tay giữ áo khoác, một tay khác kéo khóa kéo áo thể thao xuống.

Anh mặt không biểu cảm cởi áo khoác.

Áo khoác thể thao vẽ nên một đường cong giữa không trung, cuối cùng trùn lên đầu cô gái.

Bên sân ò lên.

Còn Thương Ngạn thì ngẩng đầu xỏm xuống, kéo kéo áo khoác về phía trước đến vị trí thích hợp, "Có thể thấy rõ được không?"

Tô Mạc Mạc đại ra.

"..... Có thể....."

Hơn nữa là rõ đến không thể rõ hơn.

— —

Dưới áo khoác thể thao màu đen, chàng trai chỉ mặc một cái áo mỏng màu đen tương tự.

Vì vậy, từ cái cổ thon dài, đến xương quai xanh, rồi cánh tay, lại tới khuỷu tay, cổ tay.....

Đường cong cơ bắp đẹp đẽ lộ ra không sót tí nào, dưới ánh mặt trời ban trưa, làn da trắng trẻo càng thêm nổi bật, hiện lên một loại vẻ đẹp chói mắt nhưng sắc bén.

Tô Mạc Mạc hoảng hốt, bỗng nghe thấy từ bên ngoài áo khoác trên đỉnh đầu, có tiếng "tách" khi chụp ảnh quên tắt tiếng truyền đến.

Thương Ngạn nửa ngỡ xồm trước mặt cô hiển nhiên cũng nghe thấy, mày kiếm hơi nhú, anh liếc mắt qua nơi truyền đến tiếng động này.

Tròng mắt tối đen chứa đầy phần uất tức giận.

..... Giống một con sư tử lớn bị nhốt trong lồng sắt đùa giỡn.

Tô Mạc Mạc không nhịn được, nhẹ giọng cười ra tiếng.

Ngọn lửa kéo vè trong nháy mắt.

— —

Thương Ngạn không cảm xúc hé môi.

"Còn cười?"

Tô Mạc Mạc nghe lời nén lại.

Ánh mắt cô gái vô tội nhìn nam sinh.

Giữa sân truyền đến tiếng trọng tài thúc giục.

Thương Ngạn cup mắt, che khuất cảm xúc chân thật dưới đáy mắt.

"..... Trở về tính số với em."

Thương Ngạn đứng dậy, các đội viên khác đi theo, trận đấu chính thức bắt đầu, tiết tấu cũng khôi phục lại bình thường.

Tô Mạc Mạc khẩn trương không chớp mắt nhìn bóng dáng màu đen giữa sân, bàn tay che ở hai bên tai cũng bấu chặt theo bản năng.

Sự thật đã chứng minh, "kiến nghị" lúc trước của Thương Ngạn vô cùng chính xác.

— —

Học sinh vây quanh đây càng ngày càng nhiều, tiếng cổ vũ cũng ngày càng nghiêm trọng.

Đặc biệt là mỗi khi trái bóng được chuyền tới tay Thương Ngạn, các nữ sinh gần như bán mạng đến mức có thể xóc giá bóng rổ lên khỏi mặt đất.

Dưới thế tiến công nhanh nhẹn do Thương Ngạn mang đến, lớp ba không thể không kêu tạm dừng, mấy nam sinh lớp một quay về, Tô Mạc Mạc còn nghe thấy hai nam sinh cằn đầu thở dài

— —

"Lúc trước ông đây cởi hết áo trên, cũng không thấy các cậu ấy kích động như vậy."

"Đừng nghĩ chứ người anh em, cậu chưa nghe qua câu nói kia sao — — lấy người so người thì chết, lấy hàng so hàng thì hư. Cậu nói nhiều chỉ tổ thêm phiền phức chứ có so được với Ngạn ca đâu?"

"....."

Câu tiếp theo Tô Mạc Mạc chưa kịp nghe được.

Thương Ngạn đi đến trước mặt cô, nhìn xuống.

"Không sao chứ?"

"....."

Lúc này, sắc mặt cô gái đã khôi phục bình thường, nghe thấy tiếng động bên ngoài áo khoác rất cuộc đã ngừng, cô cũng yên tâm thả hai tay ra.

"Không sao."

Thương Ngạn nhếch khóe môi.

"Ngạn ca, chụp."

Bên này có người ném một chai nước qua.

Thương Ngạn một tay nhận lấy, vừa định vắn ra, đột nhiên dừng lại.

Anh cười như không cười mà cúi người, đưa chai nước đến trước mặt cô gái — —

"Mở ra giúp anh."

Tô Mạc Mạc: ".....?"

"Tay sự phụ mọi, mở không được."

Tô Mạc Mạc: "....."

Lệ Triết kế bên không thể nhìn được nữa, cắn răng cười đi đến, "Ngạn ca, tôi giúp cậu — —"

"Cút đi."

Thương Ngạn không thèm quay đầu tàn nhẫn từ chối.

Anh giơ tay, đưa chai nước trong tay đến gần cô hơn.

"Ngoan."

Tô Mạc Mạc: "....." Dối khóc.

Rơi vào đường cùng, cô chỉ có thể nén giận cặm lấy nó và ôm vào lòng, dùng sức bắt đầu chiến đấu với chai nước.

Nhưng không biết là do sức cô thật sự yếu, hay là do nắp chai này cứng ngắc không chịu phối hợp — —

Giằng co với chai nước khoáng chừng mười giây, cuối cùng cô mới nghe thấy một tiếng "cách" nhỏ vang lên.

Đưa bình nước ra, cô gái yên lặng duỗi tay phải.

Ngón trở mảnh khánh vừa ấn nắp chai hiện lên dấu hoa văn, đỏ bừng một mảng.

"....."

Tô Mạc Mạc ám ức yên lặng chịu đựng cơn rát.

Qua vài giây, cô không kiên được nữa, ngẩng mặt nhìn Thương Ngạn, tức giận hỏi: "Tay mỏi, có thể lấy chai được không?"

Thương Ngạn khàn giọng cười.

"Không cần được làm sao bây giờ?"

"....."

"Em dứt anh?"

Tô Mạc Mạc: ".....!"

"Phụt — — khụ khụ khụ khụ — —"

Đội viên đang nghỉ ngơi bên cạnh gặp phải tai ương, vừa ho sặc đến tận tâm liệt phế, vừa hoảng sợ quay đầu nhìn hai người.

Thương Ngạn hoàn toàn không coi mình là người, khẽ nhướn mày, nghiêng mắt liếc qua.

Đội viên thống khổ quay mặt đi: "....."

Thầy trò tốt.....

OJBK.

Thế giới này thật đáng sợ.

Một trận này, trên thực tế chỉ có mấy thành viên ngồi gần nhất nghe được, còn đám học sinh bên sân chỉ khó hiểu tò mò nhìn chăm chăm.

Còn có người lên cầm điện thoại chụp ảnh ở nhiều góc độ khác nhau.

Tạm dừng kết thúc.

Tất cả đội viên của hai đội trở về vị trí cũ.

Trận đấu tiếp tục.

Quyền chủ động vẫn nằm trong tay Thương Ngạn như trước, mọi thứ đều không khác gì trước khi tạm dừng, dưới thế tấn công của lớp một, lớp ba gần như quân lính tan rã.

Với kiểu phòng thủ khác thường và cách tiến công không mấy đẹp dễ, khoảng cách điểm số của trận đấu nhanh chóng giãn ra.

Mắt thấy hiệp đầu tiên sắp sửa kết thúc không khác gì trước kia.

Đến khi.....

"A — —"

"— — cẩn thận!!"

Tô Mạc Mạc che lỗ tai ngồi trên ghế dài, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn đằng sau.

Không chờ cô hoàn hồn phản ứng, một quả bóng rổ bất ngờ xuất hiện trong tầm nhìn của cô — —

Bằng tốc độ và lực lượng mạnh mẽ bay đến, sau đó bịch một tiếng đập vào mắt cá chân của Tô Mạc Mạc.

Sau một lúc chết lặng, một cơn đau xuyên tim đánh úp lại.

Tô Mạc Mạc cắn môi kêu rên.

Sân bóng im phăng phắc.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, không ai kịp phản ứng.

" — — !"

Quả bóng trong tay Thương Ngạn hung hăng đập xuống.

Anh chạy nhanh đến trước mặt cô gái, không hề nghĩ ngợi trực tiếp quỳ một gối xuống đất.

Khác với khi xông đến, hành động nâng cẳng chân cô gái lên của Thương Ngạn cực kì cẩn thận đến mức dịu dàng.

Đặt cẳng chân mang giày của cô gái lên đùi mình, anh cau mày, cặp mắt tối đến mức có thể chảy ra mực.

"Đế giày..... Dơ....."

Giọng nói mềm mại của cô gái mang xen lẫn tiếng nức nở không thể kiểm soát, âm cuối còn có điểm run run không dấu được.

"Đừng nhúc nhích."

Gân xanh bên thái dương Thương Ngạn hằn lên.

Anh kiên chế cảm xúc sôi trào trong nháy mắt dưới đáy lòng, thận trọng vén ống quần jean to rộng lên.

Cẳng chân trắng nõn như ngưng chi chậm rãi lộ ra, càng làm nổi bật lên vết ứ đỏ tím dữ tợn.

Các đội viên khác lấy lại tinh thần sôi nổi chạy đến, thấy vậy, tất cả đều kinh ngạc nghẹn tại chỗ.

"— — chết tiệt!"

Lê Triết sắc mặt hung tợn, nổi điên với sân bóng cách vách — —

"Thằng cháu nào ném! Con mẹ nó có chơi bóng được không — — mắt mù sao!?"

Một đội viên khác vội vàng nói: "Ngạn ca, có vẻ nghiêm trọng đó, mau mau đưa đến phòng y tế đi!"

Thương Ngạn vẫn không nhúc nhích, giọng nói ép đến trần khàn.

"Kêu nhân viên y tế của trường đến."

"Hả?"

"Đừng có hả, nghe Ngạn ca đi. Không biết vết thương có động đến xương cốt không, đúng là không nên đưa đến phòng y tế....."

"À à, được, tôi đi liền đây!"

"....."

Tô Mạc Mạc chịu đựng cơn đau, môi dưới bị cắn trắng bệch.

Cô nắm chặt đầu ngón tay, cúi đầu nhìn nam sinh quỳ dưới đất.

Từ khi xông đến đây, anh chưa từng giương mắt lên lần nào.

Từ góc độ của Tô Mạc Mạc nhìn xuống, mái tóc màu đen lộn xộn che đi gương mặt của nam sinh, chỉ lộ ra mũi cao thẳng và đôi môi mím chặt.

Đường cong dưới cằm ban chặt, xương gò má hơi hơi run rẩy.

— —

Tô Mạc Mạc cảm thấy Thương Ngạn đang cắn răng hung dữ.

Nhưng trên gương mặt trắng trẻo anh tuấn không nhìn ra bất kì cảm xúc gì.

Đáy lòng cô có chút bất an.

Cô há miệng định nói.

Vào ngay lúc này, giữa đám học sinh đến vây xem chừa ra một con đường trống.

Chử Minh dẫn thành viên mới trong đội từ sân cách vách đi tới — —

"Thật sự xin lỗi, là sai lầm của đội chúng tôi."

Biết được người bị đập trúng giữa trận rối loạn, lúc này sắc mặt của Chử Minh cũng hiếm có một lần khó coi — —

"Chúng tôi nhất định sẽ nhận toàn bộ trách nhiệm, người bị đập trúng thế nào rồi?"

" — — "

Thương Ngạn từ khi quỳ một gối đã bắt đầu trằn mặc, rốt cuộc cũng có phản ứng.

Gân xanh trên trán anh nổi rõ, do quá dùng sức mà hơi rùng mình, thong thả đặt chân của cô gái xuống đất.

Anh không tiếng động đứng dậy.

Trong nháy mắt đó, xuyên qua mái tóc hỗn loạn, Tô Mạc Mạc thấy rõ đôi mắt Thương Ngạn.

— —

Từng sợi tơ máu hiện rõ trong mắt.

Hung tợn dày đặc đến mức khiến người khác sợ hãi.

Tô Mạc Mạc luống cuống:

"Sự phụ....."

Cô duỗi tay muốn kéo anh, người đó lại lướt qua.

Chủ Minh đứng cách đây vài chục bước.

Thương Ngạn không cảm xúc nhìn chăm chăm, không rên một tiếng, thân hình căng chặt.

Tay phải chậm rãi siết chặt thành quyền.

Anh đi đến đó, tốc độ không nhanh, nhưng giữa sân nhanh chóng lắng xuống.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Lệ Triết đứng hình tại chỗ, lời muốn nói bị nỗi sợ dưới đáy lòng đè chặt trong cổ họng, không phát ra được một chữ.

Trong nháy mắt, trong đầu mọi người đều thoáng qua ba chữ:

"Thương Diêm La".

Không ai dám cản.

Chủ Minh cũng cứng người, theo bản năng bảo vệ người mới ra sau lưng mình,.

— —

Ánh mắt vọng qua đây đáng sợ như không phải con người..... Càng giống loài thú.

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, giữa sân bóng tĩnh mịch truyền đến tiếng khóc nức nở

— —

"Thương Ngạn!"

Hết chương 32

—

Chương này dài lắm, lần này vote là 422 nhé!

Trường mình chúng nó chơi bóng chuyền mà như đang quăng lựu đạn vậy, riết rồi ngã đổ dưới sân học thể dục chắc phải đội thêm nón bảo hiểm luôn quá:))

#xanh

Chương 33: Sân bóng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhìn Thương Ngạn đứng dậy rời đi trong nháy mắt, Tô Mạc Mạc ngừng thở, lồng ngực bỗng dựng tê rần.

Sắc mặt cô lập tức trắng bệch.

Trong đầu nhanh chóng nhớ lại cảnh tượng Tề Văn Duyệt đã miêu tả --

Xe cứu thương, máu nhỏ trên đất, cánh cứu thương nhiễm đỏ.....

Trong một khắc nào đó, Tô Mạc Mạc cảm thấy não mình trống rỗng.

Cô gần như không hề nghĩ ngợi, tay chống ghế dài chuẩn bị đứng dậy cản lại --

"Thương Ngạn!"

"--"

Thanh âm xen lẫn tiếng nước nở của cô gái như một ổ khóa, kéo lại thân hình nam sinh trong nháy mắt.

Thương Ngạn xoay người.

Cạnh thành ghế đó không xa, đùi Tô Mạc Mạc đau không chịu được, vừa đứng dậy đã ngã sang bên cạnh.

Đồng tử Thương Ngạn co rút.

Anh sải bước dài đến đó theo bản năng, duỗi tay giữ chặt tay cô gái, đỡ cô lại.

Giữ vững cô một lần nữa, sắc mặt Thương Ngạn âm trầm.

"Em không muốn chân này nữa!"

"....."

Tô Mạc Mạc bị dọa, nước mắt sinh lý vốn đã không kiềm được lập tức đảo quanh tròn mắt.

Con người đen nhánh ẩm ướt xen lẫn buồn bã và phần nội tình nam sinh.

Thương Ngạn bị con người đắm nước của cô gái nhìn chằm chằm như thế, khí thế trong bán kính tám mét ngay lập tức rút hết.

--

Bàn tay đỡ sau eo cô không khỏi giảm bớt lực đạo.

Trầm mặc giăng co hai giây.

Thương Ngạn nhếch môi, khi lên tiếng, độc ác dưới đáy mắt đã trút hết, ngữ khí tràn đầy bất đắc dĩ.

"Nhóc con, em cứ làm sư phụ tức chết luôn đi, ha?"

Tô Mạc Mạc cứng đờ.

Vài giây sau, cô rũ mi, giọng rất nhỏ.

"Em muốn..... Ngồi xuống lại."

Thương Ngạn nghe lời, thật cẩn thận đỡ lấy eo cô, đặt người xuống ghế dài.

Anh vừa đứng dậy liền cảm thấy góc áo bị túm nhẹ lấy.

Thương Ngạn cúi đầu.

Một bàn tay trắng nõn bám chặt lấy phần áo đen dưới ngực anh, chủ nhân của bàn tay ấy đang cúi đầu, mái tóc nâu hơi xoắn rũ xuống hai bên sườn mặt cô.

Cánh môi mím chặt đến trắng bệch.

Không biết có phải do vô cùng đau đớn hay không.

Thương Ngạn bất đắc dĩ, đành phải duỗi tay nắm nhẹ tay cô, nửa ngửa xồm xuống trước mặt cô gái.

--

Nước mắt đã cố nén lại thấm ướt lông mi cong cong của cô.

"....."

Hô hấp Thương Ngạn chững lại.

Dường như có một nhúm bông tắc giữa khí quản, khiến tim phổi anh đau như cắt.

Hung tợn vừa được áp xuống lại nổi lên.

Ngay lúc này, có vẻ cô gái nhạy cảm hơn bình thường, thậm chí không chờ biểu cảm của Thương Ngạn có bất kì biến hóa nào, cô duỗi tay ấn lên khuỷu tay nam sinh.

"Thầy đừng....."

Giọng cô có chút kinh hoảng, đôi mắt nai xinh đẹp giương lên, con ngươi đen nhánh ẩm ướt.

Thương Ngạn thở sâu, áp xuống tất cả mọi cảm xúc táo bạo trong lòng.

Sau đó anh thấp giọng nói: "Anh không làm gì hết."

"....."

Tô Mạc Mạc bất an nhìn anh.

Thương Ngạn giơ tay, ngón xồm trước mặt, sờ vào tóc cô.

"Anh chỉ ở đây với em."

Bốn mắt nhìn nhau, sau vài giây, hình như cuối cùng cô gái cũng lấy được tín vật của đối phương.

Cô chậm rãi thở phào, một lần nữa cúi mắt.

Tầm mắt xẹt qua Thương Ngạn đang nửa quỳ trước mặt, trên quần dài màu đen có một dấu giày nho nhỏ in lên.

Tô Mạc Mạc nín thở, nhỏ giọng: "..... Làm bản quần của thầy..... Rất xin lỗi."

Nói đoạn, cô cong người xuống, nỗ lực vươn đầu ngón tay giúp anh quét đất cát trên quần xuống.

Ngón tay mảnh khảnh bị nắm lấy rồi kéo về.

Thương Ngạn thở dài.

"Bây giờ em chỉ cần đừng lộn xộn, đến khi chân em không sao hết, em muốn dẫm chơi cũng được."

Tô Mạc Mạc giật mình.

Cơn đau dai dẳng không ngừng truyền đến từ cẳng chân dường như giảm bớt trong lúc nói vài lời này.

Lúc này xung quanh hai người tất cả các học sinh vây xem đều đang trợn mắt há mồm.

--

Tận mắt chứng kiến cảnh Thương Ngạn từ trên mặt đến bùng nổ, rồi từ bùng nổ quay về trên mặt trong phút chốc.....

Hệt như ngỗng trên tàu lượn siêu tốc xoay 360 độ, khủng bố khi đến đỉnh cao nhất.

Dù sao trong nháy mắt khi Thương Ngạn đến chỗ Chủ Minh ban nãy, tất cả mọi người đều cho rằng, cảnh tượng máu me đáng sợ trong lời đồn sẽ tái diễn trước mặt bọn họ một lần nữa.

Bọn họ làm sao cũng không thể tưởng được, với trạng thái như vậy của Thương Ngạn, thế nhưng chỉ cần một câu nói của cô gái là có thể tỉnh táo lại từ trong cơn điên cuồng.

Không ít ánh mắt phức tạp của mọi người dời lên đội viên mới đang trắng mặt đứng sau Chủ Minh.

"Đội..... Đội trưởng Chủ....." Đội viên đã thất thủ này run giọng nói, "Làm sao, làm sao bây giờ..... liệu Thương Ngạn có bỏ qua cho tôi....."

"....."

Chủ Minh nhíu chặt mày, không vội lên tiếng, chỉ trầm mặc nhìn hai bóng dáng một ngỗng một quỳ cạnh ghế dài ở sân bóng rổ.

Trước ngày hôm nay, cậu ta đã nghe qua uy danh của vị học đệ lớp 11-1 này.

Có đi đâu đối với lời đồn mà chưa có ai từng biết chân tướng này, trước giờ cậu ta chưa từng tin tưởng.

- - mãi đến vừa nãy.

Đôi mắt như không còn nhân tính vọng qua đây làm cậu hoài nghi với sự không tin tưởng của mình trong quá khứ.

"Thương Diêm La của Tam Trung", thì ra không phải là một cụm từ vui đùa hài hước gì.

.....

Thật rõ ràng là một "kẻ điên" từ đầu tới cuối.

"Bây giờ đừng đi trêu chọc cậu ta."

Chủ Minh hơi nghiêng người, khẽ nói với đội viên mới đang kinh hoàng và hoang mang lo sợ. "Chờ đến khi học muội bị thương được xác định là không sao, tôi sẽ dẫn cậu đi nhận lỗi với người ta."

"Vâng..... Vâng Chủ đội....."

Chủ Minh: "Cậu về trước đi, tôi ở lại xem trạng thái của cô gái kia."

"Vâng..... Cảm ơn Chủ đội."

Hai người nói xong, đội viên mới kia liền gấp không chờ nổi mà chạy đi mất.

Chủ Minh quay mình, ánh mắt có chút sần lo nhìn cô gái ngã trên ghế dài.

Thầy y tế lớn tuổi của Tam Trung rất nhanh đã xách theo hòm thuốc khám bệnh tại nhà chạy đến.

Kiểm tra xong một lượt, ông nhẹ nhàng thở phào, tháo mắt kính ra.

"Không có vấn đề gì lớn, yên tâm đi..... Cũng không tổn thương đến xương cốt."

"....."

Hiển nhiên, Thương Ngạn không quá tin tưởng lời ông.

Ở nơi ánh mắt có thể nhìn thấy được, vị trí nơi mắt cá chân của cô đã sưng lên một mảng xanh tím, so với phần chân phía trắng nõn phía trên thì càng thêm nổi bật.

Thầy y tế lớn tuổi có vẻ hiểu được ánh mắt lạnh lẽo này của Thương Ngạn, bất đắc dĩ đứng lên.

"Tình trạng sức khỏe của cô bé này khá kém, tôi thấy có vẻ là do thể chất miễn cảm, dùng sức hơi lớn một chút đâu sẽ có thể để lại dấu đỏ. -- nên lúc này vết thương mới có vẻ kinh khủng như vậy."

Ông tạm dừng, vẫn có chút không đồng ý nói tiếp --

"Em học sinh này cũng thật là, trùng tôi làm gì như vậy, đau đớn khi kiểm tra là bình thường, vết thương này cũng đâu phải do tôi làm ra đúng chứ?"

Đội viên đã mời thầy y tế này đến cũng đúng lúc nghe thấy thầy trò hai người giao lưu "thân mật" khi nãy, bây giờ nghe thấy cũng xấu hổ cười ha ha --

"Xin lỗi ạ bác sĩ, cô gái này là học trò bảo bối của Ngạn ca, cậu ấy thật sự rất đau lòng."

"....."

Lông mày thầy y tế lớn tuổi run lên.

Ông nhìn chằm chằm Thương Ngạn vài giây rồi quay đầu hỏi: "Đây là Thương Ngạn?"

"Hả.....? Vâng, đúng vậy." Đội viên vội đồng ý.

Ông nghe vậy, không nói hai lời, lấy thuốc tiêu sưng giảm đau, thuốc bôi lên vết thương, bông gòn vô khuẩn các thứ từ trong hòm thuốc ra và đặt lên ghế.

"Các em tự bôi thuốc nha, nếu không có vấn đề thì đừng tìm tôi."

Nói xong, thầy y tế xách hòm thuốc, tốc độ rời đi còn nhanh hơn lúc đến.

Rời khỏi cách đó mấy mét, còn nghe thấy ông lải nhải trong miệng --

"May mà có hỏi, nếu không lát nữa lúc bôi thuốc làm đau, có khi còn phá hết bộ xương già này của lão mất....."

"Ha --"

Đội viên đi mời ông đến không nhịn được cười ra tiếng, nhanh chóng đã lấy lại tinh thần, cố gắng kiềm chế lại.

"....."

Thương Ngạn lườm cậu ta một cái, cúi người xuống, chống vào ghế dài mà cô gái đang ngồi.

"Anh đưa em lớp, hay là Tổ Huấn Luyện?"

Cô nghĩ ngợi, ngẩng mặt nhìn anh, "..... Tiết tiếng Anh tiếp theo có phần viết chính tả, chúng ta về lớp đi?"

"Ừ."

Thương Ngạn nghe lời, cánh tay chống trên ghế cong lên ôm chân cô, một tay khác vòng qua từ phía sau, ôm ngang cô gái lên.

Tô Mạc Mạc bất ngờ hô nhỏ, duỗi tay ôm lấy cổ Thương Ngạn theo bản năng.

Làn da cực nóng chạm vào nhau, gò má trắng nõn của cô nhanh chóng đỏ bừng.

"Tự em..... có thể....."

"Có thể cái gì?"

Thương Ngạn buông mắt, trong đôi mắt đen tràm lãnh mang theo cảm xúc không cho phép cãi lại.

Tô Mạc Mạc: "....."

Nửa r ưỡi.

Hung hăng.....

Thấy cô gái héo úa cúi đầu nhỏ, khóe môi Thương Ngạn vô thức cong lên.

“Đem thuốc v ề l ớp.”

Thương Ngạn nói với những đội viên khác r ưỡi ôm cô gái đi ra khỏi sân thể dục.

Đám học sinh vây xem hai mặt nhìn nhau, biểu cảm trên mặt không thể khống chế được.

Hai phút sau.

Chuông tan học vang lên, học sinh còn dư lại trong sân cũng sôi nổi tản đi.

Chử Minh đứng tại chỗ, biểu cảm khó nói nhìn chăm chú phương hướng hai người rời đi.

Đội viên lâu năm trong đội chạy đến, thấy Chử Minh không sao thì thở phào một hơi thật dài — —

“Vừa nãy tôi nghe cậu suýt chút đã đánh nhau với Thương Ngạn làm tôi sợ cực kì. Tôi còn cho rằng xảy ra chuyện lớn nữa chứ.”

Cậu ta vừa nói vừa kì quái nhìn theo mắt Chử Minh.

“..... Chử đội, cậu nhìn gì vậy, mê mẩn như thế?”

“.....”

Chử Minh thu h ưỡi t ầm mắt.

Dừng một chút, anh nói thẳng: “Tô Mạc Mạc mà cậu đã kể với tôi lúc này, có quan hệ gì với Thương Ngạn?”

Đội viên lâu năm ngây người trong nháy mắt, tiện đà khoa trương che miệng hô nhỏ: “Không phải chứ Chử đội, Lão Hòa Thượng ngàn năm ngài đây với tấm lòng cứng như đá cuối cùng cũng động tâm rồi ư?..... Thật sự thích cô bé lớp mười một vừa chuyển đến rồi sao!?”

Chử Minh bất đắc dĩ nhìn cậu ta.

“Lúc này người bị bóng đập trúng, chính là Tô Mạc Mạc.”

“À, tôi nói mà! Hèn gì Thương Ngạn nổi giận lớn như vậy!” Đội viên ấy nói. “Chử đội yên tâm đi, hai người bọn họ không phải là quan hệ này, lúc trước cả khối chúng ta đồn khắp nơi mà cậu cũng không biết sao?”

Chử Minh: “Đừng có úp úp mở mở.”

Đội viên lâu năm xấu hổ nói: “Cô bé này vừa vào trường đã đi đến Tổ Huấn Luyện máy tính, Thương Ngạn là tổ trưởng, về phương diện máy tính là tuyệt không thể tả, giáo viên của bọn họ kêu cậu ta hướng dẫn người mới, thường xuyên qua lại thì thành thầy trò với nhau.”

“Thầy trò.....”

Chử Minh lặp lại một lần.

Quay đầu nhìn phía cửa sân thể dục nơi hai người rời đi, Chử Minh vô thức nhú mày.

Thật sự chỉ là thầy trò sao.....

*

Khi Thương Ngạn ôm Tô Mạc Mạc về lớp, chuông báo tiết đầu tiên trong lớp của buổi chiều vừa vang lên.

Cả đường đi không bị ai vây xem, Tô Mạc Mạc an tâm không ít.

Trong lớp không có ai.

Thương Ngạn đặt cô gái trong lòng xuống ghế ng ồi sau bàn học của hai người, c ẳng chân bị thương được anh c ầm nhẹ trong lòng bàn tay, gác lên ghế dựa của mình.

Quần jean bị xắn lên l ần nữa.

Mặc dù đã sớm hình dung ra, nhưng khi nhìn thấy vết ứ xanh tím dự tợn kia, Thương Ngạn vẫn nhíu mày theo thói quen.

“Còn rất đau không.”

Anh chau mày giương mắt nhìn cô gái.

Tô Mạc Mạc do dự một chút rồi chậm rãi lắc đầu.

Thương Ngạn mày càng nhíu chặt, “Không được nói dối.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngoan ngoãn gật đầu sửa lại.

“Có một chút,” cô duỗi tay, dùng ngón trỏ và ngón cái mảnh khảnh diễn tả một đoạn rất ngắn, “Đau.”

Thương Ngạn bất đắc dĩ rũ mắt nhìn tay cô.

“Lát nữa khi bôi thuốc có khả năng sẽ càng đau.”

“.....”

Sắc mặt cô gái càng thêm trắng bệch theo những lời này.

Có vẻ cô tự khai thông tâm lý cho bản thân xong, mới bạnh mặt quan sát Thương Ngạn.

“Em có thể nhin, em không khóc.”

Thương Ngạn cau mày mỉm cười, vừa đau lòng vừa buồn cười.

Không lâu sau, đội viên bóng rổ của lớp đã đem thuốc của thầy y tế đưa cho mang về lớp học.

Thương Ngạn nhận lấy, nhìn hạn sử dụng và nơi sản xuất, ánh mắt có phần không vui.

Nam sinh bên cạnh nhìn mặt đoán ý, thận trọng lên tiếng: “Tôi đã hỏi trước, phòng y tế chỉ có cái này là..... Không biết là xưởng thuốc nhỏ nào làm ra, lần đầu tiên nghe thấy tên.”

“.....”

Ánh mắt Thương Ngạn hơi trầm xuống.

Qua vài giây, anh cúi đầu nhẹ giọng nói với cô gái:

“Anh ra tiệm thuốc ngoài trường mua cho em một phần khác. Trước khi anh quay về, đừng có lộn xộn, biết chưa?”

Tô Mạc Mạc định nói gì đó, nhưng vẫn nuốt lại.

Cô gật nhẹ đầu.

Thương Ngạn thả lỏng, xoay người bước nhanh khỏi phòng học.

Vì vậy, khi đám Tề Văn Duyệt quay về lớp, cảnh đầu tiên nhìn thấy đó là cô gái một mình ngồi co một chân ngắn nhỏ lên ở đó, dáng vẻ ngoan ngoãn yên tĩnh chờ đợi.

Tề Văn Duyệt nhìn xung quanh, thấy Thương Ngạn không có ở vị trí ngồi, cô nàng thở phào một hơi nhẹ nhõm, vội vàng bước nhanh đến trước mặt Tô Mạc Mạc — —

“Bảo bối Mạc Mạc của tôi ơi, bát tự của cậu không hợp với tiết thể dục của lớp chúng ta rồi đúng không!”

Cô nói xong, thận trọng đỡ cạnh bàn, không dám chạm vào chân cô gái, cúi đầu nhìn hai giây.

“..... Không được, nhìn thôi mà đau chết đi được.”

Tề Văn Duyệt thẳng eo, “Ngạn ca đâu, sao cậu ấy không ở đây, không lấy thuốc trị thương cho cậu sao?”

Tô Mạc Mạc thấy cả khuôn mặt Tề Văn Duyệt sắp sửa nhăn thành một cục thì trong lòng mềm mại.

Cô nhẹ cong khoe mắt, “Thương Ngạn nói muốn ra tiệm thuốc ngoài trường mua một phần thuốc trị thương khác lần nữa.”

“Cũng đúng..... Mấy thứ thuốc bỏ đi của phòng y tế trường chúng ta đó cũng không biết đã để bao lâu, chắc chắn hiệu quả không tốt.....”

Tề Văn Duyệt tự mình nói thầm xong, vẫn không nhìn được quan sát chỗ bị thương của Tô Mạc Mạc, liếc qua một cái đã sợ tới mức nhanh chóng dời tầm mắt.

Tô Mạc Mạc không khỏi cong môi cười khẽ.

“Không đau đến thế.”

“Phải không?” Về mặt Tề Văn Duyệt đau khổ, “Vậy là tốt rồi.....”

Cặp mắt Tô Mạc Mạc lóe lóe, kỳ quái hỏi: “Bạn cùng bàn của cậu sao chưa quay về?”

“Cậu ấy à, cậu ấy đi rửa tay rồi — — à, về rồi kìa.”

Tề Văn Duyệt xoay người, dùng sức vẫy tay với Liêu Lan Hinh vừa đến trước cửa lớp — —

“Bạn cùng bàn, lại đây mau lên, cậu nhìn Mạc Mạc của chúng ta bị người mới của đội bóng rổ đập bóng trúng..... Mình phải đi làm cho ra lẽ với bọn họ mới được!”

Liêu Lan Hinh không nói gì, đi đến cạnh bàn.

Cô ấy đem túi nhựa xách trong tay đặt xuống trước mặt Tô Mạc Mạc.

Tề Văn Duyệt: “Đây là gì vậy?”

“Đội bóng rổ của trường đưa đến.” Liêu Lan Hinh bình tĩnh nói. Cô nhìn Tô Mạc Mạc, “Bọn họ nói chắc hôm nay cậu không tiện lắm nên sẽ chờ đến hôm nào đó chân cậu khỏe lên, bọn họ sẽ đến tận cửa nhận lỗi.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, có chút ngoài ý muốn.

Cô duỗi tay cầm lấy túi nilon đó, nhìn vào bên trong — —

Mọi thứ đều đầy đủ, từ thuốc nước tiêu sưng giảm đau, đến băng gạc băng vải.

Tề Văn Duyệt cũng thấy được, bĩu môi.

“Tỉnh táo lại thì thái độ cũng không tệ lắm.”

Liêu Lan Hinh lờm cô ấy một cái.

Vẻ mặt cười như không cười.

“À..... Không phải cậu muốn tìm bọn họ lý luận sao? Bây giờ đuổi theo hẳn còn kịp.”

Tề Văn Duyệt nghẹn lời, có phần lúng túng, “Bọn họ — — thái độ hối lỗi tốt như thế, vậy cứ..... Khoan dung độ lượng một chút đi.”

Liêu Lan Hinh gạt đầu không thèm để ý, đi đến chỗ ngẩng phía sau của mình ngẩng xuống.

“Là tự cậu nói đấy, đừng hối hận là được.”

“..... Là sao?”

“Không có gì.” Liêu Lan Hinh bình tĩnh ng ỡ xuống, “Chỉ là chính đội trưởng đội bóng rổ của trường, đội trưởng Chủ vĩ đại đặc biệt đưa đến.”

T ề Văn Duyệt: “— — ???”

Không màng thêm bất kì đi ầu gì, T ề Văn Duyệt quay đ ầu nhanh chân chạy ra khỏi lớp.

“.....”

Tô Mạc Mạc chưa kịp phản ứng lại, bóng dáng T ề Văn Duyệt đã biến mất ngoài cửa.

Cô hơi do dự, quay người lại, tò mò hỏi Liêu Lan Hinh.

“Mấy thứ này..... Là Chủ Minh đưa tới?”

“Ừ.”

Liêu Lan Hinh gật đ ầu.

“Anh ta nói là thuốc chuyên dụng của đội bóng rổ trường, nên tìm được một phần cho cậu rất nhanh..... Hình như còn viết cho cậu một tờ giấy các việc cần chú ý thì phải?”

Tô Mạc Mạc xoay người tìm trong túi thuốc, quả nhiên thấy được một tờ giấy trắng bình thường, có vẻ là đã thắng tay xé từ quyển vở nào đó.

Chữ viết bằng mực đen bên trên lại thanh tú xinh đẹp.

Nội dung là những việc cần chú ý trong giai đoạn phục hồi, được trình bày rất tỉ mỉ rõ ràng, liệt kê ra từ chuyện lớn đến nhỏ.

Tô Mạc Mạc đang đọc những việc cần chú ý, Liêu Lan Hinh ng ỡ đằng sau nhìn cô suy tư vài chuyện.

Vài giây sau, Liêu Lan Hinh cúi đ ầu.

Cô lật quyển sách trước mắt ra hai trang, rồi làm như vô tình hỏi:

“Mạc Mạc, cậu đã quen biết Chủ Minh từ trước sao?..... Mình thấy anh ấy có vẻ rất lo lắng cho vết thương của cậu.”

“..... Hả?”

Tô Mạc Mạc tỉnh táo lại từ những yêu cầu và chuyện kiêng kị, nghĩ ngợi một chút mới lắc đầu: “Không quen biết. Tiết thể đục hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt.”

Đáy mắt Liêu Lan Hinh xẹt tia vẻ nghi hoặc.

Tô Mạc Mạc nhíu mày, có phần bất đắc dĩ nói nhỏ: “Nhưng mà, sau này nhất định mình phải cách thật xa đội bóng rổ.”

“Hả?” Liêu Lan Hinh kỳ quái hỏi: “Vì sao vậy?”

Tô Mạc Mạc ghen lời, “..... Hôm nay khi các cậu chạy trên sân, còn mình ngồi trên bậc thềm đã xem bị bóng của bọn họ đập trúng. Quả bóng kia còn lăn đến chân mình.....”

Tô Mạc Mạc ủ rũ, “Cũng không biết có phải chính nó đã đập mình hay không.”

Liêu Lan Hinh xoay mắt.

“Chuyện này rất hay xảy ra, sau này cậu phải thật cẩn thận..... Cơ mà, ai là người nhặt bóng vậy?”

Tô Mạc Mạc không nghĩ nhiều, nói thẳng: “Chắc là Chủ Minh. Mình thấy trên áo bóng rổ của người đó có in tên.”

“..... Khó trách.”

Tô Mạc Mạc ngờ ra, ngẩng đầu, “Khó trách cái gì?”

Liêu Lan Hinh cười cười, “Không có gì.”

Cô vừa định cúi đầu nhưng lại lấy đầu bút chống cằm ngẩng đầu.

“Đúng rồi, sao Thương Ngạn không ở đây?”

Tô Mạc Mạc chần chừ nhìn túi thuốc trên bàn.

“Thầy ấy đi mua thuốc mới.”

Đáy mắt Liêu Lan Hinh xẹt qua ý cười xem kịch hay.

Cô tự hỏi vài giây, nhàn nhạt nói: “Mình cho cậu một kiến nghị hữu nghị.”

“?”

“Tờ giấy những điều cần lưu ý Chủ Minh viết cho cậu, sau khi cậu xem xong nhất định phải cất đi, đừng để Thương Ngạn nhìn thấy.”

“.....?”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, lập tức tỉnh ngộ.

“Là như bọn họ đã nói, sư phụ và đội bóng rổ của trường không hòa thuận sao?”

Liêu Lan Hinh hơi mỉm cười.

“Cho dù lúc trước không có, mình đoán sau này rất nhanh sẽ có.”

——

Chỉ là không phải cùng đội bóng rổ, mà là cùng đại đội trưởng Chủ của đội bóng rổ.

Nghĩ đến cảnh Thương Ngạn đối mặt với Chủ Minh ở tiết trước, còn có phản ứng đáng sợ kia nữa, Tô Mạc Mạc sợ hãi gật đầu.

Cô xoay người, cầm tờ giấy ghi đầy những việc cần lưu ý lên, tiện tay lấy một quyển sách giáo khoa rồi kẹp nó vào trong.

Cô do dự trong chốc lát về túi thuốc đó, cho dù có phần chột dạ, nhưng Tô Mạc Mạc vẫn đưa chúng cho Liêu Lan Hình.

“Cậu có thể giúp mình ném cái này đi không?”

Liêu Lan Hình có phần ngoài ý muốn.

“Làm sao vậy?”

“Thương Ngạn ra ngoài trường mua thuốc, chắc hẳn rất phiền toái.” Tô Mạc Mạc nhỏ giọng, “Mình không muốn thầy ấy phải chạy một chuyến không công.”

Liêu Lan Hình sửng sốt vài giây mới lấy lại tinh thần.

Cô nhìn chăm chăm Tô Mạc Mạc.

“?”

Tô Mạc Mạc bị cô ấy nhìn có đôi chút không được tự nhiên.

“Không thành vấn đề, mình giúp cậu xử lí cái này.”

Liêu Lan Hình thở dài, lấy túi thuốc bỏ vào học bàn của mình.

Cô gái yên tâm quay lại.

Liêu Lan Hình dừng ngòi bút đang cầm trong tay, không nhận được làm bầm lâu bâu.

“Không cần biết là gặp gỡ ai, đều có số đào hoa — — chắc, thật thảm mà.”

.....

Vì vết thương trên chân cần phải giảm việc dùng lực ở khớp xương, nên Tô Mạc Mạc không thể không dùng việc đi đến Tổ Huấn Luyện.

Hình như Tổ Huấn Luyện cũng sắp có hạng mục dự thi mới, cả tổ đều rất vội vàng, Thương Ngạn không có thời gian rảnh để tự học cùng Tô Mạc Mạc, trong lớp cũng thường xuyên không thấy bóng dáng của anh đâu hết.

Nhưng cho dù có vội đi nữa — — một ly sữa bò mỗi buổi sáng và phần cơm trưa được người đưa đến trường lại chưa một lần vắng hóp.

Ngoại trừ những thứ đó, hai tuần Tô Mạc Mạc học ở đây không ngừng thu được một phần “quan tâm” khác.

“Đừng thời.....”

— —

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Tề Văn Duyệt, Tô Mạc Mạc đã bắt đầu quen với xưng hô có hơi thân mật đối với cô nàng:

“..... Minh thật sự không thể nhận được nữa.”

Tề Văn Duyệt: “Chỉ là một cái túi chườm nóng thôi mà, chân của cậu là do bọn họ tổn thương, bọn họ phụ trách chuyện chăm sóc cho cậu khỏi hẳn cũng là chuyện dĩ nhiên. Nếu cậu không nhận thì đám Chử Minh mới thật sự bần khoản đấy.”

Tô Mạc Mạc bất đắc dĩ.

“Nhưng mình đã khỏi.”

“À, sáng nay gặp được Chử Minh mình đã nói rồi, chắc là sau này anh ấy cũng sẽ không đưa cho cậu gì nữa đâu.”

Tề Văn Duyệt quơ quơ túi chườm nóng trong tay.

“Đây là cái cuối cùng.”

Tô Mạc Mạc đành phải nhận lấy, đặt lên bàn học.

Tề Văn Duyệt đứng lên.

“Hoàn thành nhiệm vụ, mình đi tham gia giờ chạy bộ thể dục nha.”

“Ừ.”

Toàn bộ học sinh đều đã xuống lầu chạy bộ, trong phòng học chỉ còn lại Tô Mạc Mạc, vô cùng tĩnh lặng.

Cô nhàm chán chống tay lên trán, nhìn bầu trời xanh thăm ngoài cửa sổ.

..... Hình như hôm nay là kỳ hạn cuối cùng để nộp hạng mục của Tô Huấn Luyện, không biết bọn Thương Ngạn có làm xong chưa.....

Tô Mạc Mạc đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy ba tiếng “cốc cốc cốc” vang lên trước cửa.

Cô ngẩn ra, quay đầu nhìn.

Trên hành lang im ắng, nam sinh tứ chi thon dài đứng ở đó, tươi cười nhìn cô.

“Xin chào, Tô Mạc Mạc.”

Tô Mạc Mạc ngây người.

“..... Chủ Minh?”

“Em biết anh?”

“Hôm nhật bóng, tôi nhìn thấy tên của anh trên áo bóng rổ.....”

Tô Mạc Mạc còn đang ngơ ngẩn, trả lời vấn đề này trong vô thức.

Sau đó cô phản ứng lại, “Sao anh.....?”

“Anh đến phòng giáo vụ nộp mấy bảng biểu trong đội, thuận tiện qua đây một lần.”

Chủ Minh cười cười, duỗi tay chỉ vào mình.

“Anh vào được chứ?”

Tô Mạc Mạc do dự, gật đầu.

Chủ Minh đi đến trước mặt cô.

“Túi chườm lạnh và túi chườm nóng đã nhờ Tê học muội tặng cho em, hiệu quả thế nào?”

“Tôi đã dùng qua, đúng là thoải mái hơn rất nhiều.” Tô Mạc Mạc gật đầu, “Cảm ơn.”

“Lòng biết ơn này của em anh cũng không thể nhận được.”

Chủ Minh cười khở, giọng điệu mang ý xin lỗi — —

“Vốn là lỗi sai của thành viên mới trong đội tụi anh nên mới tạo thành tổn thương như thế, tụi anh rất xin lỗi.”

“Không cần để ý.”

Chủ Minh: “Lúc trước đã nói rõ, định dẫn cậu ấy đến đây tạ lỗi với em, nhưng hôm nay đúng lúc anh muốn đến lâu ba, nên cũng tiện qua đây một chuyến, giáp mặt xin lỗi em một lần.”

Tô Mạc Mạc vội vàng xua tay, “Không cần khách sáo như vậy, tôi đã không sao rồi.”

Chủ Minh gật đầu, “Sáng nay Tê học muội cũng có nói, nói vết thương của em cơ bản đã lành rồi, lúc này mới dám đến quấy rầy em.”

Cậu nhìn xuống mắt cá chân của cô gái, hỏi:

“Đã khỏi hoàn toàn rồi sao?”

“À..... Nhìn sơ qua thì không sao rồi.”

Tô Mạc Mạc chần chờ.

Dưới ánh mắt quan sát cẩn thận của Chử Minh, cô vẫn hơi bất an nói lời thật: “Nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ hơi đau.”

Nụ cười trên mặt Chử Minh hơi cứng lại.

Cậu nhú mày.

“Anh nhìn giúp em một lần. Bọn anh đánh bóng rổ, bị thương là chuyện bình thường, anh ở phương diện này có thể coi là bệnh riết thành bác sĩ.”

“Hả.....?”

Tô Mạc Mạc còn đang thất thần, Chử Minh đi đến cạnh chỗ ngồi đã ngồi xổm xuống, duỗi tay vén ống quần jean của cô lên.

“Khoan ——”

Tô Mạc Mạc theo bản năng co chân lại.

Nhưng không đợi cô lên tiếng, từ hướng cửa trước của lớp đã truyền đến một giọng nam trầm thấp hơi hung dữ

——

“Hai người đang làm gì.”

Tác giả có lời muốn nói: Tu La tràng tới.

Ngạn ca: Tôi chỉ mới bận rộn thi đấu hai tuần, trở về thì phát hiện xém chút bị cướp người đi rồi (mặt không cảm xúc)

Tác giả: Ngạn ca, tỉnh tỉnh, nhóc Miêu nhà chúng ta còn chưa phải là của cậu

Ngạn ca:? (rút đao)

Hết chương 33

—

Hai chương dài nằm liền nhau. Tui muốn cắt mà không biết cắt ở đâu nên thôi để nguyên luôn vậy.

Lần này là 444 nha.

#xanh

Chương 34: "Em nói một lần, anh hôn một lần."

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Hai người đang làm gì.”

Ngữ điệu hung dữ không tiếng động khuấy đảo bầu không khí trong phòng học.

“— —!”

Tô Mạc Mạc ng ồi ở hàng đầu tiên kinh ngạc ng ẩng đ ầu, cặp mắt kinh hoảng nhìn về hướng cửa trước của lớp.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy đôi mắt đen rét lạnh của Thương Ngạn, đáy lòng cô đột nhiên trào lên cảm giác chột dạ không rõ xuất phát từ đâu.

“Sự phụ.....”

Không đ ể Tô Mạc Mạc nói ra một câu hoàn chỉnh, Thương Ngạn đã bước vào phòng học, sắc mặt âm tr ầm.

Vài giây sau, anh đi thẳng đ ến trước bàn, vừa dừng chân liền cúi người, nắm chặt cổ áo Chử Minh và xách lên.

Biểu cảm Thương Ngạn lạnh như băng, xương gò má hơi rung, bàn tay nắm chặt thành quy ền niết cổ áo Chử Minh nổi đ ầy gân xanh.

Anh gay gắt nhìn Chử Minh không chớp mắt, ánh mắt cực kì hung dữ.

“..... Cậu vừa định làm gì với em ấy?”

Chử Minh không lùi không tránh nhìn lại vài giây, bỗng dưng cười lên.

“Không có gì. Cậu đừng hiểu lầm, chỉ là em ấy nói mất tỉnh táo, chân sẽ có cảm giác đau nên tôi mới muốn giúp em ấy kiểm tra một chút

— — không có gì hơn.”

Tô Mạc Mạc phục hồi ý thức từ cảm giác chột dạ không rõ lý do vừa nãy, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy cảnh này.

Cô hoảng sợ, cuống quít đứng dậy.

“Thương Ngạn — —”

“.....”

Một lần nữa nghe thấy xưng hô thẳng thắn này, cảm xúc dưới đáy mắt Thương Ngạn tràn xuống.

Gân xanh trên thái dương anh giật giật, qua vài giây mới nghiêng mắt nhìn cô gái bên cạnh.

Tô Mạc Mạc bất an trông về anh.

“Người của tôi.....”

Hầu kết Thương Ngạn nhúc nhích, ánh mắt thâm trầm chuyển khỏi người cô gái, một lần nữa đặt lên Chử Minh, trong nháy mắt, một tia dữ tợn xẹt qua — —

“Tốt nhất cậu nên tránh xa một chút.”

Nói xong, Thương Ngạn dùng sức phẩy tay thả ra, đẩy Chử Minh lao đảo hai bước mới đứng vững.

Chử Minh thẳng người lại, không giận mà cười.

Cậu ta duỗi tay vuốt phẳng nếp gấp trên áo, sau đó ngẩng đầu, nhỏ tiếng hỏi — —

“Người của cậu?” Cậu ta quay đầu nhìn Tô Mạc Mạc đang không biết làm sao, rồi quay đầu lại cười, “Cho dù cậu là giáo viên dạy em ấy lập

trình máy tính, chắc hẳn cũng không đến mức quản lý toàn bộ sinh hoạt và các mối quan hệ của em ấy chứ?”

Ánh mắt Thương Ngạn lạnh lẽo.

Vài giây sau, anh cười nhạt ra tiếng, đôi mắt khinh miệt rét run.

“Câu hỏi em ấy đi, rốt cuộc tôi có thể quản hay không.”

“— —”

Chữ Minh xoay người nhìn Tô Mạc Mạc.

Thương Ngạn nghiêng mắt theo.

Anh khẽ cong khóe môi, trong cặp mắt tối đen lại không có nửa điểm ý cười.

Đối diện với Tô Mạc Mạc.

Tạm dừng.

Sau đó t ầm mắt Thương Ngạn dời xuống, đặt lên cẳng chân bị thương của cô.

Cái nhìn chăm chăm xen lẫn ý vị sâu xa.

Trong không khí cảm nhận được uy hiếp không tiếng động,

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc kiên trì được hai giây, vẫn lúng túng, cô cúi đầu, nghẹn khuất nói nhỏ: “Có thể.....”

Chữ Minh sững sốt.

Còn Thương Ngạn thì híp tròn mắt đen như mực, khóe miệng nhếch lên.

Trong lòng chậm rãi trào lên một loại khát vọng, chính là loại đen tối hết như lòng tham không đáy.

— —

Đối với cô, anh mãi mãi càng muốn càng muốn.

Càng muốn càng thấy không đủ.

Chỉ Minh rơi vào đường cùng, đành phải rời đi, vì vậy, trong lớp học im ắng chỉ còn lại hai người Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc không ngẩng đầu lên nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn diễm lệ hơi bạnh ra, không có biểu cảm, con ngươi đen nhánh cũng bị lông mi tinh mịn che khuất, không để lộ ra bất kì cảm xúc nào.

Cô yên lặng chậm chậm rãi trở về vị trí ngồi của mình.

Thương Ngạn vừa được câu trả lời ban nãy lấy lòng.

Tâm trạng lúc này không tệ, anh rũ mắt, gương mặt trắng trẻo anh tuấn cười như không cười, không chớp mắt nhìn cô gái.

Nhìn chăm chăm thật lâu, anh khẽ liếm hàm răng, cười hỏi.

“Em vừa gọi anh là gì?”

“.....”

Tô Mạc Mạc không buồn lên tiếng, cũng không chịu ngẩng đầu nhìn anh.

Thương Ngạn cũng không giận.

Trên thực tế, dáng vẻ cáu kỉnh với mình của cô như thế này, rơi vào mắt anh chỉ làm anh cảm thấy đầu quả tim cũng ngứa theo — — hận không thể cất hết tất cả cảm xúc nhỏ nhỏ riêng tư của cô, chỉ để một mình anh nhìn thấy.

Thương Ngạn hừ nhẹ, cười cười.

..... Quả thật là biến thái.

Nhưng hiện tại, hình như anh hoàn toàn không muốn khống chế, vậy nên làm gì bây giờ.

Trong lòng xoay chuyển liên tục, trên mặt lại không lộ ra bất kì thứ gì.

Thương Ngạn đi vào chỗ ngồi, khuỷu tay chống xuống mặt bàn trước mặt cô.

Anh mở miệng thì thầm.

“Có vẻ gần đây em không biết lớn nhỏ gì hết, nhóc con?”

“.....”

Tô Mạc Mạc giương mắt, không cảm xúc nhìn anh một cái rồi cúi đầu, đáng vẻ không để ý đến anh.

“Em không có.”

“Vậy em vừa gọi anh là gì?”

“.....”

“Bây giờ không chịu nhận?”

“..... Thương Ngạn.”

Có lẽ cô không thể chịu đựng anh được nữa, cặp mắt nai màu hồ phách trừng anh, mang theo sự rầu rĩ không tự biết xen lẫn với phần nộ và buồn bã.

Cô lặp lại một lần.

“Thương Ngạn.”

Cố ý muốn chọc tức anh.

Đáng tiếc hiệu quả đạt được lại hoàn toàn tương phản.

— —

Cặp mắt Thương Ngạn tối sầm xuống.

Ngọn lửa im lặng bùng lên.

Dục vọng ngưng đọng thành hình ác ma nhe nanh cười nói nhỏ.

Anh nghe thấy giọng nói khàn đặc của mình lại vang lên — —

“Lặp lại lần nữa.”

“Thương.....”

Tô Mạc Mạc đột ngột im bật.

Trong mắt cô xẹt qua một tia mờ mịt rồi nhạy bén, ngẩng đầu phòng bị theo bản năng.

— —

Cảm giác..... Rất nguy hiểm.

Nhưng lúc này dừng lại thì càng thêm nguy hiểm.

Dục vọng chiếm giữ bị cắt đứt, trong một khoảnh khắc, lý trí dưới đáy mắt chàng trai đã bị ngọn lửa màu đen cắn nuốt.

Mắt anh càng tối đen, lông mi hơi rũ.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ xẹt qua một tia tàn bại.

Không khí tĩnh mịch trong một khắc.

Anh duỗi tay nắm cầm cô gái, xúc cảm trơn trượt đánh tan phòng tuyến tâm lý cuối cùng.

Thương Ngạn duỗi tay đỡ lấy phần sau cổ dễ dàng bị bẻ gãy của cô gái, cúi đầu mút hôn đôi môi hồng phấn kia.

Tô Mạc Mạc kinh ngạc giật mình.

Hô hấp cực nóng như có thể làm bỏng rát đang sát gần, mắt thấy chuẩn bị phủ lên cô .....

“Mạc Mạc!! Chắc chắn chắc chắn! —— cậu thật sự muốn cùng ——”

Giọng nói hấp tấp xuyên qua hành lang dài, vọt vào cửa trước lớp học, sau đó tiếng kêu dừng lại.

Ba người đều nhất trí yên lặng.

“..... Địch.”

Vài giây sau, đại não Tô Mạc Mạc nghe thấy giọng nói khàn khàn vang lên bên tai

——

Đây là lần đầu tiên Tô Mạc Mạc nghe thấy Thương Ngạn biểu lộ cảm xúc một cách thô lỗ như này.

Nhưng dường như sự thô lỗ này lại không hề khó chịu.

Cái bóng chặn đi ánh sáng trước người cô lùi lại rồi rời đi.

Thương Ngạn ánh mắt âm trầm bước ra khỏi lớp, căng chặt hết như một con sư tử sắp bùng nổ.

Tề Văn Duyệt bị Thương Ngạn lướt qua, đứng ngoài cửa ngậy ra như phỗng.

Cho dù từ đầu tới đuôi Thương Ngạn không hề liếc nhìn mình một cái, nhưng cô nàng vẫn cảm thấy giống như có một lưỡi dao sắc bén xẹt qua cổ mình.

Tiếng bước chân dần rời xa.

Tề Văn Duyệt nuốt ngum nước bọt, đại ra sờ vào cổ mình.

..... À.

Còn may.

Còn may đầu còn ở đây.....

Cô nàng mờ mịt như xác không hồn, dịch từng bước về chỗ ngồi của mình.

Mãi đến khi ng ồi được ba phút, trong đầu và trước mắt cô chỉ có duy nhất một màn nhìn thấy khi vọt vào lớp — —

Nam sinh giữ chặt cô gái trong lòng, cúi người muốn hôn.

Làm bạn cùng lớp đã hơn một năm.

Đây là lần đầu tiên Tề Văn Duyệt nhìn thấy thân sắc mê luyện điên cuồng muốn tiếp cận trên gương mặt nghiêng chói mắt kia.....

Bọn học sinh trở về từ giờ thể dục vui đùa âm ỉ, cuối cùng cũng chậm rãi kéo thân trí từ trên chín tầng mây của Tề Văn Duyệt xuống.

Cách giờ học còn vài phút.

Tề Văn Duyệt ch ần ch ờ thử vươn tay, chọc nhẹ vào cô gái đang vờ làm đà điều phía trước.

“.....”

Tô Mạc Mạc chậm chạp đứng dậy.

Trên thực tế, lúc này trong đầu cô trống rỗng như hờn hảo, còn không bằng Tề Văn Duyệt.

Cô quay đầu.

Biểu cảm Tề Văn Duyệt phức tạp đến mức ngũ quan vắn vẹo — —

“Các cậu..... Vừa nãy..... Có phải là mình nhìn lầm rồi không — — ha ha.....”

“.....”

Tô Mạc Mạc không đáp.

Làn da cô xưa nay trắng nõn, trên mặt và môi rất ít nhợt nhạt, nhưng lúc này hai má lại đỏ bừng, đôi mắt đen nhánh ướt át vô tội.

Tề Văn Duyệt nhìn hai giây, thẫn thờ nghĩ “tội lỗi” mà cúi đầu.

Đột nhiên cô cảm thấy cho dù mình không nhìn lầm, vậy cũng không thể nói Ngạn ca..... Ai cũng có lòng yêu cái đẹp..... Đẹp đến mức này mà còn dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, cho dù là ai cũng không thể thờ ơ được.

Hai người trầm mặc giảng cơ hội lâu.

Tề Văn Duyệt nghe thấy cô nhỏ giọng hỏi: “..... Cậu vừa nói, nói chắc chắn cái gì?”

Tề Văn Duyệt rối rắm.

Nhận ra Tô Mạc Mạc không có ý định nhắc lại, cô đành ép buộc bản thân kìm nén tất cả khiếp sợ và tò mò đến ruột gan cằn cỗi, cố gắng tìm kiếm chuyện này trong trí nhớ.

“À..... Đúng rồi, giờ thế dục hôm nay, mình nghe, chắc, không biết là chủ nhiệm lớp nào hình như nói là.”

Tề Văn Duyệt chậm rãi đi đầu chỉnh cảm xúc, ngữ khí cũng dần dần khôi phục bình thường.

“Là hơn hai tuần trước, không phải đã nói với cậu rồi sao, trên Tieba trường có người nghe đồn, nói muốn bầu chọn người chủ trì cho hoạt động vào ngày kỉ niệm thành lập trường.....”

“Ừm, mình có ấn tượng.”

Tề Văn Duyệt: “Hắn là bây giờ đã chắc chắn, tin tức đó là thật. Quy tắc tuyển chọn là, đầu tiên mỗi lớp sẽ bỏ phiếu bầu ra một đại diện, sau đó trong nội bộ các giáo viên sẽ chọn ra từ những người đó.”

Nói xong, Tề Văn Duyệt do dự nhìn Tô Mạc Mạc, mới miễn cưỡng nói một cách trôi chảy.

“Ồm..... Bây giờ trong trường đầu nhất trí cho rằng, Ngạn ca, khụ, chắc chắn là đại diện cuối cùng của nam sinh toàn trường, còn đại diện nữ sinh.....”

Tô Mạc Mạc nghe được thì thất thần, nhưng lúc này cũng ngộ ra.

“Mình và Thư Vi sao.”

“.....”

Tề Văn Duyệt nhún vai, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Mình biết rồi, cảm ơn cậu, còn nữa.”

Tô Mạc Mạc gật đầu.

Lúc này, giáo viên tiếp theo đã tiến vào lớp, cuộc trò chuyện thuận thế kết thúc, Tô Mạc Mạc xoay người.

Dịch được một nửa, cô bỗng dừng lại.

Do dự hai giây, cô gái nhỏ giọng nói.

“Chuyện cậu nhìn thấy vào giờ thể dục..... Có thể đừng nói với người khác được không?”

Tề Văn Duyệt sững sốt, ngay sau đó vội vàng gật đầu như già tởm.

“Không đâu không đâu, mình sẽ tuyệt đối không nói.”

“Cảm ơn.”

Cô gái gương mặt cười khẽ với cô r ồi quay người.

.....

Hai tiết cuối cùng tiếp theo của buổi sáng, Thương Ngạn không h ề lộ diện.

Tiết cuối cùng vẫn là giờ ngữ văn, tan học xong, Lâm Chính đi đến bàn cô, đau khổ nói với Tô Mạc Mạc một lúc, nhờ cô giục Thương Ngạn vào lớp.

Tô Mạc Mạc đành chấp nhận.

Chờ giáo viên ngữ văn rời đi, học sinh trong lớp cũng sôi nổi giải phóng, tốp năm tốp ba đi đến nhà ăn chuẩn bị ăn trưa.

Trước khi đi, Tề Văn Duyệt do dự một lát, hỏi Tô Mạc Mạc: “Mạc Mạc, hôm nay cậu vẫn ở lại lớp ăn cơm sao?”

Tô Mạc Mạc đáp khẽ.

Nếu là bình thường, chắc chắn Tề Văn Duyệt sẽ đùa giỡn một câu, như “thật hâm mộ cậu đấy, mình cũng muốn có sự phụ mỗi ngày đưa cơm cho” các kiểu.

Nhưng hôm nay, vừa nhớ tới một màn nhìn thấy vào giờ thể dục, biểu cảm Tề Văn Duyệt thống khổ và nhăn nhó gật đầu.

“Được..... Vậy cậu cẩn thận.”

Liêu Lan Hình khẽ bên: “?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Chờ khi mọi người trong phòng học rời đi, Tô Mạc Mạc thở phào một hơi thật dài, chậm rãi nằm lên mặt bàn.

Hai tiết học cuối cùng, một tiếng rưỡi, cô g ãn như không nghe vào nội dung bài học nào.

Mặc dù nhìn lên bảng, trước mặt vẫn luôn thoáng qua gương mặt tuấn tú cách mình rất g ãn đó.

Và vì sao Thương Ngạn lại có hành động như vậy, Tô Mạc Mạc cũng suy nghĩ suốt hai tiết học.

Nổi giận khi nhìn thấy Chử Minh, còn có câu “người của tôi” không ngừng vang lên bên tai.....

Tô Mạc Mạc nhẹ nhúu chớp mắt.

— —

Vậy nên, sở dĩ Thương Ngạn muốn hôn cô, căn bản là do dục vọng chiếm hữu chộc phá phải không.....

Thầy ấy và Chử Minh, có mối thù sâu đậm như vậy sao?

Tô Mạc Mạc đang thất th ãn nghĩ, bên tai đột nhiên truyền đến một loạt tiếng động.

Cô ngược mắt, thấy được hộp cơm trưa giống với mấy ngày hôm trước đặt trước mặt mình.

Khác nhau là — —

Trưa nay có hai phần cơm.

Hơn nữa người đưa cơm trưa là.....

Tô Mạc Mạc ngược đầu nhìn Thương Ngạn.

Cô đứng hình.

“Hôm nay thầy dạy văn nói thầy, sau này đừng trốn học được không.”

Nói xong, Tô Mạc Mạc cũng tự ngậy ra.

Rõ ràng lời nói đa nghĩa vốn không muốn nói với anh như này, sao lại có thể nói ra một câu như vậy chứ?

Hiển nhiên Thương Ngạn cũng khá ngạc nhiên.

Anh hơi nhíu mày, khôi phục thần thái tản mạn lười biếng — —

“Đã biết.”

“.....”

Thời cơ tốt nhất đã qua, Tô Mạc Mạc chán nản nhìn xuống, ngón tay ló ra từ cổ tay áo, chậm rãi kéo hộp cơm trưa qua.

Thương Ngạn vừa định ngẩng xuống, đột nhiên dừng lại.

“Lúc này Chủ Minh nói, chân em vẫn còn đau?”

“.....”

Tô Mạc Mạc trềnh trềnh một lát, gật đầu.

Ý cười trên mặt Thương Ngạn phai bớt, anh đặt đôi đũa trong tay xuống, lùi bước nửa ngẩng xồm xuống.

“Để anh nhìn thử.”

Nhưng ngữ khí rất tự nhiên.....

Đương nhiên như thế.

Trong lòng Tô Mạc Mạc có chút không phục.

Nhưng càng ngày, cô phát hiện bản thân vậy mà đã coi chuyện này là đương nhiên.

— —

Ít nhất, khi Thương Ngạn duỗi tay cặm lấy mắt cá chân của cô, để cô đạp lên đầu gối mình, để lại đất cát trên ống quần anh, cô không có bất kì cảm xúc muốn phản kháng nào.

Thương Ngạn chậm rãi vén ống quần jean của cô lên, thật cẩn thận lộ ra mắt cá chân trắng như tuyết kia.

Ánh mắt quét hai vòng quanh mắt cá chân của cô gái.

Nhìn từ màu da, đúng là chỉ còn một ít dấu vết nhàn nhạt, thoạt nhìn vết ứ sẽ biến mất rất nhanh.

Thương Ngạn hơi chau mày.

Tay phải anh giữ phần phía sau mắt cá chân của cô, chậm rãi nâng lên, đồng thời căng mắt nhìn cô gái.

“Như vậy có đau không?”

“..... Không.”

Tô Mạc Mạc lắc đầu.

Tay trái Thương Ngạn xoa nhẹ chỗ bị thương trên mắt cá chân.

“Như vậy thì sao.”

“Cũng..... Còn ổn.”

Cảm giác lòng bàn tay ấm áp đè lên mắt cá chân của mình, gương mặt Tô Mạc Mạc nóng lên khó hiểu.

Thương Ngạn nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy chắc là không có vấn đề gì. Nếu hết tuần này mà còn đau, anh sẽ dẫn em đến bệnh viện kiểm tra.”

“.....”

Tô Mạc Mạc buông mắt, không nói gì.

Qua vài giây, nam sinh trước mặt không nghe thấy cô gái trả lời, định ngược mắt lên nhìn, Tô Mạc Mạc giật nhẹ môi.

“Thương Ngạn, em không phải..... là người của anh.”

Bàn tay nâng mắt cá chân trước mặt cô dừng lại.

Chủ nhân của bàn tay cũng cứng người.

Từ góc độ của Tô Mạc Mạc nhìn xuống, không thấy rõ sắc mặt Thương Ngạn, đi đầu này làm cô hơi bất an.

Trong lúc Tô Mạc Mạc đang định lặp lại lần nữa, cô đột nhiên thấy nam sinh trước mặt cúi người.

——

Trên cằm chân mảnh khảnh trắng trẻo của cô gái, một nụ hôn lạnh lẽo rơi xuống.

“..... Em lặp lại lần nữa?”

Tô Mạc Mạc ngây người.

Thương Ngạn thẳng người dậy, cười như không cười.

Con người tối đen thâm tr ần.

“Em nói một l ần, anh hôn một l ần.”

Hết chương 34

—

Tui sặc điện thoại từ trưa giờ nên không đăng chương được đúng hẹn.
Xin lỗi mọi người. Để tạ lỗi thì số vote l ần này giữ nguyên là 444 nhé.

#xanh

Chương 35: Bí mật

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tô Mạc Mạc hoàn toàn ngơ ra tại chỗ.

Trong khi lý trí còn sót lại của cô không đủ để phân biệt sự thân mật này đã đạt đến mức độ nào, cơ thể đã làm ra phản ứng trước một bước.

— —

Mảng đỏ trên hai gò má của cô gái đã lan ra với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Cô khẩn trương đến mức lông mi tinh mịn cong cong đều run lên, cánh môi hồng phấn khép mở, vừa nói lắp vừa nuốt chữ.

“Anh..... Anh làm sao..... Có thể.....”

Nhìn dáng vẻ bị mình dọa đến choáng váng của cô gái, tâm trạng Thương Ngạn vô cùng sung sướng, cười khế thành tiếng.

“Anh làm sao vậy?”

“Anh vừa mới.....”

Tô Mạc Mạc gần như bị cảm giác nóng này kích thích đứng dậy chỉ trích anh, nhưng người nọ còn đang nắm chặt cổ chân cô trong tay mình.

Cô chỉ có thể khiếp sợ và căm giận trừng anh.

Muốn chỉ trích, nhưng từ “hôn” và những lời phía sau, làm thế nào cũng không nói nên lời.

Anh còn hỏi cô làm sao vậy.

“.....”

Tô Mạc Mạc bực đến mức chỉ còn sức trừng anh.

Thương Ngạn rũ mắt cười.

Anh kéo ống quần cô gái xuống rồi đứng lên.

Dường như chưa từng có chuyện gì phát sinh ra, Thương Ngạn bình tĩnh kéo ghế ra, ngồi xuống cạnh cô gái.

Anh mở hộp cơm trưa trước mặt ra.

Tô Mạc Mạc bực mình xoay người lại.

Cô còn chưa ngồi thẳng, người bên cạnh bỗng dựng hỏi: “Ghét sao.”
Vẫn là ngữ khí không chút để ý.

“?”

Tô Mạc Mạc quay đầu.

“.....” Người bên cạnh đang thong thả ung dung gỡ hộp cơm trưa trước mặt, mang bao tay dùng một lần bên trong vào.

Sau đó anh mới nghiêng mắt, lười biếng cười như không cười nhìn cô
— —

“Chuyện anh vừa làm, có làm em ghét hay phản cảm không?”

Tô Mạc Mạc ngậy ra một lần.

Một lát sau, cô nhíu cặp mày mỏng, bắt đầu nhớ lại cảm giác lúc trước.

Kinh hoàng gần như muốn nhảy dựng lên.....

Xấu hổ đến mức muốn tìm khe đất chui xuống.....

Hận không thể đá văng nam sinh đang quỳ trước mắt này ra ngoài.....

Cảm xúc phức tạp đan chéo nhau, chỉ có một thứ không có, chính là phản cảm mà Thương Ngạn vừa nói.

Nghĩ thông suốt điếm này, gương mặt nhỏ nhắn điếm lệ của cô gái gần như nhẵn thành một cục.

— —

Sao lại có thể không có phản cảm chứ..... Rõ ràng nên có mới đúng.

Tất cả những biến hóa trên mặt Tô Mạc Mạc đều được Thương Ngạn thu vào đáy mắt

Anh vừa cười vừa xé bao dưa gỗ dùng một lần ra, bắt đầu ăn cơm trưa.

Tô Mạc Mạc thấy anh không truy vấn, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cũng mở hộp cơm trưa của mình ra.

Hộp cơm vẫn mang màu sắc tinh xảo, trong suốt hai tuần không hề trùng nhau, cũng tránh hết toàn bộ những món mà cô kiêng ăn.

Tô Mạc Mạc chớp chớp mắt, nhỏ giọng lẩm bẫm.

“..... Em nói gì?”

Đôi dưa trong tay Thương Ngạn dừng lại, nghiêng người hỏi.

Tô Mạc Mạc cúi đầu, giọng nói mềm mại: “Cảm ơn sư phụ.”

“Cảm ơn cái gì?”

“Cơm trưa, còn có..... Sữa.”

Thương Ngạn nhếch môi.

Anh duỗi tay chống xương gò má, ý vị thâm trường hỏi:

“Cảm ơn như thế nào?”

“.....”

Tô Mạc Mạc nghẹn lời.

Thương Ngạn mỉm cười, “Cho anh hôn một chút, thế nào?”

“.....!”

Cô gái vèo một cái, đem cẳng chân lúi vào ghế dựa, cảnh giác nhìn anh.

Dường như tất cả sợi lông mềm mại đều dựng lên.

Thương Ngạn không nhịn được mà bật cười, tiếng phát ra không giấu được sự vui vẻ.

Anh nghiêng vế

Gấp một cục bột nếp.

“Tương lai còn dài.”

Anh cắn xuống cục bột trơn trượt, nhai nhai, sau đó cười một cách sâu xa nuốt xuống — —

“Anh không vội.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

*

Tam trung cho học sinh thời gian ăn trưa tương đối dài.

Sau khi ăn xong, Tề Văn Duyệt thất thần cả buổi phải khuyên can mãi, mới bác bỏ được ý định về lớp học bài của Liêu học bá, thành công kéo người ta đi thẳng đến sân thể dục.

Hai người đi vài vòng trong rừng cây, chạy đến ghế dài dưới tàng cây xa nhất và ngồi xuống.

Tề Văn Duyệt không rên một tiếng, bu ãn đầi ng ỡi đố.

Liêu Lan Hinh cũng không nói lời nào, chống cánh tay phoi nắng.

Trầi mặc một lúc lâu, Tề Văn Duyệt không nhin được nữa, xoay đầi ai óán hỏi: “Bạn cùng bàn, cậu không cảm thấy trưa hôm nay mình không thích hợp sao?”

“Ờ.”

Liêu Lan Hinh không thềm đễ ý đắp.

Tề Văn Duyệt bị chữ “ờ” lãnh đạm này làm thềm ấi ức.

“Vậi cậu không quan tâm mình, hỏi thắi mình một chúi sao?”

Liêu Lan Hinh nghiêng mắt, không cảm xúci lừòm Tề Văn Duyệt một cái.

“Nếui mình hỏi, cậu có thể nói sao?”

Tề Văn Duyệt nghẹn họng, thống khỗ lắi đầi.

Trướci khi cô nàng lên tiếng, Liêu Lan Hinh đầi lừòi nhắi thu h ỡi tầi mắt — —

“Nếui có thể nói, cậu đầi sớm không nhin được, nếui cậu chưa nói, đầi nói lên rằng không thể nói — — mình còn hỏi cậu làm gì?”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt: “Bạn cùng bàn, nếui cậu vẫi lừòm thồi minh như vậi, sẽ làm mình cảm thấy làm người thắi không thú vị.”

“Cậu?”

Liêu Lan Hinh nhắi mắt lại, duỗi eo lừòi.

“Cậu cùng lắm chỉ là con cá vàng hình người thôi.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Rừng cây yên ắng một lúc lâu, Tề Văn Duyệt nản lòng xoa mặt.

“Bạn cùng bàn, hôm nay mình đã biết được một bí mật làm người khác vô cùng khiếp sợ, giữ bí mật này trong lòng thật khổ mà — — hơn nữa mình còn sợ bị dương sự diệt khẩu, quả thật ngấm lại là thấy sợ.....”

Liêu Lan Hình đứng hình.

Qua hai giây, cô mở mắt ra, nhớ đến lời trước khi rời khỏi lớp mà Tề Văn Duyệt đã nói với Tô Mạc Mạc — —

Câu nói đó thật không có đầu óc nhưng lại không vô nghĩa “vậy cậu cần thận một chút”.

Liêu Lan Hình nheo mắt, quay đầu.

“Bí mật gì?”

Tề Văn Duyệt làm ra vẻ mặt “thấy chết không sờn” — —

“Mình sẽ không nói, mình sẽ giữ kín bí mật này đến một giây cuối cùng của cuộc đời.”

Liêu Lan Hình: “.....”

Diễn sâu thật.

Liêu Lan Hình ghét bỏ nhìn cô nàng một cái, “Thế nào, cậu gặp được Thương Ngạn cuối cùng cũng nhin không được, xuống tay với Tô Mạc Mạc?”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt: “????!!!!”

Tề Văn Duyệt gần như lấy sức mạnh của điện cao thế làm ra động tác nhảy lấy đà, từ ghế dài nhảy thẳng ra cách xa một mét.

Cô duỗi tay chỉ Liêu Lan Hình, biểu cảm dữ tợn — —

“Cậu cậu cậu cậu..... Cậu biết được bằng cách nào!?”

Liêu Lan Hình hơi bất ngờ.

“Ồ, thật đúng là xuống tay..... Trong ấn tượng của mình, nhẫn nại của Thương Diêm La không nên kém như vậy chứ?”

Tề Văn Duyệt không thể khống chế biểu cảm: “Cậu, Cậu..... Bạn cùng bàn, cậu đã sớm phát hiện??”

“Ng ỡ ngay đằng sau bàn của bọn họ, cách gần như thế, sao có thể không phát hiện?”

“..... Mình cũng ng ỡ gần nhất, vì sao mình vẫn luôn cho rằng quan hệ của họ là quan hệ thầy trò thu ần khiết?”

Liêu Lan Hình bình tĩnh nhìn.

“Vấn đề này có khả năng phải nói đến chênh lệch tiến hoá của cùng một loài, mình thấy cậu nghe cũng không hiểu, không bằng cứ miễn đi.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt: “Vậy cậu không kinh ngạc chút nào sao? — — đó chính là Thương Ngạn, Thương Diêm La đấy, cậu vẫn nhớ rõ năm lớp mười đúng chứ! Cậu có thể tin tưởng cậu ấy, người như cậu ấy, sẽ.....”

Trong đầu lần nữa hiện lên cảnh nam sinh cúi đầu hôn cô gái, ánh mắt mê luyến tham lam kia.

Tề Văn Duyệt còn chưa dứt lời, tự mình đã run lên. Sau một lúc lâu, cô nàng duỗi tay che mặt lại:

“Híc híc híc mình cảm thấy tam quan đã vỡ thành bã vụn.....”

Liêu Lan Hình há miệng muốn nói gì đó, đột nhiên nghe thấy hai tiếng bước chân gần đó, cùng với một giọng nữ quen thuộc xen lẫn không kiên nhẫn vang lên — —

“Rốt cuộc chị muốn tìm tôi nói gì, tôi không thân với chị!”

“.....?”

Tề Văn Duyệt buông tay, tò mò nhìn qua.

Nghe ra được chủ nhân của giọng nói này, Liêu Lan Hình do dự một lát, duỗi tay kéo Tề Văn Duyệt, đồng thời rất có dự kiến mà bịt kín miệng cô nàng, kéo người ra đằng sau một gốc đại thụ.

“??”

Tề Văn Duyệt bị che miệng mở mắt khó hiểu nhìn Liêu Lan Hình.

Liêu Lan Hình dựng thẳng ngón trỏ, không tiếng động làm ra động tác “suyt” bên miệng.

Tề Văn Duyệt chớp mắt tỏ vẻ đã hiểu.

Lúc này Liêu Lan Hình mới thả tay ra.

Trước gốc đại thụ, hai tiếng bước chân hình như dừng lại trước ghế dài — —

“Thư Vi, rốt cuộc chị muốn nói gì!” Vẫn là giọng nữ khi nãy, ngữ khí lạnh lùng xen lẫn sự không kiên nhẫn.

Sau gốc cây, Tề Văn Duyệt kinh ngạc mở to mắt.

Cô xoay đầu, không tiếng động làm khẩu hình với Liêu Lan Hình: “Thư Vi và Văn Tố Tố??”

Liêu Lan Hinh gật đầu với biên độ thật nhẹ, ý bảo cô tiếp tục nghe.

“Không có gì, tôi chỉ muốn tìm cô hỏi vài vấn đề”

“A..... Tìm tôi hỏi chuyện? Thư Vi, có phải chị hiểu lầm gì rồi không? Chúng ta là bạn bè sao, tại sao tôi phải trả lời vấn đề của chị?”

“Bởi vì nói cho tôi, hai chúng ta đều có lợi.”

“..... Chị có ý gì?”

“Tô Mạc Mạc quen biết cô đúng chứ? Hơn nữa, quan hệ hai nhà của hai người cũng không bình thường?”

“——! Sao chị biết được?”

“Tôi cho người tra tư liệu nhập học và bối cảnh của Tô Mạc Mạc, kết quả làm thế nào cũng không tra được —— trong trường có người nói cho tôi, lúc trước khi nhập học, chính là ba của cô dựa vào quan hệ đưa vào.”

Thư Vi cười lạnh một tiếng.

“Cho nên tôi đoán, chắc chắn cô biết thông tin của nó. Đặc biệt là, rốt cuộc nó bị bệnh gì!”

“.....”

Sau gốc cây, Liêu Lan Hinh và Tô Văn Duyệt liếc nhau.

Trước cây đại thụ, qua một hồi trầm mặc, Văn Tố Tố cau mày hỏi: “Chị muốn biết chuyện này làm gì? Không phải chị và Thương Ngạn đã kết thúc rồi sao?..... Chẳng lẽ, chị còn nhớ thương cậu ấy?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Thư Vi tức khắc lạnh đi.

Đến lúc này, cô ta phảng phất có thể cảm giác được bàn tay kia bắt lấy cổ mình, không chút lưu tình đập cô ta vào tường, truy đến tận cảm xúc hít thở không thông sắp chết.

Thư Vi càng nghĩ, sắc mặt càng khó coi.

“..... Chuyện này không liên quan đến cô!”

Văn Tố Tố lạnh mặt, “Nếu như vậy, chị đừng đến hỏi tôi.”

“Khoan đã.”

Thư Vi gọi cô ta, vòng đến trước mặt Văn Tố Tố ngăn lại, “..... Được rồi, tôi nói thật cho cô biết, hiện tại tôi không có bất kì ý định gì với Thương Ngạn — — nhưng mà, Tô Mạc Mạc đã đắc tội với tôi! Tôi nhất định phải xử lý nó!”

Ánh mắt Văn Tố Tố hơi động.

Rối rắm vài giây, cô ta lắc đầu — —

“Tôi không thể nói cho chị. Nếu ba tôi biết chuyện này do tôi nói ra, ông ấy có thể đuổi tôi khỏi nhà.”

Thư Vi nhíu mày, “Gia đình Tô Mạc Mạc rất có bối cảnh?”

“.....”

Văn Tố Tố trầm mặc.

Nhĩ đến sự căm thù với Tô Mạc Mạc mà Thư Vi biểu lộ ra, cô ta hơi động lòng.

Nếu có thể lợi dụng Thư Vi cho Tô Mạc Mạc ăn chút đau khổ khi bị toàn trường chú ý, cô ta không cần tự mình ra trận, vậy có sao lại không làm chứ?

Nhưng nếu Thư Vi biết được Tô gia sau lưng Tô Mạc Mạc, vậy chỉ sợ.....

Nhĩ xong, vẻ mặt Văn Tố Tố nhàn nhạt ngẩng đầu, “Đi đâu kiện nhà cậu ta đúng là không tệ, nhưng cũng không khác gì so với cô nhi.”

“— — Ồ?”

Thư Vi cười rộ lên, biểu cảm xấu xa.

“Tôi biết ngay mà, hôm đó nó chỉ là giả ngu thôi.....”

Ánh mắt Văn Tố Tố lập lòe nhìn cô ta, lập tức chuyển dời tầm mắt.

“Chuyện gì có thể nói tôi đâu đã nói cho chị, nếu chị không có chuyện gì khác, vậy tôi đi đây.”

Nói xong, Văn Tố Tố nhấc chân chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa bước được một bước, tay cô ta đã bị Thư Vi nắm lấy — —

“Quan trọng nhất, cô vẫn chưa nói cho tôi — — bệnh của Tô Mạc Mạc là gì?”

“.....”

Sắc mặt Văn Tố Tố biến đổi.

“Tôi đã nói với chị, chuyện này tôi không thể nói.”

Thư Vi có chút nóng nảy, “Cho dù cô có nói cho tôi, tôi cũng đâu có nói ra ngoài!”

“.....”

Gương mặt Văn Tố Tố nhăn nhó.

“Toàn bộ Tam trung, những người biết chuyện này bao gồm giáo viên và học sinh đều không hơn 5 người — — ngoại trừ chủ nhiệm lớp của tôi, ngay cả giáo viên bộ môn cũng không biết tình hình cụ thể. Nếu chuyện này thật sự bị tiết lộ ra ngoài, đầu tiên ba tôi sẽ biết là tôi truyền ra!”

Thư Vi lạnh mặt.

“Sao nào, trong lòng ba của cô, Tô Mạc Mạc còn quan trọng hơn cô?”

“Cô đừng có kích tôi, tôi không thể nói chuyện bệnh tình của cậu ta ra.”

Thư Vi nheo mắt, lấy ra “đòn sát thủ” — —

“Cho dù nó ở bên Thương Ngạn, cô cũng không chịu nói?”

“.....!”

Hết chương 35

Chương 36

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hai phút sau khi bọn họ rời khỏi băng ghế ở khu đất trống, Tề Văn Duyệt mới bị Liêu Lan Hình kéo ra từ sau thân cây.

Phủi hết lá cây trên quần áo xuống, Tề Văn Duyệt vỗ hai tay rồi đứng lên.

“Văn Tố Tố còn rất chính trực đấy, cuối cùng cũng không nói rớt cuộc bảo bối Mạc Mạc mắc bệnh gì.”

“Không phải cậu ta chính trực. Cậu ta chỉ không tin lời Thư Vi nói.” Liêu Lan Hình bước ra ngoài.

Tề Văn Duyệt sửng sốt, vội vàng đuổi theo, “Ý của cậu là, nếu cậu ta phát hiện ra Ngạn ca và Mạc Mạc không phải là quan hệ thầy trò đơn thuần, có thể cậu ta sẽ không nhận được.....?”

“Mình không có ý này.” Liêu Lan Hình dừng chân, “Mình đâu phải nhà tiên tri, sao mình biết được cậu ta sẽ làm gì?”

Tề Văn Duyệt: “Bạn cùng bàn, hình tượng của cậu trong lòng mình đã vĩ đại hơn nhà tiên tri từ lâu rồi, thật đó!”

“Cho dù cậu có khen đến nở hoa thì mình cũng không biết đâu.”

“.....” Tề Văn Duyệt nản lòng, “Vậy làm sao bây giờ? Rõ ràng Thư Vi không có ý tốt với bảo bối Mạc Mạc của chúng ta, chúng ta cũng đâu thể mặc kệ được chứ?”

“Văn gia ở thành phố C đủ lợi hại, có Văn gia che chở, Mạc Mạc sẽ không có vấn đề gì bên ngoài trường học đâu.”

Liêu Lan Hinh nghĩ ngợi, r ấ bình tĩnh nói: “Nếu cậu thật sự không yên tâm, vậy cứ tìm cơ hội nói chuyện hôm nay cho Thương Ngạn biết.”

“Ngạn ca?”

T ề Văn Duyệt sừng sốt, sáng mắt lên.

“Đúng r ấ, sao mình có thể quên Ngạn ca được!..... Đến lúc đó ngoài trường có Văn gia che chở, trong trường có Ngạn ca che chở, Thư Vi có thể làm được trò gì với bảo bối Mạc Mạc của chúng ta chứ?”

“.....”

Liêu Lan Hinh không đáp, chỉ cười cười sâu xa.

“Che chở?”

Nếu chuyện này mà thật sự truyền tới tai Thương Ngạn, chỉ sợ cũng không đơn giản là che chở thôi đâu.

.....

T ề Văn Duyệt v ề lớp, muốn nói chuyện này cho Thương Ngạn nhưng phát hiện không có anh ở đây.

Ngay cả Tô Mạc Mạc cũng không có mặt.

T ề Văn Duyệt rất khó hiểu, tiện tay túm một bạn học ng ấ bàn sau: “Sao Ngạn ca và Tô Mạc Mạc không ở đây?”

“À, lúc nãy có người đến, một người gọi Ngạn ca đến phòng giáo vụ, một người khác nói chủ nhiệm tìm Mạc Mạc có chuyện cần nói.”

“Vậy à.....” T ề Văn Duyệt do dự, “Có nói là chuyện gì không?”

“Không biết nữa.”

“.....”

Cùng lúc đó, phòng giáo vụ của trường.

“Tôi đã nói bao nhiêu lần, đây là trường học! Không phải chỗ để các cậu giương oai! Nếu các cậu muốn — —”

“Cốc cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa đột ngột ngắt đi tiếng mắng của Hách Hách, ông nhú mày trừng mắt lườm mấy nam sinh có dáng vẻ lưu mang trước mắt, rồi tức giận mở miệng:

“Vào đi.”

Cửa phòng giáo vụ bị đẩy ra, Thương Ngạn bước vào.

Hách Hách vốn đang đen mặt cầm ly uống nước, nhưng khi nhìn thấy người bước vào, biểu cảm ông lập tức thay đổi — —

“Thương Ngạn, tiết trước đã nhờ người gọi em, sao giờ này mới tới?”

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ rọi vào, cả căn phòng tràn đầy ánh sáng ấm áp, Thương Ngạn lười biếng đi vào, dừng lại ngay trước bàn, buồm bảu xìu ngáp một cái.

“Tổ Huấn Luyện có chuyện gấp ạ.”

“Vậy à, gần đây tổ máy tính các em sắp có cuộc thi mới đúng chứ? Thế nào, có thuận lợi không?”

Thương Ngạn ngược mắt nhìn Hách Hách, dừng hai giây mới gục xuống, anh nhú mày.

“Vẫn ổn.”

Thấy được Thương Ngạn không muốn tiếp tục đề tài này, Hách Hách đành phải dời đề tài.

Ông nhìn qua mấy nam sinh bên cạnh, tức giận, “Các cậu ra ngoài chờ trước đi..... Lát nữa tôi sẽ giáo huấn tiếp.”

Đám nam sinh tức giận bất bình, nhưng vẫn không dám công khai tranh luận, chỉ có người lẩm bầm vài chữ r ồi cùng nhau đi ra.

Đến khi bọn họ đi r ồi, cửa phòng giáo vụ đóng lại, lúc này Hách Hách mới nhìn về Thương Ngạn.

“Tháng sau trường chúng ta sẽ tổ chức lễ kỉ niệm thành lập trường, em cũng biết chuyện này, đúng chứ?”

Thương Ngạn không để ý đáp lại.

Hôm nay, trong tổ máy tính, anh nghe đám Ngô Hoảng Bác nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần, sao có thể không biết.

“Vậy em có suy nghĩ gì với người chủ trì không?”

“.....”

Thương Ngạn lười nhác giương mắt, gương mặt anh tuấn không cảm xúc.

“Suy nghĩ gì ạ?”

Hách Hách ghen lời, qua hai giây, ông cười cười, “Đại diện cho nam sinh toàn trường, chắc chắn là muốn đ ề cử em, nên nếu em không có dị nghị gì, vậy thầy và các giáo viên khác sẽ ——”

“Không cần nếu, em có dị nghị.”

Thương Ngạn cười nhạt.

“Ai làm cứ làm, em không đi.”

Hách Hách nóng nảy, ly nước trong tay cũng không giữ chặt được, đặt nó xuống bàn.

“Kỷ niệm thành lập trường lần này, bên trên rất coi trọng, nếu em tham gia thì nó sẽ là một nét bút đẹp trong lý lịch của em — — không phải em muốn ra nước ngoài sao, đối với các trường cao đẳng ở nước ngoài, ngoại trừ thành tích thì chú trọng nhất là các hoạt động ở phương diện này! Hơn nữa đến lúc đó — —”

Hách Hách còn chưa nói xong.

Trong lúc ông đang nói khích, nam sinh vốn đang trong trạng thái uể oải ù ừ đột nhiên giương mắt, cảm xúc trong con người tối đen rất sắc bén — —

“Ai nói em muốn ra nước ngoài?”

Hách Hách ngưng nói, ngượng ngùng ha ha hai tiếng, “Thương Ngạn, chuyện em xuất ngoại cũng không phải là chuyện không thể nói, em không cần nhạy cảm như vậy.”

“.....”

Hách Hách không thể chịu đựng ánh mắt kia, sắc mặt ông khẽ thay đổi, đành ăn ngay nói thật:

“Là như vậy, tuần trước thư ký của chị em đã gọi cho thầy, anh ta nói đúng là người nhà của em có ý định sắp xếp cho em ra nước ngoài học tập..... Thầy hoàn toàn tán đồng chuyện này, thành tích của em vô cùng ưu tú, chỉ xét về mấy huy chương vàng trong cuộc thi máy tính cũng đã có tư cách vào những ngôi trường danh giá trong nước, thầy thấy em vẫn không có ý định đó, đã sớm đoán rằng em muốn xuất ngoại..... Xin nhập học ở các ngôi trường đứng đầu ở nước ngoài cũng không khó khăn đối với em, chỉ cần thêm vài màu sắc trong lý lịch — — hoạt động vào ngày kỷ niệm thành lập trường này, chính là một cơ hội không tệ.”

Thương Ngạn mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm ông vài giây, nghiêng mặt cười châm biếm.

Ngữ khí lạnh như băng.

“Nếu đó là bọn họ muốn, vậy thầy cứ để bọn họ lên chủ trì — — em sẽ không đi.”

Nói xong, Thương Ngạn xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

Hách Hách nóng nảy, vội vàng lên tiếng gọi anh.

“Thương Ngạn — —”

“.....”

Dường như Thương Ngạn không nghe thấy, bước chân không dừng.

Cửa phòng giáo vụ đóng lại sau lưng, Thương Ngạn dừng bước.

Không biết anh đang nghĩ gì, cặp mắt đen như mực, cảm xúc tối tăm hơi dọa người.

Đứng đó vài giây, Thương Ngạn nghiêng người, nhìn lướt qua mấy nam sinh bị phạt đứng bên tường.

Bộ dạng mấy nam sinh vốn cà lơ phất phơ bị ánh mắt anh quét qua, lần lượt từng người một thẳng eo dẩy theo bản năng.

“Ngạn, Ngạn ca, chào cậu.”

Người cầu đầu gọi một tiếng, biểu cảm ngoan ngoãn hơn nhiều khi đối mặt với Hách Hách.

Thương Ngạn: “Có điện thoại không?”

“Hả.....? À, có đem có đem.”

Nam sinh đó cũng rất khéo léo, không nói hai lời đã lấy điện thoại của mình ra.

Thương Ngạn nhận lấy, đi đến bên cửa sổ ở hành lang dài, bấm một chuỗi số và gọi đi.

Khoảng chừng hơn nửa phút sau, bên kia mới bắt máy.

Không đề đối phương hỏi han gì, Thương Ngạn đã cau mày hỏi trước: “Kỷ niệm thành lập trường năm nay của Tam trung là ai tài trợ?”

“.....”

Bên kia nghẹn một lát, ngữ điệu bất đắc dĩ, “Thương Ngạn, cậu có thể mua một cái điện thoại không, đừng cứ mỗi lần gọi cho tôi là lại dùng số mới chứ?”

Thương Ngạn không đáp.

Cảm nhận được bầu không khí lạnh buốt bên kia, Bạc Ngật chỉ có thể ngoan ngoãn quay lại đề tài, “Ai nói gì cho cậu à, sao lại đột ngột hỏi chuyện này?”

“Đừng vòng vo với tôi, nói thẳng.”

“..... Còn có thể là ai chứ? Từ khi ông lớn là cậu vào trường, kinh phí tài trợ của tất cả mọi hoạt động lớn nhỏ ở trường các cậu đều là do chị cậu bao thầu hết.”

Nói xong, Bạc Ngật hiểu rõ — —

“À, tôi biết rồi, có phải vị chủ nhiệm kia của cậu tỏ vẻ quan tâm ưu ái gì với cậu không?”

Thương Ngạn không để ý anh ta vui vẻ khi người gặp họa, chỉ nhíu mày hỏi: “Vậy chuyện tôi ra nước ngoài cũng là ý định của Thương Nhàn?”

“Ra nước ngoài?” Bạc Ngật ngăn người, “Tôi không nghe chị cậu nói qua chuyện này, là ai nói cho cậu?”

“Hách Hách nói, là thư ký của Thương Nhàn báo cho thầy ấy sẽ cho tôi xuất ngoại.”

Bạc Ngật há hốc mồm, “Sao cái n ỡ gì cũng muốn ném lên Nhàn Nhàn vậy? Muốn đưa cậu ra nước ngoài, chuyện lớn như vậy, chắc chắn ít nhất cũng là do ba cậu nói ra, Nhàn Nhàn cùng lắm chỉ là người khai đao.”

Thương Ngạn lạnh mắt.

“Cậu ở cạnh Thương Nhàn quạt gió thêm củi. Con đường của tôi tự tôi đi, không cần bọn họ chỉ điểm giang sơn.”

Bạc Ngật bên này bị đối ng ậy ra, qua vài giây mới phản ứng lại.

“Không phải chứ, có vẻ từ khi cậu học lớp mười thì bọn họ đã có ý định này, lúc đó cũng đâu thấy cậu không tình nguyện như này — — sao vậy, thời kì phản nghịch tuổi dậy thì?”

“..... Cút.”

Bạc Ngật cân nhắc một chút, bưng tỉnh đại ngộ — —

“VẬY CHẲNG LẼ LÀ VỊ CÔ GÁI L ẦN TRƯỚC MÀ CẬU ĐÃ TỰ TAY ƯỚC LƯỢNG ĐỘ DÀI?”

“.....”

Bạc Ngật chặn ch ờ, “Thương Ngạn, cậu hơi biến thái cũng không sao, nhưng cũng đâu thể làm súc sinh chứ — — tôi đã xem qua số liệu về dáng người của cô gái đó được đem về l ần trước, chiều cao khoảng 1 mét 56, chắc hẳn còn đang học cấp 2 đúng chứ? Con nít ở đâu chạy ra cũng bị cậu thu vào tay, còn muốn cắn chặt người ta không chịu thả?? Nếu ba cậu biết chuyện này, cậu có tin là ông ấy sẽ tự tay dẫn cậu đến trại lao động cải tạo hay không.....”

Nghe Bạc Ngật nhắc tới Tô Mạc Mạc, sắc mặt vốn trầm lãnh của Thương Ngạn lại chậm rãi hòa hoãn đi.

Nghe được câu cuối cùng, anh không giận mà cười — —

“Cậu kêu ông ấy đi đưa.”

Bạc Ngật: “.....”

“Hơn nữa cậu nhắc nhở trẻ r ồi.”

Bạc Ngật: “?”

“Tay tôi đã hạ, sức sinh tôi cũng đã làm.”

Thương Ngạn tựa nửa người vào tường, giọng nói xen lẫn tiếng cười khàn đặc.

Cặp con người tối đen như vực sâu, ánh mắt trời trước người không thể chiếu vào dù chỉ nửa phần — —

“Tôi không chỉ cần chặt không bỏ, còn chuẩn bị ăn từng miếng từng miếng hết sạch..... Thế thì sao?”

Bạc Ngật: “.....”

Nhàn Nhàn, em có biết em trai em đã phóng túng thành như vậy r ồi không??

Bên kia điện thoại trầm mặc như chết làm Thương Ngạn vừa lòng cong môi, anh lười nhác cười khẽ, thay đổi tư thế — —

“Thành ý của tôi, nhờ cậu truyền đạt vậy.”

Nói xong, Thương Ngạn cúp máy.

Trước khi c ần điện thoại quay lại, anh động động ngón tay, xóa đi nhật ký trò chuyện, sau đó mới trả điện thoại lại cho nam sinh kia — —

“Cảm ơn.”

Thương Ngạn xoay người v ề lớp học.

Khi đến t ầng lầu của lớp một, anh trùng hợp gặp được Tô Mạc Mạc vừa ra khỏi văn phòng chủ nhiệm lớp ở cuối t ầng lầu.

Thương Ngạn dừng chân, khước miệng cong lên.

Anh đi qua, chân dài sải bước, chặn lại con đường trước mặt cô gái.

Tô Mạc Mạc dừng chân, ngơ ngác mà ngẩng đầu nhìn anh.

“Thầy giáo tìm em làm gì?”

Thương Ngạn hỏi.

Tô Mạc Mạc không có ý định giấu giếm anh, trả lời đúng theo tình hình thực tế: “Tiệc tối vào lễ kỉ niệm thành lập trường, thầy Lý nói sẽ chọn em làm đại diện của nữ sinh trong lớp.”

“.....”

Thương Ngạn đờ mắt.

Một giây sau, anh nhướn mày, “Sau đó thì sao, em đồng ý rồi?”

Tô Mạc Mạc nhăn mày.

“Em muốn từ chối, nhưng thầy Lý nói rất nhiều, em từ chối không thành công.”

Thương Ngạn: “.....”

Hết chương 36

—

Lần này là 492 nhe

#xanh

Chương 37: Sao có thể có sự phụ như vậy

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dù gì đi nữa thì kỷ niệm thành lập trường là chuyện của tháng sau, tạo ra phong ba chưa bao lâu cũng đã hạ xuống.

Thay vào đó chính là kiểm tra giữa kì vào tuần sau, đầu tháng 11 sắp tới — — tựa như một ngọn núi chặn ngang đó không thể vượt qua, trĩu nặng đè trong lòng đám học sinh.

“..... Đây là kiểm nghiệm đối với năng lực của các em, cũng là thời điểm để các em nhìn rõ, từ khi khai giảng lớp 11 đã được hai tháng, các em đã học được cái gì!”

Giáo viên vật lý hận sắt không thành thép múa may tay chân trên bục giảng — —

“Đặc biệt là học sinh cá biệt, đúng không? Em nói em đi, nhìn con điểm trên đây của em đi, em không thấy thất vọng về chính mình khi ng ẩ trên cái ghế đó sao! Tôi thấy nó cùng em nghe giảng bài, nếu trong tay nó có bài thi, điểm của nó còn có thể cao hơn em nhiều!”

“.....”

Cả lớp bị mắng không ai dám phát ra tiếng, tất cả đều cúi đầu.

Vào những thời điểm này, người duy nhất có khả năng và có gan phản kháng lại chính sách tàn bạo này, chính là người nào đó ng ẩ ở bàn học duy nhất ở hàng đầu tiên trong lớp bọn họ.

Có vài học sinh mong đợi trong lòng ngó qua, kết quả lại ngoài dự đoán.

— —

Nam sinh nghĩ đó không chỉ không có dự định phản bác, khó có khi không ngủ trong lớp, ngược lại đang cầm một bài kiểm tra trong tay, hơi nhú mày, gương mặt tuấn tú lạnh như băng, lật xem bài thi tháng đó.

..... Chẳng lẽ, Ngạn ca của bọn họ cũng có lúc thất thủ trước môn Lý?

Không ít học sinh trong lớp thấp giọng nghị luận, tò mò sáng mắt lên.

Trên bục giảng, giáo viên vật lý nói một hơi dài, miệng khô lưỡi khô rớt một chén trà, vừa ngẩng đầu liền phát hiện học sinh bên dưới đang xôn xao.

Chú ý tới ánh mắt bọn học sinh dờn ra chỗ khác, giáo viên vật lý nhú mày — —

“Đám các em nhìn Thương Ngạn làm gì, lần này người ta vẫn đạt điểm tuyệt đối! Nếu các em có thể đạt được thành tích của em ấy, tới tiết vật lý của tôi các em muốn xuống lầu làm chuyện gì thì tôi cũng không nổi giận!”

Giáo viên vật lý nói, lơ đãng liếc qua bài kiểm tra hàng tháng trong tay Thương Ngạn.

Con điểm đỏ tươi trên đó làm ông chau mày.

“..... Thương Ngạn, em lấy bài của ai vậy?”

“.....”

Thương Ngạn không đáp, gương mặt nghiêng càng thêm hai phần bén nhọn.

Anh thả tay, không nặng không nhẹ đặt bài kiểm tra lên bàn.

“Bộp” một tiếng vang nhỏ, nhóc con bên cạnh đang co thành một cục run lên một cái.

Qua vài giây, Tô Mạc Mạc vẫn luôn nỗ lực trốn vào góc tường, không dám nhìn qua Thương Ngạn một tí, chậm rãi giơ tay lên, đầu ngón tay

trắng nõn mảnh khảnh ló ra từ trong ống tay áo — —

“Thầy, bài kiểm tra là của..... em, em.”

“À, là em Tô Mạc Mạc sao.”

Giáo viên vật lý không mấy ngạc nhiên.

Cô bé Tô Mạc Mạc này vừa chuyển vào lớp một, tình trạng sức khỏe không tốt lắm, ông đã sớm biết đi đầu này. Nên ông cũng không làm khó cô quá nhiều ở mảng thành tích.

Ông thanh giọng, giọng nói dịu lại.

“Đã có bạn cùng bàn ưu tú như thế này, vậy em phải học tập người ta cho tốt..... Bạn cùng bàn của em có thể đạt điểm tuyệt đối, tốt xấu gì em cũng phải được một nửa của em ấy, đúng chứ?”

“.....”

Cả lớp biết được kết quả của Tô Mạc Mạc, có người không nhịn được thấp giọng cười rộ lên.

Tô Mạc Mạc cố gắng cúi đầu, lỗ tai lộ ra ngoài vì xấu hổ mà đỏ bừng lên.

Chuông tan học vang lên, giáo viên vật lý rời khỏi phòng học.

Tô Mạc Mạc biết rất rõ, “khô hình” còn chưa kết thúc — —

“Bảo bối Mạc Mạc, bọn mình đi lấy nước, cậu đi cùng.....”

Chữ “không” nặng nề run lên ba lần trong cổ họng Tề Văn Duyệt, sau đó dưới ánh mắt đảo qua của Thương Ngạn, cô nàng tự giác im miệng.

Tề Văn Duyệt yên lặng như gà kéo theo Liêu Lan Hình, không tiếng động đi ra từ cửa sau lớp học.

Lúc này Thương Ngạn mới thu hồi tầm mắt.

Anh nghiêng người, tay trái đặt xuống cạnh bàn sau, hoàn toàn chặn hết con đường cuối cùng của Tô Mạc Mạc.

“.....”

Tô Mạc Mạc thong thả và cẩn thận cúi đầu cọ cọ trên tường.

Sau đó cô ngược mắt liếc qua Thương Ngạn một cái thật nhanh.

A.....

Hung dữ khác thường.

Vì vậy Tô Mạc Mạc rất nhanh lại cúi đầu lần nữa.

Thương Ngạn bị cô chọc giận cười lên.

Anh vươn tay, gõ gõ bài kiểm tra đặt trên bàn đang im lặng như chủ nhân của nó.

“48 điểm, ha?”

“.....”

“Anh ở Tổ Huấn Luyện hai tuần, đợt kiểm tra đầu tiên sau khi quay về, đã cho anh niềm vui bất ngờ lớn như vậy?”

“.....”

“Lúc trước kêu em đến phòng tự học, có đi không?”

Lần này Tô Mạc Mạc cũng phản ứng, cô cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: “Chân đau, không đi.”

Thương Ngạn nghe vậy, rũ mắt nhìn thoáng qua cẳng chân cô gái.

Tô Mạc Mạc rụt v ề

Quan sát thấy sắc mặt Thương Ngạn có chút hòa hoãn, cô cẩn thận bổ sung một câu — —

“Hai tuần trước khai giảng không đi học, phần sau nghe không hiểu.”

Dường như cô gái có chút ấ m ức, âm cuối mềm mại nói ra, nói xong còn cúi đầu rụt vào trong lớp quần áo.

Cái r ỏ trắng nõn mảnh mai lộ ra dưới mắt Thương Ngạn.

Tức giận vừa r ồi đã tan đi, hiện tại đối diện với dáng vẻ này của cô gái, có làm sao cũng không thể giận nổi.

Anh duỗi tay xoa xoa đỉnh đầu cô gái.

“Từ hôm nay trở đi, mỗi buổi tối và cuối tuần đầu đến Tổ Huấn Luyện, anh bắt đầu học bù cho em, nghe chưa?”

Tô Mạc Mạc đắn đo một h ời.

Cô nghĩ xe của Văn gia, cùng đến trường với Văn Tố Tố, nếu buổi tối và cuối tuần học bù, vậy chỉ có thể nói với Văn gia.....

Nhưng cô không muốn chủ động yêu cầu chuyện gì với Văn gia.

Một lúc lâu không nghe được câu trả lời, Thương Ngạn nghiêng người nhìn qua.

“— — có khó khăn?”

Tô Mạc Mạc khó xử do dự, nhưng đối mặt với Thương Ngạn, cô vẫn nói thật.

“Bây giờ em đang sống nhờ trong nhà Văn Tố Tố, đi về đầu cùng với cậu ta, không thuận tiện.....”

Ánh mắt Thương Ngạn động động, ngay sau đó tùy ý gật đầu, “Anh phụ trách đưa đón.”

Tô Mạc Mạc: “— — ?”

“Trước kì thi giữa kì, nếu thành tích của em không tiến bộ.....”

Lời nói của Thương Ngạn mang theo uy hiếp, ánh mắt chậm rãi rơi xuống đùi cô gái.

Tô Mạc Mạc đứng hình.

“.....”

Qua hai giây, cô chậm rãi thu chân lại, vẫn cố gắng lùi ra phía sau chỗ ghế dựa.

Không biết nghĩ đến chuyện gì đó, vành tai cô gái dần dần ửng hồng.

Nam sinh bên cạnh còn không giống người mà cười nói thêm một câu:

“Xem ra em biết anh muốn nói đến chuyện gì.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Sao, sao có thể có sự phụ như vậy chứ!

Tô Mạc Mạc ghen hòng, cầm lấy bình giữ ấm của mình, đứng lên, “Sự phụ, em muốn đi lấy nước.”

“Không được. Ngồi xuống sửa lại câu sai.”

Thương Ngạn bất động.

“Kiểm tra vật lý còn không đạt nửa số điểm, còn uống nước làm gì?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Dỗi khóc.

Cho dù trong lòng rất ấm ức, nhưng Tô Mạc Mạc tự giác đui lý cũng chậm chạp ng ấ xuống.

Không chờ cô đặt bình nước trong tay xuống, trong lòng bàn tay đã trống rỗng.

Chàng trai kế bên đã c ầm lấy bình nước của cô, đứng dậy bước ra khỏi bàn.

Vài phút sau, chuông vào học đã vang lên, Thương Ngạn còn chưa trở về

Tiết cuối cùng là sinh hoạt chủ nhiệm, chủ nhiệm lớp Lý Sư Kiệt đi lên bục giảng, theo thói quen nhìn khắp phòng một lượt, lập tức dừng mắt trên bàn học ở hàng đầu tiên.

“..... Thương Ngạn đâu r ấ?”

Tô Mạc Mạc đang lo lắng thì nghe vậy, bất an ngừng đầu lên.

Sau lưng truy ền đến giọng của Tề Văn Duyệt — —

“Th ầy ơi, nghĩ giữa tiết em thấy cậu ấy, đường dẫn nước ấm ở tòa nhà chúng ta hỏng r ấ, hình như cậu ấy đi lên tầng 4 ở tòa nhà cách vách lấy nước r ấ.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ng ấ đằng trước ngây ra.

“Vậ à.....”

Lý Sư Kiệt nhíu mày, mở sổ hợp trong tay ra, “Thế thì chúng ta — —”

Vừa nói được vài chữ, một bóng dáng đã tiến vào từ cửa trước.

“Thầy.”

Thương Ngạn gật đầu xem như chào hỏi với Lý Sư Kiệt, rồi lập tức đi vào trở lại chỗ ngồi.

Vỏ bình giữ ấm mang theo nhiệt độ mát mẻ của khí trời cuối tháng mười, được đặt vào tay Tô Mạc Mạc.

Nam sinh làm hết những chuyện này thì vẻ mặt bình tĩnh, dường như không có chuyện gì xảy ra, cứ như mình chưa hề vượt qua hai tòa lầu cách nhau gần nửa sân trường để lấy một bình nước.

Cảm xúc trong lòng Tô Mạc Mạc quay cuồng thật lâu.

Sau đó cô chậm rãi ôm chặt bình giữ ấm trong lòng.

Cô gái nghiêng mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chạng vạng tối, ánh hoàng hôn bên ngoài, áng mây nơi chân trời bị chiếu thành một màu sắc loang lổ mà sáng lạn.

Một chiếc lá cây nho nhỏ theo làn gió nhẹ nghịch ngợm lượn qua lượn lại trong không trung.

Trời thu mát mẻ nhưng ấm áp.

.....

Lớp học vẫn hoạt động theo kịch bản cũ, đơn giản là tổng kết lại những chuyện lớn nhỏ trong hai tuần qua.

Việc quan trọng nhất đương nhiên là bài kiểm tra tháng vừa kết thúc không lâu, thành tích các môn so với lần trước là tiến bộ hay thụt lùi, sự thay đổi của bảng xếp hạng bình quân điểm ở lớp, trong lớp chiếm vị trí nào trong top 10 và top 50 của khối.....

Chờ đến khi tổng kết xong kết quả tháng, Tô Mạc Mạc lo lắng đề phòng cả buổi cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Nghe có vẻ như Lý Sư Kiệt sắp kết thúc, Tô Mạc Mạc ngẩng đầu nhìn ông.

Lúc này Lý Sư Kiệt cũng khép lại quyển ghi chép hợp hội của mình.

“Còn một chuyện cuối cùng.”

Vừa nghe đến chữ “cuối cùng”, đám học sinh đang muốn ngáp lập tức sáng mắt lên, nhao nhao ngẩng đầu nhìn Lý Sư Kiệt, chờ ông kết thúc cuộc nói chuyện đơn phương dài dòng này.

Lý Sư Kiệt trầm ngâm một lát rồi nói.

“Dựa theo yêu cầu của ban lãnh đạo, để đảm bảo các học sinh có thể phát triển toàn diện về đạo đức, trí tuệ, thể lực, thẩm mỹ và lao động, trường quyết định sẽ cử hành một hoạt động du thu* vào đầu tháng 11.”

*(Du thu: Tương tự như du xuân)

Lời này vừa dứt, cả lớp đều ngẩn người, ngay sau đó từng tiếng hoan hô liền vang lên.

Lý Sư Kiệt nhướng hàng mày, lạnh mặt gõ bàn — —

“Yên lặng.”

Cả lớp im bật.

Lúc này Lý Sư Kiệt mới tiếp tục nói: “Hoạt động du thu lần này là học sinh tự nguyện, nếu có ai không muốn đi thì có thể chủ động nói ra.”

Học sinh cả lớp cười rộ lên.

— —

Cơ hội khó có được như vậy, đưa ngu nào sẽ không.....

“Thầy.”

Trước lớp, Thương Ngạn lười biếng nhấc cánh tay.

“Em không đi.”

“.....”

Mọi người trăn mặc hai giây.

Ngay cả Tô Mạc Mạc bên cạnh cũng nhìn về Thương Ngạn.

Có lẽ bị biểu cảm nhỏ của cô gái nhắc nhở, Thương Ngạn chậm nửa nhịp mà “à” một tiếng.

Cả lớp nhìn anh.

“Đúng rồi.”

Thương Ngạn cong môi, chỉ vào cô gái.

——

“Cậu ấy cũng không đi.”

Tô Mạc Mạc: “.....??”

Tác giả có lời muốn nói: Ngạn ca: Du thu cái gì, thầy trò chúng ta chỉ có thể giới hai người không tốt ư?

Tô miêu: Không tốt (dối thành cá nóc)

Hết chương 37

——

Chương sau vẫn là 492 nha

#xanh

Chương 38: Ghen

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hiển nhiên Lý Sư Kiệt cũng giống với học sinh cả lớp, hơi bất ngờ khi có học sinh chủ động tỏ vẻ không muốn đi du thu.

Ông theo hướng tay của Thương Ngạn nhìn qua Tô Mạc Mạc.

Biểu cảm của cô gái rất mơ mang.

“À, Thương Ngạn, Tô Mạc Mạc, hai em có việc gì sao?”

Cây bút trong tay Thương Ngạn xoay nửa vòng, vừa sửa xong một câu trong bài vật lý của Tô Mạc Mạc.

Anh đặt quyển vở đã được sửa lên trước mặt Tô Mạc Mạc, sau đó ngẩng thẳng dựa vào ghế. Nửa ngẩng đầu, lười nhác cười.

“Điểm vật lý không đạt được một nửa nên không thích hợp du thu.”

Lý Sư Kiệt ngăn người, “Ai không đạt một nửa, em? Không phải chứ?”

Thương Ngạn cười nhẹ.

Học sinh trong lớp vừa trải qua chuyện tiết trước, hiểu rõ sự thật, lúc này cũng không nhin được cười phá lên.

Tô Mạc Mạc bực bội lườm Thương Ngạn.

Con người màu hồ phách của cô gái vô cùng trong suốt, phản chiếu lại ánh sáng, dường như có thể nói bằng lời.

Thương Ngạn bị cô nhìn như thế, ý cười cứng đờ.

Chính là vào những lúc này.

Mỗi lần cô nhìn anh như vậy, anh không nhịn được muốn bắt nạt cô nhiều thêm một chút, tốt nhất là khiến cho cô ầm ức nắm chặt góc áo anh, con người đen nhánh chỉ cất chứa hình bóng anh, sau đó rưng rưng nước mắt.....

Khụng lại giầy lát, Thương Ngạn lười biếng dờn mắt, cười như không cười.

“Dạ.”

“Em đạt 48 điểm, bạn học Tô Mạc Mạc ở lại phụ đạo cho em.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Đổi thành cá nóc.

Lúc này làm sao Lý Sư Kiệt có thể không hiểu, ông cười cười.

“Biết em là sư phụ của Tô Mạc Mạc, dù vậy cũng không thể hạn chế tự do thân thể người ta, trước khi tan học, Tô Mạc Mạc chính miệng xác định với thầy là có đi hay không, lúc đó mới có thể xác nhận.”

Nói xong, Lý Sư Kiệt kết thúc câu chuyện, nhấn mạnh vài vấn đề khi cuộc du thu diễn ra.

Bàn học ở hàng đầu tiên.

Tô Mạc Mạc cầm chặt cây bút đặt trên quyển vở đã được phê chữa kĩ càng thật lâu, mới chậm rãi lật qua trang khác.

Sau đó cô viết ba chữ lên tờ giấy trắng.

“Em muốn đi.”

Quyển vở bị đẩy đến trước mặt Thương Ngạn.

Nhìn câu nói nghiêm trang và dấu chấm câu tròn tròn kia, khóe môi Thương Ngạn khẽ cong.

Anh nghiêng mặt, biết rõ còn cố hỏi:

“Đi đâu?”

“.....”

Tô Mạc Mạc bu ãn r ãu lấy lại quyền vở, viết xuống dưới hai chữ.

“Du thu.”

“Không được.”

Tô Mạc Mạc tiếp tục viết: “Th ãy giáo nói, th ãy không thể hạn chế tự do thân thể của em.”

Thương Ngạn mỉm cười, cắn chặt môi ngăn lại tiếng cười phát ra.

“Không phải em là người của anh sao, vì sao anh lại không được?”

Tô Mạc Mạc ngơ ra, sau khi hoàn h ãn mới dùng sức kéo quyền vở viết lên:

“Em không phải!”

Cô dùng sức viết dấu chấm than.

Thương Ngạn không nhịn được bật cười, ánh mắt rơi xuống dưới bàn.

“L ãn trước anh nói thế nào?”

【 “Em nói một l ãn, anh hôn một l ãn.” 】

Nhớ đến hoàn cảnh người nọ nói ra câu này cùng ánh mắt và biểu cảm khi ngẩng mặt nhìn mình, Tô Mạc Mạc lập tức lúng túng.

Cô bất chấp không dùng bút viết, nhỏ giọng lắp bắp mở miệng:
“Không..... Không được..... Đây là lớp học, th ãy, th ãy sẽ không.....”

Thương Ngạn: “Anh sẽ không ư.”

Nhóc con tín nhiệm với chút nhân tính còn sót lại không nhiều lắm trên người anh, xem ra còn tin anh hơn cả anh tin bản thân mình nữa.

Tô Mạc Mạc vừa chuẩn bị đờng ý tự an ủi chính mình, thì thấy Thương Ngạn đứng dậy.

Thương Ngạn kéo ghế ra, ngồi xổm xuống.

Học sinh cả lớp nghe thấy động tĩnh, ngay cả Lý Sư Kiệt đang nói chuyện trên bục cũng dừng lại, tất cả ánh mắt đều nhất trí dời qua đây

— —

Tô Mạc Mạc ngây người.

Trước khi tay Thương Ngạn đụng vào ống quần, cô cuống quýt duỗi tay ngăn cản.

Giữa môi anh phát ra một tiếng nhỏ đến gần như không nghe thấy “Anh sẽ”.

Thương Ngạn dừng lại, lúc này mới đứng dậy ngồi xuống ghế.

Toàn thể thầy trò đều ngó ra, Lý Sư Kiệt khó hiểu hỏi: “Thương Ngạn, em làm gì thế?”

Thương Ngạn nhin cười, anh cong ngón tay, quơ quơ đờ trong tay — —

“Nhặt bút.”

Mặc dù trực giác của Lý Sư Kiệt thấy không đúng lắm, nhưng ông cũng không nghĩ ra lí do để Thương Ngạn nói dối nên không để ý đến chuyện này nữa.

Ông không chú ý, ngồi ở phía trong Thương Ngạn, gương mặt diễm lệ đang cúi xuống và vành tai như bạch ngọc của Tô Mạc Mạc, lúc này đã đỏ đến gần như trich ra máu.

Vất vả chịu đựng mấy phút dài đằng đẵng này, cuối cùng Tô Mạc Mạc cũng chờ được tiếng chuông tan học.

Lý Sư Kiệt chỉ mới nhắc về kỷ luật lớp học được một nửa, ông còn chưa đã thềm, nhưng vẫn xấu hổ khi làm trễ giờ tan học của bọn học sinh, nên cũng dừng lại.

Tô Mạc Mạc thở ra một hơi, nhanh chóng dọn dẹp ba lô, chuẩn bị đi ra ngoài.

Tiếc rằng, trước khi ra ngoài, vẫn bị Thương Ngạn chặn lại ngay bàn học.

Vì chuyện vừa nãy trong tiết, lúc này Tô Mạc Mạc không muốn đề ý đến anh, đành phải cúi đầu, rầu rĩ không vui đứng đó.

Ánh chiêu tà của buổi hoàng hôn lọt vào từ ngoài cửa sổ, phủ thêm một tầng vàng nhạt quanh hình dáng cô gái, phần cổ mảnh khảnh lộ ra ngoài, làn da tuyết trắng, gần như có thể thấy rõ mạch máu xanh nhạt dưới da.

..... Làm người ta muốn cắn một cái.

Ý tưởng này vừa nảy ra, Thương Ngạn liền bị chính mình dọa sợ.

Anh kiên chế suy nghĩ, mong muốn vớt vát lại chút nhân tính còn sót lại không nhiều lắm của mình.

Nhìn đến khi thấy đã ổn rồi, Thương Ngạn mới gục đầu xuống, duỗi tay nhắc cằm cô gái lên, để cô đối diện với mình, sau đó mới rũ tay.

“Thật sự muốn đi du thu?”

“.....”

Tô Mạc Mạc vốn đã từ bỏ hi vọng chớp chớp mắt nhìn anh, hơi gật đầu.

“Vì sao?”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, ngay sau đó đáp nhỏ: “Vì chưa từng đi qua.”

“Có rất nhiều chuyện chưa từng làm, sẽ mãi có những chuyện đó.”

Sắc mặt Thương Ngạn hơi trề xuống.

“Em muốn đem thời gian của mình lãng phí cho những chuyện không cần thiết đó sao?”

“Không phải..... Không cần thiết!”

Cô gái đột nhiên nâng âm lượng, làm giờ tan học ồn ào trong lớp bỗng ngưng tĩnh lặng.

Nhận ra người phát ra âm thanh và người mà cô nói chuyện cùng, bọn học sinh trong lớp ai nấy đều kinh ngạc.

— —

Trong ấn tượng của bọn họ, người duy nhất dám nói như vậy với Thương Ngạn, ngày hôm sau đã cả người đầy máu nằm trong xe cứu thương.

Lần này.....

Mọi người không tự giác yên lặng đi.

Sau khi nói ra, Tô Mạc Mạc cũng kinh ngạc với sự thất thố của mình.

Ở chung lâu như vậy, cô chưa từng đối mặt với ai như đối với Thương Ngạn, không cố kị chút nào, tất cả những cảm xúc ở mặt trái mà cô không bao giờ lộ ra trước mặt người khác, trước mặt anh lại chậm rãi lộ ra.

Bởi vì ngoại trừ mẹ viện trưởng, anh chính là người thứ nhất đối xử với cô tốt như vậy.

Sao mà có thể như thế chứ, Tô Mạc Mạc..... Mà sẽ bị ghét.....

Cô gái khẽ sờ cúi đầu.

Thậm chí cô còn không dám ngược lên nhìn phản ứng của anh — —

Thương Ngạn có thể cảm thấy cô thật tùy hứng hay không, có thể không bao giờ muốn nói chuyện với cô nữa không.

Không biết qua bao lâu, trong lúc Tô Mạc Mạc còn đang khó chịu trong lòng, hoài nghi rằng liệu Thương Ngạn có phải đã xoay người rời đi trước rồi hay không, đột nhiên cô cảm nhận được một bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu mình — —

“Nhóc con, anh còn đang chờ em tiếp tục dạy bảo đấy, sao lại tự làm mình tức giận vậy?”

Trong giọng nói kia mang theo chút ý cười, trong sáng tốt cùng, không có ý tứ trách cứ cô tí nào.

Tô Mạc Mạc ngơ ngẩn.

Cô chần chừ ngẩng đầu, “Thầy không nổi giận sao?”

Thương Ngạn nhìn cô, thấp giọng cười, “Sức chịu đựng của anh luôn không cao..... Nhưng mà có thể ở đây, hình như là một ngoại lệ.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ngơ: “Vì sao?”

“Anh cũng thấy lạ,” Thương Ngạn hơi nheo mắt, “Hình như đối với em, nó có thể sâu như không có điểm cuối vậy?”

“.....”

“Vậy nên em không cần cố kỵ, sau này cũng không cần. Không cần biết muốn nói gì, cứ nói thẳng với anh.....”

Chính anh cũng muốn biết, sự nhẫn nại của anh đối với cô rốt cuộc là có giới hạn hay không.

Thương Ngạn khoanh tay.

“Bây giờ nói đi, vì sao không phải không cần thiết?”

Tô Mạc Mạc trầm mặc thật lâu, mới cúi đầu.

“Bởi vì em không giống mọi người..... Với em mà nói, với mọi người mà nói..... Những thứ quan trọng của chúng ta không giống nhau.”

Cô gái giương mắt nhìn Thương Ngạn, tròng mắt vẫn trong suốt như trước, cảm xúc bên trong lại rất ảm đạm.

“Thật ra, em không quan tâm điểm vật lý là bao nhiêu, sự phụ. Những môn khác em cũng không quan tâm..... Em mang bài thi này về, không có ai hỏi em vì sao, cho dù là 0 điểm cũng thế..... Không có ai để ý em đạt bao nhiêu điểm, có thể thi đậu đại học hay không, cho nên những thứ đó đối với em là không cần thiết.”

“.....”

Ánh mắt Thương Ngạn trầm xuống.

Anh có thể phân biệt được, cô gái này rốt cuộc là đang tùy hứng hay là đang thổ lộ tiếng lòng.

——

Cô thật sự không quan tâm.

Thương Ngạn không thể tưởng tượng được.

Một cô học trò nhỏ thoát nhìn ngoan ngoãn, yên tĩnh, nhỏ nhắn như vậy, làm sao trong lòng có thể cất giấu một ngọn lửa phản nghịch, đăm đăm, không để ý đến đi đâu gì như này.

Cô có vẻ cẩn thận chặt chẽ hơn ai hết, trên thực tế lại tiêu sái hơn so với nhiều người..... Hoặc nói là, là không để tâm.

Bởi vì trong suốt mười bảy năm cuộc đời chưa từng có ai để ý đến cô sao.

Thương Ngạn rũ mắt.

Nhìn cô gái đang cúi đầu trước mặt, anh khẽ thở dài một tiếng.

Sau đó mới cúi người, đến khi đối diện với cô mới dừng lại.

“Vậy từ nay về sau, anh sẽ để ý.”

“..... Cái gì?”

Tô Mạc Mạc giật mình ngược mắt nhìn anh.

Thương Ngạn cong khóe môi, lộ ra nụ cười lười nhác với cô.

“Từ hôm nay trở đi, mỗi bài kiểm tra của em anh đều để ý, thành tích mỗi môn anh đều muốn biết. Kiểm tra không đạt nửa số điểm, là phải ngoan ngoãn đi theo anh tự học; dám thi được 0 điểm..... Chân anh sẽ cho em đánh gãy.”

Nhìn dáng vẻ ngậy người của cô gái, Thương Ngạn không nhịn được muốn chọc cô.

Vì vậy, anh mặc cho thú tính bị đè dưới nhân tính xông ra quậy phá
— —

“Sự phụ nỗ lực như thế, nếu em không thể vào cùng trường đại học với sư phụ.....”

Anh cúi đầu về phía trước, gần như sắp sửa hôn lên vành tai cô.

“Vào ngày công khai kết quả thi đại học, ngay trước bảng thành tích, anh muốn hôn chân em trước mặt toàn trường.”

“.....!”

Thương Ngạn lui nửa bước, thưởng thức cảnh cô gái kinh hoàng trọn tròn đôi mắt nai, bên trong còn có thể thấy được ảnh phản chiếu của anh.

Anh cười cười và ng ẩ dậy, tay cắm vào túi quần.

— —

Thỉnh thoảng lộ ra một ít cảm giác thú tính.....

Thật là thoải mái.

Anh cười khẽ thành tiếng, xoay người đi ra ngoài.

“Nếu muốn đi như thế, vậy cứ đi du thu đi..... Chỉ lần này, không có lần sau.”

Lời vừa dứt, Thương Ngạn đã rời khỏi phòng học.

Mảng đỏ trên gò má tuyết trắng của Tô Mạc Mạc dần dần lan ra xung quanh.

Ngoài cửa lớp, Thương Ngạn chậm rãi thu lại ý cười trên mặt, đáy mắt trầm xuống.

Cách đó vài bước, Tề Văn Duyệt tự cổ vũ chính mình đi đến trước mặt anh.

Ánh mắt đảo qua khắp nơi, Tề Văn Duyệt hạ giọng:

“Ngạn ca, về Mạc Mạc — —”

“Có điện thoại không?”

“..... Hả?” Tề Văn Duyệt sửng sốt, nhưng vẫn vô thức gật đầu, “Có đem.”

“Cho tôi mượn.”

“À à.” Tề Văn Duyệt kinh sợ dâng lên.

Thương Ngạn nhận lấy điện thoại, bấm số, không cố kỵ Tề Văn Duyệt bên cạnh.

Đầu bên kia nhấc máy, không để Bạc Ngật lên tiếng, anh đã mở lời trước.

“Tra giúp tôi một người.”

“.....”

Bạc Ngật bên kia ngần ra.

Anh rất hiếm khi nghe thấy ngữ khí nghiêm túc như vậy của Thương Ngạn, không tự giác căng thẳng hẳn lên, “Ai?”

“Tô Mạc Mạc, Mạc trong xa xôi.” Thương Ngạn rũ mắt, “Tình trạng gia đình, những chuyện đã trải qua, bệnh tình..... Tôi muốn biết hết tất cả về em ấy.”

Vài giây sau, cuộc gọi chấm dứt, Thương Ngạn xoay người trả lại điện thoại.

Anh đồng thời rũ mắt, sườn mặt anh tuấn không rõ đang mang cảm xúc gì — —

“Về Mạc Mạc, cậu vừa muốn nói gì?”

“.....”

Tề Văn Duyệt nuốt ngụm nước bọt, thật cẩn thận hỏi:

“Chúng ta tìm một chỗ ít người nói?”

“.....”

Hai mươi phút sau.

Cặp mắt Thương Ngạn hung ác bước vào khu dạy học của khối 12 của trường.

Học sinh ở Tam trung cơ bản sẽ bắt đầu tiết tự học buổi tối vào học kì sau của lớp 11.

Do đó, vào thời gian tan học của lớp 10 và 11, tập thể học sinh lớp 12 đã tiến vào trạng thái tự học. Toàn bộ khu dạy học của khối 12 đều vô cùng yên tĩnh.

Thương Ngạn đi lên lầu ba, xuyên qua cầu thang, cuối cùng dừng ngay trước cửa lớp 6.

Hết chương 38.1

—

Chương này dài hơn 5000 chữ nên mình cắt ra.

Lượt bình chọn tiếp theo là 499 nhe

#xanh

Chương 38-2: Ghen 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trước cửa lớp học, có học sinh ngồi ở hàng đầu nghe thấy tiếng động, không tự giác ngẩng đầu nhìn qua.

Học sinh đó vừa nhìn thấy liền ngậy ra. Nhớ ra khuôn mặt này chính là đại diện của danh hiệu nổi tiếng toàn trường kia, người nọ theo bản năng hô nhỏ lên.

"Thương Ngạn!?"

Tiếng này vừa cất lên, cả lớp 12-6 đều đồng loạt ngẩng đầu.

Trừ tiệc sinh nhật được Thư Vi mời đến lần trước, đây là lần đầu tiên của đại đa số bọn họ nhìn thấy mặt mũi vị "nam hoa khôi" của Tam trung ở khoảng cách gần như thế.

Hơn nữa người này còn là.....

Không ít người nhìn Thư Vi.

Nhưng làm bọn họ khó hiểu đó là, biểu cảm lúc này của Thư Vi cũng không giống như trong trí nhớ của bọn họ, sắc mặt ái mộ và quyến luyến khi nhắc đến Thương Ngạn, hình như cũng không có sung sướng khi nhìn thấy vị bạn trai cũ này.....

Nhiều hơn là cảm xúc kinh hoàng.

Thương Ngạn không có hứng thú bị xem như xiếc khỉ.

Anh lạnh lẽo đảo mắt, nhìn thấy Thư Vi, nhiệt độ đột ngột hạ thêm mấy độ.

"..... Ra đây."

Sự dữ tợn bị áp trong giọng nói của nam sinh khiến học sinh lớp 12-6 đầu giật mình.

Dưới ánh mắt của bọn họ, gương mặt Thư Vi căng cứng, nhưng cuối cùng vẫn chậm chạp đỡ bàn đứng dậy và đi ra ngoài.

Hai người đi đến cầu thang của tầng này.

Thương Ngạn đi đằng trước dừng lại, cười một tiếng không rõ lý do.

"Thư Vi."

Lúc lên tiếng, anh đưa lưng về nữ sinh, ánh mắt phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh thoạt nhìn có chút ác độc.

Thương Ngạn hít một hơi thật sâu mới miễn cưỡng đè nén được những cảm xúc thô bạo dưới đáy lòng đó xuống.

Anh xoay người lại.

"Cô đi tìm Văn Tố Tố?"

".....!"

Đông tử Thư Vi co rút mạnh mẽ.

Vài giây sau, cô mới chậm rãi thả lỏng bả vai, quay đầu cảm hận hỏi:
"Văn Tố Tố nói cho cậu?"

Mặc dù đã liều mạng che dấu nhưng run rẩy trong giọng điệu vẫn không thể che đi hết.

Thương Ngạn trằm mắt, hít vào.

Một chốc sau, anh đột nhiên giơ chân, hung hăng đá đến bên cạnh Thư Vi -- cửa cầu thang.

"-- r`âm!!"

Cánh cửa đập vào tường r ồi bắn ngược lại, âm vang điếc tai làm Thư Vi sợ đến mức "á" một tiếng nhảy qua bên kia.

Sắc mặt cô trắng bệch nhìn Thương Ngạn --

"Thương Ngạn..... Cậu....."

"Tôi nhận nại rất kém, nên khi tôi hỏi cô vấn đề nào, cô vẫn nên đừng hỏi lại."

Giọng nam sinh trầm lạnh.

Tuy Thư Vi đã chuẩn bị tâm lý nhưng lúc này cũng đã sắp bị dọa khóc.

Bả vai cô run run, môi bị cắn không còn chút máu, dùng sức gật đầu, nói không thành tiếng.

"Là..... Là tôi..... Là tôi tìm Văn Tố Tố muốn hỏi..... bệnh của Tô Mạc Mạc..... Nhưng tôi không có suy nghĩ khác, thật đó!"

Hốc mắt Thư Vi đỏ lên, hai hàng nước mắt rơi xuống, hiển nhiên, cô đang rất sợ hãi --

"Tôi chỉ muốn..... Muốn để mọi người biết bệnh của cậu ta..... Tôi không có ý định khác..... Tôi thật sự không có....."

Thương Ngạn không đáp.

Anh đứng yên tại chỗ, chỉ hơi nheo mắt nhìn Thư Vi từ trên cao xuống, có lẽ đang phán đoán mức độ đáng tin trong lời vừa r ồi.

Trong lúc không khí ở đây đã căng chặt đến mức Thư Vi sắp thở không thông, rốt cuộc cô cũng nghe thấy nam sinh lần nữa lên tiếng.

"Từ nay về sau, cô nên cầu nguyện em ấy không bị sao, nếu không, cô sẽ là người đầu tiên mà tôi tìm."

"....."

Thư Vi run rẩy gật đầu.

"Nếu có lúc đó....."

Thương Ngạn cúi người xuống, đến cạnh tai của Thư Vi mới dừng lại.

Động tác này rất thân mật ái muội, nhưng giọng nói bên tai chỉ làm Thư Vi cảm thấy rét cóng từ tận xương tủy --

"Em ấy bị thương một phần, cô bị mười phần."

Dứt lời, Thương Ngạn mặt không cảm xúc liếc nhìn cô ta một cái rồi xoay người rời đi.

Cầu thang.

Chân Thư Vi mềm nhũn, bỗng đứng ngẫn liệt xuống mặt đất.

Hơn mười giây sau, cô mới chậm rãi thu hồi ý thức, hốt mắt đỏ bừng ôm đầu gối khóc lên.

*

Sau khi thương nghị xong xuôi, lãnh đạo trường sắp xếp từng lớp thành từng đơn vị cho chuyến du thu, trong đó chia ra từng tổ, từng nhóm một xuất phát.

Khối 12 không tham gia hoạt động du thu lần này.

Vậy nên, từ khối 11 bắt đầu, lớp một vô cùng may mắn nằm trong danh sách đi sớm nhất.

Thời gian tập hợp là 8 giờ sáng.

Vừa đến 7 giờ 50, xe du lịch của lớp 1 gần như đã đầy người.

Lý Sư Kiệt đứng ở đầu xe, vô cùng bất đắc dĩ mà đếm số lượng.

"Các em đây, nếu có thể nhiệt tình tích cực như thế này trong học tập, thì còn cần buồn rầu hàng ngày vì ba cái điểm kia sao?"

Lúc này, tâm trạng học sinh trong lớp đang rất phấn khởi, nghe vậy lập tức có người lanh mồm lanh miệng đáp lời --

"Nếu học tập có thể nhẹ nhàng vui vẻ như vậy, chúng em đây đã sớm thi đậu Thanh Hoa Bắc Đại*!"

*(Đại học Thanh Hoa, đại học Bắc Kinh: Hai trường đại học hàng đầu Trung Quốc)

Nam sinh vừa nói ngẩng ngay cạnh Lý Sư Kiệt, Lý Sư Kiệt nghe xong, ông tức giận đá cậu ta một cú.

"Chuyện gì khác không biết chứ trả treo là hay nhất!"

Học sinh cả lớp cười to.

Chỗ ngồi trong xe được sắp xếp theo vị trí trong lớp, hai người một ghế, nên lúc này, Tô Mạc Mạc đang ngồi một mình ở hàng ghế đầu tiên, nghe vậy cũng không nhịn được cười rộ theo.

Đúng lúc này, hai người ngồi sau cô, Tề Văn Duyệt sóng vai cùng Liêu Lan Hinh lần bần một lúc sau, cô nàng canh lúc Lý Sư Kiệt không chú ý, lèn lên vị trí không người ngồi bên cạnh Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, "..... Duyệt Duyệt, chuyện gì vậy?"

Tề Văn Duyệt ra vẻ thần bí chớp chớp mắt với cô.

"Mạc Mạc, cậu có nghe nói chưa, hai chuyện được truyền trong trường hai ngày này có liên quan đến cậu, Ngạn ca và Thư Vi không?"

"Chuyện gì?"

"Khụ khụ....." Tề Văn Duyệt thanh giọng, kết quả là vẫn thấp giọng, còn sấp đầu qua, nhỏ giọng nói với Tô Mạc Mạc: "Chuyện đầu tiên vẫn là

hoạt động vào ngày kỉ niệm thành lập trường, đại diện các lớp bầu chọn đã được báo lên rồi, nam nữ được chọn trong lớp là cậu và Thương Ngạn..... Nói về hình tượng, trong trường có người có thể cạnh tranh cùng cậu cũng chỉ có Thư Vi."

"Mình biết chuyện này," Tô Mạc Mạc, "Lần trước cậu đã nói rồi."

Tề Văn Duyệt: "Nhưng trước kia trường đã nói, các giáo viên sẽ chọn ra đại diện cuối cùng."

Ánh mắt Tô Mạc Mạc cuối cùng cũng có chút biến hóa.

"Bây giờ không phải sao?"

"Bây giờ sửa lại quy tắc, cũng không biết giáo viên trong trường nghe nói từ đâu ra cách thức chọn diễn viên của đạo diễn, lúc đó sẽ gọi các đại diện nam nữ đến cùng nhau mở hộp, làm quen với nhau một chút, sau đó để bọn họ bầu chọn cho nhau -- nam sinh chọn nữ sinh, nữ sinh chọn nam sinh, chọn ra đại diện khác phái mình muốn lên sân khấu cùng."

Gương mặt Tô Mạc Mạc tràn đầy khó hiểu.

Hiển nhiên đây là lần đầu tiên cô nghe thấy phương thức tuyển cử này.

Tề Văn Duyệt: "Hai người đạt số phiếu cao nhất, chính là đại diện cuối cùng được chọn."

Tô Mạc Mạc nghĩ đến sau đó, bình tĩnh gật đầu.

"Ừm, mình biết rồi, cảm ơn cậu, Duyệt Duyệt."

"....."

Tề Văn Duyệt ngờ ra vài giây, đỡ trán, "Cậu có hiểu quy tắc không vậy bảo bố Mạc Mạc? Sao còn bình tĩnh như vậy?"

Tô Mạc Mạc yên lặng một lát.

Cô quay đầu, cặp mắt trong suốt, "Thật ra, kết quả lần này đã được định sẵn rồi đúng chứ?"

Tề Văn Duyệt sửng sốt.

Cô gái vẫn mềm giọng nói, "Chắc hẳn các nữ sinh đầu sẽ chọn Thương Ngạn; còn các nam sinh nhất định sẽ chọn người mà Thương Ngạn bầu."

Bởi vì không ai dám đắc tội Thương Ngạn.

Bất kể là nam sinh hay nữ sinh.

Tề Văn Duyệt lấy lại tinh thần, duỗi tay vỗ bả vai cô gái một phát, vui vẻ ra mặt.

"Cậu được lắm, chỉ mới vài giây mà đã hiểu ra? Mình còn tưởng rằng cậu nghe không hiểu, còn chuẩn bị giải thích thật rõ cho cậu đấy."

Tề Văn Duyệt thay đổi câu chuyện, bõn cợt cười rộ lên.

"Thế nào, có vui hay không?"

Tô Mạc Mạc nhìn cô, "Vui về cái gì?"

Tề Văn Duyệt lấy vai mình chọt chọt cô gái.

"Mặc dù đề tài nóng nhất mà toàn trường đang bàn tán đó là đối diện với bạn gái cũ và học trò nhỏ, rốt cuộc Thương Ngạn sẽ chọn ai..... Nhưng bọn họ không biết gì hết, đối với bọn mình, đáp án vừa nhìn là hiểu ngay."

Tề Văn Duyệt lại cười, "Vì thế, bây giờ trong danh sách, cậu đã được chọn, cậu không có cảm giác vui vẻ kích động tí nào sao? -- đây là lễ kỉ niệm thành lập trường đấy, liên quan đến lịch sử trường đến."

Tô Mạc Mạc trầm mặc.

--

Trên thực tế, cô không có cảm xúc ham thích gì với loại hoạt động này.

Nhưng lúc này, Tề Văn Duyệt đang vui vẻ thay cô như thế, đương nhiên Tô Mạc Mạc sẽ không đi đến đội gáo nước lạnh lên người cô nàng.

Cô chớp mắt.

"Không phải còn có chuyện thứ hai sao, là chuyện gì vậy?"

"À à, thiếu chút nữa quên mất cái này!"

Tề Văn Duyệt lấy lại tinh thần, ra vẻ thần bí.

"Hôm qua mình nghe khối 12 nói, Thương Ngạn đến lớp 12-6 tìm Vi."

Tô Mạc Mạc ngơ ngẩn.

"Nghe học sinh lớp 6 nói, một mình Thư Vi bị Thương Ngạn kêu ra ngoài, đi đến cầu thang --"

Tề Văn Duyệt chợt ngừng lại, vừa định kể về âm vang thật lớn sau đó cùng với suy đoán và công lao về sự kiện này của mình, thì bất ngờ nghe thấy một giọng nam khàn khàn truyền đến từ phía sau --

"Hình như đây là chỗ của tôi?"

"....."

Tề Văn Duyệt xoay đầu nhìn, thấy được Thương Ngạn lười biếng uể oải đứng đó, biểu cảm như không được ngon giấc.

Con người đen nhánh gần như không thấy được tiêu điểm, lông mi tinh mịn nửa gục xuống, trên gương mặt tuấn tú cũng không biểu lộ cảm xúc.

"Ngạn, Ngạn ca? Tôi cho rằng cậu, cậu không đến....."

Nam sinh nhấc mắt, ỉu xìu ngáp một cái.

"..... Tôi không tới, cậu cứ ngồi chỗ tôi, hấp dẫn người của tôi?"

"....."

Cảm giác được tăng áp suất thấp trên người nam sinh, Tề Văn Duyệt run rẩy, lập tức quên mất chuyện mình vừa muốn nói ra, vội vàng chạy về chỗ ngồi phía sau.

Thương Ngạn xoay người ngồi xuống.

Chỗ ngồi trên xe buýt vẫn không đủ cho thân cao chân dài của anh, sau khi ngồi xuống có đi đâu chĩnh như thế nào cũng không thoải mái, Thương Ngạn bất mãn hừ nhẹ một tiếng.

Anh để mặc chân dài tùy tiện cuộn ở đó.

Thương Ngạn xách ba lô màu đen đặt lên phía trước, kéo khóa kéo, lấy bình giữ ấm màu xám nhạt trong đó đem ra.

Anh nghiêng người, đưa đến trước mặt cô gái.

Một ngày một ly sữa bò ấm đã là thói quen của hai người.

--

Nhưng hôm nay, cô gái vẫn rũ mắt ngồi đó, không nhận lấy.

Thương Ngạn hiếm khi giật mình.

Một lát sau, anh nheo mắt lại.

"..... Nhóc con?"

".."

Tô Mạc Mạc bỗng nhiên hoàn hồn.

Ý thức đang đắm chìm trong lời vừa nãy của Tề Văn Duyệt rồi cuộc đã quay về

Thương Ngạn cúi đầu nhìn cô, "Nghĩ gì vậy, mê mẩn như thế."

"....."

Tô Mạc Mạc chậm chạp nhận lấy bình giữ ấm, nhìn anh.

Con người sạch sẽ sáng bóng không chớp mắt, ướt dầm dề như chứa nước, cảm xúc bên trong vừa mềm mại vừa quyến rũ.

Thương Ngạn cô nhìn chăm chăm vài giây thì có chút cảm lòng không đậu mà dời tầm mắt.

Trên cần cổ thon dài của nam sinh, hắt kết không tự giác lẩn lẩn.

Cảm xúc trong con người cũng lắng đọng trở nên tối hơn.

Ồm..... Vào thu.

Thời tiết khô hanh.

Hướng chi là buổi sáng ngủ chưa đủ như này.

Vậy nên chắc chắn không phải vấn đề của anh, anh kiên chế được.

Thần mặc niệm câu cuối cùng dưới đáy lòng mấy lần, nghĩ đã sắp đạt được kết quả sau khi tự thôi miên chính mình, Thương Ngạn mới dời mắt về

Anh nghiêng người qua, tay trái cầm lấy ngón tay cô gái, kéo ra, tay phải cầm bình giữ ấm đặt vào.

"Nhân lúc chưa lái xe thì uống hết đi."

Nói xong, Thương Ngạn sắp sửa nghiêng về

Nhưng không chờ anh đi đâu chỉnh một tư thế miễn cưỡng thoải mái, một âm thanh mềm mại đột nhiên vang lên bên cạnh --

"Thương Ngạn."

"?"

Thương Ngạn mở đôi mắt vừa khép hờ ra, anh nhướng mày, cười như không cười xoay qua.

"Em gọi anh là gì?"

"..... Thương Ngạn."

Cô gái chậm rãi cúi đầu.

Cô nhìn bình giữ ấm trong tay, nghe thấy bản thân mình cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi ra --

"Anh đi tìm Thư Vi..... Làm gì?"

Tác giả có lời muốn nói: Thân ái, tôi kiến nghị ngài nên thận trọng trả lời, nếu không sau này có thể sẽ không đếm được số ván giặt đồ đang chờ ngài đấy ~

Ngạn ca:.....

Hết chương 38

—

Ghen r ấ ~~

Chương sau là 520 nhé

Yêu mọi người <3

#xanh

Chương 39: "Đây gọi là tình thú."

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Anh đi tìm Thư Vi..... Làm gì thế?”

Khi cô gái thấp giọng lên tiếng, Thương Ngạn có làm thế nào cũng không nghĩ rằng vấn đề cô sẽ hỏi là chuyện này.

Thế nên anh hiếm khi ngần ra vài giây, hoàn hồn cười, “Em nghe ai nói? Về chuyện anh đi tìm Thư Vi đấy.”

Tô Mạc Mạc xoay xoay bình giữ ấm trong tay, thấp giọng nói: “Thì là..... Nghe người đi ngang qua nói.”

Không biết Thương Ngạn có tin hay không, nhưng trong giọng nói lại lộ ra ý cười sung sướng.

“Ừ, đúng là anh có đi tìm người.”

“.....”

Tô Mạc Mạc không đáp, im lặng chờ đáp án.

“Còn vì sao anh lại đi tìm thì.....”

“?”

Chờ cả buổi cũng không nghe thấy nửa câu sau, Tô Mạc Mạc khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn.

Thương Ngạn đang nghiêng người qua, vai trái dựa vào ghế dựa mềm mại của xe buýt, sợi tóc màu đen rũ xuống vành trán trắng trẻo, ngọn tóc nhỏ vụn phác họa ra con người tối đen.

Bên trong đang hàm chứa tinh thần tươi sáng.

Cặp mắt anh cứ mỉm cười như thế nhìn cô.

“Sao em lại muốn biết đáp án?”

Tô Mạc Mạc bị anh nhìn chăm chăm thì có chút chột dạ, cô cúi đầu, đầu chân mày khẽ nhíu, do dự vài giây mới miễn cưỡng tìm ra một cớ.

“Em chỉ..... Tò mò.”

“Tò mò cái gì?”

“Hôm đó ở thư viện, em thấy anh với chị ta..... Rất dữ, em cho rằng hai người sẽ không gặp lại.”

“Không thích cô ta?”

“Là chị ta không thích em trước.”

Cô gái nhỏ giọng biện giải.

“Không muốn anh gặp cô ta?”

“.....”

Thương Ngạn buồn cười, thấp giọng xoay mặt cười lộ lên.

Gương mặt nghiêng anh tuấn rút đi đường cong sắc bén, được nắng sớm lọt vào từ ngoài cửa sổ rọi vào càng thêm vài phần mềm mại.

Tô Mạc Mạc trông theo tiếng vọng, vừa nhìn một cái đã ngây ra.

Vài giây sau, cô cuối cùng mới hiểu được —— hình như nụ cười này là nhằm vào cô.

Gò má cô gái ửng hồng lên, bực bội hỏi.

“Anh..... Anh cười cái gì?”

“Anh đâu có cười.” Người nọ dùng một tay che khoe môi, ho nhẹ một tiếng.

“.....”

Thương Ngạn rút đi trên đũa không đứng đắn nơi đáy mắt, anh nâng mắt một lần nữa, nhìn về cô gái.

“Hôm đó anh đi gặp cô ta, là vì em.”

“.....”

Ban này Tô Mạc Mạc đã suy nghĩ tới rất nhiều khả năng, chỉ không hề nghĩ đến đáp án này, nên khi vừa nghe được lời đáp này, cô liền sững sờ tại chỗ.

Một lát sau, cô mới có chút không tin tưởng được mà trừng to hai mắt.

“Tại sao lại vì em?”

Thương Ngạn trầm ngâm.

Trong suy nghĩ của anh, anh không muốn kể ra ngọn nguồn chuyện này cho Tô Mạc Mạc biết. Bởi vì lòng riêng của anh, nhóc con vẫn nên là một tờ giấy trắng thuần khiết không tì vết, tốt nhất là những dư bẩn trong lòng người không nên quấy nhiễu đến cô.

Nhưng về phương diện khác, anh e sợ nhóc con quá sạch sẽ, sạch sẽ trong suốt hết như một khối thủy tinh, anh chỉ cần không tập trung tinh thần trong nháy mắt là cô sẽ bị thứ gì đó va chạm rồi vỡ vụn, tạo ra dấu vết.

..... Đó là việc anh không thể chấp nhận được.

Nghĩ đến cuối cùng, trong lòng Thương Ngạn đã có quyết định.

Anh cúi người về phía trước, dừng lại bên tai cô gái, ý cười dưới đáy mắt phai nhạt đi rất nhiều.

“Thư Vi tìm Văn Tố Tố hỏi về bệnh tình của em.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Nhưng cô hiểu ra rất nhanh.

Thoạt nhìn cô gái không có phản ứng như trong tưởng tượng của mình, Thương Ngạn ngạc nhiên như ởng mảy.

“Em không kinh ngạc?”

“Thật ra..... Buổi tiệc sinh nhật của Thư Vi đó, lúc anh đi ra ngoài, chị ta có đến tìm em.”

“.”

Cặp mắt Thương Ngạn lạnh lùng.

Hung ác và bất an nơi đáy mắt xao động một trận, bị anh kiềm chế áp xuống.

“..... Cô ta uy hiếp em?”

“Không có,” Tô Mạc Mạc nghiêm túc lắc đầu, “Là em uy hiếp chị ta.”

Thương Ngạn sững sốt hai giây rồi bật cười.

“Phải không.”

“.....”

“Vậy em cũng thật lợi hại đấy, nhóc con.”

“.....”

Vừa thấy đã biết là người này không tin mình.

Tô Mạc Mạc trộm bĩu môi trong lòng.

Thương Ngạn cũng thấy được biến hóa rất nhỏ trên biểu cảm của cô gái, anh không vạch trần, cười nhẹ nói.

“Em uy hiếp cô ta như thế nào.”

Tô Mạc Mạc: “Chị ta nói muốn tra tư liệu về em, em nói chị ta không tra được.”

Thương Ngạn: “.....”

Hình như trước đây không lâu anh đã gọi cho Bạc Ngật một cuộc điện thoại, mục đích là để.....

“Vì sao lại tra không được,” Thương Ngạn chột ngừng, dường như suy tư chuyện gì đó, “Là vì Văn gia?”

Tô Mạc Mạc gật đầu, lại lắc đầu.

Vài giây sau, cô chần chờ hạ tầm mắt, nhỏ giọng hỏi: “Em không nói có được không.”

Nói đoạn, cô gái không lên tiếng, cũng không có ngẩng đầu nữa.

— — dường như chắc chắn rằng Thương Ngạn sẽ không ép mình nói là những đi đâu không muốn nói.

Thương Ngạn nheo mắt.

Anh đột nhiên có một..... cảm giác, bản thân mình đã bất tri bất giác bị nhóc con nhìn thấu, đồng thời cũng bị cô ăn hết.

Với cảm giác xưa nay chưa từng có này, Thương Ngạn im lặng cảm thụ nó vài giây.

Vài giây sau.

Thương Ngạn sớm đã từ bỏ ý định làm người, vui vẻ tiếp thu.

“Vậy không nói.”

Nghe vậy, Tô Mạc Mạc cuối cùng cũng có hành động.

Cô ngẩng mặt, nghiêng mắt đi.

“Vậy..... Anh là vì chuyện này, nên mới đến khối 12 tìm Thư Vi sao?”

“Ừ,” Thương Ngạn lười nhác đáp, dựa vào ghế cười khàn, “Nếu không thì em nghĩ sao.”

Tô Mạc Mạc chột dạ nhìn xuống đất.

“Em không cho rằng gì hết.....”

“Nhóc con,” tiếng cười đẽ thấp dạo qua một vòng trong lồng ngực rồi vọng ra từ yết hầu, “Biết nói dối với anh rồi, muốn khinh thường sư phụ sao.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô không nghe.

Cô không biết gì hết.

Thấy cô gái buồn bã, nụ cười trêu đùa ngay khóe miệng của Thương Ngạn càng chói lợi thêm vài phần.

Anh sáp qua càng gần — —

“Vậy em có biết vì sao em không muốn anh đi gặp Thư Vi không?”

“.....”

Ốc sên nhỏ bị “mồi” dụ dỗ, lộ cái tua mềm mại của mình ra, tò mò hướng về phía anh.

“Cái này gọi là ‘dục vọng chiếm hữu’.”

Thương Ngạn rũ mắt nhìn đ ồng tử đen nhánh của cô gái ng ồi trên ghế trong xe buýt, vô tâm vô ph ế cười — —

“Em muốn độc chiếm sư phụ, chỉ là của một mình em, đúng không?”

“.....!”

“D ĩ tâm của em càng lúc càng lớn đ ấy, nhóc con.”

Thấy gương mặt Tô Mạc Mạc đỏ bừng vì bị mình nói khiến cho xấu hổ, Thương Ngạn cười nhẹ, ng ồi thẳng về chỗ mình — —

“Cơ mà sư phụ rất hài lòng, cũng rất mong chờ.....”

Dư âm chưa tan.

Lúc này, sự im lặng chiến thắng tiếng ồn.

Tô Mạc Mạc bất chấp tất cả, lúc này cô chỉ muốn tìm khe đất để chui vào thôi.

*

Việc đi ra ngoài ti ền ẩn rất nhiều nguy hiểm, nên để an toàn hơn, lần này Tam trung tổ chức hoạt động du thu thật sự rất đơn giản, đến một ngọn núi nằm ở vùng ngoài thành của thành phố C*, tiến hành hoạt động dạo chơi cắm trại kéo dài một ngày một đêm.

*(Ở đây mình không hiểu tên ngọn núi để trong bản convert nên mình sẽ không để tên)

Ngọn núi này ở thành phố C là một cảnh không mấy nổi tiếng ở đây, tuy là núi, nhưng địa thế ở chỗ hướng đến mặt trời rất bằng phẳng.

Nó nằm trên giữa sườn núi, cũng có mặt cỏ để du khách cắm trại dã ngoại tại chỗ.

Hai ngày trước, nhà trường đã bàn với người ở đây, dự định kế hoạch du thu là: ngày đầu tiên, từ lớp một đến lớp sáu của khối 11 sẽ ng ửi xe đến chân núi.

Dù sao cũng đã là học sinh cấp 3, hiếm khi trải qua hoạt động hợp tác làm việc này, nên ai cũng vô cùng hưng phấn, nhưng tình hình vẫn hoàn toàn nằm trong t ần khống chế của các giáo viên.

Nhà trường đã cho người đem những vật dụng cần thiết để cắm trại đến chân núi từ trước.

Vì thế, các giáo viên chỉ cần điểm danh số lượng và nhấn mạnh phải giữ vững kỉ luật với mỗi học sinh trong lớp, sau đó mới để toàn bộ học sinh cùng nhau xuất phát đến giữa sườn núi.

Lớp một ng ửi ở xe buýt đầu tiên đương nhiên sẽ là lớp tiên phong.

Đường núi bằng phẳng, hai tay Tô Mạc Mạc trông trơn, đi hai bước là phải bất an quay đầu nhìn qua bên cạnh một lần.

Sau khi bị nhìn chăm chăm không biết bao nhiêu lần, Thương Ngạn cuối cùng cũng nhin không được. Anh tạm dừng việc nói chuyện với đám Lê Triết, cười như không cười xoay qua Tô Mạc Mạc.

“Sư phụ đẹp à?”

“.....”

Tô Mạc Mạc bị miệng lưỡi không đứng đắn của người này làm hai má nóng lên, định nghiêng đầu không để ý đến anh, nhưng xoay được một nửa mới không đành lòng quay đầu lại.

“Để em tự cần ba lô của em đi, nó hơi nặng.....”

Ước lượng trọng lượng của cái ba lô màu lam trong tay xong, Thương Ngạn không nhin được bật cười.

“Nhiều đây là nặng?”

Tô Mạc Mạc nhú mày, không tán đ ồng nhìn anh.

“Không nặng sao?”

Thương Ngạn bị biểu cảm nghiêm túc của cô gái chọc cho mỉm cười.

“Ừ,” anh phối hợp đáp theo, “Nặng.”

Nếp gấp giữa hai đầu mày của Tô Mạc Mạc giãn ra, chìa ra bàn tay trắng nõn.

Giọng nói cô gái dịu dàng, mang theo giọng mũi đặc ý không tự biết.

“Nên để em c ần đi.”

Thương Ngạn đưa tay trái ra, ra vẻ muốn đưa túi cho cô, thấy cô gái thật sự duỗi tay ra nhận, anh không ki ềm được mỉm cười.

Tay phải vươn ra, nhẹ nhàng thay đổi vị trí, ba lô màu lam được Thương Ngạn đeo lên một vai.

Thấy cô gái vẫn đưa tay sờ mịt nhìn mình, Thương Ngạn thấp giọng cười thành tiếng.

“Đúng là nặng. Không bằng em đeo nó, anh ôm em?”

“.....”

Lúc này làm sao Tô Mạc Mạc có thể không biết được mình đang bị chọc.

Cô bực bội hung hăng trừng Thương Ngạn một cái, xoay đầu đi v ề phía trước.

Thương Ngạn đứng tại chỗ bật cười.

Lệ Triết quan sát toàn bộ quá trình chua lét đi đến, “Ngạn ca, sao lúc nào cậu cũng chọc giận Tiểu Tô vậy.”

“.....”

Thương Ngạn nhìn lướt qua cậu ta, cười một tiếng khinh miệt.

Anh xách theo hai cái ba lô đi theo hướng của cô gái, chỉ để lại giọng điệu lười biếng phóng đáng — —

“Đây gọi là tình thú, cậu không hiểu.”

Lệ Triết: “.....”

C`ân thú!

.....

Trường học chuẩn bị l`ều trại loại nhỏ, hai người một cái.

Hơn nữa chủ nhiệm lớp Lý Sư Kiệt đã phân phó trước, để Văn Tố Tố, người duy nhất biết chuyện chăm sóc Tô Mạc Mạc, nên khi đọc lên danh sách phân tổ, Tô Mạc Mạc mới phát hiện mình và Văn Tố Tố được phân vào cùng tổ.

Tô Mạc Mạc vốn tưởng mình có thể được ở cùng l`ều với T`ê Văn Duyệt và Liêu Lan Hình, khi nghe được kết quả thì thất vọng rũ mắt.

Thương Ngạn đứng cách cô không xa nhìn thoáng qua, anh cười cười bước đến một bước, cúi người đứng cạnh cô gái.

“Sao thế, không ở cùng tổ với sư phụ nên thất vọng như vậy?”

Tô Mạc Mạc giật mình, xoay đầu lại nhìn nam sinh cao hơn mình rất nhiều.

“Nam sinh có thể chung tổ với nữ sinh sao?”

Điểm chú ý lệch khỏi quỹ đạo làm Thương Ngạn không tiếng động thờ dãi.

“Không thể.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô hậu tri hậu giác hiểu ra: Người này lại đang chọc mình.

Tức giận vài giây, cô gái trừng nhẹ Thương Ngạn một cái.

“Thương Diêm La.”

Nói xong, cô không dám ở lại thêm một giây nào nữa, xoay người bước đi.

Thương Ngạn vẫn duy trì tư thế cúi người đó giật mình một cái, một lát sau, anh bỗng bật cười.

Lệ Triết được phân cùng tổ với Thương Ngạn đứng bên cạnh đại ra nghe hết mọi chuyện, một lúc lâu sau mới quay đầu nhìn Thương Ngạn.

“Tiểu Tô như thế, Ngạn ca cũng không tức giận sao?..... Không phải cậu ghét nhất là người khác gọi cậu như thế sao.”

“Em ấy không giống.”

Lệ Triết: “.....”

Lần này coi như cậu ta tự tới cửa xem diễn đúng không?

Thương Ngạn nhìn chằm chằm bóng dáng nhỏ nhắn đó thêm chốc lát, trong cổ họng phát ra tiếng cười nhẹ, rũ mắt xuống.

“Thật ra khi em ấy gọi ‘Thương Diêm La’, ý nghĩa muốn biểu đạt cũng không khác gì ‘vương bát đản*’ lắm.”

*(Vương bát đản: Lưu manh)

Lệ Triết: “.....”

Lệ Triết: “????”

Vậy mà Ngạn ca còn cười được?

Lệ Triết không thể hiểu nổi, thở dài nói, “Ngạn ca, tôi đi tìm tổ khác xin ở chung lều, lều này tôi để lại cho mình cậu.”

“Ừ.”

Thương Ngạn không chút để ý đáp, anh đứng đó vài giây, vẫn chọn đi theo chỉ dẫn trong lòng, đi theo hướng cô gái rời đi.

Lệ Triết thở dài trở về lều trại mới mình sẽ ở nhờ.

Hai nam sinh đang ng ỡ đó làm việc, thấy Lệ Triết bước đến, một trong số đó ng ỡ xồm ng ỡng đầu lên.

“Lệ ca, cậu sao thế, ủ rũ cụp đuôi như vậy?”

Lệ Triết: “Tâm trạng phức tạp, một lời khó nói hết.”

“Vậy cậu cứ nói nhiều lời đi.”

“.....” Nghẹn lời một lát, Lệ Triết vẫn cảm thấy không phun ra là không xong, cậu ta cũng ng ỡ xồm xuống cạnh lều trại, giúp đỡ hai người làm việc, đồng thời bất đắc dĩ mà cảm thán.

“Tôi quen biết với Ngạn ca lâu như vậy, chỉ thấy người khác la liếm Ngạn ca, có bao giờ thấy Ngạn ca la liếm người khác chứ.”

Người bên cạnh cứng họng, kinh ngạc phát hiện ra đây không phải đáp án mình nên biết.

Nhưng cậu ta vẫn không thể chịu được sự hiếu kỳ, thấp giọng sấp qua

— —
“Bây giờ thì sao, cậu thấy r ỡ à?”

Lệ Triết đỡ trán, “Tôi mẹ nó gần như mỗi ngày đều thấy.”

“.....”

Tô Mạc Mạc dựa theo thông báo tìm thấy số của mình, đến khi tìm được khu vực nơi nhóm nhỏ của mình dựng lều, vị trí được đánh số 18 chỉ có một cái túi lều trại và giá đỡ chưa hề được dựng qua.

Tô Mạc Mạc đứng ngậy ra bên ngoài vị trí này, một bóng người từ phía sau đi đến trước mặt cô.

Văn Tố Tố dừng chân, cặp mắt phức tạp nhìn Tô Mạc Mạc.

“Lát nữa tôi còn phải đi kiểm tra việc phát cơm trong lớp, lều trại bên đây cậu cứ dựng lên trước đi.”

Không để Tô Mạc Mạc đáp, cô cau mày bổ sung một câu: “Đừng nói tôi bắt nạt cậu — — cậu dựng một nửa lều, phần còn lại để lát nữa tôi quay về tự làm.”

Từ khi chuyện thầy trò với Thương Ngạn truyền đi, Tô Mạc Mạc đã quen với việc Văn Tố Tố không thềm che dấu thái độ lãnh đạm.

Nghe vậy, cô chỉ nhỏ giọng đáp liền rũ mắt ng ỡ xồm xuống, duỗi tay đi lấy giá đỡ lều trại.

Bên này, Tô Mạc Mạc vừa c ầm lên cây côn bằng kim loại, thì nghe thấy Văn Tố Tố hô nhỏ về một hướng.

“..... Thương Ngạn!”

Tô Mạc Mạc dừng tay, theo bản năng định ng ẩng đầu lên nhìn.

Nhưng trước khi cô kịp hành động, nam sinh đã ng ỡ xồm xuống trước mặt cô, che đi ánh mặt trời chiếu đến.

Thương Ngạn gỡ ngón tay trắng nõn của cô gái ra, c ầm lấy thanh côn kim loại lạnh lẽo.

Anh khẽ nhúu màỵ.

“Coi sư phụ là người chết sao.”

“?”

“Nếu không tại sao lại không gọi sư phụ đến đây làm giúp em?”

“.....”

Tô Mạc Mạc được chăm sóc từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, cô ngỡ ngàng cúi đầu.

“Em tự nghiên cứu một chút cũng tự làm được.”

Thương Ngạn cười nhẹ, giọng nói xen lẫn ý trêu đùa.

“Bằng 48 điểm môn lý kia sao?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Hôm này tình thế thầy trò chấm dứt từ đây, ân đoạn nghĩa tuyệt!

Thấy dáng vẻ tức giận của cô gái, Thương Ngạn giật giật mắt, ma xui quỷ khiến, anh đưa tay qua, nhéo nhẹ khuôn mặt của cô.

Xúc cảm mềm mại lan ra từ lòng bàn tay, cảm giác tê dại ngứa ngáy tràn vào tận đáy lòng.

Người nhéo ngẩn ra, người bị nhéo cũng ngẩn ra.

Đằng sau hai người, Văn Tố Tố sắc mặt cũng rất khó coi.

Cô ta oán hận nhìn chăm chăm Tô Mạc Mạc, tức giận phủi tay đi qua, dùng sức nhấc bao bố dưới đất lên — —

“Tôi giúp các cậu.”

Cô ta mặt không cảm xúc nói.

“.....”

Thương Ngạn xoay người, đáy mắt có một nỗi chật vật xẹt qua, nhưng rất nhanh đã bị áp xuống.

Anh ngược mắt liếc qua Văn Tố Tố, khóe miệng hơi cong, nét cười nhạt nhẽo trào phúng.

“Lớp trưởng Văn trăm công ngàn việc, không dám làm phiền.”

“.....”

Sắc mặt Văn Tố Tố thay đổi.

Bàn tay cầm bao bố cứng đờ thật lâu, cô nhìn Thương Ngạn không chớp mắt. Nhưng sau khi nam sinh nói xong liếc coi cô như không tồn tại, từ đầu đến cuối không thèm liếc mắt qua cô một lần.

Ngay cả khóe mắt cũng không có.

Văn Tố Tố cắn chặt môi, huyết sắc trên mặt cũng rút dần đi. Sau một lúc lâu, cô ta khó khăn chạy đi.

Chỗ này chỉ còn lại hai người.

Không khí im ắng trong chốc lát, gió thổi qua từ cánh cửa đóng bát ngát.

Tô Mạc Mạc đang cúi đầu đột nhiên nghe thấy người kia lên tiếng hỏi một câu, ngữ khí không chút để ý:

“Thấy anh quá đáng sao?”

Tô Mạc Mạc: “?”

“Lúc này đối xử với Văn Tố Tố, lúc trước còn có Thư Vi.” Thương Ngạn dừng bàn tay đang làm việc, anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô gái.

“Thấy anh quá đáng, nên muốn tránh né sao?”

Tô Mạc Mạc cúi đầu, nhỏ giọng: “Em biết.”

“Biết gì?”

“..... Anh vì em mới có thể như vậy, tiết chế lần trước cũng thế.”

Tô Mạc Mạc nhỏ giọng lặp lại một lần, “Em đều biết.”

Thương Ngạn ngẩn người.

Đôi mắt anh chậm rãi trở nên phức tạp, cảm xúc đè ở nơi sâu nhất cũng bắt đầu chìm nổi.

Một chốc sau, anh hạ tầm mắt, che đi ánh sáng lóe lên trong mắt.

Trên gương mặt nghiêng anh tuấn chói mắt kia, nụ cười không để ý lần nữa hiện lên, kèm theo chút ý không đứng đắn.

“Vậy em muốn báo đáp anh như thế nào?”

“.....?”

Lần này đến phiên Tô Mạc Mạc ngây ra.

Thương Ngạn không thấy phiên, “cẩn thận” giải thích cho cô ——

“Nếu biết đầu là làm vì em, vậy em muốn báo đáp như thế nào?”

Tô Mạc Mạc: “..... Làm việc chỉ cần báo đáp là không đúng.”

“Nghe không hiểu.”

Thương Ngạn đúng lý hợp tình, không thẹn với lương tâm.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Đã trải nghiệm qua sự không đứng đắn và không biết xấu hổ của người này, Tô Mạc Mạc đành cúi đầu, dịu giọng hỏi: “Vậy em nên báo đáp như thế nào?”

“.....”

Thương Ngạn cười.

Đầu lưỡi anh đảo qua hàm trên, tiếng cười trầm thấp vang lên từ yết hầu.

“Đêm nay lạnh, anh thiếu một tấm chăn ấm áp.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngây thơ mờ mịt nhìn hắn.

Qua vài giây sau.

Có vẻ cô gái hiểu ra lời này có ý gì, mắng mỏ theo phần cổ trắng nõn lan tràn đến hai gò má.

“Thương Ngạn anh —— anh.....”

Lời còn lại có thể nào cũng không nói ra được, Tô Mạc Mạc cực kỳ tức giận.

Cô không hề nghĩ ngợi bắt lấy bàn tay rũ trên đầu gối của nam sinh, muốn cắn mạnh xuống bàn tay thon dài trắng trẻo ấy.

Nhưng vừa há miệng ra đã dừng lại.

Lỡ như, lỡ như cắn thật.....

Trong một chốc này, Thương Ngạn đã hiểu ra cô muốn làm gì.

Anh không né, thậm chí tay cũng không thu lại.

Khóe môi cong lên, nhìn Tô Mạc Mạc — —

“Cẩn đi.”

“.....”

“Cẩn mạnh lên.”

“.....”

Thấy cô gái vẫn không hé răng, cũng không có hành động, gương mặt diêm lệ hờn hào bu ồm bã.

Thương Ngạn đề thấp giọng, tiến gần hơn, khàn giọng cười.

“Nếu tạo ra một vết sẹo, vậy coi như đóng dấu.”

“Đóng dấu, sau này sự phụ là của một mình em..... Như vậy không tốt sao?”

Hết chương 39

—

Chương sau là 530 nhé

#xanh

Chương 40: "... Nỗ lực muốn theo đuổi..."

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tô Mạc Mạc bỏ chạy.

Sạch sẽ lưu loát, không chút do dự.

Hơn nữa mãi đến khi bực bội buông cánh tay Thương Ngạn ra, đến cuối cùng thì cô vẫn không cần xuống được.

Thương Ngạn không chớp mắt nhìn bóng dáng cô gái trong chốc lát mới thu hồi tầm mắt, mang theo sự bình tĩnh thẳng không kiêu bại không nản sau khi giành thắng lợi, anh không nhanh không chậm dừng hết lều trại của vị trí số 18.

Đến khi gần kết thúc công việc, Văn Tố Tố đứng lúc về đến lều trại.

Lúc đó Thương Ngạn đang cong lưng để xác định mức độ vững chắc của phần trung tâm.

Ánh mặt trời giữa trưa không gặp chút trở ngại nào chiếu xuống, vẽ lên một tầng sáng nhạt nhưng có chút lóa mắt trên thân hình của nam sinh, ngũ ban vốn dĩ lập thể xuất chúng càng được phác họa ra thêm vài phần hương vị thâm thúy, kết hợp với cảm giác thiếu niên trên người anh, khiến người khác không khỏi tưởng tượng ra dáng vẻ khi anh trưởng thành, trở thành một thanh niên, sẽ là hình ảnh khó quên nhưng sáng chói làm người khác không rời mắt được.....

Đôi mắt Văn Tố Tố bất tri bất giác dịu lại.

Cô tiến lên, đưa chai nước còn chưa khai trong tay qua.

“..... Cảm ơn cậu, Thương Ngạn.”

Thương Ngạn không nhìn cô, cũng không nhìn chai nước khoáng đó.

“Không phải vì cậu, không cần cảm ơn.”

Nam sinh dùng ngữ điệu nhạt nhẽo kết thúc đoạn hội thoại, xoay người định rời đi.

Sắc mặt Văn Tố Tố thay đổi.

— —

Lúc Tô Mạc Mạc không có mặt, người này đến cả lời trào phúng cô cũng không nói ra sao?

Cô siết chặt bình nước khoáng trong tay, dịch chuyển thân mình, nói vọng đến Thương Ngạn đang không hề lưu luyến đi về phía trước.

“Cậu không muốn biết vì sao Tô Mạc Mạc lại có biểu hiện quái thai như thế sao!”

Văn Tố Tố vừa mở miệng hô lên cũng đã hối hận vì cảm xúc kích động của mình. Nhưng lời đã đến nước này, cô ta chỉ có thể cố gắng chống đỡ, làm ra bộ dạng không sao hết, cặp mắt nhìn thẳng về bóng dáng của Thương Ngạn.

Nhưng làm cô ta chua xót ghen ghét đó là, khi nghe thấy lời này, Thương Ngạn không ngoài dự đoán dừng lại.

Nhưng khi anh xoay người, khuôn mặt vốn đăm đăm giờ lại phủ thêm một tầng lạnh lẽo.

“Cậu nói ai quái thai?”

“Cậu ta..... Cậu ta vốn là..... Không phải các cậu chưa thấy lúc cậu ta đội nón cả ngày không nói một lời, chẳng lẽ không phải.....”

“Câm miệng.”

Giọng nói nam sinh đột nhiên lạnh xuống.

Cũng rét lạnh theo chính là cặp con người mà Văn Tố Tố hi vọng nhìn qua.

Văn Tố Tố bị ánh mắt kiêu này nhìn chăm chăm thì giật mình theo bản năng.

Đây là lần đầu tiên cô ta bị Thương Ngạn nhìn như thế.

Làm người khác thấy rét run từ tận xương tủy.

“Đừng để tôi nghe thấy cậu nói về em ấy.”

Thương Ngạn lạnh mắt nhìn Văn Tố Tố, một giây sau liền xoay người rời đi.

.....

Ánh nắng tươi sáng, thảm cỏ mềm mại, hiếm khi thời tiết không có tí gió nào.

Thoát khỏi việc học áp lực nặng nề cùng với lớp học lúc nào cũng phải có kỉ luật, đám học sinh cứ như bầy chim sẻ, riu ra riu rít, hận không thể vỗ đôi cánh chưa mọc đủ lông bay thẳng lên bầu trời.

Tiếc rằng, tuy ra khỏi lồng sắt, nhưng dây thừng cột trên chân chim sẻ còn đang bị dắt trong tay giáo viên.

Một tiếng huýt gió, tất cả chú ý.

— —

Đã đến giờ chuẩn bị cơm trưa.

Nếu đã tiến hành cắm trại, trường học đơn giản đem bữa trưa và bữa tối làm thành hình thức BBQ.

Khu cắm trại này có một phần đất nhô cao chuyên dụng, dùng để đặt giá nước BBQ một cách an toàn.

Mỗi lớp dựa theo danh sách lều trại chia làm mấy tổ nhỏ, mỗi tổ dùng chung một giá nướng. Trong tổ phân người phụ trách nướng, một phần khác phụ trách lợi dụng dòng suối chảy ra từ trong núi ở phiến đất này để rửa sạch nguyên vật liệu.

Tô Mạc Mạc đương nhiên vênh vênh cùng một tổ với đám Văn Tố Tố.

Trong tổ hầu hết là mấy nữ sinh quen biết Văn Tố Tố, thái độ bài ngoại bộc lộ ra hết.

Đặc biệt là trong vấn đề ai là người nướng BBQ này, bọn họ đều không hèn mà cùng chọn khâu chuẩn bị.

— —

Nướng BBQ mệt chết, khói dầu còn ám vào người, đương nhiên ai tránh được thì nên tránh.

Tô Mạc Mạc bị đẩy đến trước giá nướng BBQ, vẫn là trạng thái và vẻ mặt ngơ ngác.

Cô đứng đó ngây ra vài giây thì nghe thấy đằng sau, ở nơi để đi lên phiến đất cao này có giọng nói quen thuộc truyền lên — —

“Các cậu sợ gì gì đó chứ, Ngạn ca sẽ không đâu. Mấy năm tiểu học Ngạn ca đều học ở nước ngoài, việc dã ngoại này đối với cậu ấy chỉ như một bữa sáng — — đúng không, Ngạn ca?”

“Cậu nhớ lắm rồi, tôi sẽ.”

“.....”

Tô Mạc Mạc quay người nhìn qua.

Đoàn người Thương Ngạn đứng lúc bước lên phần đất này.

Sau khi đi lên, Thương Ngạn lười nhác đảo mắt qua giá nướng BBQ, ngay trước khi thu mắt lại đã nhìn về một phương hướng nào đó.

Ngừng hai giây, anh di chuyển chân, rời khỏi hướng mà đám Lê Triết chuẩn bị đi đến, bước về phía trước.

“Này Ngạn ca — —”

Lê Triết trở mắt nhìn trụ cột của bọn họ giữa “sắc” và nghĩa”, ngay cả 0.1 giây do dự cũng không có đã chọn cái đầu tiên.

Khi dừng lại trước mặt Tô Mạc Mạc, Thương Ngạn đã đoán được tình huống ở tổ bọn cô.

Anh liếc mắt qua bên cạnh một cái, đám người còn lại trong tổ vì sự xuất hiện của anh mà đã im lặng liền cúi đầu xuống.

Thương Ngạn cười nhạt một tiếng.

“Nhóc con nhà tôi đã sắp lùn hơn giá nướng, các cậu bắt nạt em ấy như vậy là không đúng rồi.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Tô Mạc Mạc tức giận đến mức muốn đá vào chân anh.

Cô đề nghị cơn tức trong giọng nói, nhỏ tiếng lầm bầm: “Thầy mới không cao bằng giá nướng.....”

Điểm chú ý của những người còn lại khác với Tô Mạc Mạc, bọn họ chỉ cảm nhận được lạnh lẽo nhạt nhòa trong lời của Thương Ngạn, theo lối tai chui thẳng vào lòng ngực.

Lạnh đến mức toàn thân đều cứng.

Bọn họ chần chờ ngẩng đầu và liếc nhau.

Có một nữ sinh ngượng ngừng nói, “Không phải..... Chúng tôi có phân lượt.”

“Đúng vậy, đúng — — chúng tôi phân lượt ra.”

Số còn lại cũng sôi nổi phụ họa.

“.....”

Thương Ngạn không nói, không biết anh có tin hay không, chỉ đứng đó cười như không cười đánh giá bọn họ.

Đến khi khiến bọn họ cười không khác gì khóc lắm, anh mới lười nhác thu mắt, nhấc tay lên, bắt lấy bả vai hơi mỏng của cô gái.

“Đến tổ bọn anh.”

Tô Mạc Mạc: “?”

“Tổ này không tốt, ngược đãi lao động trẻ em.”

“!” ..... “Thầy mới lao động trẻ em.”

“Nhóc con, anh đã 18.”

Tô Mạc Mạc: “Em cũng — — ..... Sắp 18.”

“Phải không.”

“Ừm!”

“Vậy sao vài ngày trước còn có người nghi ngờ hỏi anh, hỏi em có phải là học sinh trung học mười hai mười ba tuổi hay không?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tổ của Thương Ngạn vốn toàn là nam sinh, đột nhiên có một nữ sinh gia nhập, còn là tiểu mỹ nhân nổi tiếng toàn trường, mấy nam sinh bình thường hay la hét lớn giọng lập tức lúng túng, dường như tay chân cũng không biết đặt ở đâu.

Nhưng bọn họ cũng không rảnh rồi được bao lâu đã bị Lê Triết đá đi rửa rau.

Tô Mạc Mạc bị Thương Ngạn xách bên người.

Lý do là “đứng gần mấy nam sinh này là không an toàn”.

Lệ Triết kể bên chửi thề “rõ ràng là gần cậu mới không an toàn”, nhưng rốt cuộc vẫn không có can đảm nói ra câu này.

Vì vậy cậu ta chỉ có thể ôm hận nhìn nữ thần xinh đẹp nhỏ bé của mình ngoan ngoãn đứng trước giá nướng, Thương Ngạn bên cạnh, còn chính cậu ta lại ghen khuất ng ẩ bên cạnh xiên que nướng.

Rất nhanh, than củi trong lò đã nướng thành màu đỏ trong suốt, không khí xung quanh cũng theo đó rung động lên.

Tô Mạc Mạc tò mò nhìn trong chốc lát, thì cảm thấy hai mắt có chút khô khốc.

Cô xoa xoa mắt, còn đang định xem tiếp, đã bị Thương Ngạn đuổi tay che lại.

“Ngoan một chút, hại mắt lắm.”

“.....” Ngửi khí dịu dàng khó có khi không kèm trêu chọc này làm gương mặt Tô Mạc Mạc không tự giác càng nóng thêm.

Cô có hơi không tự nhiên nhìn Thương Ngạn, “Anh không sao à?”

Thương Ngạn: “Em và anh không giống nhau.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Thương Ngạn: “Độ cao so với mặt biển của anh cao hơn, độ ẩm thấp.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc bị đùa giỡn về vấn đề chiều cao này hoàn toàn không nén được tức giận và oán hận đã ghen từ lâu, cuối cùng không biết từ đâu

mượn được lá gan lớn như trời, thực hành ý tưởng lúc trước còn chưa làm được.

— —

Lệ Triết bên này mới vừa ngẩng đầu liền thấy đằng trước giá BBQ, cô gái nhỏ nhấn phần nõ bu ãn bực giờ cái chân ngắn nhỏ của mình lên, nửa nhẹ không nặng đá một cái lên chân Thương Ngạn.

Lệ Triết: “Mẹ kiếp??”

Một màn này không chỉ có Lệ Triết thấy được, tổ đội đối diện cách đó mấy mét, có người đứng bên cạnh bàn làm rớt vĩ kim loại trong tay xuống.

Càng khiến bọn họ kinh ngạc chính là.

Thương Ngạn đứng trước lò nướng hiển nhiên cũng hơi ngạc nhiên.

Nhưng anh chỉ r ã mắt, nhìn cô gái vừa đá mình đã h ãi th ãn, đang bối rối cúi đầu thì không nhìn được cười nhẹ.

“Thật sự tức giận?”

“.....”

Tô Mạc Mạc cúi đầu bu ãn bực trong chốc lát.

Trong lúc Thương Ngạn có chút lo lắng có phải mình đã trêu đùa nhóc con quá mức r ãi không, anh đột ngột nghe thấy cô gái ng ãi x ãm xuống, m ãn giọng nói — —

“Thật xin lỗi..... Th ãy có đau không?”

Bàn tay trắng nõn của cô gái vươn ra từ ống tay áo, nhẹ nhàng phủi đất cát dính trên ống qu ãn của Thương Ngạn xuống.

Thương Ngạn ng ãn ra, bất đắc dĩ nói.

“Cái sức như mèo cào đó của em, đau cái gì?..... Lên.”

Tay anh bởi vì nướng đồ ăn mà dính dầu trên xiên tre, không tiện khom người kéo lên, chỉ có thể cúi đầu nhìn.

Cô gái mắt diếc tai ngo, đến khi bảo đảm đã phủ xuống hạt bụi cuối cùng trên quần nam sinh, mới chậm chạp ngẩng mặt nhìn anh.

Tròng mắt đen nhánh thoạt nhìn như hai viên hổ phách xinh đẹp nhất, chỗ sâu trong đó dường như còn cất giấu ánh nước long lanh.

Nhưng lúc này chủ nhân của nó đang ảm ức, lông mi cong vút nhẹ nhàng chớp chớp hai lần, con ngươi đã càng thêm ánh nước.

“Kết quả kiểm tra, chi tiêu cao, còn có máy tính, mặc dù chúng ta cách nhau rất xa, nhưng em có nỗ lực muốn đuổi theo anh..... Anh đừng cười nhạo em.....”

“.....”

Trong chớp mắt, Thương Ngạn cảm thấy như có người đang nện một cú vào trái tim mình — — có lẽ đã dùng sức lực có thể đập vỡ tường.

Vì vậy trong thời gian ngắn, tất cả bức tường trong trái tim đều sụp đổ, bụi bay đầy trời, cấu trúc được kéo dài suốt mười tám năm, nhóc con chỉ vừa dùng một lời nói một ánh mắt đã dẫm lên nơi mềm mại nhất trong lòng anh.

Sau này cô đứng ở nơi đó, chỉ cần một giọt nước mắt nhỏ xuống, cũng có thể đập anh đau đớn.

Biết rõ đã đem tử huyết của mình đưa ra ngoài, nhưng không hề hối hận.

Thậm chí biết được ý cô không phải là điều mình muốn nhất, nhưng vẫn không nhận được tự mình đa tình, lừa mình dối người, lấy một câu đơn giản bốn chữ lên năm, hận không thể khắc từng câu chữ vào sâu trong lòng.

Khóe miệng không kiềm được cong lên.

Anh nghe thấy trong giọng nói mình lộ ra sung sướng không chút tíền
đồ, “Đây là em nói, em đừng hối hận.”

Tô Mạc Mạc do dự, không hiểu vì sao lúc này Thương Ngạn lại trầ
mặc.

Do đó, cô mờ mịt vô tội gật đầu.

“Em không đổi ý.”

Thương Ngạn đáp một tiếng, tâm trạng sung sướng đến sắp bay lên
trời.

Để che dấu phản ứng không có triển vọng này, anh nghiêng người qua
phía Lê Triết, lấy que nướng mới đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lê Triết quan sát toàn bộ quá trình biểu cảm chết lặng, ánh mắt lên án:
“Ngạn ca, Tiểu Tô còn chưa tròn 18 đấy.”

“Ồ.”

Thương Ngạn không tim không phổi đáp.

“Tôi cũng rất tiếc.”

Lê Triết: “.....”

Cậu ta cũng đâu thể cảm ơn.

Lê Triết còn đang định nói gì đó, một tiếng thét kinh hãi đột nhiên vang
lên.

Chỉ thấy đằng sao Tô Mạc Mạc, một nam sinh bị vướng vào lò nướng,
không báo trước ngã về hướng cô gái — —

Hết chương 40

—

Chương sau vẫn là 530 nhé

#xanh

Chương 41: "Em hôn một chút sẽ không đau nữa."

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trước khi nhóm kia làm đồ tương trong lúc nướng thức ăn, Tô Mạc Mạc đang ng ỡ xồm đằng sau lò nướng của tổ Thương Ngạn để dọn dẹp xiên tre bị mấy nam sinh cục cặn làm rơi lên trên đất và trong thùng.

Dù sao cũng đi ăn chực người ta, mình cũng đâu thể nào không làm gì hết.

Tô Mạc Mạc nghĩ vậy, xuyên qua khe hở dưới giá đỡ lò nướng, trùng hợp thấy được trò diễn của nhóm kia.

— —

Hai nam sinh đứng sóng vai ở đó phết tương lên đ ờ ăn, một người trong đó giơ ngón tay quệt tương r ỡ quệt lên má người còn lại.

Đ ầu sỏ gây tội làm xong li ền chạy, nam sinh bị quệt đứng hình tại chỗ mười giây, “a” một tiếng mới phản ứng lại, đặt chén tương vừa được pha xong xuống r ỡ bắt đ ầu đuổi theo trả thù.

Hai người như hai con khỉ vừa thoát khỏi l ồng giam vui vẻ, hoạt bát.

Mặc dù nhìn có hơi nhức đ ầu, hơn nữa còn lộ ra một b ầu không khí mà Tô Mạc Mạc không biểu đạt được, nhưng cô vẫn có đôi chút hâm mộ bọn họ.

Nhưng trong lúc nam sinh bị đuổi không thể chạy thoát kia đang lui về sau ngăn việc bị trét tương BBQ lên mặt, sau đó vấp ngã bởi một cái thùng dưới chân, sự hâm mộ này đột ngột kết thúc.

“Cẩn thận.....”

Tô Mạc Mạc có ý muốn nhắc nhở nam sinh đó, tiếc rằng vẫn chậm một chút.

Vào ngay vài giây ngắn ngủi này, khi phát hiện ra hướng nam sinh đó ngã xuống sẽ đẩy lò nướng BBQ về phía mình không sai không lệch, trong lòng Tô Mạc Mạc run lên.

Cô đứng dậy định tránh đi, nhưng vẫn không kịp.

Thứ này còn mãnh liệt hơn cả nhiệt độ nóng bỏng chiếu thẳng vào mắt cô lần trước, cảm giác nóng rực đó tiến thẳng vào người.

Tô Mạc Mạc kinh sợ nhắm chặt mắt lại theo bản năng.

Bên tai vang lên tiếng hô kinh ngạc thừa thốt.

Trước người cô bỗng nhiên bị giữ chặt, ngu ồn lực này tác động từ vị trí xương quai xanh đẩy cô ra phía sau.

Ngu ồn nhiệt đột ngột rời xa.

Tiếng kêu sợ hãi bên tai, tiếng kêu rên lẫn trong sự hỗn loạn vang lên gần trong gang tấc.

Trong lòng Tô Mạc Mạc bỗng dưng run lên.

Giọng nói này là.....

Cô hoảng loạn mở mắt ra: “Thương Ngạn!”

Giọng cô gái khùng hoảng tốt độ, sắc mặt cô lập tức trắng bệch, trái tim đau đớn khôn cùng.

Giây tiếp theo.

Trọng tâm không vững, cô bị người đằng trước áp thẳng xuống mặt đất.

“R`âm — —”

Gần như cùng với lúc hai người ngã xuống đất, lò nung cách đó không xa lung lay ngã xuống, vài khối than nung đỏ bùng lặn ra từ trong khe hở.

Khoảng đất cao to như thế đột nhiên im phăng phắc.

Tất cả học sinh đã bị vài giây này dọa choáng váng, hoảng sợ trợn to mắt nhìn mọi chuyện xảy ra, tay chân như rớt chì, cứng ngắc tại chỗ.

Tô Mạc Mạc bị đè ở dưới hô lên lần hai:

“Thương Ngạn ——!”

Đây là lần đầu tiên toàn thể học sinh bao gồm cả đám Tề Văn Duyệt, những người hiểu rõ về Tô Mạc Mạc nhất nghe thấy ngữ điệu kinh hoàng đến lạc giọng của cô gái.

Tương phản với dáng vẻ trăn trăn đến tận cùng từ xưa đến nay.

Cô đã không kiểm soát được tiếng khóc nức nở gần như nghẹn ngào.

“..... Không sao hết.”

Tay phải Thương Ngạn chống xuống một bên ở chỗ cô gái ngã xuống, ngẩng dậy.

Anh uốn gối, kéo cô đứng dậy theo.

Cặp mắt quan sát trên dưới một lượt, cảm xúc căng thẳng dưới đáy mắt buông lỏng xuống.

“Em không bị thương chứ?”

Tô Mạc Mạc nấc một tiếng, lắc đầu thật mạnh.

Thương Ngạn thở phào, đồng thời nhú chân mày.

Anh nghiêng cổ liếc xuống tay trái, thái dương giật nhẹ.

Hiện tại, Thương Ngạn đang mặc một chiếc áo lông màu đen cao cổ, cho dù là màu sắc này cũng không thể che dấu được vết cháy xém kia.

Anh nhúc nhích ngón tay với biên độ thật nhẹ.

Một cơn đau xuyên tim truyền đến.

Tô Mạc Mạc đã sớm chú ý đến tiếng rên anh buột miệng thốt ra, bất chấp nỗi đau trong lòng, cô lão đảo bò dậy — —

“Nước! Nước lạnh!”

Cô xoay đầu, hướng về đám Lê Triết bị dọa cho choáng váng rống lên.

Đó là lần đầu tiên của đa số những người ở đây thấy Tô Mạc Mạc nổi giận.

Mái tóc dài màu nâu của cô gái rơi tán loạn trên vai, gương mặt diêm lệ vì nôn nóng mà đỏ lên, dường như cánh môi càng thêm đỏ thắm, cảm xúc trong đồng tử đen nhánh hung dữ kinh người.

Một cô gái thân hình nhỏ nhắn vô hại như vậy đã khiến tất cả mọi người đứng hình trong chốc lát.

Lê Triết phản ứng đầu tiên, tiện tay lấy cái thau rộng rồi chạy đến suối để lấy nước.

Tô Mạc Mạc nhìn xung quanh, thấy được một cây kéo lớn nằm trên bàn của một tổ nào đó.

Cô bước nhanh đến và cầm lấy nó rồi chạy về.

Độ rộng của cây kéo gần như còn lớn hơn tay cô, nên không dễ gì nắm được.

Đầu ngón tay cô run run.

Khi cô dừng lại, Thương Ngạn cau mày định đứng dậy.

“Anh đừng nhúc nhích!”

Âm lượng của cô không nhỏ.

Nhưng làm Thương Ngạn cứng đờ chính là tiếng nức nở không giấu được trong giọng nói.

Thương Ngạn nhúu mày.

“Em không khóc anh mới không di chuyển.”

“.....!”

Tô Mạc Mạc gấp gấp đến mức có thể tức hộc máu — — đã lúc nào rồi mà anh còn chọc cô!

Đối diện với biểu cảm gần như hung ác của cô gái, Thương Ngạn thật sự ngẩn ra.

— —

Quả nhiên thỏ con mềm mại một khi bị chọc giận cũng sẽ dựng lông cấn người.

Đoán chừng cấn một phát cũng đã rất đau.

Huống chi..... Còn là thỏ con mắt đỏ.

Thương Ngạn bất đắc dĩ, đành phải xoay người quỳ xuống một lần nữa, phối hợp với độ cao của cô gái.

“Thật sự không sao, không được khóc.”

Tay phải Tô Mạc Mạc đang nắm run rẩy nắm chặt cây kéo.

Cô cấn chặt răng, tay trái dùng sức bắt lấy tay phải, niết mạnh đến mức tạo ra một vòng đỏ, lúc này mới miễn cưỡng ngừng rùng mình.

Tô Mạc Mạc cắn chặt môi dưới, cắt một đường thẳng tắp từ cổ tay áo bên trái của Thương Ngạn đi lên.

Cánh tay trắng trẻo với đường cong cơ bắp dần dần hiện ra, đồng thời tiến vào mắt còn có vết bỏng đỏ bừng trên đó, bọt nước cũng dần nổi lên.

Độ bỏng không quá nặng nhưng mảng đỏ với mức độ khác nhau gần như bao trùm một nửa diện tích trên cánh tay.

Cây kéo bị ném qua một bên.

Tô Mạc Mạc mím môi, khước mắt gục xuống, hốc mắt bỏng đỏ hoe.

Giọt nước trong hốc mắt cô đảo quanh hai vòng, đã sắp sửa chảy ra ngoài.

Thương Ngạn thấy tình thế không ổn, vội vàng duỗi tay bóp nhẹ chóp mũi cô gái.

“Không cho khóc, nghe chưa?”

Tô Mạc Mạc ghen lại, khụt khịt vài tiếng.

Dáng vẻ tiên phong cấp cứu lúc này đã không còn.

“Có..... Có đau không.....”

Không chỉ dịu dàng mà còn mang theo giọng mũi.

Thương Ngạn trấn an: “Chỉ cần em không khóc, vậy sẽ không đau.”

Tô Mạc Mạc nấc ghen: “..... Nói dối!”

Thương Ngạn: “.....”

Anh dừng hai giây, không nhìn được bật cười, “Đừng nói, em như vậy thật sự hơi dữ đấy.”

Là kiêu giận đổi làm nũng như thế này.

Khiến anh cảm thấy nóng không phải ở cánh tay, mà là ở trái tim.

Nóng đến mức sắp tan chảy.

Cuối cùng tất cả chỉ phác họa ra một bóng dáng nhỏ bé.

Giữa đám hoảng loạn, Lê Triết cùng vài nam sinh khác bưng mấy thau nước lạnh xông đến — —

“Nước tới nước tới!!”

“.....”

Thêm một trận rối loạn, Tô Mạc Mạc bạnh mặt nhỏ, chặn lại nước mắt chảy xuống, chóp mũi hờn hờn xử lý cho Thương Ngạn.

Ở viện đi ầu dưỡng nhiều năm như thế, so với bạn bè đồng trang lứa, cô thiếu thốn rất nhiều kiến thức thông thường, nhưng về kỹ thuật sơ cứu vết thương, so với người bình thường thì cô giỏi hơn rất nhiều.....

.....

Mấy giáo viên phụ trách bên kia khi nghe thấy có học sinh bị thương, hơn nữa người đó còn là Thương Ngạn, đều cảm thấy đầu đã sắp phình to ra.

— —

Có thể nói là sợ cái gì là sẽ ra cái đó.

Đã đến nước này, mấy giáo viên cũng không còn nói nhảm nữa.

Một người đi lấy hộp cấp cứu, một người gọi điện thoại kêu xe, một người run lá gan gọi cho lãnh đạo trường báo tin, phần còn lại thì chạy chậm đến hiện trường xảy ra chuyện.

Chạy đầu tiên là một vị phó chủ nhiệm ở phòng giáo vụ, cũng là giáo viên tổng phụ trách chuyên du thu của nhóm đầu tiên này.

“Chủ nhiệm, ngài chậm chút— — tôi, tôi không theo kịp!”

“Nếu biết trước đã mời một nhân viên y tế của trường đi theo!”

“Nghe nói..... Vết thương không quá nghiêm trọng đâu chủ nhiệm..... Cần phải gấp gáp, dùng cả mạng sống để chạy như vậy sao.....”

“Ông không nghe thấy là ai bị thương sao!”

“.....”

Chủ nhiệm vừa nổi giận, mấy giáo viên có ai còn dám hé răng nữa, đành bu ãn r ầu chạy theo, lại không nhin được trao đổi bằng mắt với nhau.

— —

Bối cảnh thần bí của Thương Ngạn không chỉ được truyền miệng trong đám học sinh, phần lớn giáo viên trong trường cũng không biết gia đình của anh.

Có đi đâu đã có chuyện lần trước cùng với các tin đồn kia, đám lãnh đạo lại không ai hé răng, các giáo viên cũng chỉ là người làm việc, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Hơn nữa Thương Ngạn rất ưu tú nổi bật ở mọi mặt, bọn họ vẫn luôn mở một mắt nhắm một mắt, không hỏi gì nhiều.

Nhưng lúc này nghe thấy chủ nhiệm nhắc đến, suy nghĩ của mấy giáo viên li ền linh hoạt hẳn lên.

Trong đó có một giáo viên không nhin được, li ền mạng chạy nhanh thêm vài bước, chạy đến ngang hàng với vị chủ nhiệm Nguru kia.

Người đó đê thấp giọng, nửa vui đùa nửa thăm dò hỏi: “Chủ nhiệm, địa vị của Thương Ngạn này rốt cuộc là bao lớn vậy, cậu ta chỉ bị phỏng, ngài còn phải tốn sức liêu mạng chạy đi xem như vậy?”

“.....”

Chủ nhiệm Ngưu thở hòng học trừng mắc lờm giáo viên đó.

“Địa vị bao lớn ông cũng đừng động, chỉ cần biết rằng cho dù tất cả chúng ta cột chung lại, cũng không đắc tội nổi nhà cậu ta là đủ rồi!”

Mấy giáo viên nghe thế thì âm thầm lú lười.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, không tiếp tục nói nữa.

.....

Đến khi một đám giáo viên thở hễn hễn chạy đến, Tô Mạc Mạc đã xử lý bước đầu tiên cho vết bỏng của Thương Ngạn.

Hai nam sinh gây ra “thảm án” này đứng bên cạnh không dám thở mạnh.

Sắc mặt cả hai đều rất khó coi, một trong hai người vẫn còn vết tương dính trên má.

Lấy chủ nhiệm Ngưu làm đại diện, các giáo viên cùng nhau tiến lên an ủi — —

“Bạn học Thương Ngạn, em ráng nhịn một chút, xe cứu thương đã đến chân núi!”

“Đúng đúng, không lâu nữa sẽ tới!”

“Đau chỉ là tạm thời, chờ lát nữa xe cứu thương đến đây, lên xe làm xử lý là ổn rồi!”

“Không sai.....”

Các giáo viên m òm năm miệng mười, Thương Ngạn vừa nhú m ày định lên tiếng ã nghe thấy một giọng nói bên cạnh mình vang lên trước.

Âm lượng không lớn, nhưng nhiệt ðộ trong lời nói lại vô cùng lạnh lẽo.

“Không ổn ðược.”

“.....”

“Sẽ vẫn ðau.”

“.....”

Hết chương 41.1

—

Sắp ði học lại nên mình sẽ ðổi lịch ðăng truyện, 2 chương/tu ần, không có ngày cố ðịnh.

Cám ơn mọi người.

#xanh

Chương 41-2: Em hôn một chút sẽ không đau nữa 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mấy giáo viên ghen hợng không nhẹ.

Bọn họ buồn bực ngẩng đầu, muốn nhìn xem coi học sinh nào dám phá hỏng thời điểm bọn họ thể hiện thì một cô gái đi ra từ đằng sau Thương Ngạn.

Tô Mạc Mạc đi đến trước mặt giáo viên đang cầm hộp cấp cứu, cô không ngẩng đầu, chỉ nhìn cái hộp không chớp mắt.

“Xin hãy cho em cái hộp này.”

Giọng cô mềm nhẹ mà bình tĩnh, giữa lúc mọi người hoảng loạn có không biết làm sao lại có một sức mạnh trấn an lòng người một cách khác thường.

Giáo viên này còn chưa kịp phản ứng, tay ông đã tự giác đưa hộp qua.

Tô Mạc Mạc nhận lấy rồi xoay người về

Toàn bộ quá trình, trên gương mặt xinh đẹp kia không có bất kì cảm xúc gì.

..... Chỉ có quanh hốc mắt là đỏ bừng.

Đến khi cô trở về bên cạnh Thương Ngạn, một giáo viên mới đột nhiên hoàn hồn.

Chủ nhiệm Ngưu vội vàng bước lên, “Bạn học nhỏ này, em biết cách sơ cấp cứu sao? Không hiểu cũng không nên ——”

“Thầy.”

Lời của Thương Ngạn chặn đi chủ nhiệm Ngu, cũng thuận thế ngắt lời còn lại của ông.

Đón lấy ánh mắt nhìn qua của bọn họ, Thương Ngạn cong khóe môi.

“Sẽ không sao.”

“À..... À, được.”

Chủ nhiệm Ngu xấu hổ thu lại bước chân.

Tô Mạc Mạc ng ồi xồm bên cạnh Thương Ngạn, mở hộp cấp cứu ra, tìm lấy miếng băng gạc trông có vẻ sạch sẽ nhất để có thể đắp lên b ề mặt vết thương để ngăn ngừa viêm nhiễm.

Tô Mạc Mạc vừa lấy đ ồ vừa nhìn bên dưới. “Ai nói sẽ không sao.....”

Giọng cô gái rất nhỏ, Thương Ngạn xoay nửa người, cũng phối hợp với cô nhỏ giọng xuống.

“Anh nói.”

Nhỏ đến mức như chỉ có hai người nghe thấy.

Tô Mạc Mạc: “.....” Cô hơi ng ẩng đ ầu, không nhẹ không nặng lờm Thương Ngạn một cái r ồi mới l ần nữa d ời lực chú ý xuống băng gạc trong tay.

Thương Ngạn lại không dừng đ ệt tài này.

Anh cười kh ẽ một tiếng.

“Hơn nữa, như vậy sẽ càng tốt.”

“— —?” Tô Mạc Mạc dừng tay, không thể tin được ngược đ ầu nhìn Thương Ngạn, đ ồng tử đen nhánh tràn đ ầy nét bu ồn bực, “Sao anh có thể không quan tâm đến cơ thể của mình như vậy chứ.....”

“.....”

Lần này, Thương Ngạn thấy được cô gái thật sự tức giận, anh ngược lại cảm thấy tâm trạng sung sướng hơn rất nhiều.

Anh trềnh giọng cười rộ lên.

“Nếu có sao, vậy có phải em nên phụ trách hay không?”

Tô Mạc Mạc: “?”

“Nếu thật sự có chuyện thì em đã xong rồi đấy nhóc con.”

Lời nói không giấu được tươi cười.

Tô Mạc Mạc ngậy ra vì anh.

Cuối cùng Thương Ngạn cũng nói toạc ra tâm tư mông lung này của mình — —

“Nếu thật sự có chuyện, thì em nên chuẩn bị bị anh ăn vạ cả đời đi.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Ngừng hai giây, cô làm như chưa nghe thấy chuyện gì, cúi đầu cắt băng gạc.

Từ góc độ Thương Ngạn nhìn xuống, thấy được rõ ràng — — phần cổ trắng nõn lộ ra bên ngoài kia, dường như yếu ớt đến mức có thể bẻ gãy bằng một bàn tay, dưới phạm vi tầm nhìn của anh, làn da mỏng manh trắng ngần dần dần đỏ lên.

Đám người chủ nhiệm Nguru không giúp được gì, nhưng sợ có chuyện xấu xảy ra, đành đứng nhìn từ xa.

Phát hiện ra người bệnh và cấp cứu viên bắt đầu nhỏ tiếng giao lưu, hoàn toàn bỏ qua sự tồnh tại của bọn họ, chủ nhiệm Nguru và nhóm giáo viên xấu hổ nhìn nhau.

Ông quan sát khắp nơi, cuối cùng cũng tìm ra phương hướng giữa đám sương mù, dòi trong đêm — —

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào, tại sao bạn học Thương Ngạn lại bị trọng thương như thế, hả!?”

Thầy chủ nhiệm hơn bốn mươi tuổi xụ mặt lại, đem nỗi uất ức lấy từ chỗ Thương Ngạn phát tác ra, vừa dứt lời, toàn thể học sinh vốn đã sợ hãi khiếp vía bị rống như vậy, cả đám đều im lặng.

Hai nam sinh đứng bên cạnh đứng mũi chịu sào, sắc mặt càng thêm nặng nề

“Chủ..... Chủ nhiệm.....”

Nam sinh đùng trúng lò nướng biết trốn là chuyện không thể, về mặt đưa đám, run rẩy giơ tay lên — —

“Là, là chúng em..... Chúng em không cẩn thận làm ra.”

Nói xong, hai người cậu một câu tôi một câu, gian nan kể sơ lại chuyện ban nãy.

Chủ nhiệm Nguru nghe thấy liền bốc hỏa, hít một hơi thật sâu, vừa gân cổ lên chuẩn bị vận khí toàn bộ đan đi lên rống lên, sau lưng ông đột nhiên truyền đến một giọng nói lười biếng.

“Không phải chuyện lớn, thầy đừng làm rộn.”

“— —!”

Một hơi của chủ nhiệm Nguru nghẹn ở khí quản, thiếu chút nữa nghẹn trắng mắt.

Ông vất vả lắm mới nhịn xuống, xoay đầu lại, dịu giọng đi: “Bạn học Thương Ngạn, em đã thành như thế rồi, sao có thể không truy cứu trách nhiệm chứ?”

Thương Ngạn nghe vậy, dời đi tầm mắt từ trên người cô gái đang băng bó vết thương cho mình.

“Truy cứu chuyện gì.”

Lúc này nam sinh đang ng ồi dưới đất, tư thế tùy ý, tay phải chống ra đằng sau, cặp chân dài thoải mái đặt đó, một chân duỗi ra một chân cong lại.

Nhìn không giống người bệnh mà như du khách du thu chuẩn bị nằm xuống mặt cỏ phơi nắng vậy.

Cặp mắt lười nhác híp lại kết hợp với gương mặt anh tuấn tươi sáng đó, thoát nhìn th ần thái và cảm xúc đ ều rất tùy ý.

Anh nghiêng mắt, nhìn qua cô gái đang nghiêm túc xử lý giúp mình, khóe miệng cong lên cười cười.

Thương Ngạn quay người lại.

“Hơn nữa cũng không cần xe cứu thương gì đó, có người có thể xử lý, ngày mai em — —”

“Không được.”

Trên khu đất trống im ắng, một âm thanh bất ngờ vang lên, không chút do dự ngắt lời Thương Ngạn.

Trong lúc nói, Tô Mạc Mạc đã dừng tay lại

Cô nhìn Thương Ngạn, ngũ quan tinh xảo không có cảm xúc — —

“Cần phải đưa đến bệnh viện.”

“Ngày mai.....”

“Thương Ngạn!” Âm lượng cô tăng thêm vài nấc. “Anh cần phải đi.”

“.....”

Không khí yên lặng vài giây, nam sinh bất đắc dĩ cúi đầu, cười nhẹ phất tóc mái trên trán.

Anh thỏa hiệp.

“Được, đi.”

“.....”

Lần đầu tiên chủ nhiệm Ngư thấy có người dám nói chuyện như thế với Thương Ngạn, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ mặc em “bất nạt” của Thương Ngạn, nhất thời không thể kiểm soát được biểu cảm của mình.

Còn đám Lê Triết đứng gần đó tuy không hẳn là bình tĩnh, tâm trạng vẫn phức tạp như trước, nhưng hiện tại đối mặt với phương thức ở chung của Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc.....

Bất ngờ và khiếp sợ đã tới quá nhiều, bọn họ đã có cảm xúc chết lặng quen thuộc.

Đến khi tận mắt nhìn thấy Tô Mạc Mạc đứng dậy, cẩn thận đỡ Thương Ngạn xuống núi, biểu tình của đám người Lê Triết phía sau đã là một lời khó nói hết.

Không biết ai lên tiếng trước, mở miệng nói một câu.

“Cần thú.....”

“Rõ ràng là anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Đó chính là anh hùng cứu mỹ nhân phiên bản cần thú.”

“.....”

“Nhưng các cậu có thấy không, khoảng cách lúc đó xa như thế, đột nhiên ngã xuống nhanh như vậy, tôi còn không kịp chớp mắt, Ngạn ca đã tới

trước một bước.”

“Kiểu tình huống này chỉ có thể dựa vào phản ứng của bản năng.”

“Chật chạp, yêu đương vừa chua vừa thú. ....”

“Tôi không nghĩ được mùi chua hay thú của yêu đương, nhưng mùi chanh trên người của cậu độc thân* cậu lại bốc lên nhiều đến mức đau đầu.”

*(Cậu độc thân: Ngôn ngữ mạng ở Trung Quốc, chỉ những người độc thân)

“— — này!”

“.....”

*

Nửa giờ sau, Tô Mạc Mạc cùng ng ỡ xe với Thương Ngạn quay về

Đến khi lên xe đến nơi cấp cứu. Thương Ngạn buồn cười, Tô Mạc Mạc ng ỡ cạnh anh lại hồng mắt, bộ dáng lúc nào cũng có thể khóc được.

Thương Ngạn đau đầu, cười bất đắc dĩ nói.

“Vết thương nhỏ thôi, sao em cứ như chuẩn bị mặc áo tang vì sự phụ vậy?”

“Không nhỏ chút nào!”

Cô gái bực bội trừng anh, âm cuối còn xen lẫn tiếng nước nỏ.

Đôi mắt hồng như thỏ con.

Nhưng hẳn là thỏ con xinh đẹp nhất.....

Thương Ngạn không kiềm được khóe miệng đang cong lên, rũ mắt cười nhìn cô.

“Anh còn cười!”

Tô Mạc Mạc tức giận đến xoay đầu, vừa thấy thùng xe trống rỗng đằng sau, càng thêm buồn bực, ngay cả giọng cũng càng ủy khuất cứng ngắt.

“Xe cứu thương gì mà bác sĩ cũng không có.....”

Thương Ngạn nghe thấy tê tê trong lòng, vừa xót vừa ngứa.

Nhưng anh thật sự không nở để cô khóc, chỉ có thể lên tiếng trấn an.

“Không phải trước khi lên tài xế đã nói sao, xe này được đi đầu động khẩn cấp từ trấn nhỏ gần đây nên mới không có bác sĩ.”

Tô Mạc Mạc ghen ghen.

Cô cũng biết, nhưng lại sốt ruột.

Không chích, không bôi thuốc, để vậy trong chốc lát thì đau đến mức nào chứ.....

Nghĩ đến đây, mũi cô càng thêm xót, hốc mắt càng đỏ thêm.

Thương Ngạn nhíu mày, duỗi tay niết chóp mũi cô gái.

“Đừng khóc được không?”

“Em không..... Không khóc.”

Cô gái quật cường, nín thở, nước mắt đảo quanh hốc mắt, chóp mũi đỏ bừng.

Thương Ngạn vừa đau lòng vừa buồn cười.

Quả thật là không có cách nào với cô.

Trong xe yên lặng một lát, cuối cùng cô cũng đã nén được tiếng nức nở, cẩn thận sáp qua nhìn anh.

“Anh có đau không?”

“Không đau.” Thương Ngạn trấn an cô.

Hai phút sau.

“Bây giờ có đau không?”

“..... Không đau.”

Hai phút sau nữa.

“Anh có đau — —”

“.....”

Thương Ngạn không thể nhịn được nữa, tay phải duỗi ra, nắm lấy cằm cô gái.

Vẫn là xúc cảm mềm mại quen thuộc trong trí nhớ, tinh thần anh lung lay một chút, lập tức ho nhẹ, cố định mắt nhìn cô gái.

“Em nhất định phải nghe thấy anh nói ‘đau’, mới có thể không hỏi nữa, hửm?”

Biểu cảm Thương Ngạn có chút nguy hiểm nheo mắt lại.

Tô Mạc Mạc lo lắng nhìn anh

Chờ anh thả tay ra, vẻ mặt cô đau khổ, mang biểu cảm “quả nhiên là vậy” — —

“Quả nhiên thật sự rất đau sao?”

“.....”

Thương Ngạn giận cười.

Anh gật đầu, “Ừ, cực kì đau.”

Điêu khiển từ xa của nước mắt trong cô dường như nằm trên người anh.

Anh vừa thốt ra lời đó, đôi mắt đen nhánh nhìn anh càng thêm ướt át.

Trong lòng Thương Ngạn cứ như chịu tội, thần mẫn chính mình một câu, nhưng vẫn không nhìn được đào sẵn hố đem cô gái nhảy xuống cùng mình — —

“Anh có một biện pháp, hiệu quả giảm đau cực kì tốt.”

“.....”

Quả thật lời của anh có hiệu quả như điêu khiển từ xa, gần như vừa dứt lời, nước mắt Tô Mạc Mạc liền dừng.

“Biện pháp — —” cô dừng một chút, gấp gáp nói, “Biện pháp gì?”

Thương Ngạn giơ tay.

Chỉ vào cánh tay đang quấn băng gạc của mình, anh cười, chính là kiểu cười không vô tâm vô phĩ.

“Em hôn một chút sẽ không đau nữa.”

Tô Mạc Mạc ngây người trông anh.

Bị ánh mắt vô hại như này của cô gái nhìn chăm chăm vài giây, nhân tính chôn cất đã lâu của Thương Ngạn trỗi dậy.

Anh ho nhẹ, dờn tằm mắt.

“Đùa em đấy, em đừng khóc nữa — —”

Lời nói im bật.

Thương Ngạn cứng người suốt vài giây mới chậm rãi nghiêng cổ và rũ mắt.

— —

Cô gái thật cẩn thận hôn nhẹ lên vết thương của anh.

Thật nhẹ thật nhẹ.

Vài giây sau, cô chậm rãi ngẩng đầu, bất an quan sát anh.

Khóe mắt dính một ít nước mắt.

“Như vậy..... Sẽ đỡ hơn một chút ư?”

“.....”

Thương Ngạn hoảng hốt.

Anh nghe thấy khối pha lê cuối cùng chổng đở ở lòng bàn chân không tiếng động vỡ vụn bên tai.

Anh nhắm chặt mắt, dường như bản thân đang rơi xuống từ trên mây, rơi mãi rơi mãi, không khí lay động, tiếng gió như ca.....

Anh cũng như các nam sinh ở lứa tuổi này, đã từng ảo tưởng về thế giới rộng lớn, chân trời, núi cao, cửa biển, đồng hoang vô tận, chim thú muôn loài, thác nước nghìn thước, chỉ chờ người mở đường khai thác — — bọn họ kiêu ngạo khó thuần, cậy tài khinh người, không có trói buộc.

.....

Không có trói buộc, thẳng đến giờ phút này.

Đánh vỡ khối pha lê cuối cùng dưới chân, là một đường vô hình.

Đường thẳng đó dây dưa làm anh gấp gáp.....

Anh lại vui vẻ chịu đựng.

Thương Ngạn cười khở dưới đáy lòng.

— —

Mày “xong”.

Hết chương 41

#xanh

Chương 42: "Thành niên, có thể làm rất nhiều chuyện."*

Tải ebook: dtv-ebook.com

*(Tên chương do editor đặt)

Mặc dù không có bác sĩ ở đây, nhưng xe cứu thương vẫn làm hết phận sự của mình. Vừa lên đường cao tốc đã bắt đầu bóp còi, đưa Thương Ngạn đến bệnh viện tư nhân tốt nhất giáp với thành phố C.

Khoa cấp cứu tiếp nhận ca bệnh đã nhận được thông báo của trường học từ trước, trưởng khoa cấp cứu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tại văn phòng của mình.

Hai bác sĩ trẻ đã được dạy dỗ và dặn dò cẩn thận làm kiểm tra kỹ càng một lượt cho Thương Ngạn.

Nhưng ngoại trừ vết bỏng dễ bị nhiễm trùng, gây khó khăn cho việc khôi phục đó thì mức độ bị thương không được tính là trường hợp nguy hiểm ở phòng cấp cứu.

Trong đó có một người đi viết bệnh án, một người khác đến phòng của trưởng khoa thông báo.

“Tình trạng không nghiêm trọng chứ?”

“Thật sự không phải vấn đề lớn.” Vị bác sĩ trẻ tuổi bất đắc dĩ nói: “Hơn nữa tôi đã giám sát chặt chẽ, quần băng cực kỳ đẹp, phần còn lại đừng nói đến bệnh viện chúng ta, đưa đến phòng khám nhỏ cũng có thể xử lý được.”

Trưởng khoa ngẩng đầu sau bàn làm việc trừng mắt, không nặng không nhẹ vỗ bàn, “Thế này thì là gì, bệnh nhân không phải việc nhỏ!”

“.....”

Vị bác sĩ trẻ tuổi bị giáo huấn như thế thì cúi đầu, không dám nói một lời.

Bác sĩ trẻ này cũng được xem như học trò của trưởng khoa, ông chỉ lạnh giọng trong chốc lát đã hòa hoãn sắc mặt.

“Cậu đây, chỗ nào cũng tốt, chỉ có tính tình quá nóng nảy — — cậu cho rằng tôi rảnh quá không có chuyện gì làm nên mới bỏ dở kì nghỉ để chạy về bệnh viện, còn đặc biệt gọi cậu đi kiểm tra một vết bỏng mức độ không nặng?”

“.....”

Bác sĩ trẻ tuổi sửng sốt một lúc, chớp chớp mắt, thử hỏi: “Chẳng lẽ, bệnh nhân này có địa vị gì sao?..... Không phải chứ, có vẻ chỉ là hai học sinh. À, nhưng khuôn mặt cứ như minh tinh vậy, hiện tại một nửa hộ sĩ của tôi còn đang ‘đi ngang qua’ giường bệnh đây.”

Trưởng khoa nghe được một nửa, sắc mặt đã đen thui, cuối cùng ông không thể nhịn được nữa, “Đề lát nữa gọi bọn họ đi làm chuyện chính đáng gì đó đi, đừng có mà tìm việc xấu lại cho tôi!”

“..... Dạ.” Bác sĩ trẻ bị mắng, ủ rũ cụp đuôi, “Trưởng khoa, vậy rốt cuộc thân phận của bệnh nhân đó là gì thế?”

Trưởng khoa tạm ngừng, “Cậu đừng xen vào việc này, chăm chỉ khám bệnh của cậu đi là được!”

Bác sĩ trẻ ấy nghe thế, suy tư một chút liền đồng ý rồi xoay người ra ngoài.

Bác sĩ trẻ bên này vừa rời đi, sắc mặt trưởng khoa thay đổi, chần chờ hồi lâu, ông vẫn lấy điện thoại cá nhân ra, gọi cho số điện thoại vừa gọi đến ban nãy.

Đầu kia vừa bắt máy, trong tấm gương trên bàn làm việc, vị trưởng khoa trung niên trưng ra nụ cười nịnh nọt.

“Viện trưởng Cát, bệnh nhân đã đến, mức độ bỏng rất nhẹ, không có vấn đề gì lớn, người bên dưới đã xử lý xong.”

“..... À, tôi cũng không có chuyện gì, tôi chỉ nghe nói học sinh này làm sao có thể làm phi ên viện trưởng tự gọi cho tôi vậy?”

“À, tôi không có ý tìm hiểu chuyện của cậu ta, viện trưởng đừng hiểu lầm.”

“Vâng vâng, tôi nhất định sẽ dẫn dò bọn họ làm tròn bốn phận, ngài yên tâm.”

“.....”

Sau một lúc lâu, cuộc gọi kết thúc.

Trưởng khoa mê mang nhìn điện thoại, lẩm bẫm một mình: “Rốt cuộc là ông nhỏ nhà nào đây, còn che giấu kỹ càng như thế.....”

*

Phòng cấp cứu.

Từ khi tấm màn bao quang giường bệnh được kéo lên, Tô Mạc Mạc đứng cạnh giường bệnh mới thở phào nhẹ nhõm.

— —

Lượng người ở phòng cấp cứu vốn đã rất nhiều, ánh mắt qua lại tới lui dừng trên người hai người càng làm cô không chịu nổi.

Nhất là nhóm chị gái làm hộ sĩ nhiệt tình ở bệnh viện này, hận không thể một phút mà ba người giành nhau đến đây hỏi thăm tình trạng bệnh.

Tô Mạc Mạc thật sự có hơi khó chịu.

Thấy được cô gái đang bất an, trên giường bệnh, Thương Ngạn ngẩng đầu dựa vào đầu giường, không kiềm được cười rộ lên.

“Không thích hoàn cảnh ở đây?”

“.....”

Tô Mạc Mạc nghĩ ngợi, chậm chạp lắc đầu.

“Không thích.”

Thương Ngạn: “Lúc trước anh đâu cần tới đây, chính em đòi tới đây.”

“..... Chuyện này không giống vậy.”

“Không giống như thế nào?”

“Anh bị thương, không nên trì hoãn, nhất định phải tới bệnh viện.”

“Nhưng không phải em không thích sao?”

“..... Vết thương của anh quan trọng hơn không thích của em!”

Cuối cùng, hình như vì sự ‘gây rối vô cớ’ của anh, cô gái đã bực bội.

Sau khi tăng âm lượng nói lên câu vừa rồi, Tô Mạc Mạc mới hậu tri hậu giác hoàn hồn lại, gương mặt nóng lên, không được tự nhiên dời mắt đi.

Thương Ngạn nhìn cô không chớp mắt, bật cười thành tiếng.

“Sao em có thể cho anh niềm vui bất ngờ vậy, nhóc con?”

“.....”

Tô Mạc Mạc rầu rĩ hừ một tiếng.

Rõ ràng là tại anh cứ không chịu phối hợp, lúc nào cũng chọc ghẹo, còn làm ngược lại với cô.....

Tô Mạc Mạc đang nhỏ giọng lên án khiển trách trong lòng, điện thoại cá nhân của cô bất ngờ vang lên.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, có hơi khó hiểu, ai lại liên lạc với cô bây giờ chứ — — hơn nữa vừa lấy ra, còn là một dãy số xa lạ không có trong danh bạ.

Tô Mạc Mạc do dự, rốt cuộc vẫn bắt máy.

“..... Xin chào?”

Bên kia là một giọng nam xa lạ, sau khi nghe thấy giọng của cô, hình như không biết vì sao mà ghen một chút.

“Ừm..... Em là Tô Mạc Mạc à?”

Tô Mạc Mạc chần chờ đáp, “Đúng vậy, ngài là ai vậy?”

“Tôi là anh* — — ..... Khụ, bạn của Thương Ngạn, có phải Thương Ngạn đang ở cạnh em không, em có thể kêu cậu ấy nhận điện thoại giúp anh được không?”

*(Có bạn nào đoán ra Bạc Ngật là gì của Ngạn ca r ồi không...)

Tô Mạc Mạc tr ần mặc hai giây, con người đen nhánh xinh đẹp lộ ra chút cảnh giác rất nhỏ.

“..... Anh là ai? Sao anh biết Thương Ngạn đang ở cạnh tôi?”

L ần này thời gian cứng họng của bên kia càng dài hơn.

Qua một lúc lâu, anh ta g ần như bất đắc dĩ cười, “Em nói với Thương Ngạn, anh là Bạc Ngật.”

Tô Mạc Mạc nghe bên kia thản nhiên như thế, cũng tin lời của anh ta hơn phân nửa, cô thở phào nhẹ nh ỡm trong lòng.

Tô Mạc Mạc chuyển hướng sang nam sinh trên giường bệnh, “Sự phụ, có người gọi điện thoại cho em tìm anh, anh ta giới thiệu mình là Bạc Ngật.”

Thương Ngạn r ử mắt.

“Không quen biết, cúp đi.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Bạc Ngật đầu bên kia: “?????”

Bạc Ngật: “Cái tình tình chó này của con trai nhà họ Thương các người là di truyền sao!!??”

Loa điện thoại gần như đã phát hết công suất, đủ để cho thấy người đó phần nộ bao nhiêu.

Thương Ngạn ra hiệu bảo Tô Mạc Mạc mở loa ngoài, bản thân mình thì lười nhác cười.

“Ghi âm.”

“Ngày mai tôi sẽ gửi cho Thương Kiều, cậu xem xem sau này anh ta có cho phép cậu bước qua cửa nhà họ Thương hay không.”

Bạc Ngật: “..... Nhà cậu*.”

*(Ở đây trong convert để là "Người đại gia", mình không biết edit sao để hợp với câu sau nên để vậy, bạn nào biết thì hãy giúp mình, cảm ơn ạ)

Thương Ngạn dẫu muối gì cũng không ăn: “Ba tôi là con một, chuyện này mà cậu cũng không biết? Thế thì gửi đoạn này cho Thương Nhàn vậy.”

“.....”

“À đúng rồi, cậu vừa mới nói gì đó, di truyền của nhà tôi đúng không? Vậy tôi sẽ sao chép thêm một bản gửi ba vợ tương lai của cậu.”

Bạc Ngật: “..... Tôi sai rồi, cha Ngạn.”

Thương Ngạn cười nhẹ.

“Ngoan lắm, con trai.”

“.....”

Bạc Ngật suýt chút nữa tức giận đến độ thăng thiên tại chỗ.

Làm ầm lên xong, Bạc Ngật tự giác tỉnh lại: “Tôi đành quấy rầy tên càn thú cậu và bé học trò nhỏ trong thế — —”

Nói được một nửa, Thương Ngạn nhanh tay lẹ mắt tắt loa đi.

Dưới ánh mắt ngờ ngác của Tô Mạc Mạc, anh duỗi tay càn lấy điện thoại.

“..... Giới.”

Chữ cuối cùng vừa phát ra, Bạc Ngật nghe thấy tạp âm đã bên kia đã nhỏ bớt một nửa, không khỏi vì lần hòa nhau này mà đắc ý.

“Làm gì mà tắt loa thế cha Ngạn, có tặc giạt mình?”

Thương Ngạn hừ cười.

“Cậu bớt dạy hư học trò của tôi đi.”

Bạc Ngật: “..... Đã bị cậu nhớ thương rồi, còn có thể bị tôi dạy hư được sao??”

Thương Ngạn nheo mắt lại: “Tôi có thể, cậu không được.”

Bạc Ngật: “.....”

Bạc Ngật: “Rồi rồi rồi, cậu đừng làm người nữa. Vừa nãy tôi đã nghe thấy rồi, giọng của học trò cậu vừa nghe là biết trẻ vị thành niên.”

“Em ấy vốn dĩ chưa thành niên.”

Thương Ngạn nói đoạn, sát lại gần hỏi Tô Mạc Mạc, “Tháng mấy là sinh nhật của em?”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra một chút, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Tháng 7.”

Thương Ngạn tính tính, tiếc nuối ng ồi lại.

“Ừm, còn tận một năm lẻ tám tháng.”

Bạc Ngật: “..... Sao tôi lại nghe được cảm xúc gấp không chờ nổi trong lời của cậu thế?”

Thương Ngạn cong khóe miệng, không hề có thành ý đáp.

“Cậu nghe l ầm.”

“Vậy mà cậu còn hỏi người ta bao lâu nữa mới thành niên, — — cậu muốn làm sao?”

“.....”

Thương Ngạn cắn phần môi mỏng trong miệng, vô tâm phát ra một tiếng cười nhẹ.

Anh nhấc mi mắt, tiêu điểm trong đ ồng tử tối đen dừng trên người cô gái còn đang mờ mịt.

Ngừng hai giây, anh thu mắt lại.

Thanh quản ép ra lời nói phóng túng.

“Hừm..... Lột, da, nuốt, sống?”

Bạc Ngật: “.....”

Bạc Ngật: “Mẹ nó làm sao cậu có thể biểu đạt mấy từ khủng bố thành sắc tình như vậy??”

Thương Ngạn không nhịn được bật cười.

Anh duỗi tay đỡ trán, che khuất cặp mắt, không nhịn được vui vẻ lên.

Tô Mạc Mạc đứng cạnh giường chỉ có thể nghe thấy lời của một mình Thương Ngạn.

Nên cô hoàn toàn không hiểu đầu đuôi sự việc ra, đành cứ thế nhìn Thương Ngạn, càng thêm mơ hồ.

Bạc Ngật: “..... Ngẫm lại một cô gái nhỏ đang ở độ tuổi thanh xuân, mỗi ngày đi theo cầy thú khoác da người như cậu, còn một lòng vô hại gọi cậu là sư phụ.....”

Bạc Ngật vô cùng đau đớn — — “Sao cậu có thể nhẫn tâm xuống tay với người ta thế hả?”

Thương Ngạn cười than.

“Cậu cho rằng vấn đề hiện tại tôi đang đối mặt là nhẫn tâm hay không?”

“Nếu không thì là gì?”

“Là không đành lòng nhẫn.”

Bạc Ngật: “.....”

Bạc Ngật: “Cậu còn như vậy thì ông đây sẽ báo công an!”

Tạm thời Thương Ngạn đã nếm thử thú vui không giống người, cười cười che đi cảm xúc trong mắt.

Thần sắc anh ổn định lại, tựa vào đầu giường.

Âm điệu cũng trở nên lười biếng hơn.

“Nói đi, cậu gọi điện thoại qua đây chắc sẽ không vì để nghe thấy giọng của học trò tôi đâu nhỉ.”

Bạc Ngật cũng hơi khôi phục sắc mặt.

“Tôi nghe nói cậu bị thương.”

Ý cười của Thương Ngạn đứt đoạn.

Một lát sau, anh híп tròng mắt, nhìn xuống bàn tay đã cầm điện thoại của cô gái.

Nghe thấy tiếng hô hấp rời xa, Bạc Ngậт thở dài, “Yên tâm đi, không đến mức nghe lén cuộc gọi học trò nhỏ của cậu đâu — — tôi còn thay cậu gạt thân phận của em ấy với chị cậu và Thương gia bên kia đó, đủ tình anh em r ấ chứ?..... Nếu Nhàn Nhàn biết đượс, chắc chắn sẽ lột một lớp da của tôi luôn đấy.”

Thương Ngạn: “Vậ làm sao cậu biết chuyện tôi bị thương?”

Vừa nghĩ đến đây, Thương Ngạn ngay lập tức đoán đượс đáp án.

Ý cười nhạt hiện lên trên gương mặt anh tuấn, anh hơi nhú mằy — —

“Bên trường học thông báo cho Thương Nhàn?”

“Chứ còn gì nữa? Cậu bị thương là chuyện lớn như vậy, trường các cậu còn dám gạt người họ Thương sao?”

“.....”

Ánh mắt Thương Ngạn trầm xuống.

“Cơ mà cậu cứ yên tâm đi, gầ đây Nhàn Nhàn đang bận rộn với một hạng mục, vài ngày này hẳn là sẽ không có thời gian hỏi tội cậu đâu.”

Thương Ngạn: “"Vài ngày này"?”

Bạc Ngậт: “Chứ sao, cậu còn mong cô ấy sẽ xem chuyện này như chưa từng có sao? Nhàn Nhàn cũng không phải là tính tình như anh cả cậu, cô ấy có thể nhin đượс mấy ngày đã không dễ..... Cậu chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“?”

Bạc Ngậт thở dài, nói rõ.

“Giấu học trò nhỏ nhà cậu kín một chút.”

Thương Ngạn không đáp, khóe môi hé ra, cười nhạt ra tiếng.

Trào phúng và khinh miệt, trong mắt còn mang theo sự lạnh lẽo.

Bạc Ngật vỗ vỗ đầu — —

“À đúng rồi, xem quên mất chuyện này, cậu nói nhỏ một chút, đừng để học trò nhỏ của cậu nghe thấy.”

“Ừ.”

“Không phải mấy hôm trước cậu nhờ tôi tra bối cảnh gia đình gì đó của em ấy sao?”

“.....”

Bạc Ngật: “Tôi phát hiện lai lịch học trò nhỏ của cậu rất đặc biệt đấy.”

“?”

Thương Ngạn nhíu mày, “Có ý gì.”

Bạc Ngật nói thẳng: “Không tra được — — ít nhất trong khoảng thời gian ngắn là rất khó, có người đang che dấu thân phận của em ấy. Đúng là có quan hệ với Văn gia mà cậu đã nói, nhưng Văn gia chỉ là đĩa ăn sáng thôi.”

Thương Ngạn nhíu mày.

“Tức là,” Bạc Ngật cười, ý vị sâu xa, “Học trò nhỏ này của cậu, hình như cũng không phải người bình thường gì đó.”

“..... Đừng nói nhảm.”

Thương Ngạn rũ mắt. “Tôi nhất định phải biết. Tôi chờ đấy.”

“Được rồi, tôi chỉ muốn thông báo cho cậu một tiếng, đừng gấp quá.”

“.....”

Cuộc gọi kết thúc, anh trả điện thoại lại.

Thương Ngạn rũ mắt, nghe thấy cô gái đang cất điện thoại tò mò hỏi:

“Anh vừa hỏi sinh nhật của em rồi nói còn một năm lẻ tám tháng là có ý gì?”

Thương Ngạn đang tự hỏi chuyện Bạc Ngật vừa để lộ ra trong điện thoại, nghe vậy thì không chút suy nghĩ mà trả lời.

“Khoảng cách đến lúc em thành niên.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Chính Thương Ngạn cũng ngừng suy nghĩ, ngậm trách bản thân vài giây, chẳng lẽ thấy đáng vẻ vô hại của cô gái, không tìm được bật cười.

Tô Mạc Mạc càng khó hiểu, “Tính thời gian thành niên, làm gì?”

“Ồm.....”

Thương Ngạn cười vô lo.

“Thành niên, có thể làm rất nhiều chuyện.”

Tác giả có lời muốn nói: Ngạn ca, mau mau dừng ý định nguy hiểm của cậu lại!

Ngạn ca (lười biếng cười): Tôi nói để đi tiệm net, đừng nghĩ nhiều.

Tô miêu (vô hại và khó hiểu):.....?

*

Sau khi xác nhận mình đã “xong”, Ngạn ca li ên hoàn toàn không muốn làm người.

Hết chương 42

#xanh

Chương 43: Về nhà

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đến tận lúc chuẩn bị rời khỏi bệnh viện, Tô Mạc Mạc vẫn không thể hiểu được ý nghĩa lời vừa rồi của Thương Ngạn.

Trước khi cô muốn hỏi thì một người khác đã ngắt lời trước — — bác sĩ trẻ tuổi lúc trước sau khi rời khỏi bệnh viện, hiện tại đã về lại phòng cấp cứu, thái độ với hai người cũng càng thêm ân cần.

Sau khi xác định được vết bỏng của Thương Ngạn không cần ở lại bệnh viện, anh ta còn vô cùng nhiệt tình đưa hai người rời khỏi phòng cấp cứu, cũng chủ động giới thiệu đường tắt để rời đi.

Tô Mạc Mạc như lọt vào sương mù đi theo đằng sau Thương Ngạn và rời khỏi bệnh viện.

Hiện tại đã gần hai giờ chiều.

Hai người một đường về từ ngọn núi kia, đừng nói cơm trưa, ngay cả một giọt nước cũng chưa uống.

Thương Ngạn suy nghĩ, nghiêng người nhìn cô gái phía sau, “Không đói bụng à?”

Tô Mạc Mạc bị gọi, hoàn hồn lại, thành thật trả lời: “Đói.”

“Vậy dẫn em đi ăn cơm.”

“..... Đi đâu?”

Thương Ngạn không đáp, anh chỉ duỗi tay gọi một chiếc taxi.

Anh mở cửa sau xe ra.

“Vào.”

“.....”

Gương mặt cô gái lộ rõ vẻ chần chờ.

Thương Ngạn nhếch môi.

“Em đang sợ anh bắt cóc bán em đi?”

“Không phải.....”

“Yên tâm.” Thương Ngạn chống một tay vào cửa, cười ghé vào cạnh cửa, đẽ thấp giọng nói vào tai cô gái:

“Nếu thật sự giữ được em trong lòng bàn tay, chắc chắn anh sẽ không nỡ bán đi..... Tự mình giữ gìn r ồi ăn luôn càng tốt.”

Câu cuối cùng rất nhỏ nên Tô Mạc Mạc không thể nghe rõ, nhưng không thể ngăn cản việc cô nhận thấy được người th ầy đáng kính này lại đang lấy việc chọc cô làm niềm vui.

Cô gái tức giận đến mức gương mặt vô thức rụt lại, khom người chui vào xe, không thèm để ý đến Thương Ngạn nữa.

Thương Ngạn cười cười, anh cũng cúi người ng ồi vào theo.

Cửa xe được đóng lại.

Thương Ngạn thu ần thực báo một dãy địa chỉ.

Từ khi đến thành phố C, Tô Mạc Mạc cực kì hiếm khi đặt chân ra khỏi viện đi ầu dưỡng, nên cô cũng không quá quen thuộc với thành phố C lắm.

Ngược lại chính là tài xế taxi, sau khi nghe thấy địa chỉ ấy, thì bất ngờ nhìn hai người Thương Ngạn từ kính chiếu hậu.

— —

Nơi đó là đoạn đường sang quý nhất thành phố C, nói là tắc đất tắc vàng cũng không quá.

Đặc biệt là người sống ở đó, tại sao còn phải ngồi xe taxi chứ?

Tài xế mang theo một bụng nghi hoặc, dẫm chân ga, đi đâu khiến chiếc xe chạy đi.

Khoảng chừng nửa giờ sau, xe chạy đến ngoài rìa một khu biệt thự rồi bị chặn lại.

Có người chạy ra từ phòng bảo vệ, rõ ràng cũng có nghi vấn giống với tài xế. Nhưng ông vẫn rất cung kính, cúi người xuống bên cửa sổ.

Sau khi hạ cửa xe xuống, Thương Ngạn gật đầu nhẹ với đối phương.

Bảo vệ đó sững sốt một chút, “Thương thiếu gia? Sao ngài lại.....”

Ý cười trên mặt Thương Ngạn rất nhạt, không có ý định lên tiếng.

Người bảo vệ đó càng thức thối hơn, nói được một nửa liền nuốt xuống phần còn lại, quay đầu ra hiệu với bảo vệ còn lại trong phòng.

Cánh cổng an toàn đang trước taxi được người trong phòng bảo vệ dùng chìa khóa bí mật trong máy tính mở khóa, cánh cổng kim loại chậm rãi mở ra hai bên.

Taxi chạy vào.

Khu biệt thự này hoàn toàn tách biệt với bên ngoài, hiển nhiên địa hình cũng rất đặc thù, đường nhựa bên trong cánh cổng được trát bằng phẳng và sạch sẽ đến gần như không nhiễm một hạt bụi, ven đường là hoa cỏ cây cối được cắt tỉa rõ ràng, ngoài cửa sổ, khung cảnh vô cùng thân thiện và im ắng.

Bên trong cánh cửa tiên có vết chân*.

*(Đây là gì mình cũng không biết luôn, xin giúp đỡ)

Trên thực tế, cả đoạn đường từ khi tiến vào, Tô Mạc Mạc từ cửa sổ phát hiện ra rằng, bên trong khu biệt thự này khác với nơi ở của Văn gia — — không giống với nơi cư trú, mà giống một công viên tự nhiên rộng lớn, chỉ có vài căn biệt thự nằm lẻ tẻ trong từng góc.

Cách nhau rất xa, không làm phiền nhau.

Cảm giác sinh sống ở đây nhất định giống với sống tại thế ngoại đào viên*.....

*(Thế ngoại đào viên: Theo mình hiểu là vườn đào không nằm trong phạm vi tr ần thế)

“Đúng là khá giống.”

Người ng ồi cạnh đột nhiên lên tiếng.

“.....”

Tô Mạc Mạc ng ẩng ra, sau đó mới phát hiện, hình như cô đã vô thức nói ra lời trong lòng.

Cô quay đ ầu nhìn qua.

Đối diện với ánh mắt nhìn cô không biết đã bao lâu của Thương Ngạn.

“Em thích nơi này?” Thương Ngạn hỏi.

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, “Rất thích hoàn cảnh, nhưng hình như lại quá an tĩnh.....”

An tĩnh đến mức làm người ta cảm thấy lạnh lẽo khó nói ngay trong lúc nắng ấm đang chiếu xuống.

Thương Ngạn tiếc nuối thu h ồi lời muốn nói.

Anh nâng mắt, nói với tài xế taxi:

“Đằng trước queo phải.”

“..... À.”

Tài xế sợ hãi trong lòng đáp.

Ông hiểu hơn so với Tô Mạc Mạc, những người sống trong “công viên” này, đều là những nhân vật lớn đậm chân một cái là cả thành phố C đều chấn động.

Người ngồi đằng sau tuy mang dáng vẻ của một học sinh, nhưng vừa nghe xưng hô của bảo vệ, hiển nhiên rất có địa vị, không biết là công tử nhà ai đây.....

Tưởng tượng như vậy, bàn tay nắm tay lái của tài xế chặt hơn rất nhiều.

Mấy lối rẽ này, đương nhiên đều dẫn đến một căn biệt thự chuyên dụng.

Đi dọc theo con đường Thương Ngạn chỉ, rất nhanh taxi đã chạy đến điểm cuối.

Căn biệt thự được thiết kế rất có phong cách hiện đại xuất hiện trong tầm nhìn của họ.

Cuối đường, đằng trước căn biệt thự, một người phụ nữ ăn mặc mộc mạc nhưng hào phóng đang đứng ven đường.

Thương Ngạn trả tiền xe, kéo cửa xe ra rồi dẫn Tô Mạc Mạc đằng sau cùng nhau xuống xe.

Taxi rời đi, hai người đi qua con đường nhựa sạch sẽ đến đối diện căn biệt thự.

Người phụ nữ đứng ven đường đó có phần kinh ngạc, đang dùng ánh mắt bất ngờ nhìn Tô Mạc Mạc.

Thương Ngạn đi đến giới thiệu cho Tô Mạc Mạc, “Đây là dì trong nhà mời đến chăm sóc anh, gần 50 tuổi. Bà họ Trần, anh gọi bà ấy là dì Trần, em cứ gọi giống anh là được.”

“.....”

Tô Mạc Mạc gật nhẹ đầu.

Lúc này, hai người cũng bước đến trước mặt Trần Uyên Phương.

“Dì Trần,” Thương Ngạn hướng đến Tô Mạc Mạc, “Đây là bạn cùng lớp của con, Tô Mạc Mạc.”

Trần Uyên Phương hoàn hồn, cảm khái gật đầu, “Đúng là một cô bé xinh đẹp.”

Giọng nói của bà dường như mang theo chút khẩu âm địa phương, nghe rất đặc biệt, Tô Mạc Mạc ngoan ngoãn hơi khom người với đối phương, “Chào dì Trần.”

“Không cần khách sáo như vậy.” Trần Uyên Phương cười nhẹ, ngay sau đó nhìn sang Thương Ngạn, khó hiểu hỏi: “Vừa rồi bảo vệ gọi qua đây, dì còn tưởng rằng ông ấy nhìn lầm rồi — — không phải chuyến du thu kéo dài một ngày một đêm sao, làm sao hôm nay có thể về được?”

Đề cập đến chuyện này, cảm xúc trên gương mặt cô gái ảm đạm đi.

Thương Ngạn nhìn lướt qua, vươn tay xoa nhẹ mái tóc dài của cô gái.

“Đi vào rồi nói sau.”

Khi Trần Uyên Phương nhìn thấy động tác của Thương Ngạn, trong mắt xẹt qua một tia ngạc nhiên.

Nhưng bà nén cảm xúc rất nhanh, đáp “ừm” với Thương Ngạn xong liền xoay người mở cửa chính của biệt thự.

Đằng sau còn có tiếng nói vọng đến — —

“Anh đừng sờ đầu em.”

“Tại sao?”

“.....”

“Không nói nguyên nhân, anh coi như không nghe thấy.”

“..... Người ta nói như vậy sẽ không cao.” Nghẹn nửa ngày, giọng nói của ủy khuất của cô gái vang lên.

Nam sinh bật cười, “Bọn họ lừa em.”

“— — anh lại sờ!”

“Sự phụ đem khả năng cao lên chia cho em một chút.”

“.....”

Trần Uyên Phương đang đưa lưng về bọn họ nghe thấy giọng trêu ghẹo cô gái của người kia, biểu cảm không khống chế được sự kinh ngạc, đồng thời cũng xen lẫn chút do dự và chần chừ.

Bà bấm mật khẩu cửa, đẩy cửa chính ra và xoay người đón hai người đi vào.

Nhiệt độ trong biệt thự được giữ ở mức thích hợp nhất, 26 độ C.

Thương Ngạn lấy áo khoác đang đặt trên vai xuống, áo lông đen bị cắt phần cánh tay cùng với băng vải trắng liền lộ ra.

Trần Uyên Phương vừa xoay người định nói gì đó sợ tới mức sửng sốt
— —

“Sao lại thế này!”

Tô Mạc Mạc muốn lên tiếng nhưng Thương Ngạn đã tùy tiện dẫn dắt câu chuyện.

“Không sao,” anh cười, “Bị lò nướng làm phỏng nhẹ thôi.”

Sắc mặt Trần Uyên Phương không đẹp lắm — —

“Đã bỏng thành như vậy rồi, còn nói là phỏng nhẹ thôi? Con còn dùng từ "thôi" với dì.”

Bà không yên tâm, muốn đi lên xem xét, “Vết thương xử lý thế nào rồi? Có cần đi gọi bác sĩ đến xem cho con không?”

“Hôm nay không cần, chờ ngày mai đổi thuốc đi.”

Thương Ngạn nói, đề tài được chuyển đi.

“Dì Trần, cơm trưa hôm nay của tụi con bị ngâm nước nóng với lò nướng rồi, dì xem.....?”

Nghe nói hai người còn chưa ăn trưa, Trần Uyên Phương bất đắc dĩ đáp: “Sao lại không gọi sớm về cho dì, dì sẽ chuẩn bị kỹ hơn cho hai đứa?”

Nói xong, bà mới nhớ tới nguyên nhân.

Trần Uyên Phương oán hận lườm Thương Ngạn một cái, “Con xem con đi, bản thân thì không chịu chuẩn bị điện thoại, còn liên lụy con gái người ta chịu đói cùng con — — hai đứa đợi chút, dì đi chuẩn bị liền đây.”

Nói đoạn, Trần Uyên Phương lo lắng nhìn sơ qua cánh tay Thương Ngạn, rồi vội vàng đi vào gian bếp trong phòng ăn.

Phòng khách chỉ còn lại hai người Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc nhìn một vòng quanh căn biệt thự, không thấy được bất kỳ ai hay tiếng động nào khác, cô tò mò nhìn Thương Ngạn.

“Chú dì không về sao?”

“.....”

Ánh mắt Thương Ngạn lóe lên. Một giây sau, khóe miệng anh cong lên.

“Anh không sống cùng bọn họ.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Tuy trên mặt nam sinh là nụ cười, nhưng trong đôi mắt đen như mực kia thì không hề nhìn thấy một cảm xúc nào liên quan đến việc tươi cười.

Trong lòng Tô Mạc Mạc xẹt qua chút suy đoán, cô cũng không hỏi tiếp.

Ngừng hai giây, không biết Thương Ngạn nghĩ tới gì đó, cười nhẹ nói, “Vì thế, sau này em có thể tới bất kì lúc nào.”

Lúc này, đôi mắt đen kia thật sự hiện lên ý cười.

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Quan hệ nhân quả “vì thế” này, được cấu thành như thế nào vậy?

Hai người ăn một bữa “cơm trưa” đơn giản, Thương Ngạn mang Tô Mạc Mạc lên lầu tham quan và giới thiệu phòng.

Khi vừa đi vào thư phòng, điện thoại bàn với nhiều sợi dây gấn kết vang lên.

“Chờ anh một lát.”

Thương Ngạn đi qua, lập tức có chút bất ngờ khi thấy số gọi đến.

Anh giơ tay ý bảo Tô Mạc Mạc im lặng, sau đó mới khoanh tay ấn loa.

Giọng nói nôn nóng của Ngô Hoằng Bác truyền ra từ microphone — —

“Alô alô alô? Là cha Ngạn à??”

Thương Ngạn thấy cái đầu nho nhỏ tò mò xuất hiện dưới mí mắt mình, không khỏi phân tâm.

Anh rũ mắt, “ừ” một tiếng, hơi không chút để ý nói:

“Chuyện gì vậy?”

“— — cha Ngạn, tôi nghe nói cậu bị lò nướng đập trúng! Có thật không!?”

Bên cạnh truyền đến một tiếng nhắc nhở, nghe tiếng thì có vẻ là Loan Văn Trạch, “Nếu là giả, hẳn là bây giờ Ngạn ca đang du thu trên núi, sẽ không nhận được điện thoại của cậu.”

“À à.....”

Ngô Hoàng Bác bên kia điện thoại rõ ràng sửng sốt vài giây rồi lập tức bắt đầu gân cổ gào lên — —

“Vậy tức là bị phỏng thật? Mẹ nó, cha Ngạn không sao chứ?? Cậu chính là hi vọng của cả tổ chúng ta — — tay của cậu càng là bảo bối! Cũng không thể bị một sự cố trong chuyến du thu hủy hoại chứ!”

Thương Ngạn bị Ngô Hoàng Bác làm ồn đến mức nhức đầu.

Anh ghét bỏ “chặc” một tiếng.

Tiếng lầm nhảm của Ngô Hoàng Bác bị chặn.

Tô Mạc Mạc đứng kế bên nghe thấy, rất ngạc nhiên.

Thương Ngạn duỗi tay gõ gõ mặt bàn, có phần không kiên nhẫn.

“Ai nói cho cậu biết?”

— —

Nếu Ngô Hoàng Bác đã biết, vậy hơn nửa trường đầu đã biết.

“Cha Ngạn, hiện tại trong trường đã truyền đi khắp nơi rồi, nói cấu anh hùng cứu mỹ nhân, xả thân cứu học trò nhỏ, còn nói than lửa còn đang cháy

trong lò nướng rơi thẳng xuống người cậu, còn nói — —”

Thương Ngạn không nghe nổi nữa.

Anh cười nhạt, “Còn nói gì, tôi trọng thương không qua khỏi, buông xuôi nhân gian?”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Câu này hơi ghê, cậu ta không dám đáp.

Tô Mạc Mạc nghe được không nhin được nữa, nhỏ giọng nở nụ cười.

Vừa nghe thấy tiếng này, âm lượng hưng phấn của Ngô Hoàng Bác vang lên — —

“Ai? Ai ai? Có phải tôi nghe thấy tiếng mỹ nhân Tiêu Tô của chúng ta hay không — — các cậu có nghe không, không phải ảo giác của tôi đúng không?”

“Không phải.”

“Ừ, tôi cũng nghe thấy.”

“Thì ra Tiêu Tô và Ngạn ca đang ở cạnh nhau, chúng ta cứ yên tâm — —”

Tiếng cười ngây ngô của Ngô Hoàng Bác bỗng dừng dừng lại, hết như con vịt bị người ta siết cổ.

Vài giây sau, hơi thở đối diện bất ngờ trở nên hoảng sợ — —

“Khoan đã, cha Ngạn, không phải cậu đang nhận điện thoại ở nhà sao, cậu muốn làm gì với Tiêu Tô của chúng ta vậy!!?”

Cụm từ “Tiêu Tô của chúng ta” có trong mỗi câu đã thành công đung vào đường dây cao thế của Thương Ngạn.

Cặp mắt anh tối đen.

Sau vài giây yên lặng.

Thương Ngạn đột nhiên nhấc tay phải của mình lên, hôn lên mu bàn tay của chính mình.

— —

Tiếng nước rất nhỏ dễ dàng làm người ta liên tưởng vang lên.

Toàn bộ tập thể bên kia đều đứng hình.

Thương Ngạn khẽ liếm quai hàm trên, cười nhẹ.

“Các cậu đoán gì, thì là cái đó.”

Tác giả có lời muốn nói: Cha Ngạn: Các cậu vừa nói Tiểu Tô của ai:)

Hết chương 43

Chương 44: Làm ấm giường cho sư phụ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cả nửa tổ máy tính đầu tiên lên hết rồi.

Ngô Hoàng Bác ấm ức cúp máy trước, trốn tiết tự học và khóa huấn luyện để chạy ra hướng công trường.

Phòng trực của trường vô cùng khoan dung với học sinh của tổ máy tính, cũng hiểu rõ hướng học tập của bọn họ khác xa với học sinh bình thường, nên bây giờ thấy vậy cũng mở một mắt nhắm một mắt thả bọn họ ra.

Hồi học kì I, vì tòa lầu khoa học kĩ thuật bị mượn dùng tạm, có một đoạn thời gian cứ đến cuối tuần là phải dời đến nhà Thương Ngạn để huấn luyện.

Do đó bọn họ rất quen thuộc với nhà của Thương Ngạn.

Ngay cả bảo vệ ngoài cửa cũng có ấn tượng với bọn họ, phát tay cho phép chiếc taxi thứ hai của ngày hôm nay chạy vào.

Trở về phòng bảo vệ, người đó cầm ly uống ngụm nước, vui đùa cùng đồng nghiệp — —

“Tới chỗ này lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy “các quý nhân” bình dân như vậy đúng không?”

“Đúng là vậy thật.” Vị đồng nghiệp kia cũng đồng cảm, “Thương thiếu gia này là nhà ai thế, trong ấn tượng của tôi, thành phố C đâu có nhà giàu nào họ này đâu?”

“Haiz,” người bảo vệ vừa đi vào đặt ly nước xuống, cười, “Cái ao nhỏ như thành phố C này, cũng chỉ là nước cạn thôi, chứa được cá chép vàng

thì thôi, còn chưa được cả r ờng sao? — — người ta cũng không phải xuất thân từ cái nơi nhỏ bé này của chúng ta.”

“..... Bối cảnh lớn đến vậy?”

“Được r ồi, đừng hỏi thăm, tôi không biết cụ thể, nhưng sau này khi thấy vị thiếu gia nhỏ đó, cậu chỉ cần hiểu rõ là được.”

“.....”

Bên kia.

Trần Uyên Phương nhận được thông báo từ phòng bảo vệ xong thì báo cho Thương Ngạn tin này.

Thương Ngạn nghe vậy, cười nhạo một tiếng, ngữ khí khinh miệt nói:

“Thật thiếu kiên nhẫn.”

“.....”

Bên cạnh Tô Mạc Mạc lén trừng anh một cái.

— — nếu không phải do người này thiếu kiên nhẫn trước, thì đám Ngô Hoàng Bác làm sao có thể chạy đến.

Thương Ngạn dời mắt, nhìn qua Tô Mạc Mạc.

Anh nhìn chăm chăm hai giây và nheo mắt lại.

“Nhóc con, có phải em đang chờ th ần anh hay không?”

“.....!”

Đôi mắt Tô Mạc Mạc trợn to.

Thương Ngạn bật cười, duỗi tay vò rối mái tóc mềm mượt của cô gái cho hả giận.

“Không thể nói dối.”

Tô Mạc Mạc muốn tránh ra nhưng không thể, bị xoa đầu như thế thì không khỏi bực mình.

“Sự phụ mới là người nói dối nhiều nhất.....”

Ánh mắt Thương Ngạn chột lóe, hiểu ngay rằng cô đang ám chỉ trò đùa ban nãy của mình ở thư phòng.

Anh sung sướng cười khẽ.

Canh lúc Trần Uyên Phương đi ra nghênh đón bọn Ngô Hoảng Bác, đưa lưng về bọn họ, Thương Ngạn cúi người về phía trước, từ đằng sau áp sát bên tai cô gái — —

“Muốn học à? Sự phụ có thể chậm rãi dạy em.”

Nửa câu cuối, từng chữ đều bị anh ép đến trầm thấp xen lẫn với một chút phóng túng.

Vành tai Tô Mạc Mạc nóng lên, trong lòng dâng lên cơn tức vô lực.

Xúc động muốn cắn hoặc đá anh một cái lại nổi dậy, nhưng vì Tô Mạc Mạc suy xét đến cánh tay người này còn đang bị thương nên cô mới nỗ lực đè xuống.

Không thể trêu vào nhưng có thể chạy trốn — — Tô Mạc Mạc tránh thoát Thương Ngạn, vọt qua bên cạnh.

Không lâu sau, đám Ngô Hoảng Bác theo sau Trần Uyên Phương đi vào.

— — cả bọn đều im lặng, hoàn toàn không có sự ồn ào ầm ĩ trong điện thoại.

Thoạt nhìn giống như một đàn gà con an tĩnh.

Thấy khoảng cách một mét giữa Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc, Ngô Hoàng Bác thở ra một hơi thật dài.

“Xem ra cuối cùng cha Ngạn cũng có một chút lương tri, không làm gì với Tiểu Tô của chúng ta.”

Loan Văn Trạch bên cạnh do dự.

“Shhh, làm gì vậy, Tiểu Tô đang trốn Ngạn ca đấy.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “????”

Dưới ánh mắt lên án của Ngô Hoàng Bác, cả đám đi vào thư phòng — — lúc trước khi tổ máy tính đến đây, bọn họ cũng lấy nơi này làm căn cứ.

“Dì đi chuẩn bị nước trái cây cho các con đây.”

Trần Uyên Phương nói xong thì đóng cửa thư phòng lại và xuống lầu.

Ngô Hoàng Bác lập tức đi đầu, đem sự lên án chuyển dời từ ánh mắt vào trong lời nói thực tế — —

“Cha Ngạn, rốt cuộc là lúc nãy trong điện thoại, cậu đã làm gì với Tiểu Tô của chúng ta vậy?”

“.....”

Thương Ngạn lười biếng cười, “Cậu đoán đi.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Tôi không đoán!”

Tô Mạc Mạc đứng bên cạnh nghe không lọt tai, lén lờm Thương Ngạn một cái, mới quay mặt thấp giọng nói: “Anh ấy hôn mu bàn tay của mình.”

Mọi người trong tổ máy tính ngây ra.

Im ắng vài giây.

Ngô Hoàng Bác: “Cha Ngạn vẫn là người phóng đảng nhất.”

Những người còn lại vô cùng đờng ý gật đầu, dờn ánh mắt lên án và chỉ trích lên người Thương Ngạn.

Thương Ngạn làm như không thấy, chân sau bắt chéo, tựa người vào cái bàn làm từ gỗ đặc trong thư phòng, thưởng thức khối rubik bằng kim loại nặng trĩu trong tay.

Khóe miệng nhếch lên như có như không, trên gương mặt anh tuấn là ý cười chây lười.

Ngô Hoàng Bác thở phào nhẹ nhõm, tận tâm tiến lên “khuyên nhủ”.

“Cha Ngạn, tục ngữ nói rất đúng, thỏ khôn không ăn cỏ gần hang, huống chi Tiểu Tô còn là học trò của cậu — — hơn nữa cha Ngạn là tai họa của nữ sinh toàn trường nhưng vẫn giữ gìn tấm thân trong trắng tại tổ máy tính của chúng ta, rất tốt!”

“.”

Thương Ngạn lãnh đạm liếc cậu ta, cười như không cười.

“Cậu tới đây để dạy dỗ tôi?”

“.....”

Ngô Hoàng Bác cảm giác được sự uy hiếp từ cái liếc mắt này, tạm dừng ba giây rồi lạnh lẽo gật đầu.

Cậu ta giờ laptop trong lòng ngực lên, biểu cảm trong nháy mắt trở nên thành khẩn — —

“Chúng tôi tới đây để xin được dạy dỗ.”

Vào đầu tháng 12, sẽ có một cuộc thi về máy tính cấp tỉnh với giá trị giải thưởng rất cao, toàn bộ tổ máy tính — ngoại trừ Thương Ngạn — — đầu đã bắt tay chuẩn bị từ cuối tháng 10.

Dương nhiên Thương Ngạn biết rõ mục đích đến đây của bọn họ.

Anh làm ra vẻ suy tư gì đó, đứng xuống từ cái bàn gỗ, đi đến cạnh Tô Mạc Mạc, “Chiều nay anh đi huấn luyện cho bọn họ, em đến thư phòng tự học được không?”

Từ lúc đầu, Tô Mạc Mạc đã để ý đến mỗi người đang mang theo laptop, nghe vậy trông mong nhìn Thương Ngạn.

“Em có thể ở lại nghe chung không?”

Đối diện với cặp mắt trù mến ngây thơ vô tội này, bất cứ ai cũng không thể từ chối được.

Thương Ngạn: “Không được.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn rũ mắt cười.

“Bọn họ định chuẩn bị thi đấu, trọng điểm huấn luyện chính là các loại ngôn ngữ lập trình và các phép tính tối ưu hóa, mà em còn chưa đến trình độ này — ngoại trừ C và C++, Java, Kotlin và Python* em đầu dốt đặc cán mai — ở lại cũng chỉ vô dụng.”

*(C, C++, Java, Kotlin, Python: Các loại ngôn ngữ lập trình)

Tô Mạc Mạc thất vọng cúi đầu.

Thương Ngạn: “Quan trọng nhất đó là — một tuần nữa là đến kỳ kiểm tra giữa kỳ, không phải em nói muốn đuổi kịp được anh sao?”

“.....” Tô Mạc Mạc trầm mặc vài giây, gật đầu, “Em nên học sách gì?”

Thương Ngạn dẫn cô vào phòng trong của thư phòng.

“Sách giáo khoa và tài liệu tham khảo lớp 11 và 12 đều nằm trong tủ đứng bên tay trái, đã được đánh dấu và phân loại hết, em cứ lấy dùng đi.”

“.....”

Phòng trong của thư phòng có khung cửa sổ sát đất rất lớn, có lẽ ngoài cửa sổ là nhà ấm trồng hoa, cành hoa nhỏ vụn xinh đẹp vươn lên ngoài cửa sổ, hồng nhạt, đỏ, tím nhạt, từ sáng đến đậm, loang lổ khiến người khác lóa mắt.

Tô Mạc Mạc không khỏi dừng bước, nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, vô thức cảm thán.

“Thật đẹp.....”

Thương Ngạn bất đắc dĩ, “Siêng năng học hành?”

“.....”

Tô Mạc Mạc thu mắt, ngoan ngoãn gật đầu, đi đến giữa căn phòng và ngồi vào sau bàn sách màu trắng đơn giản theo phong cách châu Âu.

Thương Ngạn dựa vào cạnh cửa nhìn cô.

“Em có biết rằng có thể anh sẽ vào đây kiểm tra không?”

Tô Mạc Mạc ngây người.

“..... Sẽ ư?”

Thương Ngạn nheo mắt, con ngươi tối đen.

“Sẽ.”

“Ồ.”

Tô Mạc Mạc tiếc nuối cúi đầu.

Cô gái chỉ kém viết dòng chữ “em vốn muốn trộm ngắm hoa” lên mặt.

Thương Ngạn giận đến bật cười.

Anh thẳng người dậy, đi vào phòng, đến tận sau bàn sách mới dừng lại.

Cô gái đang đứng bên bàn bị anh áp xuống, hai tay anh chống xuống hai bên người cô, bao vây cô ở giữa mình và bàn sách.

Thương Ngạn cúi đầu.

Tô Mạc Mạc sợ tới mức ngẩn ra, bất an nhìn nghiêng về cánh cửa thông với gian bên ngoài còn đang khép hờ.

— —

Tiếng đám Ngô Hoàng Bác nghiêm túc thảo luận về các thuật toán loáng thoáng truyền vào trong.

Thương Ngạn híп tròng mắt.

Dừng vài giây.

Anh cúi đầu, thổi nhẹ vào thái dương của cô gái.

“.....!”

Tô Mạc Mạc còn đang nhìn cánh cửa bỗng nhiên cứng người.

Qua vài giây, cô mới trợn to hai mắt, không thể tin được nói:

“Anh.....”

Thương Ngạn thu được hiệu quả vừa lòng, im lặng cười.

Anh rũ mắt, ý cười biếng nhác, con người đen nhánh lại đang cất giấu ánh sáng nguy hiểm.

“Có biết nếu bị anh phát hiện em không nghiêm túc tự học thì sẽ xảy ra chuyện gì không?”

“.....”

Tô Mạc Mạc cẩn thận nuốt ngụm nước bọt.

Đại não trống rỗng, vành tai bị thổi hơi hậu tri hậu giác nóng lên, trở nên tê dại.

Cuối cùng cô chỉ có thể chậm chạp lắc đầu.

Thương Ngạn thông thả giơ tay phải lên, gõ nhẹ vào trán cô gái.

“Tin anh đi..... Em sẽ không muốn biết đâu.”

Anh thu tay, đứng thẳng dậy lần nữa, liếc mắt qua tủ đứng gần đó.

“Siêng nâng học hành?”

“Biết, biết rồi.”

Tô Mạc Mạc vừa hồi thần tò đọt “kinh hách” vừa rồi, vội vàng chống người — — mới nãy cô đã xem bị người này đề lên bàn sách rồi.

Lúc này Thương Ngạn mới rời đi.

Ra khỏi phòng, anh giữ sắc mặt bình tĩnh khép cửa phòng lại.

Sau khi khe hở cuối cùng được đóng chặt, tay của nam sinh cũng không rời khỏi tay nắm cửa màu vàng kim nhạt.

Anh dừng ở đó, chậm rãi thả lỏng vai lưng căng chặt, chống trán lên cửa.

Thương Ngạn r ầu rĩ cười khẽ.

Có chút không thể kiềm chế.

Xém chút nữa.....

Xém chút đã không thể nhịn được.

Quả nhiên, có vài khoảng cách nguy hiểm tốt nhất không nên ném thử — — đặc biệt là, khi làm người ta quên hết tất cả điểm giới hạn của mình.

.....

Khi Trần Uyên Phương đem trái cây vào phòng trong cho Tô Mạc Mạc, gian ngoài của thư phòng chính là thời điểm “náo nhiệt” nhất.

Hiệu quả cách âm của phòng rất tốt.

Nên khi Trần Uyên Phương đẩy cửa tiến vào, tiếng động đột ngột vọng vào làm cô gái đang nghiêm túc ngồi trước bàn tự học kinh ngạc giật mình.

Cô mông lung ngẩng đầu qua nhìn, thấy Trần Uyên Phương đang đi tới, bà đem cái khay trong tay đặt xuống một góc của bàn sách.

Trái cây được gọt sẵn và một ly sữa ấm được đặt vào t ần tay của Tô Mạc Mạc.

“..... Cảm ơn dì Tr ần.”

Tô Mạc Mạc kinh ngạc nhìn thoáng qua cửa phòng, vì động tĩnh truyền vào từ bên ngoài mà bất an.

Trần Uyên Phương cười một cái, “Đừng khách sáo. Tiêu thiếu gia không nói, sao dì còn không biết được chứ, thì ra mỗi ngày thẳng bé chuẩn bị một bình sữa bò nóng là vì con à?”

Nhắc tới chuyện này, Tô Mạc Mạc có hơi ngượng ngùng.

Cô gật đầu rồi mới vươn đầu ngón tay từ trong tay áo ra, chậm chạp kéo ly sữa bò qua.

Cô khép hai tay lại, ôm nó vào lòng bàn tay, xúc cảm ấm áp lan đến tận đáy lòng.

Khóe mắt Tô Mạc Mạc mềm đi.

Trần Uyên Phương bên cạnh nhìn vậy thì cảm khái — — cô bé ngoan ngoãn xinh đẹp như này, đúng là rất dễ khiến người khác yêu thích.

“Đây là tiêu thiếu gia dặn riêng để đi chuẩn bị cho con.”

Tô Mạc Mạc thật sự rất ngượng, cô đành chỉ ra gian ngoài hỏi.

“Bọn họ thường xuyên tới đây sao?”

“Cũng không hẳn là thường xuyên, học kỳ 1 nhiều hơn một chút.” Trần Uyên Phương nghĩ ngợi, “Nhưng chắc cũng chỉ khoảng gần 10 lần.”

Tô Mạc Mạc gật đầu.

“Nhưng con là cô gái đầu tiên tiêu thiếu gia dẫn về đây.”

Trần Uyên Phương tươi cười cúi đầu nhìn Tô Mạc Mạc.

Gương mặt Tô Mạc Mạc hơi nóng.

Không biết sao cô cảm thấy trong mắt Trần Uyên Phương lại có ý trêu chọc.

Phòng trong im ắng làm nổi bật âm lượng ngoài cửa.

Tô Mạc Mạc bất an nhìn qua.

“Vậy lần nào bọn họ cũng như vậy sao?”

Nhắc đến đây, Trần Uyên Phương hơi bất đắc dĩ.

“Không đến mức lần nào cũng thế, nhưng cũng rất thường. Đúng là lần đầu tiên dì còn bị bọn họ làm sợ hãi, còn sợ bọn họ đánh nhau luôn đó chứ — — sau đó thì quen dần.”

Tô Mạc Mạc nghe vậy thì ngậy ra.

..... Việc mắng nhau như này cũng có thể quen được sao?

Trần Uyên Phương để ý thấy biểu cảm thay đổi của cô, không khỏi bật cười.

“Bọn họ đều thích cãi nhau như thế nhưng vẫn không ảnh hưởng lẫn nhau — — cãi nhau xong lại kề vai sát cánh.”

Trần Uyên Phương nói xong, ôn hòa đưa ra lời mời với Tô Mạc Mạc: “Đi, dì dẫn con đi xem thử.”

Tô Mạc Mạc do dự.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không kìm nén được tò mò dưới đáy lòng, tay chân nhẹ nhàng đi theo sau Trần Uyên Phương ra ngoài.

Hai người đi qua cánh cửa ngăn cách, tiến vào gian ngoài.

Hiện tại cũng không còn sớm nữa.

Bên ngoài gian cửa sổ sát đất, bức màn dày nặng được kéo vào, không có tia sáng nào lọt vào, trong phòng càng thêm ảm đạm u ám.

Chỉ ánh đèn từ máy chiếu tỏa ra vài tia ánh sáng nhàn nhạt.

Gần đó.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đang tranh chấp vì một phép tính tối ưu hóa.

Tô Mạc Mạc đã quen với một Loan Văn Trạch xưa nay kiêu lời, cậu ta rất ít khi nói chuyện lớn tiếng với người khác, đây là lần đầu tiên cô nhìn

thấy cậu cãi lại người ta đến mặt sắp đỏ tai sắp hồng lên rồi.

Còn bên kia.

Nền đen chữ trắng được máy chiếu chiếu lên bức tường.

Thương Ngạn ngồi nghiêng trên bàn sách bằng gỗ đặc, chân sau chống đất, tay phải đặt trên quyển vở trên bàn, bình tĩnh viết. Đồng thời tay trái anh cầm một cây bút laser, điểm laser màu đỏ hiện lên trên vách tường. Theo sự chuyển động của bút laser, anh đang dùng ngữ điệu nghiêm túc phân tích gì đó với hai nam sinh bên cạnh.

Dưới ánh sáng ảm đạm, gương mặt nghiêng của nam sinh ngồi trên bàn sách càng trở nên sắc bén, mũi cao thẳng, râu mi, môi mỏng khép mở.

Đường cong sắc sảo nhưng đẹp đẽ.

Âm điệu thông dong, giọng nói trầm ổn hữu lực, từ ngữ biểu đạt rõ ràng, súc tích và logic.....

Lộ ra một loại lực hấp dẫn chói mắt người khác.

Tô Mạc Mạc nhìn đến xuất thần.

“Thế nào, có phải trạng thái nghiêm túc càng thêm mị lực chứ?”

Trần Uyên Phương đứng bên cạnh mỉm cười hỏi.

“Ừm..... Hả?”

Tô Mạc Mạc lấy lại tinh thần chậm mất nửa nhịp, khi hiểu được ám chỉ như có như không trong lời của Trần Uyên Phương, cô có chút không được tự nhiên.

“Dì Trần đừng..... Đừng hiểu lầm..... Thương Ngạn là sư phụ con, con cũng là thành viên của tổ.....”

Gần đến âm cuối, Tô Mạc Mạc càng thấy chột dạ, âm lượng cũng bất giác nhỏ đi.

Dường như có một tiếng nói phản bác dưới đáy lòng: Không phải, mà nói dối, không phải như vậy.

Tô Mạc Mạc sợ hãi vì âm thanh này.

Trần Uyên Phương nghe thấy giọng nói càng ngày càng nhỏ của cô, cười chọc, “Dì đang nói bọn họ, đâu có chỉ riêng vào ai nói đâu, có phải không?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Người nhà này đâu am hiểu việc đào hố người khác sao.....

Tô Mạc Mạc kiên chế thay đổi cảm xúc, nhỏ giọng nói: “Dì Trần, con quay về học tiếp.....”

Nói xong, cô khom người với Trần Uyên Phương, lập tức vội vàng chạy vào phòng trong, dáng vẻ như đang chạy trốn chết.

Trần Uyên Phương lắc đầu cười.

.....

Huấn luyện kịch liệt của buổi trưa kết thúc.

Khi đám Ngô Hoàng Bác ra ngoài biệt thự, bầu trời bên ngoài đã tối sầm.

Trần Uyên Phương đã dặn tài xế chờ trước ngoài cửa.

Ngồi vào xe, Ngô Hoàng Bác còn đang lưu luyến nhìn ra ngoài cửa sổ thăm dò — —

“Cha Ngạn, Tiểu Tô của chúng tôi đâu rồi, sao cậu ấy lại không ra vậy? Nhà cậu ấy xa như vậy, trên đường trở về chắc hẳn rất nhàm chán, hay là

cứ đi cùng bọn này, bọn này đưa cậu ấy về nhà nha??”

Thương Ngạn kết thúc mấy tiếng đồng hồ giảng bài, lúc này càng lười biếng hơn so với người khác.

Nghe vậy, anh cũng chỉ tùy tiện nhìn xuống.

Cười như không cười liếc qua cửa sổ xe một cái.

“Liên quan gì đến cậu.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Cha Ngạn!! Trời đã tối rồi!! Cậu mau thả Tiểu Tô của chúng tôi về nhà đi — — nếu không về trời sẽ khuya mất ưm ưm ưm.....”

Ngô Hoàng Bác còn chưa dứt lời, một bàn tay đã vươn ra từ trong xe bịt kín miệng cậu ta lại.

Sau đó Loan Văn Trạch về mặt bình tĩnh ấn cửa sổ xe, đồng thời vẫy tay tạm biệt với Thương Ngạn — —

“Ngạn ca, tạm biệt. Dì Trăn, hôm nay làm phiền ngài, gặp lại sau.”

“.....”

Thương Ngạn vừa lòng gật đầu.

Cửa sổ xe đóng lại.

Tài xế khởi động xe lên đường.

Mãi đến khi xe chạy được vài chục mét, Loan Văn Trạch mới thả tay ra.

Ngô Hoàng Bác uất ức: “Lão Loan, cậu đang lấy việc công báo thù riêng đấy!”

Thoát khỏi trạng thái huấn luyện, Loan Văn Trạch tựa như đã phong ấn tính tình dữ dằn kia, nghe vậy tốt tính than một tiếng.

“Tôi đã cứu cậu.”

Ngô Hoàng Bác: “.....? Người cần được cứu nhất là Tiểu Tô, cậu ấy đã sắp bị móng vuốt ma quỷ chop lấy rồi!”

Bên cạnh có nam sinh không nhịn được bật cười, “Nếu cậu nói thêm hai câu nữa, tôi thấy ánh mắt kia của Ngạn ca có thể băm vằm cậu tại chỗ đấy, cũng không phải không thể lấy cậu làm phân bón cho mấy khóm hoa ngoài biệt thự đâu.”

“.....”

Ngô Hoàng Bác hậu tri hậu giác run rẩy.

“Khủng bố như vậy sao?”

“Ừ, cực kì khủng bố.

”

Nam sinh trong tổ ng ồi ở ghế phụ cũng hát đệm thêm.

Ngô Hoàng Bác: “..... Nói vậy tức là tôi vừa nhặt lại cái mạng sao? Nhưng Tiểu Tô của chúng ta thì làm sao bây giờ, nằm trong tay cha Ngạn cần thú —— à không, bác tài xế chưa nghe thấy gì đúng không.....”

Cậu ta đề nhỏ giọng, “Nằm trong tay cha Ngạn, Tiểu Tô phải làm sao bây giờ?”

Tài xế bị cậu ta chọc cười nhưng vẫn giữ im lặng.

Loan Văn Trạch cũng cười, “Tính cách của Ngạn ca ra sao, không phải cậu không biết —— lúc trước ngay tại tiệc sinh nhật của Thư Vi, đã bị buộc đến như vậy, cậu ấy cũng có làm gì đâu, cậu còn không tin nhân phẩm của cậu ấy sao?”

Ngô Hoàng Bác suy nghĩ, nửa tin nửa ngờ. “Nói vậy cũng đúng, nhưng tôi vẫn cảm thấy.....”

“Cảm thấy gì?”

Ngô Hoàng Bác nghĩ ngay ngừng lại, nói thềm, “Là cảm thấy gần đây cha Ngạn thay đổi rất nhiều, rất không an tâm — — cậu ấy sẽ để Tiêu Tô của chúng ta về nhà chứ!?”

“Cậu nghĩ quá nhiều rồi!”

Nam sinh bên cạnh cười đấm cậu ta.

“Chỉ mong là vậy.....”

Cùng lúc đó, trong biệt thự.

Thương Ngạn nhìn cô gái đang dọn dẹp sách vở, khẽ nhướn mày:

“Thật sự muốn về?”

Tô Mạc Mạc trịnh trọng gật đầu.

“Đương nhiên phải về”

“Không phải lúc trước đã thông báo cho bọn họ, du thu lần này kéo dài một ngày một đêm sao.”

“Nhưng bây giờ em đâu có du thu.....” Tô Mạc Mạc ngừng đầu nhìn Thương Ngạn, biểu cảm trịnh trọng, “Nói dối là không tốt, vì sau này rất mệt mỗi khi phải theo tới cùng.”

Thầy dáng vẻ cô gái nghiêm mặt truyề thụ triết học cuộc đời cho mình, Thương Ngạn mỉm cười, dời tầm mắt.

“Chậc, tiếc thật.”

“Tiếc cái gì?”

Thương Ngạn liếm hàm răng, thấp giọng cười, “Còn tưởng cuối cùng cũng mang học trò nhỏ về nhà, có người làm ấm giường cho anh.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô tức giận trừng anh một cái, dọn dẹp xong thì cần điện thoại.

Tô Mạc Mạc bấm vào số của Văn Trình Châu trong danh bạ.

Vài giây sau.

Tô Mạc Mạc khó hiểu nhìn cuộc gọi tự động kết thúc.

“Hả..... Tắt máy?”

Vì kinh ngạc quá mức, biểu cảm cô gái có phần ngây người.

Thương Ngạn nghe vậy, nghiêng đầu nhìn.

Cô gái ngẩng đầu sau bàn sách chưa bỏ cuộc, gọi lại lần nữa.

— —

Vẫn tắt máy.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn sung sướng cười nói.

“Nhóc con, tối nay nhớ đi làm ấm giường cho sư phụ.”

Tác giả có lời muốn nói: Tô Miêu: Dỗi khóc.jpg

—

Mọi người có ai có thể giúp mình sửa lỗi chính tả không, do mình không có thời gian sửa, yêu cầu thì chỉ cần cẩn thận, mình sẽ gửi chương

mới cho bạn theo lịch cố định, bạn nào có ý định thì nhắn tin với mình nhé.
Cám ơn.

Hết chương 44

#xanh

Chương 45

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuối cùng Tô Mạc Mạc vẫn ngủ lại ở nhà Thương Ngạn.

Trước khi ăn tối, Trần Uyển Phương đã dọn dẹp một căn phòng cho khách giúp cô, chặt đứt con đường chọc cô của Thương Ngạn.

Thương Ngạn cũng thật sự không đùa Tô Mạc Mạc nữa.

— —

Kết thúc bữa tối, chờ khoảng nửa tiếng để tiêu hóa thức ăn xong, Tô Mạc Mạc liền bị Thương Ngạn xách vào thư phòng.

Sách giáo khoa và tài liệu tham khảo về ba môn hóa học, vật lý, sinh học được xếp thành hai chồng cao ngất đặt vào giữa bàn sách màu trắng.

Tô Mạc Mạc vừa bước vào đã kinh sợ vì hai chồng sách này.

Phát hiện được bước chân chần chừ của cô gái, Thương Ngạn duỗi tay, cửa phòng đằng sau bị anh đóng lại.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn vòng qua cô, đi đến trước bàn, vỗ vỗ hai chồng sách giáo khoa và tài liệu tham khảo.

“Giữa trưa mai bọn họ mới về từ ngọn núi kia, buổi chiều mới chính thức đi học — — trước lúc đó, anh sẽ cùng em xem lại tất cả kiến thức nửa học kỳ trước của ba môn lý hóa sinh.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Chân có chút nhũn ra.

Tiếc rằng Thương Ngạn không cho phép cô từ chối, một tay kéo ghế dựa phía sau bàn sách ra.

Tô Mạc Mạc đứng tại chỗ trì trệ vài giây, sau đó mới sống không còn gì luyến tiếc đi qua đó.

Một ngày nhẹ nhàng như vậy nhưng đối với Tô Mạc Mạc thì chả khác gì địa ngục, vào lúc gần tối như thế này, cứ như vậy không báo trước mà bắt đầu.

May là Thương Ngạn hiểu biết căn kẽ chương trình học, cách giải thích về kiến thức cũng rất đơn giản nhưng đầy đủ và dễ hiểu. Tuy Tô Mạc Mạc nghe suốt đêm nên hơi nhức đầu nhưng hiệu suất thật sự cao hơn không ít so với khi cô tự học hoặc khi nghe giáo viên giảng bài.

Không biết đã bao lâu, cửa thư phòng bị gõ.

Trần Uyên Phương đi vào, đặt đĩa trái cây đã được gọt hết lên bàn.

Thấy Trần Uyên Phương xuất hiện, Tô Mạc Mạc giống như thấy được nữ thần hi vọng của mình — —

“Cảm ơn dì Trần.”

Cô gái định đứng dậy.

“Nhóc con, quay về làm hết ví dụ mẫu.”

Bên cạnh ghế dựa, Thương Ngạn nhìn chăm chăm quyển sách được mở ra trong tay, không thèm nâng mắt lên tiếng.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô không phản bác, vô cùng đáng thương nhìn thoáng qua Trần Uyên Phương rồi cúi đầu ngẩng xuống lại.

Trần Uyên Phương bên này ôn hòa cười.

“Học hành cũng phải kết hợp với giải trí.”

“.....”

Thương Ngạn đặt quyển sách mở ra trong tay lên bàn sách, rũ mắt nhìn cô gái đang ngồi cạnh mình.

“Còn một tuần nữa là đến kỳ kiểm tra giữa kỳ, thi xong rồi “giải trí” được chứ?”

Lần này, không đợi Tô Mạc Mạc mở miệng, Trần Uyên Phương bất ngờ hỏi: “Đêm nay các con định học tới khuya sao?”

Thương Ngạn nhìn đồng hồ, hơi nhíu mày.

“Sẽ không quá sớm.” Anh nhìn qua, “Dì Trần, dì về nghỉ ngơi trước đi.”

Trần Uyên Phương suy tư gì đó rồi vẫy tay với Thương Ngạn.

“Tiểu thiếu gia, cậu qua đây đi, tôi có cái này cho cậu.”

Thương Ngạn đứng dậy, cùng bà đi ra gian ngoài của thư phòng.

Một lát sau, Thương Ngạn đã trở lại, trong tay cầm theo một quyển sách vô cùng dày.

Tô Mạc Mạc tưởng đó là một quyển tài liệu khác, cô sống không còn gì luyện tức nhìn tên sách.

Sau đó cô ngẩn người.

Tên sách rất dài, nhưng cô biết tóm tắt của nó, trọng điểm nằm ở hai chữ cuối cùng — —

《 Hình pháp 》 .

Chờ khi Tô Mạc Mạc lấy lại tinh thần, Thương Ngạn đã đặt tác phẩm vĩ đại rất rất chói mắt này lên phía trên góc trái của bàn sách.

Tô Mạc Mạc: “Cái này..... Từ đâu ra?”

Thương Ngạn: “Vốn đã có sẵn ở gian ngoài, dì Trầ n vừa đưa cho anh.”

Tô Mạc Mạc ngơ hai giây, thật cẩn thận hỏi: “Kiểm tra giữa kì của Tam trung chắc sẽ không có cái này đúng không?”

Thương Ngạn ng ỡ xuống ghế dựa, rũ mắt, cười như không cười.

“Đây không phải dùng để học hành thi cử.”

Tô Mạc Mạc: “VẬ y để làm gì?”

Thương Ngạn: “Tự giám sát và tự nhắc nhở.”

Tô Mạc Mạc: “Giám sát và nhắc nhở..... Việc gì?”

Thương Ngạn: “.....”

Trầ n mặc hai giây, nam sinh lấy tay phải chống trán, rũ mắt bật cười nhẹ nhàng — —

“Nhắc nhở bản thân không nên vượt qua ranh giới pháp luật.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Dưới v ầng hào quang của 《 Hình pháp 》 , lần đầu tiên Tô Mạc Mạc ngủ qua đêm ở nhà Thương Ngạn, một buổi tối không có gợn sóng lặng lẽ trôi qua.

Sáng hôm sau, chuyến du thu của lớp một chính thức kết thúc.

Đám học sinh sôi nổi v ề trường, tiến vào đội ngũ ôn tập cho kì thi giữa kì sắp tới.

Văn phòng của Tổ Huấn Luyện ở tòa lầu khoa học kỹ thuật cũng hiếm khi hoàn toàn đóng cửa.

Một tuần sau, kỳ thi giữa kì kết thúc.

Vượt qua kỳ nghỉ cuối tuần dài và nhất học kỳ, tất cả học sinh thấp thỏm bất an nghênh đón thứ hai.

— —

Thứ hai, thường thì cũng là ngày thành tích của khối được công bố ra sau hai ngày thức đêm phấn đấu của các giáo viên.

Nghi thức chào cờ kết thúc, toàn bộ học sinh quay về lớp của mình.

Bầu không khí trong lớp quả nhiên rất căng thẳng — — rõ ràng từ giờ đến tiết đầu tiên còn đến mười mấy phút, trong lớp đã vô thức bày ra một trạng thái im lặng xưa nay chưa từng có.

Ngay cả các học sinh không quá để ý thành tích, lúc này cũng rất xấu hổ khi lên tiếng, phá vỡ sự căng thẳng của những người khác.

Lớp 11-1, tiết đầu tiên của mỗi tuần trùng hợp là tiết hóa học của chủ nhiệm lớp Lý Sư Kiệt.

Hay nói cách khác, mấy giáo viên đã thống kê xong hết kết quả vào cuối tuần, vậy bọn họ rất vinh hạnh được biết mình thi tốt hay không ngay vào tiết đầu tiên của thứ hai.

Tô Mạc Mạc bị bầu không khí như này bao phủ, không khỏi khần trương theo.

Cô vênh tai nghe thấy hai người Tề Văn Duyệt đằng sau nhỏ giọng nói chuyện — —

Tề Văn Duyệt: “Bạn cùng bàn, cậu thấy căng thẳng không?”

Liêu Lan Hinh: “Còn ổn.”

Tề Văn Duyệt: “Bạn cùng bàn, bình thường cậu học hành giỏi vậy, vẫn luôn đạt hạng nhất của lớp, lần này cảm thấy mình thi thế nào, đặc biệt là vật lý và sinh học, đề thi lần này cũng quá kinh khủng rồi?”

Liêu Lan Hình trầm mặc hai giây, “Ồ, mình thi khá tốt.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt vô cùng đau đớn: “Bạn cùng bàn! Vào thời điểm này, không phải mấy học sinh tốt các cậu nên ra vẻ khiêm tốn nói, mấy câu như “mình thấy mình thi rớt rồi làm sao bây giờ.....” sao!”

Ngữ khí của Liêu Lan Hình càng thêm bình tĩnh: “Việc này phải chia loại người.”

Tề Văn Duyệt: “?”

Liêu Lan Hình: “Ví dụ như, nếu người hỏi mình vấn đề này là Thương Ngạn, vậy mình nên nói như vậy; nhưng nếu người đó là cậu — —”

Tề Văn Duyệt: “Đủ rồi, cậu im miệng đi, mình tuyên bố với Ngạn ca và Mạc Mạc rằng hai người ng ồi bàn sau đã ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Tô Mạc Mạc nghe đến đó, rốt cuộc không nhịn nổi nữa, nhẹ giọng cười thành tiếng.

Sự khấn trương ban đầu vì chuyện này cũng tan thành mây khói.

Nhớ đến lời của hai người, Tô Mạc Mạc nghiêng đầu nhìn Thương Ngạn — —

Người nọ khó có khi không đeo tai nghe quả táo của mình lên và nằm lên bàn ngủ.

Tô Mạc Mạc tò mò hỏi: “Em nghe Ngô Hoàng Bác nói, ngày hôm qua mọi người gấp gấp huấn luyện đặc biệt về Python, đến khuya mới kết thúc, hôm nay không ngủ bù sao?”

Thương Ngạn chớp mắt.

“Lo lắng, không ngủ được.”

Tô Mạc Mạc ngạc nhiên nhìn anh, “Anh cũng lo lắng vì thành tích ư? Em cho rằng anh vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, nên chưa bao giờ để ý.....”

Thương Ngạn xoay người, muốn nói lại thôi nhìn cô gái.

Hai người trăn trọc vài giây.

Thương Ngạn: “Anh lo lắng vì em.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngơ ngẩn.

Không để cô nói tiếp, trước cửa phòng học vọng đến tiếng động rất nhỏ

— —

Lý Sư Kiệt đẩy cửa đi vào.

Tiếng nói chuyện của học sinh cả lớp đều im bật, tất cả cùng nhìn về một hướng.

— —

Xấp bài thi được ôm trong lòng và mấy tờ giấy trắng bị gấp lại.

Trong lớp cứ như bị ấn nút tắt tiếng, phòng học yên tĩnh đến nỗi có thể nghe tiếng kim rơi.

Lý Sư Kiệt đứng trên bục giảng nhìn thấy khung cảnh trước mắt, không khỏi tươi cười.

“Sao thế, sao cả đám hệt như sắp lên đoạn đầu đài vậy?”

Bọn học sinh không lên tiếng, ánh mắt hướng về trong tay ông.

“Ồ, sắp biết hết kết quả đúng không?”

Lý Sư Kiệt ít có khi nổi hứng trêu chọc, hiển nhiên tâm trạng không tệ.

“Lúc này ủ rũ cụp đuôi, có phải quá muộn rồi không? Bài thi này nộp cũng đã nộp, chấm cũng đã chấm, giờ các cô cậu hối hận thì có ý nghĩa gì chứ?”

Trong lớp không biết có ai không chịu nổi đợt dao nhỏ này, cứng cổ nói một câu — —

“Thầy ơi bọn em biết lỗi rồi, ngài mau phát kết quả ra đi, cho bọn em một đao thống khoái đi!”

Mấy học sinh khác cũng sôi nổi phụ họa theo:

“Đúng vậy thầy ơi.”

“Hai ngày nay em không ngủ ngon được, ngài xem em gầy đi bao nhiêu cân* rồi.”

*(Cân: Đơn vị đo khối lượng của Trung Quốc, bằng ½ ký)

“Thầy phát nhanh nhanh đi thầy.....”

“Rồi rồi.”

Lý Sư Kiệt hưởng thụ đủ bộ dáng mặt ủ mày ê của đám học sinh bình thường không ai quản nổi, lúc này cười buông tha cho họ.

“Đại biểu môn lên đây, phát bài môn hóa xuống trước.”

Nói xong, Lý Sư Kiệt đặt bài thi hóa học trong tay xuống góc bàn, ngay sau đó khom mở máy chiếu trên bục giảng lên.

Lý Sư Kiệt duỗi tay khỏi động máy tính, trong lúc chờ đợi, ông đứng dậy.

“Đề giữa kỳ lần này nghe nói các môn khoa học tương đối khó, đặc biệt là toán lý và sinh, nếu các em cảm thấy kết quả phát ra có chênh lệch so với dự tính của mình thì đừng hoảng hốt, nếu điểm không đủ thì chúng ta chậm rãi tiến bộ.”

Máy tính khởi động xong, bảng tương tác điện tử trên bàn hiện ra màn hình chính của máy tính.

Lý Sư Kiệt khom người chống trên mặt bàn, tải bảng thành tích thi giữa kỳ của lớp 11-1 từ hòm thư xuống, phóng tới trên mặt bàn.

Dưới sự tập trung nín thở của cả lớp, ông nhấn đúp mở bảng biểu ra.

Danh sách học sinh xuất hiện trên bảng.

Học sinh của lớp một bắt đầu xem từ trên xuống theo bản năng.

Nhưng khi thấy rõ cái tên kia, cả lớp ò lên.

Ngay sau đó, ánh mắt của mọi người không hện mà cùng nhìn về phía bàn học đầu tiên.

Lý Sư Kiệt đứng trên bục giảng không chớp mắt nhìn cái tên ở hàng thứ nhất hai giây, không tiếng động thở dài, nói — —

“Đã quên nói với các em. Lần này lớp chúng ta giữ hai vị trí của top 5 khối — — Thương Ngạn hạng 4 khối, Liêu Lan Hình hạng 5 khối, chỉ thấp hơn một điểm, hai người các em đều rất giỏi, tiếp tục nỗ lực.”

Nghe Lý Sư Kiệt lặp lại như vậy, đám học sinh mới chắc rằng mình không nhìn lầm rồi.

— —

Trước kia, tuy thành tích các môn của Thương Ngạn rất giỏi, nhưng điểm tổng lại bị môn văn kéo chân sao, phần lớn đều từ hạng ba tới hạng năm trong lớp, toàn khối cũng chỉ nằm trong top 10.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy tên của Thương Ngạn đứng ở hàng đầu tiên.

Ánh mắt của mọi người không khỏi hướng về điểm một loạt các môn đằng sau.

Vừa thấy, có người xém chút cắn đầu lưỡi ——

“Má ơi! Lý hóa sinh đạt điểm tuyệt đối?!”

“.....”

Lý Sư Kiệt bất mãn trừng nam sinh đó.

Sau đó ông quay người.

“Bạn học Thương Ngạn là đối tượng khen ngợi trọng điểm của lớp chúng ta, nhưng cũng là đối tượng phê bình trọng điểm —— ba môn lý hóa sinh đạt điểm tuyệt đối, ở các kỳ thi chính thức của trường chúng ta chưa từng có chuyện này trong suốt mười năm, hơn nữa cũng hẳn là lần đầu tiên của bạn học Thương Ngạn. Còn phê bình.....”

Lý Sư Kiệt thở dài, nhìn Thương Ngạn.

“Thương Ngạn, em và giáo viên môn văn có mối thù truyền kiếp gì vậy?”

“.....”

Điểm môn văn ở hạng chót.

Con điểm đầu tiên của Thương Ngạn chính là con số “89” đỏ tươi chói mắt, không đạt chuẩn

— —

Học sinh cả lớp không nhịn được bật cười.

“Được rồi được rồi, im lặng hết — —”

Lý Sư Kiệt bất đắc dĩ ngắt đi tiếng cười của học sinh trong lớp.

“Còn không biết xấu hổ cười? Các em nhìn lại mình đi, Thương Ngạn có một môn không đạt tiêu chuẩn, tổng điểm 671, điểm tổng của các em là bao nhiêu? — — nếu tôi là các em thì đã tìm khe đất chui xuống, các em còn cười được?”

“.....”

Lý Sư Kiệt vừa dứt lời, cả lớp lập tức yên tĩnh.

Lúc này Lý Sư Kiệt mới vừa lòng nhìn sang Thương Ngạn.

“Ba môn đạt điểm tuyệt đối, đúng là rất giỏi. Thương Ngạn, có thời gian thì chia sẻ cách học tâm đắc với mọi người đi.”

Thương Ngạn nghe vậy, nâng mắt lên.

Sắc mặt của anh vốn dĩ không có gợn sóng gì, lúc này lại cười khẽ.

“Cách học tâm đắc của em?”

Bọn học sinh trong lớp sáng mắt, vênh tai lên nghe.

Thương Ngạn: “— — không phải đang ng ỡ cạnh em sao.”

Tô Mạc Mạc ng ỡ ngẩn.

Cả lớp cũng ng ỡ ngác nhìn hai người.

Thương Ngạn không có ý định giải thích, chỉ hơi nhú mày cười: “Th ầy, kéo xuống dưới đi ạ.”

Lý Sư Kiệt hoàn hồn, kéo xuống tờ tiếp theo.

Tên Tô Mạc Mạc xuất hiện tại trang này.

Ý cười của Thương Ngạn nhạt đi, cặp mắt đảo qua một hàng số rồi cúi đầu ghi chú xuống quyển vở trước mặt.

Viết đến cuối cùng, bút bi màu đen thuận tiện khoanh tròn hai con số cuối cùng — —

Xếp hạng trong lớp là 17, trong khối là 165.

Thương Ngạn suy tư hai giây, khước miệng khẽ cong lên.

“Tiến bộ không tệ, nhóc con.”

— —

Tương phản với Thương Ngạn, điểm các môn khác của Tô Mạc Mạc cũng bình thường, chỉ duy nhất có môn văn là cô vô cùng xuất sắc.

Thống kê hết, cô cũng là người đạt điểm văn cao nhất trong cả lớp.

Chờ khi Lý Sư Kiệt bắt đầu dạy học, Tô Mạc Mạc mới tò mò nhỏ giọng hỏi Thương Ngạn: “Lúc này..... Tại sao anh nói em là cách học tâm đắc của anh?”

Thương Ngạn rũ mắt nhìn cô, cười như không cười.

“Em cho rằng anh trời sinh là giỏi sao? Vì để phụ đạo cho em với hiệu suất cao, sách giáo khoa ba môn lý hóa sinh đã bị anh lật đi lật lại không biết bao nhiêu lần, đặc biệt là sinh học — — kiến thức từ vụn vặt đến phức tạp, anh có thể đạt điểm tuyệt đối, hơn phân nửa là công lao của em.”

“.....”

Cô gái cảm thấy gương mặt nóng lên không có lý do, nín thở, một lúc lâu sau, cô lùi ra sau.

“.....Ồ.”

Việc công bố thành tích kết thúc đơn giản như vậy. Lý Sư Kiệt lấy luôn tiết này để nói về bài thi hóa lần này.

Tiếng chuông tiết đầu tiên vang lên, trong lúc ông dọn dẹp bàn thì đột nhiên nhớ đến một chuyện — —

“Sáng nay giáo viên sinh học của các em có việc bận nên xin nghỉ, tiết hai sẽ là tiết ngữ văn, tiết sinh sẽ được bổ sung sau.”

Cả lớp òn lên.

Vài giây sau, đám học sinh không hẹn mà cùng nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn đang phân tích bài hóa cuối cùng cho Tô Mạc Mạc, nghe vậy, ngòi bút dừng lại, anh nhú mày.

— —

Sự thật chứng minh, giáo viên ngữ văn cũng không cô phụ “chờ mong” của bọn họ.

Từ khi tiết hai bắt đầu, ánh mắt của Lâm Chính khi có khi không hướng về Thương Ngạn, trong mắt không thiếu tức giận khi hận sắt không thành thép.

Nhấn nhẹn được tới giờ tan học, Lâm Chính khép quyển giáo án, đi xuống bục giảng, bước đến trước mặt Thương Ngạn.

Một tờ bài thi môn văn bị thả đến trước mặt Thương Ngạn — —

Số điểm “89” đỏ tươi nằm trên đó, vô cùng chói mắt.

Lâm Chính tức giận bật cười — —

“Thương Ngạn, cậu thật sự có thể ư! Toán học 144, tiếng Anh 136, ba môn lý hóa sinh đạt điểm tuyệt đối — — chỉ có môn văn! Cậu có thể làm

bài không đạt chuẩn với tôi, chỉ thiếu một điểm! Cậu nói đi — — có phải cậu có ý kiến với tôi không!?”

Lâm Chính thở ra một hơi, chỉ tay vào tờ bài thi:

“Xem câu đọc hiểu văn học hiện đại của em đi, đề bài hỏi em tác dụng của đoạn miêu tả cảnh vật này, em trả lời cái gì, hả?? — — vậy mà em có thể viết cho tôi “không thấy tác dụng” — — có phải em muốn tạo phản không hả Thương Ngạn!”

Lâm Chính nổi trận lôi đình, Thương Ngạn buông mắt, gương mặt anh tuấn không thể hiện cảm xúc nào, chỉ không rên một tiếng ng ời đó.

Lâm Chính tức giận đến mức muốn xông qua đánh nhau.

Ông run tay chỉ Thương Ngạn, “Được, được, được lắm Thương Ngạn — — dứt khoát như vậy đi, sau này tiết ngữ văn của tôi, em đừng đến được không!?”

“.....”

Đêm hôm qua, Thương Ngạn vì một thuật toán Python ở Tổ Huấn Luyện thức đến nửa đêm, chỉ ngủ hai ba tiếng đ ồng hồ, khi bực bội, huyết thái dương cũng thành thạch nhảy lên.

Bị giọng của Lâm Chính làm ớn trong suốt hai phút, sự khó chịu dưới đáy mắt anh không thể nén được nữa xông lên.

Nghe Lâm Chính nói xong câu này, Thương Ngạn dờn mắt, lạnh lùng cười nhạt.

Anh quay mặt lại, dùng tay phải đẩy cái bàn r ời đứng dậy — —

“Dĩ nhiên.....”

Hai chữ “không được” chưa kịp nói ra, tay trái anh bỗng nhiên bị một xúc cảm xa lạ cản lại.

— —

Đầu ngón tay mảnh khảnh của cô gái có chút lạnh, xen lẫn sự bất an nắm lấy bàn tay bên này của anh.

Thương Ngạn ngẩn ra, xoay người rũ mắt nhìn lại theo bản năng.

Tô Mạc Mạc khẩn cầu nhìn anh, con người đen nhánh ướt át, bằng biên độ thật nhẹ lắc đầu với anh.

Thương Ngạn buộc chặt năm ngón tay trong vô thức, giữ chặt lại cô gái.

Tô Mạc Mạc bị anh niết đến phát đau, nhưng chỉ có thể ra vẻ không sao, cô bất an nhìn giáo viên môn văn còn đang trong trạng thái tức giận.

“Thầy Lâm, trước đây em không giúp Thương Ngạn phụ đạo môn văn, là em sai..... Em bảo đảm với ngài, trước khi đến kì thi cuối kì, nhất định sẽ làm điểm thi môn văn của Thương Ngạn cao hơn điểm bình quân của lớp.”

“.....”

Lâm Chính nhú chặt mày, ngực vì tức giận mà phập phồng không ngừng.

— —

Nếu đổi lại là người khác nói lời này, ông đã sớm không thêm phản ứng, nhưng hiện tại Tô Mạc Mạc đang là “học sinh đặc ý” của ông ở lớp một, từ lần đầu tiên gặp mặt đã để lại cho ông ấn tượng rất sâu.

Lần kiểm tra giữa kì này, kết quả thi môn văn của Tô Mạc Mạc xếp hạng thứ ba toàn khối.

Đối diện với một cô gái xinh đẹp, nghe lời và thành tích tốt như này, Lâm Chính dù có lửa cũng không thể phun ra.

Ông chỉ có thể nuốt lại lời định nói, vững giọng hỏi:

“Em đang lập quân lệnh trạng cho thầy?”

Tô Mạc Mạc gật đầu, “Dạ.”

“..... Được rồi.”

Lâm Chính cúi gắt lờm Thương Ngạn.

“Vây nhìn mặt mũi bạn cùng bàn của cậu, tôi sẽ cho cậu một cơ hội cuối cùng — — kỳ thi cuối kì này, nếu cậu lại trả cho tôi kết quả như vậy thì đừng đến tiết ngữ văn của tôi nữa!”

Nói xong, Lâm Chính mang theo cơn giận còn chưa tiêu tan, phủ tay rời lớp.

Lâm Chính vừa rời đi, Tô Mạc Mạc lập tức thở phào, đồng thời dùng tay nhẹ nhàng ấn ngực.

— —

Bị dáng vẻ tức giận của Lâm Chính dọa đến cùng với sự khẩn trương khi lập quân lệnh trạng, dường như trái tim của cô đã nhảy ra ngoài từ trong cổ họng.

Cô gái hết như vừa sống sót, ngẩng xuống lại ghé dựa.

Vừa định buông tay, cô mới phát hiện tay phải của mình còn đang bị nam sinh bên người nắm chặt trong tay.

Khuôn mặt tuấn tú của người nọ hơi bạnh, đẹp đẽ lạnh lẽo nhưng không có cảm xúc.

Trong lòng Tô Mạc Mạc hơi bực bội, ngược mặt lên.

“Sự phụ, thầy nắm chặt đầu tay em.”

“.....”

Thương Ngạn hoàn hồn.

Anh có chút tiếc nuối thả buông tay ra, cảm thụ được đầu ngón tay của cô gái phất qua lòng bàn tay, để lại một cảm xúc tê dại.

“Lập quân lệnh trạng như vậy, nếu không làm được, vậy em sẽ là sao bây giờ?”

Tô Mạc Mạc dừng động tác trong tay, nghiêm túc tự hỏi hai giây, sau đó cô cầm lấy quyển vở trên bàn, chỉ vào thành tích của mình trên đó, nói với Thương Ngạn — —

“Em có thể làm vì sự phụ, sự phụ không thể làm vì em sao?”

Thương Ngạn ngờ ngẩn.

Không biết qua bao lâu, anh hạ tầm mắt, bỗng dựng thấp giọng cười rộ lên.

Tô Mạc Mạc vẫn nhìn anh.

Cố chấp chờ đợi một đáp án.

Thương Ngạn bị ánh mắt như vậy của cô gái nhìn, không thể chịu nổi, quay mặt đi ho nhẹ.

“..... Có thể.”

Anh có thể làm vì cô, đã chuẩn bị phải làm vì cô, nói đến nói đi cũng đầu là vì điểm này.

Trên mặt Tô Mạc Mạc lộ ra chút ý cười dịu dàng.

Cô cầm sách giáo khoa môn văn và tập ghi chép đã sắp xếp xong, đứng lên — —

“Chúng ta đi thôi.”

Thương Ngạn: “?”

Tô Mạc Mạc đứng đó, mồm giọng cười:

“Thư viện, tiết sau là tiết tự học, em phụ đạo môn văn cho anh.”

Thương Ngạn, người đã nói không khác lắm so với bây giờ trước tiết tự học các đây một tuần chẳng qua môn học đổi thành lý hóa sinh: “.....”

Thiên Đạo luân hồi.

Sẽ không bỏ sót một ai.

*

Sau kì thi giữa kì, trong khu tự học của thư viện rất hiếm khi thấy dấu chân ai đó.

Thương Ngạn cùng Tô Mạc Mạc đi lên lầu hai, tùy tiện tìm một vị trí trong khu tự học trống rỗng ở đây.

Hai người vừa định ngồi xuống, điện thoại trong túi Tô Mạc Mạc đột nhiên reo lên.

Tô Mạc Mạc đưa sách giáo khoa và tập ghi chép trong lòng cho Thương Ngạn, thấp giọng nói: “Anh đọc trước bài học và chú thích bên cạnh của em, em nghe điện thoại xong sẽ về liền.”

Nói đoạn, cô gái cầm điện thoại bước nhanh đến hành lang dài.

Thương Ngạn dưng mắt.

Có chút không kiên nhẫn liếc qua hai chữ 《 Ngữ văn 》 trên bìa sách giáo khoa, một tay nam sinh chống trán, buồm chán cầm sách lên, tiện tay lật hết cuốn sách.

Dựa vào sức gió, một tờ giấy trắng đột ngột ló ra một góc từ trang sách.

Thương Ngạn dừng tay.

Anh không đổi sắc mặt giờ tay rút tờ giấy kia ra.

Nét chữ trên đó cứng cáp mạnh mẽ, viết đầy một tờ giấy trắng, tất cả đều là về “những việc cần lưu ý” khi bị thương.

Cuối cùng còn ký một cái tên xinh đẹp.

“Chữ Minh.”

Thương Ngạn hơi híp mắt, trầm giọng chậm rãi đọc lên.

Hết chương 45

Chương 46: "Đừng khóc, được không."

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lúc Tô Mạc Mạc trở lại khu tự học, gương mặt nhỏ hơi nhăn lại, chân mày cũng khẽ nhíu, dáng vẻ ưu tư s ầu não không thể giải quyết, trong lúc đi cũng không tập trung.

Do vậy, cô đã bỏ lỡ ánh mắt vô cùng phức tạp của Thương Ngạn nhìn cô khi cô quay về bàn.

“Có chuyện gì vậy?”

Thấy biểu cảm này của cô gái, Thương Ngạn cố nén cảm xúc táo bạo dưới đáy lòng, lên tiếng hỏi.

Tô Mạc Mạc nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay.

“Chủ nhiệm lớp gọi em và anh đến phòng đa chức năng của trường để dự họp — — là vì chuyện bình chọn người chủ trì cho ngày kỉ niệm thành lập trường cuối tháng này.”

Thương Ngạn rũ mắt.

“Ngay bây giờ?”

Tô Mạc Mạc chưa phát hiện sóng gió mãnh liệt che dấu trong lời của anh, chỉ chán nản gật đầu.

“Cũng không biết phải mất bao lâu.”

Nghĩ vậy, cô nhìn Thương Ngạn.

“Kết quả môn văn của anh không thể bị kéo xuống nữa, vậy nên nếu kết thúc sớm, chúng ta quay lại đây tự học đi?” Tô Mạc Mạc cúi đầu ch ờng

quyển vở ghi chép lên cuốn sách giáo khoa, đặt qua góc bàn, “Mấy thứ này để lại đây vậy, chắc hẳn không mất nhiều thời gian lắm.....”

“.....”

Thương Ngạn trần mặc vài giây, đứng dậy, khước miệng hé ra.

“Được.”

Cặp mắt anh đảo qua người Tô Mạc Mạc rồi nhìn về phía trước.

Biểu cảm Tô Mạc Mạc không khởi cứng đờ.

Qua hai giây, cô hồi thần lại, khó hiểu nhìn bóng dáng thon dài đang chậm rãi đi về phía ngoài.

..... Thật kì lạ.

Lúc này bị anh nhìn thoáng qua, tại sao lại đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo nhỉ?

Tô Mạc Mạc không nghĩ quá nhiều về vấn đề này, mơ hồ đi theo.

.....

Phòng đa chức năng của Tam trung cũng là lễ đường nhỏ của trường, một sân khấu rộng với 500 cái ghế dựa, phân bố theo kiểu bậc thang từ ngoài cửa vào xuống bên dưới.

Khi Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn đến nơi, những người khác cũng đã có mặt gần đầy đủ.

Danh sách đề cử lần này được tuyển từ lớp 11 và 12. Mặc dù trên danh nghĩa nói rằng “một nam một nữ của một lớp”, nhưng thực tế chỉ là học sinh của các lớp chọn ở hai khối mà thôi.

Nên lúc này, số lượng người được đề cử trùng hợp vừa đúng 20 người.

Đã ít người như thế, vậy mà còn gặp khuôn mặt quen thuộc — —

“Tô Mạc Mạc.”

Một giọng nam trong trẻo vang lên, ngay lập tức dẫn gần một nửa ánh mắt trong phòng đa chức năng về hướng cửa ra vào.

Tô Mạc Mạc đang cúi đầu, thận trọng bước xuống cầu thang với độ dốc rất thấp, nghe vậy thì ngược mắt lên theo bản năng.

Giữa hàng của khối 12, nam sinh vừa lên tiếng đứng lên, nụ cười chói mắt như ánh mặt trời tiến đến.

Nụ cười của người đó xán lạn đến mức gần như lóa mắt, hàm răng trắng như tuyết.

..... Một người vô cùng có sức hút.

Tô Mạc Mạc ngậy người hai giây, nghĩ thầm.

Chờ khi cô lấy lại tinh thần, người đó đã dừng ở bậc thang bên dưới cách cô vài bậc.

Độ dốc của bậc thang vốn khá bằng phẳng, chiều cao của hai người lại chênh lệch, nên tuy đứng thấp hơn cô vài bậc thang, thoạt nhìn người đó vẫn cao hơn Tô Mạc Mạc một chút.

Hai người nhìn thẳng vào nhau, nụ cười của nam sinh càng thêm đẹp mắt.

“Anh đã đoán là em sẽ đến đây.”

Tô Mạc Mạc chần chờ vài giây, mới nhẹ giọng chào hỏi:

“Chào học trưởng Chử.”

Chử Minh cười xua tay. “Đừng khách sáo với anh như thế, anh không lớn hơn em nhiều lắm, cùng lắm là mấy tháng thôi, đúng chứ?”

Không để Tô Mạc Mạc nghĩ ra lời đáp, Chử Minh săn sóc dòm cậu chuyện, ánh mắt dòm xuống mắt cá chân của cô, “Chân thế nào rồi, đã khỏi hẳn chưa?”

“Vâng,” Tô Mạc Mạc đáp theo, “Không sao hết.”

Chử Minh: “Vậy là tốt rồi. Nếu còn có vấn đề gì, em đừng xấu hổ, nhất định phải tới tìm anh — — dù sao cũng là đội viên của anh làm em bị thương, phải nên phụ trách tới cùng.”

“Cảm ơn học.....”

Tô Mạc Mạc còn chưa dứt lời, nam sinh đằng sau đã nhìn một đường cuối cùng đã không chịu nổi nữa.

Anh rút bàn tay phải cắm trong túi quần ra, dáng vẻ tản mạn bước xuống hai bậc, dừng bên người cô gái.

Đặt cánh tay lên vai cô.

Thương Ngạn cong nửa người, giọng nói trầm thấp, “Nhóc con, coi sư phụ là người chết sao?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngó người xoay qua nhìn Thương Ngạn.

Vẻ mặt chây lười của Thương Ngạn lộ ra mũi nhọn sắc nhọn, nhưng bị anh đè xuống rất nhanh.

Anh dờn cặp mắt đặt trên người Chử Minh đi, híp mắt, cúi đầu nhìn cô gái ngây thơ trước mặt — —

“Sư phụ không thích cậu ta, em phải làm gì đây, hả?”

Ngữ điệu của Thương Ngạn bằng phẳng, cũng không cố tình nói nhỏ.

Vào giờ phút này, trong lễ đường nhỏ an tĩnh vậy, không cần nói Chữ Minh đang đứng gần Tô Mạc Mạc — — hai đám người tai thính cách đó không xa đều nghe thấy lời nói thẳng thắn này.

Trong nháy mắt, rất nhiều cặp mắt nhiều chuyện hưng phấn nhìn qua đây.

— —

Đã nghe nói Thương Ngạn và Chữ Minh bất hòa từ lâu, nhưng đây mới là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau ngay tại hiện trường hóng chuyện đấy.

Tô Mạc Mạc, người đứng mũi chịu sào, sau khi ngẩn ra vài giây mới bất đắc dĩ nhú mày.

Giữa hai đầu lông mày dường như nở rộ một bông hoa.

“Sự phụ, sao anh trẻ con như vậy.....” Cô gái nhỏ giọng lầm bầm.

Thương Ngạn nhướng mày.

“Anh trẻ con?”

Cô gái thành thật gật đầu, ánh mắt lên án nhìn anh.

Thương Ngạn chưa kịp nói gì, cánh cửa gỗ to nặng của phòng đa chức năng đã bị đẩy ra.

Một bóng người đi đến.

“Này, Thư hoa hậu giảng đường tới.”

“Có trò hay để nhìn.....”

Hàng phía trước có hai tiếng cười nhẹ xem nào nhiệt mơ hồ.

Tô Mạc Mạc càng nhú chặt mày.

Cô ngẩng đầu, nhìn theo bậc thang cao dần lên phía sau, cuối cùng mới nhìn thấy Thư Vi.

Không biết Thư Vi bị làm sao, từ lúc thấy Thương Ngạn, cô ta vẫn không nhúc nhích đứng hình tại chỗ.

Tô Mạc Mạc cảm thấy kì lạ trong lòng, nhưng hành động lại không hề suy nghĩ — —

Cô duỗi tay tóm lấy nam sinh bên cạnh.

“Sư phụ, chúng ta đi xuống đi.”

Nói xong, không cho Thương Ngạn có cơ hội tự hỏi hay từ chối, cô nắm lấy góc áo sơ mi của anh, vòng qua Chủ Minh trước mặt, vội vàng đi xuống dưới.

Đôi mắt vốn dĩ lạnh lùng của Thương Ngạn, sau khi hơi giật mình thì không khỏi nổi lên chút ý cười nghê ên ngẫm.

Anh mặc kệ cô gái khân trương nắm lấy góc áo của mình, dung túng mặc cô dắt mình đi xuống.

Lúc đi ngang qua Chủ Minh, Thương Ngạn nhếch khóe miệng — —

Anh hừ một tiếng cực nhẹ.

“Tôi.”

Sau đó nhìn thẳng, tiến về phía trước.

“.....”

Tươi cười trên mặt Chủ Minh trầm xuống.

Chờ khi 20 học sinh đại diện của khối 11 và 12 đến đông đủ, giáo viên phụ trách đi lên bục, giới thiệu sơ qua quy tắc — —

“Chúng ta đơn giản hóa tất cả nhé.”

“Quy tắc bỏ phiếu rất đơn giản. Đầu tiên, tôi sẽ cho mỗi người các em một phút — — đứng tại chỗ tôi đang đứng bây giờ, hướng mặt xuống mọi người, bất kể là tự giới thiệu hay làm gì khác, các em muốn kể chuyện cười cũng được. Sau đó, tất cả nam sinh và nữ sinh chia nhau ra thành hai tổ, bầu chọn cho nhau, mỗi người chỉ có một quyền bầu chọn, tức là mỗi người chỉ có thể chọn một người. Cuối cùng, người có lượt bầu chọn cao nhất của mỗi tổ sẽ là học sinh đại diện được chọn cuối cùng*.”

*(Đoạn này tui chém)

Giáo viên nói xong và vỗ tay một tiếng.

“Để cho công bằng, không ảnh hưởng đến nhau — — nào, nam sinh qua chỗ ng ửi bên tay trái của tôi, nữ sinh qua ng ửi bên tay phải của tôi — — không ai được phép bước qua khu vực ở giữa này.”

Có nam sinh lẩm bẩm vài tiếng.

“Không phải chỉ là đi ngang qua sân khấu thôi sao*, cần gì phải phiền phức như thế.”

*(Ở đây có thể hiểu là đến cho có mặt, làm cho có)

Giáo viên phụ trách đứng trên đài nhú mày trông qua.

“Ai đang nói chuyện, đứng ra ngoài cho tôi. — — em có ý gì, nghi ngờ cách chọn của trường không công bằng? Vậy em qua đây, lại đây, em đứng vào chỗ tôi, đưa ra một quy tắc công bằng cho tôi xem xem!”

Thấy giáo viên phụ trách đó nổi giận, nam sinh vừa nói cố kỵ liếc nhìn bóng dáng cao lớn đằng trước, ngay sau đó mới ngượng ngùng cười.

“Không phải mà thầy, em không nghi ngờ quy tắc không công bằng, quy tắc này thật sự rất công bằng..... Ý em là, thật ra trong lòng mọi

người đầu đã có người được chọn, thừa nhận sự chênh lệch này chắc cũng không phải chuyện xấu đâu ạ?”

“.....”

Nghe thấy học sinh này chịu thua trước, lúc này thái độ của giáo viên phụ trách trên bục mới hòa hoãn bớt.

Ông vẫn hơi không vui lờm nam sinh kia — —

“Nói đã sớm có người được chọn là sao, ngay cả dũng khí cạnh tranh mà em cũng không có sao?”

Nam sinh ấy rụt đầu, tươi cười xấu hổ, cơn gió nhỏ này cuối cùng mới bay đi.

Một phút diễn thuyết bắt đầu từ nhóm nữ sinh.

Nhưng thật ra suy nghĩ của mọi người cũng không khác gì lắm so với nam sinh vừa nói — — có Thương Ngạn ở đây, nam sinh cuối cùng được chọn dĩ nhiên là anh, cũng vì vậy, nữ sinh có số phiếu nhiều nhất đương nhiên cũng là người anh chọn.

Có vài người vì sự xuất hiện của Thương Ngạn mà xử sự rất bất ngờ, nhưng cũng bị sự tèn tẹt của Tô Mạc Mạc và Thư Vi áp xuống hoàn toàn.

Mở màn của nhóm nữ sinh kết thúc bình đạm, bên phía nam sinh cũng tương tự.

Giáo viên phụ trách ở bên này nhú mày, nhưng cũng không có cách nói gì.

Mỗi người được phát một tờ giấy, bắt đầu bỏ phiếu.

Thương Ngạn nghiêng người, nhìn về phía nhóm nữ sinh.

Trùng hợp là lúc này, cô gái nhỏ nhắn ngồi ở hàng đầu cũng suy tư gì đó nhìn anh.

— —

Khi ánh mắt va chạm nhau, cô gái hoảng sợ, lập tức xoay đầu đi.

Thương Ngạn mỉm cười thu mắt.

..... Cùng với cô ghi danh vào lịch sử của trường ở lễ kỉ niệm lần này, có vẻ cũng không có gì không tốt.

Nghĩ vậy, anh nhanh chóng đánh dấu chéo bên cạnh tên của Tô Mạc Mạc.

Anh xem xét tờ phiếu bầu trong tận ba giây.

Thương Ngạn khẽ nheo mắt.

Nhẫn nhẹn.

Anh mới có thể không mang theo tư tâm của mình, đổi dấu chéo kia thành một thứ khác.

Nam sinh kế bên và đằng sau đã chờ anh đặt bút xuống một lúc thật lâu, lúc này mới nhìn thấy, cả đám trao đổi ánh mắt một đợt rồi sôi nổi đặt bút theo.

Giáo viên phụ trách thu giấy của nam sinh ở đây trước, cau mày vẩy tay.

“Chờ lát nữa kiểm phiếu, các em nghỉ trước đi. Nhưng đừng rời khỏi đại sảnh, một lát sau sẽ công bố kết quả.”

Đám nam sinh oán giận hô, đứng dậy đi đến toilet của phòng đa chức năng.

Thương Ngạn ngồi tại chỗ một lát, bên phía nữ sinh còn chưa thu xong.

Anh cũng đứng dậy đi đến toilet.

Vừa đi đến cửa, anh liền nghe thấy bên trong phòng toilet cách âm không tốt kia truyền ra tiếng cười của hai nam sinh khối 12 — —

“Cậu đi lên ai?”

“Tô Mạc Mạc đó, còn cậu?”

“Tôi cũng vậy.”

“Ha ha, biết ngay mà, không phải lúc trước còn nói Thư Vi là bạn gái lí tưởng của cậu sao?”

“Đó là chuyện của lớp 11 rồi, bạn gái lí tưởng gì đó, ngắm suốt ba năm cũng phải chán — — học muội nhỏ bé vừa chuyển vào khối 11 thật tốt, nhìn sạch sẽ, còn xinh đẹp thanh thuần — — lần đầu tiên gặp em ấy trong trường, tôi còn nghĩ cô bé xinh đẹp như vậy, tiếc là cả ngày ăn mặc kiêu quàn áo kỳ cục đó, ngực eo chân gì đâu bị che kín không nhìn thấy gì, tiếc thật!”

“Đúng vậy ha?”

“Chứ còn gì nữa, không phải lần này là trời trao cơ hội tốt sao? Trước khi tới đây tôi còn nói với đám trong lớp — — làm thế nào cũng phải nhìn thấy được dáng người của học muội nhỏ trước khi tốt nghiệp cấp ba. Ta nói chứ, khuôn mặt đẹp như vậy, cái eo cặp chân kia chắc chắn có thể chơi một năm, đến lúc đó chụp ảnh lưu lại — —”

Người đó không thể nói hết.

— —

Đằng sau đột ngột bị đánh úp một cú đau điếng, đá cậu ta thẳng vào bần tiều trong toilet.

Sọ não đập vào bức tường cứng rắn.

Một tiếng “cốp” thật lớn.

Nam sinh bên cạnh lấy lại tinh thần, đối diện với cặp mắt âm trầm hung ác của Thương Ngạn trong gương, sợ tới mức xém chút nữa đã quỳ chung vào bần tiếu.

Lúc này, xa xa bên ngoài truyền đến giọng của giáo viên phụ trách được khuếch đại thông qua microphone — —

“Sau đây là kết quả bỏ phiếu.”

“.....”

Thương Ngạn âm ngoan nhìn hai người đó rồi xoay người bước ra ngoài.

Nhưng vẫn không thể ngăn cản kịp.

Thương Ngạn đang chạy về phòng đa chức năng thì nghe thấy âm cuối của giáo viên vọng xuống — —

“Đại diện nam sinh, Thương Ngạn, 19 phiếu thông qua.”

“Đại diện nữ sinh, Tô Mạc Mạc, 17 phiếu thông qua.”

“Được, lần này kết quả đã định, tôi sẽ trình kết quả lên ban giám hiệu, nếu mọi người không còn gì nữa, vậy — —”

“Khoan đã.”

Thương Ngạn đứng ven sân khấu, tay nắm chặt thành quyên, trầm giọng ngắt lời của giáo viên phụ trách.

Giáo viên phụ trách nhướng mày, cực kì không vui liếc mắt qua.

Thấy rõ đó là Thương Ngạn, ông không khỏi sửng sốt.

Cảm xúc trên mặt cũng lập tức hòa hoãn, “Bạn học Thương Ngạn, có chuyện gì sao?”

Thương Ngạn tr ần mắt.

Vài giây sau, anh cong khoe môi, lộ ra nụ cười lười biếng lưu manh.

Nhưng ý cười kia lại chưa đạt đến đáy mắt.

“Em xin..... B ầu lại một l ần nữa.”

Giáo viên phụ trách s ửng sốt.

“Tại sao lại muốn b ầu lại?”

Cặp mắt Thương Ngạn lạnh lùng, cười đáp.

“Lúc này em có hơi hành động theo cảm tình, giờ thanh tỉnh lại thì thấy hối hận.”

Lời nói ra bằng giọng điệu không đứng đắn, làm hai nhóm học sinh đều s ửng sờ.

Đặc biệt là tưởng tượng đến kết quả b ầu chọn vừa nêu, ánh mắt mọi người nhìn vềba người Tô Mạc Mạc, Thư Vi và Thương Ngạn càng thêm kì lạ.

Giáo viên phụ trách ng ậy ra.

“Em vừa b ầu cho.....?”

“.....”

Ý cười trên mặt Thương Ngạn nhạt đi hai phân.

Một giây sau, anh rũ mắt.

“Tô Mạc Mạc.”

“__ __”

Giữa nhóm nữ sinh, bóng dáng cô gái hơi cứng lại.

Giáo viên phụ trách càng khó hiểu, “Vậy em, vậy em đang chuẩn bị sửa phiếu lại sao?”

“..... Dạ.”

“Bầu ai?”

“.....”

Thương Ngạn nhìn qua.

Cô gái ngồi ở hàng đầu tiên đang cúi đầu, hai tay xếp lại đặt trên đầu gối, không thấy rõ biểu cảm.

Ngồi sau cô, cặp mắt Thư Vi lạnh run vọng qua đây.

Đằng sau hai nhóm, có người thấp giọng cười vang.

“Đây là chuẩn bị mượn cơ hội ‘hợp lại’ sao?”

“Chứ sao nữa, chắc chắn là tỉ lệ chiến thắng của bạn gái cũ cao hơn một chút.....”

Dưới những tiếng nghị luận nhỏ vun đó, sắc mặt Thương Ngạn càng trầm xuống.

Đến khi có một giọng nói khẽ vang lên:

“Tại sao lại muốn sửa phiếu bầu chứ.”

Một người chột im bật, sôi nổi nhìn qua.

Đồng tử Thương Ngạn co nhẹ.

Tại tiêu điểm trong mắt của anh, cuối cùng cô gái cũng ngẩng đầu.

Ngũ quan diễm lệ xinh đẹp và tinh xảo, ánh mắt cũng trong suốt thuần
tĩnh. Giọng cô rất bình tĩnh, nhưng lại có chút cố chấp.

Cô lặp lại.

“Tại sao..... Muốn sửa phiếu bầu?”

Ánh mắt Thương Ngạn trầm xuống.

Nhớ đến những lời khó nghe vừa rồi, gân xanh trên mu bàn tay anh nổi
lên.

Qua một hồi trầm mặc, anh mới dời mắt, giọng nói hơi khàn.

“Dáng em quá thấp, không phù hợp.”

Cả người Tô Mạc Mạc cứng lại.

.....

【 Kết quả kiểm tra, chiều cao, còn có máy tính, tuy rằng chúng ta kém
xa nhau, nhưng em có nỗ lực muốn đuổi theo anh..... Anh đừng cười
nhạo em.....】

【 Đây là em nói, em đừng hối hận. 】

.....

Kẻ lừa đảo.

Cuối cùng cô gái cũng không thể nhịn xuống ấm ức nẩy lên nơi đầu
quả tim, hốc mắt cô đỏ ửng, chậm rãi đứng dậy.

“..... Em bỏ quyền.”

Nói xong, cô xoay người, không thèm quay đầu đi đến cửa ra vào.

Mới đi được hai bước, cô đã không nhịn được, chật vật chạy đi.

“.....!”

Thương Ngạn hít sâu một hơi.

Chờ khi bóng dáng cô gái biến mất ở phòng đa chức năng, tất cả những cảm xúc bạo nộ dưới đáy lòng mới trào ra — —

“R`âm” một tiếng, bàn trống bên dưới sân khấu bị anh đá văng.

Hai nhóm học sinh hoảng sợ nhìn anh.

Cặp mắt Thương Ngạn âm trầm ngoan lệ, nhìn chòng chọc hướng của hai nam sinh kia — —

“Hai tên rác rưởi trong toilet, tôi nhớ kỹ. Ai còn dám nói như vậy sau lưng Tô Mạc Mạc.....”

Đáy mắt Thương Ngạn hằn lên tơ máu, gương mặt anh tu`ân giờ phút này cực kì dữ tợn.

“Kêu nó lấy mạng thế chấp.”

Trong lúc mọi người còn kinh ngạc hốt hoảng, Thương Ngạn để lại một câu “bỏ quy`ên”, xoay người đi đến cửa sau.

Giáo viên phụ trách phản ứng lại trước, nhớ tới tiếng “cốp” mơ hồ vừa nghe thấy ban nãy, không khỏi nhú mào, nói với mấy nam sinh — —

“Đi vào xem, toilet bị gì vậy?”

“.....”

Thương Ngạn đuổi kịp Tô Mạc Mạc trong thư viện.

Khu tự học ở l`ầu hai, anh chạy nhanh lên đó, thấy được cô gái đỏ hốc mắt, ôm mấy quyển sách ngữ văn trên bàn, chuẩn bị quay về

Thương Ngạn đi nhanh qua.

Tới trước mặt, cô không thèm nhìn anh, cúi đầu định đi vòng qua.

Mặt mày Thương Ngạn trầm xuống, duỗi tay cầm cánh tay cô

Gầy đến mức như có thể bẻ gãy.

Anh quyết tâm, không để Tô Mạc Mạc lên tiếng hay giãy giụa, kéo cô đi đến một khu khác.

“Thương Ngạn — —”

Tô Mạc Mạc muốn tránh ra, nhưng tay của người nọ hệt như vòng sắt, không hề nhúc nhích giam cầm cổ tay cô.

Kẻ không thể lay động lại cậy mạnh đó kéo cô vào một góc nằm ngoài phạm vi theo dõi của người khác.

Giữa hai kệ sách cao ngất.

“Bịch”.

Một tiếng trầm vang.

Tô Mạc Mạc bị nam sinh trước người kéo tay ấn vào tường.

Trong góc có cái bàn thấp, hình như bị bỏ đi từ khu tự học nên mới vút qua đây.

Tô Mạc Mạc còn muốn giãy giụa, nhưng bị người đó ôm eo, đặt cô lên mặt bàn.

Thương Ngạn trầm mắt cúi người.

Bốn mắt đối diện.

Cô gái đỏ mắt ngẩng trên mặt bàn.

Cô đá chân theo bản năng.

— —

Chân cách mặt đất..... Rất xa.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Nhớ đến câu “dáng em quá thấp” vừa r ồi ở phòng đa chức năng, dòng nước trong hốc mắt cô lăn một vòng r ồi nhỏ xuống.

Ánh mắt vừa ấm ức vừa vô hại trừng anh.

Thương Ngạn hít hà một hơi.

Ngực đau đến mức như bị người c ần dao đâm vào ngực.

Anh hung dữ tr ần mặt, duỗi tay ôm cô gái vào lòng — —

“Không cho khóc.”

Tô Mạc Mạc ấm ức đến mức ngực nghẹn như muốn lên men, khó chịu dùng miệng để hô hấp, nhẫn nhịn đến sắp bùng nổ

Người này còn dữ với cô như vậy.

Cô không hề nghi ngờ, cách một lớp áo trên người nam sinh, cắn mạnh xuống.

Thương Ngạn nhú mày.

Xương quai xanh đau đớn.

..... Hàm răng còn rất bén.

Thương Ngạn không trốn, để mặc cô cắn mình.

Một lát sau, anh chỉ vươn tay nhẹ nhàng sờ ốt cô gái, thỏa hiệp, thấp giọng than.

“Đừng khóc, được không.”

Hết chương 46

#xanh

Chương 47: "... Ngọt."

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tô Mạc Mạc không nín khóc, nấc một tiếng.

Cảm nhận được cô gái trong lòng run lên một cái r ỡ bất động, Thương Ngạn buông mi mắt.

Yên lặng vài giây.

Cô thối lui một chút r ỡ chậm chạp cúi đầu.

— —

Thần trí của Tô Mạc Mạc bị tiếng nấc kéo về, hiện tại cô cảm thấy hơi mất mặt.

Một chuyện bình thường không lớn lao gì như vậy, sao cô có thể khóc lên chứ..... Rõ ràng thời gian ở viện đi ầu dưỡng, có nhiều lúc còn khó chịu hơn vậy, nhưng cô không có khóc.

Tô Mạc Mạc cúi đầu nghĩ.

Hình như là vì từ khi quen biết với người này, cô càng ngày càng quen việc cởi bỏ trói buộc trước mặt anh, giải phóng cảm xúc — — bất kể là tích cực hay tiêu cực.

Anh cũng luôn dung túng cô như thế, còn chủ động muốn cô thí nghiệm mức độ nhẫn nại của mình.

Mà cô cũng làm vậy thật, dần dần xem việc anh đối xử tốt với cô ở mọi mặt thành chuyện đương nhiên, chỉ mới làm trái một chút đã bực tức .....

Hơn nữa, hình như h ỡ này còn.....

Cô đã đem suy nghĩ từ lâu thực hành trong thực tế.

Cô gái vừa khóc xong đang héo úa cúi đầu.

“Anh có đau không..... Thương Ngạn?”

“Đau.”

Thương Ngạn nhíu mày, rũ mắt nhìn cô.

“Đau muốn chết.”

Tô Mạc Mạc nhếch miệng, "Rất xin....."

“Vậy nên lần sau em muốn cần anh thế nào cũng không sao — — nhưng đừng bao giờ khóc, được không.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngây người ngẩng đầu nhìn anh.

Trên lông mi cong cong của cô gái còn mang theo vài giọt nước li ti.

Thương Ngạn thở dài.

Anh cúi người lần nữa, duỗi tay ôm lấy cô, trong giọng nói lộ ra sự dứt khoát.

“Hoặc là, khi nào em không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa, vậy em cứ tới trước mặt anh khóc — — khóc xong ba lần, em đào cái hố ngay tại chỗ rồi chôn anh xuống là được.”

Tô Mạc Mạc ngây ngẩn được anh ôm lấy, chóp mũi đặt ngay tại vết ả ướt trên xương quai xanh của anh.

Ngừng hai giây, Tô Mạc Mạc trợn to mắt, cánh mũi cô mấp máy, người thêm nữa để xác nhận.

— —

Mùi máu tươi thật nhạt.

Tô Mạc Mạc rất miễn cảm với mùi hương này.

Cô bỗng dựng luống cuống.

Cô nhích ra đằng sau, “Có phải em cần anh chảy máu không, anh — —”

Lời còn chưa dứt, sau cổ được một bàn tay ấm áp nâng lên, kéo về phía trước.

“Tô Mạc Mạc.”

Giọng nói bên tai rất không đứng đắn.

Tô Mạc Mạc dừng một chút, bất an im lặng, không dám cử động, để mặc người trước mặt áp người xuống, hoàn toàn ôm mình vào ngực.

Cô nghe thấy người nọ cười một tiếng thật nhẹ.

“Trước khi gặp được em, anh thuận buồm xuôi gió mười tám năm, không có vấn đề nào anh không giải quyết được, không có chuyện gì anh không hoàn thành tốt..... Em biết không?”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Cô gật đầu theo bản năng, “Biết.”

Thương Ngạn thở dài, nhưng lại nghe như tiếng cười.

“Chỉ là từ khi gặp được em..... Giống như một chuyện đơn giản như hôm nay vậy, sao anh lại làm như thế chứ?”

Tô Mạc Mạc dừng lại, cô muốn ngẩng dậy, nhưng bị ôm lại.

“Đừng ngẩng đầu.”

“Tại sao?”

“..... Bởi vì anh không biết nhận lỗi.”

Thương Ngạn chậm rãi ôm chặt cô.

Anh lên tiếng bên tai cô, giọng rất trầm:

“Lần đầu tiên nhận lỗi, chắc hẳn nhìn rất ngớ ngẩn..... Không muốn em nhìn thấy.”

Hô hấp của Tô Mạc Mạc đình trệ.

Cô kinh ngạc nhìn qua.

Người nọ đang buông mắt, lông mi tinh mịn rũ xuống, để lại cái bóng âm u trên làn da trắng trẻo.

Anh nhỏ giọng, nhưng từng chữ nói ra đều rất rõ ràng.

“Thật xin lỗi, anh sai rồi.”

Anh dừng lại.

“Lúc đó anh chỉ muốn thay đổi kết quả. Em hỏi anh vì sao lại sửa phiếu bầu, anh muốn bịa ra một lý do, cũng chỉ tìm được cái đó..... Anh không tìm ra được cái cớ nào khác.”

Tô Mạc Mạc ngạc nhiên.

Vài giây sau, cô hoàn hồn, mông lung hỏi: “Không phải anh nói vậy là vì chê em thấp sao?”

“Không phải.”

“Vậy..... Tại sao?”

“.....”

Đáy mắt Thương Ngạn xẹt qua tia tàn khốc.

Một lúc sau, anh trông xuống.

“Bởi vì anh ghét có người xoi mói em, coi em như vật phẩm mua bán để đánh giá vui đùa.”

Thậm chí hết sức vũ nhục.

Vai lưng Thương Ngạn bạnh ra, cơ bắp gồng lên, nhớ đến vẻ mặt ghê tởm của hai người kia khiến anh tiến vào trạng thái chuẩn bị công kích theo bản năng.

Trầm mặc thật lâu sau, anh mới thả lỏng thân thể.

Tô Mạc Mạc tự hỏi xong, rốt cuộc mới nghĩ thông suốt.

Cô do dự hỏi: “Có người nói bậy về em sao?”

Thương Ngạn không tiếng động than thở.

Anh không thể kể cho nhóc con, sau lưng cô, những nam sinh đó vì vẻ đẹp của cô nên xúc động làm càn, vì tuổi nhỏ mà không kiềm chế ác ý của mình.....

Anh muốn bảo vệ cô, cũng nhất định sẽ làm được.

Hai người trầm mặc, Tô Mạc Mạc cũng hiểu ra.

Cô cúi đầu, nói khẽ, “Cũng có thể không nói..... Bây giờ em biết rồi, không phải lỗi của sư phụ, em cũng không nên..... Cảm ơn anh.”

Cô nâng mắt, cẩn thận hỏi: “Em có thể nhìn thử không?”

“.....”

Thương Ngạn thoáng ngẩng dậy, cánh tay vòng qua cô gái chống xuống, đặt lên hai bên sườn của cô.

Tô Mạc Mạc duỗi tay gỡ nút cổ áo của nam sinh ra.

Cái áo màu đen rất dễ dàng lột ra tới chỗ xương quai xanh.

Theo đường cong xương quai xanh xinh đẹp, trên làn da trắng ấy, một vết máu hình dấu răng hiện lên.

Chỗ cắn sâu nhất còn đang chảy máu.

Cô gái sợ tới mức hít một hơi khí lạnh.

Cô h ồi th ần, tay chân luống cuống.

— —

“Chúng ta..... Chúng ta đến phòng y tế đi, phải khử trùng, còn phải thoa thuốc.....”

Thương Ngạn nhấc tay, đè lại cô gái đang muốn nhảy xuống bàn.

Anh rũ mắt cười.

“Anh đâu có đau, em hoảng làm gì.”

“Chảy máu luôn r ồi, sao, sao có thể không đau chứ!”

Tô Mạc Mạc gấp đến độ nói lắp.

Thương Ngạn chống bàn nhìn cô.

C ần cổ cô gái trắng nõn, tròng mắt đen nhánh nhìn anh, khóe mắt còn h ồng h ồng, trên môi còn dính một ít máu mà cô cũng không biết.

Dáng vẻ quả thật.....

H ầu kết Thương Ngạn lẩn nhẹ.

Một lát sau, anh chống bàn, cúi đầu, hơi cúi người, khàn giọng cười vang bên tai cô.

“Cẩn anh một cái nữa đi.”

“.....??”

Tô Mạc Mạc lần đầu nghe thấy yêu cầu như vậy thì ngây người.

“Mau.”

Vậy mà người nọ còn đang thúc giục cô.

Tô Mạc Mạc cảm thấy đầu óc mình hơi không đủ dùng.

..... Hoặc là đầu óc người này hỏng rồi.

Cô tỉnh táo lại, nâng tay, để lên ngực anh, ý đồ muốn đẩy người ra sau

— —

“Thương Ngạn..... Anh đừng quậy, đến phòng y tế cùng em.....”

Cô còn chưa nói hết, hai tay đã bị người trước mặt bắt lấy.

Anh ấn cô vào người mình, Thương Ngạn quét mắt nhìn cô.

“Nếu em không cẩn, đến lượt anh cẩn em.”

Nói đoạn, dường như để ám chỉ, anh thổi nhẹ một hơi lên vành tai cô.

Nhiệt độ ái muội phớt qua vành tai mãi cảm gần hệ thần kinh, Tô Mạc Mạc chỉ cảm thấy nổi da gà đến tận sau lưng.

Cô không kiềm được run lên.

Cô cắn răng, kiên trì lắc đầu, ngược mắt nhìn anh.

“..... Thật sự không cẩn?”

“Chảy máu rồi, không cần được nữa.”

Cô gái vô lực nhỏ giọng giải thích, ngữ điệu có phần ảm ức.

“Vậy đến lượt anh cần em, chảy máu thì làm sao bây giờ?”

“.....”

Cô gái dùng cặp con ngươi xinh đẹp đó nhìn anh.

Vô cùng đáng thương.

.....

Nhóc con chưa từng tiếp xúc sự đời, bằng vào bản năng của mình đã dễ dàng tìm ra biện pháp đối phó với anh.

Thương Ngạn mỉm cười quan sát cô.

Giọng nói cố ý đè thấp ——

“Em tự chọn đi, có đau thì đừng trách anh.”

“.....”

Tô Mạc Mạc phát hiện bản thân thật sự không thể trốn tránh được, cô đau khổ lùi ra sau, cố gắng co người lại tìm ra dũng khí.

“Anh cần..... Cần đi.”

Ai kêu mà vừa cần người ta xong.....

Cô gái thẫn thờ khuyên nhủ mình như thế.

Hô hấp nóng rực bên tai càng ngày càng áp sát.

Tại thời điểm Tô Mạc Mạc khẩn trương nhắm chặt mắt, cô đột nhiên cảm thấy vành tai mình bị ngậm lấy rồi mút nhẹ.

Trong nháy mắt liền buông ra.

Bên tai vang lên giọng cười hài hước khàn khàn:

“..... Ngọt.”

“——!”

Nhiệt độ tức khắc xông thẳng lên mặt.

Tô Mạc Mạc cảm thấy cả người mình như bị ném vào bếp lò đang nóng, nung chín toàn thân cô.

Cô bất chấp tất cả, nảo nuốt đẩy Thương Ngạn ra, nhảy xuống bàn, ôm hết sách vở và bỏ chạy.

Thương Ngạn xoay người, ý cười biếng nhác, tay cắm vào túi quần, chân dài không nhanh không chậm đi theo ——

“Chờ một chút.”

Vào lúc đi đến cầu thang, Thương Ngạn dừng chân.

Anh đột ngột nghiêng người nhìn ra phía sau.

——

Lầu hai vẫn trống vắng như khi bọn họ tới.

Là ảo giác sao.

Thương Ngạn hơi nhíu mày, đứng tại chỗ hai giây rồi xoay người xuống lầu.

Mấy chục giây sau, ở một kệ sách cách đó rất xa, một bóng người chậm rãi đi ra.

Người đó dừng bước, biểu cảm cứng ngắc.

Cô ta đứng đó giật mình hồi lâu, một nữ sinh từ phòng để nước cách đó không xa đi ra sau khi đã lấy nước đủ, tò mò nhìn và hỏi: “Tố Tố, cậu sao vậy? Không phải nói muốn tới đây tự học sao?”

“.....”

Văn Tố Tố hoàn hồn.

Cô ta ấp úng đáp, trong đầu là cảnh tượng hai bóng người giao nhau cách đây hai phút.

Cho dù là quan hệ thật trò thân thiết.....

Cũng không thể thân mật như vậy chứ.

Nghĩ đến cảnh đó, Văn Tố Tố đột nhiên liên tưởng tới gì đó, bàn tay cầm ly nước từ bạn cùng bàn vô thức run lên, có vài giọt bắn lên mu bàn tay, nhưng cô ta lại không hề có cảm giác.

Văn Tố Tố khẩn trương co rút đồng tử, nhìn bạn cùng bàn của mình.

“Có phải tháng trước cậu nói là thấy được một bài viết trên Tieba không?”

“Bài viết? Bài viết nào?”

Bạn cùng bàn bị hỏi vậy thì sửng sốt.

Văn Tố Tố nhíu mày: “Có liên quan đến Thương Ngạn.....”

“À à, mình nhớ rồi, có phải bài viết nói có người nhìn thấy Thương Ngạn hôn môi với một cô gái đúng không? Bài viết đó thì sao?”

Văn Tố Tố: “Mình nhớ lúc đó cậu nói với mình, nữ sinh đăng bài là người quen của cậu đúng không?”

“Đúng vậy, mình còn đi hỏi cậu ấy mà.”

“.....!” Văn Tố Tố trợn mắt, không tự giác nắm lấy cổ áo bạn cùng bàn, “Vậy cậu ấy nói như thế nào?”

Bạn cùng bàn của Văn Tố Tố vẫy vẫy tay.

“Đừng nói nữa, ngày đầu còn thề son sắt với mình là tận mắt chứng kiến, nhưng không thấy mặt của cô gái đó, bởi vì Thương Ngạn che hết hoàn toàn, hơn nữa lúc đó Thương Ngạn và cô gái đó còn đang đứng trong góc tối.....”

Văn Tố Tố không khỏi nắm chặt tay, khẩn trương hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Nữ sinh bất đắc dĩ, “Kết quả hôm sau mình đi hỏi cậu ấy, cậu ấy nói là đã đùa với mình, hoàn toàn không có chuyện này, bài viết trên Tieba cũng bị xóa — sau đó thì cậu cũng biết rồi, không có ai nói về chuyện này nữa.”

“.....”

Cặp mắt Văn Tố Tố đảo đảo, sắc mặt cũng dần trắng bệch.

Bàn cùng bàn của cô ta không yên tâm hỏi thăm: “Tố Tố, sao cậu lại hỏi chuyện này?”

Văn Tố Tố cắn môi.

“..... Không có gì, do mình tự nhiên nghĩ tới thôi.”

“Aiz, cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, cậu nhìn đi, đã một tháng trôi qua rồi, cậu có thấy Thương Ngạn thân mật với nữ sinh nào trong trường không? Đừng nói hôn môi, sợ là ngay cả nói vài câu cũng không có.”

“.....”

Không.

Có.

Giọng nói dưới đáy lòng Văn Tố Tố kiệt lực hô lên — —

Có đi đâu là khi đó, trong lúc tin đồn quan hệ giữa Thư Vi và Thương Ngạn là người yêu vẫn còn đó, Thư Vi đã dán sẵn cái mác “học trò của Thương Ngạn” lên cô gái đó .....

Cho nên sau khi nghe đồn Thư Vi và Thương Ngạn “chia tay”, bọn học sinh đã quen với giả thiết “học trò của Thương Ngạn” này, đương nhiên cũng không có ai đi thay đổi nhận thức này.

— —

Mà chỉ có cô ta biết.

Thư Vi và Thương Ngạn căn bản không có quan hệ gì!

Do đó, vào thời điểm bắt đầu — — từ khi cô gái đó xuất hiện trước mặt Thương Ngạn, dưới mí mắt của mọi người, đã có chuyện thay đổi, cũng đã có chuyện khác xảy ra!

“..... Tố Tố? Tố Tố??”

Tiếng động bên tai kéo ý thức của Văn Tố Tố trở về, bạn cùng bàn lo lắng nhìn cô ta: “Sắc mặt của cậu có hơi khó nhìn, nếu cơ thể không khỏe, chúng ta về trước đi?”

Đầu óc Văn Tố Tố lúc này đã sớm rối tung.

Cô ta cứng đờ tại chỗ một lúc mới chậm chạp gật đầu.

“Được..... Chúng ta về đi.”

*

Tiếng chuông cuối cùng của thứ hai vang lên, tuyên bố một ngày học hành đã kết thúc, bọn học sinh đã sớm kìm nén không được từ tiết tự học bắt đầu nhanh tay nhanh chân hẳn lên.

Đã có người sắp xếp cặp sách xong xuôi từ trước, gấp gáp chạy ra khỏi phòng học.

Tô Mạc Mạc chần chừ nhìn Thương Ngạn.

“Em qua báo với Văn Tố Tố?”

Thương Ngạn đứng dậy, nhường chỗ để cô đi ra.

Tô Mạc Mạc vừa định đeo ba lô lên, người trước mặt đã xách lên trước, càn đi từ trong lòng cô.

“Anh c`ân giúp em, em đi nói đi.”

“..... Vâng.”

Tô Mạc Mạc vòng qua các bạn học đang ra khỏi lớp, đi đến bàn của Văn Tố Tố.

Cả ngày hôm nay tâm th`ân của Văn Tố Tố cực kì hoảng hốt, lúc này được bạn cùng bàn đ`ụng tay nhắc nhở, mới miễn cưỡng lấy lại tinh th`ân, ng`ang đ`ầu nhìn người đến.

Vừa thấy là Tô Mạc Mạc, sắc mặt vốn khó coi của cô ta lập tức trở nên xanh mét.

Tô Mạc Mạc mới tới tự nhiên bị cô ta trừng mắt liếc nhìn, qua vài giây mới lấy lại tinh th`ân.

Cô khó hi`âu nhìn Văn Tố Tố, hai người gi`ằng co vài giây, Tô Mạc Mạc nhìn cô ta nói trước.

Cô nói nhỏ: “Tối nay tôi không về cùng cậu..... Bữa tối sẽ ăn ở nhà ăn, khoảng 8-9 giờ sẽ về nhà.”

Nếu đặt ở ngày thường, Văn Tố Tố sẽ không hỏi thêm bất kì một chữ — — cô ta còn ước gì Tô Mạc Mạc đừng bao giờ đi chung với mình nữa.

Tuy nhiên, bây giờ lại có chuyện sáng nay, Văn Tố Tố vừa nghe thì lập tức khẩn trương.

Cô ta căng chặt bả vai theo bản năng, cảnh giác nhìn Tô Mạc Mạc: “Tại sao đột nhiên cậu lại muốn về quê?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Dựa theo hình thức chung sống hàng ngày, hiển nhiên cô cũng không lường trước rằng Văn Tố Tố sẽ truy vấn.

Nhưng sau khi chần chờ, Tô Mạc Mạc bình tĩnh đáp.

“Tối nay tôi muốn đến Tổ Huấn Luyện máy tính.”

..... Quả nhiên.

Sắc mặt Văn Tố Tố lạnh thêm vài phần.

“Nếu 8-9 giờ về mới về nhà, vậy chắc chắn ba mẹ tôi sẽ lo lắng, có chuyện gì sao không giải quyết vào ban ngày, nhất định phải kéo dài tới tối — —”

Cô ta chưa kịp nói hết, một tiếng cười nhạt vang lên bên tai.

Văn Tố Tố rất quen thuộc với giọng này, đứng tử co rụt lại, vô thức ngược đầu lên nhìn sau lưng Tô Mạc Mạc.

Nam sinh thân hình thon dài một tay xách ba lô của cô gái, cong khoe miệng cười như không cười đi đến đây.

Bước đến cạnh Tô Mạc Mạc, anh mới dừng lại.

“Nhóc con nhà tôi, đã đem kế ước bán mình cho Văn gia các người sao.”

“.....”

Sắc mặt Văn Tố Tố tái nhợt.

Thương Ngạn cười nhẹ, “Nếu thật sự có thứ này, mong cậu hãy nói cho tôi, nhất định tôi sẽ mua bằng giá cao.”

Nghe đến đây, Tô Mạc Mạc cũng nhin không được ngẩng đầu, hơi bực bội trừng Thương Ngạn.

“Anh mới đem khế ước bán mình.....”

Thương Ngạn nhìn cô cười.

“Em muốn anh viết cũng được, bây giờ anh sẽ viết cho em một tờ?”

Tô Mạc Mạc bị anh làm ghen lời, nghiêng đầu đi nhỏ giọng lầm bầm, “Ai muốn anh.”

“Chắc hẳn rất nhiều người muốn.”

Thương Ngạn tiếp tục trêu cô.

“..... Em thật sự không cần?”

“.....”

Tô Mạc Mạc không nghe lọt tai nữa, quay đầu túm ống tay áo của nam sinh rồi lôi người đi.

Còn lại một mình Văn Tố Tố ng ỡ sau bàn nhìn hai bóng người biến mất dần ở phía xa xa ngoài cửa, sắc mặt cô ta âm trầm tới mức g ần như vắt ra nước.

Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn đi theo dòng học sinh khối 10 và 11 tan học, hai người tách ra đi đến dưới lầu tòa nhà khoa học kỹ thuật.

Ban ngày đã sắp trôi qua, sắc trời ngày càng tối.

Tờ khi dạy học đến tòa nhà khoa học kĩ thuật, khoảng cách gần nhất là đến cửa hông của tòa nhà.

Hai người đi qua cửa hông, đến khu rừng trúc nhỏ trước kia, đèn đường chiếu xuống bị tán lá dày đặc vẽ nên những vết loang lổ, đá sỏi như những con rắn uốn lượn, có con vằn người, có con duỗi thân trườn lên phía trước.

Ánh mặt trời yếu ớt khiến con đường quen thuộc trước này có vẻ hơi âm tr ần.

Tô Mạc Mạc bị gió trong rừng trúc thổi nhẹ qua, lúc có lúc không, đầu ngón tay cô đã lạnh băng.

Cô bất an đi chậm lại, cảm nhận được Thương Ngạn đằng sau gần thêm một chút, cô mới thoáng an tâm.

Thương Ngạn phát hiện ra chi tiết nhỏ này.

Anh chỉ hơi suy tư là hiểu ra vấn đề, cong khóe môi, “Nhóc con, em còn sợ bóng tối à.”

Nhất định là anh cố ý.

Nên mới nói những lời đó ở một nơi như thế này, còn áp sát tai cô, thổi luồng khí nhẹ nhất vào lỗ tai cô.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Lúc này, trong lòng cô vừa khẩn trương vừa bực mình, không thèm để ý đến anh, chỉ cẩn thận đi về phía trước.

Mất thấy được cuối con đường.

Tô Mạc Mạc thở phào nhẹ nhõm, muốn nhìn sang Thương Ngạn.

Nhưng cô vừa nghiêng người thì đột nhiên đứng hình tại chỗ.

Thương Ngạn phát hiện sắc mặt cô thay đổi, rũ mắt quan sát.

“Làm sao vậy?”

“Hình như..... chỗ đó có người.....”

Tô Mạc Mạc chỉ vào chỗ sâu trong rừng trúc, giọng nói xen lẫn rừng mình mà cô không tự biết.

Thương Ngạn nương theo ánh mặt trời và đèn đường, neho mắt lại nhìn qua đó.

Tiếng gió thổi lá trúc xào xạc rất vang.

Tiếng gió, tiếng góc áo cộ xát cũng rất vang.

Thương Ngạn ngộ ra.

Biểu cảm anh thay đổi.

Tô Mạc Mạc còn đang run bần bật trong lòng trông về hướng đó, hình như có hai bóng người đề lên nhau, mơ hồ còn truyề đến.....

Cô không kịp nhìn kĩ, trước mắt đột nhiên tối thui.

— —

“Hả.....?”

Cô gái mông lung vô tội nghi ngờ lên tiếng.

Thương Ngạn không giải thích với cô, gầ như nửa kéo nửa ôm người ra khỏi rừng trúc.

Hai người đi thẳng vào tòa nhà khoa học kỹ thuật.

Tô Mạc Mạc nhìn nam sinh đi cạnh, cả gương mặt bạnh ra, góc nghiêng sắc bén âm trầm, cô càng khó hiểu.

Vài giây sau, lên tới lầu ba.

Cả Tổ Huấn Luyện máy tính đầu ở đây, hiển nhiên bọn họ cũng đến chưa lâu, ngoại trừ Loan Văn Trạch đã ngồi trước máy tính, ba người còn lại trong tổ còn đang cười đùa tám chuyện.

Vừa thấy Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc xuất hiện ngoài cửa, những người khác trong tổ cũng ngó ra.

Ngô Hoàng Bác hoàn hồn đầu tiên.

“Cha Ngạn, sao cậu lại mang Tiểu Tô đến đây?”

Thương Ngạn đáp.

“Bắt đầu từ đêm nay, em ấy sẽ đến đây để tự học.”

“Vậy à.” Cả đám Ngô Hoàng Bác hiểu rõ gật đầu, ngay sau đó nói, “Đúng rồi, chúc mừng cha Ngạn, thi giữa kì hạng tư khối — — quá đỉnh.”

Thương Ngạn đưa cặp sách trong tay cho Tô Mạc Mạc, “Còn các cậu?”

Cả đám nhìn nhau, thở dài: “Chúng ta sao có thể so với kẻ biến thái như cha Ngạn chứ — — học kỳ này vì gặp chuyện ở tổ, thành tích không thể nhìn nổi.”

“.....”

Thương Ngạn nghe vậy thì nhú mày.

Anh nhìn hai nam sinh còn lại trong tổ — —

“Các cậu nghĩ như thế nào?”

Hai nam sinh đó sững sốt, nụ cười trên mặt lại có phần cay đắng.

Cho dù trên danh nghĩa, Thương Ngạn thấp hơn bọn họ một bậc, nhưng vì anh đã học mấy năm tiểu học ở nước ngoài, khi về nước để học trung học, tuổi tác không thể nào nhỏ hơn so với những người lớn hơn anh một bậc như bọn họ.

Huống chi, bàn về thành tích, năng lực, tầm nhìn, về gia thế bối cảnh..... Bọn họ cũng không thể so sánh với vị “học đệ” này.

Hai nam sinh khối 12 đã sớm quen với việc Thương Ngạn lãnh đạo, lúc này hai người không hề không thoải mái.

Một người trong đó thở dài.

“Có thể tôi không kiên trì nổi nữa.”

Một người khác cũng cười khở: “Đúng vậy, lớp 12 đã qua gần một nửa, nếu chờ đến học kì sau, thì sẽ không cho chúng tôi con đường để hối hận.”

Bên cạnh, Ngô Hoàng Bác đã hiểu ra, Loan Văn Trạch cũng cau mày ngẩng đầu lên từ máy tính.

Bình thường Ngô Hoàng Bác cũng luôn miệng nói, hiện tại lại không thể thốt ra được một chữ.

— —

Từ khi gia nhập tổ, cậu ta đã cùng một con đường với những người này, lúc này nghe nói có người muốn xoay người rời đi, trong lòng cậu ta vô cùng khó chịu.

Nhìn một hồi lại sau, cậu ta mới nói: “Chúng ta đã cần rất nhiều giải thưởng, không phải thầy Hoàng đã nói rồi sao, trường học đồng ý cho chúng ta tư cách được tuyên thặng..... Có lẽ kiên trì thêm vài bước nữa thôi, chúng ta sẽ có thể.....”

Cậu ta còn chưa dứt lời.

Hai nam sinh khối 12 bên cạnh nhìn nhau, lắc đầu.

Một người trong đó tiếc nuối nói: “Mấy giải thưởng trong tủ đó, đa số là của một mình Ngạn ca. Có sự giúp đỡ của Ngạn ca, không phải chưa từng lấy được giải tập thể..... Nhưng với trình độ của chúng tôi, tới lúc đi

phòng vấn tuyển thẳng, chúng tôi hiểu rõ bản thân có bao nhiêu phân lượng.”

“Hơn nữa chúng tôi không giống như các cậu,” một người khác nói tiếp, bất đắc dĩ cười, “Các cậu còn một năm để chuẩn bị, nhưng chúng tôi đến lại không thể làm gì được, con đường thi đua để đi học này, gần như chúng tôi đã không còn hi vọng.”

Cả phòng trăn mặc.

Không khí yên lặng gần như áp lực.

Sau một hồi, vẫn là Thương Ngạn khoanh tay, vỗ vỗ ghế ngồi trông bên cạnh.

“Nếu đã quyết định, vậy đi thôi.”

“Cha Ngạn — —”

Nghe Thương Ngạn không có ý định khuyên nhủ, Ngô Hoảng Bác có chút nóng nảy.

Thương Ngạn ngược mắt, ánh nhìn nhợt nhạt hướng về cậu ta.

Ngô Hoảng Bác nuốt xuống lời còn lại.

Thương Ngạn thu mắt.

Anh nhìn hai người kia.

“Không đi đến cuối cùng, ai cũng không biết con đường nào là của mình. Nên đừng nghe người khác, nghe theo chính mình đi..... Các cậu suy nghĩ thêm vài ngày, trước cuối tuần nói cho tôi quyết định, về phía thầy Hoảng, tôi sẽ thay các cậu nói.”

Hai người gật đầu.

“Cảm ơn, Ngạn ca.”

“Chúng tôi về trước vậy.”

“Ừ.”

Đi đến cửa, nam sinh đi đằng trước ngừng bước.

Người đi đằng sau khó hiểu giục một câu.

Người đi trước bỗng đứng cười khở, “Ngạn ca, thật ra hai chúng tôi rất hâm mộ cậu.”

Những người còn lại trong phòng đều ngần ra.

Ngay cả nam sinh đi đằng sau cũng trăn mặc.

“Xét về học tập, cậu được ông trời ưu ái, ngay cả giáo viên khối chúng tôi cũng khen cậu, nói tiếc rằng cậu chắc chắn không cần thi đại học, nếu không thì chức Trạng Nguyên khoa học tự nhiên đã rơi xuống trường chúng ta rồi.”

“Xét về thi đua, cậu thuận buồm xuôi gió, giải thưởng lấy về có thể cất đầu một ngăn tủ. Tôi thường xuyên nghe thầy Hoàng nhắc mãi, nói cậu lòng dạ rất cao, mấy trường cao đẳng mà chúng tôi muốn vào cũng không được đã đưa cảnh ôliu cho cậu, nhưng cậu cũng không nhìn xem.”

“Những mặt khác..... Ha ha, chúng tôi cũng không so được.”

Nam sinh bày tỏ những áp lực kìm nén từ lâu, thở ra một hơi.

Cậu ta quay đầu lại, ánh mắt phức tạp lập loè — —

“Nếu không có cậu, có thể chúng tôi sẽ tiến xa hơn một chút..... Nhưng có Ngạn ca cậu ở đây, mấy ngôi sao nhỏ như chúng tôi đây, nào dám cùng mặt trăng tranh nhau chiếu sáng chứ?”

Nói xong, cậu ta xoay người, lắc đầu rời đi.

Để lại lời nói tràn đầy chua xót:

“Nói là hâm mộ, xem ra tôi còn có chút ghen tị..... Ưỡng cho cậu chăm lo cho chúng tôi như vậy, xin lỗi.”

Thương Ngạn đứng đó, cả người hơi cương.

Bàn tay nắm lưng ghế của anh nhẹ nhàng bóp chặt, chậm rãi rũ mắt xuống.

Một người khác chờ ở cửa nhìn nhìn người đang trước rồi quay đầu nhìn những người còn lại trong phòng.

Cậu ta lên tiếng: “Ngạn ca, cậu đừng để ý, là lần này cậu ta thi giữa kì phát huy quá kém..... Kì kiểm tra đầu tiên của lớp 12, áp lực quá lớn, sẽ khó kì ềm chế.”

Người đó dừng một chút, siết chặt quai đeo ba lô, nở nụ cười — —

“Thật ra tôi biết, hẳn là Ngạn ca sẽ không thi đại học, cũng sẽ không tuyển thẳng — — hôm đó thầy Hoàng có nhắc tới, tôi nghe được, thầy ấy nói cậu muốn ra nước ngoài phải không?”

Cậu ta cười nhạt.

“Tôi chúc cậu lấy được offer của đại học hàng đầu thế giới.”

“.....”

Trong phòng bỗng dưng trầm lặng.

Vài giây sau, Tô Mạc Mạc hồi thần.

Cô hơi giật mình nhìn Thương Ngạn, đờng tử vô thức co chặt.

“Anh muốn..... Ra nước ngoài sao.”

Hết chương 47

#xanh

Chương 48: "Sư phụ là thú bông hình người sao..."

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Anh muốn..... Ra nước ngoài sao.”

Văn phòng Tổ Huấn Luyện lâm vào im lặng.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch liếc nhau, đáy mắt cả hai đều hiện lên sự bất an.

“Ngạn ca, chúng tôi trước, ờm, đi ra ngoài trước.”

Nói đoạn, hai người liền cuống quít trốn khỏi văn phòng với bầu không khí tràn đầy quý đi này, đuổi theo hướng hai nam sinh kia rời đi.

Thương Ngạn hoàn hồn.

Anh dòi tận mắt từ ngoài cửa lên cô gái.

Tô Mạc Mạc nhìn thẳng anh hai giây, bỗng dựng hiểu ra, rũ mắt xuống.

“Em không có ý khác..... Chỉ hỏi chút thôi.”

“Chỉ hỏi chút thôi?” Thương Ngạn cười nhẹ ra tiếng, “Khó có thể làm được, anh còn đang chuẩn bị giải thích cho em nghe đây.”

Người Tô Mạc Mạc thành thật nghe theo lời anh, cô ngẩng đầu nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn cong khóe miệng.

“Đúng là trước kia chưa quyết định..... Thật ra thì cái nào cũng không sao.”

Tô Mạc Mạc nghe vậy thì ngẩn ra, “Sao lại không sao chứ?”

“.....”

Cảm xúc trong mắt Thương Ngạn lóe lóe, nhưng không giải thích, chỉ duỗi tay xoa nhẹ mái tóc cô gái.

“Chuyện này sau này anh sẽ nói cho em.”

Tô Mạc Mạc gật đầu, “Vậy bây giờ đã quyết định rồi sao?”

“Ừ.”

“..... Ồ.”

“‘Ồ’?” Thương Ngạn nhướn mày, “Vậy là hết rồi?”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Thương Ngạn đối diện với ánh mắt “vậy thì còn gì nữa” của Tô Mạc Mạc, Thương Ngạn tức giận đến bật cười.

“Không phải mới hỏi xong sao, anh có muốn ra nước ngoài hay không, sao mới chớp mắt mà đã quên rồi?”

“.....” Tô Mạc Mạc trăn trăn hai giây, cúi đầu, giọng điệu nghiêm túc nói: “Anh đã nói rất đúng, đó là con đường của mình, không cần nghe theo người khác.”

Thương Ngạn hiếm khi có lúc mơ hồ, nghe cô nói xong thì càng không hiểu, “..... Ai muốn nghe theo người khác?”

Tô Mạc Mạc nhe răng, “Đừng nghe người khác nói, người khác cũng đừng nên nói..... Nếu anh nói cho em quyết định của anh là gì, có thể em sẽ không nhận được.”

Thương Ngạn rốt cuộc cũng hiểu ra logic của cô gái, anh mỉm cười.

Thừa dịp vắng phòng không có ai, anh cũng lười giả làm thầy giáo — — Thương Ngạn cúi người về phía trước, một tay chống xuống mặt bàn sau

lưng cô, kéo gần khoảng cách giữa hai người.

“Không nhịn được việc gì?”

“.....” Tô Mạc Mạc mím môi, nhìn xuống đất, không chịu lên tiếng.

Thương Ngạn cười khẽ, nghiêng đầu nhìn cô.

“Sợ em sẽ ảnh hưởng đến anh sao.”

Cô gái trầm mặc vài giây rồi mới chậm chạp gật đầu.

Thương Ngạn cười.

“Anh sẽ nghe theo em.”

Tô Mạc Mạc sửng sốt, lập tức nhú mày, “Vừa nãy anh còn nói, đó là con đường của mình, nên đừng nghe theo người khác.”

Thương Ngạn: “Anh lừa bọn họ.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn: “Hơn nữa, em cũng được coi là ‘người khác’ ư?”

Tô Mạc Mạc cứng họng.

Thương Ngạn không nhẫn tâm tiếp tục chọc cô nữa.

Anh mỉm cười, thẳng người dậy.

“Yên tâm đi. Anh không ra nước ngoài.”

“.....” Nghe thấy đáp án này, Tô Mạc Mạc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh. “Tại sao?”

Thương Ngạn liếc mắt nhìn cô đầy thâm ý.

“Em nghĩ xem vì sao.”

“?”

“.....”

Thương Ngạn bị cặp mắt trong suốt sạch sẽ của cô gái nhìn, sắc mặt hiêm khi mất tự nhiên, anh ho nhẹ,

nghiêng người tránh đi, “Không phải em nói muốn đuổi theo anh sao, anh phải ở trong nước thì em mới có được cơ hội đó.”

Dường như Tô Mạc Mạc có hơi cạn lời, nhìn Thương Ngạn.

“Chỉ vì chuyện này?”

“..... Hình như em có chút thất vọng?” Thương Ngạn xoay người quan sát cô, gương mặt đẹp đẽ mang theo nét cười như không cười, “VẬY, nhóc con, em còn muốn nghe lí do gì?”

Tới phút cuối cùng, có lẽ anh sợ cô nghĩ không xa được như thế.

Người này cố ý ép giọng trở nên khàn khàn quyến rũ, ân cần dụ dỗ
— —

“Chỉ cần em muốn, sự phụ sẽ nói hết cho em nghe, được không?”

“.....”

Gương mặt Tô Mạc Mạc đỏ lên, hô hấp nghẹn vài giây.

Cô vừa định đáp lời, cửa văn phòng Tổ Huấn Luyện sau lưng bất ngờ bị người nào đó cẩn thận gõ gõ.

Ngô Hoàng Bác đứng bên ngoài xác định bên trong không có tiếng động gì từ lâu thì mới yên tâm đi vào, kết quả vừa đẩy cửa ra một cái liền cảm nhận được ánh mắt bất thiện của Thương Ngạn bên kia liếc qua đây.

Trong lòng Ngô Hoàng Bác run lên, cả người cứng đờ tại chỗ.

“Ồm, hay là tôi.....” Bi ầu cảm cậu ta xấu hổ, duỗi tay chỉ ra ngoài, “Đi ra ngoài thêm một lát?”

Thương Ngạn thay đổi sắc mặt, ý cười dưới đáy mắt một lần nữa trở nên nhạt nhẽo chây lười.

“Đuổi theo bọn họ?”

Sắc mặt Ngô Hoàng Bác khẽ biến đổi, không được tự nhiên gật đầu.

“Khuyên được r ồi?”

“.....” Ngô Hoàng Bác lắc đầu, cười khở, “Ngạn ca nói đúng, ai cũng có con đường của mình, nếu bọn họ đã có ý định như vậy, tôi biết ép buộc ở lại cũng không tốt.”

Thương Ngạn tr ần ngâm một lát, mở miệng.

“Cuối tu ần kêu bọn họ ra, cũng mời thầy Hoàng, cùng nhau ăn bữa cơm chia tay.”

Ngô Hoàng Bác ngẩn người, cặp mắt nhìn Thương Ngạn có chút chấn động: “Ngạn ca..... Bọn họ nói những lời đó, cậu không để ý sao?”

“Để ý cái gì.” Thương Ngạn cười nhạt, ánh mắt bạc bẽo, “Không phải là những thứ tôi nên có sao.”

Ngô Hoàng Bác nhú mày, rất nhanh thả lỏng ra, muốn nói lại thôi một h ồi lâu, cuối cùng mới ủ rũ cup đôi, bu ồm b ả nói:

“Ngạn ca, nếu cậu mà nói như vậy, vậy bọn tôi không phải người r ồi..... Tôi vào tổ cũng đã hơn một năm, một năm này cậu tận tâm tận lực giúp bọn tôi bao nhiêu, bọn tôi đều thấy hết, nếu không phải do bọn tôi liên lụy, bằng thực lực của cậu, cậu cũng không cần vội vàng chạy qua chạy lại giữa hai nơi..... Còn cung cấp địa điểm, giúp bọn tôi trang bị máy móc huấn luyện, bàn ghế, có vài cuộc thi trường học không ủng hộ, cũng là cậu vì để bọn tôi có cơ hội rèn luyện nên đã tự bỏ tiền mang bọn tôi đi .....”

Nói thế, Ngô Hoàng Bác không kiềm được hít hít mũi, vừa cảm hận vừa thất vọng bực bội mắng — —

“Do bọn họ bị mõ heo che mắt, nên mới có thể trách cậu như vậy, tôi biết cậu chưa từng xem thường bất kì kẻ nào trong bọn tôi, trước kia bọn tôi phạm phải mấy sai lầm nhỏ nhặt, cũng là cậu kiên nhẫn hướng dẫn lại..... Mặc dù sẽ mắng vài lời, nhưng tôi biết cậu làm vậy là để rèn luyện trí nhớ của bọn tôi, Ngạn ca đối với bọn tôi vừa là thầy vừa là bạn, bọn tôi — —”

“..... Được rồi.”

Thương Ngạn nghe vậy cũng nhức cả đầu.

“Cậu đang đọc diễn văn trao giải hay đang làm lễ truy điệu vậy?”

Ngô Hoàng Bác ngẩng phắt đầu lên, lúc này mới nhìn thấy vành mắt cậu ta đã đỏ lên: “Không phải đâu Ngạn ca, đây là lời từ đáy lòng — —”

“Cậu chờ tới lễ truy điệu sau này của tôi rồi bộc lộ đáy lòng như vậy cũng kịp.”

Thương Ngạn cười nhạt.

“Bây giờ, thu lại mấy giọt nước mắt cá sấu của cậu đi, luyện tập Python của cậu đi — — còn nói ba cái lời đó, ngay cả thần tiên cũng không cứu vớt cậu được đâu.”

“..... À.”

Ngô Hoàng Bác ủ rũ cụp đuôi đáp, vừa xoay đi thì đã xoay lại — —

“Ngạn ca, tôi nghe nói hôm nay cậu đập một nam sinh khối 12 vào b ầm..... Ồm.” Ngô Hoàng Bác cố kỵ ngón Tô Mạc Mạc bên cạnh, tự động im tiếng lược bỏ từ kia, tiếp tục hỏi, “Cậu không sao chứ?”

Thương Ngạn nhú mày.

“Một người.”

Ngô Hoằng Bác: “?”

“Một người còn lại còn chưa kịp xử lí, có cậu nhắc tôi.” Trên mặt Thương Ngạn không có cảm xúc, chỉ nhếch miệng, cặp mắt rét run, “Ngày mai bổ sung cho tên đó.”

Ngô Hoằng Bác: “.....”

Có phải cậu ta mới dùng một câu đã hại người ta rồi không.

Ngô Hoằng Bác không dám bép xép nữa, mặt mày xám tro lùi về bàn máy tính của mình.

Thương Ngạn im lặng lạnh lùng đi vào gian trong cùng cô gái.

Máy tính và đồ đạc trên bàn bị anh đẩy hết qua một bên, trong lúc sắp xếp lại, Thương Ngạn đột nhiên thấy Tô Mạc Mạc chận rãi đi đến đằng trước cửa sổ, kéo tấm màn trong phòng lại, cuối cùng còn xác nhận xem coi đã khóa cửa chưa.

Thương Ngạn dừng động tác trong tay.

Qua vài giây, anh thấp giọng cười nhẹ.

“..... Nhóc con.”

“?”

Tô Mạc Mạc rút tay lại, vừa quay đầu vọng qua phía sau thì thấy nam sinh đã dừng làm việc, ôm cánh tay nghiêng người dựa vào bàn, gương mặt anh tuấn mang theo ý cười nhí nhĩn ngấm.

— —

“Rốt cuộc em đang chuẩn bị thực hiện dã tâm hay đi đâu gì chưa thỏa mãn với sự phụ thê?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Trong vài giây, hai bên sườn của gương mặt cô gái chặm rãi h òng lên. Con người đen nhánh bực bội trừng người tên sư phụ không đứng đắn này một cái.

Tô Mạc Mạc tr ần mặc thêm một lúc mới dịch đến trước Thương Ngạn, giọng nói dịu dàng:

“Sư phụ, chuyện Ngô Hoảng Bác cửa nói đã xảy ra trong buổi họp ở phòng đa chức năng à?”

Cô nghĩ tới nghĩ lui, cả ngày hôm nay g ần như Thương Ngạn không hề rời khỏi t ần mắt của cô, điểm khác thường duy nhất là bi ều hiện từ sau khi đi ra từ toilet của phòng đa chức năng.

Liên tưởng đến những lời h ỗ sảng của Thương Ngạn.....

“Ừ.”

Thương Ngạn không chút đ ể ý đáp.

Anh khoanh tay ôm ba lô của cô qua, đặt lên mặt bàn đã được dọn dẹp xong.

Tô Mạc Mạc ng ằng đ ầu nhìn anh, đ ầu mày nhơ nhứ, “Sư phụ, đánh nhau là không tốt.”

Trong giọng nói mang theo sự trịnh trọng, ân c ần xen lẫn một chút dụ dỗ, muốn khuyên anh nên cải tà quy chính.

Thương Ngạn mỉm cười, nghiêng người ng ỗ xuống bên cạnh bàn, ôm tay cười như không cười.

“Sao lại không tốt?”

“Sẽ bị giáo viên điểm danh phê bình, nghiêm trọng hơn nữa còn có thể ghi lại vào học bạ.....”

Tô Mạc Mạc nghiêm túc suy nghĩ thêm một lát nữa rồi rút ra kết luận.

“Hơn nữa mọi người sẽ rất sợ anh, vậy nên rất không tốt.”

Thương Ngạn hạ mi mắt, nhân tiện cúi người.

“Không phải em không sợ anh sao.”

“Ừm.”

“Vậy đủ rồi.” Thương Ngạn cười nhạt, trên mặt là ý cười mỏng manh, “Anh quan tâm đến người khác làm gì?”

Tô Mạc Mạc giật mình tại chỗ.

Đây không phải là lần đầu tiên cô nghe Thương Ngạn nói vậy.

Trước kia Tô Mạc Mạc vẫn luôn cho rằng là vì Thương Ngạn kiêu ngạo không thèm quan tâm người khác, nhưng qua hôm nay, sau khi xảy ra chuyện vừa rồi, dường như cô đã bừng tỉnh, linh ngộ được thêm một việc.

Anh không để ý, nhưng cũng không phải không thất vọng.

Từ đó suy ra, có phải là anh đã thất vọng quá nhiều lần rồi không?

Cũng giống như cô, đã quen với sự không thích và ghét bỏ của người khác, chẳng sợ ban đầu có bao nhiêu thất vọng nơi đáy lòng, nhưng cuối cùng tất cả đã bị sự lạnh nhạt đóng băng lại.

Nên cô cũng đã quen với nó.

Không hi vọng, sẽ không thất vọng.

Anh cũng thế.

Lòng ngực của Tô Mạc Mạc đột nhiên nhói lên.

Tô Mạc Mạc không biết lý do vì sao, nhưng tựa như lại biết phương pháp giảm đau.

— —

Cô tiến lên, duỗi tay vòng qua eo của nam sinh đang ng ỡ cạnh bàn.

Cô nhẹ ôm lấy anh.

Cả người Thương Ngạn đột nhiên cứng đờ.

Qua một lát sau, anh mới hoàn h ồi, quan sát cô gái trước người.

Cảm xúc trong con người đen nhánh phập ph ồng r ỡ lắng đọng lại, không biết đã xẹt qua bao nhiêu ý muốn riêng tư không muốn nói với người ngoài.

Anh im lặng vài giây, chỉ khàn giọng cười, dời mắt đi — —

“Nhóc con, em có biết là em đang quấy rối sư phụ không?”

Tô Mạc Mạc không để ý tới trò đùa của anh.

Cô gái vui mình trước người anh, giọng nói r ầu rĩ.

“Thương Ngạn.”

“Để thuận tiện cho ý đồ gây rối, ngay cả xưng hô sư phụ mà em cũng bỏ luôn sao?”

“Thương Ngạn.”

“.....”

“Thương Ngạn.” Cô gái nhỏ giọng gọi lần nữa.

Ý cười tản mạn trên mặt Thương Ngạn phai nhạt đi.

Anh bất đắc dĩ rũ mắt, nâng tay xoa nhẹ mái tóc dài suôn mượt của cô gái đang vùi trong lòng mình.

“Ừm. Anh đây.”

Tô Mạc Mạc chậm rãi buộc chặt cánh tay.

“Em sẽ không bao giờ ghét anh, sẽ không nghi ngờ anh, sẽ không sợ anh ..... Càng sẽ không làm anh thất vọng.”

Cô gái nói nhỏ.

“Em thề”

“.....”

Thương Ngạn bỗng dưng cứng họng.

Hiển nhiên anh chưa từng lường trước được, tất cả những tâm tư của mình sẽ bị Tô Mạc Mạc nhìn thấy dễ dàng như vậy.

Anh quan sát cô.

Tô Mạc Mạc không ngẩng đầu, cũng bỏ lơ sắc mặt gầy như chạt vật hiêm thấy của Thương Ngạn trong nháy mắt này.

Chờ khi cô muốn buông tay ra để đứng dậy, lòng ngực kề sát mặt cô bỗng động dậy, giọng nói của nam sinh truyền vào lỗ tai, đã xen lẫn ý cười biếng nhác của ngày thường, cười một cách vô tâm — —

“Có phải em quên rồi không, em là người của anh, đây không phải là chuyện em nên làm được sao?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tất cả dịu dàng đau lòng vì người này trong lòng, đầu biến mất trong nháy mắt.

Không còn thừa tí nào.

Tô Mạc Mạc ghét bỏ căng chặt khuôn mặt, buông tay ra, lùi lại phía sau.

Nhưng vừa rút về được một nửa, cổ tay cô bị người ta kéo về, sau cổ bị bàn tay ấm áp đè vào, cả người bị đè chặt vào ngực của người nọ.

Lồng ngực anh khẽ động.

Hấp dẫn và trầm thấp:

“Sư phụ là thú bông hình người sao. Muốn ôm thì ôm, muốn đi thì đi?”

“.....”

Tô Mạc Mạc bất ngờ được ôm, gương mặt cô không nhìn được hơi nóng lên.

Cô giãy giụa hai cái trong vô vọng, chỉ càng bị người đó ôm chặt thêm.

Đến khi người đó thỏa mãn lưu luyến thả tay ra, cô gái nhảy ra cách anh nửa mét, tức giận trừng anh.

Thương Ngạn cười khẽ, rũ mắt.

“Nhóc con, sau này em cũng không thể như vậy được.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Thương Ngạn: “Quyến rũ sư phụ như vậy, nếu ở thời xưa là sẽ bị phạt ở trong chuồng heo.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Hừ.

Lúc này rõ ràng là anh ôm cô không chịu thả.

*

Người chủ trì cho ngày kỉ niệm thành lập trường đã được chọn, Thư Vi của khối 12 và một nam sinh khác.

Thông tin này vừa truyền ra, toàn trường đều khiếp sợ.

— —

Thương Ngạn đã tham tuyển, vậy mà lại không nằm trong danh sách cuối cùng, đương nhiên chuyện này nằm ngoài dự kiến của mọi người.

Tất cả những chuyện xảy ra trong đại sảnh của phòng đa chức năng vào ngày tuyển chọn đã bị bọn học sinh trong trường mồm năm miệng mười bàn luận rất nhanh.

Còn về tin tức Thương Ngạn đá mấy nam sinh khối 12 cũng nhanh chóng lan truyền trong đám học sinh.

Vài ngày sau, Thương Ngạn nhiều lần bị gọi lên phòng giáo vụ, chính là bằng chứng cho tính chân thật của sự việc này.

Cuộc sống buồn tẻ thời học sinh, chuyện vui thích nhất chính là đi tám chuyện, trong khoảng thời gian ngắn, các loại phiên bản được suy đoán không ngừng được lan truyền.

“Trước mắt đã có ba cái.”

Trong giờ ra chơi, tại phòng học của lớp 11-1, Tề Văn Duyệt giờ ba ngón tay biểu thị con số cho Tô Mặc Mặc — —

“Phiên bản thứ nhất, nói Ngạn ca vẫn còn tình cảm với Thư Vi, ngay tại đại sảnh ở lễ đường của trường đã hiểu ra, tìm lại chân tình.”

Liêu Lan Hình ngồi cạnh lười biếng nói, “Có tình cũ cái rắm..... Nói lại tình xưa từ cái đám hỗn độn trong não của bọn họ sao.”

Tề Văn Duyệt dựng ngón tay cái với bạn cùng bàn của mình.

“Mình cũng thấy rất vô nghĩa. Còn phiên bản thứ hai, nói Tô Mạc Mạc ý mình được sủng nên kiêu ngạo, ngộ nghịch với Ngạn ca của chúng ta, đã thất sủng, cái danh “học trò nhỏ” cũng sắp không giữ được. Mấy kẻ ven đường đang xoa tay hăm hè, chuẩn bị thay thế bổ sung lên sân khấu bất cứ lúc nào.”

Vừa nói xong, Tề Văn Duyệt không đợi Liêu Lan Hình lên tiếng, đã chủ động giảm âm lượng và lẩm bẩm:

“Mình cũng thấy cái danh “học trò nhỏ” cũng sắp không giữ được — — nói gì đi nữa cũng thấy ánh mắt Ngạn ca nhìn bảo bối Mạc Mạc mấy ngày nay cũng càng ngày càng nguy hiểm — — nhưng mà với mức độ gần như như hình với với của Ngạn ca và Mạc Mạc dạo gần đây, mấy cậu ấy muốn lên sân khấu thay thế, đoán chừng tới kiếp sau cũng là hy vọng xa vời.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Liêu Lan Hình: “Vậy cái thứ ba thì sao, là như thế nào?”

“Cái này nghe nói có vẻ lộ ra từ mấy người ở đó — — hình như trong mấy người dự tuyển của khối 12, có vài người đến thăm bảo bối Mạc Mạc, còn nói sẽ chụp ảnh của Mạc Mạc..... Kết quả đúng lúc để Ngạn ca nghe thấy, một người trong đó bị đá đến hôn mê, mấy ngày còn lại thì hai ngày sau cũng gặp chuyện.”

Liêu Lan Hình gật đầu, “Ít nhất cái này vẫn còn có tính logic.”

Tề Văn Duyệt chuyển sang Tô Mạc Mạc: “Bảo bối Mạc Mạc, cái nào là chân tướng vậy?”

Tô Mạc Mạc giật mình hỏi lại: “Chân tướng chuyện gì?”

Tề Văn Duyệt ghen lời.

“Ồm, việc này.....”

Tề Văn Duyệt đang gấp gấp nhìn khắp nơi, đột nhiên thoáng thấy bóng người ở cửa trước phòng học, cô nàng vui vẻ ra mặt, hệt như thấy được chúa cứu thế — —

“Aiz, Ngạn ca đã về, không nói không nói.”

Nói xong, Tề Văn Duyệt vội vàng nhưng không hoảng hốt cúi đầu xuống, bày ra dáng vẻ “tôi muốn học tập nghiêm túc” với sách giáo khoa.

Tô Mạc Mạc đành xoay người lại.

Thương Ngạn bước đến, ngẩng đầu xuống.

Tô Mạc Mạc hỏi: “Giáo viên tìm anh đến phòng giáo vụ là vì chuyện vào ngày tuyển chọn à?”

Thương Ngạn vô thức nhíu mày, ánh mắt hơi lóe.

“..... Ừ.”

Anh lập tức nghiêng qua, xoa đỉnh đầu cô gái, “Đừng lo lắng, không có sao hết.”

Tô Mạc Mạc chậm chạp gật đầu.

Thấy chỉ còn hai phút nữa là đến giờ học, phòng học dần yên lặng đi.

Giữa sự im ắng này, có một chuỗi tiếng “cộp cộp” của giày cao gót không nhanh không chậm truyền đến từ hành lang dài.

Đám học sinh tò mò ngó qua.

Tựa như muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn họ, một bóng người xuất hiện trước cửa lớp.

— —

Người phụ nữ với gương mặt và cách trang điểm tinh xảo diễm lệ, dáng người với đường cong quyến rũ dựa vào khung cửa.

Môi đỏ hé ra, dưới sự tĩnh mịch của cả lớp, cô vươn ngón tay ra chỉ vào lớp học — —

“Thương Ngạn, ra đây.”

Hết chương 48

—

Đoán xem ai nào:)

#xanh

Chương 49: Bạn gái cũ?

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Thương Ngạn, ra đây.”

Cánh môi đỏ thắm của người phụ nữ khép mở.

Chất giọng của cô có khuynh hướng lạnh lẽo, tựa như tảng băng trôi nhẹ bên tai, để lại sự lãnh lẽo thấm vào, còn mang theo một lực hấp dẫn đặc biệt.

Vẻ đẹp của người phụ nữ này rất có tính công kích, khiến người nhìn vừa lướt mắt qua đã vô thức dừng hô hấp.

Bị hai thứ đó tạo nên ấn tượng mạnh trong lòng, bọn học sinh của lớp 11-1 không hẹn mà cùng im lặng trong khoảng mười giây.

Tịch mịch kéo dài.

Thương Ngạn ngồi ở hàng đầu tiên cứng người lại, khuôn mặt tuấn tú lập tức đen sì, đứng dậy bước ra ngoài. Thấy cảnh đó, học sinh trong lớp cấn lòng không đậu ò lên.

Tề Văn Duyệt đại ra vài giây, sau khi bóng dáng hai người biến mất sau bức tường của lớp học, cô nàng hoàn hồn lại, biểu cảm có chút vắn vẹo

— —

“Bạn bạn bạn cùng bàn..... Người này có phải là..... Có phải là người hầy lớp mười — —”

Liêu Lan Hình thu hầy ánh mắt phức tạp.

Cô gật đầu.

“.....”

Tô Mạc Mạc ng ỡ hàng trước nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, cô khó hiểu cau mày quay xuống, hỏi:

“Cô ấy là ai, hai cậu biết sao?”

Tề Văn Duyệt sắc nước bọt, hô hấp bị kẹt lại, sắc mặt đỏ bừng, ấp úng cả buổi cũng không nói nên lời.

Vẫn là Liêu Lan Hình bình tĩnh lên tiếng.

“Không quen biết, nhưng đã gặp r ỡ. Lúc vừa khai giảng năm lớp mười, cô ấy đã tới tìm Thương Ngạn.” Liêu Lan Hình tạm dừng, “Sau đó trong trường lại có người đ ền rằng đó là bạn gái của Thương Ngạn.”

Tô Mạc Mạc ngây ra.

Tề Văn Duyệt ng ỡ cạnh th ớng kh ớ nói nhỏ: “Này bạn cùng bàn.....
Mấy chuyện này đừng nên nói cho Mạc Mạc nghe chứ.....”

“Tại sao không nói?”

Liêu Lan Hình không đ ờng ý liếc qua Tề Văn Duyệt.

“Thật là thật, giả là giả, sẽ không thay đổi vì mình có nói hay không. Hơn nữa tất cả phải hiểu rõ lẫn nhau, ‘giấu diếm’ mới là nguyên nhân gây ra hiểu lầm.”

“.....”

Tề Văn Duyệt không còn lời nào để nói, đành gật đầu thật mạnh.

Liêu Lan Hình lại ng ẩng đầu, nhìn Tô Mạc Mạc có vẻ đang thất th ần trước mặt.

“Lúc ấy có nữ sinh trong trường tìm Thương Ngạn tỏ tình, còn xác nhận chuyện này là thật, nghe nói Thương Ngạn cũng không phủ nhận — nếu cậu muốn biết đáp án, có thể chờ cậu ấy trở về, để chính cậu ấy nói cho cậu.”

Tô Mạc Mạc yên lặng nhìn cửa lớp không chớp mắt trong chốc lát, cô gật đầu.

“Ừ..... Mình biết rồi.”

Cùng lúc đó, trên hành lang dài ngoài cửa.

Thương Ngạn và người phụ nữ về ngoài mỹ lệ người đi trước người đi sau, dưới ánh mắt khiếp sợ của bọn học sinh đi thẳng đến sân thượng.

Cửa sân thượng bị Thương Ngạn đóng lại, anh cau mày buông cánh tay người phụ nữ ra.

“Không phải em đã nói với chị đừng đến trường tìm em sao?”

Lúc này, người phụ nữ bị kéo lên tới đây đã không còn giữ nụ cười từ sớm, hừ một tiếng lạnh như băng.

“Có bản lĩnh thì em đừng kiếm chuyện nữa. Nếu không phải chủ nhiệm của em gọi điện thoại về nhà, em cho rằng chị muốn đến hả?”

Thương Ngạn nghe vậy thì nhíu mày.

Anh muốn nói lại thôi, cười nhạt, quay mặt đi.

Người phụ nữ nhướn mày tròng anh.

“Không phải là chị nói, nhưng Thương Ngạn, em càng ngày càng có tương lai đấy. Đi ra ngoài du thu, cắm trại một hồi, còn có thể để lò nướng đập xuống người mình — — khi em học tiểu học còn chưa từng phạm phải mấy sai lầm nhỏ nhặt này, đúng chứ?”

“.....”

Thái dương Thương Ngạn giựt giựt. “Đó là ngoài ý muốn.”

“Được, chị không nói chuyện này của em nữa. Vậy hoạt động ngày kỉ niệm thành lập trường thì sao, hả?”

Thương Nhàn cười lạnh.

“Chị tìm mọi cách để lí lịch em đẹp thêm, kết quả em lại chủ động bỏ quyền với chị? Em đang trong thời kì phản nghịch tuổi mười tám đúng không?”

“.....”

Thương Ngạn trầm mặc vài giây, mày càng nhíu chặt.

Anh bực bội hất mái tóc rũ xuống trước trán, thập giọng nói, “Không liên quan đến chị.”

“Chị, là, chị, của, em!”

Thương Nhàn tức giận muốn đánh nhau với anh.

Cô đánh giá chênh lệch chiều cao và sức chiến đấu giữa hai người, đành từ bỏ ý định này, chuyển sang hình thức công kích bằng ngôn ngữ

— —

“Được, hoạt động ngày kỉ niệm thành lập trường chị chưa thông báo mà đã sắp xếp, là chị không đúng, em bỏ quyền còn chưa tính, vậy đánh nhau với người khác là chuyện như thế nào?”

Mặt mày Thương Ngạn vô cùng dữ tợn.

“Em không đánh nhau.”

Thương Nhàn: “Đơn phương đánh người khác, dùng chân đá người ta vào b ần tiểu chính là đánh nhau!”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn xoay đầu, ghét bỏ liếc nhìn Thương Nhàn cái, “Rốt cuộc Bạc Ngạt làm thế nào mà đề chị được vậy, cậu ta điên r ồ?”

Thương Nhàn: “.....”

Cô yên lặng hít sâu ba lần cũng không có tác dụng, mắt thấy sắp tiến vào trạng thái bùng nổ, cửa sân thường đột nhiên bị người ta đẩy ra.

Hai nam sinh trốn học vừa thấy có người, khi thấy rõ đó là Thương Ngạn và một người phụ nữ, cả hai vội vàng trốn qua một bên khác của sân thượng.

Dưới ánh mắt của người ngoài, hai giây trước Thương Nhàn còn đang bị Thương Ngạn làm cho ức chế, một giây sau đã trở về trạng thái bình tĩnh.

Ngay cả ngữ điệu cũng trở nên đều đều:

“Hôm nay chị cũng đã tới đây, vậy em cứ thẳng thắn nói thật cho chị biết — — em nghĩ gì về chuyện ra nước ngoài?”

“.....”

Thương Ngạn liếc cô.

Thương Nhàn: “Có phải em không muốn ra nước ngoài đúng không?”

Thương Ngạn thu mắt, cười nhạt.

“Trước giờ em chưa từng muốn.”

“Nhảm nhí.”

Thương Nhàn xùy một tiếng.

“Thứ duy nhất mà em có hứng thú không phải là máy tính à? Carnegie, Stanford, MIT, đại học California-Berkeley*..... Em không muốn đến những ngôi trường đó thử sao? Không có những trường đó thì chưa chắc gì đã có thung lũng Silicon*, em không thử sao — — vào đó thì em sẽ tạo ra sóng to gió lớn, hay em muốn ở lại đây, ngay cả bọt nước cũng không có?”

*(Carnegie, MIT (Massachusetts Institute of Technology), đại học California-Berkeley: những đại học hàng đầu thế giới tại Mỹ, nổi tiếng về

mảng công nghệ)

*(Thung lũng Silicon: khu thương mại công nghệ cao ở San Francisco, Bắc California, Mỹ. Nguồn: Wikipedia)

Cặp mắt Thương Ngạn lóe lên.

“Không muốn.”

“.....”

Ý cười cuối cùng trên mặt Thương Nhàn đã phai đi.

Không có bất kì dấu hiệu nào, cô đột ngột chuyển chủ đề

“Em thích cô gái nào rồi?”

Một giây trước còn đang nói về lý tưởng của cuộc sống rộng lớn cao thượng biết bao, giây sau lại quẹo một cú bất ngờ, Thương Ngạn cũng chưa theo kịp sự thay đổi này.

Lúc này, Thương Nhàn nói tiếp.

“Là bạn cùng bàn của em phải không? Lần trước chị tới, em vẫn nghĩ một mình một bàn.”

Đôi mắt Thương Ngạn trầm xuống.

“Lần trước chị tới, đã là chuyện một năm trước, suốt một năm em cũng không có bạn cùng bàn được ư.”

Thương Nhàn nghe vậy, nheo mắt, đánh giá anh — —

“Quả nhiên nam sinh khi yêu đương thì chỉ số thông minh rất dễ giảm xuống. Nếu là trạng thái bình thường của em, lời có thể nói ra nhất lúc này, hẳn là tương tự như “chị nghĩ sao thì cứ vậy đi”. ”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Nhân: “Hơn nữa em cho rằng chị bị ngu à? Lúc này chị chỉ vừa gọi em, em đã lập tức đứng dậy túm chị ra ngoài — — nếu là trước kia, thì em sẽ bỏ chị suốt mười phút, phải không?”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Nhân: “Chặc chặc..... Bị hai tên có chỉ số thông minh biến thái là em và Thương Kiều kia trấn áp mười mấy năm, quả nhiên trong lúc hai người yêu đương thì chị mới có cơ hội trả thù.”

Thương Ngạn nhướn mày, cười lạnh, “Vớ cái tính lãnh đạm của tên kia, yêu đương với ai chứ, ngoại tình sau hôn nhân à?”

Thương Nhân: “..... Oops, lỡ miệng. Em coi như không nghe thấy đi. Còn nữa, đừng hòng đánh trống lảng với chị, vô dụng thôi.”

Thương Ngạn không kiên nhẫn.

“Vậy chị còn muốn nói gì nữa, không còn gì thì em về học đây.”

“Nói chứ, bạn cùng bàn nhỏ của em — — chị còn chưa kịp nhìn em ấy thì đã bị em lôi ra r ồi.”

Thương Ngạn: “Không nói.”

Thương Nhân: “Che kĩ như vậy làm gì, sợ chị quăng cho em ấy một ngàn vạn, kêu em ấy rời khỏi em trai chị?”

*(Một ngàn vạn: 10 000 000 nhân dân tệ ~ 33 300 000 000 VND)

Thương Ngạn: “.....”

Thương Nhân: “Chặc chặc, xem ra em trai của chị cũng có ngày không tự tin về giá trị con người mình, thật hiếm thấy?”

Thương Ngạn không nhin nổi nữa, cười lạnh, “Em đang sợ chị biểu hiện quá thiếu năng trí tuệ, hạ thấp ấn tượng toàn thể của em ấy về em.”

Thương Nhân: “.....”

Thương Nhân chậm rãi thở hắt ra một hơi, xoa xoa khóe mắt:

“Tuổi lớn rồi, không thể nổi giận, để tạo ra nếp nhăn ở trán và khóe mắt.”

Thương Ngạn hừ một tiếng cười nhẹ:

“Hiếm khi chị còn nhớ mình là trâu già gặm cỏ non đấy.”

Thương Nhân: “..... Chị đây mới 26, xinh đẹp ngời ngời, thanh xuân tràn đầy.”

Thương Ngạn: “Năm may Bạc Ngạt mới 21 phải không?”

Thương Nhân: “.....”

Thương Nhân: “Em 18, tuổi còn trẻ, sức khỏe tràn trề, cô gái mà em nhớ thương mới bao nhiêu tuổi, hả? — — chị nghe nói dì Trần đã đưa em quyển 《 Hiến pháp 》 trong biệt thự rồi đúng không?”

Thương Ngạn: “.....”

Trải qua một đợt tổn thương lẫn nhau, chị em hai người cuối cùng cũng bình tĩnh hơn nhiều.

“Em đã quyết định?”

Thương Nhân gỡ bỏ hết tất cả các cảm xúc đậm nhạt trên mặt, thanh giọng hỏi.

“Ừm.”

Người trả lời cũng không hề do dự.

“Vậy sau này như thế nào?”

“Tuyển thẳng nhờ thi đấu, hay thi đại học, em sao cũng được.”

“Được rồi. Chị sẽ nói với ba thay em, chị cũng giúp em che dấu chuyện của cô gái kia — — nhưng mà, chị nghe Bạc Ngật nói, cô gái kia còn chưa đầy 17 tuổi, đúng chứ?”

“.....”

Gương mặt lạnh lùng của Thương Ngạn hiện lên vẻ mất tự nhiên.

Một lát sau, nam sinh ho nhẹ, nghiêng mặt đi, thấp giọng lầm bầm.

“Hai vợ chồng các người sao lại nhiều chuyện như vậy.”

Thương Nhân: “Đó gọi là yêu quý và quan tâm cơ bản giữa người nhà.”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Nhân: “Pháp luật là một thứ tốt, mỗi khi em nhàm chán nhưng sức lực còn tràn trề thì lấy nó ra đọc đi.”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Nhân: “Đừng nói địa điểm lần sau chị gặp em sẽ là trong ngục giam chứ?”

Thương Ngạn: “.....”

Cuộc nói chuyện vô cùng thân thương giữa hai chị em cuối cùng vẫn chấm dứt nhờ việc một người đơn phương trở mặt chạy lấy người.

*

Khi Thương Ngạn quay lại lớp học, trong lòng còn mang theo sự thấp thỏm khó diễn tả.

Dựa theo hiểu biết về Thương Nhân của anh, nữ ma đầu đó tuyệt đối không thể dễ dàng xử lí như vậy được.

Tiếc rằng anh còn chưa kịp nghĩ kĩ.

Về đến lớp, thứ Thương Ngạn nhìn thấy chính là khuôn mặt nhỏ diễm lệ nhưng lại không có tí cảm xúc.

Giọng cô gái cũng rất dịu dàng và bình tĩnh — —

“Sự phụ.”

“Bạn gái cũ của anh cũng nhiều thật đó.”

Hết chương 49

#xanh

Chương 50: "Thê, nô."

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thương Ngạn khó có được một lần hoài nghi cuộc đời.

Ngần ra hai ba giây, anh mới ngộ ra nguyên nhân của lời này.

“Chị ấy không phải.....”

Thương Ngạn tự dừng lại, sửa miệng: “Anh không có bạn gái cũ, không có ai hết.”

.....

Phải nói là khát vọng sống rất lớn.

Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hình ngỡ đã đằng sau hiểu rõ trong lòng liếc nhau một cái.

Tô Mạc Mạc: “Ồ.”

Giọng cô vẫn bình tĩnh như khi hỏi ra vấn đề vừa nãy, không nghe được sự lên xuống hay thay đổi cảm xúc gì trong đó.

Thương Ngạn đau đầu.

Anh trăn mặc thêm vài giây nữa, có phần bất đắc dĩ, thản nhiên nói: “Chị ấy là chị của anh.”

Ngồi bết trong tay cô gái dừng một lát.

“Phải không?”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn nheo mắt, áp người xuống, nghiêng người đến sát cạnh cô gái, nhìn cô gái từ dưới lên.

Cặp mắt đen trắng rõ ràng nhìn nhặt liếc anh một cái, không có cảm xúc.

Thương Ngạn: “Vài ngày trước ở tổ máy tính, em còn ôm anh, thề sẽ không bao giờ nghi ngờ anh.”

“Việc em nói và nghi ngờ lần này không phải là một.....”

Cô gái cắn câu ngược đầu, vừa chạm mắt với Thương Ngạn, cô liền phát hiện mình bị lừa.

Tô Mạc Mạc nhanh chóng thả lỏng, tiếp tục cúi đầu, biểu cảm cũng bình tĩnh lại.

“Em tin tưởng anh mà.”

Giọng nói nhỏ nhẹ.

Thương Ngạn thở dài.

Ai là người đã dạy nhóc con nhà anh thành như vậy vậy chứ?

“Em có đem điện thoại không?”

Tô Mạc Mạc ngăn ra, gật đầu.

Thương Ngạn liếc xuống dưới, “Để trên người à?”

“..... Ừm.”

Tô Mạc Mạc cho rằng anh có việc gấp, cũng không biết vì sao anh không bao giờ mang theo điện thoại, tạm thời bỏ qua chuyện vừa nãy, cô duỗi tay định lấy cho anh.

Kết quả vừa đặt cây bút trong tay xuống, tay cô đột nhiên bị nắm lấy, cả người cũng bị kéo lên.

Thương Ngạn không chờ cô hoàn hồn đã lôi kéo người ra khỏi lớp.

Dưới sự yên lặng chú ý và kinh ngạc của cả lớp, gương mặt Tô Mạc Mạc đỏ lên, đề thấp giọng túm lấy nam sinh đi đằng trước.

“Thương Ngạn..... Bây giờ còn đang trong tiết tự học đấy..... Anh kéo em ra ngoài làm gì?”

“.....”

Nhưng Tô Mạc Mạc không cản Thương Ngạn lại được, vừa nói ra âm cuối, cô đã bị nam sinh đưa đến hành lang dài bên ngoài lớp học.

Hành lang yên tĩnh, bọn học sinh trong lớp học phía sau đầu hóng chuyện, dựng thẳng lỗ tai chờ hai người nói chuyện.

Thương Ngạn đứng đó hai giây rồi tiếp tục kéo Tô Mạc Mạc lên sân thượng.

Nói đến cũng khéo, lúc này, hai nam sinh vừa gặp trên sân thượng hồi này cũng xuống lầu. Hai bên lướt qua nhau, hai học sinh kia trông thấy Thương Ngạn lôi kéo cô gái đằng sau, vẻ mặt vi diệu liếc nhau.

Gặp thoáng qua.

Đến đoạn cầu thang hình chữ Z, Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn nghe thấy hai giọng nói mơ hồ truyền đến — —

“Đó là Thương Ngạn phải không?”

“Ừ.”

“Ghê thật chứ..... Chưa được bao lâu mà đã dẫn theo hai nữ sinh hoàn toàn khác nhau lên rồi?”

“Có hâm mộ cũng không làm được đâu.”

“.....”

Thương Ngạn: “.....”

Anh quay đầu nhìn, quả nhiên gương mặt nhỏ diễm lệ của cô gái càng thêm vô cảm.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của anh, cô gái thong thả vén mi mắt, nhẹ nhàng quét mắt qua anh một lượt.

Không khác gì lưỡi dao thối qua.

Thương Ngạn than thở một hơi thật sâu.

Anh tăng nhanh bước chân, mất vài bước để kéo cô gái lên cửa sân thượng.

Đám mây nhạt nhòa trên bầu trời, bốn phía trống trải.

Gió nhẹ thổi, ánh mặt trời vàng kim chiếu xuống, đem sự lạnh lẽo của ngày cuối thu về hướng này.

Tô Mạc Mạc run nhẹ.

Thương Ngạn vốn không có ý định đi lên đây từ ban đầu, đương nhiên cũng không đem theo áo khoác, anh rũ mắt, thấy sắc mặt trắng bệch của cô gái, không khỏi thẫn thờ nhìn bản thân mình sơ ý.

Anh thả cánh tay cô ra, giơ tay cởi áo khoác đồng phục trên người mình ra, quàng lên người cô.

Tô Mạc Mạc được áo khoác mang theo nhiệt độ cơ thể quen thuộc mà xa lạ bao lấy, cô ngạc nhiên ngược mắt.

Nam sinh chỉ mặc chiếc áo hơi mỏng, áo khoác ngoài của anh cũng để lại trong lớp học.

Trong lòng Tô Mạc Mạc căng chặt, cặp mày nhíu lại, “Anh đừng đưa cho em, sẽ bị cảm lạnh mất.”

Cô duỗi tay muốn lấy áo xuống, nhưng một bàn tay đã khép lại vạt áo trước người cô.

Thương Ngạn buông mắt nhìn cô, cười khẽ.

“Anh có cảm cũng đáng, không được sao?”

Tô Mạc Mạc không tán đồng, mày càng thêm nhíu chặt.

Thương Ngạn: “Không phải có mang điện thoại theo sao? Lấy ra gọi đi.”

“..... Gọi cho ai?”

Tô Mạc Mạc vừa làm theo vừa tò mò hỏi.

“Số điện thoại đã gọi đến điện thoại của em ở bệnh viện lần trước, anh đã giúp em lưu dãy số đó lại.”

Tô Mạc Mạc tìm trong danh bạ, kéo đến cái tên “Bạc Ngật”, cô nhấn gọi, đưa điện thoại cho Thương Ngạn.

Thương Ngạn nhận lấy, ấn nút mở loa ngoài.

Không lâu sau, bên kia bắt máy.

Đối phương có vẻ chần chừ — —

“Bạn học..... Tô Mạc Mạc?”

Thương Ngạn cười nhạt, “Ai là bạn học với cậu, cậu bao lớn rồi, nhìn lại mặt mũi mình đi.”

Bạc Ngật: “.....”

Bạc Ngật: “Tôi nên biết rằng đó là thằng chó cậu mà.”

Thương Ngạn: “Đề ý cách dùng từ, tôi đang mở loa ngoài.”

Bạc Ngật: “..... Ha hả. Sao vậy, bị chị cậu xử lí xong nên chạy đến chỗ tôi xì hơi?”

Thương Ngạn: “Đẳng cấp của Thương Nhân chắc cũng chỉ xử lý được cậu. Bớt nói nhảm đi, cậu gửi một tấm ảnh của cậu và chị ấy qua đây đi.”

Bạc Ngật: “?”

Bạc Ngật: “Tại sao tôi phải gửi ảnh tôi và cô ấy qua cho cậu? Có phải cậu đang có ý xấu gì không?”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn nhéo đầu mày, khó có khi xin xỏ người khác, anh kiêu nén tính tình bộc phát, giải thích cho anh ta — —

“Không phải năm ngoái Thương Nhân đã đến trường học của bọn tôi rồi sao, bọn họ cho rằng chị ấy là bạn gái cũ của tôi, nhóc con nhà tôi cũng đang hiểu lầm.”

Bạc Ngật đầu kia trằm mặc vài giây, đột nhiên hả giận cười.

“Bạn học Mạc Mạc cũng đang ở cạnh nghe phải không? Em đừng tin thằng chó này nói, Thương Nhân chính là bạn gái cũ của cậu ta, hai người bọn họ không phải chị em, không có bất kì quan hệ huyết thống gì, Thương Ngạn thường xuyên không quan tâm người khác, quan hệ với người khác vô cùng hỗn loạn — — em cứ cắn cậu ta, cắn mạnh lên! Đỡ để cậu ta hái hoa ngắt cỏ bên ngoài!”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn: “.....”

Nghe đến đây, hiển nhiên Tô Mạc Mạc đã nắm được, người vừa đến lớp ban này chính là Thương Nhân, chị của Thương Ngạn, hơn nữa hình như người ở đầu kia điện thoại là người yêu của chị ấy.

Cô có chút buồn cười nhìn Thương Ngạn.

Không khí lặng im vài giây.

Thương Ngạn hipa mắt, không nhanh không chậm thốt ra lời nói tràn đầy nguy hiểm.

“Trong lớp bọn tôi có nam sinh muốn hỏi cách liên lạc với Thương Nhân. Vốn dĩ tôi không muốn cho, nhưng nếu cậu đã nói vậy, chắc hẳn tôi nên quảng cáo thay “bạn gái cũ” của tôi một chút.”

Bạc Ngật: “.....”

Anh ta bối rối.

Bạc Ngật: “Tôi gọi, tôi gọi liền đây.”

Cuộc gọi kết thúc, vài giây sau, điện thoại rung lên, một tin nhắn ảnh được gửi đến.

Thương Ngạn nhấn mở, đồng thời giải thích với Tô Mạc Mạc ——

“Thương Nhân và Bạc Ngật, chính là người đã gọi cho em hôm trước, hai người đã yêu đương một năm, kết hôn cũng là chuyện sớm muộn.”

Tô Mạc Mạc tò mò ngó qua.

Bạc Ngật gọi đến rất nhanh, hiển nhiên sợ tên Thương Ngạn này không lo cho cậu ta, vừa quay đầu là đưa cách liên hệ với Thương Nhân cho nam sinh trong lớp.

Do đó, ảnh chụp cũng được chọn tùy tiện từ trong bộ sưu tập, góc chụp như chụp lén từ ngoài cửa sổ. Bên trong tấm kính thủy tinh, Bạc Ngật nửa

quỳ bên cạnh sô pha trong văn phòng của Thương Nhân, cẩn thận cởi giày cao gót ra giúp Thương Nhân đang ngủ vì quá mệt.

Ánh mắt Thương Ngạn nhu hòa hơn, ngoài miệng lại không buông tha cho người khác, cười nhạt.

“Thê, nô.”

Tô Mạc Mạc nhìn vài giây, nói nhỏ: “Chắc hẳn anh ấy rất thích chị của anh, đúng chứ?”

“.....”

Thương Ngạn nhớ đến lịch sử yêu đương binh hoang mã loạn* của hai người đó, anh không khỏi mỉm cười.

*(Binh hoang mã loạn: hoảng loạn nhốn nháo. Nguồn: Internet)

“Ừ.”

“..... Thương Nhân lớn hơn anh tám tuổi, lúc bọn họ bắt đầu yêu đương, anh vừa về nước học cấp ba. Có một khoảng thời gian, vì Bạc Ngật mà anh còn hoài nghi chị gái của anh là cao thủ hạ cố của Miêu Cương — — ngoại trừ bị ma quỷ ám ảnh, không có thứ gì có thể diễn tả trạng thái của Bạc Ngật.”

Tô Mạc Mạc cũng không nhìn được cong khóe mắt.

Hình như Thương Ngạn nghĩ đến gì đó, cặp mắt dừng trên cô gái đang khoác áo khoác đồng phục của mình.

Một lát sau, anh cong khóe môi, tự giễu cười nhạt, “Nhưng mà hiện tại, anh không nghi ngờ nữa.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, giương mắt, “Hả?”

Thương Ngạn khàn giọng cười, nghiêng người đi.

Anh cầm tay vào túi quần, giọng nói dưới ánh mặt trời càng thêm lười biếng.

“Không chỉ có cậu ta như bị ma quỷ ám ảnh. Cũng không thể..... Tất cả đều sẽ ‘hạ cố’.”

Tô Mạc Mạc nghe vậy thì càng khó hiểu.

Thương Ngạn không nói tiếp, anh xoay người lại, dời đê tài lại như cũ.

“Anh thừa nhận, năm lớp mười đó, đúng là anh không phủ nhận chuyện của Thương Nhan và Thư Vi..... Bởi vì sau khi phủ nhận thì sẽ càng có thêm nhiều phiền phức.”

Thương Ngạn than thở.

Anh chống đầu gối, cúi người xuống ngang với cô gái — —

“Lúc đó anh không cảm thấy sao, cũng không quan tâm người khác thấy thế nào, đần đỏi ra sao. Nhưng nếu sớm biết rằng có ngày hôm nay, sớm biết rằng sẽ gặp được em.....”

Nói đến đây, Thương Ngạn cảm lòng không đậu nhếch khóe môi.

Anh nở nụ cười bất đắc dĩ.

“Nhất định anh sẽ không chọn làm vậy..... Anh nên phân rõ giới hạn với bọn họ ngay từ ban đầu.”

Tô Mạc Mạc bị anh nhìn đến nóng mặt.

Qua vài giây, cô gái chậm rãi gật đầu: “Em có thể hiểu được.”

“.....”

Thương Ngạn thấy gương mặt cô gái càng ngày càng hồng lên, đôi mắt anh tối đi.

Tự nhiên không muốn làm người.

Thương Ngạn híp tròng mắt đen nhánh.

Anh đứng đó thêm vài giây rồi hướng người về phía trước, thanh âm vang lên bên tai cô gái — —

“Nhưng ngoại trừ những lần đó, cả người sư phụ đều sạch sẽ.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Thương Ngạn cười cười, thẳng người dậy.

“Hoàn toàn nguyên tem, mặc em đến xe bất kì lúc nào.”

Hết chương 50

#xanh

Chương 51: Bối cảnh của em ấy

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cái nhìn đầu tiên khi Thương Ngạn nhìn thấy Thương Nhàn một lần nữa, sự bất an trong lòng anh đã ứng nghiệm.

— —

Anh hẳn phải biết rằng, chừng nào nữ ma đầu này chưa thấy được mặt nhóc con nhà anh thì cô sẽ không dễ gì bỏ qua.

Nhưng bây giờ muốn tránh cũng không kịp rồi.

Hiện tại là giờ tan học buổi chiều, Tô Mạc Mạc đang đi cạnh Thương Ngạn, chuẩn bị đi cùng anh đến Tổ Huấn Luyện máy tính để tự học buổi tối.

Tô Mạc Mạc phát hiện người bên cạnh đột nhiên dừng bước, cô tò mò ngẩng đầu ngó qua anh rồi nhìn theo tầm mắt anh về phía trước.

Người phụ nữ đã thay ra bộ quần áo chói mắt kia nhưng vẫn xinh đẹp hấp dẫn, cô tháo kính râm xuống, phát tay nhiệt tình chào hỏi với cô, không hề có sự xa cách và lạnh lùng vào lần gặp gỡ đầu tiên.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, xuất phát từ sự lễ phép, cô hơi khom người đáp lễ.

Chờ khi cô thẳng eo, Thương Ngạn đã đi đến trước mặt hai người.

Thương Ngạn ghét bỏ nhìn cô ấy.

Cô ấy cũng khinh bỉ nhìn Thương Ngạn — —

“Một cô gái ngoan ngoãn xinh đẹp như vậy, phần điều ngọc trác.....
Nên được người của trường cách ly trong khu vực bán kính ba mươi mét,

không để người khác nhớ thương rồi tổn thương em ấy.”

Thương Ngạn cong môi, khinh miệt hừ cười một tiếng.

“Nếu không phải vì em, bây giờ em ấy cũng sẽ không để mắt đến chị đâu.”

Thương Nhân: “.....”

Thương Nhân: “Em xem trọng chính mình vậy ư.”

Thương Nhân lười nói chuyện với đứa em trai luôn chọc giận người khác này, cô ấy tươi cười rạng rỡ cúi đầu nhìn cô gái bên cạnh Thương Ngạn.

“Xin chào, chị là Thương Nhân. Hôm nay rất vui khi được gặp em, em còn xinh đẹp hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của chị đấy — — nếu em không ngại, đêm nay chị có vinh hạnh cùng em ăn bữa tối không?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngậy ra.

Khoảng thời gian sống tại viện đi đầu dưỡng trước kia, cô sẽ không có những kiểu gặp gỡ này, còn khi vào trường chưa được bao lâu, cô đã được Thương Ngạn bảo vệ rất kĩ, đây là lần đầu tiên nhận thấy sự “quyến rũ” trắng trợn và táo bạo từ một người xa lạ như này.

— — huống chi, người quyến rũ cô còn là phụ nữ.

Không để Tô Mạc Mạc kịp phản ứng, sắc mặt Thương Ngạn đã đen sì.

Anh bước xéo lên một bước, nửa che trước người Tô Mạc Mạc, nhẹ híp mắt nhìn Thương Nhân.

“Lâu lâu mới có thời gian rảnh, chị không đi tìm Bạc Ngạt chơi đùa mà đến trường học của bọn em làm gì?”

Đối diện với gương mặt anh tuấn lạnh lùng của em trai nhà mình, nụ cười trên mặt Thương Nhàn tự động biến mất.

Mặt không cảm xúc.

“Chị mời em ấy, không phải mời em.”

“Em ấy là người của em.”

Thương Nhàn: “???”

Thương Nhàn quay đầu nhìn Tô Mạc Mạc, “Nó nói thật hả?”

Tô Mạc Mạc ghen lời, trong lòng có chút oán niệm trừng bóng dáng ngay thẳng không chút chột dạ của người nào đó, cô không tình nguyện gật đầu.

Cô cũng đâu thể nói cho Thương Nhàn rằng nếu mình không thừa nhận, Thương Ngạn sẽ lập tức lấy việc hôn cẳng chân của cô ra để uy hiếp chứ.....

Thương Nhàn thấy cô gái ấm ức như thế, trong nháy mắt, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Biểu cảm Thương Nhàn cũng thay đổi theo, trong mắt hiện rõ sự đau lòng và khiếm trách — —

“Chị cho rằng ít nhiều gì em cũng còn sót lại chút nhân tính, bây giờ xem ra là ngay cả một phân cũng không còn.”

Thương Ngạn cười như không cười.

“Cần thứ đó làm gì.”

Anh duỗi tay ra sau lưng, vòng qua bả vai cô gái.

“Có nhóc con nhà em là đủ rồi.”

Thương Nhàn: “.....”

Rốt cuộc nhà cô đã nuôi dạy ra hai anh em c`ần thú gì đây chứ.

Thương Nhàn cong người, ngó qua cô gái.

“Cô bé, em không c`ần để ý đến nó. Chị Nhàn mời em đi ăn bữa tối, em có thời gian không?”

Tô Mạc Mạc giương mắt, đối diện với Thương Nhàn.

Người phụ nữ này trời sinh có cặp mắt đào hoa, đuôi mắt hơi xếch, tăng thêm hai phần quyến rũ.

Lúc bị đôi mắt như vậy chân thành nhìn, thật sự rất khó để nói ra lời từ chối.

Tô Mạc Mạc không nhịn được gật đầu.

Ý cười trong mắt Thương Nhàn lóe lên.

Cô ấy thẳng người, “Được, em ấy đã đồng ý với chị — — nào, bạn học này, phi`ền bạn nhường một chút, đừng chặn đường.”

Thương Ngạn làm “bạn học này” khẽ nhượng mảy.

“Em sẽ không để chị có cơ hội ở riêng một mình với em ấy, chị đừng có mơ.”

“.....”

Thương Nhàn bị cặp mắt đ`ề phòng như gập cướp đó nhìn chăm chăm, cô ấy tức giận đến mức nụ cười cũng sắp rơi mất.

Thương Nhàn g`ần từng chữ nói:

“Chị có thể ăn bảo bối nhà em được ư.”

Tô Mạc Mạc ngó ra, nhìn qua Thương Nhàn, lại nhìn về Thương Ngạn.

“Có ăn cũng không tới lượt chị đâu, theo đuổi cũng không được.”

Thương Ngạn chấp nhận rất nhanh, thoát nhìn hoàn toàn không cảm thấy cách gọi kia của Thương Nhàn có vấn đề gì.

Thương Nhàn cố gắng nén xuống xúc động muốn xem thường cậu em trai có đục vụng chiếm hữu kinh khủng này.

“Được rồi. Vậy em đi cùng luôn đi.”

“.....”

*

Ô tô chở ba người đến ngoài hiên của nhà hàng, Tô Mạc Mạc nhìn cánh cửa xoay tròn tự động kia, cô có chút cạn lời.

Dương nhiên Thương Ngạn cũng chú ý đến phản ứng của cô.

Trên thực tế, khi vừa nhìn thấy chiếc xe chạy vào con đường dẫn đến trung tâm thành phố C, trong lòng Thương Ngạn đã có dự cảm từ đó. Chờ xe tới khi dừng lại, dự cảm trở thành sự thật: Đúng là bọn họ đã đến nhà hàng đã ăn cơm trưa vào sinh nhật của Thương Ngạn lần trước.

— —

Xét về mặt ý nghĩa thì có thể nói nơi này là lần đầu tiên bọn họ gặp gỡ.

Thương Ngạn cong khó môi, ý vị sâu xa nhìn chằm chằm Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc giả vờ không nhận ra.

“Chị nghe Bạc Ngật giới thiệu, đây là nhà hàng tốt nhất thành phố C, đêm nay chúng ta cứ.....”

Trên ghế phụ, Thương Nhân vừa nghiêng xuống liếc nhìn đứng hình. Ánh mắt cô ấy lộ ra vẻ quái dị, nhìn lướt qua Tô Mạc Mạc rồi dời mắt lên Thương Ngạn đang cười như không cười.

Ngừng hai giây, Thương Nhân chậm rãi nhíu mày.

“Có phải em lại bắt nạt con gái nhà người ta không?”

Thương Ngạn liếc cố ấy, “Lại là sao chứ?” Thương Nhân còn chưa kịp đáp lời, anh đã xoay người xuống xe.

Qua đến cửa xe bên kia, anh chủ động kéo nó ra giúp Tô Mạc Mạc, sau đó giữ cửa xe, nhìn cô gái đi xuống.

“Cảm ơn sư phụ.” Tô Mạc Mạc xuống xe rồi lễ phép xin lỗi.

Thương Ngạn nghiêng người, chờ cô gái đi đến cạnh mình.

“Tại sao lúc đó anh lại không nhận ra đó là em chứ?”

Nhân lúc đi ngang qua nhau, nam sinh ép giọng trở nên trầm thấp khàn khàn, cất giấu ý cười khó đoán.

“.....”

Cuối cùng vẫn không tránh được nhắc tới vụ này.

Tô Mạc Mạc trầm mặc vài giây, cúi đầu, dịu dàng nói, “Không phải em cố ý giấu sư phụ, chỉ là nếu bị người khác biết, sẽ gặp phiền phức trong trường.....”

“Anh có trách em à.”

Thương Ngạn khoanh tay, xoa nhẹ cái đầu đang cúi thấp vì nản lòng của cô gái.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

Nghe thấy lời nhắc này của Thương Ngạn, cô mới bừng tỉnh: Đúng rồi, từ lần rơi vào hồ nước ở núi giả rồi lộ mặt cho tới nay, rõ ràng Thương Ngạn nhớ được mình bị giấu giếm, thậm chí còn “lừa gạt” trước mặt, nhưng trước nay chưa từng nghi ngờ, thậm chí cũng không truy vấn nguyên nhân.....

“Hơn nữa, sau này không cần sợ phiền phức nữa.”

“.....?”

Tô Mạc Mạc quay người, ngược đầu nhìn Thương Ngạn.

Trên mặt người nọ mang theo nụ cười không chút để ý, lời nói ra cũng rất tùy hứng.

Duy nhất là ánh mắt khi nhìn cô, cặp con ngươi đen như mực đó dường như không để ánh sáng lọt vào, tối đen như vực sâu không đáy ——

“Sau này có anh ở đây, sẽ không có phiền phức. Em có thể tùy theo ý muốn, làm bất cứ điều gì mà em muốn.”

Tô Mạc Mạc sững sờ tại chỗ.

Một lát sau, cô hồi thần, chớp mũi đột nhiên chua xót.

Cô gái cúi đầu.

Đây là lần đầu tiên.....

Có người nói cho cô.

Em đừng sợ, bởi vì có anh ở đây.

.....

Cô đã từng lẻ loi, một mình ngồi co lại thật lâu trong phòng bệnh đơn sắc trắng. Ngoài cửa sổ là xuân qua thu đến, tiếng cười vui vẻ, đông vui náo nhiệt, thế giới sắc sỡ xán lạn.

Sắc sỡ xán lạn, dường như không liên quan gì đến người chỉ có một màu là cô; đông vui náo nhiệt, nhưng bên cạnh cô lại không có ai t ần tại.

Mãi đến khi anh xuất hiện.

“..... Hai đứa đang say mê nghĩ gì vậy, không thèm nhúc nhích luôn?”

Tiếng cười trêu ghẹo bất ngờ vang lên bên tai, kéo lại ý thức đã trôi xa của Tô Mạc Mạc. Có lẽ Thương Nhân đã nói chuyện xong với tài xế, đang bước đến một bên khác của Tô Mạc Mạc.

Thương Ngạn không dấu vết bảo vệ cô gái vừa hoàn h ồi, nói tiếp.

“Vì phải kính già yêu trẻ, nên đang đợi chị đấy.”

Thương Nhân: “.....”

Kiểu em trai này có thể trưởng thành tới tuổi này, đủ để thấy được lòng cô ấy lương thiện biết bao.

Trước mặt Tô Mạc Mạc, ít nhất chị em hai người sẽ không giương cung bạt kiếm cãi nhau một trận, hai người đứng bên cạnh cô gái, mắt nhìn thẳng đi vào nhà hàng.

Nhà hàng đã sớm để lại cho họ vị trí tốt nhất.

Hiện tại là giờ ăn tối của đa số mọi người nên nhà hàng yên tĩnh ưu nhã này đã g ần như không còn chỗ ng ồi. Người phục vụ mặc lễ phục ngắn được cắt may khéo léo đi đằng trước, chậm rãi dẫn bọn họ đến bàn ăn tốt nhất cạnh cửa sổ sát đất.

Đây là bàn ăn duy nhất hình vòm cung nằm trên bục, cách đó không xa còn đặt cây dương c ần đen tuyền được lau chùi sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

Phục vụ dẫn ba người ng ồi xuống, sau khi cả ba đã ng ồi xuống, phục vụ lập tức khom người hành lễ r ồi lui xuống bục.

Ánh mắt loáng thoáng từ nhiều hướng trong nhà hàng sôi nổi nhìn qua.

— —

Ba người vừa vào, ai cũng là những người nổi bật trong đám đông, bình thường đã khó gặp, nói chi là một lúc ba người.

Hơn nữa bọn họ còn ngồi tại vị trí VIP của nhà hàng, không ít người đã bắt đầu cùng nhau thảo luận với bạn đồng hành về thân phận của ba người trẻ tuổi này.

Từ lúc tiến vào, Thương Ngạn đã dự kiến trước, trước khi ngồi xuống đã chủ động để Tô Mặc Mặc ngồi ở chỗ bên trong ngay sát cửa sổ sát đất, còn mình thì ngồi bên ngoài, phần lớn tầm mắt đặt trên người cô gái đã bị anh che khuất.

Ban đầu Thương Nhân còn khó hiểu, bây giờ đã ngộ ra, không khỏi vuốt nhẹ môi đỏ.

Cô ấy trào phúng lắm bần.

“Nhà họ Thương có bao nhiêu đứa con trai chứ..... Lúc trước cả đám đều kiêu ngạo như trên trời, kết quả không phải đều là thê nô sao.”

“.....”

Thương Ngạn vừa dùng từ này để hình dung Bạc Ngật hồi sáng lập tức cứng người.

Qua hai giây, anh thông thả nhấc mắt, liếc qua Thương Nhân ngồi đối diện.

“Vậy là con rể không chỉ kế thừa truyền thống tốt đẹp này mà còn dốc hết sức phát huy.”

“Đừng vội chứ Thương Ngạn, chị đang nói Thương Kiêu, đâu có nói em.”

Thương Nhàn lười biếng cười, cặp mắt vũ mị ẩn dấu tia sắc bén — —

“Huống chi vừa nãy em đã nói, cái gì mà Trường Giang sóng sau xô sóng trước đó.”

Thương Ngạn: “.....”

Tô Mạc Mạc cầm ly hồng trà yên lặng coi kịch, con người đen nhánh lóe lên dưới ánh sáng, đáng vẻ ngoan ngoãn xinh đẹp.

Thừa dịp món thứ nhất còn chưa bùng lên, cuối cùng Thương Nhàn cũng thu lửa giận về, ôn nhu chuyển sang Tô Mạc Mạc — —

“Lúc nãy chị còn chưa hỏi, cô bé, em tên gì?”

Cô gái đặt ly hồng trà trong tay xuống.

“Em tên Tô Mạc Mạc.”

Thương Ngạn ngồi cạnh rũ mắt cười như không cười, hát đệm thêm — —

“Tô trong Tô Châu, Mạc là tiếng mào kêu.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thầy gì mà đáng ghét thế.

Cô lên trừng nam sinh một cái, buồn bực sửa lại, “Mạc trong xa xôi, không phải mèo.”

Còn Thương Nhàn, từ khi cô gái nói ra dòng họ của mình, cô ấy đã giật mình tại chỗ.

Sau đó, dường như nghĩ đến gì đó, đáy mắt cô ấy xẹt qua rất nhiều cảm xúc.

Trên bàn đột ngột yên lặng.

Ngay cả Thương Ngạn cũng phát hiện, khẽ nâng mắt, ánh mắt đặt lên Thương Nhàn.

Thương Nhàn hoàn hồn.

Cô ấy cười nhẹ để che dấu.

“Tô Mạc Mạc..... Tên rất êm tai, làm nổi bật khí chất tiểu mỹ nhân của chúng ta.”

Tô Mạc Mạc ngượng ngừng cười.

“Cảm ơn.”

Trong lúc ăn, Tô Mạc Mạc rời khỏi bàn, đi vào toilet.

Sau khi bóng dáng cô gái khuất xa, Thương Nhàn kiên nhẫn cả suốt nửa buổi kiểm soát lại biểu cảm, ánh mắt khó đoán:

“Em biết bối cảnh của em ấy không?”

“.....”

Thương Ngạn không thèm ngó lên.

“Không sao hết. Bối cảnh gì thì cũng là nhóc con nhà em.”

Thương Nhàn: “.....”

Thương Nhàn: “Em còn dám nói mấy lời này, em ấy họ Tô!”

Thương Ngạn dừng lại.

Nghe thấy lời nhắc này, có thứ gì đó xẹt qua trong cặp mắt tối đen.

Nhưng cảm xúc này bị anh gạt bỏ đi rất nhanh.

Thương Ngạn không nhanh không chậm nâng mắt, khóe môi nhếch lên, nụ cười xen lẫn chút trào phúng.

“Thế nào, họ Tô thì đều là người của Tô gia bọn họ?”

Hết chương 51

#xanh

Chương 52: Bệnh của em ấy

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Thế nào, họ Tô, thì đâu là người của Tô gia bọn họ?”

Ngữ khí Thương Ngạn trào phúng rõ ràng.

Thương Nhàn bất đắc dĩ.

Cô ấy biết, vì chuyện Thương Kiều bị bắt liên hôn cùng Tô gia, Thương Ngạn vẫn luôn có phê bình kín đáo với Tô gia, cô ấy cũng không có bất ngờ gì với thái độ lúc này của Thương Ngạn.

Thương Nhàn hiếm có lúc dịu giọng với Thương Ngạn, hướng dẫn từng bước: “Em không cảm thấy, vẻ ngoài của Tô Mạc Mạc rất giống với người nhà họ Tô?”

Thương Ngạn rũ mắt suy tư hai ba giây, khi ngược mắt lên lần nữa, cảm xúc dưới đáy mắt cực kì lạnh bạc.

Anh hé miệng, “Chị nói Tô Hà? Cô ấy là bạn thân tốt của chị, đâu phải của em, cùng lắm em chỉ gặp cô ấy hai ba lần.”

“Không phải Tô Hà, chị chơi với cô ấy từ nhỏ đến lớn, Tô Hà có phải là con gái một hay không, chị không biết sao?”

Thương Nhàn tức giận đáp.

“Đời trước của Tô gia giống với lứa của chúng ta, hai trai một gái, ngoại trừ ba của Tô Hà là anh cả, em không thể nhớ đến người con út sao?”

Thương Ngạn trăn mặc một lát, có chút không kiên nhẫn nói.

“Em không thân với nhà bọn họ, cũng không muốn làm thân.”

Thương Nhàn ghen một chút, nén nhin không trợn trắng mắt.

“Tô Yến — — Con trai của người con út của Tô gia, cũng là cháu trai duy nhất của Tô gia, nhỏ hơn em ba tuổi, em chưa gặp qua sao?”

“.....”

Thương Ngạn nghe tên hơi quen quen, nhưng lại vô cùng mơ hồ trong ký ức của anh.

Cảm xúc bực bội khó hiểu nẩy lên trong lòng anh.

“Chị có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đừng úp úp mở mở với em.”

Thương Nhàn: “Lần đầu tiên nhìn thấy Tô Mạc Mạc, chị đã thấy em ấy rất quen, đến khi vừa nãy em ấy nói mình họ Tô, chị mới nhớ ra — — về ngoài của em ấy và cháu trai của Tô gia, Tô Yến, cực kì giống nhau.”

Người phụ nữ nhấn mạnh bốn chữ cuối cùng.

Thương Ngạn nhíu chặt mày, vài giây sau mới cười nhạt.

“Tỉnh táo lại đi, chị không có năng lực trinh thám đâu.”

“?”

Thương Ngạn: “Con cháu cùng thế hệ với chúng ta của Tô gia chỉ có hai người con gái — — con gái của anh cả, Tô Hà đã gả cho anh trai chúng ta, con của người con gái giữa theo họ ngoại là Tô Đĩnh.”

Anh dừng lại, nâng mắt, cười như không cười, ánh mắt lạnh lẽo.

“Thế nào, chị chuẩn bị đưa một cô gái vào Tô gia nữa sao?”

Thương Nhàn cau mày trầm mặc.

Qua vài giây, cô ấy mới dẫn đo nói: “Có thể em không biết, gia đình con trai út của Tô gia, vốn có một người con gái nhỏ hơn em một tuổi.”

“.....!”

Bàn tay c̣m muống của Thương Ngạn dừng lại.

Một lát sau, anh ngược mắt, cạnh mắt lạnh lẽo sắc bén.

Anh nhìn chăm chăm Thương Nhàn hai ba giây mới khàn giọng hỏi:
“Tại sao trước giờ em chưa từng nghe nói?”

Thương Nhàn vẫn cau mày thấp giọng nói: “Tình hình của người cháu gái đó của Tô gia tương đối đặc biệt.....”

“Đặc biệt thế nào?”

Thương Nhàn: “Em ấy đã bị đưa ra khỏi Tô gia từ lúc ba tuổi, nghe nói là ra nước ngoài trị liệu, nhưng sau đó lại không có tin tức gì. Tất cả mọi người đều nói rằng người cháu này đã..... Qua đời.”

“.....” Bàn tay c̣m muống của Thương Ngạn vô thức nắm chặt, “Vậy Tô gia có thái độ gì?”

“Giữ im lặng.”

Thương Nhàn cau mày nói:

“Trước giờ chưa từng nghe người nhà họ Tô nhắc đến tại bất kì trường hợp công khai nào. Đối với cách nói này của người ngoài, bọn họ chưa từng thừa nhận cũng chưa từng phủ nhận. Do đó, qua một khoảng thời gian dài, tất cả mọi người đều cho rằng đây là thái độ cam chịu, cũng không có ai nhắc đến cô gái này nữa.”

Thương Ngạn yên lặng h ấ lâu, nhìn xuống bàn.

“Lúc nãy chị nói, cô gái này được đưa ra nước ngoài trị liệu, tại sao phải thế?”

Thương Nhàn trầm ngâm vài giây, mở miệng.

“Em cũng biết rồi, con trai trưởng của Tô gia, Tô Nghị Dân làm chủ ngành giải trí, còn con út Tô gia, Tô Nghị Thanh là trùm ngành y tế trong nước, đa số cổ phần của các bệnh viện cao cấp hay trung cấp đều nằm trong tay Tô Nghị Thanh.”

Thương Ngạn “Ừ” một tiếng.

Thương Nhàn ép giọng nói đến mức thấp nhất.

“Nhưng con gái của Tô Nghị Thanh, từ khi sinh ra đã bị chẩn đoán mắc bệnh tim bẩm sinh, hơn nữa còn là một ca rất khó giải quyết.”

“.....!”

“Keng”.

Chiếc muống màu bạc rơi xuống từ giữa ngón tay thon dài của nam sinh, nện xuống sàn gạch hoa văn hình tròn, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Nhà hàng Tây vốn yên tĩnh, cách đó mấy mét, các thực khách đều kinh ngạc và khó hiểu nhìn qua đây.

Thương Ngạn vẫn giữ nguyên tư thế, anh bỗng dựng ngược mắt, cặp mắt sâu tối.

“Bệnh gì?”

Thương Nhàn nhìn thấy phản ứng của Thương Ngạn liền không khỏi ngạc nhiên, lúc này nhìn thấy gương mặt lúc nào cũng lười nhác của nam sinh đã gần như xanh mét, dự cảm bất hảo trong lòng cô ấy đã được nghiệm chứng — —

Thương Ngạn sẽ không quan tâm đến một cô gái không có quan hệ gì như vậy.

Sở dĩ anh truy vấn đến mức này, chính là vì nhờ có những lời lúc nãy của cô ấy, Thương Ngạn đã xác định Tô Mạc Mạc có khả năng rất cao là đưa bé đã bị đùn là qua đời kia!

Nghĩ thông suốt đi đâu này, sắc mặt Thương Nhàn cũng thay đổi theo.

“Có phải..... Tô Mạc Mạc cũng có bệnh tim bẩm sinh không?”

“— —”

Cặp mắt Thương Ngạn lập tức trở nên sắc bén.

Anh mở miệng định nói, dư quang lại thoáng thấy Tô Mạc Mạc đi ra từ toilet đang chậm rãi bước đến đây.

Có lẽ chú ý đến bầu không khí gương cung bệ của bọn họ, cô gái chần chờ bước chậm lại.

Cô trông qua đây.

Hai bên đối diện.

Trong đầu Thương Ngạn lại vang lên tên căn bệnh Thương Nhàn vừa nói theo bản năng.

Tất cả..... Tất cả những chuyện kì quái từ khi gặp được cô đến nay, những bí mật không thể nói đó, đều đã tìm được đáp án thích hợp nhất.

Nhưng nếu biết rằng đáp án này sẽ cắn xé, khiến lòng ngực anh máu tươi đẫm đìa như vậy, Thương Ngạn sẽ không nóng lòng muốn biết nó.

Thương Nhàn ngẩng đầu đối diện, tâm trạng từ phức tạp đến trầm trọng.

— —

Mặc dù chỉ mới tiếp xúc một ngày, nhưng ảnh hưởng của Tô Mạc Mạc đối với em trai mình có bao nhiêu, cô ấy đã cảm nhận được rất sâu sắc.

Em trai cô từ nhỏ đã thông minh, ưu tú, trác tuyệt. Cả đoạn đường thuận buồm xuôi gió, cậy tài khinh người, chưa từng chịu đựng bất kì suy sụp nào. Vì là con út, ba mẹ đều rất chiều chuộng anh..... Tiêu thiếu gia được

nuôi nấng trở nên khó dạy dỗ này của Thương gia, bất kì ai trong vòng tròn này đều biết.

Vậy mà hôm nay,

Đây là lần đầu tiên, cô ấy thấy Thương Ngạn chăm chú nhìn một cô gái đến thế, dường như toàn bộ thế giới đều chỉ có người kia.

Thương Nhàn không thể tưởng tượng nổi, nếu Tô Mạc Mạc thật sự

— —

“Đừng nói với ai hết.”

“Cái gì?” Thương Nhàn hoàn hồn, kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn người đối diện.

“.....” Thương Ngạn chậm rãi đứng lên, giọng trầm khàn. Bàn tay đặt trên bàn chậm rãi nắm chặt thành quyền, “Tất cả những gì chúng ta mới nói, không cần biết có phải sự thật không, chị quên hết đi, đừng nói với ai cả.”

Thương Nhàn mím môi và ngẩng đầu.

Trong đôi mắt nam sinh đang nhìn cô ấy, tối tăm tràn đầy, thâm trầm nhưng kiên quyết:

“..... Coi như em xin chị.”

Cả người cô ấy chấn động.

Trong nháy mắt khi lấy lại tinh thần, cảm xúc kinh ngạc và tức giận xẹt qua đáy mắt cô — — sau đó Thương Nhàn mới phát hiện, bản thân mình vậy mà lại vô thức không muốn nhìn thấy cậu em trai kiêu ngạo khó thuần, đời đầy hứa hẹn này sẽ vì một cô gái, nói ra từ “cầu xin” chưa từng thốt lên này.

Trầm mặc kéo dài.

Tô Mạc Mạc đã sắp đi đến bàn.

Đối đầu với người phụ nữ chưa đáp ứng này, Thương Ngạn âm thầm đến mức có thể vắt ra mực.

“Thương, Nhàn!”

Anh gằn từng chữ một, từng từ đầu lộ ra sự trầm lãnh đến mức đau đớn.

“..... Được.” Thương Nhàn run giọng nói, cô ấy trầm giọng, đôi mắt nhắm lại, “Chị đồng ý.”

Thương Ngạn thở phào nhẹ nhõm.

Tô Mạc Mạc hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, có chút do dự nhìn Thương Ngạn.

Qua vài lần hô hấp, tất cả cảm xúc trên mặt Thương Ngạn đã quét sạch, giấu tại nơi sâu nhất trong con người.

Anh hơi cong khóe môi, tươi cười tản mạn như trước.

“Làm em sợ?”

Thấy sắc mặt Thương Ngạn như bình thường, Tô Mạc Mạc nhẹ nhàng thở ra, tiện đà tò mò: “Hai người vừa.....?”

“Anh nói giỡn với chị ấy.” Thương Ngạn giơ tay, xoa nhẹ mái tóc dài của cô gái, “Ng ẩ đi, canh sắp nguội rồi.”

Tuy Tô Mạc Mạc chưa hoàn toàn tin, nhưng cũng chỉ nghĩ đó là việc riêng của Thương gia, cũng không gặng hỏi. Cô im lặng ng ẩ xuống.

Suốt bữa ăn còn lại, dường như Thương Nhàn hơi thất th ần.

Đến khi kết thúc việc ăn uống, ba người rời khỏi.

Vẫn là chiếc xe đã chở ba người đến, dựa theo ý của Thương Ngạn, tài xế sẽ lái đến chỗ Thương Nhàn sẽ ở trong thời gian ở thành phố C trước.

Trước lúc xuống xe, Thương Nhàn đỡ cửa xe của ghế phụ, trâm mặc sâu xa rồi ngó qua Thương Ngạn.

Ghế sau.

Tô Mạc Mạc dẫn đo một lát, duỗi tay chọc chọc nam sinh yên lặng kể bên. Thương Ngạn từ nãy giờ chỉ nhìn cảnh đêm bên ngoài, chậm rãi quay lại.

Anh liếc qua Thương Nhàn.

Ý cảnh cáo này không cần nói Thương Nhàn cũng biết rõ, thật ra Thương Ngạn kêu tài xế đưa cô ấy xuống xe trước, đơn giản là vì không cho cô ấy cơ hội bàn tiếp chuyện vừa nãy trong lúc ăn.

Thương Nhàn tự hỏi hai ba giây, cúi người ngó vào xe một lần nữa.

“Mạc Mạc, có thể cho chị năm phút không, chị có vài lời muốn nói với em.”

Thương Nhàn tạm ngưng, bổ sung thêm: “Nói với một mình em.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngạc nhiên nhìn cô ấy.

Thương Ngạn nhíu mày, ánh mắt lạnh xuống.

Thương Nhàn trải qua một thời gian đi đầu chỉnh cảm xúc, hiện tại đã khôi phục lại trạng thái trước kia, đối diện với ánh mắt của Thương Ngạn, cô ấy cũng chỉ ngó qua rồi khinh thường bĩu môi.

“Em yên tâm, chuyện chị đề nghị với em sẽ không đổi ý.” Cô ấy nhìn về Tô Mạc Mạc, khóe mắt cong cong, nụ cười trở nên hiên lành, “Chị tìm Mạc Mạc là vì có chuyện muốn dặn dò.”

“Vậy tại sao em không thể nghe?”

Hiển nhiên Thương Ngạn vẫn không tin tưởng.

Tươi cười trên mặt Thương Nhàn co rút, “..... Chuyện bí mật giữa con gái, em im đi.”

Thương Nhàn đóng cửa xe.

Bên trong xe. Tô Mạc Mạc nghiêng mắt cẩn thận nhìn Thương Ngạn, phát hiện tâm trạng của anh dường như hơi khó xác định.

“Sự phụ, em xuống trước một lát.....”

Tô Mạc Mạc vươn một bàn tay, giơ ra năm ngón tay.

“Năm phút đồng hồ, nhất định em sẽ về”

“.....”

Cảm xúc trong mắt Thương Ngạn rất tàn bạo.

Anh cắn phần môi bên trong, hầu kết nhúc nhích, cảm xúc xao động hơi khó khắc chế.

Liếc mắt thấy được năm ngón tay lộ ra trong ống tay áo thật dài của cô gái, anh phủ người qua, chậm rãi dấn cô vào một góc ghế ngỗ.

Tô Mạc Mạc ngây thơ nhìn anh. Radar bản năng của sinh vật nói cho cô, tình huống hiện tại có nguy hiểm, nhưng không cho cô biết nguyên nhân gây ra mối nguy này.

Tô Mạc Mạc vô tội nhìn về ghế trước.

Trong chiếc xe an tĩnh tịch mịch, tài xế ngỗ trên ghế trước mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, tĩnh như bức tượng trong không khí.

Tô Mạc Mạc đành quay lại, càng nỗ lực rứt người ra phía sau:

“Sư phụ?”

“Em, năm phút đồng hồ?”

Sau một lúc lâu, cô nghe thấy nam sinh cười nhạt một tiếng.

Ánh sáng trong con người tối tăm gần trong gang tấc đó dập tắt.

Thương Ngạn chậm rãi quan sát xuống dưới, xẹt qua ngón tay trắng nõn của cô gái.

Anh khép nửa mi, giọng nói rè rè hơi trầm:

“Năm phút đồng hồ, cũng đủ ăn sạch em không còn tí xương cốt.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tại sao lại đột nhiên ăn thịt người chứ QAQ.

Thương Ngạn nghĩ ngợi.

Anh thật sự không biết nữ ma đầu Thương Nhân kia lại muốn làm gì, nhưng anh biết rằng, nếu không cho chị ấy thực hiện được, với tính cách không đạt được mục đích là thì không bỏ qua của Thương Nhân, tất nhiên sẽ canh lúc anh lơ lửng cảnh giác rồi tìm được Tô Mạc Mạc.

So với tương lai không biết trước được, còn không bằng cứ bây giờ vậy.

Ít nhất anh vẫn có thể khống chế được kết quả cuối cùng.

Nghĩ vậy, cuối cùng Thương Ngạn than một tiếng.

Anh nhấc tay lên, cánh cửa xe đằng sau cô gái gần trong gang tấc được mở ra.

“..... Đi thôi.”

Tô Mạc Mạc như được đại xá.

Cô thở phào nhẹ nhõm, xoay qua chuẩn bị xuống xe.

Nhưng chưa kịp đóng cửa lại, chàng trai bên trong bỗng đứng giữ cô lại:

“Khoan đã.”

“.....?”

Tô Mạc Mạc do dự quay lại.

Trong xe, nam sinh dựa người vào ghế xe bằng da, ngũ quan được ánh đèn đường bên ngoài chiếu sáng, thể hiện ra hình dáng lập thể thâm thúy.

Vài giây sau, anh ngoái đầu nhìn.

“Vài phút?”

Tô Mạc Mạc cười tươi rói.

Vươn tay, quơ quơ.

“Năm phút — —”

Tiếng nói chuyện dừng lại.

Tay cô gái đột nhiên bị nắm lấy.

Cánh môi ướt át dừng trên đầu ngón tay cô.

Cuối cùng, dường như chưa hết giận, người nọ còn cắn nhẹ.

Con người đen nhánh ngược lên,

Nặng nề nhìn cô.

Hết chương 52

#xanh

Chương 53: Hôn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thương Nhàn đứng chờ dưới cây đèn đường cách đó không xa cũng không thấy rõ chuyện đã xảy ra đằng sau cánh cửa xe.

Cô ấy chỉ nhận ra, toàn thân cô gái đang đi đến đâu đang cứng đờ, gương mặt đỏ bừng, hờn vía lên mây, trên mặt viết rõ “tôi là ai tôi đang ở đâu tôi đang làm gì”.

Thương Nhàn nheo mắt.

Cho dù không biết đứa em trai tốt của mình đã làm ra việc gì, nhưng mục đích không muốn để mình và Tô Mạc Mạc nói chuyện đằng hoàng của anh vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa, xem ra anh đã thực hiện được.

Thương Nhàn bực mình nhưng cũng bất đắc dĩ.

— —

Toàn bộ tấm lòng của Thương Ngạn đều đặt trên người cô gái tên Tô Mạc Mạc này. Nhưng nếu Tô Mạc Mạc thật sự là con gái của Tô Nghị Thanh, vậy tức là, cô thật sự mắc bệnh tim bẩm sinh, còn là loại ngay cả Tô gia cũng thấy khó giải quyết .....

Thương Nhàn chậm rãi thở dài.

Đêm thu lạnh lẽo.

Cô ấy ôm cánh tay, ánh mắt lướt qua bả vai cô gái, rơi xuống thân xe dừng lại cách đó không xa.

Đó là bệnh tim bẩm sinh đấy.....

Thương Ngạn

Thật sự em đã nghĩ kĩ rồi sao.

Trong lúc Thương Nhàn đang thất thần, Tô Mạc Mạc đã đi đến trước mặt cô ấy.

“Chị Nhàn.....” Tô Mạc Mạc gọi ra xưng hô không quen miệng này, cô thận trọng hỏi: “Chị tìm em ra đây, là có chuyện gì muốn nói sao?”

Giọng cô dịu dàng, dưới buổi đêm lạnh này nghe thấy một sự kì ảo linh hoạt, dường như có thể xua tan gió rét.

Đôi mắt Thương Nhàn run lên, cô ấy hoàn hồn. Tiêu điểm trong mắt cũng quay về

Môi đỏ gọi lên ý cười.

“Em đừng hối hận, không phải chuyện quan trọng..... Chỉ nói vài câu linh tinh thôi, cứ tự nhiên đi.”

Tô Mạc Mạc nhẹ nhàng thở ra trong lòng, nhưng ngoài mặt lại không thể hiện ra.

Cô khẽ gật đầu, “Vâng.”

Thương Nhàn lóe mắt, đột nhiên cười hỏi: “Em cảm thấy Thương Ngạn như thế nào?”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra.

“Em không cần cố kỵ gì hết, nói thẳng ra là được.” Thương Nhàn nháy mắt với cô, “Em thấy rồi đó, quan hệ chị em của bọn chị cũng không hòa thuận đến thế. Chị còn ước được nghe thấy em nói xấu nó đấy.”

Tô Mạc Mạc cúi đầu, đầu mày xoắn chặt.

Cô trầm tư suy nghĩ một hồi mới nghĩ đến gì đó, ngẩng đầu đáp.

“Anh ấy không thích học văn.”

Thương Nhân: “??”

Tô Mạc Mạc: “Chuyện này có được tính không?”

Thương Nhân: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Thật ra em cũng không thấy đây là nói xấu..... Bởi vì em cũng không thích học lý hóa sinh.”

Thương Nhân: “..... Ngoại trừ chuyện này, không còn gì khác nữa sao?”

Tô Mạc Mạc lắc đầu.

Thương Nhân không chớp mắt nhìn vào mắt cô.

Đối diện mười giây, cô ấy bại trận.

— —

Tô Mạc Mạc không lừa mình. Từ trong nội tâm của Tô Mạc Mạc cho rằng, cậu em trai bất thường khó dạy kia của mình, ngoại trừ khuyết điểm mà không là khuyết điểm “không thích học văn” này thì không có bất kì tật xấu nào.

Trời sinh một đôi.

Quả thật Thương Nhân bất đắc dĩ đến mức muốn vỗ tay cho hai người.

Có lẽ đã nhận ra cảm xúc Thương Nhân có thay đổi, Tô Mạc Mạc nghiêm túc nhìn cô.

“Anh ấy thật sự rất tốt.”

Thương Nhân nường theo lời cô, hỏi tiếp: “Ví dụ như mặt nào?”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, nhưng vẫn trả lời theo bản năng: “Rất nhiều mặt.”

Lần này không đợi Thương Nhân dẫn đường, cô chủ động nói tiếp, “Anh ấy học rất giỏi, kỳ kiểm tra giữa kỳ, trong tình trạng điểm môn văn không đạt tiêu chuẩn, cả ba môn lý hóa sinh đều đạt điểm tuyệt đối, lấy được vị trí hạng tư khối; anh ấy cũng rất giỏi thể dục, có thể chạy bốn vòng sân trường mà không ra mồ hôi, chơi bóng rổ rất tuyệt, mọi người đều thích anh ấy; kỹ thuật máy tính của anh ấy là tốt nhất, mọi người trong Tổ Huấn Luyện nói có rất nhiều người ngoài trường sùng bái anh ấy; anh ấy đối xử với người khác rất dịu dàng, khi giảng bài chưa từng mất kiên nhẫn, hơn nữa .....”

“Ừm..... Là nhiều đó.”

Thương Nhân đau đầu hô dừng.

Xem như cô ấy đã hiểu, kêu cô nói xấu Thương Ngạn một câu, cô phải ghen cả buổi mới nói ra một câu không thích học văn, nhưng nếu để cô khen anh, một cô gái thoát nhìn không thích nói chuyện này có thể diễn giải suốt một ngày một đêm.

Trong lòng Thương Nhân bất đắc dĩ, nhưng không nhịn được cười.

“Vậy em thích nó à?”

“..... Hả?”

Cô gái trước đó một giây còn chứa một bụng đầy câu từ ngợi khen đột nhiên giật mình tại chỗ.

Cô chớp mắt, qua vài giây mới đáp, âm lượng và cặp mắt đồng thời hạ xuống.

“Thích chứ.”

“Anh ấy là sư phụ của em, đương nhiên em thích anh ấy.”

Ban đầu Thương Nhân đã nghe được đoạn “tình thầy trò” này từ Bạc Ngật, nghe vậy không thể nê nhà ngó qua chiếc ô tô đang đậu bên kia.

Lúc này, cô ấy mới phát hiện, không biết Thương Ngạn đã xuống xe khi nào, chỉ mặc áo sơmi đen mỏng manh, không có áo khoác, đang bực bội cắn điều thuốc chưa châm lửa, cau mày, cặp mắt đen nhánh nhìn qua đây.

Lời truy vấn của Thương Nhân xoay đi xoay lại hai vòng, cuối cùng vẫn nuốt về.

Cô chuyển mắt, đặt lên người cô gái.

“Chị cũng khá hiểu thằng em trai này của mình. Độc thân từ trong bụng mẹ suốt mười tám năm, bao nhiêu cô gái theo đuổi cũng chưa từng đặt vào mắt — — chuyện này làm ba mẹ và chị cực kì lo lắng, sợ rằng nó có chứng yêu bản thân quá mức hay có tình yêu đờng tính linh tinh này nọ.....”

Thương Nhân nói đùa, lại khẽ thở dài.

“Mạc Mạc, trước khi em xuất hiện, chị chưa từng thấy nó quan tâm đến một cô gái nào như thế.”

“.....”

Tô Mạc Mạc khó hiểu một lúc, nhưng loáng thoáng hiểu được ý định như thật như giả của Thương Nhân, nhất thời, cô không nói nên lời, mở miệng muốn giải thích, nhưng không thể thốt ra một chữ.

Thất cô gái đang bối rối, Thương Nhân sẵn sọc cười, “Em đừng căng thẳng, chị đã nói, chúng ta chỉ nói linh tinh vài câu thôi.”

Thương Nhân ngược mắt liếc qua thiếu niên dưới ánh đèn đường, không khỏi rĩ mắt mỉm cười.

“Bọn chị đã chi ều hư nó, Mạc Mạc, từ khi nó được sinh ra, cả nhà đã chi ều nó lên tận trời mây, cả đời này, nó thuận bu òm xuôi gió, chưa từng

gặp suy sụp, có lẽ bất hạnh duy nhất là quá cô đơn..... Nhưng em biết không.”

Thương Nhân thở dài, giương mắt, rất có thâm ý và lo lắng nhìn cô.

“Nếu theo ý chị, chị thà rằng để nó ở trên mây vĩnh viễn cô đơn, cũng không muốn một ngày nào đó nó vì ai mà ngã xuống, vỡ đầu chảy máu, gân cốt tổn thương, cả người chật vật, bị tra tấn đến mất đi tất cả khí phách và kiêu ngạo ..... Chị thật sự không muốn nhìn thấy một ngày đó đâu.”

Tô Mạc Mạc đã hoàn toàn không hiểu, cô mông lung nhìn Thương Nhân, rất lâu sau mới lắc đầu.

“Sẽ không, sư phụ kiêu ngạo như vậy, sẽ không chật vật đâu.”

Thương Nhân cười khở.

“Phải không?”

Nhưng cô ấy thấy được, em trai của mình đã không hề phản kháng mà nhảy xuống mất rồi.

Thương Nhân chậm rãi thở dài, duỗi tay sờ đỉnh đầu cô gái — —

“Mạc Mạc, thằng em này của chị, giao cho em nha.”

Tô Mạc Mạc: “..... hả?” Cô gái hoảng loạn, ngượng ngùng vẫy tay, không biết nghĩ đến gì đó, ngón tay đột nhiên rụt lại.

Má cô hơi phấm hồng, “Em không biết chăm sóc người khác.....”

“Em không cần chăm sóc nó,” Thương Nhân buông tay xuống, đôi mắt cong cong cười nói, “Chỉ cần em có thể tự chăm sóc mình thật tốt, đừng để nó..... Là chị yên tâm rồi.”

Tô Mạc Mạc nghe được cái hiểu cái không.

Thương Nhàn đã vẫy tay với cô, “Trở về đi, chắc hẳn Thương Ngạn đang sốt ruột chờ đấy.”

Tô Mạc Mạc dẫn đo một lát rồi chậm rãi xoay người, quay lại xe.

Cái bóng thon dài của nam sinh đổ xuống mặt đất rụng đầy lá. Khi nghe thấy tiếng bước chân của cô gái bước đến từ phía trước, nam sinh ngậm đầu thuốc cau mày ngược mắt, quan sát cả người cô một lượt rồi dường như mới thở phào.

Thương Ngạn mang chút cảnh cáo ngăn đầu ngó qua Thương Nhàn.

Thương Nhàn vừa giận vừa buồn cười.

— —

Thằng em vong ân bội nghĩa.

Giữa chị gái mình và người trong lòng, quả thật bất công không chút do dự.

Cô ấy vừa định xoay người đã thấy nam sinh trước đó một giây ánh mắt còn rất khó dạy lập tức buông mắt.

Âm lượng không bị cố tình giảm đi, theo bóng đêm tịch mịch và luồng gió trong sáng thổi qua — —

“Thêm 30 giây nữa là đã xảy ra chuyện rồi, nhóc con.” Nam sinh cúi người, áp sát uy hiếp.

“..... Ồ.”

Cô gái cúi đầu rồi trả lời.

Thương Ngạn lướt mắt qua người cô, nhíu mày.

“Mặc có nhiều đó mà còn chậm chạp à, lên xe.”

“Rõ ràng sự phụ mặc còn.....” Tô Mạc Mạc đang nâng mắt lên thì dừng lại, đặt lên điều thuốc được kẹp giữa hai ngón tay của nam sinh.

Cô gái trềnh mặc hai giây rồi nâng tròng mắt đen nhánh ướn át lên, khuôn mặt nhỏ căng chặt, thoát nhìn gương mặt diễm lệ không có cảm xúc.

“Anh đang hút thuốc sao?”

Thương Ngạn bị nhìn chăm chăm như này, không khỏi chột dạ khối hiểu.

“Không châm lửa.”

“.....”

Trềnh mặc vài giây. Thương Ngạn ho nhẹ, rũ mắt nhìn cô, “Sao không nói chuyện?”

“.....”

Tô Mạc Mạc vẫn giữ trềnh mặc.

Thương Ngạn nhú mày, duỗi tay véo nhẹ cằm cô gái, híp mắt, “Nói chuyện, Tô Mạc Mạc.” Ngữ khí xen lẫn nguy hiểm.

Cô gái cũng không cam lòng yếu thế.

Cô bực bội duỗi tay túm tay nam sinh, ngữ khí vừa bất mãn vừa thất vọng:

“Thương Ngạn, sao anh có thể hút thuốc chứ.”

——

Vừa nãy cô còn khen anh trước mặt Thương Nhàn đấy.

Thương Ngạn bất đắc dĩ, “Sau này sẽ không chạm vào.”

Nếu anh nhớ không sai, thứ bệnh tim bẩm sinh kiêng kị nhất là thành phần kích thích trong thuốc lá.

Song, Tô Mạc Mạc cũng không biết phương thức hoạt động tâm lý của anh, cặp mắt nhìn nam sinh nửa tin nửa ngờ.

“Thật vậy chẳng?”

“Ừ.”

“Vậy..... Nếu lần sau em nhìn thấy thì sao?”

“.....”

Thương Ngạn trăn mặc hai giây, cúi người ngang với cô gái, chống đầu gối, đối diện với cặp mắt trong suốt sạch sẽ của cô, khàn giọng cười.

“Tùy em, em muốn ‘làm’ anh thế nào cũng được.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Có cảm giác là lạ.

Không để Tô Mạc Mạc nhớ lại cảm giác dường như hơi quen thuộc này tới, tiếng động vang lên từ đằng sau — —

“Thương Ngạn, cái tư thế mất mặt này của em, chị thật sự rất muốn chụp lại đưa cho ba mẹ xem đấy.”

“.....”

Thương Ngạn không kiên nhẫn nhíu mày, nghiêng đầu qua bên cạnh, ngó qua Thương Nhàn đang đứng đằng sau cô gái.

Anh ghét bỏ nhìn cô ấy.

“Sao chị còn chưa về?”

Thương Nhân: “Chị chỉ mới tới đây, đột nhiên nhớ ra một chuyện chưa kịp nói với Mạc Mạc.”

“.....?”

Tô Mạc Mạc tò mò quay người.

Thương Nhân đi đến gần, duỗi tay ngoéo một cái với cô.

Tô Mạc Mạc chần chờ một lát rồi đi qua đó.

Thương Nhân sáp đến bên tai cô, hỏi nhỏ một câu.

Cô gái ngẩn người, gật đầu.

Thương Nhân lộ ra biểu cảm “quả nhiên là vậy”, cặp mắt vô cùng phức tạp liếc qua Thương Ngạn, sau đó cô ấy lại cúi người, thì thầm gì đó vào tai cô.

Đoạn hội thoại kết thúc, Thương Nhân liền đứng thẳng dậy, lười nhác phất tay cho có lệ với Thương Ngạn rồi xoay người đi về chỗ ở của mình.

Thương Ngạn mới định lên tiếng hỏi thì thấy cô gái cúi đầu, không rên một tiếng đi ngang qua anh, ngẩng vào xe.

Thương Ngạn: “.....”

Anh nguy hiểm liếc qua hướng Thương Nhân vừa rời đi, mới mang theo cảm xúc không cam lòng dưới đáy mắt, xoay người cùng ngẩng vào xe.

.....

Trong xe, tài xế liếc qua kính chiếu hậu nhìn hai người theo thói quen, “Tiểu thiếu gia, về trường sao?”

Thương Ngạn giơ tay nhìn đồng hồ.

Vừa qua bảy giờ rưỡi.

Nếu là trước đêm nay, nhất định anh sẽ kêu tài xế lái về Tam trung, nhưng mà.....

Thương Ngạn nhìn Tô Mạc Mạc còn đang tr`ầm mặc nãy giờ, “Có mệt không, nhóc con?”

“..... Hả?”

Tô Mạc Mạc hoàn h`ần chậm mất nửa nhịp, lắc đầu, “Em không sao.”

Thương Ngạn nhíu mày, vẫn nói, “V`ề th`ẳng biệt thự Văn gia đi.”

“Vâng, tiểu thiếu gia.”

Tô Mạc Mạc khó hiểu nhìn anh, “Mới hơn bảy giờ mà, không đến Tô Huấn Luyện sao?”

“Ừ, tối nay không đi.” Thương Ngạn rũ mắt, “Anh mệt.”

Tô Mạc Mạc “ừm” một tiếng.

Ô tô chạy th`ẳng đến khu biệt thự, đến gần chỗ rẽ ngay đường nhỏ đến Văn gia mới dừng lại.

Tô Mạc Mạc xách ba lô, “Em đi trước.....”

“Anh dẫn em xuống.”

Tô Mạc Mạc giật mình.

“Không phải chúng ta đã nói rõ r`ồi sao, đưa đến đây là được.”

Thương Ngạn đã đẩy cửa ra.

Nghe vậy, con người đen nhánh vọng v`ề phía cô — —

“Từ hôm nay trở đi, ước định kia sẽ thành rác thải.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Nam sinh không cho cô cơ hội vãn h ồi, anh xoay người xuống xe.

Tô Mạc Mạc bất đắc dĩ, đành bước xuống theo.

Khu biệt thự này vô cùng im ắng.

Trên đường không có một ai, chỉ có sự xao động của bóng cây do gió thổi, tạo nên gợn sóng đẹp đẽ như trên mặt nước.

Khoảng cách từ chỗ rẽ đến biệt thự Văn gia chỉ khoảng mấy chục bước, Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn đi rất chậm, cũng rất yên lặng.

Đi đến trước cổng chính của biệt thự nhà họ Văn.

Hai người dừng chân.

“Em về — —”

“Thương Ngạn — —”

Hai người không hẹn mà cùng nói với người kia.

Ý cười hiện lên trong mắt Thương Ngạn, khóe miệng cũng nhẹ cong lên.

“Nói đi.”

Tô Mạc Mạc do dự.

Vấn đề Thương Nhàn đã hỏi nhỏ trước lúc chia tay lại vang lên lần nữa
— —

【 Có phải em đã từng cắn Thương Ngạn ở xương quai xanh không? 】

Tô Mạc Mạc nhớ rất rõ tâm trạng phức tạp lúc ấy của mình.

Hoảng loạn, xấu hổ, còn có lo lắng như khi bị bắt gặp, cùng với phần nhiều là sự khó hiểu.....

Đến giờ vẫn có thể mừng tượng lại cảm xúc khi ấy.

Tô Mạc Mạc lại nhớ đến lời sau đó của Thương Nhàn, cô càng thêm bất an.

Gò má cô gái đỏ ửng lên.

Không biết ghen mất bao lâu, cô lấy đủ dũng khí, ngược mặt nhìn nam sinh — —

“Vết thương em cắn anh..... ở xương quai xanh đã khỏi chưa?”

Thương Ngạn ngẩn ra.

Anh chợt cười nhẹ, “Ừ, đã khỏi từ lâu.”

Anh hơi cúi người, cười như không cười.

“Thế nào, em còn muốn cắn thêm một phát sao?”

Tô Mạc Mạc nhìn anh không chớp mắt, đôi mắt trong suốt.

“Em có thể nhìn không?”

“.....”

Thân hình Thương Ngạn cứng lại.

Vài giây sau, anh nheo mắt.

“Thương Nhàn đã nói gì với em?”

Nghe thấy vấn đề này, hình như cô gái đã xác định được tin tức này, lại hình như vì nó mà sống sờ.

Không biết đã qua bao nhiêu giây, cô h ồi th ần, chậm rãi cắn môi dưới, cảm xúc dâng lên trong mắt.

“..... Em muốn xem.”

Cô dùng ngữ điệu bực bội g ần như ra lệnh hiêm thấy.

Thương Ngạn im lặng.

Một lát sau, anh bất đắc dĩ cười.

Rõ ràng tỏ vẻ mạnh mẽ ép buộc, nhưng cặp mắt ướt d ầm d ề đó cứ như sắp khóc đến nơi.

Uy hiếp không mạnh không nhẹ.

.....

Vậy mà anh lại không chống cự được.

“Nhất định phải xem?”

“..... Ừm!”

“Chắc.”

Thương Ngạn thẳng người, áo sơmi đen hơi mỏng mấp máy.

Anh giơ một cánh tay lên, tay phải đặt lên nút áo được cài không chút cầu thả, cởi ra nút đầu tiên.

Áo sơmi mở ra, lộ ra đoạn đường cong đẹp mắt ở cổ.

Anh rũ mắt.

Con người tối đen đưng phải cô gái đang nhìn chăm chăm phần dưới ngón tay của anh, Thương Ngạn khẽ liếm hàm răng, bỗng dưng bật cười.

Anh buông tay, lười nhác cười hỏi.

— —

“Nhóc con, rõ ràng là em muốn nhìn, tại sao lại để anh tự tay làm?”

Tô Mạc Mạc ngậy người.

Thương Ngạn khom người, đôi tay chống đầu gối, chỉ gỡ một nút áo, vẫn chưa thấy được gì hết.

Tô Mạc Mạc nhìn mặt nam sinh.

Người nọ chỉ nhìn cô như thế, cười như không cười.

Tròng mắt xinh đẹp như đang giấu viên hắc diệu thạch* rạng rỡ chói sáng.

*(Hắc diệu thạch: Đá vỡ chai, viên đá có màu đen. Tra Google để biết thêm chi tiết)

Dường như anh đang đánh cuộc.

Đánh cuộc cô sẽ không không biết xấu hổ tháo nút áo của anh ra.

Tô Mạc Mạc nín thở.

Cô gái chậm rãi, chậm rãi giơ hai tay.

Đầu ngón tay ló ra từ ống tay áo hơi run rẩy.

Thương Ngạn nhếch khóe miệng.

Anh nhìn cặp mắt của cô, thấp giọng cười.

“Sợ thì thôi.”

“.....!”

Tô Mạc Mạc cắn môi dưới, quyết định trong lòng, giơ tay sờ lên vạt áo trước ngực của anh, nhanh chóng tháo hai nút áo trên cùng.

Sau đó, tay trái cô giữ vạt áo bên trái, kéo xuống dưới.

Xương quai xanh trắng nõn nhưng sắc bén và mạnh mẽ lộ ra.

Cùng hiện ra đó là một thứ được in hoàn mỹ vào nơi cô cắn lúc trước, bao trùm toàn bộ vết sẹo.....

Hình xăm màu đỏ.

Anh đem dấu cắn đó châm vào người.

Vết đỏ trên làn da trắng trẻo đâm vào khiến hai mắt người xem đau đớn.

Hô hấp của Tô Mạc Mạc lập tức cứng lại.

Sắc mặt cô trắng bệch.

Không biết qua bao lâu, cô mới bu ãn bã ngẩng đầu, vành mắt đỏ hồng, hung dữ trừng nam sinh — —

“Thương Ngạn, có phải anh..... Có phải anh có bệnh không!?”

Đây là câu mắng người duy nhất mà cô học được trong đời.

Cô tức điên lên.

Đầu vai mảnh khảnh không nhịn được khẽ run.

Nếu hốc mắt cô không đỏ như vậy, nước mắt không đảo quanh con người đen nhánh, vậy càng tốt.....

Thương Ngạn than một tiếng.

“Ừ, anh có bệnh.” Anh duỗi tay nắm nhẹ chóp mũi cô gái, “Vậy nên em đừng khóc vì mộ người có bệnh, có đáng không?”

Cô gái tức giận muốn tránh tay anh.

Hô hấp cô phát run, tay trái vẫn kéo vạt áo anh, vừa không cam lòng vừa bất an nhìn thoáng qua.

Đỏ như màu máu.

Thoạt nhìn rất đau.

Hơn nữa rõ ràng chưa được bao lâu.....

Tô Mạc Mạc càng nghĩ càng giận, nước mắt sắp sửa rơi xuống.

Hốc mắt đỏ bừng.

Thương Ngạn càng đau lòng.

Anh than.

“Anh tự làm tự chịu, nhưng tội cũng không đáng chết, nên em đừng khóc, nha?”

Tô Mạc Mạc ghen một chút.

Lời Thương Ngạn đã nói ở thư viện vang lên bên tai — —

【 hoặc là, khi nào em không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa, vậy em cứ tới trước mặt anh khóc — — khóc xong ba lần, em đào cái hố ngay tại chỗ r ấ chôn anh xuống là được. 】

Quả nhiên, sự chua xót này phai nhạt đi rất nhiều.

Tô Mạc Mạc còn chưa hết bực, r ấ lại dở khóc dở cười.

Cô ngẩng đầu ngó qua nam sinh, cặp mắt ch ần ch ờ quét qua hình xăm đó.

Cô nín thở, giọng mềm mại, r ầ r ỉ hỏi: “Tại sao phải làm cái này?”

Thương Ngạn thở dài, “Thương Nhàn nói cho em?”

Vốn dĩ Thương Nhàn không có ý muốn giấu giếm việc này, nên sau khi Tô Mạc Mạc nghĩ ngợi, cô liền thông thả gật đầu.

“Nữ ma đầu này.....”

Đáy mắt Thương Ngạn xẹt qua sự bất ngờ.

“Anh còn chưa trả lời em.” Cô gái bất mãn trông anh.

Thương Ngạn buông mắt.

Ngừng hai giây, anh cong môi.

“Không biết..... Chắc là ma xui quỷ khiến.”

Tô Mạc Mạc bị đáp án này làm cạn lời.

“Vậy anh..... Có đau không?”

“Không đau.”

Thương Ngạn không hề do dự đáp.

Tô Mạc Mạc hơi bực, “Nói dối, rõ ràng còn hơi sưng.”

Thương Ngạn rất biết nghe lời: “Còn hơi đau.”

Tô Mạc Mạc hạ mắt, không chỉ tức mà còn đau lòng.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Thương Ngạn rũ mắt, lười biếng cười.

“Anh đã dạy em rồi.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Thương Ngạn: “Lúc ở trong xe cấp cứu, anh đã dạy em.”

“.....”

Nhớ đến biện pháp đó của Thương Ngạn, gương mặt Tô Mạc Mạc càng nóng, tiện đà mang theo bực bội.

“Lần đó được, lần này không được.”

“Tại sao?”

“Đây là do anh..... Do anh tự gây ra!” Giọng cô rất khó chịu.

Thương Ngạn không nhịn được bật cười.

“Thì ra hôm đó em chịu nghe lời anh là vì khen thưởng cho anh anh hùng cứu mỹ nhân?”

“.....”

Tô Mạc Mạc cắn môi dưới, không đáp, tròng mắt đen nhánh ướt dãn dề, gương mặt bu ãn bã phiếm hồng.

Thương Ngạn nhú mày.

“Nhưng thật sự hơi đau.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn: “Tuy hình xăm là do anh tự làm, nhưng hình như vết sẹo không có liên quan đến anh thì phải?”

“.....”

Bàn tay nắm vạt áo anh chậm rãi buộc chặt, huyết sắc trên đầu ngón tay nõn nà không còn nữa.

Bầu không khí giữa hai người yên tĩnh thật lâu.

Ngay lúc Thương Ngạn quyết định tìm lại chút nhân tính, không tiếp tục chọc cô nữa thì anh nghe thấy cô bu ãn bực, dịu giọng lên tiếng.

“Một lần cuối cùng.....”

Vừa dứt lời, cô gái kéo vạt áo của anh ra, nhón chân lên.

Một nụ hôn nhẹ được đặt lên hình xăm của nam sinh.

Toàn thân Thương Ngạn cứng đờ.

Gần như đồng thời, một người nào đó không tin tưởng được sợ hãi kêu lên — —

“Hai người đang làm gì vậy!?”

Tô Mạc Mạc đột nhiên quay đầu lại, lập tức thấy được ba mẹ Văn gia đang ngây ra ở đó,

Và Văn Tố Tố.

Hết chương 53

#xanh

Chương 54: "Sói" tới rồi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong nháy mắt khi Tô Mạc Mạc nhón chân lên đê hôn, cô cảm thấy mình điên rồ.

Nếu không thì sao cô có thể làm ra chuyện này chứ?

Bàn tay niết lấy vạt áo của Thương Ngạn chậm rãi nắm chặt, đầu ngón tay trở nên trắng bệch, cánh môi đặt lên hình xăm đỏ tươi ấm áp.

Dường như bị nhiệt độ ấy thiêu nóng, cô cuống quýt bước lại.

Ánh mắt cũng hoảng loạn.

Không để cô kịp thanh tỉnh, một tiếng kêu sợ hãi đột ngột vang lên như nổ vang — —

“Hai người đang làm gì vậy!?”

“.....!”

Tô Mạc Mạc sợ tới mức rụt người, kinh hoàng vọng qua đó.

Dưới cây đèn đường cuối cùng, ánh đèn đan xen vào nhau, có lẽ vợ chồng Văn Trình Châu đi dạo từ bên ngoài về, cả hai đang trợn mắt há mồm nhìn hai người.

Đứng cạnh họ là Văn Tố Tố, sau khi hô lên một cách sợ hãi, sắc mặt cô ta trắng bệch.

Thương Ngạn đang cứng người do nụ hôn nhẹ tựa lông hồng kia, nhờ có tiếng kêu này nên mới bừng tỉnh hoàn hồn.

Anh hít một hơi thật sâu.

Thương Ngạn nghiêng người, che Tô Mạc Mạc lại sau lưng mình, đuổi tay bảo vệ cô.

Sắc mặt Văn Tố Tố vẫn vẹo.

Thậm chí cô ta còn hoài nghi liệu có phải đó là ảo giác của mình không, nhưng khi nhìn thấy động tác đó của Thương Ngạn, tất cả đều sáng tỏ.

— —

Hình ảnh cô ta nhìn thấy là thật.

Nếu Thư Vi nói vậy trước đêm nay, có thể cô ta không tin, tuy nhìn thấy hai bóng dáng chõng lên nhau ở thư viện, nhưng có thể giải thích đó là hiểu lầm, nhưng cảnh vừa nãy.....

Văn Tố Tố nắm chặt tay, móng tay vô thức cắm sâu vào lòng bàn tay.

Cô ta tận mắt nhìn thấy — —

Cô gái đuổi tay bắt lấy vạt áo Thương Ngạn, nhón chân hôn lên xương quai xanh của nam sinh.

Còn Thương Ngạn, người ở trường không bao giờ cho phép nữ sinh khác chạm vào mình, toàn bộ quá trình chỉ bất động ở đó, hai tay cầm túi quăn, cười khẽ nói nhỏ, mặc cho cô gái muốn làm gì thì làm.

Văn Tố Tố ghen ghét đến điên tiết.

Trái tim như bị vô số sâu bọ gặm xé.

— —

Đó là nam sinh cô ta đã thích hơn một năm.

Luôn luôn lạnh lẽo với cô ta và các nữ sinh khác, nhưng chỉ quen biết với Tô Mạc Mạc vài tháng đã biến thành dáng rẽ tình đậm sâu, không phải Tô Mạc Mạc thì không thể.

Làm sao cô ta có thể tiếp thu chuyện này!

“Ô Mạc Mạc!” Văn Tố Tố tức giận muốn điên lên, sự tức giận khi bị đoạt mất nam sinh mình thích khiến cô ta gần như mất đi lí trí, “Sao mà có thể — —”

Thương Ngạn mắt lạnh.

Không để anh lên tiếng, vợ chồng Văn Trình Châu bên cạnh đã hời hợt, sắc mặt Cao Thư Văn khẽ đổi, vội vàng kéo Văn Tố Tố đang muốn xông lên về, thấp giọng mắng — —

“Sao con có thể nói chuyện như vậy với em gái Mạc Mạc!?”

“Mẹ, rõ ràng là nó — —”

“Câm miệng!”

Cao Thư Văn ảo não ngắt lời.

“.....!”

Văn Tố Tố tức giận muốn khóc, cô ta dùng sức giật cánh tay đang bị mẹ mình kéo ra, đỏ mắt hung hăng trừng cô gái đang được Thương Ngạn bảo vệ đằng sau, sau đó mới không quay đầu chạy thẳng vào biệt thự.

Sắc mặt Cao Thư Văn cực kì không vui, nhưng lúc này cũng chỉ thu mắt từ bóng dáng chạy đi của Văn Tố Tố.

Bà ta xấu hổ nhìn nhau với Văn Trình Châu, mới chậm rãi đi lên, thử hỏi: “Mạc Mạc, vị này là..... Bạn học của con sao?”

Đến gần dưới đèn đường, ánh mắt vốn không cho là đúng của Cao Thư Văn nhìn về Thương Ngạn lập tức có thêm cảm xúc kinh diễm.

— —

Vừa nãy không thấy rõ, thực tế là vì quá kinh ngạc nên mới không để ý, lúc này đến gần, bà ta mới phát hiện nam sinh mà Tô Mạc Mạc có dấu hiệu yêu sớm cùng lại có vẻ tuấn mỹ ngoài không thể tìm ra tí vết.

Nếu chỉ xét về vẻ ngoài và khí chất, bà ta hầu như chưa từng gặp một thiếu niên đồng lứa nào có thể so sánh với anh.

Cao Thư Văn thu hồi suy nghĩ kinh thuở trong lòng, tươi cười cũng thêm vài phần chân thành.

“Mạc Mạc?”

Bà ta trông về Tô Mạc Mạc, có ý chờ đợi đáp án của cô.

Đứng trước mặt vợ chồng Văn Trình Châu, cô gái mím môi không nói, khôi phục lại trạng thái yên tĩnh đến tận cùng.

Thương Ngạn không thích cách người phụ nữ trước mặt này nhìn Tô Mạc Mạc, không khỏi nhíu mày.

Anh chủ động mở miệng.

“Cháu là bạn cùng bàn của Tô Mạc Mạc, Thương Ngạn.”

“.....”

Ánh mắt Cao Thư Văn lóe lóe.

Cái tên “Thương Ngạn” này, bà ta nghe Văn Tố Tố nhắc tới không chỉ một lần.

Dựa theo cách nói của Văn Tố Tố, hình như nam sinh này có bối cảnh gia đình cực kì ghê gớm, năng lực cá nhân cũng trác tuyệt đến gần như biến thái.

Liên tưởng đến phản ứng vừa rồi của Văn Tố Tố, Cao Thư Văn hiểu rõ trong lòng, quay đầu giao lưu bằng mắt với Văn Trình Châu.

Đến khi quay đầu lại, trên mặt bà ta đã treo lên nụ cười hiên lành.

“Nếu là bạn học của Tô Mạc Mạc, vậy chắc là đã học chung lớp với Tô Tố nhà chúng ta hơn một năm rồi đúng không?”

“Vâng.”

Thương Ngạn lãnh đạm đáp.

Cao Thư Văn khẽ nhíu mày, nhưng rất nhanh đã thả lỏng, bà ta cười hỏi: “Vậy các con mới đi đâu về thế?”

Bà ta ngó qua Tô Mạc Mạc.

Thương Ngạn cản lại trước người cô gái, chủ động mở miệng.

“Tô Huấn Luyện, việc tự học đã xong nên cháu dẫn em ấy về trước.”

“.....”

Cảm xúc khác thường lóe lên trong mắt Cao Thư Văn rồi lập tức biến mất không còn dấu vết, cười nhạt, “À, thì ra lúc trước Tô Tố nói Mạc Mạc muốn đi tự học, sẽ về nhà trẻ là đi cùng con à?”

Thương Ngạn không chút để ý “vâng” một tiếng, quay người quan sát Tô Mạc Mạc được mình che đàng sau.

Cô gái vẫn cúi đầu từ nãy giờ, không nhìn rõ biểu cảm.

Thương Ngạn cau mày.

Đúng lúc này, anh nghe thấy Cao Thư Văn đằng sau hỏi: “Nếu đây là bạn học, bây giờ cũng không còn sớm nữa, hay là bạn học Thương Ngạn đây vào nhà ngửi một lát đi?”

“.....”

Thân hình Thương Ngạn căng cứng.

Cùng lúc đó, Tô Mạc Mạc cũng kinh ngạc ngẩng đầu, đụng phải ánh mắt của anh.

Quả nhiên, cảm xúc của cô có chút hoảng loạn.

Thương Ngạn cũng không thèm để ý đến ánh mắt của vợ chồng Văn Trình Châu phía sau, anh giơ tay xoa mái tóc dài của cô, hơi cúi xuống, thấp giọng:

“Nhớ lời anh đã nói không, có anh ở đây, đừng sợ phiền phức, anh sẽ giải quyết.”

Nói xong, Thương Ngạn quay người lại, môi mỏng nhếch lên, thể hiện ý cười nhạt nhẽo.

Ánh sáng trong mắt tối đi.

“Cám ơn. Làm phiền.”

Cao Thư Văn sững sốt một chút, hiển nhiên là không nghĩ rằng Thương Ngạn sẽ dễ dàng đáp ứng lời mời.

Nhưng bà ta nhanh chóng đi đầu chỉnh biểu cảm của mình, tươi cười dẫn Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc vào nhà.

Vào cửa chính, Văn Tố Tố giận dữ ngẩng đầu trên sofa trong phòng khách nhìn qua, lập tức không thể tin nổi sững sờ ở đó.

Người giúp việc đưa lưng về phía huyênh quan, sắc mặt xấu hổ, xoay người mở miệng: “Tiên sinh, phu nhân, Tố Tố vừa quay về đã giận dữ, tôi khuyên thế nào cũng vô dụng.....”

Dưới ánh mắt liêu lạt ra hiệu im lặng của Cao Thư Văn, tiếng nói chuyện im bặt.

Bà ngẩn ra nhìn Thương Ngạn.

“Vị này là.....?”

Cao Thư Văn cương mặt cười.

“Đây là Thương Ngạn, bạn cùng lớp với Tố Tố và Mạc Mạc.”

Nói đoạn, bà ta đưa mắt ra hiệu, “Bà đi pha ấm trà, đừng để khách đợi.”

“À à, vâng, phu nhân.....”

Dì giúp việc xoay người đi vào bếp.

Lúc này, Cao Thư Văn mới xoay lại đón tiếp hai người, “Bạn học Thương Ngạn, còn có Mạc Mạc, nào, chúng ta ng ồi xuống sô pha đi.”

Tô Mạc Mạc không nói gì, Thương Ngạn từ chối một nửa: “Cháu ng ồi cùng chú dì một lát, hôm nay Mạc Mạc mệt mỏi, để em ấy về phòng nghỉ ngơi trước.”

Lời này vừa dứt, không chỉ Văn Trình Châu và Cao Thư Văn sững sốt, ngay cả Tô Mạc Mạc cũng ngạc nhiên nhìn Thương Ngạn.

Con người đen nhánh của cô gái không che giấu được sự lo lắng và bất an.

“Nghe lời.”

Thương Ngạn giơ tay sờ mái tóc đen mượt của cô, cảm xúc dịu lại.

“Trở về nghỉ ngơi đi.”

“.....”

Sự trân trọng nghe ra được từ mỗi hành vi lời nói của anh giúp sự lạnh lẽo và bất an trong lòng Tô Mạc Mạc chậm rãi tan biến, xúc cảm ngọt ngào như kẹo bông gòn chậm rãi bao lấy, cực kì mềm xốp.

Tô Mạc Mạc chậm rãi gật đầu.

Cô nói nhỏ: “Vâng..... Sự phụ nữ ngon.”

“Ừ, ngủ ngon.”

“.....”

Nhìn theo cô gái bước thẳng lên lầu, bóng dáng dần dần biến mất ở góc, Thương Ngạn mới buông mắt, xoay người lại.

Ý cười trên mặt anh phai đi rất nhiều.

Văn Tố Tố bên cạnh một lần nữa nhìn thấy cử chỉ dịu dàng chỉ đối với duy nhất một mình Tô Mạc Mạc của Thương Ngạn, tức giận đỏ mắt, cô ta đứng phất dậy — —

“Con cũng về đây.”

Giọng nói cứng đờ, Văn Tố Tố nhấc chân đi lên cầu thang.

Thời điểm cô ta sắp rời khỏi sofa, tốc độ nói của Thương Ngạn không nhanh không chậm, bình tĩnh để lại một câu.

“Đừng đi quấy rầy em ấy.”

“——!”

Bước chân Văn Tố Tố dừng lại.

Rốt cuộc cô ta không nhịn được nữa, đột nhiên xoay người — —

“Tại sao cậu bảo vệ nó như vậy! Hai người mới quen nhau bao lâu!?”

Cả Văn Trình Châu và Cao Thư Văn đều bị dọa sợ.

Phòng khách im phăng phắc hai ba giây, sắc mặt Văn Trình Châu hoàn toàn trăn xuống.

“Văn Tố Tố, sao con lại như vậy, tối nay quấy đủ chưa?”

“.....”

Sắc mặt Văn Tố Tố trắng nhợt.

Khác với Cao Thư Văn thường xuyên quát lớn, Văn Trình Châu rất ít khi nổi giận, một khi ông lạnh mặt nói chuyện, cô ta sẽ không dám nói gì trong suốt nửa tiếng.

Văn Tố Tố đành ghen khuất quay đầu, cánh môi mím chặt, lòng bàn tay cũng dính máu do móng tay bấm vào.

Giữa lúc yên tĩnh này, đột nhiên Thương Ngạn cười nói một câu thật nhỏ.

Văn Tố Tố vô thức ngẩng đầu, nhìn thẳng vào con người tối đen đang vọng qua đó — —

“Tôi thích em ấy, có lý do gì không bảo vệ em ấy?”

“.....!”

Một tia huyết sắc cuối cùng trên mặt Văn Tố Tố bị những lời này đánh tan.

Thương Ngạn nghiêng người, có vẻ như không muốn liếc nhìn cô ta một cái nào.

“Văn Tố Tố, mong cậu — — không quấy rầy em ấy.”

Theo từng câu từng chữ phát ra, ý cười của nam sinh lạnh dần.

“Có bất kì vấn đề gì, cậu cứ tới tìm tôi.”

Trên mặt Văn Tố Tố nóng rát, tức muốn hộc máu, nước mắt dâng lên, không quay đầu chạy thẳng lên cầu thang.

Sắc mặt Cao Thư Văn thay đổi.

Bà ta bực mình lờm Văn Trình Châu, bất mãn ông dạy dỗ con gái vào lúc này, trong lòng càng thêm thống hận Tô Mạc Mạc, xét về gia thế, về

ngoài, ngay cả bạn trai cũng đê bẹp con gái mình.

Nhưng Cao Thư Văn sẽ không làm trò trước mặt nam sinh có lai lịch thần bí này, bà ta không để lộ ra những cảm xúc đó, chỉ quay người lại, ôn hòa tốt bụng cười.

“Bạn học Thương Ngạn, cháu đừng để ý, Tở Tở bị chú dì chi ầu hư, nếu có thứ gì không theo ý nói — —”

“Chú dì cũng giống thế.”

“..... Hả? Giống cái gì?”

Sau khi Văn Tở Tở chạy đi, Thương Ngạn đã giống như không có việc gì ng ỡ xuống sô pha.

Lúc này nghe Cao Thư Văn lên tiếng, anh cười như không cười nhấc mắt, cặp mắt thanh lãnh.

“Không cần biết có chuyện gì — — ví dụ chuyện hai người nhìn thấy tối nay, mong hai người đừng nói gì trước mặt em ấy. — — muốn hỏi chuyện gì, chỉ cần tới tìm cháu là đủ r ồi.”

“.....”

Dụng phải một tiêu bối nhỏ hơn mình mấy chục tuổi nhưng cứng m ền gì cũng không ăn như Thương Ngạn, ngay cả Cao Thư Văn cũng khó giữ được nụ cười trên mặt.

Bà ta thắng eo, tươi cười trên mặt cũng phai đi không ít.

“Vị này..... Bạn học Thương Ngạn đúng không, có thể cháu không hiểu rõ lắm, tuy Mạc Mạc chỉ sống tạm tại nhà chúng tôi, nhưng chúng tôi con con bé như con gái ruột — — hơn nữa nếu ba mẹ con bé đã giao con bé cho chúng tôi, chúng tôi cũng có nghĩa vụ và trách nhiệm của người làm ba mẹ, như chuyện tối nay — —”

Cao Thư Văn bỗng im bật.

Sắc mặt bà ta trở nên xấu xí trong nháy mắt, quay đầu nhìn sô pha đằng này — —

Vừa rồi, trong lúc bà ta đang nói chuyện, Thương Ngạn cười nhạt thành tiếng, thông thả liếc qua đây.

Bộ dạng vãn bối hiểu lẽ nghĩa cách đây một giây đã biến mất không thấy, anh chậm rãi khom người về phía trước, hai tay chống đầu gối, khoe môi lưỡi nhác nhếch lên.

Sắc mặt Thương Ngạn tối đen.

Cười như không cười, trong mắt tràn đầy trào phúng.

“Có thể so với các người cho rằng còn rõ ràng hơn.”

“Cái, cái gì.....?”

“Ví dụ như.....” Thương Ngạn đặt tay lên đầu gối, chống trán, phát ra một tiếng cười khẽ.

Anh giương mắt, châm biếm đầy mặt, “Ví dụ như, vị trí của Tô gia là như thế nào, Văn gia các người là như thế nào; hay như.....”

Thương Ngạn nghiêng đầu, nhìn Văn Trình Châu bên cạnh đang trằm mặc đánh giá anh, tươi cười càng sâu.

“Công ty hiện tại của chú Văn, cỡ đông lớn nhất đúng lúc lại họ Tô.”

Thương thức biểu cảm như bảng pha màu của Cao Thư Văn, Thương Ngạn cười nhẹ, ngưỡng cổ xoay người, dựa vào lưng ghế sô pha.

“Cho nên, ‘trách nhiệm của ba mẹ’ gì đó ‘coi như con gái ruột’, mấy lời giả dối này này, di đây hoàn toàn không cần nói với tôi — — nói cũng phí lời.”

“.....”

Suy nghĩ trong lòng bị lộ tẩy ngay trước mặt, lúc này, sắc mặt Cao Thu Văn đã không chỉ khó coi mà trong lòng còn vô cùng hoảng loạn một cách khó hiểu.

“Sao cậu — — sao cậu biết được Tô gia?”

Dường như nghĩ đến gì đó, sắc mặt Cao Thu Văn lạnh lùng — —

“Có phải là Tô Mạc Mạc nói cho cậu biết!”

“.....”

Độ cong khóe miệng của Thương Ngạn đột nhiên phẳng lì.

Anh lạnh lùng giương mắt.

“Văn phu nhân, tôi nói lại một lần cuối cùng. Đừng bao giờ nói nhiều một chữ trước mặt em ấy.”

Cao Thu Văn bị ánh mắt đó đoạt mất hồn phách, cơ thể cứng đờ theo bản năng, cả buổi mới hoàn hồn, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi lạnh.

Làm bà ta cảm thấy như bị sỉ nhục.

— —

Bị một thiếu niên cùng lắm chỉ mười bảy mười tám tuổi dùng một ánh mắt dọa sợ.

Bà ta vừa muốn nói thì nam sinh đã lười nhác cười.

“Còn vì sao tôi biết được.....”

Thương Ngạn nghiêng đầu ngó qua Văn Trình Châu — —

“Chắc hẳn Văn tiên sinh..... Đã đoán được?”

“!”

Cao Thư Văn đột nhiên xoay đầu nhìn chòng mình.

Văn Trình Châu không nhìn bà ta, chỉ phức tạp nhìn chằm chằm thiếu niên ngỗ trên sofa nhà mình này.

— —

Từ lúc ở ngoài cửa, ông đã bắt đầu quan sát đối phương.

Trên người thiếu niên này, ông không tìm được một sự bất an hay nhút nhát nào. Từ đầu tới đuôi, thiếu niên này giống như đang đi vào vườn hoa sau nhà mình, cười nói hành động đều tùy theo ý muốn.

Hơn nữa không phải là cố tình bày ra, mà là sự thông dong tản mạn lộ ra từ trong xương cốt.

Vừa nãy Cao Thư Văn đã nói sai rồi.

“Bị chiêu hư” của Văn Tố Tố thì tính là gì, thiếu niên trước mặt này mới là vàng thật kim cương thật, là người chân chính được chiêu chuộng yêu thương từ nhỏ đến lớn.

Loại thiếu gia hoang dã khó dạy này, căn bản không phải xuất thân từ kiểu gia đình như bọn họ.

“Trình Châu, sao lại thế này.....?” Cao Thư Văn đề thấp giọng hỏi ông, “Ông quan biết cậu ta?”

Văn Trình Châu không tiếng động thở dài.

“Tôi không quen biết. Nhưng mà..... Họ Thương, còn có thể biết được những chuyện đó và nói những lời như vậy, tôi đoán.....”

Văn Trình Châu ngẩng đầu, nhìn Thương Ngạn.

“Ít nhất tôi đoán được, cậu đi ra từ đâu.”

Thương Ngạn vẫn là dáng vẻ như cười như không đó, không hề thay đổi gì vì lời ông.

Văn Trình Châu nhíu mày.

“Xem ra, tin đồn lúc trước, truyền rằng Thương gia và Tô gia bí mật liên hôn — — cũng không phải tin đồn vô căn cứ?”

Thương Ngạn khó có khi đứng hình.

— —

Thương Kiều và Tô Hà liên hôn, bởi vì quan hệ lợi ích và sự thân thiết giữa hai nhà nên đến giờ vẫn chưa được công bố.

Văn Trình Châu thấy anh và Tô Mạc Mạc g ãn g ãi như vậy, chắc hẳn đã hiểu l ắm nên mới đội cái nón này lên đầu bọn họ.

Nhưng đương nhiên Thương Ngạn sẽ không giải thích vào lúc này.

Thương Ngạn cắn chặt răng trong lòng, oán khí đầy bụng thay Thương Kiều nhận lấy cái n ữ này, trên mặt lại không lộ ra chút gì, ngay cả một chút thay đổi cảm xúc ở đuôi lông mày cũng không có.

Văn Trình Châu coi việc này như cam chịu.

“Nếu đã như vậy, chuyện của cậu và Mạc Mạc, đương nhiên chúng tôi không có quyền nhúng tay.” Tâm trạng Văn Trình Châu phức tạp ngó qua vợ mình, sau đó mới thu mắt, “Cậu cứ yên tâm, về phía Mạc Mạc, sẽ không ai trong chúng tôi nói ra, sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện này.”

Thương Ngạn thu được kết quả vừa lòng r ấi thì đứng dậy từ trên sofa.

“Nếu đã vậy, tôi sẽ không làm phiền nữa.....”

Nói đến một nửa, đột nhiên Thương Ngạn có chút hối hận.

Anh cũng không thấy xấu hổ, dừng lại suy nghĩ hai giây, liền thản nhiên chân thành mở miệng dò hỏi:

“Tôi có thể lên lầu nhìn Mạc Mạc không?”

Nói là dò hỏi, nhưng khi thốt ra, Thương Ngạn không hề để lại đường sống cho hai người.

Văn Trình Châu đành gật đầu.

“Cứ tự nhiên.”

Thương Ngạn khom người chào, quay đầu lên lầu.

Chờ khi bóng dáng thon dài của nam sinh biến mất ở góc cầu thang, Cao Thư Văn chịu áp lực một lúc lâu không nhịn được, buồn bực quay đầu nhìn Văn Trình Châu.

Ít nhất bà ta cũng có tâm, không quên vặn nhỏ âm lượng ——

“Rốt cuộc thằng nhóc này có lai lịch gì! Tuổi còn nhỏ mà đã dám nói chuyện với chúng ta như vậy!?”

“.....”

Văn Trình Châu phức tạp nhìn bà ta.

“Bà không nghe tôi nói sao, người của nhà họ Thương.”

Cao Thư Văn không kiên nhẫn: “Tôi sống ở thành phố C bao nhiêu năm, có bao giờ nghe qua có gia đình họ Thương nào nhà cao cửa rộng đâu?!”

“..... Éch ng ỡ đấy giống!”

Văn Trình Châu không nhịn được thấp giọng mắng một câu.

Cao Thư Văn sừng sốt, lập tức thay đổi sắc mặt ——

“Được lắm Văn Trình Châu, có phải ông thấy đã leo lên được cái đồi Tô gia kia là có thể quăng tôi đi không!? Ông có nhớ trước kia ba tôi đã nâng đỡ hỗ trợ ông bao nhiêu không, hả!?”

“Bà im đi!”

Văn Trình Châu giận dữ.

Nhưng chợt nhớ đến một chuyện, ông kiên kị nhìn thoáng qua lên trên.

Ông đè nén cơn giận, đột nhiên đứng dậy, chỉ vào Cao Thư Văn thấp giọng quát lớn: “Bà không có đầu óc phải không, không nghe tôi mới nói gì sao? — — có thể liên hôn cùng Tô gia, Thương gia sẽ là mấy con tép riu ở thành phố C sao!?”

“Ý ông là.....”

Cao Thư Văn đột nhiên nói nhỏ.

Cảm xúc trên mặt bà ta như bảng pha màu, thay đổi mấy lần, cuối cùng mới hạ giọng, bất an hỏi: “Thương gia kia, chẳng lẽ giống với Tô gia.....?”

Văn Trình Châu hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

Ông dựa vào những thứ đã luyện tập bao lâu nay mới miễn cưỡng đè nén cơn tức, dịu giọng nói: “Hai bên hoạt động ở các mảng khác nhau, nhưng thế lực của Thương gia căn bản không thua kém gì Tô gia. Hơn nữa trong giới thượng lưu, xưa nay Thương gia có tiếng thần bí, với thân phận như vậy của tôi, chỉ đủ biết Thương gia có hai người con trai — — phần còn lại cũng không biết.”

“.....”

Tuy bản tính Cao Thư Văn dễ xúc động, tâm mắt lại thấp, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có đầu óc, lúc này nghe vài lời loáng thoáng

của Văn Trình Châu, bà ta cũng đánh giá được thân phận của thiếu niên trên lầu kia tuyệt đối không phải là loại bọn họ có thể trêu chọc nổi.

Cao Thư Văn nắm chặt đầu ngón tay, quay mặt bực bội l âm b âm: “Tôi còn tưởng rằng Tô gia đã sớm quên mất con nhỏ đó lên chín tầng mây ..... Thật không ngờ, hoá ra còn đang giữ một tấm bùa hộ mệnh ở đây!”

“Đúng vậy.....”

Văn Trình Châu cũng kinh ngạc.

Nhưng hơn hẳn đó là sự khó hiểu trong lòng ông.

— —

Dù sao đã qua nhiều năm như vậy, ông không thấy Tô gia có điểm gì coi trọng đứa cháu gái Tô Mạc Mạc này. Nhưng nếu thật sự liên hôn với thiếu gia nhà họ Thương, vậy hiển nhiên sẽ không dễ gì lừa gạt thân phận của cô mới đúng .....

Văn Trình Châu cảm khái: “Xem ra, cuối cùng Tô Mạc Mạc cũng về vang trở về Tô gia.”

“.....”

Cao Thư Văn không muốn phụ họa, đáy lòng cũng không thể không thừa nhận.

Vợ chồng hai người đương nhiên không biết rằng.

Lúc này bọn họ đã hiểu l âm r ồi.

.....

Cùng lúc đó, phòng cho khách ở lầu hai.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Tô Mạc Mạc đi ra mở cửa bất ngờ nhìn người bên ngoài.

“Sao anh lại.....”

“Suyt.”

Thương Ngạn rũ mắt, cười nhẹ trông cô.

“Anh lên đi lên, không thể nói chuyện.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Đương nhiên Tô Mạc Mạc không tin anh. Nhưng cô vẫn mở cửa, dẫn người vào.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có bức màn được kéo ra hoàn toàn. Ánh trăng đêm nay rất sáng, bóng của những bông hoa đổ lên sàn nhà, đoàn loang lổ tuyệt đẹp.

Thương Ngạn đi vào phòng.

“Sao lại không bật đèn, sớm vậy đã ngủ rồi sao?”

“.....” Tô Mạc Mạc có chút ngượng ngùng, “Không có, chỉ đang nghĩ suy nghĩ.”

Lúc này Thương Ngạn cũng thấy được, dưới ánh trăng loang lổ cạnh cửa sổ sát đất, một cái đệm mềm tròn tròn được đặt trên sàn nhà.

Anh có thể tưởng tượng ra, cô gái sẽ ngồi trên đó, ôm đầu gối, mái tóc dài màu nâu rũ xuống trên vai, che đi gương mặt nhỏ diễm lệ đẹp đẽ, vài sợi chạm qua xương quai xanh mảnh khảnh non mềm, rơi xuống trước áo ngủ .....

Tầm mắt Thương Ngạn đặt ra đằng sau. Quả nhiên thấy được, cô gái đang không mang dép.

Mũi chân vốn đã nhỏ nhắn trắng nõn, lúc này càng giống như mỡ dê, ngón chân hồng nhạt nhỏ ngoan ngoãn ghé vào nhau.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của anh, cô có chút bất an cứng ngắc.

“Thương Ngạn.....?”

Trong phòng chỉ có ánh trăng chiếu vào nên vẫn tối tăm, Tô Mạc Mạc bị nam sinh nhìn không chớp mắt cảm thấy trong lòng hốt hoảng khó hiểu.

Cô rụt v ề sau theo bản năng, “Đ ể em bật đèn, anh chờ.....”

Cô còn chưa dứt lời, cánh tay đã bị người ta kéo lại.

Gương mặt k ề sát vào l ồng ngực ấm áp.

Tô Mạc Mạc ngây người.

“..... Bây giờ mới nhớ phải bật đèn?”

L ồng ngực truyền ra tiếng cười.

Người trước mặt cúi xuống, dán đến vành tai cô, hơi thở nóng bỏng thổi qua — —

“Nhưng mà, sói đã bị em dắt vào..... Làm sao bây giờ?”

Hết chương 54

#xanh

Chương 55: "Trong lòng em, sự phụ không bằng cảm thú ư?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Nhưng mà, sói đã bị em dắt vào..... Làm sao bây giờ?”

Trong căn phòng tối tăm chỉ có ánh trăng, nhiệt độ quét qua bên tai làm bầu không khí càng thêm ái muội.

Tô Mạc Mạc không nhận được kẽ run.

Đổi lấy bên tai một tiếng cười khàn khàn — —

“Nhóc con, trong lòng em, sự phụ không bằng cảm thú như thế ư.”

Tô Mạc Mạc: “..... Không, không có.”

“Vậy em run cái gì?”

“.....”

Nghe ra sự đùa giỡn không che dấu trong giọng điệu của anh, Tô Mạc Mạc ngậm chặt miệng, không lên tiếng nữa.

Thời gian, địa điểm và mức độ tối tăm đều nguy hiểm, hiện tại Thương Ngạn không hề có chút tín nhiệm gì với nhân tính và điểm giới hạn của bản thân, nên anh tự giác lui nửa bước.

Nhưng cũng không buông cánh tay cô gái ra.

Hiển nhiên Tô Mạc Mạc cũng nhận ra, cô giật nhẹ tay, sau đó khó hiểu ngửa đầu nhìn anh.

“Anh còn chưa đi sao?”

Thương Ngạn kéo cô gái đến trước cửa sổ sát đất, bên ngoài là hoa lá và ánh trăng, nghe vậy thì nghiêng người.

“Vất vả lắm anh mới lên được, em đã đuổi anh đi liền?”

“.....”

Tô Mạc Mạc không khua môi múa mép với anh, rút tay về. Cô xoay người, bước bàn chân trắng nõn, chạy đến bên cạnh tủ quần áo, lấy ra một cái đệm tròn mềm mại.

Có lẽ là một đôi với cái trên mặt đất.

Thấy cô gái đỏ mặt cần đồ qua đưa cho mình, khó có khi Thương Ngạn sinh ra chút hảo cảm với Văn gia.

— — Mặc dù chỉ vì ngôi nhà này có một cặp đệm.

Thương Ngạn nhận lấy.

Hai người sóng vai, ngõ xuống trước cửa sổ sát đất.

Chạc cây ngoài cửa sổ bị bóng tối bao lấy, khi mặt trăng trên bầu trời bị tầng mây hơi mỏng che khuất, chút ánh sáng ít ỏi trong phòng cũng biến mất.

Thương Ngạn nghiêng mắt, vẫn luôn nhìn cô gái bên cạnh.

Tô Mạc Mạc cũng thu mắt lại từ ngoài cửa sổ, chậm rãi gõ lên cánh tay đặt trên đầu gối của mình, nghiêng mắt, thấp giọng lầm bầm: “Thật thàn kỳ.....”

“Hửm?”

Ngón tay đặt bên người của Thương Ngạn động đậy, cuối cùng anh vẫn không nhin xuống, vươn tay xoa nhẹ đầu cô gái, mỉm cười hỏi, “Cái gì thàn kỳ?”

Tô Mạc Mạc ngược mắt, “Là..... Chỉ có hai người là em và sư phụ, không nói lời nào, thật yên tĩnh, nhưng hình như lại không có chút xấu hổ nào.”

Thương Ngạn thấp giọng cười rộ lên.

“Chuyện này rất thần kỳ?”

Tô Mạc Mạc nhìn anh.

Bàn tay đặt trên đầu cô của Thương Ngạn do dự một chút rồi vỗ vỗ.

Thương Ngạn giật mình.

Anh áp người qua, cười khẽ bên tai cô gái, “Vậy sau này, sự phụ mang em đi làm thật nhiều chuyện thần kỳ, được không?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Không biết vì sao, cảm giác Thương Ngạn cho cô lúc này như chó sói đóng giả làm bà ngoại, chống gậy đứng bên ngoài cửa sổ gõ cửa trong truyện thiếu nhi.

Tô Mạc Mạc trầm mặc hai giây.

“Không được.”

— —

Lạch cạch, bé thỏ trắng cảnh giác đóng cửa lại.

Thương Ngạn không nhịn được bật cười.

Anh lùi người lại, không chọc cô, “Em thường xuyên ngủ một mình như vậy?”

“Ừm.” Tô Mạc Mạc đáp nhỏ.

Cặp mắt Thương Ngạn khẽ động, “Không nhầm chán sao.”

Tô Mạc Mạc nghĩ ngợi, lắc đầu, “Quen là được.”

“.....”

Ánh mắt Thương Ngạn hơi trầm xuống.

“Thành thói quen là được”.

Nhưng cô chỉ mới có mười sáu tuổi, cơ thể lại mang bệnh, nhiều năm như vậy, làm sao có thể quen ở một mình kia chứ?

Nhà họ Tô.....

Bàn tay bên sườn của Thương Ngạn chậm rãi nắm chặt, ánh mắt dò qua một bên, không tiếp tục đối diện với cô nữa, sợ rằng cảm xúc lúc này của mình sẽ đạo cô.

“Em thích ngôi sao.”

Đột nhiên cô nói khẽ.

Thương Ngạn nghiêng mắt nhìn cô, Tô Mạc Mạc đang ngược cổ, cằm nhón nhọn, nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, còn có những ngôi sao vụn vặt, loang lổ như được người ta tùy tiện rải ra khắp nơi.

Khóe mắt cô cong xuống.

“Bọn chúng biết nghe em nói chuyện, cũng vẫn luôn bên cạnh em, em có thể đọc tên rất nhiều chòm trong đó, là mẹ viện trưởng đã dạy cho em ——”

Cô gái đột ngột im bật.

Thương Ngạn cũng nhạy bén phát hiện người đã xuất hiện trong lời cô.

“Mẹ viện trưởng là ai?”

“.....”

Cặp mắt Tô Mạc Mạc lóe lóe, dẫn đỡ rồi bất an cúi gầm xuống.

Thương Ngạn hơi khó chịu.

Ánh mắt anh tối đen, trên mặt chỉ lộ ra nụ cười mỏng manh, “Bây giờ không muốn kể, vậy sau này rồi kể.”

“.....”

Cô gái hãy còn chôn mặt vào đó, không chịu nói một chữ.

Thương Ngạn đợi một hồi lâu, không tiếng động thờ dài trong lòng.

Anh đứng lên, sờ đầu cô, “Tối nay nghỉ ngơi cho tốt, sư phụ đi trước, ha?”

“.....”

Đáp lại anh chỉ có sự tịch mịch.

Thương Ngạn không cưỡng cầu, xoay người đi đến cửa phòng. Ngay lúc anh nắm tay nắm cửa, đằng sau đột nhiên vang lên một tiếng nói rất nhỏ — —

“Nhiều nhất là một năm.”

Thương Ngạn bỗng dừng quay người.

Cô gái đưa lưng về phía anh, bóng dáng nhỏ nhắn co lại ở đó.

Không khí trong phòng bị thanh âm này làm chấn động.

“Trong vòng một năm, em sẽ nói hết tất cả cho sư phụ.”

“.....”

“Vậy nên, sư phụ có thể chờ em không?”

“.....”

Lần này, Thương Ngạn trầm mặc cực kì lâu.

Lâu đến mức làm trong lòng cô dâng lên nỗi bất an, anh mới lên tiếng hỏi:

“Tại sao lại là một năm?”

Những cảm xúc bất an bò lên khắp người anh, im lặng cắn xé lồng ngực anh.

Tô Mạc Mạc trả lời: “Bởi vì trước mười tám tuổi, em cần phải làm một quyết định rất quan trọng..... trước lúc đó, em muốn ..... Có thể em sẽ nhờ sư phụ nói cho em, nên chọn như thế nào.”

Thân ảnh nam sinh trong bóng tối cương cứng hồi lâu.

Sau một lúc lâu.

Anh buông mắt, thấp giọng.

“Được.”

“Anh chờ em.”

“.....”

Cửa phòng mở ra rồi khép lại.

Vầng trăng tròn treo trên ngọn cây đang lén lút trốn đằng sau những đám mây.

.....

Đi ra từ biệt thự Văn gia, trên đường càng thêm yên tĩnh.

Thương Ngạn mặt không biểu cảm, khuôn mặt tuấn tú dưới ánh trăng càng lộ ra vài phần bén nhọn băng giá.

Anh trở về xe nhà mình, mượn điện thoại của tài xế rồi gọi đi.

Bên kia không mất bao lâu đã bắt máy.

Giọng Bạc Ngạt vang lên từ bên kia — —

“Đại ca, tôi gọi cậu là đại ca được chưa? Sắp sửa chín giờ rồi, tôi còn là người trưởng thành cả thể chất và tinh thần đều khỏe mạnh, tôi cũng có cuộc sống về đêm — — đương nhiên tôi biết cậu không hiểu, nhưng cậu phải thông cảm cho tôi chứ.”

Thương Ngạn cau mày, lúc này không có tâm tư vui đùa với anh ta.

“Tôi đã xác định được lai lịch của Tô Mạc Mạc.”

“.....”

Bên kia dừng thở trong chốc lát.

Vài giây sau, vài tiếng lạch cách vang lên, có lẽ sau khi đã đổi sang phòng khác, Bạc Ngạt mới lên tiếng lần nữa.

Lúc này, ngữ khí anh ta xen lẫn sự nghiêm túc.

“Bên tôi cũng tra ra vài dấu hiệu, nhưng không thể xác định, còn lên quan đến ..... Nên tôi còn chưa nói cho cậu.”

“Nếu cậu cũng tra ra được là Tô gia, vậy có thể tiếp tục tra theo hướng đó.”

Bạc Ngạt trầm giọng: “Em ấy thật sự là người của Tô gia..... Là con gái nghe đồn đã chết yêu của Tô Nghị Thanh năm đó?”

Thương Ngạn rũ mắt.

Sau một lúc lâu, anh mới “ừ” một tiếng.

Bạc Ngật: “Thật không ngờ..... Phải nói rằng Thương gia các người và Tô gia thật sự rất có duyên, câu chuyện hài kịch như vậy còn có thể xảy ra trên người các cậu?”

Thương Ngạn lạnh mắt, giọng nói cũng tương tự.

“Có phải nghiệt duyên hay không còn chưa biết.”

Đương nhiên Bạc Ngật hiểu ý của anh, do dự rồi mới mở miệng: “Tô Nghị Thanh và phu nhân của ông ta, trong ấn tượng của tôi cũng xem như là loại người lương thiện trong giới, nhưng bà cụ của Tô gia kia..... Có tiếng là khó đối phó, tôi thấy chuyện này chắc chắn có ẩn tình.”

Thương Ngạn nghe thấy Bạc Ngật ậm ừ, nhíu mày.

“Có phải cậu còn nghe nói chuyện gì không?”

“.....”

Bạc Ngật trầm mặc vài giây, cắn chặt răng, nói thẳng: “Chuyện này ta chưa chứng thực, cũng không thể chứng thực, nên cậu cứ nghe thử đi, đừng tin tưởng quá.”

“Cậu nói đi.”

“Chắc cậu cũng đã biết con gái này của Tô Nghị Thanh có bệnh tim bẩm sinh rồi đúng không?”

Thương Ngạn trầm mắt, “..... Ừ.”

“Tôi nghe một người lớn tuổi trước kia đã làm công cho Tô gia nói, thật ra trước khi đứa bé được sinh ra, cũng đã được chẩn đoán chính xác.”

“.....”

Hô hấp của Thương Ngạn bỗng dừng cứng lại.

Bàn tay nắm chặt điện thoại siết lại theo bản năng.

Người bên kia điện thoại cũng nói theo suy đoán trong lòng anh lúc này

— —

“Lúc đó bà cụ Tô đã yêu cầu phá thai, nhưng phu nhân của Tô Nghị Thanh, chính là Giang Như Thi đang mang thai, khẳng khẳng muốn sinh đứa bé ra.”

“Bà cụ Tô cực kì buồn bực, nghe nói cuối cùng Giang Như Thi lấy cái chết ra uy hiếp, mới giữ lại đứa nhỏ này ..... Nhưng từ đó về sau bà cụ Tô cực kì không thích đứa bé đó, thậm chí đến lúc sắp đến ngày dự tính sinh, bà cũng không thèm đi thăm con dâu thứ hai và cháu gái của mình.”

“Đến tận vài năm sau, khi Giang Như Thi sinh ra đứa cháu trai duy nhất của Tô gia, Tô Yến, quan hệ mẹ chồng nàng dâu giữa hai người mới dần hòa hoãn.”

“.....”

Thương Ngạn trầm mặc, đường cong gương mặt thanh lãnh sắc bén, môi mỏng cũng căng chặt.

“Vì vậy, ý của cậu là, đến giờ Tô Mạc Mạc lưu lạc bên ngoài, không thể trở về nhà, nguyên nhân chủ yếu chính là bà cụ đó của Tô gia.”

Nhận ra sự lạnh lẽo trong giọng Thương Ngạn, trong lòng Bạc Ngật run lên, nghiêm túc phủ nhận: “Tôi không hề nói như vậy, tôi chỉ kể cho cậu nghe, hơn nữa tôi cũng đã nói với cậu câu chuyện này chưa chắc là sự thật.”

“Không nắm chắc tám phần trở lên, cậu sẽ nói ra sao.”

Thương Ngạn lạnh giọng hỏi.

Bạc Ngật: “..... Sẽ không.”

Thương Ngạn: “Tôi biết rồi.”

Nói xong, anh chuẩn bị cúp máy.

“Mẹ nó đừng đừng đừng — — đừng cúp máy!

”

Bạc Ngật bên kia nóng nảy.

“Sao tôi lại cảm thấy cậu muốn xả giận thay nhóc con nhà cậu, cần dao kê lên đe dọa bà cụ vậy!?”

Thương Ngạn bật cười.

Tiếng cụt lủn, âm cuối lạnh băng.

Bạc Ngật: “.....”

Bạc Ngật: “Bình tĩnh.”

Thương Ngạn hít sâu một hơi, đè nén những cảm xúc thô bạo đó dưới đáy lòng.

Sau đó anh chậm rãi nói, giọng nói khàn khàn.

“Tôi sẽ không.”

“Ít nhất trước khi đi điều tra rõ chân tướng lí do Tô gia “đuổi” em ấy đi, tôi sẽ không làm gì hết.”

Bạc Ngật cẩn trọng dò hỏi: “Vậy nếu..... Tôi nói nếu, nếu chuyện tôi vừa nói là thật, bà cụ Tô đó là người như thế, cậu sẽ .....?”

Thương Ngạn lại cười.

Lạnh hơn vừa rồi.

Bạc Ngật nuốt nước miếng, “Tôi tra, nhất định tôi sẽ tra rành mạch rõ ràng — — nhưng trước lúc đó, đừng ý với tôi, cậu không được làm gì cả.”

“.....”

“Nếu cậu thật sự làm ra chuyện gì, cậu có tin là chị cậu sẽ ăn tươi nuốt sống tôi luôn không?”

Thương Ngạn rũ mắt, che đi đáy mắt âm u.

“Yên tâm.”

“Coi như là vì Tô Mạc Mạc, tôi sẽ không làm gì hết.”

“.....”

Nhận được lời bảo đảm, lúc này Bạc Ngật mới thở phào một hơi thật dài.

*

Hoạt động ngày kỉ niệm thành lập trường của Tam trung chính thức kết thúc vào cuối tháng 11.

Vốn dĩ cho rằng chuyện này sẽ như lục bình trong nước, rất nhanh sẽ biến mất không còn dấu vết theo thời gian, nhưng ngày hôm sau diễn ra hoạt động ấy, trong trường đột nhiên có vài lời đồn đãi truyền đi.

Tất cả những lời đồn đãi đó đều hướng về một người ——

Lớp 11-1, Tô Mạc Mạc.

Thứ hai, tiết cuối cùng của buổi sáng kết thúc, theo thường lệ, Tô Mạc Mạc cùng Liêu Lan Hinh và Tề Văn Duyệt đi đến nhà ăn của Tam trung.

Đọc theo đường đi, sắc mặt Tô Mạc Mạc càng thêm kì lạ.

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không —— cô cảm thấy rất nhiều người đi ngang qua đều nhìn vào mình, thỉnh thoảng còn kèm theo vài tiếng nói nhỏ.

Chẳng qua vì vẻ ngoài và mức độ nổi tiếng, Tô Mạc Mạc đã quen việc bị người khác chú ý ở Tam trung, sau khi tự hỏi nhưng vẫn không tìm ra lí

do, cô cũng gác chuyện này qua một bên.

Ba người lấy đồ ăn xong thì tìm bàn dài bốn người còn trống và ngồi xuống.

Một đầu khác của bàn dài, mấy nữ sinh vốn đang trò chuyện bỗng im bật.

Hai người trong đó nói — —

“Cậu ấy là Tô Mạc Mạc đúng không?”

“Đúng vậy..... Gương mặt rất dễ nhận ra.”

“Vậy lời đồn đó là thật chẳng? Cậu ấy thật sự có bệnh à, thoạt nhìn cũng không giống — —”

“Ai biết được, nhưng chúng ta vẫn nên cẩn thận mới được, dù sao mình cũng không dám ở đây ăn cơm tiếp đầu.....”

“Mình cũng giống cậu.”

“.....”

Có hai nữ sinh đó dẫn đầu, bụng mâm cơm mới ăn được một nửa lên rồi đứng dậy rời đi; những người còn lại trong bàn cũng nhìn nhau rồi tự giác đứng lên, đi ra các nơi khác.

Tô Mạc Mạc vừa ngồi xuống thì ngậy ra, khó hiểu quay đầu nhìn.

Học sinh trong nhà ăn rất đông.

Khi vô số ánh mắt ngó qua đây đụng phải mắt cô, bọn họ sôi nổi tránh đi.

Trong vài giây đó, trong vô số những ánh mắt, Tô Mạc Mạc thấy rõ rất nhiều cảm xúc phức tạp: Sợ hãi, tìm tòi nghiên cứu, kiêng kị, tò mò, tránh né, đồng tình, ác ý.....

Tô Mạc Mạc căng thẳng trong lòng.

Cô cầm chặt mâm cơm theo bản năng, trong lòng xẹt qua dự cảm xấu.

Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hình cũng khó hiểu như thế.

Mãi đến khi Tề Văn Duyệt không nhịn được nữa, gọi một học sinh quen biết từ cấp 2 đến, hai người lăm bằm lăm bằm một lúc lâu mới xụ mặt quay về

“Sao lại thế này?” Liêu Lan Hình hiếm khi chủ động hỏi.

Tề Văn Duyệt sắc mặt phức tạp ngó qua Tô Mạc Mạc, “Mạc Mạc..... câu đừng nóng giận.”

“Ừ.” Tô Mạc Mạc chậm rãi gật đầu.

Tề Văn Duyệt: “Không biết đưa ngu nào ra ngoài đôn, nói Mạc Mạc của chúng ta đánh mất cơ hội làm người chủ trì của ngày kỉ niệm thành lập trường, là vì cậu — — .....” Tề Văn Duyệt kiêng dè nhìn Tô Mạc Mạc, thấp giọng, “Là vì cậu..... Có bệnh.”

..... Tớ r ấ.

Bàn tay cầm đũa của Tô Mạc Mạc run nhẹ.

Giấy không thể gói được lửa.

Cô đã sớm biết sẽ có một ngày như vậy.

Nhưng không ngờ rằng ngày này sẽ đến nhanh như vậy.

Tề Văn Duyệt còn đang không ngừng tức giận: “Đám thiếu năng trí tuệ này thật là..... Ai nói gì bọn họ cũng tin! Còn có người nói Mạc Mạc của chúng ta mắc bệnh truyền nhiễm, có phải trong đầu toàn là shit thôi không*?! Nếu là thế thật, vậy trường điên rồ nên mới cho Mạc Mạc đến đây học sao!?”

*(Nguyên convert)

Tề Văn Duyệt nói mấy câu đó cũng không giảm âm lượng, ngược lại còn tăng cao không ít, mấy học sinh ngồi gần đó cũng nghe được. Mấy lời nói khẽ và ánh mắt trông qua cũng vì những lời đó mà xấu hổ đình trệ.

Sau đó bọn họ đồng loạt cúi đầu, chôn mặt vào mâm cơm.

Tô Mạc Mạc lại lắc đầu.

“Đừng nóng giận, mình không sao, Duyệt Duyệt.”

Tề Văn Duyệt khiếp sợ nhìn cô: “Cậu không giận sao? Bọn họ bịa đặt như này về cậu!”

“.....” Tô Mạc Mạc trăn mặc thật lâu, ngược mắt, bỗng dưng cười khẽ, “Nhưng mà, đúng là mình có bệnh.”

Giọng cô rất nhỏ, nụ cười kia tựa như đóa hoa chậm rãi nở rộ giữa khung cảnh ngày xuân, đẹp đến mức khiến Tề Văn Duyệt thật thẫn.

Liêu Lan Hình bên cạnh nhíu mày.

“Nhưng tuyệt đối không phải bệnh truyền nhiễm, bọn họ không nên như thế, đây thuộc về bạo lực ngôn ngữ.”

Tô Mạc Mạc buông mắt.

Một lúc lâu sau, cô gái khẽ cong khóe môi, ý cười dịu dàng, nhưng cảm xúc dưới đáy mắt lại không rõ ràng.

“Thật ra cũng không khác lắm..... Con người kiêng kỵ bệnh tật, là chuyện rất bình thường, không có ai tự nguyện đến gần bệnh viện, người có bệnh cũng thế.”

Nếu biết được căn bệnh thật sự của cô, những ánh mắt đó sẽ càng thêm kịch liệt.

Bất kể đó là tò mò hoặc tìm tòi nghiên cứu, đ ồng tình hoặc kiêng dè..... Những cảm xúc đó đều sẽ tăng lên gấp bội.

Bọn họ sẽ ngày qua ngày, từng thời từng khắc nhắc nhở cô — —

Khoảng cách giữa cô và người bình thường, có thể sẽ vì những ánh mắt đó mà xa xôi như dải ngân hà không thể với tới.

T ề Văn Duyệt h ồi th ần, cũng nghe ra kh ố s ớ ẫn sâu trong cô.

Cô ấy nhú m ảy, không ăn mà ch ọt ch ọt đ ồ ăn trong m ồm, sau đó lại thấp giọng oán giận: “Ngạn ca đâu, mấy lúc này sao cậu ấy không ở cạnh Mạc Mạc chứ?”

Tô Mạc Mạc hoàn h ồi, vội vàng ng ẩng đ ầu.

“Cậu đừng nói chuyện này cho anh ấy.”

“Như vậy sao đ ược??” T ề Văn Duyệt phản bác theo thói quen, “C ần phải nói cho cậu ấy mới đ úng chứ — — nếu cậu ấy nói một câu, mình không tin trong trường có ai dám bàn v ề cậu ngay trước mặt cậu.”

“Đừng mà.”

Tiếng của Tô Mạc Mạc hi ếm khi nóng nảy.

T ề Văn Duyệt càng khó hiểu nhìn cô: “Tại sao chứ? À..... Cậu sợ cậu ấy truy v ấn bệnh của cậu à?”

Tô Mạc Mạc lắc đ ầu, “Tổ Hu ấn Luyện máy tính có một cuộc thi vô cùng quan trọng vào tháng 12, bọn họ đã bắt đ ầu chuẩn bị từ tháng 10.”

Dường như chưa yên tâm, Tô Mạc Mạc nghiêm túc nhìn T ề Văn Duyệt, g ần như g ần ra từng câu chữ — —

“Cậu đừng làm cậu ấy phân tâm vào lúc này.”

“À.....”

Tề Văn Duyệt không tự nguyện đáp ứng.

Liêu Lan Hình bổ sung.

“Mình biết cuộc thi đó, ba năm một lần, cấp bậc quốc tế, tháng 12 là thời điểm thi vòng loại ở châu Á của bọn họ đúng không?” Nói xong, cô ấy Tô Mạc Mạc.

“Ừ.” Tô Mạc Mạc đáp.

Liêu Lan Hình: “Hơn nữa mình nghe nói, hai thành viên khối 12 đã rời tổ. Mà cuộc thi đó, nếu mình nhớ không lầm, hẳn là cuộc thi tập thể tham gia theo nhóm, nếu nhân số chột giảm mà không có người thay vào thì sẽ rất bất lợi với bọn họ.”

“Đúng vậy,” Tô Mạc Mạc lộ ra sự lo lắng, “Gần đây anh ấy bị chuyện này làm phiền rất lâu, nên mình không muốn quấy rầy anh ấy vì mấy chuyện nhỏ nhặt vào thời gian này.”

Liêu Lan Hình gật đầu, hiển nhiên cũng tán đồng với cách làm của cô.

Nhưng cô ấy ngẩng đầu đối diện Tô Mạc Mạc, khi vừa lơ đãng ngược lên nhìn, đôi đũa trong tay liền dừng lại ngay giữa không trung.

Vài giây sau, Liêu Lan Hình bật cười hiếm thấy.

Cô ấy bưng mâm cơm và đứng lên.

“Xem ra là do chúng ta nhọc lòng rồi.....”

Tề Văn Duyệt ngồi cạnh thấy vậy thì nóng nảy, “Bạn cùng bàn, cậu sẽ sẽ không như vậy phải không!?”

“.....” Liêu Lan Hình bị ngắt lời, ngó qua một cách xem thường, sau đó cầm nâng lên, hướng về lối đi nhỏ phía sau Tô Mạc Mạc.

“Tự cậu mở to mắt ra nhìn xem ai tới đi.”

“Hả?”

Tề Văn Duyệt quay đầu nhìn, vui vẻ ra mắt, “Ngạn ca?”

Không đợi nam sinh đến gần, Tề Văn Duyệt đã lôi Liêu Lan Hình đến một đầu khác của bàn ăn này. Trước đó, cô nàng còn không quên cười hì hì với Tô Mạc Mạc đang sừng sốt quay đầu — —

“Không quấy rầy, không làm kỳ đà cản mũi, bọn này là bóng đèn có ý thức tự giác*.”

*(Đoạn này tui chém)

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô chưa kịp cãi lại câu gì, hai người đã ngõ xuống vị trí xa nhất trên bàn.

Cùng lúc đó, một bóng người thon dài cũng dừng chân cạnh cô.

Hình như còn mang theo áp suất thấp.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô gái chậm chạp ngược mặt, lộ ra nụ cười dịu dàng.

“Sư phụ, buổi trưa tốt lành.”

Cảm xúc trong con người kia đen nghìn nghịt, cả khuôn mặt anh tuấn cũng hơi bạnh ra, mặt không biểu cảm.

“Không tốt.”

Nam sinh nghiêng người, dưới mấy cặp mắt lén nhìn của hơn phân nửa nhà ăn, anh ngõ thẳng xuống đối diện cô gái.

Môi mỏng nhếch lên, một độ cong nhẹ đến mức không như nụ cười xẹt qua — —

“Nhóc con nhà anh đã bị người ta bắt nạt đến sắp toi r ồi, còn không chịu rên một tiếng nói với anh — em nói cho anh, anh có thể tốt chỗ nào?”

“.....”

Tô Mạc Mạc chột dạ cúi đầu, “Không phải em thấy mọi người phải chuẩn bị tho đấu, thật sự rất bận ..... Lúc này mới không dám quấy r ầy anh.....”

“Đừng tìm cớ.”

Thương Ngạn lạnh lẽo rũ mắt.

“Có phải anh đã nói trước với em r ồi không, anh không sợ phiền phức, nên khi những phiền phức đó tìm đến, anh sẽ đứng cản trước người em.”

Tô Mạc Mạc tr ần mặc.

Thương Ngạn không chớp mắt quan sát cô vài giây, nheo mắt, “Bây giờ em hoàn toàn xem lời sư phụ như gió thoảng bên tai à?”

Tô Mạc Mạc lắc đầu, gác đôi đũa gấp chưa được mấy gấp xuống, dáng vẻ ngoan ngoãn.

“Em không có.”

“Nếu lần sau có chuyện như vậy, nhất định em sẽ nói với sư phụ đầu tiên.”

Lúc này Thương Ngạn mới vừa lòng.

Anh dèi mắt, đảo qua xung quanh cô gái, phá tan vô số ánh mắt trộm trông qua đây.

Thương Ngạn nhú mày.

“Bọn họ nói em cái gì, bệnh truyền nhiễm?”

“.....” Tô Mạc Mạc động đậy cổ, không đáp.

Thương Ngạn cười nhạt thành tiếng.

Một chốc sau, anh xoay lại, chống bàn cúi người về phía trước, môi mỏng hé mở — —

“Đút anh.”

Tô Mạc Mạc: “??”

Thương Ngạn kiên nhẫn lặp lại — —

“Dùng đũa của em đút anh.”

Hết chương 55

#xanh

Chương 56: Trừng phạt

Tải ebook: dtv-ebook.com

“.....”

Nghe Thương Ngạn nói thế, Tô Mạc Mạc thiếu chút nữa run tay xốc mâm cơm lên thẳng gương mặt tuấn tú đó.

Chờ khi toàn bộ sự xấu hổ và giận dữ được đề xuống toàn bộ, lý trí Tô Mạc Mạc quay về, cô bu ãn bực ngẩng đầu trừng Thương Ngạn — —

“Anh đừng, đừng lấy em làm trò đùa.”

Thương Ngạn nghiêm trang, cực kì nghiêm túc.

“Ai đùa với em?”

Anh nhìn thoáng qua, tầm mắt xoay nửa vòng quanh đây rồi quay lại, môi mỏng gợi lên ý cười châm biếm.

“Không phải bọn họ cho rằng em mắc bệnh truyền nhiễm ư, anh chứng minh cho bọn họ xem là được.”

Nói xong, anh há miệng.

“A.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Người này thật là — —

Sự phụ vô tâm!

Cô gái xấu hổ đến gò má ửng đỏ, cầm thẻ của trường và đứng lên: “Em gọi cho anh..... Một phần cơm trưa.”

“Anh ăn r ấi.”

Cô gái vừa rời khỏi ghế dựa bị túm về, cái tay nắm cánh tay cô thuận thế bao lấy mu bàn tay cô, siết chặt đôi đũa cô vừa cầm lên.

Đôi đũa hướng ra đằng trước, nam sinh cúi người, môi mỏng hé ra, dễ dàng cắn lấy chiếc đũa gỗ.

Tô Mạc Mạc kinh sợ.

Đôi ngón tay giữ đôi đũa có thể nhạy cảm cảm giác được chấn động rất nhỏ truyền từ đôi đũa, tựa như đôi đũa gỗ đó đã trở thành một bộ phận trong cơ thể cô.

Vì vậy, trong hoàn cảnh này, cô có thể cảm nhận rõ được việc Thương Ngạn đang cắn đũa gỗ — — anh cười như không cười và mút nhẹ.

Tô Mạc Mạc: “.....!”

Thương Ngạn lui về đôi đũa trong tay Tô Mạc Mạc run lên, bị ném thẳng lên mặt bàn.

Trên thực tế.

Không chỉ có cô ném đũa lên bàn — — những cặp mắt khiếp sợ xung quanh cũng g ần như bị dọa đến mức rớt xuống đất.

Bản thân Thương Ngạn lại không cảm thấy mình đã gây ra chuyện gì, anh bình tĩnh đứng lên, lấy một đôi đũa khác từ nơi chứa dụng cụ ăn cách đó không xa, bước đến và đưa cho cô gái.

Thương Ngạn không quên cúi người, cười xoa mái tóc dài của cô.

“Ăn cơm cho tốt, đừng ghen.”

“.....”

Cô gái giật nảy lên.

Thương Ngạn mỉm cười, tay cầm trong túi quần, đứng thẳng dậy.

“Tối nay gặp nhau ở Tổ Huấn Luyện.”

Lời vừa dứt, nam sinh cũng rời khỏi chỗ này.

“.....”

Sau vài chốc giây yên tĩnh, Liêu Lan Hinh và Tề Văn Duyệt dịch lại vị trí cũ.

Tề Văn Duyệt nhìn Tô Mạc Mạc đang hận không thể vùi đầu vào giữa mê mơi, cô nàng hoàn hồn, tâm trạng phức tạp liếc mắt cùng Liêu Lan Hinh.

Sau đó cô ấy lắc đầu cười.

“Mức độ phóng khoáng của Ngạn ca đã vượt qua phạm trù nhân loại mất rồi.”

Liêu Lan Hinh cũng tán đồng với lời đùa này, thản chấp nhận gật đầu.

“.....”

Tô Mạc Mạc càng cúi thấp đầu.

Mảng ửng hồng do xấu hổ theo vành tai chậm rãi lan xuống cằm cổ trắng nõn vô cùng rõ ràng.

.....

Vì hành động của Thương Ngạn trong nhà ăn, tin đồn về bệnh truyền nhiễm hoàn toàn biến mất. Cả trường đều biết được, Thương Ngạn làm vậy không chỉ để phủ nhận lời nói vô căn cứ của bọn họ, mà đó còn là một lời cảnh cáo.

Cuối cùng Thương Ngạn yêu quý cô học trò nhỏ này bao nhiêu, toàn trường đều đã rõ như ban ngày.

Nhưng trong lòng Tô Mạc Mạc vẫn còn bất an.

Có vẻ chuyện lần này không phải là ngẫu nhiên.

Trong lòng cô có một suy đoán, nếu đó là thật, vậy chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Như để nghiệm chứng cho dự cảm này, lời đồn về bệnh của cô đột ngột được đưa lên đầu ngọn gió vào thời điểm gần chạng vạng của hôm nay.

Nguyên nhân dẫn đến việc này là một bài viết nặc danh trên Tieba.

Đề mục chỉ có hai chữ:

《 Chân tướng 》, về nội dung, chủ bài viết không ghi một câu nào, chỉ đăng lên vài tấm ảnh.

Có học sinh tò mò bấm vào, vô cùng khiếp sợ khi đọc đến đoạn cuối, cả đám truyền nhau, bài viết này trở nên nổi tiếng trên Tieba rất nhanh.

Tin tức này được truyền đến tai Tô Mạc Mạc trước khi tiết tự học buổi chiều cuối cùng kết thúc.

— —

Tô Mạc Mạc vừa soạn cặp sách chuẩn bị đến Tổ Huấn Luyện, cô nghe thấy Tề Văn Duyệt ngẩng đầu sau sợ hãi thốt lên — —

“Đây là cái quái gì vậy!?”

Tô Mạc Mạc tò mò quay đầu nhìn.

Liêu Lan Hình cũng ngó qua màn hình điện thoại của Tề Văn Duyệt, ban đầu chỉ là không mấy để tâm nhìn lướt qua, càng đọc đến cuối, sắc mặt của Liêu Lan Hình càng thêm ngưng trọng.

Chờ đến tấm hình cuối cùng, khi nhìn thấy nội dung được khoanh lại bằng mực đỏ, biểu cảm Liêu Lan Hình đã cứng đờ.

Cô ấy do dự, ngẩng đầu nhìn Tô Mạc Mạc.

Tề Văn Duyệt cũng dùng ánh mắt khiếp sợ tương tự nhìn chăm chú Tô Mạc Mạc vài giây.

Tô Mạc Mạc mờ mịt: “Làm sao vậy?”

“Cái này..... Cái.....”

Tề Văn Duyệt ấp úng cả buổi, bộ dáng nghẹn họng trên trời, không thể nói được một chữ.

Cảm nhận được ánh mắt khiếp sợ như lúc sáng của bạn cùng lớp bắn qua đây ngày càng nhiều, cho dù Tô Mạc Mạc có trì độn thì cũng biết được nguyên nhân.

Cô hơi nhú mày, nhìn điện thoại trong tay Tề Văn Duyệt, hỏi nhỏ: “Mình có thể xem một chút không?”

“.....”

Liêu Lan Hình duỗi tay đưa cho cô.

Tề Văn Duyệt chưa kịp ngăn cản, vừa hồi thần liền kéo Liêu Lan Hình lại. “Câu điền r ấi sao bạn cùng bàn..... Tại sao muốn đưa cho Mạc Mạc xem vậy.....”

Liêu Lan Hình liếc cô ấy, ánh mắt quét một vòng cả phòng.

“Câu nghĩ chúng ta giấu được?”

“.....”

Tề Văn Duyệt quay đầu lại, đối diện với những đôi mắt tò mò không giấu được đó, cô ấy nản lòng cúi đầu.

Vài giây sau, cô nàng cẩn thận nhìn Tô Mạc Mạc ng ấi đằng trước.

Tô Mạc Mạc đang cúi đầu nhìn điện thoại của Tề Văn Duyệt.

Ảnh chụp trên bài viết hơi mờ, có lẽ mấy tài liệu này được chụp trong bóng tối.

Cô nhấn mở tấm đầu tiên, tiêu đề bài viết được dùng băng màu đỏ rất dễ nhận ra — —

《Bản cam kết trách nhiệm đối với học sinh có thể chất đặc thù, trường trung học số Ba, thành phố C》.

Ánh mắt Tô Mạc Mạc run lên.

Mấy tháng trước, cô vừa kí vào một phần văn kiện như thế nên rất quen thuộc với mấy lời thuyết minh dong dài phải sạch trách nhiệm ấy, căn bản không cần đọc lại.

Đầu ngón tay cô khẽ nhúc nhích, lướt nhanh đến tấm hình cuối cùng.

Vẫn là màu đỏ đánh dấu hai nội dung — —

【 Chứng bệnh: Bệnh tim bẩm sinh 】

【 Học sinh ký tên: Tô Mạc Mạc 】

“.....!”

Đầu ngón tay Tô Mạc Mạc bỗng dưng run lên, điện thoại xém chút nữa rớt xuống do không giữ được.

Đờng tử co hơi co lại, trong miệng dâng lên nỗi chua xót.

Cuối cùng, người sau màn quạt gió thêm củi vẫn đâm xuống một dao cuối cùng.

“Mạc..... Mạc Mạc.....” Tề Văn Duyệt bất an quan sát biểu cảm của cô, “Cái này là do cậu kí sao.....”

“Đúng.”

Tô Mạc Mạc nghe thấy giọng mình thật nhẹ, trấn tĩnh hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Cũng có thể là chết lặng.....

Dù sao từ khi có lời đề nghị, cô cũng đã chuẩn bị cho một kịch cuối cùng này.

Nhưng khi hiện thực diễn ra, hình như vẫn có chút khô sở.

Tô Mạc Mạc nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cách một tầng ánh nắng chói lọi, cô nhìn thoáng qua phía Tây Nam của trường học, mấy tòa nhà thấp thoáng phía sau những tán cây.

Nếu đã đăng trên Tieba.....

Vậy anh sẽ biết nhanh thôi.

Đáy lòng Tô Mạc Mạc dâng lên một nỗi bất lực.

Cùng với đó chính là sự dao động cảm xúc kịch liệt lần đầu tiên xuất hiện — —

Cô chỉ muốn sống yên ổn trong ngôi trường này, không ảnh hưởng đến bất kỳ ai, giống như một học sinh cấp ba bình thường, chỉ cần chịu đựng vài năm là đủ rồi ..... Nhưng tại sao vẫn có người không chịu, muốn đem tất cả những ác ý đổ lên đầu cô vậy chứ!

Tiếng chuông báo kết thúc tiết tự học cuối cùng vang lên.

Tiếng nói chuyện trong lớp dần giảm bớt.

Nhưng khi các học sinh trong lớp sắp thu mắt về, cô gái là tiêu điểm của bọn họ đột nhiên đứng dậy.

Dưới ánh mắt của mọi người, khuôn mặt nhỏ tinh xảo điểm lệ đó không có cảm xúc, con người đen nhánh đậm bạc gần như đóng băng.

Cô đi thẳng đến trước phòng học, nhưng không ra khỏi cửa mà quẹo vào một lối đi nhỏ cuối cùng.

— —

Sau vài bước, Tô Mạc Mạc đi đến trước mặt Văn Tố Tố.

Cô dừng lại.

Văn Tố Tố trước sau cúi đầu đứng hình vài giây mới vì bạn cùng bạn của mình đẩy đẩy mà ngẩng đầu.

“..... Có việc?”

Cô gái liếc xuống, trong mắt là sự lạnh lẽo chưa từng có.

“Ra đây.”

Sắc mặt Văn Tố Tố biến đổi, lập tức cười nhạt, “Tại sao tôi phải nghe cậu?..... Đừng nói cậu cho rằng bởi vì bài viết kia trên Tieba nên tất cả mọi người đều phải đồng tình và nghe theo cậu?”

Văn Tố Tố chê cười nhìn cô gái, nhưng làm cô ta thất vọng đó là trên mặt cô gái không có bất kì cảm xúc khi bị đả kích hay xúc phạm nào.

Văn Tố Tố siết chặt tay.

Độ ấm cuối cùng dưới đáy mắt Tô Mạc Mạc biến mất.

Cô cứ không có biểu cảm như vậy nhìn Văn Tố Tố, ngũ quan tinh xảo của cô gái không hề căng chặt, chậm rãi thả lỏng, nét điểm lệ đó như được họa lên một cách tinh tế tỉ mỉ, dùng những màu sắc tốt nhất tô nên, làn da trắng như tuyết, con người đen nhánh, môi đỏ như máu.

Cô không nói một lời nhìn Văn Tố Tố.

Đến khi tất cả tươi cười và sự bình tĩnh mà Văn Tố Tố nỗ lực đeo lên mặt không thể giữ được nữa.

— —

“Cậu đủ chưa!”

Văn Tố Tố nổi giận không có lí do.

Khóe miệng Tô Mạc Mạc cong lên.

Vân là nụ cười quen thuộc dạo gần đây mà cô chưa từng cho Văn Tố Tố, dịu dàng nhu hòa, nhưng lại có gì đó hoàn toàn khác.

Cô ta nghe thấy giọng nói dịu dàng tương tự phát ra:

“Bài viết đó, là cậu đăng lên đúng không?”

“.....!”

Văn Tố Tố cứng đờ tại chỗ.

Cô ta không phải chưa từng nghĩ rằng Tô Mạc Mạc sẽ nghi ngờ mình, nhưng lại trăm triệu lần không ngờ rằng, một cô gái thoát nhìn nhu nhược như thế mà dám chất vấn cô ta trước mặt cả lớp — — sao nó dám làm vậy!?

Văn Tố Tố đột nhiên đứng lên, “Cậu đừng có ngậm máu phun người! Máy bản cam kết này đều được giữ trong trường học, cho dù có người chụp lén, vậy tất cả mọi người đều có khả năng! Tại sao cậu muốn bôi nhọ tôi!?”

”

“.....”

Co gái chớp mắt, tựa như nghe thấy một chuyện rất đáng chê cười.

Độ cong khoe miệng giờ lên hai phân.

Đáy mắt lại càng thêm lạnh lẽo.

Tạm dừng hai giây, Tô Mạc Mạc chậm rãi cúi người về phía cô ta, dùng thanh âm chỉ hai người nghe được, cô nói: “Bản mà cậu chụp, căn bản không phải là bản trường giữ, mà là bản do chú Văn giữ đúng không?”

“.....!!”

Đờng tử Văn Tố Tố đột nhiên co rút.

Cô gái trước mặt cô ta đã lùi lại vị trí cũ, đứng tại đó, ánh mắt vô hại nhìn cô ta.

“Cậu vẫn còn muốn ở lại đây nói tiếp sao?”

“.....”

Sắc mặt Văn Tố Tố trắng bệch, cánh mày run rẩy, không nói được một lời.

Tô Mạc Mạc không nói nữa.

Cô xoay người, thong thả bước ra khỏi lớp.

Văn Tố Tố ở đó căng người, vài giây sau, cô ta mới khẽ cắn môi và nhấc chân đuổi theo.

Hai người dừng lại phía cuối hành lang trống trải.

Lúc này, đối mặt với nhau, Văn Tố Tố đoạt lời trước — —

“Chỉ sợ cậu đã nhớ lầm, cậu cũng đừng hiểu lầm, tôi theo ra đây là muốn nói cho cậu, bức ảnh đó không phải do tôi chụp, cũng không thể là bản được giữ ở chỗ ba tôi.”

Tô Mạc Mạc chậm rãi lắc đầu.

“Tôi không thể nhớ lần.”

“..... Chắc chắn là cậu nhớ lần!”

Văn Tố Tố không tự giác tăng âm lượng, khi hồi thần lại thì mới giảm xuống.

“Cậu có chứng cứ gì mà nói đó là bản nằm trong tay ba tôi chứ!?”

Tô Mạc Mạc lãnh đạm nhìn cô ta.

Điều này làm Văn Tố Tố muốn điên lên.

— —

Ngay từ ban đầu, cô ta mới phát hiện bản thân mình hoàn toàn không biết gì về dáng vẻ này của Tô Mạc Mạc — — thậm chí cô ta còn có cảm giác bị đối phương trêu đùa và khinh miệt!

Văn Tố Tố ép buộc mình cười lạnh, “Thật ra cậu căn bản không có chứng cứ — —”

“Bản được giữ ở chỗ chú Văn, tôi còn làm kí hiệu sau khi kí xong.”

Tô Mạc Mạc rũ mắt, gương mặt điềm lệ tinh xảo vô cảm, tựa như đang bị băng tuyết bao phủ.

“Mà bản ở trường lại không có.”

“.....” Đồng tử của Văn Tố Tố đột nhiên co rụt lại.

Tô Mạc Mạc ngược mắt, bình tĩnh nói: “Nếu cậu không chịu thừa nhận, hay là chúng ta gọi chú Văn cầm bản cam kết trách nhiệm lên trường và lấy một bản khác ở chỗ chủ nhiệm các cấp rồi so sánh hai bên .....”

“Đủ rồi!”

Văn Tố Tố không thể nhịn được nữa, đột nhiên gắt giọng ngắt lời Tô Mạc Mạc — —

“Không sai! Ảnh chụp bản cam kết trách nhiệm đó là do tôi đăng lên, thì sao chứ? — — vốn dĩ đây là chân tướng mọi người có quyền được biết, tôi chỉ công bố chân tướng ra thôi!”

Tô Mạc Mạc yên lặng nhìn cô ta.

“Bệnh của tôi là chuyện cá nhân, cô không có quyền nhìn trộm.”

Văn Tố Tố siết chặt tay, sau một lúc lâu, cô ta cười một tiếng đầy ác ý.

“Đúng thế..... Tôi thừa nhận, tôi muốn công bố chuyện riêng của cậu ra bên ngoài, thế thì sao? Cậu làm gì được tôi, hả? — — là tôi không thể nhìn được bộ dạng lừa Thương Ngạn xoay quanh mình của cậu, muốn cho cậu ấy biết, cậu cùng lắm chỉ là con ma ốm không thể sống thêm được mấy năm!”

Văn Tố Tố nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Tôi muốn nhìn xem, sau khi đã biết bệnh của cậu, rốt cuộc cậu ấy có thể giống như hiện tại — — đối xử tốt với cậu, quan tâm cậu như thế!”

“.....”

Đồng tử Tô Mạc Mạc co rụt nhẹ.

Cô rũ mắt.

Cảm nhận được sự bất an của cô gái, Văn Tố Tố đắc ý cười rộ — —

“Thật ra cậu vốn đã biết rồi phải không? Ai sẽ thích một con ma ốm chứ, hả? Chính cậu còn không biết mình có thể sống thêm mấy năm nữa — — cần gì phải gây ra tai họa cho sinh mệnh của người khác!?”

“Bíp.”

Một tiếng vang nhỏ đột ngột cắt lời Văn Tố Tố.

Sắc mặt cô ta cả kinh, trong lòng có dự cảm xấu, nhảy bèn nhìn Tô Mạc Mạc — —

“Tiếng gì đó?”

Tô Mạc Mạc chậm rãi giương mắt, bàn tay vẫn luôn cầm điện thoại bên người giơ lên và quơ quơ.

— —

Giao diện ghi âm.

Cô bấm nút phát.

Giọng nữ cuồn cuộn loạn vang lên — —

【 Không sai! Ảnh chụp bản cam kết trách nhiệm đó là do tôi đăng lên, thì sao chứ .....】

【 Đúng thế..... Tôi thừa nhận, tôi muốn công bố chuyện riêng của cậu ra bên ngoài, thế thì sao? Cậu làm gì được tôi.....】

【 Thật ra cậu vốn đã biết rồi phải không? Ai sẽ thích một con ma ốm chứ.....】

Những lời nói ác độc đó được phát lại một lần, Văn Tố Tố nghe được thì giận tím mặt, sau khi đoạn âm thanh kết thúc, cô ta dữ tợn nhìn về điện thoại đó.

Lúc này, Tô Mạc Mạc nhẹ nhàng nói:

“Tôi đã gửi đến hộp thư cá nhân.”

Cô ngược mắt, con ngươi đen nhánh thanh lãnh.

“Do đó, cho dù bây giờ cậu có giật điện thoại cũng đã vô dụng.”

Văn Tố Tố: “Cậu — — !”

Tô Mạc Mạc nhìn cô ta, biểu cảm vẫn vô hại dịu dàng như trước.

Cứ thế hai giây, cô gái hỏi.

“Cậu thích Thương Ngạn?”

Sắc mặt Văn Tố Tố khó coi, cặp mắt xoay vòng, trả lời bất chấp.

Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tô Mạc Mạc: “Thế, thì, sao!?”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ.

“Cậu, cách anh ấy rất xa.”

Biểu cảm Văn Tố Tố cứng đờ.

Giọng cô gái vẫn dịu dàng như cũ, “Đừng để tôi thấy cậu ở cạnh anh ấy, nói một chữ với anh ấy.”

“Nếu không.....”

Cô giơ điện thoại.

“Tôi sẽ để mọi người nghe được đoạn ghi âm này.”

Giọt máu cuối cùng trên mặt Văn Tố Tố tan biến.

Cô ta nhìn cô gái từ đầu tới cuối chưa từng thay đổi sắc mặt, chỉ thấy cả người rét run, hệt như bị ném thẳng vào hầm băng.

“Cậu.....”

Tô Mạc Mạc bình tĩnh ngắt lời:

“Có đồng ý hay không?”

“Tô Mạc Mạc cậu — — ”

“Có đồng ý hay không?”

Ngón tay cô dừng trên biểu tượng chia sẻ nội dung.

Sau một lúc yên lặng, Văn Tố Tố trắng mặt gật đầu.

“Được, được..... Coi như tôi xem thường cậu, tôi đồng ý, tôi đồng ý được chưa!”

Tô Mạc Mạc gật đầu.

“Được.”

Nói xong chữ này, cô liền xoay người đi đến hướng cầu thang, nhưng trước đó, cô dừng chân lại.

Cô ngoái đầu ngó qua Văn Tố Tố.

— —

“Tôi muốn nói cho cậu hai việc.”

“.....”

“Thứ nhất, nhược điểm nằm trong tay tôi không cần dùng thì tốt hơn.”

“!”

Văn Tố Tố đứng hình.

Rất nhanh cô ta đã nghĩ đến, rõ ràng thứ đó nói đến việc cô ta đã làm với bản cam kết trách nhiệm và với việc Tô Mạc Mạc xử lí mình bằng cách ghi âm — — so sánh hai việc này với nhau thì rất dễ phân ra cao thấp.

Văn Tố Tố không cam lòng cắn chặt răng.

“Chuyện thứ hai.”

Cô liếc qua cô ta, bước xuống cầu thang, để lại thanh âm điềm tĩnh nhỏ nhẹ — —

“Thật ra, chữ ký ở hai bản cam kết đó của tôi không khác gì nhau.”

“.....!”

Lời đã dứt từ lâu, Văn Tố Tố vẫn tái mặt đứng đó.

Ánh mặt trời rọi vào từ ngoài cửa sổ, một mảnh ấm áp, vậy mà cô ta không kiềm được run c ãn cập. Tô Mạc Mạc..... cô gái vô hại dễ bắt nạt trong ấn tượng của cô ta, thế nhưng lại cất giấu bộ mặt đáng sợ như vậy.....

Sau một lúc lâu, Văn Tố Tố siết chặt ngón tay.

— —

Cô ta không thua.

Thương Ngạn không thể nào không thêm để ý căn bệnh của Tô Mạc Mạc!

Hết chương 56

#xanh

Chương 57: "... Anh không ngại bệnh của em thật sao?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiếng chuông của tiết tự học cuối cùng vang lên, Thương Ngạn khoanh tay tựa vào cửa văn phòng tổ máy tính, vọng về đường còi thang.

Trong phòng, Ngô Hoàng Bác đi đến trước bàn Loan Văn Trạch, nhỏ giọng nói thàn: "Tôi có cảm giác gần đây cha Ngạn có ý đồ xấu với Tiểu Tô."

Loan Văn Trạch: "??"

Ngô Hoàng Bác: "Thật đó! Cậu nhìn đi, bây giờ Tiểu Tô đến muộn bao lâu chứ? Mới có vài phút đúng chứ, vậy mà cậu ấy đã không chờ được, chạy đến cửa chờ — — chẳng lẽ không giống bộ dáng động lòng thú sao?"

Loan Văn Trạch: "....."

Loan Văn Trạch phức tạp ngó qua nam sinh cạnh cửa một cái.

Đúng lúc này.

Thương Ngạn đột nhiên quay người lại.

Ngô Hoàng Bác còn đang định tám chuyện thêm hai câu với Loan Văn Trạch giật bản mình, đứng phắt dậy, sống lưng thẳng tắp — —

"Cha Ngạn, lúc này tôi chưa nói gì hết!"

"....."

Thương Ngạn liếc qua Ngô Hoàng Bác không đánh đã khai, hiện tại không có tâm trạng đùa với cậu ta.

Thương Ngạn lập tức đi đến bàn Loan Văn Trạch, cánh tay đặt lên tấm ngăn ô vuông, hơi khom người, ánh mắt tối đen.

“Văn Trạch, cậu xem diễn đàn và Tieba trường có chuyện gì không.”

“Vâng.”

Loan Văn Trạch vừa định mở web, đột nhiên nhớ đến gì đó, nhìn qua Ngô Hoàng Bác.

Ngô Hoàng Bác sửng sốt, hiểu ra ngay, lập tức lạnh lẽo đi đến một góc.

— —

Để phòng ngừa bọn họ dùng mảnh lới, trước kia Thương Ngạn đã cắt đường dây mạng trong Tổ Huấn Luyện.

Không lâu sau, bên này đã kết nối được internet, Loan Văn Trạch dựa theo yêu cầu của Thương Ngạn, lướt hết các trang diễn đàn và Tieba trường.

Khi dừng lại, biểu cảm cậu ta nghiêm túc nói.

“Ngạn ca, đúng là đã xảy ra chuyện.”

“.....”

Ánh mắt Thương Ngạn hơi trầm xuống.

“Mẹ nó — — chuyện gì xảy ra??”

Ngô Hoàng Bác kinh ngạc, vội vàng ló đầu qua, bò qua trước máy tính của Loan Văn Trạch, xem hết toàn bộ giao diện Tieba.

Cậu ta hóa đá tại chỗ.

“Cái gì, là sao chứ..... Bài viết này nói Tiểu Tô của chúng ta có bệnh tim bẩm sinh?”

Ngô Hoàng Bác ngờ ngác nói xong, cố gắng cười gượng:

“Ha ha..... Mấy thứ này mà cũng dám bịa đặt, sao có thể bịa đặt..... Lão Loan, cậu lấy phần mềm phân loại trong ổ cứng của tôi quét nó đi — — đây là đờP, chắc chắn là P*!”

*(P: Photoshop)

Loan Văn Trạch không đáp, cũng không động đậy.

Cậu ta đen mặt đọc bài viết đó.

Ngô Hoàng Bác đẩy cậu ta một cái, “Làm gì vậy, cậu cũng không tin phải không? Sao có thể chứ! Tiêu Tô của chúng ta — — ngoan như vậy, đáng yêu như vậy, còn nghe lời như vậy — — sao cậu ấy có thể mắc căn bệnh này..... Vô lý!”

Chính Ngô Hoàng Bác cũng biết những lời mình vừa nói không hề có căn cứ hay đạo lý gì, nhưng bài viết này thành hình xuất hiện làm cậu ta không thể tiếp thu.

Ngô Hoàng Bác lẩm bẫm vài câu rồi đột ngột nghĩ đến một chuyện, nhanh chóng quay đầu nhìn Thương Ngạn.

“Ngạn ca, đây không phải sự thật phải không??”

Thương Ngạn rũ mắt, mặt không cảm xúc nhìn Ngô Hoàng Bác.

“Nếu đó là thật thì cậu sẽ làm gì?”

“Tôi.....”

Ngô Hoàng Bác cứng họng

“Là thật.”

Thương Ngạn đánh tan chút ảo tưởng cuối cùng của cậu ta, cả cặp mắt lạnh lẽo và sắc mặt đều rất lạnh lẽo.

“Các cậu đừng làm gì cả.”

“Nhưng — —”

“Cũng đừng đ`ông tình.”

Thương Ngạn cũng nhìn Loan Văn Trạch, “Em ấy không muốn những thứ này, em ấy chỉ muốn giống như tất cả các bạn học bình thường khác, không cần nhận bất kì ánh mắt khác thường nào, cho dù là đ`ông tình — — nên em ấy mới không nói.”

“.....”

Hai người tr`ầm mặc h`ồi lâu.

Loan Văn Trạch liếc qua bài viết đó, không nhin được mở miệng hỏi: “Ngạn ca, có lẽ cậu đã sớm biết?”

“Ừ.”

“Bài đăng này..... Cậu cũng đoán được là nó sẽ xuất hiện sao?”

“.....”

Lần này, Thương Ngạn lại không đáp.

Anh chỉ nhướng mày, “Tra ra IP người đăng, phong tỏa thiết bị, phần còn lại để tôi xử lý.”

Nói đoạn, anh xoay người đi ra ngoài.

“Ngạn ca, cậu muốn đi đâu vậy!” Ngô Hoàng Bác lo lắng truy vấn.

“Tìm người.”

“Tìm Tiểu Tô? Nhưng cậu muốn đi đâu tìm cậu ấy?”

“VẬY tìm hết Tam trung, chắc chắn sẽ có.”

“.....”

*

Tô Mạc Mạc rời khỏi khu dạy học, cô đeo ba lô, bước đi lang thang không có mục tiêu trong sân trường.

Lúc này đã hết tiết tự học buổi tối, bầu trời tháng mười hai dần tối đi, trên đường không nhìn thấy học sinh nào.

Dưới tán cây im ắng. Làn gió thổi qua.

Có chút lạnh.

Tô Mạc Mạc co chặt bả vai gầy gò, chần chừ bước chậm lại. Rời khỏi khu dạy học, dựa theo một thứ gờ như là bản năng, chân cô tự động đi trên con đường hướng đến tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Nhưng hiện tại, cô không muốn đi qua đó.

Văn Tố Tố rất vụng về, nhưng cô ta không nói sai..... Đúng là cô đang bất an.

Cô không biết, liệu rằng sau khi phát hiện mình mang bệnh, Thương Ngạn có giận cô giấu diếm, có thể dùng ánh mắt khác thường như những người khác nhìn cô hay không..... Không muốn đứng trước người cô nữa.

Trong lòng Tô Mạc Mạc thoáng qua rất nhiều suy nghĩ kỳ lạ và quái gở, từng dòng đều làm sự bất an trong lòng cô ăng lên một bậc..... Cô không quan tâm ánh nhìn của những người như Văn Tố Tố, thậm chí cũng không để ý đến người khác.....

Nhưng cô không thể không quan tâm đến Thương Ngạn.

Mặc dù không thể nói rõ nguyên nhân, song cô biết trong lòng mình đang nghĩ vậy.

Tô Mạc Mạc hoàn toàn dừng bước. Cô siết chặt móc khóa trên cặp sách, chuẩn bị xoay người về

Tuy nhiên, chỉ vừa ngược mắt lên thì nhìn thấy con đường phía trước có một nam sinh đang đứng đấy, hơi thở dồn dập, lồng ngực phập phồng, mày kiếm nhíu chặt, cặp mắt đen nhánh nhìn cô không chớp mắt.

“Thương, Thương Ngạn.....”

Tô Mạc Mạc kinh ngạc, theo đó lại có chút xấu hổ cùng bất an.

Ánh mắt nam sinh hơi trầm xuống, tiến về phía trước.

Tô Mạc Mạc rùng mình trong lòng.

Có phải anh đang..... Tức giận.

Không để Tô Mạc Mạc nghĩ nên làm như thế nào, bàn tay đặt trong túi bị kéo ra, người nọ nắm chặt tay cô, bàn tay hơi lạnh bao bọc lấy tay cô, sau đó không nói một lời dắt cô về phía trước.

Tô Mạc Mạc ngây người.

Cô gái mông lung ngẩng đầu, nhìn nam sinh đứng cách mình một cánh tay — —

“Sự phụ?”

Thương Ngạn im lặng thật lâu mới buông mắt nhìn cô, “Vừa nãy em muốn tránh anh?”

“Không.....”

Tô Mạc Mạc chợt dạ dờn mắt.

Bây giờ không khí quay về trầm mặc.

Mãi đến khi thấy sắp đến dưới tòa lầu khoa học kỹ thuật, Tô Mạc Mạc mới không nhịn được nhỏ giọng hỏi.

“Sư phụ, anh nhìn thấy bài viết mới trên Tieba chưa?”

Thương Ngạn không dừng chân, không có vẻ bất ngờ khi cô hỏi ra vấn đề này.

"Anh thấy rồi." "

Trong lòng Tô Mạc Mạc lộp bộp một chút.

Dù đã nói tránh đi, nhưng khi nghe thấy Thương Ngạn chính miệng xác nhận, trong lòng cô vẫn trầm xuống.

Giây tiếp theo, cô gái bất ngờ nghe nam sinh đi trước nhàn nhạt nói:

“Chuyện của em, anh không cần người ngoài không có quan hệ gì nói cho.”

“.....?”

Tô Mạc Mạc khó hiểu ngẩng đầu.

Thương Ngạn dắt cô vào tòa lầu khoa học kỹ thuật, sau đó mới quay đầu lại, rũ mắt nhìn cô gái.

“Anh đã sớm biết.”

“——!”

Tô Mạc Mạc hoảng hốt, đôi mắt xinh đẹp mở lớn.

“Anh biết khi nào.....”

Thương Ngạn: “Để trừng phạt cho việc giấu diếm của anh, hiện tại đây là bí mật của anh, không nói cho em.”

“.....”

Tô Mạc Mạc còn đang khiếp sợ, cả đường đi như con rối gỗ bị giật dây, để mặc Thương Ngạn kéo lên lầu ba.

Thương Ngạn đứng trước cửa văn phòng tổ máy tính nhìn qua cô gái còn đang ngơ ngẩn.

“Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch cũng biết.”

Tô Mạc Mạc chưa kịp phản ứng lại đã bị Thương Ngạn kéo vào trong.

Bốn phía im ắng.

Xung quanh an tĩnh.

Sau vài giây tĩnh mịch, Thương Ngạn dựa vào cửa lên tiếng.

“Sao không nói gì?”

Tô Mạc Mạc há miệng, “Rất xin lỗi..... Lúc trước đã giấu diếm mọi người.....”

“Tiểu Tô, cậu làm tôi đau lòng quá!” Ngô Hoàng Bác đột nhiên mở miệng, gương mặt suy sụp, “Tuy đã sớm biết là trong lòng cậu, địa vị của bọn này không thể nào so sánh được với Ngạn ca, nhưng cũng đâu ngờ rằng, khoảng cách giữa bọn tôi lại xa xôi như này!”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Ngô Hoàng Bác: “Bí mật riêng tư như thế, bọn tôi có thể hiểu nếu cậu không nói ra, nhưng tại sao cậu lại nói cho Ngạn ca chứ? Cậu ấy trong lòng cậu lại quan trọng hơn nhiều so với bọn này ——”

Ngô Hoàng Bác diễn quá sâu, gần như muốn nhào thẳng lên.

Thương Ngạn tiến lên, đẩy cậu ta ngã xuống ghế.

Anh vỗ Ngô Hoàng Bác vai.

“Câu nghĩ nhiều rồi.”

Ngô Hoàng Bác: “??”

Thương Ngạn: “Trong lòng nhóc con chỉ có tôi, không có cậu hay là các cậu. Những thứ không tồn tại thì không nên đem so — — hiểu chứ.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác còn đang khóc lóc kể lể, cửa văn phòng lại bị đẩy ra lần nữa, giáo viên phụ trách Hoàng Kỳ Thịnh tiến vào.

“Hả, có mặt đủ hết rồi ư?”

Hoàng Kỳ Thịnh kinh ngạc nhìn lướt qua bốn người trong phòng.
“Đúng lúc, tôi đỡ phải thông báo cho từng em.”

Ngô Hoàng Bác vừa hỏi han xong, thu lại biểu cảm cợt nhả, vội vã đứng dậy chào hỏi — —

“Thầy Hoàng, chẳng lẽ lịch thi đấu LanF có đã rồi*?”

*(Bắt đầu từ chương này, những phần liên quan đến máy tính và công nghệ thông tin sẽ tăng lên, mình không biết nhiều về lĩnh vực này nên phần lớn nội dung và kiến thức liên quan đều không hoàn toàn đúng với thực tế, những chú thích trong đây là do mình tìm trên Google, mình chỉ chú thích cơ bản, nếu muốn tìm hiểu thì các bạn có thể lên mạng tra, nếu có bạn nào biết về phần này, mình rất vui được nghe chỉ dẫn, cảm ơn)

Hoàng Kỳ Thịnh: “Ừ, đã có lịch.”

Vừa nghe đến đây, Tô Mạc Mạc lập tức ngừng đầu trông qua.

Giải đấu LanF chính là cuộc thi quốc tế cấp trung học về kỹ thuật máy tính ba năm một lần mà lần trước Liêu Lan Hinh đã đề cập đến, rất có trọng lượng trong giới.

Tô Mạc Mạc biết, gần đây cả tổ máy tính đều sút đầu mẻ trán là để chuẩn bị cho trận đấu này.

Hoàng Kỳ Thịnh cũng không úp úp mở mở, lấy một phần văn kiện từ trong cặp công văn ra, đưa cho đám Ngô Hoàng Bác.

“Thứ tư tuần này xuất phát, bốn người các em nhớ phải nộp đơn xin nghỉ cho chủ nhiệm lớp.”

Tô Mạc Mạc đứng cạnh Thương Ngạn ngó ra, ngẩng đầu, duỗi tay chỉ vào chóp mũi của mình.

“Em cũng phải đi?”

“.....”

Hoàng Kỳ Thịnh sững sốt, lập tức nhíu mày hỏi Thương Ngạn: “Em không thông báo cho em ấy?”

Khóe miệng Thương Ngạn khẽ cong lên, “Dạ, em sợ bạn ấy căng thẳng nên chưa nói. Để lát nữa em sẽ giải thích rõ với bạn ấy.”

Nói xong, Thương Ngạn đưa tờ lịch thi đấu trong tay cho Tô Mạc Mạc, sau đó dưới cặp mắt hoàn toàn ngây người của cô gái, anh không chút chột dạ xoay về.

Hoàng Kỳ Thịnh vẫn luôn rất yên tâm với tổ trưởng của mình, nghe vậy cũng không nghĩ nhiều. Ông dặn dò thêm vài câu rồi vội vàng xách cặp công văn chạy lấy người.

Chỉ còn lại bốn người trong văn phòng, Tô Mạc Mạc không nhịn được hỏi.

“Tại sao em.....” Cô dẫn đầu nhìn thoáng qua lịch thi đấu hiển nhiên đã được trình danh sách lên từ trước, “Tại sao em lại có trong danh sách?”

Ngô Hoàng Bác sờ ót, xấu hổ nói: “Không phải hai người khối 12 đã rời tổ à? Giải đấu LanF này là cuộc thi theo nhóm, tuy nói số lượng là từ 3

đến 5 người, nhưng chắc chắn nếu thiếu một người là sẽ mệt hơn một chút. Cho nên.....”

Thương Ngạn nói tiếp, “Cho nên đăng kí cho em, em không muốn tham gia?”

Tô Mạc Mạc lắc đầu theo bản năng, sau đó mới chán nản nói: “Em chỉ sợ sẽ kéo chân sau của mọi người.”

“Sẽ không. Kết quả xấu nhất là em không giúp.” Thương Ngạn mở miệng, “Huống chi, một tháng qua, anh huấn luyện Python* cho em, chẳng lẽ là làm không công à?”

*(Python: Một loại ngôn ngữ lập trình)

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, nhanh chóng bưng tỉnh đại ngộ: “Thì ra tháng này anh kêu em gác những việc khác qua một bên, chỉ học Python, là để chuẩn bị cho cuộc thi này?”

Thương Ngạn gật đầu, duỗi tay chỉ về Loan Văn Trạch và Ngô Hoàng Bác.

“C* và C++* đều là cơ bản, trừ hai cái này, Văn Trạch am hiểu nhất là Java*, sở trường của Ngô Hoàng Bác là Kotlin*, hai người bọn họ đối với Python* cơ bản là dốt đặc cán mai. Người vốn am hiểu Python nhất là hai người kia, lúc đón thời gian gấp rút, mỗi người bọn họ chuẩn bị sở trường của mình cũng đã rất khó khăn, nên chỉ có thể thay em vào.”

*(Đều là các loại ngôn ngữ lập trình)

Tô Mạc Mạc: “.....”

Chần chờ hai giây, Tô Mạc Mạc tò mò hỏi: “Bọn họ ai cũng có sở trường riêng?”

“Ừ.”

“Vậy còn anh.”

“.....”

Thương Ngạn nheo mắt, vài giây sau, anh trầm giọng cười, cúi người xuống.

“Nhóc con, em đang nghi ngờ năng lực của sư phụ ư?”

Không đợi Tô Mạc Mạc trả lời, cuối góc văn phòng truyền đến giọng nói oán niệm của Ngô Hoàng Bác — —

“Sự phụ của cậu là một tên biến thái, tất cả đều là sở trường của cậu ấy..... Ngay cả Kotlin mà tôi đã dành công sức và thời gian nhiều như thế, trình độ của cậu ấy rất nhanh đã đuổi kịp và vượt qua tôi.”

Loan Văn Trạch bình tĩnh giơ tay, “Tôi cũng đã bị đuổi kịp và vượt qua.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Vậy một người vừa bị bắt nhập môn Python như cô, dù có chăm chỉ khổ luyện hơn một tháng, nhưng đoán chừng khoảng cách giữa cô và Thương Ngạn vẫn là một trời một vực.....

Thương Ngạn nghe bọn họ nói xong, lười biếng thẳng người dậy, thuận tay cậ̀n đ̣ồ trên bàn ném qua, đ̣ụng trúng Ngô Hoàng Bác khiến cậu ta “á” một tiếng.

Thương Ngạn tản mạn cười.

“Nếu cậu đem thời gian chơi game trước kia chuyển sang lập trình thì bây giờ cũng sẽ không lo về tương lai nhiều như vậy.”

Ngô Hoàng Bác bị đ̣ụng, trong lòng tràn đ̣ầy oán niệm.

“Ai có thể giống Ngạn ca cậu chứ, từ nhỏ tới lớn chỉ chơi với mấy thứ này mà không thấy chán, thanh tâm quả ḍục.....”

Thương Ngạn hé môi, “Ai nói tôi thanh tâm quả ḍục?”

“Vốn là vậy không phải sao, ngoại trừ máy tính, Ngạn ca cậu còn có hứng thú với thứ gì chứ — —”

Ngô Hoàng Bác còn chưa nói xong, đã thấy Thương Ngạn cúi người, cánh tay thon dài đặt lên vai cô gái bên cạnh.

Gương mặt anh tuấn treo nụ cười như có như không.

— —

“Đây không phải sao.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Lần đầu tiên tham gia thi đấu công nghệ thông tin, cô gái còn đang khẩn trương nhìn lịch thi đấu thơ thẩn hồi lâu, hoàn toàn không biết hai người kia vừa nói gì.

“.....”

Mặt Ngô Hoàng Bác xám như gan lợn.

Thương Ngạn ngữ khí bình tĩnh.

“Nếu không còn gì muốn nói nữa thì tôi mang nhóc con đi xử lý vấn đề riêng tư đây.”

Ngô Hoàng Bác run giọng nói: “Vấn đề, vấn đề riêng tư gì hả??”

“Nếu đã là riêng tư.”

Thương Ngạn vô tâm cười, dắt Tô Mạc Mạc còn đang mông lung vào gian trong, để lại một câu — —

“Vậy sao có thể nói cho cậu nghe?”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Mẹ nó lão Loan, cậu đừng ngăn cản tôi, tôi muốn đi cứu Tiểu Tô của chúng ta, không thể để cậu ấy lọt vào tay c`ân thú ưm ưm ưm ưm — —”

“R`âm”.

Cửa phòng trong khép lại, cắt đứt tất cả tạp âm bên ngoài.

— —

Hơn một tháng trước, Thương Ngạn cố ý kêu người tới, đổi cửa sổ giữa gian trong và gian ngoài thành hàng chuyên dụng.

Vì thế lúc này, bên tai Tô Mạc Mạc thanh tịnh đi.

..... Thanh tịnh đến mức làm cô hơi bất an.

Tô Mạc Mạc chậm chạp đặt tờ lịch thi đấu xuống, ngược đầu nhìn Thương Ngạn.

“Sự phụ?”

Thương Ngạn tựa vào cạnh bàn, ý cười trên mặt phai bớt, lông mi che đi con ngươi đen nhánh lười biếng buông xuống, không lên tiếng.

Nỗi bất an lên men trong không khí.

Tô Mạc Mạc nhìn khắp nơi, c`ân lấy lịch thi đấu trong tay, “Em còn chưa hiểu vài chỗ viết trong đây — —”

Văn kiện bị Thương Ngạn lấy đi, đặt lên bàn.

Người nọ vọng xuống, hai mắt đen nhánh.

“Mấy vấn đề bên ngoài để sau rồi bàn, bây giờ giải quyết mâu thuẫn căn bản trước.”

Tô Mạc Mạc: “Mâu thuẫn căn bản..... Gì?”

Thương Ngạn im lặng nhìn cô.

Tô Mạc Mạc tự giác ngộ ra, cúi đầu.

“Em không nên trốn tránh sự phụ.....”

“Ừ.”

Tô Mạc Mạc nghe ra ý tứ “tiếp tục” từ tiếng này, cô nín thở, rầu rĩ mồm giọng nói: “Em không nên dấu diếm sự phụ.....”

“Còn gì nữa.”

“.....” Tô Mạc Mạc nghẹn lời, chậm chạp ngẩng đầu, gương mặt tinh xảo nhỏ nhắn đầy đau khổ, “Còn nữa sao.....” Cô nhỏ giọng hỏi.

Thương Ngạn thở dài.

“Chuyện hôm nay, lúc trước khi cùng em đến Văn gia thì anh đã đoán trước rồi. Vốn dĩ anh có thể ngăn cản nhưng lại không làm, có biết tại sao không?”

“.....”

Tô Mạc Mạc giật mình nhìn anh, lắc đầu.

“Bởi vì cuối cùng bọn họ cũng sẽ biết.”

Thương Ngạn trề mắt, chăm chú nhìn cô gái.

“Cho dù không phải “bọn họ” này, cũng sẽ là “bọn họ” khác, sớm muộn gì em cũng phải đối mặt với ngày này.”

“.....” Tô Mạc Mạc đờ người.

“Em sợ, phải không?” Thương Ngạn nhíu mày. “Sợ bọn họ dùng ánh mắt khác thường nhìn em, sợ bọn họ cảm thấy em không bình thường?”

Tô Mạc Mạc cúi đầu trầm mặc thật lâu, chậm rãi gật đầu.

Thương Ngạn thở dài.

Anh khom người, giơ tay nâng cằm cô, làm cô ngẩng đầu.

“Em sợ, là vì em chưa từng dám nhìn thẳng vào căn bệnh của mình, chính em cũng cho rằng việc che dấu bệnh của mình là bình thường.”

Thương Ngạn dừng lại, hơi gằn giọng.

“Tô Mạc Mạc, trước khi em khát vọng người khác nhìn thẳng vào mình, em cần học cách nhìn thẳng vào chính mình — — em là người bình thường. Trên đời này nhiều người như vậy, mỗi người đều như một bức họa khác nhau, nhiều một nét bút bớt một nét bút thì đều là người đó — — em chính là em, nếu ngay cả em cũng coi khinh chính bản thân mình, vậy em khát vọng đạt được ai tôn trọng?”

“.....”

Con người cô gái co lại, trong chớp mắt này, cô mờ mịt nhìn nam sinh trước mặt, ánh mắt mất lực như người lữ hành cô độc mất đi phương hướng giữa nền tuyết mênh mông. Giữa làn tuyết tứ tung, trong trời đất chỉ có cô một mình lẻ loi.

Cô do dự thật lâu, mới giãy giụa bước ra một bước:

“Em là người..... Bình thường sao?”

“Đương nhiên.”

Ngữ điệu Thương Ngạn trầm ổn, trả lời cô không chút câu thả.

“Em cũng giống với chúng ta. Mỗi người đều sẽ được thích, mỗi người đều sẽ bị ghét, mỗi người đều bình thường — — em cũng bình thường.”

“.....”

Giọng nam sinh trầm thấp tự nhiên, hết như tia sáng đầu tiên phía sau tầng mây.

Cô gái đã lẻ loi cô đơn trong gió tuyết rất nhiều năm, cuối cùng cũng nghênh đón ánh mặt trời ấm áp đầu tiên.

Hốc mắt cô gái đỏ lên.

Cô cúi đầu, giọng nói dịu dàng hơi nghẹn ngào.

“Cảm ơn anh, Thương Ngạn.....”

Nhìn cô gái đỏ hốc mắt, Thương Ngạn nhíu mày theo bản năng.

Nhưng anh không khuyên can.

Anh biết lúc này chỉ có thể để cô gái khóc ra. Cô đã chịu áp lực rất lâu rất lâu..... Từ khi anh còn chưa xuất hiện.

Thương Ngạn không tiếng động thở dài, có chút đau lòng cô, duỗi tay vuốt mấy sợi tóc dài rũ bên tai của cô gái.

“Cảm ơn anh cái gì.”

“Cảm ơn anh..... Anh nguyện ý ở cạnh em.....”

Nước mắt cô gái chảy xuống, tiếng khụt khịt cũng rất mềm mại nhỏ nhẹ, giống chú nhím dựng gai nhọn của mình lên, nhưng phần thịt bên dưới lại rất mềm mại, đáng vẻ đáng thương vô cùng.

Thương Ngạn không nhịn được, duỗi tay ôm chú nhím này vào lòng, buộc chặt cánh tay.

Anh thà rằng đâm đau mình, cũng không muốn để cô co lại làm đau chính mình.

Thương Ngạn ôm chặt Tô Mạc Mạc, anh cần lấy tay cô, éo cô thả lỏng ngón tay đang nắm chặt, nâng bàn tay bị siết đến có dấu để lại lên. Anh cúi

đầu hôn nhẹ.

“Anh sẽ mãi ở cạnh em.”

Cô gái trong lòng buồn bã, nước mắt thấm ướt áo sơ mi của anh.

“Anh..... Anh không ngại bệnh của em thật sao?”

“Anh không ngại.” Thương Ngạn than nhẹ, nói, “Anh chỉ sợ.”

“..... Sợ?”

Anh không để cô gái trong lòng ngừng đầu, ôm cô chặt thêm, chống lên cái trán của cô.

“Ừ.”

Thương Ngạn rũ mắt, cười khờ.

“Trước khi gặp em..... Anh còn tưởng mình không sợ trời không sợ đất đấy.”

Hết chương 57

#xanh

Chương 58: Quấy nhiễu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thứ ba, trước khi tiết học đầu, bầu không khí trong lớp yên tĩnh hơn bình thường một cách khó hiểu.

Ngay cả các nam sinh thường làm ồn phía sau lớp cũng tự động giảm bớt ba mươi đề-xi-ben. Nếu có ai không cẩn thận nói lớn một chút thì đầu sẽ nhận lấy ánh mắt “lên án công khai” đùng loạt của các nam sinh khác trong lớp.

Dưới sự quý dị này, khi xe của Văn gia đến trường, Tô Mạc Mạc và Văn Tố Tố gần như một trước một sau vào lớp.

Tô Mạc Mạc đi đằng trước ngó người ra.

Thậm chí cô còn chần chờ quay đầu nhìn bảng kim loại treo ngoài cửa lớp học.

— —

Đúng là lớp 11-1, không thể nghi ngờ.

Nhưng ngoại trừ nghi thức chào cờ và bị chủ nhiệm lớp giáo huấn, đây là lần đầu tiên trong ấn tượng của Tô Mạc Mạc, lớp 11-1 lại mang sự im ắng như này.

Trong lòng Tô Mạc Mạc nghi ngờ, hai chân vẫn tiếp tục bước đến vị trí của mình.

— —

Hiếm khi Thương Ngạn còn chưa vào lớp.

Tô Mạc Mạc quay đầu nhìn thoáng qua thời khóa biểu trên bảng đen, tiết đầu tiên hôm nay vẫn là hóa học.

Anh lại đến Tổ Huấn Luyện chuẩn bị cho giải đấu LanF à?

Tô Mạc Mạc nghĩ vậy, vào đến chỗ ngồi của mình.

Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hình ngồi sau liếc nhau một cái, vẫn cười tủm tủm chào hỏi Tô Mạc Mạc như bình thường.

Không có sự quan tâm và an ủi cố tình, cũng không có sự thận trọng hết mức hay đồng tình.

Tô Mạc Mạc thở phào.

Cô cười gật đầu, “Buổi sáng tốt lành.” Sau khi chào hỏi, Tô Mạc Mạc vốn định ngồi xuống, nhưng nhớ đến một việc, đành cúi người hỏi Tề Văn Duyệt:

“Hôm nay sẽ có chuyện lớn gì xảy ra à, sao cả lớp lại im lặng như vậy?”

Tề Văn Duyệt nghe vậy, xấu hổ há miệng thở dốc, không thốt được một chữ.

Cuối cùng vẫn là Liêu Lan Hình đỡ lời, bình tĩnh lật sách.

“Có nam sinh trong lớp nghe nói đến bệnh của cậu, sáng nay vừa vào lớp đã cùng nhau tra Baidu về bệnh của cậu. Cuối cùng nói bệnh của cậu cần tránh nơi ồn ào.....”

Liêu Lan Hình ngược mắt, trên mặt xẹt qua ý cười rất nhẹ.

“Giờ là vậy đó.”

Nghe Liêu Lan Hình tự nhiên như thế nhắc đến bệnh của cô, Tô Mạc Mạc có thể thấy được sự che chở trong lời cô ấy, cô rất cảm động. Nghe đến cuối cùng, Tô Mạc Mạc không khỏi giật mình.

Cô vô thức ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thẳng xuống mấy học sinh ngồi cuối lớp.

Mấy nam sinh đang cẩn thận quan sát cô cúi gập đầu xuống, một trong số đó do cúi với biên độ quá lớn, còn đập thẳng xuống bàn “cộp” một tiếng.

Vài nam sinh đằng sau biết nguyên nhân, cả đám nở nụ cười vui vẻ khi người gặp họa.

Tô Mạc Mạc cũng cảm lòng không đau, khóe miệng cong lên theo.

Tâm trạng vốn dĩ còn có chút mây mù lập tức tan biến.

Thì ra..... Như Thương Ngạn đã nói, tâm thái tự cho mình không bình thường trước kia, sau khi thấy biểu hiện cẩn trọng bảo vệ của các bạn học vốn không quá thân thiết, đã trở thành một cảm xúc nhẹ nhàng như này.

Tề Văn Duyệt bên này xem mặt đoán ý xong mới yên tâm, nói với Tô Mạc Mạc: “Mạc Mạc, cậu đừng để ý, hôm qua là do mọi người quá kinh ngạc.”

“Mình biết rồi.”

Cô gái gật nhẹ đầu.

Hai người nhìn nhau cười, Tô Mạc Mạc ngẩng đầu xuống.

Lúc này, bên kia lớp học, Văn Tố Tố nghe được tiếng căn hộ quả từ bạn cùng bàn của mình, cô ta bu ãn bực siết chặt cây bút trong tay.

Cô ta cảm giận liếc qua bàn học ở hàng đầu tiên.

Nhưng khi nhìn thấy vị trí trống không bên cạnh Tô Mạc Mạc, đáy mắt cô ta xẹt qua cảm xúc khoái trá.

Cho dù mấy nam sinh đó bảo vệ nó thì sao chứ, không phải Thương Ngạn cũng có khúc mắc hay sao!

Trước kia, vào mỗi buổi sáng, tuy muốn đến văn phòng Tổ Huấn Luyện, nhưng nhất định Thương Ngạn sẽ đưa cho học trò nhỏ của anh một bình giữ ấm đựng đầy sữa nóng, nhưng hôm nay.....

Nhìn mặt bàn trống rỗng, trong lòng Văn Tố Tố sinh ra khoái cảm trả thù thành công.

Cảm giác ghen ghét lâu như vậy cuối cùng cũng giảm bớt, cô ta cúi đầu cười.

Hiển nhiên, trong lớp cũng không chỉ có Văn Tố Tố chú ý đến. Trong mấy góc lớp có vài tiếng nghị luận vang lên. Ngay cả Tề Văn Duyệt ngồi sau cũng không lảng nhìn thoáng qua bàn trống trước mắt, thấp giọng hỏi Liêu Lan Hinh:

“Bạn cùng bàn..... Chắc Ngạn ca sẽ không.....”

Tề Văn Duyệt lo lắng mà nhìn thoáng qua chỗ ngồi trống rỗng.

Nếu chỉ là thầy trò, vậy sau khi Thương Ngạn biết chuyện này, chắc hẳn anh sẽ càng thêm quan tâm che chở Tô Mạc Mạc. Nhưng hai người họ đều biết rõ, tình cảm của Thương Ngạn đối với Tô Mạc Mạc không đơn giản như tình thầy trò.

Tề Văn Duyệt tự tưởng tượng ra nhân vật của đoạn tình cảm bị giấu giếm này, không khỏi run nhẹ.

“Cậu ấy không..... Không tiếp thu được à.....”

“Đừng nói bậy.” Liêu Lan Hinh mở miệng.

Tề Văn Duyệt cau mày, “Vậy sao đến giờ cậu ấy còn chưa đến..... Sữa bò cũng không đưa..... Cậu ấy sẽ vì chuyện này mà xa cách Mạc

Mạc, vậy cậu, cậu ấy ..... Mình sẽ không bao giờ gọi cậu ấy là Ngạn ca nữa.”

Sau khi bỏ nã xong, bởi vì có chung kẻ địch, Tề Văn Duyệt cũng không giảm âm lượng nên Tô Mạc Mạc ng ửi đ ằng trước cũng nghe thấy.

Tô Mạc Mạc bị ngữ khí của Tề Văn Duyệt chọc cười, cô cẩn thận quay đ ầu lại, nháy mắt với Tề Văn Duyệt.

“Không có việc gì.”

“Hả, cậu nghe thấy đ ược ư.....”

Tề Văn Duyệt ngượng ngừng nhìn cô.

Tô Mạc Mạc gật đ ầu, ánh sáng lóe lên trong đ ồng tử đen nhánh,

“Hơn nữa..... Anh ấy đã sớm biết.”

Tề Văn Duyệt sửng sốt.

Trong hai giây này, tiếng chuông của tiết học đ ầu tiên đột ngột vang lên.

Lúc này, học sinh trong lớp cũng phát hiện ra chuyện lạ hơn — — tiết đ ầu tiên là hóa học, vậy mà chủ nhiệm lớp kiêm giáo viên hóa của bọn họ, thầy Lý Sư Kiệt còn chưa đến lớp.

Tiếng bàn tán không tránh đ ược vang lên trong lớp.

Trong lớp đại diện môn hóa bất an đứng lên chuẩn bị đến văn phòng hỏi chuyện, cửa trước của lớp đột nhiên bị đ ẩy ra.

Đập vào mắt đ ầu tiên là sách vở và bài kiểm tra đ ược ôm thành một ch ồng cao ngất.

Lớp trưởng đi đ ầu: “Học sinh đứng!”

Cả lớp: “Xin — — chào — — thầy.....??”

Âm cuối vãn vẹo vang lên, Thương Ngạn bình tĩnh vào lớp.

Có lẽ tâm trạng vì tâm trạng không tệ, nam sinh lười biếng nói.

“Ng ồi đi, không cần khách sáo.”

Cả lớp: “.....???”

T ề Văn Duyệt đứng hình, khi thấy rõ giáo án và bài kiểm tra hóa của giáo viên Thương Ngạn đang c ần, từ kinh ngạc chuyển sang ngây người, ng ẩng đ ầu hỏi Tô Mạc Mạc:

“Chuyện này là sao thế Mạc Mạc, cuối cùng sự phụ của cậu cũng không nhận được, mưu quy ền toán ngôi đoạt vị sao?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc dở khóc dở cười, nhưng cũng không hiểu đ ầu đ ươi.

Sau một đợt rối loạn, học sinh của lớp 11-1 mông lung ng ồi xuống.

Thương Ngạn dừng chân, nhìn cả lớp một lượt.

Những tiếng nói chuyện cũng dừng lại.

Đại diện môn hóa đánh bạo, đứng lên, cẩn thận hỏi: “Ngạn ca, đây là..... chuyện gì vậy?”

Thương Ngạn nhấc chân dài, đi vào lớp học.

Khi đi ngang qua bục giảng, anh đặt sách vở và bài kiểm tra xuống đó, trong tay chỉ còn lại bình giữ ấm màu xám nhạt.

Ngón tay thon dài c ần bình, Thương Ngạn đi đến bàn học ở hàng đ ầu.

Vừa đi, anh vừa thông thả nói:

“Trong khối tạm thời gọi thầy chủ nhiệm đi họp, không tìm được giáo viên phù hợp để đổi tiết, thầy Lý không thể phân thân — — nên trước khi ông ấy trở về, tôi sẽ giảng trước cho mọi người về bài kiểm tra môn hóa tuần trước.”

Vừa dứt lời, anh dừng ngay trước bàn học đầu tiên, đặt bình giữ ấm trong tay lên bàn trước mặt cô gái.

Thấy dáng vẻ cô gái ngẩng gương mặt nhỏ, hai mắt ngây thơ nhìn mình, trong lòng Thương Ngạn ngứa ngáy, không nhịn được vươn tay xoa đầu cô.

“Trước khi tan học phải uống hết.” Anh đề thấp giọng, tiếng nói xen lẫn tiếng cười, “Nghe chưa.”

Tô Mạc Mạc bị ấn đầu trước mặt cả lớp, cô tức giận, nhưng chỉ có thể gật đầu.

Thương Ngạn vừa lòng xoay người.

Tuy học sinh trong lớp có bất ngờ, nhưng cũng không có tâm lý bài xích.

— — Với thành tích nhiều lần đạt điểm tuyệt đối của Thương Ngạn, nếu giảng bài bình thường thì có thể sẽ có khó khăn, nhưng giảng một bài kiểm tra hóa học thì không thành vấn đề.

Vì thế, tiết học đầu tiên chính tức bắt đầu.

Khoảng hơn nửa tiết học trôi qua, những chỗ khó dễ sai trong bài đã được giải thích xong xuôi.

Thương Ngạn nhìn qua bài kiểm tra, tầm mắt đặt xuống một đề bài trên đó.

Anh nhếch môi.

“Tôi cho mọi người một bài tập mở rộng, lấy câu số bảy làm cơ sở, mọi người đọc quy trình thí nghiệm và viết hết toàn bộ những phương trình hóa học xảy ra trong đó.”

Cả lớp im lặng, sôi nổi rút giấy ra viết bài.

Tô Mạc Mạc cũng làm theo. Đồng thời cô cau mày nhìn đề bài — — các phản ứng có hơi nhiều, hình như vài cái trong đó còn đề cập đến những phản ứng xa lạ .....

Trong lúc Tô Mạc Mạc đang tự hỏi, người trên bục giảng cười nhẹ thành tiếng.

“Tìm hai người lên bục viết.”

Trong lòng Tô Mạc Mạc lộp bộp một tiếng.

Cô ngẩng đầu theo bản năng.

Lập tức đối diện với cặp mắt đen nhánh mang theo ý cười vọng xuống từ trên bục.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn: “Xem ra bạn học Tô Mạc Mạc cố ý chủ động lên làm gương tốt, vậy cậu lên đây đi.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Trong lớp im lặng vài giây, bọn học sinh ồn ào cười phá lên.

Tề Văn Duyệt là vui nhất, khoe miệng cô nàng đã sắp đến mang tai.

Thấy Tô Mạc Mạc nhận mệnh nản lòng đứng lên, cô ấy cười hì hì nắm tay thành quyền — —

“Cố lên nha bảo bối Mạc Mạc! Chờ mong biểu hiện của cậu!”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô oán niệm nhìn cô ấy một cái.

Gần như cùng lúc đó, thanh âm biếng nhạc trên bục giảng vang lên lần nữa — —

“Một người khác..... bạn học Tề Văn Duyệt đi.”

“Ha ha ha ha ha ha — — hả?”

Tiếng cười của Tề Văn Duyệt bỗng nhiên im bật.

“??????”

Liêu Lan Hình kể bên không nhìn được, vừa cúi đầu viết phương trình, vừa cười nhạo Tề Văn Duyệt:

“Biết dự vọng chiếm hữu của Ngạn ca của các cậu thể hiện ở đâu không?”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Liêu Lan Hình: “Đi đầu đầu tiên, người của cậu ấy, cậu ấy có thể bắt nạt — — các cậu không được.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Đúng là bài học mồi hôi sôi nước mắt mà.

Hai người cùng nhau héo úa bước lên bục giảng.

Bảng đen là hình thức kéo ra (ở giữa là máy chiếu), Tô Mạc Mạc đứng ở phần bên trái, Tề Văn Duyệt bên phải.

Hai người cầm phấn, mặt ủ mày ê với “bài tập mở rộng” này.

Mới đầu, Thương Ngạn còn đứng giữa bục giảng, trong lúc hai người viết phương trình thứ ba, nam sinh bắt đầu có hành động.

Anh đặt bài kiểm tra trong tay xuống, nghiêng người qua bảng bên trái và nhìn hai ba giây.

Sau đó, anh cười như không cười nhướn mày, nhấc chân đi qua đó.

Tô Mạc Mạc vốn bị chững lại ở phương trình thứ tư, dư quang thoáng thấy Thương Ngạn đi tới, bóng ma trong lòng lung lay, đầu óc càng thêm trống rỗng.

Ngón tay mảnh khảnh giữ viên phấn, đứng hình tại chỗ không nhúc nhích.

Thương Ngạn mỉm cười.

Anh bước hai bước rồi dừng lại, dừng lại cách cô gái khoảng nửa thước, nam sinh cầm cây êke trong tay, dựa vai vào bảng đen.

Anh gõ gõ cây thước.

Ngón tay trắng nõn của cô gái cũng run lên theo.

Thương Ngạn không tiếng động cười rộ lên.

“.....”

Tô Mạc Mạc tức giận muốn đá anh.

Thương Ngạn cười hai giây, quay người lại, đảo mắt qua ba phương trình mà cô đã viết, sau đó nhìn xuống cái thứ tư khó khăn lắm mới viết ra được vài kí tự.

Anh nhìn chăm chăm cô gái lúng túng đến đỏ bừng mặt, cắn phẫn trong môi, cười nhẹ — —

“Tôi thấy căn bản của bạn học này không tệ, nhưng tố chất tâm lý còn cần cải thiện ..... Bị giáo viên nhìn chăm chăm là không viết được đáp án, vậy lúc ra thi thì làm sao, hửm? — — Bạn học Tô Mạc Mạc?”

Toàn lớp ngẩn ra, tiện đà cười rộ một cách thiện ý.

“.....”

Lúc Tô Mạc Mạc nghe thấy người nọ lấy ngữ khí hài hước cùng thân mật hô lên năm chữ “bạn học Tô Mạc Mạc”, cô thấy mặt mình đã nóng đến mức khét luôn rồi.

Cô gái cúi đầu buồn bực một hồi, cần cổ như bạch ngọc thêm hồng vì ghen, phần còn lại của phương trình thứ tư càng khó viết ra.

Thương Ngạn thu ý cười, không trêu cô nữa.

Anh bước đến sau lưng cô gái.

Nam sinh làm trò trước mặt cả lớp, anh nắm tay cô gái, mượn lực cầm phấn viết.

“Viết như vậy.”

“.....”

Giọng nói sau lưng hơi khàn.

Lý trí của Tô Mạc Mạc đã nổ tung vì việc tay cầm tay viết phương trình hóa học này.

Trong lớp là một mảng yên lặng kỳ lạ.

Dưới lớp, đầu bút trong tay Văn Tố Tố cùm cụp một tiếng, ấn xuống mặt vở.

Hết chương 58

Mong năm mới mình sẽ chăm chỉ cập nhật hơn.

Năm mới vui vẻ.

#xanh

Chương 59: "Anh nữ à."

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiếng chuông tan học tiết đầu tiên vang lên, báo hiệu tiết học hóa suốt đời khó quên này của Tô Mạc Mạc cuối cùng cũng kết thúc.

Cô bực bội nhìn nam sinh bên cạnh.

— —

Gần cuối tiết, chủ nhiệm lớp Lý Sư Kiệt họp xong, chạy về phòng học, nên "giảng viên" lâm thời Thương Ngạn đã trở về chỗ ngồi.

Tiếc là không để Tô Mạc Mạc trình trọng lên án công khai chuyện ban nãy, Lý Sư Kiệt đứng trên bục vừa hô "tan học" liền đi xuống dưới, dừng lại trước bà học của Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc.

"Thương Ngạn, đáp án bài kiểm tra đầu đã giảng hết rồi à?"

"Dạ."

Thương Ngạn đứng dậy, đưa bài kiểm tra được ghi chú cách giải của tiết trước cho Lý Sư Kiệt.

Thầy trò hai người bắt đầu giao lưu bài tập, Tô Mạc Mạc thấy nhất thời không thể bày tỏ suy nghĩ, tự mình rầu rĩ nằm xuống bàn.

Chờ Thương Ngạn và Lý Sư Kiệt nói xong, Lý Sư Kiệt đưa hai tờ giấy xin nghỉ học đã được phê chuẩn được kẹp trong sách cho Thương Ngạn.

"Này, em và Tô Mạc Mạc."

"....."

Nghe thấy tên mình, Tô Mạc Mạc ngớ ra, tò mò ngược đầu lên.

Thương Ngạn duỗi tay nhận lấy, không hề đưa tờ giấy xin nghỉ của Tô Mạc Mạc cho cô.

Lý Sư Kiệt không yên tâm dặn dò, “Tình trạng sức khỏe của bạn học Tô Mạc Mạc tương đối đặc thù, thầy vì tín nhiệm em nên mới phê chuẩn cho em ấy nghỉ học.”

Thương Ngạn cười đáp, “Rõ ạ.”

“Hơn nữa việc học của em ấy không nhẹ nhàng như em, ra ngoài thi đấu làm mất chương trình học của mấy ngày nào em phải giúp em ấy bổ túc mấy ngày đó đấy.”

“Dạ, bài học các môn cơ bản đã chuẩn bị rồi.” Thương Ngạn nghiêng người, rũ mắt

Cười như không cười, “Đúng không, nhóc con.”

“.....”

Trước mặt Lý Sư Kiệt, đương nhiên Tô Mạc Mạc sẽ không làm mất mặt mũi Thương Ngạn, cô chỉ đành nheo khuất gật đầu, “Dạ.”

Lúc này Lý Sư Kiệt mới yên tâm.

Trước khi đi, ông vừa nhìn bài kiểm tra hóa học trong tay, vừa vô tâm nói với Thương Ngạn một câu: “Xem ra vẫn là mặt mũi của bạn học Tô Mạc Mạc lớn.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Cô khó hiểu nhìn Lý Sư Kiệt, nhưng đối phương đã xoay người rời đi.

Vì vậy, người có thể giải đáp thắc mắc của cô chỉ còn lại một.

Tô Mạc Mạc chuyển sang Thương Ngạn, “Lời vừa rồi của thầy Lý..... Là có ý gì?”

Thương Ngạn giơ hai tờ giấy xin nghỉ học trong tay lên, “Em cho rằng tại sao tiết vừa nãy anh lại không đến tổ máy tính mà phải đến lớp giảng bài kiểm tra?”

Tô Mạc Mạc thấy rõ giấy xin phép nghỉ, chần chờ trong chốc lát, không xác định hỏi: “Thầy không chịu đưa giấy xin nghỉ của anh?”

Thương Ngạn giận cười, duỗi tay chọc nhẹ cái trán của cô gái.

“Là không chịu đưa giấy xin nghỉ của em.”

Tô Mạc Mạc ngơ ra.

Thương Ngạn đẩy giấy xin nghỉ của cô lên trước bàn, “Dọn đồ đi.”

Tô Mạc Mạc nhận lấy, thấy thời gian xin nghỉ được ghi trên đó, cô không khỏi ngẩn người.

“Không phải ngày mai chúng ta mới xuất phát à?”

“Sửa thời gian. Chúng ta đi trước một ngày, dẫn em đi làm quen thành phố và nơi thi đấu một chút.”

Tô Mạc Mạc: “Nhưng em đã nói với chú Văn là ngày mai, hơn nữa cũng chưa soạn đồ xong.....”

“Yên tâm.” Thương Ngạn nói. “Sáng nay anh đã thông báo cho Văn gia, nhờ bọn họ đưa quần áo và đồ cá nhân của em qua rồi, mấy thứ khác anh sẽ chuẩn bị.”

“.....”

Tô Mạc Mạc nhìn mấy chữ giải đấu LanF trên giấy xin nghỉ, cô căng thẳng hít một hơi, sau đó mới chậm rãi thở ra.

Thương Ngạn bị dáng vẻ của cô chọc cười.

Anh hơi cúi người xuống trước mặt cô, rũ mắt, khoe miệng cong lên, cười như không cười.

“Có anh ở đây, sợ cái gì.”

“.....”

Tô Mạc Mạc bạnh gương mặt nhỏ xinh đẹp, làm bộ không nghe thấy, quay đầu đi.

.....

Chương trình học buổi sáng kết thúc.

Giờ cơm trưa, Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hinh đứng dậy, quay đầu gọi Tô Mạc Mạc: “Mạc Mạc, đi ăn cơm nào.”

Tô Mạc Mạc ngẩng đầu, vừa xoay người định nói gì đó thì đã bị Thương Ngạn cướp lời — —

“Bắt đầu từ hôm nay, không cho phép mượn nhóc con nhà tôi nữa.”

Tề Văn Duyệt: “Hả? Là sao?” Thấy tư thế cản người của Thương Ngạn, cô nàng mới hậu tri hậu giác ngộ ra, “..... Ngạn ca muốn cướp người ư?”

“Ừ.”

Thương Ngạn đáp, không hề chột dạ.

“Người bị tôi bắt cóc. Chắc hẳn một tuần tiếp theo sẽ không gặp được, hai người muốn nói gì thì nói hết đi.”

Thương Ngạn đứng dậy, thuận tay xách ba lô của Tô Mạc Mạc lên, nhìn cô gái.

“Anh chờ em ngoài phòng học.”

“.....Ồ.”

Tô Mạc Mạc đờng ý.

Thương Ngạn quay người rời đi, Tề Văn Duyệt lập tức nói — —

“Bảo bối Mạc Mạc của tôi ơi, sao cậu lại đột nhiên phải cùng nhau đi trốn với Ngạn ca trong một tuần thế??”

“Là vì giải đấu LanF đúng không?”

Liêu Lan Hình đứng cạnh bình tĩnh hỏi.

“Ừm,” Tô Mạc Mạc bất đắc dĩ nhíu chóp mũi, “Hai người khối 12 đột ngột rời tổ, không kịp tuyển người mới, chỉ có thể lấy mình bổ sung.”

“Hả? Mạc Mạc, cậu muốn tham gia thi đấu à?” Tề Văn Duyệt kinh ngạc hỏi. “Quá lợi hại, hôm qua vừa nghe các cậu nói giải đấu LanF, sau khi về nhà đã tra qua, giải đấu này có trọng lượng rất nặng đấy, nghe nói nếu có thể bắt được giải vàng của LanF, cơ bản là có thể được tuyển thẳng vào trường cao đẳng đứng đầu trong nước.”

Liêu Lan Hình gật đầu, “Nếu lấy được giải quán quân, xin ra nước ngoài cũng không khó khăn.”

“Quào..... Thật hâm mộ các cậu.” Tề Văn Duyệt kích động muốn xoay quanh tại chỗ, “Tuyển thẳng đấy! Đó chính giải thoát đấy!”

“Không dễ như vậy.”

Tô Mạc Mạc nhíu mày, nhỏ giọng nói thầm: “Nếu là giải cá nhân, Thương Ngạn sẽ không có vấn đề gì, nhưng đây là giải đấu nhóm.....”

“Chà chà, bạn học Tô Mạc Mạc, lòng thiện vị của cậu quá rõ ràng rồi đó.”

Tề Văn Duyệt cười trêu cô.

“Còn nữa, cậu phải lo cho Ngạn ca ư? Có cần à, cho dù cậu ấy có không đi thi, con đường thi đại học cũng ổn định vững chắc như thường — — người ta là học th ần, đ ề kiểm tra giữa kì biến thái như vậy, còn trong tình trạng môn văn thiếu một điểm nữa mới đạt chuẩn mà có thể nằm trong năm người đứng đầu khối! Cậu lo gì cậu ấy chứ..... Còn không bằng tự lo cho chính mình.”

Tô Mạc Mạc cười phát bực: “Đ ồng thời — —”

“Ai mình sai r ấ..... Đ ừng đ ừng đ ừng cào mình ngứa quá a ha ha ha — —”

“.....”

Tiếng vui cười trong lớp xuyên qua vách tường, truy ền ra hành lang dài bên ngoài.

Thương Ngạn xách hai cái ba lô, đứng cạnh cửa sổ, khi nghe thấy tiếng cười vọng qua, khoe miệng anh treo lên nụ cười lười biếng.

Đến khi một bóng người đi ngang qua cửa sổ.

Ý cười trên mặt Thương Ngạn nhạt đi.

“— — Văn Tở Tở.”

Bóng người đó dừng lại, Thương Ngạn cũng nghiêng người, dờn mắt qua đó.

Hiển nhiên, Văn Tở Tở vô cùng bất ngờ khi bị Thương Ngạn gọi lại, nhưng lúc này cô ta chỉ thấy chột dạ, không khỏi kh ẫn trương nhìn anh.

“Cậu, cậu tìm tôi có chuyện gì sao?”

Cảm xúc trên gương mặt lạnh lẽo của nam sinh d ần trở nên đ ạm bạc, môi mỏng mím lại tạo nên đường cong sắc bén.

“Bài viết đó là do cậu đ ăng đ úng không?”

Đông tử Văn Tố Tố co rút lại, phủ nhận theo bản năng: “Bài viết gì, tôi không biết — —”

“Tôi kiên nhẫn rất kém.”

Thương Ngạn ngắt lời, “Đừng để tôi lặp lại chuyện không cần thiết lần thứ hai.”

“.....” Sắc mặt Văn Tố Tố tái mét.

Gương mặt Thương Ngạn sắc bén đảo qua cô ta, thong thả nhắc chân dài bước qua.

“Nếu chuyện này được công bố trong trường, cậu cảm thấy mọi người sẽ nghĩ thế nào về cậu? Nếu chuyện này được thông báo cho ba mẹ cậu, thậm chí là Tô gia..... Cậu nghĩ rằng sau đó sẽ như thế nào?”

“.....!”

Đông tử Văn Tố Tố co rút mãnh liệt, không khỏi lùi lại nửa bước, sắc mặt kinh hoảng nhìn Thương Ngạn: “Tôi..... Tôi chỉ xúc động nhất thời.....”

Thương Ngạn cười nhạt, ánh mắt trào phúng.

“Tôi không quan tâm.”

“Tô Mạc Mạc đã cảnh cáo tôi..... Cậu ta còn ghi âm lời tôi nói, tôi đã bị cậu ta uy hiếp mà Thương Ngạn.....”

Văn Tố Tố thấp giọng, âm điệu xen lẫn sự ghen ngào, “Tôi cũng không dám nữa, các cậu buông tha tôi đi.....”

Thương Ngạn nheo mắt.

“Em ấy uy hiếp cậu?”

“.....”

Văn Tố Tố bắt được một tia hy vọng, cô ta vội giữ chặt, liên tục gật đầu — —

“Cậu đừng để cậu ta lừa, cậu ta không hề đơn thuần như bên ngoài, cậu ta.....”

Cô ta chưa nói hết, Thương Ngạn đã rút bàn tay cầm trong túi quần ra, đột ngột nâng lên, nắm cổ Văn Tố Tố đập lên bức tường phía sau.

Một tiếng “bịch” vang lên

Mấy học sinh đi ngang qua vốn đang nhìn trộm cũng bị dọa cho choáng váng.

Ngay thời điểm tan học, lúc này hành lang lại đột nhiên lặng ngắt như tờ.

Văn Tố Tố bị dọa ngây người, cảm giác đau đớn do va đập làm nước mắt cô ta trào ra hốc mắt.

Thương Ngạn nhìn như không thấy.

Anh buông mắt, thấp giọng cười, con người đen nhánh tràn đầy lạnh lẽo.

“Đã đến nước này, còn nói bậy về em ấy trước mặt tôi — — là do cậu sống an nhàn lâu như vậy nên mới không biết sống chết?”

“.....”

Văn Tố Tố được nuông chiều từ bé đến lớn, có bao giờ bị một nam sinh dùng cặp mắt và giọng nói lạnh lẽo kích thích như vậy, hướng chi bàn tay trên cổ cô ta dường như không hề nén sức tí nào, khiến cô ta cảm thấy cực kì khó thở.

Văn Tố Tố hoảng sợ giãy giụa, cả người phát run: “Thương, Thương Ngạn..... Tôi sai rồi..... Tôi thật sự không dám nữa.....”

“Tôi sẽ không để cậu ‘lại’ có cơ hội.”

Thương Ngạn lạnh mắt.

“Tuần tiếp theo, Tô Mạc Mạc không ở trong trường, tôi muốn cậu chuyển khỏi lớp 11-1 — — đừng bao giờ để tôi thấy mặt cậu trong lớp này.”

Anh siết tay, ép tới Văn Tố Tố run lên, mới chậm rãi nhếch khóe miệng.

Thương Ngạn im lặng cười.

“Rõ chưa.”

“.....”.

Dưới ánh nhìn vọng xuống đó, chính là sự khủng bố mà cả đời này Văn Tố Tố chưa từng thấy qua.

Cô ta sợ tới mức nhắm chặt mắt, ra sức gật đầu — —

“Tôi nhất định, nhất định.....”

Dư âm đã không còn tiếng vì sợ tới khóc lên.

Thương Ngạn thả tay ra, lạnh giọng mắng.

“Cút.”

“Ừm — — khụ khụ.....”

Văn Tố Tố che cổ, sợ tới mức không quay đầu lại chạy ra khỏi đám người.

Lúc này, bọn học sinh ngoài hành lang mới hoàn hồn từ trạng thái hóa đá, bị dư quang của Thương Ngạn đảo qua, cả đám sôi nổi giải tán.

Khi Tô Mạc Mạc nghe tin chạy ra, người trên hành lang đã biến mất sạch sẽ.

Nam sinh dựa vào cửa sổ cảm nhận được, nghiêng người trông qua.

“Tạm biệt xong rồi?”

Trên mặt anh là ý cười rời rạc không chút để ý, không nhìn thấy sự giận dữ nào.

Nếu không phải vừa nghe mấy học sinh trong lớp nói Thương Ngạn giáo huấn Văn Tố Tố, bộ dáng như sắp đánh người, trong lòng Tô Mạc Mạc còn cho rằng mình nghe nhầm rồi.

Cô do dự bước lên.

“Anh vừa.....”

Thương Ngạn dừng chân, xoay người, buông mắt nhìn cô, “Làm sao vậy?”

Tô Mạc Mạc đi theo bên cạnh anh, chậm chạp đi theo dòng người xuống lầu.

Vừa đi, cô gái vừa nhỏ giọng nói: “Em vừa nghe bọn họ nói..... Nói anh động tay với Văn Tố Tố.”

Thương Ngạn lười biếng mà “ừ” một tiếng, “Coi như là vậy đi.”

Sau đó, anh nghiêng người, “Không phải lần trước ở thư viện, em đã nhìn thấy rồi à.”

Tô Mạc Mạc đắn đo nhíu mày, giọng nói do dự, “Lần sau..... Đừng như vậy.”

“Em sợ anh?”

“..... Không phải.”

Tô Mạc Mạc thấp giọng lầm bầm, “Anh cũng đâu có đánh em.”

Thương Ngạn ngẩn ra. Anh lập tức mỉm cười, ra vẻ nguy hiểm đề thấp giọng, cúi đầu, “Sao em biết là anh sẽ không? Em quên lời của anh rồi sao, dám phản bội thầy thì sẽ đánh gãy chân đó?”

Tô Mạc Mạc trềnh trềnh hai giây, ngẩng mặt.

Tròng mắt đen nhánh nhìn nam sinh không chớp mắt.

“Anh nữa à.”

“.....”

Thương Ngạn nghẹn họng.

Xưa nay chưa từng có.

Sau một hồi lâu, bỗng dưng anh thấp giọng cười phá lên, xoay mặt đi, chưa hết giận mà duỗi tay xoa mái tóc dài của cô gái — —

“Em được lắm..... Nhóc con, có phải bây giờ em đang cảm thấy mình đã ăn sạch anh rồi không?”

Tô Mạc Mạc bị xoa nên hơi bực, né tránh anh.

Trái tim Thương Ngạn mềm nhũn vì thần thái và dáng vẻ vừa rồi của cô gái, anh cúi cặp mắt chứa ý cười hỏi cô:

“Nếu đã không sợ thì tại sao lại không nên như vậy?”

Tô Mạc Mạc thở dài không tiếng động.

“Vì bọn họ sẽ nói anh bắt nạt nữ sinh.”

“?”

“Truyền qua nhiều người, bọn họ sẽ nói anh đánh nữ sinh.” Miệng lưỡi Tô Mạc Mạc rất nghiêm túc: “Nam sinh đánh nữ sinh, mặc kệ là ai sai, chắc chắn người không rõ chuyện sẽ trách nam sinh.”

“Không sao cả.”

Thương Ngạn lưỡi biếng cười.

“Anh không có nguyên tắc không đánh nữ giới.”

“.....”

Tô Mạc Mạc không tán đồng nhìn anh.

Thương Ngạn hí mắt, “Thế nào, chẳng lẽ sau này khi có phụ nữ bất nạt em, anh đây sẽ phải vì nguyên tắc chó má đó mà khoanh tay đứng nhìn ư?”

Tô Mạc Mạc ngơ ngẩn, cô hời hợt, nhíu mày và nghiêm trang nói: “Thương Ngạn, anh không được nói tục.”

Tô Mạc Mạc: “Sư phụ hút thuốc, uống rượu, còn nói tục, không phải là sư phụ tốt.”

Thương Ngạn không nhịn được bật cười.

Thừa dịp tan học, xung quanh còn im ắng, Thương Ngạn nhìn khắp nói — — hành lang dài không một bóng người.

Anh dừng chân, chống tay lên trước mặt cô gái.

“Bộp”.

Đường đi bị một cánh tay ngăn lại.

Tô Mạc Mạc dừng bước, xoay đầu, vô tội ngược mặt: “.....?”

Thương Ngạn khom người.

Hai mắt anh đen như mực, khóe miệng khẽ cong, cười như không cười.

“Như vậy là không phải sự phụ tốt?”

Tô Mạc Mạc chần chờ hai giây, vẫn là thành thật, cẩn thận quật cường gật đầu, “Ừm.”

Thương Ngạn lại cúi người, tầm mắt dừng trên cánh môi hơi nhạt của cô gái.

Hô hấp nóng rực áp xuống.

Giọng anh khàn khàn.

“..... Vậy thế này thì sao.”

Hết chương 59

—

Đăng để mọi người đọc trong lúc chờ đón giao thừa (nếu có:))

#xanh

Chương 60: Nhìn thấy

Tải ebook: dtv-ebook.com

“VẬY THẾ NÀY THÌ SAO.”

Trong lúc nói, gương mặt anh tuấn đó ngày càng phóng đại trước mắt, khoảng cách giữa hai người được kéo gần. Trên sống mũi cao thẳng, làn da trắng trẻo càng làm cái bóng do lông mi tạo ra thêm rõ ràng, mi mắt cong cong, dường như có thể đếm được số lượng từng sợi.

Hơi thở tuôn ra từ cánh mũi nóng rực, tạo ra sự lưu luyến và ái muội giữa hai người.

Đến khi một chuỗi tiếng bước chân truy đuổi vọng đến, Tô Mạc Mạc bỗng đứng hoàn hồn.

Cô gần như ngã xồm xuống theo bản năng.

— —

Trước mặt Thương Ngạn trống không. Anh buông mắt, thấy cô gái bên ng ỡ thụt người xuống, chui ra từ khe hở giữa tay anh và bức tường.

“Xuất, xuất phát..... Xuất phát, sắp tr ỡ r ỡ.”

Cô gái mang theo giọng nói mềm mại chưa hết run, bước đi theo hình chữ Z r ỡ biến mất ở c ầu thang.

Thương Ngạn tr ầm mặc r ỡ mắt.

Năm giây trước.

Anh xác định mình chỉ muốn chọc nhóc con nhà mình thôi.

Ba giây trước.....

Đại khái, khi đó anh đã không chắc rằng tư duy của mình có còn ý thức được “mình” nữa hay không.

Ma xui quỷ khiến.

Thương Ngạn cười nhạt, giơ tay xoa mặt, xoay người và đi xuống lầu.

Bây giờ anh thật sự không biết mình có thể chịu đựng thêm bao lâu nữa.....

*

Bốn người của tổ máy tính tập trung ở cửa Đông của Tam trung, đi đến nơi trước giáo viên phụ trách Hoàng Kỳ Thịnh, cả nhóm ng ỡ vào hai chiếc xe riêng do Thương Ngạn gọi, chạy đến ga tàu hỏa của thành phố C.

Trên đường, Ngô Hoàng Bác ng ỡ sau xe còn đang oán giận: “L ần này trường kì thật đấy, mấy cuộc thi nhỏ trước kia đầu ng ỡ mấy bay, sao giải đấu quan trọng l ần này lại cho chúng ta đi bằng xe lửa thế?”

“.....” Loan Văn Trạch trầm mặc suy tư gì đó.

“Lão Loan, cậu nghĩ gì thế?”

Loan Văn Trạch hoàn hồn, cười cười, “Không có gì. Nhưng mà l ần này chúng ta xuất phát trước một ngày, đừng sốt ruột, cứ từ từ, chậm mà chắc.”

“Cũng đúng.”

Tới nhà ga, lúc lấy vé xe, Ngô Hoàng Bác ng ẩng ng ẩng cả người.

Ngô Hoàng Bác xem vé thêm l ần nữa, ló qua xác định của Loan Văn Trạch tiếp r ỡ mới khiếp sợ chuyển sang Thương Ngạn: “Ngạn ca, hai người lấy vé xe r ỡ ư!?”

Thương Ngạn vừa lấy vé của nhóc con nhà mình xong, nghe vậy lườm biếng ngó cậu ta một cái.

“U.”

Kinh ngạc dưới đáy mắt Ngô Hoàng Bác chuyển sang hưng phấn.

“Toa thương gia đó! Lần này trường học hào phóng như vậy ư!? Từ thành phố C đến thành phố A, vé thương gia cấp cao là gần 2000* một tấm! Đây là giáo viên tài vụ nào phê chuẩn vậy, tôi muốn ôm đùì thầy ấy gọi ba a a a.....”

*(~6 666 666 VNĐ)

Thương Ngạn ngược mắt, thần thái lười nhác liếc cậu ta.

“Gọi đi.”

Ngô Hoàng Bác: “.....?”

Thương Ngạn: “Tôi phê đấy.”

Ngô Hoàng Bác: “????”

Thương Ngạn không tiếp tục để ý đến cậu ta nữa, anh xách ba lô của mình và Tô Mạc Mạc, xoay người kéo cô đi đến con đường VIP chuyên dụng.

Ngô Hoàng Bác đằng sau hời hợt, “á” một tiếng rồi đi theo — —

“Cha Ngạn a a a tôi yêu cậu cha Ngạn!!”

“.....”

Người ở ga tàu rất đông đúc, ai ai cũng ngoái đầu lại xem.

Thương Ngạn đi đằng trước cứng người, càng thêm nắm chặt cô gái bên cạnh, bước chân cũng nhanh hơn.

Tô Mạc Mạc đi kế anh, không khỏi cười khẽ, muốn quay đầu lại nhìn Ngô Hoàng Bác nhưng lại bị túm về.

“Giả vờ không quen biết.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Thương Ngạn: “Lời tuyên bố dựa trên kinh nghiệm.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Sự thật chứng minh, kinh nghiệm của Thương Ngạn là đúng.

— —

Từ đường đi của khách VIP đến phòng đợi VIP, chuyện đầu tiên Ngô Hoàng Bác làm sau khi đặt ba lô xuống là nhào vào khu cung cấp thức ăn nhẹ và đồ uống ở đó.

Ngô Hoàng Bác dùng cái ly to nhất rót coke, ôm thêm một hộp thịt bò viên quay lại, cậu ta hưng phấn hết như cá mập mấy trăm cân thấy máu vậy.

— —

Thực tế cũng không khác lắm.

“Tiểu Tô, cậu ăn gì không, tôi lấy cho cậu!”

“.....”

Không để Tô Mạc Mạc yên chuyển từ chối, Thương Ngạn đã mặt không cảm xúc kéo cô lại phía mình.

“Nhóc con nhà tôi không ăn đồ ăn vặt.” Anh quay người nhìn Tô Mạc Mạc, “Không tốt cho sức khỏe, nói không chừng còn ảnh hưởng đến khả năng tăng chiều cao.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Lúc này Ngô Hoàng Bác mới tiếc nuối bước xuống sân khấu.

Bốn người tới không quá sớm nên chỉ ngồi tại phòng chờ VIP khoảng hai mươi phút là được chị phục vụ xinh đẹp nhắc nhở, xách đồ đạc đi đến đường VIP chuyển dụng để kiểm vé.

Vài phút sau. Bốn người thuận lợi lên tàu.

Bọn họ ngồi ở toa số 1, liền với phòng đi đầu khiến nên chỉ dài bằng một nửa toa xe bình thường.

Trong toa có năm chỗ ngồi.

Hàng đầu tiên là hai cái ghế đơn hình quả trứng một trái một phải, hàng thứ hai là một cái ghế lẻ hình tròn và một ghế đôi.

Dựa theo sắp xếp, Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn không khéo được phân vào hai cái ghế đơn ở hàng đầu tiên.

Còn Loan Văn Trạch và Ngô Hoàng Bác.....

Thương Ngạn nhíu mày, ánh mắt dờn xuống phía sau.

Ngô Hoàng Bác vừa hưng phấn và mới lạ nhìn xung quanh toa xe, vừa nói gì đó với Loan Văn Trạch bên cạnh, hai người chuẩn bị cùng nhau ngồi xuống ghế đôi kia.

Thương Ngạn cong khóe môi, đi qua đó.

“Ghế đơn cho các cậu, lên trước đi.”

Ngô Hoàng Bác sừng sốt, kích động ngẩng đầu lên: “Cha Ngạn, sao hôm nay cậu tri kỉ thế — — tri kỷ đến mức làm tôi hơi bất an!”

Thương Ngạn nheo mắt, uy hiếp.

“Có đi hay không?”

“Đi đi đi đi đi — —”

Ngô Hoàng Bác liên tục đáp, gấp gáp xách ba lô lên rồi chạy đến hàng đầu tiên.

Loan Văn Trạch chậm một bước, đứng lên, biểu cảm có chút phức tạp nhìn qua Thương Ngạn.

Nhưng cậu ta cũng không nói gì, nhường vị trí lại cho hai người.

Thương Ngạn vừa lòng. Anh xoay người nhìn cánh cửa bên kia, Tô Mạc Mạc đang đứng đó thần thờ nhìn ngoài cửa sổ xe.

Không biết đang nghĩ gì.

“Nhóc con.”

Anh thấp giọng, kéo lại lực chú ý của cô gái, giơ tay với cô, “Lại đây.”

Từ khi ra khỏi cổng trường, Tô Mạc Mạc yên lặng lạ thường, lúc này cũng không nói lời nào, chậm chạp đi u.

“Sao vậy,” Thương Ngạn rũ mắt nhìn cô, giữa mày nhíu lại, “Không thoải mái?”

Tô Mạc Mạc lắc đầu, nói nhỏ, “..... Không có.”

Cô nghĩ ngợi, cô chậm rãi giải thích để Thương Ngạn khỏi lo lắng: “Em không hay, không hay đi xa, hơi không quen. Cảm thấy rất..... Xa lạ.”

Thương Ngạn hiểu rõ.

“Duỗi tay.”

Anh buông mắt, nhàn nhạt nói.

“.....”

Tô Mạc Mạc hơi giật mình, khó hiểu nhìn Thương Ngạn, nhưng vẫn nghe lời vươn tay ra.

Thương Ngạn bắt lấy bàn tay cô, kéo lại, ấn lên xương quai xanh của mình.

Đầu ngón tay cô gái lạnh lẽo tiếp xúc với làn da ấm áp tương phản, thậm chí duren như chỗ chạm nhau còn nóng lên.

Nhiệt độ đó lan đến tận gò má Tô Mạc Mạc.

Cô xấu hổ khó hiểu nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn cong môi, “Nhắm mắt lại.”

“.....” Tô Mạc Mạc làm theo.

“Cảm nhận được gì?”

“.....”

Thị giác không hoạt động, độ nhạy cảm của xúc giác và thính giác tăng lên vài lần.

Dưới đầu ngón tay, trái tim nảy đập vừa bị cô xem nhẹ gần như hòa cùng một nhịp với trái tim cô.

Tô Mạc Mạc bỗng dựng mở bừng mắt.

Ngón tay trắng nõn rút lại, đồng tử đen nhánh xẹt qua tia hoảng loạn và xấu hổ.

Thương Ngạn rũ mắt nói.

“Bây giờ còn xa lạ không.”

Tô Mạc Mạc mím môi, gương mặt ửng đỏ.

Thương Ngạn thấp giọng cười.

“Sau này bất kể em đi đến đâu, thứ đang nảy đập này sẽ mãi ở cạnh em. Có nó ở đây, không cần biết em trong hoàn cảnh nào, em không bao giờ cảm thấy xa lạ hay bất an nữa.”

“.....”

Cô gái chậm rãi cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

“Anh sẽ ở cạnh em mãi mãi sao?”

“Ừ.”

“Lúc nào em cũng có thể sờ được sao?”

“.....”

Thương Ngạn nhướn mày.

“.....!”

Cô gái bỗng đứng hoàn hồn, gương mặt trắng nõn lập tức đỏ bừng vì ghen, “Em em em không không có ý đó, em chỉ căng thẳng do thi đấu — —”

Thương Ngạn không nhịn được bật cười.

Anh nhắc tay, nắm nhẹ cằm cô, ngăn cản lời nói hoảng loạn của cô.

Một tay Thương Ngạn chống ghế ngã, cúi người xuống ngang mặt cô, đôi môi mỏng khẽ nhếch.

“Ừ, bất kể lúc nào, anh cũng sẽ ở cạnh em.”

“.....”

“Cũng bất kể khi nào, cũng mặc cho em sờ.” Thương Ngạn thấp giọng cười th âm, “Đây chính là đặc quyền sư phụ cho một mình em, nhóc con, phải thật quý trọng, tốt hơn là nên lợi dụng nó đi.”

“.....!”

*

Từ thành phố C đến thành phố A nơi tổ chức giải đấu LanF, khoảng cách rất dài, tuy ng ỡ tàu hỏa cao cấp nhưng toàn bộ hành trình cũng kéo dài gần bảy tiếng.

Tàu hỏa chạy rất vững, bên trong toa thương gia lại rất im ắng, ánh mặt lợt qua tán cây chiếu vào cửa sổ xe, vẽ nên một t ầng ấm áp say lòng người.

Ghế dựa được đi ầu chỉnh thành kiểu ghế dựa nghiêng để nằm, nhanh chóng khiến cô gái mơ màng muốn ngủ. Đi ầu nhỏ tựa trên gối mềm, thỉnh thoảng còn nghiêng sang bên cạnh một chút.

Thương Ngạn ng ỡ cạnh nhìn trong chốc lát, cuối cùng vẫn duỗi tay giữ đi ầu cô, khi ng ỡ vào giữa hai ghế, anh không nhịn được cười khẽ.

Động tĩnh này cũng làm cô gái đang nửa tỉnh nửa mơ kinh ngạc thức giấc.

Trong mắt cô tràn đi ầy sự mông lung, xoay đi ầu qua, dời mắt từ cánh tay vừa đỡ đi ầu cô lên khuôn mặt Thương Ngạn.

“Em..... Ngủ à?”

Thương Ngạn cúi người áp sát, thay cô nhấn cái nút bên cạnh.

“Chỉnh thành nằm thẳng r ỡ đây, em ngủ đi.”

“Nhưng.....”

“Anh sẽ đánh thức em trước bữa tối.”

“.....”

Thật sự buồn ngủ rất khó nén, Tô Mạc Mạc gi ầy gi ụa trong lòng vài gi ây, ghế dựa được chuyển sang giường ngủ và khoang xe ấm áp thúc giặc

cô mơ màng sắp ngủ.

Cô gái co chặt bờ vai mỏng, lông mi chớp chớp vài lần, cuối cùng khép lại, nặng nề say giấc.

Thương Ngạn đứng dậy, đi đến cánh cửa cách âm ở toa xe, nhờ tiếp viên đứng ở toa thương gia đem qua hai tấm chăn sạch sẽ rồi quay vào toa xe.

“Ngạn ca, Tiêu Tô ngủ à?”

Ngô Hoàng Bác thấp giọng hỏi.

“Ừ.”

Thương Ngạn đáp nhỏ, thấy Ngô Hoàng Bác đã quay lại thì mới đi đến cạnh Tô Mạc Mạc.

Anh đặt một tấm thảm trong tay lên ghế mình, gấp cái còn lại làm đôi rồi đắp lên chân Tô Mạc Mạc, thuận tiện giúp cô thay dép lê mềm mang theo.

Thương Ngạn gấp cái còn lại làm đôi y hệt rồi đắp lên phần thân trên của cô gái.

Trong lúc cúi người chỉnh lại góc chăn cho cô gái, Thương Ngạn bỗng đứng đứng hình.

Cảm xúc trong mắt anh tối đi.

Cô gái lặng lẽ ngủ, làn da trắng nõn cực kì mịn màng, ở khoảng cách gần như thế, ngay cả mạch máu nhợt nhạt dưới da cũng có thể thấy được. Lúc này, con ngươi đen nhánh của cô bị che khuất, lông mi dày như cây quạt nhỏ trên mí mắt. Cánh mũi cao thẳng, đường cong ở chóp mũi mượt mà mềm mại, cánh môi nhạt màu nổi bật, làm người ta không nhìn được muốt.....

Trước khi kịp suy nghĩ, lòng bàn tay Thương Ngạn đã vượt khê cánh môi non mịn của cô gái.

Không biết có phải vì ngủ quá sâu hay không, cô gái đang ngủ không những không thức giấc mà còn vô thức cọ vào lòng bàn tay anh.

Ngọn lửa vô hình bùng lên trong con người tối đen, ngọn lửa đen lập tức tràn đầy trong mắt.

Thương Ngạn chớp mắt, cặp mắt thâm trầm đến mức có thể hút người.

Dường như bị mê hoặc, anh cần lòng không đậu chậm rãi cúi người về phía trước.

Một tiếng “bộp” vang lên sau tai.

Có lẽ là tiếng đồ vật rơi xuống đất.

Như bị ma xui quỷ khiến, Thương Ngạn cũng không quay đầu lại.

Anh chỉ đứng trệt trong chớp mắt rồi cúi người xuống lần nữa.

Một giây trước khi hai cánh môi chạm vào nhau, anh vẫn thay đổi ý định — — môi mỏng hơi dịch chuyển, khê hôn lên chớp mũi cô gái.

Chạm vào rồi nhanh chóng tách ra.

Thương Ngạn bình tĩnh vững vàng quay người.

Vẻ mặt Ngô Hoảng Bác như bị sét đánh, trợn mắt há mồm nhìn Thương Ngạn.

“Cha..... Cha Ngạn..... Cậu vừa, cậu vừa mới..... Làm gì thế.....”

Sau khi hồi thần, những âm cuối của lời này cũng như biểu cảm của chủ nhân nó — —

Hoảng sợ đến vặn vẹo.

Hết chương 60

#xanh

Chương 61: Phòng đôi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Không chờ Thương Ngạn mở miệng, Ngô Hoằng Bác đã biểu cảm nhưc
nhối tự tiến vào trạng thái thôi miên chính mình:

“Nhất định là tôi nhìn lầm rồi.....”

“Đúng vậy, nhất định là tôi nhìn lầm rồi, tư tưởng con người của tôi
sao lại không thuần khiết như thế, tôi cần phải tỉnh táo.....”

“Sao Ngạn ca có thể là loại người này chứ, đúng không.”

“Đúng vậy, bọn họ là thầy trò đấy, không có khả năng, không có khả
năng.....”

“.....”

Mất thấy nếu mình mà không lên tiếng, tuyến thủ Ngô Hoằng Bác của
tổ có thể sẽ hỏng mất, còn ảnh hưởng đến cuộc thi, hơn nữa một đi không
trở lại trên con đường tâm thần phân liệt.....

Thương Ngạn quyết định đại phát từ bi.

Anh bình tĩnh tiện tay cầm một cái gối nhẹ trên ghế dựa, thông thả đi
qua.

“Cậu thấy được gì?”

“.....” Bên kia, này giờ Loan Văn Trạch vẫn đeo tai nghe, ng ồi trên
ghế dựa đọc giáo trình lập trình, lúc này dư quang thoáng thấy Thương
Ngạn xuất hiện, cậu ta không khỏi tò mò tháo tai nghe.

Nhìn Thương Ngạn đang đến gần, Ngô Hoằng Bác nịnh nọt, cười
gượng, “Tôi..... Tôi nhìn lầm rồi.....”

Thương Ngạn nhướn mày, cười như không cười.

“Nhìn l`âm cái gì?”

Ngô Hoàng Bác do dự nhìn Loan Văn Trạch.

Loan Văn Trạch hoàn toàn không biết gì hết: “.....?”

Ngô Hoàng Bác c`ầu cứu không được, quay đầu lại: “Tôi thấy Ngạn ca cúi đầu như muốn, muốn..... Muốn hôn Tiểu Tô của nhóm tôi.....”

Loan Văn Trạch đang nhìn: “.....”

Tạm dừng hai giây, Loan Văn Trạch yên lặng đeo lên tai nghe của mình, quay lại, tập trung chăm chú nhìn màn hình.

Hệt như vừa r`õ chỉ là cậu ta mộng du vậy.

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Tình cảm anh em sống chết có nhau đầu r`õ!”

Loan Văn Trạch không nghe thấy.

Ngô Hoàng Bác nhăn mặt quay đầu, nhìn Thương Ngạn càng ngày càng đến gần mình, đành phải nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục cười gượng: “Cha, cha Ngạn, tôi biết tôi nhìn l`âm r`õ, Tiểu Tô là học trò của cậu..... Trò đùa này của tôi thật quá đáng, lần sau tôi sẽ tuyệt đối không làm nữa, thật đó, tôi thề”

Ngô Hoàng Bác dựng ba ngón tay.

Thương Ngạn dừng lại trước người cậu ta.

Nam sinh cúi đầu, ý cười cực mỏng, anh rũ mi mắt và cười nhạt.

“Cậu không nhìn l`âm.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Thương Ngạn: “Vừa rồi là tôi muốn hôn em ấy.”

Ngô Hoàng Bác: “????”

Thương Ngạn: “Hôn nữa tôi đã muốn làm vậy từ lâu. Vừa nãy cậu thấy chỉ là một trong vô số lần mà thôi.”

Ngô Hoàng Bác: “?!!”

Sắc mặt Ngô Hoàng Bác nghẹn đến đỏ bừng, đến khi da mặt sắp thành màu xanh tím, cậu ta mới há mồm — —

“Cha Ngạn, sao cậu có thể đối xử với Tiểu — — ưm ưm ưm.....”

Những âm còn dư lại, Thương Ngạn đã sớm có chuẩn bị che lại, đè thẳng Ngô Hoàng Bác xuống ghế.

Thương Ngạn: “Đừng ồn.”

Thương Ngạn: “Em ấy còn đang ngủ.”

Ngô Hoàng Bác: “Ưm ưm ưm.....”

Thương Ngạn buông tay ra, đi đến một góc khác.

Ngô Hoàng Bác hít một hơi thật sâu, mặt tím rần, nói: “Cha Ngạn muốn..... Muốn giết người diệt khẩu.....”

Thương Ngạn cười nhạt, lười phản ứng lại cậu ta.

Ngô Hoàng Bác thanh giọng, “Hôn nữa Tiểu Tô của chúng ta là học trò của cậu, sao cậu có thể xuống tay với học trò của mình chứ!”

“.....”

Dưới ánh mắt lên án của Ngô Hoàng Bác, Thương Ngạn chổng ghê đứng gậy, nheo mắt và khom người xuống.

“Học trò tôi nuôi làm sao có thể thành Tiểu Tô của các cậu?”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác ghen khuất nói: “Vây, dù vậy..... Là học trò của cha Ngạn, hai người là thầy trò, làm sư phụ, sao có thể nhớ thương học trò chứ!”

Thương Ngạn cong môi.

Anh lười biếng cười, không chút để ý nói.

“Cậu không thấy, tình yêu thầy trò cấm kỵ..... Nghe càng kích thích sao.”

Ngô Hoàng Bác: “????????”

Thương Ngạn không để ý đến bộ dạng như bị sét đánh của Ngô Hoàng Bác, anh vui vẻ thoải mái đứng thẳng người dậy.

Ngô Hoàng Bác kêu rên: “Ngạn ca, cậu không phải người — —”

“Cậu phát hiện quá muộn.”

Thương Ngạn rời đi không quay đầu lại.

*

Bốn người đến thành phố A vào hơn bảy giờ tối.

Đi ra từ cổng trạm tàu hỏa lớn nhất thành phố A, màn đêm đen tuyền rộng lớn, máy bay với đuôi đèn màu đỏ xẹt qua chân trời. Dưới đất, các tòa nhà làm từ sắt thép cao chọc trời san sát nhau, các ngọn đèn sáng trưng, vầng trăng tròn và các vì sao cũng trở nên ảm đạm. Cả thành phố như cự thú ngủ đông lờm chờm đá trên lưng, đường cong mênh mông.

Khi bước ra ngoài, bốn người không hẹn mà cùng dừng chân.

Ngô Hoàng Bác cảm khái nói: “Đây là thành phố tôi muốn đến nhất, không ngờ rằng sẽ trở thành hiện thực nhanh như vậy. Haiz, lão Loan, tôi nhớ trường cậu muốn vào nhất cũng ở đây phải không!”

“Ừ.” Loan Văn Trạch nặng nề đáp, hiển nhiên cũng có chút kích động.

Ngô Hoàng Bác quay đầu nhìn Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc.

“Cha Ngạn, bây giờ chúng ta làm gì đây?”

“..... Ban tổ chức giải đấu đã đặt khách sạn cho chúng ta, gọi xe qua đó đi.”

Thương Ngạn nhàn nhạt nói.

Thấy hứng thú của Thương Ngạn không cao, đề nghị vừa nghĩ ra của Ngô Hoàng Bác cũng nuốt lại.

Bốn người cùng ngồi một chiếc taxi, lái đến khách sạn.

Ngô Hoàng Bác với trọng lượng nặng nhất bị ném vào ghế phụ. Thương Ngạn và Loan Văn Trạch ngồi ở vị trí cạnh cửa xe, Tô Mạc Mạc ngồi ở chỗ rộng nhất ngay giữa.

Thấy cặp chân khó khăn để đó của nam sinh bên trái, Tô Mạc Mạc đắn đo một chút rồi nói.

“Sư phụ, anh ngồi xích qua đây một chút đi, không sao đâu.”

“..... Có sao!”

Trên ghế phụ, giọng Ngô Hoàng Bác lớn đến mức làm tài xế run lên.

Tài xế hồi thần, tức giận nói: “Thằng nhóc này, gào to như thế làm gì? Biết tay lái của chú đang nắm bao nhiêu mạng người không? Lỡ cậu dọa tôi làm mọi người xảy ra chuyện thì làm sao?”

Ngô Hoàng Bác cúi gầm mặt ăn mắng, còn phải nhận lấy ánh mắt âm u xen lẫn ý cười từ hướng nào đó ở ghế sau.

Vất vả lắm mới nghe mắng xong, Ngô Hoàng Bác mới ngoái lại, tận tình khuyên nhỏ:

“Tiểu Tô, ra bên ngoài không thể nào thiếu cảnh giác như vậy, thứ gọi là biết người biết mặt không biết lòng .....” Cậu ta nói th âm, “Sao cậu biết là người ng ỡ bên cạnh là con người hay là c ần.....”

Mấy chữ sau không thể nói ra do ánh mắt uy hiếp bên cạnh.

Cả người Ngô Hoàng Bác lạnh toát, cứng ngắc quay về

Tô Mạc Mạc không hiểu gì từ nãy giờ, đợi một lát mới vọng qua Thương Ngạn: “..... Sư phụ?”

Thương Ngạn buông mắt, “Đừng để ý đến cậu ta.”

“..... Ồ.”

Ngô Hoàng Bác ng ỡ đằng trước vô cùng đau đớn.

Cảnh đêm ở thành phố A thật xinh đẹp, cũng rất ph ần hoa, cả khung cảnh như được đèn dầu họa lên, xinh đẹp sáng chói, cũng vô cùng kì lạ. Tô Mạc Mạc nhìn những chiếc xe như nước lửa hòa nhau ngoài cửa sổ, trong mắt cô cũng phản chiếu những vệt sáng loang lổ.

Nhưng cảnh đêm như vậy, nếu trong một thời gian mà vẫn thế, thời gian sau cũng không thay đổi — — thì có đẹp cũng vô dụng.

Tô Mạc Mạc nhìn biển quảng cáo di chuyển từ tầm mắt bên trái đến giữa suốt mấy phút, cô hơi khó chịu lắm lắm:

“Chùng nào mới đến vậy.....”

Một tay Thương Ngạn đặt lên cửa sổ xe, hơi ngửa đầu nghỉ ngơi.

Anh nghe thế, nhấc mí mắt lên, liếc qua quang cảnh ngoài cửa sổ.

“Lộ trình chừng năm sáu phút, nhưng bây giờ kéo dài chắc khoảng hai mươi phút.”

Giọng nam sinh lười nhác nhạt nhẽo, nhưng lúc này, trong khoang xe kín mít càng thêm vài phần hấp dẫn và quyến rũ.

Trong lúc Tô Mạc Mạc còn đang giật mình, tài xế ở ghế trước ngạc nhiên tiếp lời: “Tên nhóc này giỏi đấy, rất quen đường, chú còn tưởng các cậu đến từ nơi khác đấy.”

Ngô Hoàng Bác ng ỡ cạnh cuối cùng cũng kiếm được chuyện, lén nhìn qua Thương Ngạn phía sau.

Thấy anh đang khép hờ mắt, cậu ta cười với tài xế: “Mấy người bọn con đều từ nơi khác, nhưng vị ng ỡ sau là người thành phố A.”

Nghe vậy, Tô Mạc Mạc kinh ngạc nhìn Thương Ngạn.

“Anh cũng là người ở đây sao?”

“.....”

Thương Ngạn nhấc mắt, con người tối đen nhìn cô, không nói lời nào.

Ngô Hoàng Bác ng ỡ đằng trước hờn hờ giải thích — —

“Tiểu Tô, cậu không biết à? Sự phụ của cậu chính là công tử xuất thân từ thành phố A chính cống, còn bị chủ nghĩa tư bản ở phương Tây tiêm nhiễm vào đầu suốt mấy năm, không biết sau khi về nước đầu óc bị gì mà chạy đến thành phố hạng hai của chúng ta học cấp.....”

Ngô Hoàng Bác đột ngột im bật.

Một lát sau, cậu ta chậm nửa nhịp ghé vào ghế dựa, cả đầu đầy dấu chấm hỏi.

“Không phải, cậu vừa nói.....‘cũng là’, từ ‘cũng’ này, ‘cũng’ là chỉ ai vậy?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Vừa nãy là do cô quá mức kinh ngạc nên mới không cẩn thận thốt ra những tâm tư phức tạp được cẩn thận giấu kín bấy lâu nay.

Đang lúc Tô Mạc Mạc không biết nói sao, người bên cạnh thông thả giải vây giúp cô — —

“Đừng nói nhảm, nhức đầu.”

“.....”

Ngô Hoàng Bác ấm ức xoay về

Quả nhiên, hai mươi phút sau, taxi dừng ở dưới lầu khách sạn.

Khách sạn này là khách sạn tư nhân tầm trung, kim chủ ở đây vô cùng hào phóng, trực tiếp bao một khúc ngay đoạn đường trung tâm thành phố A.

Tiến vào, bốn người Tô Mạc Mạc liền thấy được áp phích tuyên truyền của giải đấu LanF.

Hiển nhiên tiếp tân của khách sạn cũng luyện được năng lực nhìn mặt đoán ý.

Vừa chú ý đến vẻ ngoài của nhóm Tô Mạc Mạc, một người trong đó lộ ra nụ cười xán lạn.

“Các vị là học sinh đến tham gia giải đấu LanF đúng không?”

“Ừ.”

Thương Ngạn lấy lại ba lô của Tô Mạc Mạc mà cô khẳng khẳng muốn tự đeo, nghe vậy không chút để ý ngẩng đầu đáp.

Hai nhân viên tiếp tân nữ trước quầy bị kinh diễm một đợt, vài giây từ khi nam sinh cách mấy mét đi đến quầy tiếp tân, cả đại sảnh đều vô cùng im ắng.

Cũng có thể là im lặng thả mấy trái tim màu hồng phấn.

— —

Ngô Hoàng Bác thấy hai người phụ trách là phái nữ trước quầy sau khi hoàn hồn, tươi cười trên mặt càng thêm tươi rói, cậu ta không khỏi liếc mắt với Loan Văn Trạch.

Hai người thấy được vẻ quả nhiên và bất đắc dĩ giống nhau trong mắt cả hai.

“Mời đến đây đăng kí trường học của các vị, họ tên và cách thức liên lạc.”

Cô gái trước quầy nói khẽ.

Tô Mạc Mạc cau mày nghĩ.

Có thể là giọng không được tốt.

Sau khi đối chiếu thông tin, nhân viên trước quầy lưu luyến đưa hai tấm thẻ phòng cho Thương Ngạn.

“Mỗi nhóm dự thi chỉ có hai phòng?”

Thương Ngạn cầm thẻ trong tay, nhướn mày hỏi.

Chị phụ trách tiếp đãi đỏ mặt gật đầu, “Đúng là như vậy, đây là do ban tổ chức sắp xếp, dựa theo số người phân chia giường ngủ..... Nhưng thấy trong nhóm của ngài có nữ giới, nên tôi đã đổi một phòng trong đó thành phòng có gian trong cho ngài rảnh ạ.”

Chị trước quầy nói xong, còn có chút ngượng ngùng liếc qua Thương Ngạn một cái.

“Vậy có phòng trống nào chưa đặt không?”

“Xin lỗi, đã phân đủ số rồi ạ.”

“.....”

Thương Ngạn nhíu mày, lập tức xoay người nói: “Đem hành lý lên phòng trước đi.”

Lúc này bốn người mới rời đi.

Giọng nói dịu dàng của chị gái trước quầy truyền đến từ phía sau ——

“Quý khách đi thông thả.”

“.....”

Đến trước thang máy, Ngô Hoằng Bác không nín được nữa, phụt cười một tiếng.

Loan Văn Trạch bên cạnh cũng có chút buồn cười.

Tô Mạc Mạc chưa rõ mọi chuyện, tò mò mà nhìn Thương Ngạn, “Sao bọn họ lại cười?”

“.....”

Thương Ngạn lãnh đạm nhìn lướt qua hai người.

Hiện tại Ngô Hoằng Bác đang hoàn toàn chìm đắm trong trò vua, không hề chú ý đến lưỡi dao sắc bén bên cổ mình.

Cậu ta ôm bụng cười nói: “Tiểu Tô, sự phụ cậu sống cũng không dễ gì, người ta quệt thẻ, cậu ấy quệt mặt —— cậu có nghe ra ý của chị gái lúc này không, bình thường là đưa hai phòng riêng, thật ra là nhìn mặt mũi của sự phụ cậu nên mới đổi một trong hai cái thành phòng có gian trong!”

Nói đoạn, Ngô Hoằng Bác không biết sống chết tiếp tục cọt nhả ——

“Aiz, Ngạn ca, mau cho chúng tôi xem đi, lần này chị gái tiếp tân thoát nhìn tương đối hàm súc đó có để lại tờ giấy nhỏ ghi dãy số của chị ấy trong phòng cậu không thể?”

“Dãy số..... Tờ giấy nhỏ?”

Tô Mạc Mạc càng không hiểu.

Ngô Hoàng Bác đi ngang qua cô lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

“Đúng vậy, lần trước chúng tôi đi thi đấu, này lão Loann, là lần trong tỉnh đó đúng không? Dù sao cũng là lần Ngạn ca đi lấy thẻ phòng, chị tiếp tân kia còn đưa cậu ấy tờ giấy nhỏ ghi dãy số và thời gian nữa.”

Tô Mạc Mạc: “Dãy số gì?”

“Chắc là số phòng, số điện thoại gì đó. Mặc cười nhất là Ngạn ca vừa c àn là quảng li ền tờ giấy đó, kết quả là tối đó, chị tiếp tân kia còn đến phòng Ngạn ca a ha ha ha ha.....”

Ngô Hoàng Bác hết sức vui vẻ, nước mắt cũng sắp chảy ra:

“Vì vậy, Tiểu Tô, thế giới rất lớn, đặc biệt là người đã thành niên như Ngạn ca, xã hội của bọn họ cực kì đen tối dơ bẩn, không phải là thứ mà mấy cô gái thuần khiết đáng đến. Nghe Ngô ca khuyên một câu, rời xa Ngạn ca, giữ mình trong sạch, dính bùn mà không.....”

“Đinh”, cửa thang máy mở ra.

Ngô Hoàng Bác còn chưa kịp nói xong, đã bị Thương Ngạn đá vào thang máy.

“Im miệng.”

“.....”

Ngô Hoàng Bác thu được uy hiếp “tử vong”, đột nhiên phát hiện tối nay mình quá mức hưng phấn, ngay cả mối nguy ảnh hưởng đến mạng nhỏ

cũng không để ý đến.

Trong thang máy yên tĩnh, Ngô Hoàng Bác run rẩy nhìn thoáng qua gương mặt nghiêng của Thương Ngạn.

Vẫn đường cong sắc bén lạnh lẽo nhưng dường như có thêm một tầng băng bao phủ.

— —

Hiển nhiên là đã bị gọi lên ký ức gà bay chó sủa không quá đẹp đẽ kia.

Khát vọng sống của Ngô Hoàng Bác rất lớn, trước khi thang máy mở cửa ra lần nữa, cậu ta trịnh trọng giải thích mọi chuyện với Tô Mạc Mạc:

“Mà này Tiểu Tô, ý chí của cha Ngạn cực kì đáng nể, thật đấy, cậu ấy vô tội, phẩm chất cao quý và trong sạch, tối đó ngoại trừ bị làm phiền nên nghỉ ngơi không tốt, mang theo hai quặng thâm tham gia thi đấu thì cậu ấy không làm gì hết, thật đấy, tôi làm chứng thay cậu ấy!”

Tô Mạc Mạc đã không hiểu từ đâu, lúc này càng như lọt vào sương mù, hai mắt đều đã sắp thành nhang muỗi.

Cô chưa kịp hỏi lại Ngô Hoàng Bác, đã bị Thương Ngạn dẫn ra ngoài.

Hai thẻ phòng được đưa cho Thương Ngạn và Loan Văn Trạch.

“Hai người ở tầng 7. Lát nữa va li hành lí sẽ đến, tôi sẽ gọi người đem qua phòng hai người.”

Khi Loan Văn Trạch nhận thẻ phòng, cậu ta chần chừ nhìn Tô Mạc Mạc, nhưng không nói gì, quay đầu rời đi.

Ngô Hoàng Bác càng rối rắm.

Chờ khi thang máy dừng ở tầng 7, trước khi ra ngoài, Ngô Hoàng Bác đi đến cạnh Tô Mạc Mạc, nhanh chóng bỏ nhỏ một câu: “Tiểu Tô, buổi tối nhớ khóa cửa gian phòng kia đấy, nhớ đấy.....”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Thương Ngạn tai thính đã nghe thấy từ sớm, anh nhướng mày, cười như không cười ngó qua.

“Có phòng riêng mà còn chưa yên tâm?”

“.....”

Nhớ đến cảnh nhìn thấy ở toa xe, Ngô Hoàng Bác nhăn nhó mặt mày, thống khổ bước ra.

Nhìn cửa thang máy khép lại, Ngô Hoàng Bác lưu luyến không rời nhìn cô gái ngây thơ.

Trước lúc đóng cửa.

Thương Ngạn liếm hàm răng, khàn giọng cười.

“Hay là đổi đi, chúng tôi qua phòng hai người?”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Tối nay cậu phải c ầm cự đấy Ngạn ca ưm ưm ưm — —”

Dư âm bị cửa thang máy ngăn cách.

Tô Mạc Mạc mông lung quay đầu.

“Cậu ấy nói gì vậy?”

Thương Ngạn rũ mắt, cười.

“Không biết.”

Hết chương 61

#xanh

Chương 62: "Nhà tôi có rất nhiều tiền"

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tầng nào đó trong khách sạn.

Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc đến tầng 11 mới ra khỏi thang máy.

Theo thăm dài trên hành lang tìm được phòng hai người, Thương Ngạn quẹt thẻ mở cửa, để Tô Mạc Mạc vào phòng trước.

Hai người còn chưa đóng cửa phòng, điện thoại Tô Mạc Mạc đã vang lên. Cô ngẩn ra, quay đầu nhìn Thương Ngạn đang đeo ba lô giúp mình.

Thương Ngạn rũ mắt, lấy điện thoại cô từ trong đó ra.

Thấy rõ người gọi, anh nhướng mày.

"Ngô Hoàng Bác."

Tô Mạc Mạc gật đầu, có vẻ rất yên tâm, "Vây sư phụ nhận đi, chắc là tìm anh đây."

Thương Ngạn cong môi.

Chưa chắc.

Nhưng anh vẫn không nói, nghe lời nhận cuộc gọi.

Hiển nhiên bên kia rất ngoan ngoãn, cẩn thận thử hỏi: "Alô, Tiểu Tô à?"

Thương Ngạn cười nhạt.

"Không phải, là sư phụ của em ấy."

Ngô Hoàng Bác: "....."

"Có việc? Không có gì thì," Thương Ngạn ngẩng đầu, nhìn thoáng qua cô gái không có phòng bị đi vào trong, giọng nói biếng nhác, "..... Bọn tôi muốn đi ngủ."

Ngô Hoàng Bác: "....."

Ngô Hoàng Bác: "Cha Ngạn, bây giờ mới bảy giờ rưỡi, việc này không hợp với thời gian làm việc và nghỉ ngơi của thiếu niên nghiện Internet như cậu."

"....."

Không biết có phải vì một nơi nào đó dưới đáy lòng bị phong bế quá lâu nên vùng dậy hay những tâm lý phản nghịch với nhóc con bị Ngô Hoàng Bác khơi dậy --

Đêm nay Thương Ngạn lười ngủ trang.

Nghe Ngô Hoàng Bác nói xong, anh cười khàn, "Thiếu niên nghiện Internet..... Thì không thể vận động trước khi ngủ à?"

Ngô Hoàng Bác: "....."

Ngô Hoàng Bác xoa mặt, tận tình khuyên bảo: "Cha Ngạn, giữa trưa mai là vòng đấu bắt đầu, ngày kia còn có vòng đấu loại..... Cậu không muốn tôi với lão Loan cùng đến cựa cảnh sát với cậu đâu đúng chứ?"

Thương Ngạn không nhịn được bật cười.

Vui đùa đủ r ồi, anh đứng thẳng người, đi đến phòng khách nhỏ bên trong, "Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì."

Ngô Hoàng Bác: "À, thật ra cũng không có gì, chỉ là tôi và lão Loan vừa tìm xung quanh đây, phát hiện khách sạn của chúng ta nằm ngay cạnh một phố khoa học kỹ thuật -- đó chính là phiên bản thu nhỏ của Thung lũng Silicon nổi tiếng nhất ở thành phố A đấy, nhân lúc đêm nay có thời gian, định hỏi cha Ngạn có muốn đi xem cùng ko?"

Thương Ngạn vuốt mi tâm.

"Không luyện đ̣ên nữa?"

Ngô Hoằg Bác than khô: "Theo tôi thấy dù sao cũg chỉ còn có đ̣em nay. Ngày mai vòng đ̄u cũg đã bắt đ̄ầu, còn chưa đ̄ến vòng loại, không bằng đi ra ngoài thả lỏng đi."

"....."

Thương Ngạn tr̄ần nḡm một lát, "Chờ một lát, tôi đi hỏi nhóc con."

"Ờ ờ, đ̄ược."

Thương Ngạn khoanh tay, nâng mắt nhìn vào trong.

Trong lúc mình gọi đ̄iện thoại, cô yên lặng nḡõ trên sô pha đ̄ơn ở phòng khách.

Sô pha đ̄ược bọc da, thiết kế cũg khá ỏn.

Nhưng khi nhóc con nḡõ trên đ̄ó, thoát nhìn cặp chân ngắn nhỏ mảnh khảnh đã cách mặt đ̄ất một khoảng.

Thương Ngạn không khỏi bật cười, cảm xúc dưới đ̄áy mắt nhu hòa đi trong vô thức.

"Đám Ngô Hoằg Bác muốn đi dạo quanh Thung lũng Silicon nhỏ bên cạnh, em muốn đi không?"

Cặp mắt Tô Mạc Mạc sáng lên.

Thành phố A, là nơi mà cô tò mò nhất, cũg là nơi xa lạ nhất đ̄ối với cô.

Đương nhiên cô muốn.

Thấy cô gái không nén được vui vẻ gật đầu, Thương Ngạn cũng cong khóe môi.

Anh giờ điện thoại trong tay lên, "Hai phút sau gặp nhau ở đại sảnh dưới lầu."

"Được!"

"....."

*

8 giờ tối.

Quảng trường ở "Thung lũng Silicon nhỏ" ở thành phố A.

Một anh chàng mập mạp lúc phấn khởi lúc xấu hổ lôi kéo một thanh niên thân hình cao gầy đối lập với cậu ta, phấn chấn vui vẻ đi ở đằng trước.

Đằng sau hai người, một đôi thiếu niên thiếu nữ đi theo không xa không gần.

Thân hình nam sinh thon dài mảnh mẽ, dưới ánh đèn đường, gương mặt anh tuấn đẹp đẽ được điêu khắc ra hình dáng lập thể. Anh mặc một cái áo lông đen cao cổ và quần dài kaki cùng màu, bên ngoài khoác áo khoác dài, thần thái lười nhác đi cạnh một cô gái.

Nhìn sơ qua thì có vẻ vô tâm với mọi thứ, nhưng ánh mắt trước sau lại không rời khỏi cô gái bên cạnh.

Cả người cô gái được che kín mít.

Vẫn chưa đến thời điểm lạnh nhất ở thành phố A, cô gái đã khoác lên mình một bộ áo khoác lông trắng, đầu cũng đội mũ, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay giữa một tầng lông tơ, nước da trắng nõn, vô cùng mịn màng, đôi mắt đen nhánh, làn môi đỏ nhạt, chóp mũi đáng yêu, càng làm nổi bật dáng vẻ dịu dàng diễm lệ của cô.

"Này này, tôi biết khu này! Nổi tiếng nhất! Linh kiện máy tính tiên tiến nhất và những công cụ tối ưu đều tìm được trong đây -- hơn nữa cơ bản đều là hàng lấy từ đại lý, chắc chắn là đồ chính hãng!"

Ngô Hoàng Bác hưng phấn ôm vai Loan Văn Trạch, vẫy tay với Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc cách vài bước phía sau --

"Cha Ngạn! Tiêu Tô! Đi đi đi, chúng ta vào xem!"

Thương Ngạn không trả lời.

Từ một hai phút trước, anh đã nhú mày nhìn tay cô gái.

Thiết kế của áo khoác lông vũ này có lẽ chưa được xem xét quá kỹ, người mặc cũng có thể mặc nó vào thời điểm trời đông giá rét -- vì vậy, tuy bên ngoài rất đẹp, nhưng lại thiếu hai cái túi.

Hình như cô gái vẫn đang nỗ lực đút ngón tay vào cổ tay áo.

Thương Ngạn dừng bước.

Anh xoay người, nắm bàn tay cô và nâng lên.

Cổ tay áo mềm mại trượt xuống, ngón tay trắng hồng bị đông lạnh liền lộ ra ngoài.

Còn nắm chặt thành quỳ ừ.

"Lạnh như vậy mà sao không nói?"

Thương Ngạn nhú mày, ngược mắt liếc cô gái.

Tô Mạc Mạc thấp giọng: "Không lạnh lắm....."

Lúc này, Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch cũng đi lại, Ngô Hoàng Bác lo lắng hỏi: "Sao vậy, Tiêu Tô không thoải mái sao?"

"Không có," Tô Mạc Mạc vội vàng lắc đầu, đồng thời muốn rút tay về, "Chúng ta vào chỗ này xem....."

Cô còn chưa dứt lời đã bị người ta túm về

Thương Ngạn ngẩng đầu xồm xuống, không nói lời nào, cau mày nắm lấy hai bàn tay của cô, nhẹ nhàng thổi khí sưởi ấm cho cô.

Bên ngoài của hai người vốn đã vô cùng gây chú ý, kết hợp với hành động này, càng hấp dẫn ánh nhìn của mọi người, họ có chút tò mò có phải hay người đang quay phim truyền hình hay không.

Tô Mạc Mạc bị nhìn chăm chăm đến nóng mặt, rút tay lại --

"Thật sự không sao....."

Nhận ra được bàn tay cô vẫn còn hơi hơi lạnh, gương mặt tuấn tú của Thương Ngạn như phủ thêm một tầng băng mỏng.

Anh kéo tay áo xuống giúp cô đứng lên.

"Hai người đi cùng em ấy vào khu đó đi, tôi đến siêu thị gia đình vừa đi ngang qua mua cho em ấy một đôi bao tay. Tôi chờ các cậu ở cổng."

"Hả? Sự phụ, không cần....."

Tô Mạc Mạc còn muốn đấu tranh, tiếc là Thương Ngạn đã xoay người đi rồi.

Ngô Hoảng Bác lấy lại tinh thần, "Tiểu Tô, chúng ta vào trước đi?"

"..... Ừm."

Tô Mạc Mạc tiếc nuối thu mất, cùng Ngô Hoảng Bác và Loan Văn Trạch đi vào cửa hàng bán đồ điện tử.

Tô Mạc Mạc đi được vài bước, có lẽ phát hiện ra gì đó nên quay đầu nhìn qua bên cạnh.

Đối diện với ánh mắt kì lạ của Ngô Hoàng Bác.

"Có chuyện gì vậy?"

Tô Mạc Mạc mù mịt.

Ngô Hoàng Bác bị bắt gặp nhìn lên tại trận xấu hổ sờ ót, cười gượng,
"Không có gì....."

Chờ khi Tô Mạc Mạc quay đi, Ngô Hoàng Bác mới đề thấp giọng, cảm thán với Loan Văn Trạch kể bên.

"Trước khi phát hiện tình cảm của cha Ngạn với Tiểu Tô không bình thường vào hôm nay, tôi không để ý rằng..... Đối diện với Tiểu Tô và người khác, cha Ngạn như hai người hoàn toàn khác nhau vậy."

"....." Loan Văn Trạch không đáp, ngó qua cậu ta.

Ngô Hoàng Bác cười, "Cậu y như đầu gỗ vậy, chắc chắn cũng không phát hiện ra đúng không?"

Loan Văn Trạch: "....."

Ngô Hoàng Bác: "Cậu đừng không tin, thật đấy. Vừa nãy cậu cũng thấy mà, lúc trước tôi thấy nhiều nữ sinh theo đuổi lấy lòng cha Ngạn, cha Ngạn còn chưa bao giờ phản ứng, có khi nào thấy tư thế đó của Ngạn ca chưa -- tôi thấy nếu có thể thực hiện được, chỉ sợ cậu ấy hận không thể đặt Tiểu Tô lên đầu quả tim và cương chiêng." "

"....."

"Cậu trả lời coi! Phát hiện hiếm lạ như thế mà cậu cũng không kinh ngạc ư?"

Loan Văn Trạch đã nhin thật lâu, cũng không thích nói chuyện nhưng lần này phải nói ra.

Canh lúc mở cửa của cửa hàng, Loan Văn Trạch có chút ghét bỏ liếc Ngô Hoàng Bác:

"Chắc hẳn trong tổ máy tính cũng chỉ có cậu tới tận bây giờ mới phát hiện."

Ngô Hoàng Bác: "....."

Ngô Hoàng Bác: "????"

.....

Gọi là khu điện tử, nhưng nói là nơi bán linh kiện máy tính chuyên dụng cũng không quá.

Trần nhà bên trong rất cao, đèn thủy tinh hoa mỹ rủ xuống, ánh đèn chiếu sáng khiến gạch men sứ trắng tuyệt trở nên lóa mắt.

Mỗi linh kiện trong cửa hàng như mỗi món châu báu trang sức, được lau chùi không nhiễm một hạt bụi đặt trong những hộp thủy tinh để triển lãm.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đi xem nửa vòng, bốn mắt đã sắp hoa cả lên. Nhưng trong những nơi thế này, hai học sinh bình thường cũng không có dũng khí đi hỏi giá.

Mãi đến khi đi đến trước một thứ, Ngô Hoàng Bác tinh mắt dừng bước --

"Này, lão Loan, cậu nhìn cái bàn phím bên trái ở hàng đầu tiên thử đi! Có phải đó là cái cha Ngạn đã nói muốn mua không??"

Loan Văn Trạch đọc phần ghi chú bên cạnh, gật đầu, "Đúng là nó."

"Hồi trước chưa có mặt trong nước, ai ngờ đâu lại gặp được ở đây -- không hổ là phiên bản thu nhỏ của Thung lũng Silicon." Ngô Hoàng Bác cảm khái, lập tức nảy ra ý định, "Sinh nhật năm nay của cha Ngạn, tổ chúng

ta bận thi đấu, ngay cả quà cũng không chuẩn bị, hay là chúng ta hùn tiền..... Tặng cha Ngạn bàn phím này làm quà bố sung?"

Loan Văn Trạch gật đầu, "Được."

"Lúc đó cha Ngạn có nói giá không?"

Loan Văn Trạch: "Lúc đó trang web chính thức chỉ giới thiệu, không có để giá."

"Vậy đi hỏi thử."

"Ừ."

Tô Mạc Mạc im lặng đứng nghe bên cạnh, cũng nhìn xuống đó.

Cô nhớ trong thư phòng ở biệt thự của Thương Ngạn có một khu để triển lãm, hình như là để chứa bàn phím máy tính.

Thì ra..... Anh thích cái này.

Tô Mạc Mạc nghĩ vậy, ba người đã đi đến mặt tiền cửa hàng đó.

Chị gái bán hàng trong tiệm mới đầu sáng mắt lên, nhanh chóng đứng dậy, nhưng khi thấy rõ ba người có vẻ chỉ là mấy học sinh trung học, biểu cảm lập tức lãnh đạm hơn rất nhiều.

Cô ta nhú mày, có chút không tình nguyện đi qua.

"Có yêu cầu gì sao?"

Ánh mắt của Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đầu chỉ chú ý đến bàn phím đó, không để ý đến biểu cảm của chị bán hàng.

Chỉ có Tô Mạc Mạc đi đằng sau thấy được, không khỏi nhú mày.

Ngô Hoàng Bác xác định kích cỡ một lần cuối cùng, mới có chút hưng phấn không nén được ngắt đầu hỏi: "Bàn phím này giá bao nhiêu?"

"....."

Chị gái bán hàng nhìn theo mắt Ngô Hoàng Bác, sau khi sửng sốt thì trào phùng cười rộ lên.

"Cậu học sinh này thật tinh mắt, cái này là loại chỉ có ở tiệm chúng tôi, tìm hết toàn bộ Thung lũng Silicon nhỏ này cũng không thấy có nơi nào bán, nhưng giá thì....."

Dù hai người có trì độn đến mấy thì cũng nghe được ngữ khí quái dị trong đây.

Ngô Hoàng Bác nhú mày, vừa định nói lại thì thấy chị bán hàng chậm rãi cần thẻ ghi giá đằng sau ra, gác lên cái hộp thủy tinh trong suốt đó.

Ngô Hoàng Bác thấy một loạt chữ số đó, cậu ta đếm đếm con số theo bản năng.

Đếm xong, hai người ngơ ngác nhìn nhau.

Ngô Hoàng Bác thấp giọng: "Đã có khoản tiền này thì tại sao không mua một cái laptop cao cấp xứng đáng chứ?"

Loan Văn Trạch cũng ghen hợm, "Không biết."

Ngô Hoàng Bác: "Tiền thưởng giải đấu lần này là bao nhiêu?"

Loan Văn Trạch: "Đấu loại, không nhiều lắm, hình như ban tổ chức chỉ cho ba nhóm vào trong, cùng lắm là hai ba vạn thì phải?"

Ngô Hoàng Bác: "Số tiền này còn phải chia ra, chúng ta còn phải gom góp tiếp....."

Loan Văn Trạch: "....."

Ngô Hoàng Bác vô cùng đau đớn: "Cố gắng thi đấu kiếm tiền thưởng thôi."

Loan Văn Trạch: "....."

Hai người nói xong, tiếc nuối nhìn thoáng qua bàn phím đó, chuẩn bị xoay người đi ra ngoài.

Chị bán hàng đã sớm nhìn ra bọn họ có ý định rời đi, còn nghe thấy hai người thấp giọng nói, sự châm biếm trên mặt càng không thêm che giấu --

"Nếu đã không phải là cái giá mà mấy học sinh bình thường như tụi em trả nổi thì đừng có hỏi chứ."

".....!"

Ngô Hoàng Bác dừng chân, ngẩng đầu chuẩn bị cãi nhau với chị bán hàng đó.

Sắc mặt Loan Văn Trạch cũng có chút khó coi, nhưng vẫn duỗi tay kéo Ngô Hoàng Bác, thấp giọng, "Được rồi, đi thôi."

Dưới ánh mắt trào phúng của chị bán hàng, hàm răng Ngô Hoàng Bác cạ vào nhau, cậu ta chán nản, đang định đi ra thì trước mặt lại xuất hiện một bóng dáng nhỏ nhắn.

Ngô Hoàng Bác sửng sốt.

Loan Văn Trạch cũng ngờ ngẩn.

Tươi cười của chị bán hàng cũng đơ ra, không phải bởi vì chuyện khác.

--

Ban này, cô gái vẫn luôn cúi đầu im lặng đứng một bên, cô ta vốn không để ý đến.

Đến khi đối phương đứng trước mặt mình, cô ta mới chấn động vì vẻ đẹp này.

Sau đó, hối hận dâng trào trong lòng cô ta.

Cô gái trước mắt và hai nam sinh đằng sau không giống như, bất kể về ngoài, quần áo, khí chất, ánh mắt, vừa thấy là không phải xuất thân từ gia đình bình thường.

Như để chứng minh cho suy nghĩ của cô ta, đầu ngón tay trắng đến gần như trong suốt của cô gái cầm một tấm thẻ đen bóng mỏng manh và đặt xuống mặt kính thủy tinh.

--

"Quẹt thẻ."

Giọng cô gái như băng như tuyết.

Trên gương mặt diễm lệ dịu dàng cũng phủ một tầng sương lạnh lẽo.

Chị bán hàng vô thức cúi đầu, khi thấy rõ đó là thẻ đen số lượng giới hạn đang trữ cô ta co rụt lại.

Môi cô run rẩy, cố gắng mỉm cười.

"Được, tôi....."

Tấm thẻ bị đầu ngón tay trắng nõn ấn trên mặt kính, không thể lấy được.

Sắc mặt chị bán hàng thay đổi, vừa muốn nói gì đó thì nghe thấy cô gái bình tĩnh mềm mại nói:

"Mong ngài xin lỗi bọn họ."

Chị bán hàng ngẩn ra.

Hồi thần lại.

Hai chữ "mong ngài" của cô gái làm gương mặt cô ta nóng rát lên.

.....

Đến khi xuống tầng một của khu này, Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch vẫn còn bần thần.

Cô gái cạnh bọn họ đã sớm khôi phục dáng vẻ mềm mại ngây thơ.

Túi đồ được đóng gói đẹp đẽ kỹ lưỡng được cô gái đưa qua bọn họ --

"Đề tạo niềm vui bất ngờ cho sự phụ à? Vậy cứ nói là đồ của hai cậu mua được không?"

"À..... À được."

Ngô Hoàng Bác trì hoãn nhận đồ.

Loan Văn Trạch cũng hoàn hồn, sắc mặt hơi đỏ lên: "Coi như bàn phím máy tính này là chúng ta góp chung mua, để tôi và Ngô Hoàng Bác đem tiền trả cậu sau."

Tô Mạc Mạc nghĩ ngợi, gật đầu, miệng và mắt cong lên, ý cười dịu dàng, "Ừm, không vội."

Hai người rất ít khi thấy biểu cảm và ý cười như này của cô gái, cả hai đều sửng sốt một hồi.

Ngô Hoàng Bác thở dài, "Thì ra tổ chúng ta là ngoại hối tàng long*, là mất tiền không tốt."

*(Ngoại hối tàng long: Nôm na là có năng lực tiền tàng)

Tô Mạc Mạc do dự.

Cô nhìn Loan Văn Trạch cũng đang mang sắc mặt tương tự, nói nhỏ: "Tôi không có ý giấu mọi người."

Loan Văn Trạch: "Hà?"

"Hôm tiệc sinh nhật của Thư Vi, tôi đã nói với cậu mà."

Tô Mạc Mạc nghiêm túc giải thích.

Loan Văn Trạch sững sốt.

Ký ức gọi lên.

【 Nhưng mà, đúng là gia đình Thư Vi có chút lợi hại, cậu phải cẩn thận. 】

【..... Nhà tôi cũng có rất nhiều tiền. 】

Suy nghĩ lúc đó của mình là gì?

Có lẽ như kiêu..... "Đứa nhóc nào cũng có lòng hiếu thắng tranh đua".

Sao cậu ta lại không tin được chứ.

Loan Văn Trạch lâm vào sự mê mang và hoài nghi cuộc đời.

.....

Nửa tiếng sau.

Trung tâm thành phố A, giữa một rừng tòa nhà cao tầng.

Điện thoại trên bàn làm việc trong thư phòng rung lên.

Vài giây sau, người phụ nữ nhấc tay cầm điện thoại lên, giọng nói mát lạnh.

"Alô?"

"Phu nhân," đầu bên kia thấp giọng nói, "Chỗ tôi nhận được thông báo nhật ký sử dụng thẻ của tiểu thư..... Hình như cô ấy, tới thành phố A."

"-- ca."

Bút máy trong tay khựng lại, đầu bút bị ấn mạnh, từng giọt mực nước chảy ra.

Chậm rãi nhỏ lên trang giấy trắng.

Qua thật lâu sau, trong căn phòng trống vắng vang lên một tiếng thở dài.

"Biết rồi."

Cuộc gọi kết thúc.

*

Sau khi tụ họp với Thương Ngạn, bốn người không tiếp tục đi dạo mà về thẳng khách sạn.

Chia tay ở thang máy khách sạn xong, Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch rời đi trước. Có lẽ đêm nay bị Tô Mạc Mạc kích thích, Ngô Hoàng Bác quên mất việc dặn dò cô khóa cửa trước khi ngủ, cậu ta mất hồn mất vía đi ra thang máy.

Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc lên tầng 11 rồi về phòng.

Trước khi ra ngoài, cả hai còn chưa kịp xem xét phòng ngủ. Lần này đi vào, Thương Ngạn đi qua phòng khách nhỏ, xách ba lô của hai người rồi đi vào phòng ngủ.

Đến chân tường, anh đẩy cửa phòng ra.

Thương Ngạn ngẩn ra, sau đó lập tức nhú mày.

--

Phòng trong hoàn toàn được bố trí theo kiểu gia đình, một cái giường ba người và một cái giường đơn nằm chễm chệ bên trong.

Tiếc là giữa hai cái giường không có bất cứ thứ gì che chắn.

"Có vấn đề gì..... Sao?"

Thấy Thương Ngạn đứng chững trước cửa phòng trong, Tô Mạc Mạc lên tiếng hỏi, đồng thời đi qua đó.

"..... Không có."

Thương Ngạn bước vào, đặt ba lô của cô đang cầm trong tay xuống giường đơn.

Tô Mạc Mạc đi vào dừng bên kia, qua vài giây mới hồi thần, cô mù mờ nhìn Thương Ngạn đằng trước: "Không phải nói..... Là phòng sao?"

Thương Ngạn ngừng một chút, đưa lưng về phía cô gái, khoe môi khe cong, đặt ba lô của mình lên giường đơn luôn.

Anh cởi áo khoác.

Giọng điệu tùy ý rời rạc.

"Ồm, phòng gia đình đâu chỉ có một phòng ngủ."

Tô Mạc Mạc: "....."

Vậy cái phòng này có giá trị tồn tại gì hả?

Tô Mạc Mạc có phần lúng túng, trong khi cô đang tự hỏi tối nay phải nghỉ ngơi như thế nào thì đúng lúc tầm mắt dời về giường đơn -- hai cái ba lô, cộng thêm áo khoác của Thương Ngạn, có vẻ chiếc giường đã dùng hết ý nghĩa của nó.

Tô Mạc Mạc cứng người, trong lòng thầm ra quyết định, cô chậm chạp dịch qua, đi đến mép giường đơn, "Em ngủ cái này vậy....."

Nói đoạn, cô cúi người ôm quần áo và ba lô của bọn họ lên.

Nhưng mới ôm được giữa chừng, áo khoác màu đen ở giữa của nam sinh đã bị ngón tay thon dài và trắng nõn vững vàng đè lại.

Tô Mạc Mạc ngẩn ngơ, ngược mắt theo bản năng.

Trôi lạc vào cặp con người đen như mực.

Chủ nhân của đôi mắt thấy cô ngửa đầu, không khỏi cong môi, "Cái này quá hẹp, rất dễ lặn xuống."

Tô Mạc Mạc: "Ồm, nhưng mà chỉ có hai cái giường....."

Cặp mắt Thương Ngạn chậm rãi tối đi, ý cười cũng càng thêm sâu xa.

Anh ngoái đầu lại, xương quai hàm sắc bén nâng lên, ý chỉ chiếc giường cực kì rộng rãi đủ cho ba người nằm cạnh bên --

"Ngủ hai người, hoàn toàn đủ."

Tô Mạc Mạc: ".....??"

Tô Mạc Mạc khựng người hai giây, gương mặt nhỏ xinh xắn banh ra trong nháy mắt, giật phất tay về, biểu cảm nhạy bén lui về hai bước.

"Em thấy không ổn lắm."

Thương Ngạn mỉm cười.

Anh lười nhác thẳng người dậy, cặp chân dài thông thả đi đến cửa.

Tô Mạc Mạc còn đang giữ trạng thái đôi co, có chút cảnh giác nhìn anh.

Sau đó, cô chính mắt thấy được, Thương Ngạn đi đến cửa phòng, nghiêng người rồi đóng cửa lại.

Cánh tay giơ lên sau lưng.

Tiếng "cùm cụp" vang lên, anh khóa cửa phòng lại.

Trong đống tử trợn tròn vì ngây người của cô gái, ảnh ngược thon dài của nam sinh biếng lười dựa vào cửa, khóe môi nhếch lên, lộ ra nụ cười

hài hước phóng đãng.

"Em nói anh nghe..... Chỗ nào không được."

Tô Mạc Mạc: "....."

Hết chương 62

#xanh

Chương 63: Coi như là niềm vui khi không làm người vậy

Tải ebook: dtv-ebook.com

Phòng ngủ yên tĩnh.

Tô Mạc Mạc đứng ở mép của giường đơn, con người đen nhánh không chớp nhìn về phía cửa.

Nam sinh trong tầm mắt của cô cũng bất động, khoanh tay tựa vào cửa, rũ mắt nhìn cô một cách lười nhác.

Không khí trầm mặc thêm vài giây.

Tô Mạc Mạc chớp mắt, cúi đầu.

Giọng cô gái bị đè nén một chút, còn mang theo chút ảm ức, “Vậy em ngủ bên này.....” Cô duỗi tay chỉ vào một bên gần mình của chiếc giường ba người.

Thương Ngạn bất ngờ, anh mỉm cười, “Không đấu tranh tí nào?”

Cô gái ủ rũ cụp đuôi, “Em nghe theo sư phụ.” Tuy nói vậy, nhưng dưới mi mắt buông xuống của cô, trông mắt xinh đẹp đã hơi ánh nước.

“.....”

Thương Ngạn híp mắt, một hồi lâu sau, anh bỗng cười rộ lên.

Anh bước qua.

Đến khi dừng lại trước cô gái, anh khom người, tay chống đầu gối, giọng nói lười biếng xen lẫn ý cười:

“Chơi trò lấy lui làm tiến với anh hả, nhóc con?”

“.....”

Tô Mạc Mạc cứng người một giây.

Cô mang cặp mắt tràn đầy khó hiểu ngẩng đầu lên, cảm xúc trong mắt rất vô tội, vẫn sạch sẽ trong suốt, liếc mắt một cái là nhìn thấy được tất cả như trước.

Xít.....

Thương Ngạn hít một hơi thật sâu, cảm thấy hơi nhức đầu, anh bất đắc dĩ cười.

“Em đã như vậy từ trước hay là bị bọn họ dạy hư?”

Tròng mắt Tô Mạc Mạc xoay xoay, rất nhanh đã bất động trở lại.

Gương mặt xinh đẹp viết mấy chữ to tướng, “Em không hiểu anh đang nói gì”.

Thương Ngạn buông mắt, ném đòn sát thủ.

“Văn Tố Tố nói cho anh, em lên ghi âm lời cậu ta, còn lấy nó uy hiếp cậu ta.”

Tô Mạc Mạc ngăn ra.

Tia lạnh lẽo xẹt qua đôi mắt cô gái trong một khắc, tựa như động vật ăn cỏ luôn vô hại đột nhiên tung ra móng vuốt sắc nhọn dưới đệm thịt mềm mại.

Hiển nhiên cảm xúc ấy không phải hướng về Thương Ngạn. Hơn nữa móng vuốt đó cũng nhanh chóng thu lại.

Tiếc là dấu vết nhỏ bị lộ ra này cũng bị người ta bắt được.

Thương Ngạn nâng cằm cô.

“Đừng giấu.”

Tô Mạc Mạc cứng người.

Qua vài giây sau, cô rũ mắt, chậm chạp nói.

“Là em làm.”

Thương Ngạn nhướng mày, “Em làm gì?”

Tô Mạc Mạc: “Em nói với cậu ta, không được nói chuyện riêng với anh, không thể đến gần anh..... Nếu không em sẽ cho mọi người biết đoạn ghi âm đó.”

Thời điểm cô nói lời này, gương mặt xinh đẹp căng chặt không cảm xúc, nhưng càng nói, lông mi cô càng run lên, sau đó cô ngược mắt.

Đông tử đen nhánh nhìn Thương Ngạn không chớp mắt.

“Anh sẽ ghét em à?”

“.....”

Thương Ngạn ngẩn ra.

Vài giây sau, anh buông mắt bật cười, “Em sợ anh ghét em?”

“..... Ừm.” Tô Mạc Mạc gật đầu, “Mẹ viện trưởng nói, mọi người đều thích làm bạn với người ngốc, không thích làm bạn với kẻ có suy nghĩ.”

Dần dà, trì độn, ngây thơ..... Chậm rãi trở thành thói quen và lớp phòng hộ của cô.

Hình như đây là lần đầu tiên cô bị phát hiện.

“Nói có điểm đúng.”

Thương Ngạn gật đầu.

“.....”

Cảm xúc trong mắt cô ảm đi.

Thương Ngạn không đành lòng chọc cô nữa, giơ tay véo nhẹ gương mặt cô, thấp giọng cười hỏi:

“Nhưng ai nói anh muốn làm bạn với em hả?”

Tô Mạc Mạc ngẩn người, ngược mắt nhìn anh.

Thương Ngạn lười nhác cười.

“Nhóc con, em đừng sợ anh ghét em, em hẳn nên sợ việc khác.”

Tô Mạc Mạc: “Sợ cái gì.....?”

“.....”

Tầm mắt Thương Ngạn rơi xuống bả vai gầy của cô rồi dời qua giường lớn mềm mại đằng sau.

Anh cười như than thở đi đâu gì đó, thu mắt về

Ý vị sâu xa — —

“Sợ anh quá thích em.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Không đợi cô hoàn hồn, người trước mặt đã thẳng người, xốc tấm chăn trên giường đơn lên rồi mở cửa ra.

Thấy Thương Ngạn muốn ra ngoài, Tô Mạc Mạc tỉnh táo lại, cô dẫn đi gọi anh lại: “Sur phụ.”

Thương Ngạn dừng bước.

Tô Mạc Mạc: “Tôi nay anh không ngủ trong phòng ngủ à?”

Thương Ngạn mỉm cười, nghiêng mặt qua.

“Ừ, em hỏi tiếp đi. Hỏi thêm hai câu nữa, nói không chừng anh sẽ thay đổi suy nghĩ, đặt em vào chần rỗi mang ra ngoài đấy.”

“.....!”

Tô Mạc Mạc cảm nhận được sự uy hiếp rất nguy hiểm từ anh, cô cuống quýt mím chặt môi.

Thương Ngạn bật cười, đóng cửa rời đi.

*

Sáng sớm hôm sau, hơn 6 giờ rưỡi.

Cửa phòng của Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc bị gõ nhẹ từ bên ngoài.

Trong phòng yên lặng thật lâu, không ai đáp lại.

Ngoài cửa, Ngô Hoàng Bác lo lắng nhìn Loan Văn Trạch bên cạnh, “Lão Loan, sao cậu không lo lắng tí nào vậy?”

“.....” Loan Văn Trạch vô cảm ngó cậu ta, “Lo lắng chuyện gì?”

Ngô Hoàng Bác: “Tối hôm qua Tiểu Tô đã nằm trong hang sói cả một đêm! Là loại nằm ngay cạnh miệng sói, chỉ cần le lưỡi ra là có thể ăn sạch không thừa một miếng đấy — — cậu còn hỏi lo lắng chuyện gì, Tiểu Tô của chúng ta là cô gái đơn thuần đáng yêu như thế.....”

Không đợi Ngô Hoàng Bác lảm nhảm xong, cửa phòng trước mặt bọn họ đột ngột bị kéo ra.

Bên trong cánh cửa.

Nam sinh chỉ mặc quần dài, cả người trên trần trụi, để lộ ra đường cong cơ bụng đẹp đẽ, mặt không cảm xúc nhìn hai người.

Anh buông mắt, con người đen nhánh, tản mạn không có tiêu điểm.

Hiển nhiên là còn chưa ngủ tỉnh, thoát nhìn hung dữ khác thường.

Ngô Hoàng Bác còn chưa kịp nói gì với anh, đã bị ánh mắt kia đóng đinh tại chỗ như cọc gỗ.

Lông tơ sau lưng đứng nghiêm cúi chào, Ngô Hoàng Bác cầu cứu ngó qua bên cạnh.

Loan Văn Trạch nhận được tín hiệu cầu cứu, bất đắc dĩ, chỉ có thể xoay nửa người, xin lỗi mà chào hỏi Thương Ngạn — —

“Ngạn ca, bọn tôi tới tìm cậu và Tiểu Tô xuống lầu ăn sáng.”

“.....”

Thương Ngạn không biểu cảm liếc qua hai người, buông tay, mặc kệ cánh cửa chưa đóng, xoay người đi vào phòng.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch liếc nhìn nhau, dùng khẩu hình không tiếng động dò hỏi: “Vậy là sao?”

Loan Văn Trạch đẩy cửa ra, “Đi vào rồi nói sau.”

Hai người đi qua huyềnh quan, tiến vào phòng khách, bắt gặp đầu tiên là tấm chăn bị chà đạp trên sofa, bởi vì diện tích sofa quá nhỏ nên nó đành chịu khổ bị dãn thành một cục nhét ở một đầu sofa.

Loan Văn Trạch cũng không bất ngờ, nhưng Ngô Hoàng Bác lại há to miệng, kinh ngạc hỏi: “Ngạn ca, tối qua cậu chấp vá ở đây cả đêm?..... Nhìn thôi là thấy nhức eo rồi.”

Tiếng nước trong toilet nhanh chóng im bật.

Thương Ngạn hắt nước vài lần lên mặt nên đã khá tỉnh táo, không thêm lau mặt, xoay người đi ra ngoài.

Vài sợi tóc đen bị làm ướt trên gương mặt trắng nõn, lộn xộn rũ xuống trán, càng làm nổi bật sự tuấn tú và tùy ý trên gương mặt vô cảm.

Trên xương quai xanh, hình xăm màu đỏ trên làn da trắng trẻo càng thêm bắt mắt.

Sau khi ra ngoài, Thương Ngạn lãnh đạm liếc Ngô Hoàng Bác.

“Nếu không thì sao.”

Ngô Hoàng Bác rụt cổ, ngượng ngùng nói: “Tôi còn tưởng là cậu ngủ chung phòng với Tiểu Tô.”

Thương Ngạn nheo mắt.

“Đây là lý do mới sáng sớm mà cậu đã chạy qua đây đánh thức tôi?”

Ngô Hoàng Bác run rẩy trong lòng, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt: “Tối qua cha Ngạn thức khuya lắm à?”

Không cần Thương Ngạn trả lời, bọn họ cũng biết đáp án.

Bên cạnh sofa là bàn trà, laptop tùy thân của Thương Ngạn còn chưa gấp lại, được đặt ở một bên, những chỗ còn lại trên bàn đều được đặt một đồng tài liệu lập trình khá lộn xộn.

Thấy vậy, tuy không phải thâu đêm nhưng cũng khoảng ba bốn giờ.

Thương Ngạn lười trả lời vấn đề rõ ràng như vậy.

Anh bu ãn ngủ đi đến một bên của sofa, đầu gối co lại, dựa vào ghế sofa, đầu ngửa ra sau, nhắm mắt vượt mi tâm.

“Ng ỡ một lát đi, nhóc con chưa thức dậy.”

Có lẽ là do thức đêm, giọng nam sinh có chút khản đặc.

Loan Văn Trạch và Ngô Hoàng Bác nghe theo, một trái một phải ng ỡ xuống hai ghế sofa đơn.

Loan Văn Trạch đặt cặp văn kiện trong tay lên bàn, “Ngạn ca, tối hôm qua trước khi ngủ, tôi và lão Ngô đã đọc qua tài liệu cậu cậu đưa, bọn tôi đã thảo luận xong mấy phép tính này, nhưng vận thấy không chuẩn lắm, cậu nhìn xem ……………”

Mười lăm phút sau, mèo con Tô Mạc Mạc đẩy cửa phòng trong ra, nhập nhèm bu ồm ngủ thấy được ba người ngoài phòng khách.

Ba người đang thấp giọng thảo luận gì đó, biểu cảm của Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đều rất nghiêm túc, nhưng người ở giữa lại rất bình tĩnh thông dong.

Thần thái chây lười, đôi mắt đen kịt.

Chỉ có……

“Bốp.”

Cô gái đỏ bừng mặt, giơ tay che kín hai mắt.

Ba người bên ngoài khựng lại.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch trái phải nhất trí nhìn qua người ng ỡ giữa.

— —

Ban nãy Thương Ngạn bận thảo luận kịch liệt nên anh chỉ tròng áo sơmi vào, chưa cài nút áo đã chìm đắm vào mấy phép tính.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch cũng không hề phát hiện.

Do đó, Tô Mạc Mạc vừa mở cửa phòng ra là nhận thấy áo sơmi của người nào đó chưa cài nút, làn da trắng trẻo, cơ bụng thoải mái hào phóng lộ ra ngoài.

Ngô Hoàng Bác quay đầu lại, cậu ta lập tức ho khan liên tục.

Thương Ngạn nhướn mày, bình tĩnh đứng lên, vừa cài nút vừa vòng qua bàn trà.

“Em cũng qua tham ngủ rồi, nhóc con.”

Giọng nói của nam sinh vẫn chưa hết khàn do ngủ trề, còn xen lẫn một ít dung túng, nghe cực kì hấp dẫn.

Lúc này đầu óc Tô Mạc Mạc chỉ chứa đầy một mảng trắng bóng kia, mặt đỏ đến mức đỉnh đầu sắp bốc khói, che mắt hoảng loạn chạy qua một bên — chuẩn bị đụng vào tủ quần áo bên đó.

Đồng tử Thương Ngạn hơi co lại, anh tiến lên một bước và bắt lấy cánh tay cô.

Vàng trán trắng nõn của cô gái chuẩn xác đập vào lòng ngực trần trụi chưa kịp cài hết nút áo của ai đó.

Làn da và làn da không có thứ gì ngăn cách truyền nhiệt độ cho nhau.....

Tô Mạc Mạc xấu hổ và bu ãn bực đến mức muốn tìm khe đất chui xuống

Giọng nói trên đỉnh đầu vẫn rất điềm tĩnh:

“Đi đường còn bụm mặt, em muốn mở thiên nhãn(mắt trời)à?”

Cô gái hạ giọng lầm bầm.

Thương Ngạn không nghe rõ, “Cái gì?”

Tô Mạc Mạc bực bội trong lòng.

Cô buông tay ra, mở mắt bằng bất cứ giá nào:

“Là anh lưu manh.”

Gương mặt cô gái ửng đỏ vì xấu hổ, tiếng nói ra cũng mềm mại, đương nhiên không có tí lực uy hiếp nào.

Thương Ngạn rũ mắt chăm chú nhìn cô hai giây, khóe miệng nhếch lên.

Anh áp người xuống, cánh tay thuận thế chống vào bức tường sau lưng Tô Mạc Mạc.

Hai mắt tối đen nhìn thẳng, cười như không cười.

“Lưu manh thì sao?”

“.....”

Tô Mạc Mạc duỗi tay, dùng sức bịt kín miệng.

“?”

Thương Ngạn chau mày, “Làm gì vậy.”

Giọng nói bu ãn bực của cô gái chui ra từ khe hở ngón tay:

“Em chưa đánh răng.”

Thương Ngạn ngẩn ra, rũ mi mắt, không kiềm được bật cười.

“Anh không chê.”

Tô Mạc Mạc: “.....?”

Tô Mạc Mạc: “Cái này có liên quan gì — —”

Cô vừa cất lời, mu bàn tay đang che miệng của cô bỗng bị mở một cái.

Cô đứng hình tại chỗ.

Thương Ngạn sung sướng cười.

Sự bực bội do đánh thức vào sáng sớm đầu trở thành mây bay.

Anh thu tay, thẳng lưng dậy và quay đầu đi — —

“Rửa mặt, mười phút sau xuống lầu ăn sáng.”

“.....!”

Tô Mặc Mặc không quay đầu vọt vào toilet.

Cửa bị khép “rầm” một tiếng.

Thương Ngạn ngồi xuống sofa, cười càng thêm khoái trá.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch làm bóng đèn bị xem nhẹ từ đầu tới cuối phức tạp liếc nhau.

— —

Coi như là niềm vui khi không làm người vậy.

Cần thú.....

*

Mười lăm phút sau.

Bốn người lấy phiếu ăn rồi cùng nhau xuống nhà hàng dưới lầu.

Trong lúc chờ bánh mì nướng, Ngô Hoàng Bác buồn chán thấy tâm trạng Thương Ngạn không tệ, cậu ta liếc nhìn đánh bạo, tò mò mở lời hỏi: “Cha Ngạn, hình như dưới cổ cậu có hình xăm, màu đỏ thì phải, nhưng tôi thấy không giống chữ hay hình gì đó — — đó là gì vậy?”

Ngô Hoàng Bác vừa hỏi ra, động tác xé bánh mì thông thả ung dung của Thương Ngạn khựng lại.

Anh ngoái đầu, liếc qua Tô Mặc Mặc bên cạnh một cái.

Cô gái cũng ngờ ngác ngẩng đầu.

Thương Ngạn nhìn xuống, bật cười.

Anh chậm rãi lấy ly sữa, đưa đến bên môi nhấp một ngụm, tùy tiện hỏi:

“Cậu thấy nó giống gì?”

“..... Hả?”

Vấn đề này làm Ngô Hoàng Bác sửng sốt.

Cậu ta quay đầu trao đổi ánh mắt với Loan Văn Trạch, hiển nhiên Loan Văn Trạch cũng mù mờ.

Ngô Hoàng Bác nhớ lại một chút, không xác định cười nói: “Theo tôi nghĩ thì nó là do thợ xăm xăm lên, còn hình dạng thì, giống như bị ai đó cắn một phát vậy.”

Thương Ngạn cười một tiếng.

“Ừ.”

“Tôi cũng biết một tiệm xăm không tệ lắm, lần sau có thể đề cử cho cha Ngạn — —”

Ngô Hoàng Bác bỗng im bật, có ảo giác gì đó quay đầu lại, “Cha Ngạn, có phải cậu vừa..... Lên tiếng không?”

Thương Ngạn cười nhạt, giương mắt.

“Ừ.”

“Hình xăm đó được xăm vào dựa theo vết cắn.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “????”

Ngô Hoàng Bác bất chấp bữa sáng, ném chiếc đĩa đi, biểu cảm hưng phấn, ngữ khí tràn đầy lên án xen lẫn khiển trách — —

“Ai cần thế! Sao cha Ngạn có thể sa đọa như vậy! Hơn nữa Tiểu Tô của chúng ta còn ở đây, đừng có.....”

Âm cuối của Ngô Hoàng Bác bị nuốt xuống.

Cậu ta trềnh trềnh vài giây mới quay qua nhìn Tô Mạc Mạc kế bên, khoe miệng co rút:

“Tiểu Tô, tại sao cậu..... Cúi thấp đầu như thế?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Loan Văn Trạch bên này đã sớm hiểu ra đầu đuôi câu chuyện, duỗi tay đẩy đầu Ngô Hoàng Bác một phát, cười nói.

“Lão Ngô, ăn cơm của cậu đi.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Không, không phải ăn cơm mà là ăn câu lương*.”

*(Câu lương: Ngôn ngữ mạng bên Trung Quốc, tức là thức ăn cho chó, chỉ mấy cặp đôi thể hiện tình cảm trước mặt mấy người độc thân)

Trên bàn vui đùa vài câu, nhanh chóng bỏ qua chủ đề này.

Tô Mạc Mạc không cần cúi đầu như sắp áp mặt vào đĩa cơm nữa.

Gần bảy giờ.

Cửa nhà hàng được người phục vụ đẩy ra, một nhóm người ở tại khách sạn đi vào.

Vào thời gian này, hiển nhiên chỉ có thể là học sinh tới dự thi, Ngô Hoàng Bác ngó qua đó, vừa định thu mắt thì chững lại.

Vẻ mặt cậu ta vi diệu.

“Đúng là oan gia ngõ hẹp.”

“.....”

Bàn tay cầm đũa của Loan Văn Trạch đứng khựng, ngẩng đầu nhìn qua theo.

Tô Mạc Mạc cũng tò mò quay đầu.

Tiến vào là một hàng năm người, cầm đầu là một nam một nữ, diện mạo của nam sinh cũng coi như đẹp trai, nhưng không biết là do ánh mắt hay biểu cảm mà lộ ra cảm giác u ám.

Đi cạnh cậu ta là một nữ sinh ăn mặc trang điểm hoàn toàn không như học sinh.

Tóc dài uốn lộn to, môi son đỏ tươi, lông mi được bấm vừa cong vừa dày, còn đeo cả kính áp tròng có màu. Cả người mặc quần áo bó sát bằng da, bên trong áo khoác da là một chiếc áo thun thấp ngực bó sát cực mỏng, phác họa ra đường cong làm không ít nam sinh không thể rời mắt.

Cô nàng vừa vào, hơn một nửa ánh mắt trong nhà hàng như có như không dừng trên người bị hấp dẫn đi.

Tô Mạc Mạc nhìn đến ngây người.

Thương Ngạn nghe Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch nói thế cũng chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, sắc mặt không thay đổi.

Thật lâu sau cũng không nghe được động tĩnh gì từ bên cạnh.

Anh nghiêng tầm mắt, nhìn theo ánh mắt lơ đãng vẫn luôn nhìn vị trí ngực của người kia của Tô Mạc Mạc.

Mặt mày Thương Ngạn tối sầm.

Anh quay đầu, duỗi tay véo cằm lôi kéo hần phách của cô về

“Ăn cơm.”

Tô Mạc Mạc lấy lại tinh thần, “ồ” một tiếng, quay đầu qua.

Cô uống một ngụm sữa, lén nhìn qua đối diện — — Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đầu lạng lẽ, không có ý định tiếp tục đê tài vừa rồi.

Trong lòng Tô Mạc Mạc ngứa ngáy, không nhịn được tò mò hỏi: “Mọi người quen biết đội đó à?”

“Sao có thể không quen biết — — đó là đối thủ một mất một còn của chúng ta.”

Ngô Hoàng Bác biểu cảm khoa trương, “Tên đó là Cố Linh, đừng thấy cái tên hay, vẻ ngoài chỉ là nhân mô cầu dạng*, thực tế cậu ta rất nhỏ nhen — — nói lòng cậu ta bằng kim tiêm là khen rồi đấy! Cậu ta lớn hơn chúng ta một tuổi, là học sinh của Nhất trung trong thành phố S cạnh đây, tôi nghe nói, khi cha Ngạn không tham gia thi đấu thì mấy giải đấu trung học trong nước vẫn luôn do trường bọn họ dẫn đầu.”

*(Nhân mô cầu dạng: Bên ngoài là người mà bên trong là chó, kiêu như mặt người dạ thú)

Tô Mạc Mạc nổi lên hứng thú, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Ngô Hoàng Bác nhếch miệng cười vui vẻ khi người gặp họa, “Sau đó kẻ biến thái là cha Ngạn đây vào ngay phút cuối cùng. Chỉ cần là cha Ngạn tham gia thi đấu mấy giải cá nhân thì Cố Linh đó chưa từng đạt hạng nhất.”

Loan Văn Trạch nói tiếp, ngữ khí có điểm nghiêm túc.

“Nhưng Nhất trung ở thành phố S là trường học mạnh về máy tính nhất từ xưa đến nay, đặc biệt là đội phó của Cố Linh, chính là nữ sinh đó, Diệp Thục Thần.”

Ngô Hoàng Bác gật mạnh đầu, “Đó cũng là một tên biến thái nhỏ, lần đầu tiên tôi gặp em gái tuyệt như thế — — đặc biệt là về an toàn thông tin, cực kì giỏi.”

Loan Văn Trạch gật đầu phụ họa.

Ngô Hoàng Bác nghiêm túc được chừng ba giây đã lập tức làm mặt quỷ cười lên.

“Thật ra, nếu muốn thắng đội bọn họ thì rất đơn giản.”

“?” Tô Mạc Mạc còn đang lo lắng, nghe vậy thì tò mò ngược mắt.

Ngô Hoàng Bác nhắc cầm về Thương Ngạn đối diện đang rũ mắt, mặt không cảm xúc ăn sáng.

“Chúng ta có sự phụ của cậu mà,” Cậu ta cười bốn cợt, “Diệp Thục Thần, chính là em gái đó, ở tất cả các giải đấu trung học, mảng an toàn thông tin chỉ bị một người nghiên áp, hơn nữa còn là loại nghiên áp không có lực đánh trả.”

Tô Mạc Mạc kinh ngạc nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn cũng đúng lúc ngược mắt, mang ý cảnh cáo lườm Ngô Hoàng Bác.

Tiếc rằng Ngô Hoàng Bác hơn hở quá mức, căn bản không để ý đến, thuận miệng khoái trá nói ra mấy lời còn dư — —

“Diệp Thục Thần là em gái gan lớn, trận đấu lần đó vừa kết thúc liền để lại một câu nói chết người trước mặt bọn này — — nói rằng trong việc chém giết lẫn nhau, gọi cảm là năng lực tốt nhất, người mà cậu ta coi trọng, một ngày nào đó sẽ ngủ với sự phụ của cậu.”

Cậu ta vừa dứt lời, nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống.

Lúc này Ngô Hoàng Bác mới biết được mình vừa nói ra thứ gì, vội vàng cúi đầu giả chết.

Tô Mạc Mạc còn chưa kịp hỏi một câu cuối cùng.

Nghe thấy tiếng cười quyến rũ đến gần bên tai.

“Thương..... Ngạn.”

Người con gái hoàn toàn không giống học sinh dừng lại, khoanh tay, chống người xuống mặt bàn, trước ngực rung rung.

Môi đỏ ửng lên nụ cười diễm lệ hấp dẫn.

“Lâu rồi không gặp.”

Hết chương 63

#xanh

Chương 64: Xem diễn

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Thương Ngạn, lâu rồi không gặp.”

Khuỷu tay Diệp Thục Thần chống mặt bàn, bốn người trên bàn im bật trong chớp mắt.

Ngay cả tiếng húp cháo của Ngô Hoàng Bác cũng bị đè đến mức thấp nhất. Nhân lúc nâng chén lên, cậu ta lén ngó qua người đối diện — —

Nam sinh ngồi đối diện không thèm nâng mắt, dường như không nghe thấy gì hết.

Nhưng bên cạnh anh, Tô Mạc Mạc tò mò nhìn Diệp Thục Thần.

Lúc này người đã đến gần nên càng thấy rõ.

Ngũ quan của Diệp Thục Thần cũng không phải loại vô cùng xinh đẹp, chỉ có thể gọi là thanh tú, nhưng hiển nhiên kỹ thuật trang điểm rất tuyệt, tô điểm rất đúng chỗ, mặc dù có hơi đậm nhưng kết hợp nét thanh thuần và hương vị gợi cảm cực kì tốt.

Hơn nữa còn có dáng người hấp dẫn không chút che lấp.....

Khó trách một nửa ánh mắt trong nhà hàng cũng không nhịn được đặt lên người cô.

Sau khi quan sát xong, Tô Mạc Mạc thong thả xoay đầu đi, cần ly sữa nhỏ trước mặt lên và uống.

Diệp Thục Thần bị làm lơ hoàn toàn không nhụt chí, ngược lại nụ cười càng thêm tươi rói.

Cô cong tay, người trên cúi xuống càng thấp, “Cậu thật đúng là người không niệm tình gì hết ..... Lần trước gặp mặt, không phải chúng ta đã vượt qua nửa buổi tối đôi bên nhiệt tình như lửa sao?”

“Khụ khụ.....”

Cô gái vừa uống hai ngụm sữa đột ngột bị sặc, vội vàng đặt ly sữa sang một bên, cố gắng kiềm chế tiếng ho sặc sụa.

“.....”

Thương Ngạn lạnh mặt.

Anh không cảm xúc đứng dậy, liếc mắt cảnh cáo Diệp Thục Thần rồi vòng qua lưng ghế, đi đến trước mặt cô gái.

Anh ng ồi xồm xuống, đưa khăn giấy cho Tô Mạc Mạc, nhú mào vồ nhẹ lưng cô.

“Gấp cái gì.”

“Em không khụ khụ — — em không.....”

Tô Mạc Mạc hoàn toàn như cá vừa bị bắt khỏi hồ, vừa ho vừa ngẩng đầu lên, cặp mắt vô tội và ấm ức.

Cánh môi như hoa anh đào vì ho mà đỏ thắm, giữa môi dính một ít màu trắng của sữa, trong mắt cũng lấp lánh ánh nước.

Anh mắt Thương Ngạn đen kịt.

Vài giây sau, anh cúi mi che mắt, bất đắc dĩ nói.

“Người khác nói gì em cũng tin?”

Nhớ lại lời Diệp Thục Thần vừa nói, Tô Mạc Mạc đỏ mặt. Hai giây sau, cô mới chậm rãi lắc đầu. “Không, không tin.....”

Trên bàn, Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch cùng hoàn hồn.

Ngô Hoàng Bác đúng lúc nói: “Khụ, gì chứ, không phải chỉ là cuộc đấu an toàn thông tin cử hành trong phòng thi vào buổi tối à, cần gì phải nói mấy lời gây hiểu lầm như thế?”

Diệp Thục Thần nhướng mày.

Trước khi đến đây, cô đã chú ý đến cô gái vừa xuất hiện này, nhưng không ngờ rằng, Thương Ngạn mới là người có quan hệ đó với Tô Mạc Mạc..... Dù sao cũng đã cùng nhau tham gia quá nhiều trận đấu máy tính như thế, các đội thi trong nước đều rất quen thuộc lẫn nhau, có ai không biết Thương Ngạn của Tam trung ở thành phố C là người không bao giờ thay đổi cảm xúc khi có nữ sinh trước mặt đâu chứ.

Mãi đến giờ phút này, thấy Thương Ngạn tự nhiên ngẩng xồm xuống trước người cô gái như thế, ánh mắt bất đắc dĩ mà dung túng, trong lòng cô mới bừng tỉnh.

Diệp Thục Thần nheo mắt, nhìn hai người, nở nụ cười nghiến ngấm.

“Đây là thành viên mới của đội các cậu à, Ngô Mập Mạp.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Cậu gọi ai là Ngô Mập Mạp thế?”

Diệp Thục Thần dùng khước mắt liếc cậu ta, “Được rồi, là tôi sai, Ngô Soái Ca ——” cô giương cằm về phía cô gái, “Rốt cuộc đây có phải là thành viên mới của đội các cậu không?”

“Hừ. Không phải đội chúng tôi chẳng lẽ là đội của các cậu ư?”

Ngô Hoàng Bác tức giận nói.

“Ồ.”

Diệp Thục Thần cười khẽ, “Cô gái nhỏ xinh đẹp như này, tôi còn tưởng là người nhà của ai đó trong đội các cậu đây. Cơ mà, lần đầu tiên tôi thấy đội trưởng của các cậu quan tâm một cô gái như thế, hóa ra là người nhà của đội trưởng các cậu ư?”

Ngô Hoàng Bác nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn cũng đứng dậy, nghe vậy, trên gương mặt lạnh lùng tuấn tú không có biểu cảm đấy, mí mắt uể oải đang gục xuống lại nhấc lên, lộ ra con ngươi đen kịt.

Anh không kiên nhẫn liếc qua Diệp Thục Thần.

“Có phải hay không cũng không liên quan đến cậu.”

“Sao lại không liên quan chứ?” Diệp Thục Thần cười rộ lên một cách gợi cảm, “Không phải tôi đang theo đuổi Ngạn Thần cậu à?”

Có người trên bàn khựng lại.

“.....”

Thương Ngạn đối diện với cô nàng hai giây, quay mặt đi, cười xùy một tiếng.

“Tôi không mắng con gái.”

Nói xong, anh không nhìn Diệp Thục Thần tiếp, chỉ khoanh tay cầm lấy ly sữa trước mặt Tô Mạc Mạc.

“Đổi cho em ly khác.”

Tô Mạc Mạc nghe thế thì tay chân luống cuống, vội vàng thẳng lưng ôm lấy ly của mình — —

“Nửa, nửa ly.”

Thương Ngạn nửa cúi đầu, híp mắt lại.

“Không được, một ly.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Em vừa uống nửa ly rồi.” Nói đúng hơn là vô cùng đau đớn uống được nửa ly.

Thương Ngạn: “Ly này quá nhỏ.”

Tô Mạc Mạc oán hận, “Rõ ràng là bình giữ ấm của nhà sư phụ quá to.....”

“Phải không?”

Thương Ngạn hiếm khi quên mất, không biết anh nhớ tới đi đâu gì, bỗng đứng bật cười.

“Thì ra là vì chuyện này nên thỉnh thoảng ở trường em uống sữa đến nấc cụt à?”

Tô Mạc Mạc ngây người.

“Sao anh biết được.....”

Thương Ngạn mỉm cười càng tươi.

Anh không nhịn được duỗi tay xoa nhẹ mái tóc dài của cô gái, “Nhiều đó mà nhiều? Nhóc con, em thật vô dụng.”

Tuy nói vậy, nhưng con người vọng xuống của ai đó lại tràn đầy ý cười dung túng.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Đổi thành cá nóc.

Thương Ngạn: “Sau khi quay về, mỗi ngày chỉ đổ đầy hai phần ba bình giữ ấm cho em.”

Đôi mắt Tô Mạc Mạc sáng lên, bàn tay ôm ly sữa chậm rãi thả ra, “Nửa ly.”

Thương Ngạn cười nhẹ.

“Được, nửa ly.”

Khi Thương Ngạn cầm ly định xoay người, dư quang thoáng thấy Diệp Thục Thần còn chưa rời đi, anh nhíu mày.

“Cậu còn chưa đi?”

Diệp Thục Thần vừa đứng ngoài quan sát toàn bộ quá trình, nghe vậy thì cười khẽ.

“Chắc hẳn nhà hàng này không phải địa bàn của Tam trung ở thành phố C của các cậu đúng chứ?”

Thương Ngạn không kiên nhẫn liếc cô ấy, “Vậy thì cách nhóc con nhà tôi xa một chút.”

Diệp Thục Thần cười, “Chi vậy, sợ tôi dạy hư cậu ấy?”

Nói đoạn, cô nàng cong eo, ngõ vào vị trí trống bên cạnh Ngô Hoảng Bác. Diệp Thục Thần cúi người về phía trước, chống cằm cười duyên, cổ áo như ẩn như hiện.

“Không đến mức vậy chứ, Thương Ngạn, mới có bao lâu chưa gặp mặt mà cậu đã như thế rồi? Như vậy chẳng sexy tí nào, tôi thích dáng vẻ lạnh căm căm của cậu, là bộ dáng không phản ứng với cô gái nào đấy.”

Cô tạm dừng, cười, lời nói ra lại vô cùng khủng khiếp — —

“Làm người ta cực kì muốn ngủ.”

“Hự — — khụ khụ khụ.....”

Người bị sắc lãn này bị đổi thành Loan Văn Trạch đang lặng lẽ ngồi bên cạnh.

Họ đến kinh thiên động địa, cả gương mặt thanh tú đỏ bừng vì ghen, hấp dẫn hơn nửa ánh mắt trong nhà hàng qua đây.

Tô Mạc Mạc cũng đờng tình nhìn cậu ta.

Cô hiểu cảm giác này. Khí quản đau đớn như bị xé rách, thật sự rất khó chịu.

Thương Ngạn vẫn hờ hững như cũ.

Anh dời mắt, buông cái ly trong tay xuống, giờ tay cởi nút áo sơ mi.

Một nút, hai nút.....

Cả đám trên bàn đầu ngơ ra.

Ngay cả nụ cười của Diệp Thục Thần cũng cứng đờ, rụt người về theo bản năng, nhưng cô nàng che giấu rất nhanh, sửa thành vui đùa: “Chà, Ngạn Thần muốn đi theo con đường đen tối nào thế?”

Biểu cảm của Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đều khiếp sợ và phức tạp.

Chỉ có Tô Mạc Mạc sau khi ngậy ra một chút, đột nhiên hiểu ra anh muốn làm gì, cô nhanh nhẹn giấu đầu đi.

Đúng lúc này, nút áo sơ mi được cởi đến nút thứ ba.

Thương Ngạn khoanh tay, vạt áo bên trái bị anh tùy tiện kéo xuống.

Trên xương quai xanh trắng nõn, hình xăm màu đỏ lộ ra.

Nam sinh đứng đó, một tay cầm túi quần, một tay khác kéo cổ áo, biểu cảm hờ hững xen lẫn khinh miệt, cúi mắt cười:

“Xin lỗi.”

“Có chủ.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Những người còn lại: “.....”

Coi như cậu phóng đấng.

Diệp Thục Thần phản ứng nhanh nhất.

Cô ấy nheo mắt, đánh giá hình xăm đó ba giây, đột nhiên nở nụ cười.

“Dấu cắn?”

Cô ấy xoay đầu qua bên cạnh, nhìn sang cô gái gần như đã vùi cả gương mặt nhỏ vào cái đĩa — —

“Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, em gái nhỏ? Nhưng mà, chuyện này em làm đẹp lắm.” Cô nàng vỗ mặt bàn, đứng dậy, “Được rồi, nếu đã thật sự có chủ, tôi đây sẽ không nhớ thương mãi.”

Cô ấy có vẻ tùy tiện nhìn lướt qua bên cạnh rồi đứng dậy rời đi.

Ngô Hoảng Bác ngậy người hai giây.

“Thật..... Thật ra cậu ấy đến đây là để đùa giỡn cha Ngạn của chúng ta, thuận tiện gây nhiễu loạn lòng quân của chúng ta phải không??”

Loan Văn Trạch không nói lời nào.

Tô Mạc Mạc còn đang đỏ mặt chìm đắm trong chuyện ban nãy.

Thương Ngạn chững lại hai giây.

Anh lên tiếng.

“Văn Trạch, cậu ra đây cùng tôi.”

Thương Ngạn chưa cho Loan Văn Trạch cơ hội từ chối đã cầm ly của Tô Mạc Mạc lên, xoay người bước đi.

Sắc mặt Loan Văn Trạch khẽ thay đổi, cuối cùng vẫn giữ im lặng, đứng dậy theo sau.

Chỉ chừa lại Ngô Hoảng Bác thẫn thờ tại chỗ.

“Không phải chứ, cha Ngạn gọi lão Loan ra làm gì thế?”

Tô Mạc Mạc trầm tư, không chắc chắn nói: “Tôi cảm thấy hình như cậu ấy đến đây không phải để tìm Thương Ngạn.”

Ngô Hoảng Bác: “.....?”

Ngô Hoảng Bác cười, “Lần trước cậu ta đã nói vài câu với sư phụ của cậu.”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, “Lần trước, Loan Văn Trạch cũng ở đây à?”

Ngô Hoảng Bác không thêm suy nghĩ, “Đương nhiên!”

Tô Mạc Mạc gật đầu: “Vậy đúng rồi.”

Ngô Hoảng Bác: “?? Cái gì đúng rồi?”

Suy đoán trong lòng được chứng minh, thuận tiện làm tan biến sự khó chịu không biết đã xuất hiện khi nào trong lòng, biểu cảm Tô Mạc Mạc nhẹ nhàng đi nhiều.

“Từ khi cậu ấy đến đây đã gặp qua Loan Văn Trạch rất nhiều lần, lúc đi cũng không có chút khổ sở nào — không phải giả vờ, là thật sự không sao hết. Hơn nữa.....” Tô Mạc Mạc nhăn chóp mũi, nhớ lại vài giây, “Từ khi cậu ấy đến đây, Loan Văn Trạch cũng là lạ.”

Ngô Hoàng Bác nghe vậy thì ngó ra, nhớ đến phản ứng từ khi bắt đầu của Loan Văn Trạch, cũng dề dề trợn mắt há mồm:

“Không, không phải chứ.....”

Bên kia.

Thương Ngạn đứng ở khu lấy sữa, không ngừng đầu, tùy ý hỏi: “Hai người quen nhau?”

Loan Văn Trạch dừng một chút, “Trước kia có quen, sau đó..... Nhà của cậu ấy dọn đi nên đã xa cách.”

“.....”

Thương Ngạn không nói tiếp, ngược mắt liếc qua Loan Văn Trạch, ngữ khí nhàn nhạt.

“Xa cách?”

Biểu cảm Loan Văn Trạch có hơi không được tự nhiên, cậu ta không trả lời.

Thương Ngạn xoay người đi đến bàn của bốn người.

“Con nhóc này rất có cá tính, nếu không phải hôm nay cậu ta có chút vội vàng thì tôi đã thật sự cho rằng cậu ta đến đây vì tôi đấy.”

Nam sinh cười nhạt.

Loan Văn Trạch không nói.

“Sau này khi cậu ta ở đây thì cậu cũng đừng ngó dỗi diện nhóc con nhà tôi.”

Nhớ đến hình ảnh vừa rồi khi cô gái bị sắc đến sắp chảy nước mắt, chóp mũi đỏ rực, dáng vẻ đáng thương, Thương Ngạn lập tức nhíu mày, nghiêm túc nói.

“..... Ừ.”

Loan Văn Trạch nghe theo.

Thương Ngạn quét mắt qua cậu ta, “Trước kia không biết nên không biết có nói lời nặng nhẹ nào không, xin lỗi.”

Loan Văn Trạch kinh ngạc nhìn Thương Ngạn.

Trong ấn tượng của cậu ta, Thương Ngạn không phải loại người sẽ đi xin lỗi.

“..... Sao vậy?”

Thương Ngạn bị nhìn chăm chăm đến khó chịu, anh cau mày hỏi.

Loan Văn Trạch hiếm khi có ý cười, “Không có gì..... Chính là tôi thấy, sau khi Tiểu Tô xuất hiện, Ngạn ca càng ngày càng thay đổi.”

Thương Ngạn mỉm cười.

Anh tùy ý đảo mắt qua bên cạnh, trùng hợp nghiêng đi chạm đến một đôi mắt đen tối có điểm âm u.

Đối phương chạm mắt với Thương Ngạn, khóe môi giờ lên, nâng tay chào hỏi với Thương Ngạn.

——

Cố Linh.

Cặp mắt Thương Ngạn nhàn nhạt dời đi, tựa như không phát hiện ra người này.

Ngay cả chút phản ứng cũng không cho.

Sắc mặt Cố Linh trở nên hung ác vì tức giận.

Cậu ta siết chặt sao nĩa trong tay, dữ tợn quay đầu.

“Diệp Thục Thần.” Cậu ta lạnh giọng, “Lúc này cậu có hỏi thăm người mới kia có địa vị gì trong đội bọn họ chưa?”

Đội viên khác im lặng, Diệp Thục Thần không cho Cố Linh tí mặt mũi, chỉ lười biếng cong môi đờ cười cười, “Tôi đi tìm trai chứ đâu phải đi thăm dò tin tức cho cậu đâu.”

Sắc mặt Cố Linh xanh mét, qua hai giây mới hòa hoãn, lộ ra nụ cười gây khó chịu cho người khác, “Rốt cuộc cậu thiếu đàn ông đến mức nào mới lúc nào cũng chạy tới dán vào mặt lạnh của tên Thương Ngạn kia?”

“Cậu thì biết cái gì.”

Diệp Thục Thần cười lạnh, lườm cậu ta một cái.

“Người như cậu đã ở dưới mí mắt tôi suốt hai năm, cậu thấy tôi có nhìn cậu bao giờ chưa.”

Cố Linh: “.....!”

Cố Linh tức giận đến mức quăng hết dao nĩa, quay đầu đi ra ngoài.

Động tĩnh không nhỏ này hấp dẫn không ít người nhìn.

Đương nhiên Thương Ngạn cũng chú ý tới, anh vốn đang định xem nhẹ nó, nhưng dường như lại nghĩ đến gì đó.

Anh cau mày.

“Có thể Cố Linh có ý định với Diệp Thục Thần, lần trước khi trận đấu kết thúc, cậu ta qua tìm tôi vì Diệp Thục Thần.”

Loan Văn Trạch sững sốt, nhìn về Thương Ngạn.

Cậu ta và Ngô Hoàng Bác không biết chuyện này, hiển nhiên nếu không phải vì biết mình và Diệp Thục Thần có quan hệ thì Thương Ngạn sẽ

không đem phiền phức liên quan đến mấy chuyện kiêu này cho bọn họ.

Loan Văn Trạch nghĩ thế, có chút cảm khái.

Thương Ngạn cũng quay lại.

“Tự cậu chú ý đi.”

“..... Cảm ơn Ngạn ca.”

Thương Ngạn không xoay người, tùy ý hỏi, “Có ảnh hưởng đến thi đấu không?”

Loan Văn Trạch: “Lòng tôi hiểu rõ.”

“Ừ.”

Thương Ngạn nhận được đáp án khẳng định, anh cũng không nghi ngờ hay nhiều lời gì nữa.

Anh trở về cạnh bàn.

*

Chiều hôm đó chính là cuộc tuyển chọn trong nước của giải đấu LanF.

Sau khi thông qua tuyển chọn trong nước, mới có thể tiến vào vòng loại châu Á, Đấu loại kết thúc thì mỗi khu vực chọn ra ba đội xuất sắc nhất để tham gia trận chung kết thế giới vào năm sau.

Việc đáng giá nhất đó là ba đội được chọn ra từ vòng đấu loại thì mỗi người trong đội đều có tư cách tuyển thẳng.

Do đó, những đội có thực lực mạnh mẽ đều dồn sức vào vòng loại này, còn đối với cuộc tuyển chọn trước vòng loại, bọn họ chỉ có thái độ lấy lệ cho có mà thôi.

Đội của Tam trung ở thành phố C có Thương Ngạn ở đó, không cần biết trình độ trung bình của đội viên là như thế nào, đâu thì các đội khác liệt vào phạm trù “đội mạnh”, “kình địch”.

Nếu là trận cá nhân thì bọn họ sẽ không cần nghĩ ngợi gì mà coi Thương Ngạn là boss lớn nhất của giải đấu trong nước; nhưng đây là giải tập thể, nên họ cũng chỉ thêm một boss vào danh sách song song với Nhất trung ở thành phố S thôi.

Trong hoàn cảnh như thế, thân là thành viên của đội mạnh nhất, Loan Văn Trạch và Ngô Hoàng Bác đã trải qua rất nhiều cuộc thi lớn nhỏ rất có sự tự giác của một kẻ mạnh — đi ăn trưa cũng không khác gì khi đến nhà ăn của trường học.

Thương Ngạn thì đương nhiên không cần phải nói.

Còn dư lại một người, thoạt nhìn không có “ý thức của đội mạnh” nhất.

Ngô Hoàng Bác ăn hai muống cơm, ngẩng đầu ngó về đối diện.

Ăn thêm hai muống, nhìn thêm một lần.

Sau khi lặp đi lặp lại như vậy hơn mười lần, mỗi lần đều thấy Tô Mạc tập trung tinh thần, nhíu mày đọc tài liệu lập trình, cuối cùng cậu ta cũng không nhìn được, chuyển sang người ngửi xéo bên kia —

“Cha Ngạn, Tiểu Tô như vậy, cậu cũng không có ý kiến gì à?”

“.....”

Thương Ngạn nhìn qua bên cạnh, sau khi chăm chú nhìn hai giây, khước miệng anh khẽ cong. “Đề em ấy đọc đi.”

Ngữ khí như chứa cả biển trời dung túng.

Ngô Hoàng Bác cạ lời, “Sức khỏe là tiền vốn của cách mạnh đấy, tôi thấy hình như cậu ấy còn chưa ăn sáng.”

“Lần đầu tiên dự thi, lo lắng là việc không thể tránh được.” Loan Văn Trạch ng ồi đối diện Thương Ngạn lên tiếng nói: “Lần đầu tiên lúc tôi đi thi vào lớp mười cũng thế, có khuyên cũng vô dụng.”

Ngô Hoàng Bác gãi đầu, xấu hổ.

“Đúng thế, hình như tôi cũng..... Vậy đúng là có khuyên cũng vô dụng.” Cậu ta nghiêng đầu, thấy Thương Ngạn, lập tức gọi lên ký ức thống khổ thể thảm, “Cơ mà, mấy lời như lo lắng ở lần đầu tiên dự thi đối với cha Ngạn quả thực là không hề có lực thuyết phục không phải sao?”

Thương Ngạn c ần lấy nước khoáng trên bàn, rót vào ly cho cô gái bên cạnh, sau đó mới tùy ý hỏi.

“Tôi thế nào.”

“Cậu không nhớ?? Cái hôm đi thi lần đầu tiên đó, tôi và lão Loan lo lắng đến cả đêm không ngủ được — — cũng chỉ có cha Ngạn cậu ngủ đến quên trời quên đất, xem chút nữa ngủ quên giờ thi đấu!”

“.....”

Trong trí nhớ có một đoạn như thế nháy ra, Thương Ngạn nhếch môi, cười biếng nhác.

“Ồ.”

Ngô Hoàng Bác: “Cậu đấy, biến thái từ năng lực đến tâm lý. Tôi nhớ hôm đó vừa bước lên sân khấu, mấy ngón tay gõ bàn phím của tôi còn run rẩy, còn cậu ng ồi cạnh tôi thì sao, vừa gõ vừa ngáp ..... Sao cậu có thể bình tĩnh như thế, còn chúng tôi lại căng thẳng như vậy??”

Thương Ngạn nghĩ nghĩ.

“Bởi vì đồ ăn của cậu?”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Lần này, không để Ngô Hoàng Bác kịp lên án, Tô Mạc Mạc ngẩng cạnh vẫn luôn dựng lỗ tai nghe lên ngẩng đầu lên.

Con người đen nhánh cực kì không tán đồng nhìn Thương Ngạn.

Còn có hơi ấm ức lên án.

Thương Ngạn bị cô nhìn chăm chăm vài giây, đầu hàng, mỉm cười nói.

“Được rồi, là đồ ăn của anh.”

“.....”

Tô Mạc Mạc lườm anh một cái, quay đầu không đáp lại anh.

Cả nhóm Thương Ngạn đều không khuyên, nhưng có một ngó qua đường khác dừng lại trước mặt mọi người.

Cần đầu đúng là Cố Linh. Năm người của Nhất trung ở thành phố S đang đi ra cửa nhà hàng, hiển nhiên đã dùng xong cơm trưa, chuẩn bị đi đến sảnh lớn chờ đợi.

Cố Linh nhìn thấy tài liệu đặt trên mặt bàn, cuối cùng đã tìm được cố, cậu ta dừng chân nở nụ cười.

“Sao thế, lần này không tự tin như vậy, Thương Ngạn? Kiểu nước tới chân mới nhảy này, sợ là không có tác dụng lớn rồi??”

Thương Ngạn mắt cũng không thèm nâng.

Tô Mạc Mạc bên cạnh đang định ngẩng đầu nhưng bị Thương Ngạn duỗi tay kéo lại.

“Ăn cơm, hoặc đọc bài.”

“..... Ồ.”

Cô gái rầu rĩ dịu giọng đáp.

Trong một ngày bị làm lơ hai lần, Cố Linh tức đến học mẫu, dậm chân tại chỗ.

“Tôi đang nói chuyện với cậu đấy, giả điếc cái gì?”

Thương Ngạn cười nhạt, lười biếng khoanh tay tựa người ra đằng sau.

Anh nhếch khóe mắt, cười như không cười.

“Thói quen của tôi — — không nói chuyện với bại tướng tiện tay hạ.”

Mặt Cố Linh xanh là vì giận.

Cậu ta tức giận bật cười, “Có phải trong nhà hàng này cậu không thấy được ai ngoài không khí không?”

Thương Ngạn không trả lời

Ngô Hoàng Bác ng ỡ xéo cười bốn cột, “Đúng vậy thì sao?”

Cố Linh cười lạnh: “Cậu coi nhiều người như thế là người chết à, cần vài giải quán quân là không coi ai ra gì?”

Ngô Hoàng Bác không cãi với cậu ta, duỗi tay chỉ qua một người đi ngang qua trông có vẻ quen quen.

Cậu ta nhếch miệng với người nọ, giơ tay qua chỉ Thương Ngạn: “Đồng chí, hỏi cậu vấn đề này, biết đây là ai không?”

Người nọ kiêng dè nhìn thoáng qua, cười khờ.

“Ngạn Th ần à, có ai không biết?”

“Cảm ơn.”

Ngô Hoàng Bác bỏ tay xuống, cười hì hì quay lại, nhìn qua Cố Linh vẻ mặt khó coi.

“Nghe chưa, Tiểu Cỗ? Đây không phải gọi là không coi ai ra gì, mà gọi là thực lực. — — hay là, tôi kêu cậu một tiếng Linh Thần, cậu dám đồng ý không?”

“.....”

Cỗ Linh giận đến nổi mũi.

— —

Đúng là cậu ta không dám.

Danh hào của Thương Ngạn đã xuất hiện từ trận đầu tiên anh tham gia, chưa từng bại ở trận đấu cá nhân nào, cứ như vậy từng bước từng bước giẫm lên các thiên chi kiêu tử* của các trường.

*(Thiên chi kiêu tử: Con trai cưng của Trời)

Là công nhận, cũng là do mọi người phong cho.

Nếu Cỗ Linh muốn được gọi là Thần, vậy nếu bị biết được chắc cũng chỉ thành trò cười.

Cỗ Linh càng hiểu rõ viện này thì càng không cam lòng.

Cậu ta oán hận nhìn Thương Ngạn, cắn răng cười.

“Nhưng tôi nghe nói, lần này đội các cậu không đủ nhân số đúng không? Khối 12 có hai người bỏ, thiếu chút nữa không đủ nhân số dự thi — — đây chính là giải tập thể đấy.”

Cỗ Linh nói, chống bàn cúi đầu xuống, hung tợn trừng Thương Ngạn, cười dữ tợn.

“Hơn nữa, giải đấu lần này không như các giải tập thể trước kia — — Giải đấu LanF không có xếp hạng cá nhân, chỉ xem thành tích của đội.”

“.....”

Cố Linh vừa nhắc nhở như vậy, có lẽ Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch nhớ đến gì đó gì, sắc mặt khẽ đổi.

Dur quang Cố Linh thoáng thấy vậy, khoái trá cười.

“Ngạn, Thầ, thành tích bất bại.” Cậu ta gần từng chữ, tươi cười trào phúng, “..... Tôi rất tò mò, giải đấu LanF không xem xếp hạng cá nhân này, không biết cậu có nghĩ chưa, nếu như thua thì trong lịch sử giải chung kết sẽ ghi lại, Thầ gã xuống sân đấy!”

Có vẻ Cố Linh đã nghĩ đến cảnh đó, gã ta cười ha hả — —

“Chỉ cần không lấy được hạng nhất của vòng loại, vậy cho dù đội viên các cậu có thể được tuyển thẳng thì sao chứ, so sánh với việc Thầ ngã xuống sân này — — mất nhiều hơn được đấy!”

“.....”

Sắc mặt Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đều hơi khó coi.

Cả hai đồng thời lo lắng nhìn Thương Ngạn, hiển trước chưa từng nghĩ đến việc này.

Việc này càng cỡ vũ cho khí thế kiêu ngạo của Cố Linh.

Cậu ta há miệng cười.

“Chà, bắt đầu lo lắng đúng không? Thế thì sao chứ, cứ dứt khoát rời khỏi đi, còn có thể bảo toàn thanh danh, lấy được cái danh Thầ đã không dễ? Mấy cái tuyển thẳng gì đó có đáng giá không??”

Gã cúi người, ánh mắt đảo một vòng qua bốn người, cuối cùng dừng trên Thương Ngạn.

Đáy mắt Cố Linh lóe lên ý cười dữ tợn.

— —

“Nếu tôi là cậu, tôi sẽ không tham gia giải đấu này. Mau mau đi tìm chỗ trốn đi, như vậy sẽ có thể bảo toàn — — Ngạn, Thần.”

Trên bàn im phăng phắc.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đều nổi giận, chỉ có Thương Ngạn bình tình, biểu cảm cũng lười thay đổi.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đã quen, không hề bất ngờ tí nào — —

Từ trước đến giờ, Thương Ngạn luôn luôn thông thả với chuyện của mình.

Anh khinh thường cãi lại, càng hiếm khi tức giận.

Chỉ có.....

Hình như chỉ xuất phát trên người Tô Mạc Mạc.

Ngô Hoàng Bác ngó qua thì thấy Tô Mạc Mạc đặt đĩa và tài liệu trong tay xuống.

Thương Ngạn vẫn luôn đặt lực chú ý trên người cô đương nhiên thấy được.

“Ăn xong rồi? Vậy.....”

“A.”

Cô gái kêu một tiếng thật nhỏ, ngắt lời Thương Ngạn.

Gương mặt anh tuấn vốn không có cảm xúc gì của Thương Ngạn bỗng ngưng cứng lại.

Anh lập tức nhíu mày, khom người về phía trước, “Sao vậy?”

Ngay lúc này, Tô Mạc Mạc ngược mắt lên.

Cô gái đang cười, khóe mắt hơi cong, ngũ quan vốn đã điểm lệ càng thêm xinh đẹp do ý cười.

“Tôi hiểu được!”

Nói xong, cô thả tài liệu về mấy ví dụ thực tế của thuật toán kia ra.

Cố Linh bên cạnh lần đầu tiên nhìn gần mặt mũi Tô Mạc Mạc, gã ta không khỏi ngừng thở, vài giây sau mới phản ứng lại, ghen ghét liếc qua Thương Ngạn rồi dờn mắt lên người cô gái.

Gã ta liếc qua tài liệu bên cạnh, cười lạnh.

“Thuật toán Dijkstra*? Đội trưởng các cậu thật thất bại, đã sắp thi đấu mà còn đội viên bắt đầu tìm hiểu cái này?”

Tô Mạc Mạc ngó qua gã.

“Anh hiểu lầm rồi, tôi không nói đến cái này.”

Cố Linh sững sốt, “Vậy em đang nói gì?”

Khóe mắt Tô Mạc Mạc cong lên.

Ý cười nhạt nhẽo trên ngũ quan tinh xảo điểm lệ của cô chậm rãi tan biến.

“Vừa nãy tôi mới hiểu ra — — tại sao anh ấy là ‘Ngạn Thần’, còn anh chỉ là ‘Tiểu Cố’.”

Khóe mặt co giật, tươi cười trở nên độc ác.

“..... Cái gì?”

“Không phải anh đã nói à, nếu anh là anh ấy, anh đã sớm trốn đi để khỏi tổn hại thanh danh sao?”

Ngữ điệu của cô vẫn như trước, dịu dàng đi kèm đậm.

Cô giương mắt nhìn Cố Linh, tròng mắt đen nhánh trong suốt sạch sẽ, khiến sắc mặt ghen ghét và trò hề của gã nổi bật lên — —

“Anh có từng thấy Thần bó tay bó chân à?”

“.....”

Cố Linh cứng đờ.

Khóe miệng Tô Mặc Mặc cong lên, ánh mắt phiếm băng, ngữ khí lạnh căm căm:

“Lo trước lo sau, sợ hãi không được như trước, trước nay đều — — chỉ, có, con, kiến.”

Sắc mặt Cố Linh tức khắc xanh mét.

Ánh mắt chứa đầy phẫn hận và tham lam dòm khoét khuôn mặt mỹ lệ của cô, chuyển qua Thương Ngạn, cảm xúc trong mắt càng nhiều hơn không cam lòng và ghen ghét.

“Em cứ vậy tin cậu ta thắng được?”

Cô gái mỉm cười nhẹ.

Ngữ khí dịu dàng.

“Không tin thần, tin con kiến à.”

Cố Linh cắn chặt răng, gân xanh trên trán hằn lên.

“..... Được! Chúng ta đây cứ chờ xem, xem xem lần này rốt cuộc là Thương Ngạn của em giữ được cái danh Thần, hay là tôi nghịch thiên ‘sát’ thần!”

Gã xoay người định đi.

Sau lưng lại truyền đến tiếng cô gái cười khê.

“A..... Bu Ồn cười hơn là gì, các người biết không?”

Cô c ậ̀n ly lên, nhấp một ngụm nước ấm Thương Ngạn đã rót.

Giọng vẫn m ệ̀n mại như trước — —

“Con kiến chỉ nằm dưới mảnh lá khô mà còn tưởng rằng trên đỉnh đ ậ̀u mình là trời cao đ ậ́y thôi.”

Chương 65: Sư phụ là tốt nhất

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi xem chút nữa làm Cố Linh tức nổ phổi quay đầu rời đi, Ngô Hoàng Bác khiếp sợ không chớp mắt nhìn Tô Mạc Mạc vài giây.

Cậu ta hoàn hồn, giờ tay vỗ hai tiếng “bốp bốp” — —

“Tiểu Tô của chúng ta quá tuyệt, đúng là chân nhân bất lộ tướng.”

*(Chân nhân bất lộ tướng: Người tài sẽ không để lộ danh tính và tài năng của mình)

Tô Mạc Mạc vừa thấy năm người của Nhất trung ở thành phố S rời đi, gương mặt tuyệt mỹ căng chặt không có biểu cảm cuối cùng mới sụp đổ.

Cô thở phào một hơi dài.

“Tôi còn tưởng anh ta muốn lên đánh tôi.”

“.....”

Thương Ngạn ngồi cạnh đang thâm thúy nhìn cô, nghe vậy thì mỉm cười, ý cười thay thế những cảm xúc phức tạp đó.

“Sợ bị đánh mà còn kiêu ngạo chọc giận người ta như vậy?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc tức giận, nhỏ giọng, “Không phải em làm vì sư phụ à.”

“Anh không quan tâm người khác đánh giá như thế nào.”

“Nhưng em để ý!”

Cô đẽ cao âm lượng làm Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đối diện cùng nhìn qua, cô vội vàng ngưng ngừng thấp giọng.

Nhưng trong giọng nói vẫn xen lẫn sự không cam lòng, “Người khác nói sự phụ thế nào..... Em rất để ý. Bọn họ đều không bằng anh, làm sao có thể nói anh như vậy.”

Âm cưới mang theo sự giận dữ mềm mại, nhưng cũng rất nghiêm túc biểu đạt suy nghĩ của mình.

Thương Ngạn hiếm khi ngần ra.

Một lát sau, anh mới hồi thần, bỗng nhiên bật cười, cúi người qua,

“Nhóc con, trong mắt em, sự phụ tốt bao nhiêu?”

Tô Mạc Mạc chớp chớp mắt.

“Sự phụ là tốt nhất.”

“Ừm, ví dụ như,” Thương Ngạn ý cười nghi ngờ ngẫm, “Ở mặt nào?”

Tô Mạc Mạc: “Rất nhiều mặt.....”

Thương Ngạn khoanh tay tựa ra sau, “Em cứ kể ra từng cái nói, anh từ từ nghe, không vội.”

“.....”

Loan Văn Trạch và Ngô Hoàng Bác đối diện nghe thấy, biểu cảm phức tạp liếc nhau.

Ngô Hoàng Bác nói nhỏ: “Không được, tôi không thể nhìn được cái kiêu khích lệ công khai này, ăn cầu lương muốn ghen — — tôi đi trước đây.”

Loan Văn Trạch không đáp, nhưng hiển nhiên cũng rất tán đồng.

Cậu ta đứng dậy đi theo.

Lúc này Tô Mạc Mạc mới ngộ ra, mình lại bị tên sư phụ vô lương tâm này lừa dối.

Má cô ửng đỏ, đứng dậy dọn dẹp tài liệu trên mặt bàn.

“Em ăn xong rồi..... Chúng ta cũng đi thôi.”

Thương Ngạn cực kì tiếc nuối vì không thể nghe nhóc con nhà mình khen mình ngay trước mặt.

Cơ mà nhìn thoáng qua giờ trên đồng hồ, giờ tuyển chọn cũng đã sắp đến, anh không trì hoãn nữa, cùng Tô Mạc Mạc dọn dẹp đồ đạc rồi cùng nhau rời khỏi nhà hàng.

.....

Sau khi bữa trưa kết thúc, tất cả các học sinh tham gia cuộc tuyển chọn thống nhất đi đến sảnh lớn để hội họp.

Dựa theo số thứ tự đã phân trước, tất cả các đội ngũ học sinh trung học đến từ cả nước đi lên lầu ba, tiến vào sân thi đấu đã được bố trí trong đại sảnh.

Quy tắc tuyển chọn của giải đấu LanF được các khu vực tự do quyết định, quy tắc trong nước rất đơn giản.

Vẫn dựa theo đoàn đội dự thi cho đơn vị như trước, mỗi tổ máy tính được phát một đề bài, trong thời gian qui định phải hoàn thành việc lập trình và đồng thời ra được kết quả giải toán chính xác là được thông qua, đạt được tư cách tiến vào vòng loại châu Á diễn ra vào hai ngày sau.

Đề bài được lấy ngẫu nhiên từ kho đề chuyên dụng của giải đấu LanF, mức khó nằm ở giữa, đối với các đội mạnh chỉ nhìn chăm chăm vào việc bộc lộ tài năng ở vòng đấu loại thì một đề thi như thế so với việc lập trình câu “hello world” khi bọn họ vừa nhập môn cũng không khó hơn mấy.

Sân thi đấu, nhóm đầu tiên tiến vào đầu là những đội ngũ hạt giống được ban tổ chức lựa chọn nên không khí trong sân cũng thoải mái hơn bình thường.

— —

Ngoại trừ bàn đầu tiên từ ngoài vào.

Sau khi Thương Ngạn vừa dứt lời, bốn người trước máy tính ở bàn thứ nhất yên lặng hơn mười giây.

Tô Mạc Mạc hiểu ra, không thể tin được nhìn Thương Ngạn: “Có ý gì..... Tại sao mọi người không tham gia?”

“Chỉ là vòng tuyển chọn, cũng chỉ là một đề mức khó dưới trung bình.”

Khi đối mặt với Tô Mạc Mạc, mức độ kiên nhẫn của Thương Ngạn luôn cực kì cao.

Anh bình tĩnh giải thích một lần:

“Mặc dù có giới hạn thời gian, nhưng nếu ngay cả cái này mà em cũng không thông qua được thì chúng ta cũng không thể tiếp tục được nữa.”

Tô Mạc Mạc ảm ức đến khóc lên mất: “Nhưng lần trước anh đã nói, quan trọng là việc em tham gia, kết quả xấu nhất chính là em không.....”

Thương Ngạn mỉm cười, “Anh đổi ý.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Nhưng lỡ như đề rất khó, hoặc nếu không thể dùng Python thực hiện, vậy em.....”

Thương Ngạn thản nhiên nói, “Vậy bỏ thi, cùng nhau về nhà.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tức giận.

Cô muốn cắn người.

Trọng tài đang đứng đằng trước đọc quy tắc.

Ngô Hoàng Bác hết sức săn sóc lặng lẽ “giúp” Tô Mạc Mạc khởi động máy tính.

Cậu ta ấn vào nút khởi động rồi ngồi lại, sắc mặt cực kì vô tội — —

“Tiểu Tô, dựa theo sự sắp xếp của cha Ngạn, tôi chỉ có thể giúp cậu đến đây.”

Tô Mạc Mạc: “.....” QAQ

Ánh mắt cô gái uất ức đảo qua Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch, nhìn đến mức hai người hoảng hốt trong lòng, đành phải vội vàng quay mặt đi mới giữ vững phòng tuyến.

Cuối cùng Tô Mạc Mạc chỉ phải dời mắt qua đặt lên tia hi vọng cuối cùng, Thương Ngạn.

Đối diện với cặp con người đen nhánh ướt lã chã chực khóc, hầu kết Thương Ngạn nhúc nhích.

Một lát sau, anh quay mặt đi, cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay.

“Còn ba phút nữa là thi đấu bắt đầu.”

Thương Ngạn trấn định lại cảm xúc, một lần nữa ngược mắt lên, ngữ khí trở nên lười biếng đăm nhiên.

“Em có thể lựa chọn tiếp tục nhìn chăm chăm anh như vậy, hoặc có thể đi làm quen tư liệu Python.”

“.....”

Từ cặp con người đen kịt đó, Tô Mạc Mạc nhìn thấy chuyện này không thể thay đổi được, cô rũ mắt, hít một hơi, banh mặt quay đi.

Giải đấu LanF cũng không cấm thí sinh mang tư liệu bằng giấy, nhân lúc thời gian ngắn ngủi trước khi bắt đầu này, Tô Mạc Mạc lật xấp tư liệu đó và đọc.

Hơn mười giây sau, cô hoàn toàn tiến vào trạng thái không coi ai ra gì.

Những tổ đội khác trong sân thi đấu cũng thuộc nhóm đầu tiên. Làm người dự thi của những tổ đội hạt giống, bọn họ vốn ba năm tụ lại nhốn nháo vui đùa, cực kì nhẹ nhàng, mãi đến khi càng lúc càng nhiều người chú ý đến nhóm Thương Ngạn — —

“Má ơi, không phải bàn thứ nhất là đội của Ngạn Thần sao?”

“Đúng vậy.”

“Đội bọn họ vừa có người mới vào đúng chứ, sao lại tích cực như thế, đây chỉ là vòng tuyển chọn..... Mà đã khiến bọn họ bày trận địa sẵn sàng đón địch, có hơi đáng sợ rồi đấy.”

“Chẳng lẽ — — vòng tuyển chọn lần này có giấu thứ gì đó, đội bọn họ đã biết trước rồi?”

“Không phải chứ, cậu nhìn Ngạn Thần và hai người kia đi, thoát nhìn không có phản ứng gì.”

“Thật kì lạ.”

“Ai nói không phải chứ, làm tôi thấy hơi chột dạ.”

“Tôi cũng thế..... Hay là chúng ta cùng đọc đi?”

“Tôi đọc cùng cậu.”

Dưới sự dẫn đầu của Tô Mạc Mạc, bầu không khí vài phút trước vẫn còn thoải mái sung sướng, không giống sân thi đấu mà càng giống nơi tổ

chức liên hoan chơi xuân, đột nhiên như có một trận gió xoáy thổi qua.

Bọn học sinh đầu cúi đầu, hoặc yên lặng lật xem tài liệu, hoặc thấp giọng thảo luận các phép tính.

Ngay cả trọng tài cũng rất bất ngờ.

Bên phía ban tổ chức cũng chú ý đến, ở những ghế giám sát bên cạnh đại sảnh có vài ánh mắt nhao nhao chuyển qua vị trí của nhóm Thương Ngạn.

Ba phút bồi rồi trôi qua.

Thi đấu chính thức bắt đầu.

Mở ra hệ thống chuyên dụng của giải đấu LanF, rút đề bài được phân cho đội mình, trong suốt hai phút, Tô Mạc Mạc đọc đi đọc lại đề mấy lần, đại não vẫn trống rỗng như cũ.

— —

LanF là giải đấu cấp quốc tế, toàn bộ đề bài đều viết từ tiếng Anh, những thuật ngữ lạ lẫm, vào thời điểm làm đại não người ta trống rỗng này thì việc giải nghĩa chúng càng trở nên khó khăn.

Ngô Hoàng Bác bên cạnh thấy Tô Mạc Mạc đang căng thẳng, hơi bất an ngó qua Thương Ngạn một cái. Người nọ đang bình tĩnh dựa vào tấm chắn bằng nhựa, hai tay lười biếng đặt xuống, lông mi cũng biếng nhác khép hờ.

Thoạt nhìn rất ủ rũ, có vẻ như có thể đánh một giấc ngay trên sân thi đấu này.

Ngô Hoàng Bác nhếch miệng trong lòng.

Thời gian tíc tắc trôi qua hai phút, tiếng gõ bàn phím của các tổ còn lại đã vang lên hết đợt này đến đợt khác, vậy mà trang giấy dùng để nhớ thuật toán trước mặt Tô Mạc Mạc vẫn trống rỗng.

Cô gái cúi đầu, hít sâu một hơi nhẹ.

Cô siết chặt đầu ngón tay, lòng bàn tay chảy ra một xúm mồ hôi.

Ngay lúc này, nam sinh cạnh cô trăn trọc mặc nãy giờ rớt cuộc cũng thẳng người dậy, hướng về phía trước, chống khuỷu tay lên mặt bàn.

Anh áp xuống từ phía sau, gần như ôm hết cả người cô gái vào lòng ngực.

Tiếc rằng lúc Tô Mạc Mạc còn đang khần trương nên chưa cảm nhận được.

Cô nhanh chóng cần biết, ghi chú các trình tự thuật toán đã suy nghĩ trong đầu.

“..... Em nghĩ gì về đề bài?”

Sau khi bình tĩnh lại, Tô Mạc Mạc đã hoàn toàn nhập tâm vào đề bài, nghe vậy đầu không nâng bút không ngừng — —

“Mức khó ở tầm trung. Tầng ngoài của đề là từ những tài liệu cần học từ trang web, cũng được tự động tích hợp thành tệp txt; bản chất là xây dựng trang web thu thập dữ liệu, là module Python, không quá khó để thực hiện.”

“Ừ.”

Thương Ngạn đáp nhẹ, “Module chủ yếu để thực hiện là gì?”

Tô Mạc Mạc khựng tay, sau khi tự hỏi nhanh, đưa ra đáp án trong thời gian nhanh nhất, viết lên tờ giấy trắng — —

“Đầu tiên là module urllib2, dùng để thu hoạch tư liệu URLs.”

“Tiếp theo là re module, thực hiện thu thập dữ liệu.”

Thương Ngạn: “Bộ phần re module cần truyền chuyên qua bao nhiêu hàm số trọng yếu?”

Tô Mạc Mạc tự hỏi một lát, đầu mày nhíu lại, sau vài chục giây tìm kiếm giữa những thuật toán khắc sâu trong đ̣ng, cuối cùng lên tiếng nói:

“Tham số cho hàm số re.compile gồm pattern và flags, dùng để sáng tạo hình thức đối tượng; cùng với hàm số re.findall, dùng hình thức danh sách phản hồi để so khớp.”

“.....”

Trên gương mặt trắng lãnh của nam sinh hiện lên ý cười thật nhẹ.

“Có thể. Suy nghĩ thuật toán rất mạch lạc, mã hóa số hiệu đi.”

Tô Mạc Mạc đạt được lời khẳng định bất chấp niềm vui, vội vàng nhìn thoáng qua thời gian còn lại trên hệ thống.

Cô xác định đủ thời gian, lúc này mới thở phào, nhanh chóng lập trình, dựng lên các trình tự thuật toán trên giấy bằng số hiệu.

Bảy tám phút sau.

Hai tay Tô Mạc Mạc rời khỏi bàn phím, chậm rãi thở ra một hơi.

Cô xoa mắt, nhìn về Thương Ngạn.

“Sự phụ.”

Tròng mắt mềm mại của cô gái mang theo một chút cảm xúc xin giúp đỡ.

Hệ thống chuyên dụng của giải đấu LanF không cho bất kì cơ hội đi đầu chinh thử hoặc vận hành để làm ví dụ, do đó, học sinh chỉ có thể phán đoán bằng mắt thường và logic của mình xem coi có tồn tại bug(lỗi)không.

Đối với người có rất ít kinh nghiệm lập trình như Tô Mạc Mạc, đây là khuyết điểm lớn nhất của cô.

Thương Ngạn yêu cầu Tô Mạc Mạc tự hoàn thành đề này chỉ để rèn luyện tâm lý dự thi và năng lực của cô, đương nhiên anh sẽ không quá nghiêm khắc.

Thương Ngạn kéo ghế xoay tiến lên, không vội xem số hiệu mà duỗi tay xoa nhẹ đỉnh tóc của cô.

“Trách anh à.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, tư duy thoát ra khỏi đề bài và sự căng thẳng khi thi đấu.

Cô gật đầu, lại lắc đầu với biên độ cực nhẹ.

Thương Ngạn mỉm cười.

“Vòng tuyển chọn kết thúc, anh cho em cần một cái cho hả giận, được không?”

“.....”

Không biết nhớ đến gì đó, gương mặt Tô Mạc Mạc ửng đỏ, thấp giọng thúc giục, “Anh mau xem số hiệu.....”

Lúc này Thương Ngạn mới dời tầm mắt qua máy tính.

Anh nhanh chóng đảo mắt qua số hiệu trên đó, từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên, cuối cùng gật đầu.

“Cơ bản không thành vấn đề”

Tô Mạc Mạc chần chờ; “..... Cơ bản?”

Thương Ngạn giơ tay, con chuột hướng lên, mũi tên chỉ đến khu vực mà anh nói đến — —

“Chỗ này có khuyết điểm.”

Tô Mạc Mạc suy tư vài giây, hai mắt mờ mịt.

Thương Ngạn nói thẳng, “Bộ phận này, sau khi so khớp thì toàn bộ nội dung các tag trong lớp đầu sẽ được đưa ra, nhưng sẽ nhận được các tag nhỏ của img và http, vậy nên ở đây, em còn thiếu một hàm số sub.....”

Tô Mạc Mạc bừng tỉnh, chủ động nói tiếp:

“Thay thế chúng để không có kí tự!”

Khóe môi Thương Ngạn khẽ cong.

“Ừ.”

Trên mặt cô hiện lên nụ cười dịu dàng, “Cảm ơn sự phụ!”

Nụ cười đó làm khung cảnh mùa đông tươi đẹp nhất ngoài cửa sổ cũng trở nên ảm đạm.

Ngô Hoàng Bác ngồi cạnh có cảm giác tởn tởn tại tương đương không khí, tâm trạng cậu ta phức tạp ngó Loan Văn Trạch.

“Tôi chưa từng có cảm giác mãnh liệt như vậy.....”

Loan Văn Trạch: “Hả? Cảm giác gì?”

Ngô Hoàng Bác: “Ngần ấy năm lập trình của ông đây đầu đã vô dụng.”

Loan Văn Trạch: “.....”

Cùng lúc đó.

Ở nơi cách bàn đầu tiên không xa, phía sau máy tính trên bàn của Nhất trung ở thành phố S.

Cố Linh nheo mắt nhìn tư thế thân mật của hai người kia ở hàng đầu tiên.

Vài giây sau, Cố Linh thấp giọng cười rộ lên một cách dữ tợn.

*

Các đội ở nhóm đầu tiên là nhóm kết thúc cuộc khảo hạch ở vòng tuyển chọn nhanh nhất.

Chờ sau khi tất cả đều hoàn thành khảo hạch xong, một buổi trưa đã trôi qua. Sắc trời ngoài khách sạn đã tối đen.

Tất cả các đội thông qua được ở lại, những đội bị đào thải bị đi về, ban tổ chức rất thực tế đưa ra lời mời ăn tối cho các đội đã được thông qua ở khách sạn.

— —

Khác với những bữa ăn giải quyết cho có lệ ở nhà hàng của khách sạn, bữa tối của đêm nay lấy lí do “ăn mừng trúng cử”, được tổ chức ở một nơi được bao bên ngoài khách sạn.

Sau khi nhận được thông báo, các thành viên đội ngũ của các trường sôi nổi xuống lầu tập hợp.

Dương nhiên trong đó cũng bao gồm bốn người Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc.

Tập hợp xong ở đại sảnh, dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác của ban tổ chức, các học sinh dự thi còn sót lại xếp thành đội rời khỏi khách sạn.

Vừa vào cửa hành lang, còn chưa xuống dưới bậc thềm trước khách sạn, một chiếc xe thể thao đồ tươi đột nhiên xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Màu sắc bắt mắt sáng trưng dưới bóng đêm hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của đám học sinh.

Hăng hái lái vào.

Sắp đến gần.

Phanh gấp.

Đuôi xe hoa lộ.

Tiếng lốp xe cọ sát mặt đất khiến người ta đau răng vừa dứt, xe thể thao đỏ tươi hất đuôi dừng ở vị trí các bọn học sinh đang ngây ra như phỗng không xa.

Bầu không khí hoàn toàn tịch mịch.

Trầm mặc như màn đêm dày đặc trên đỉnh đầu và tiếng gió lướt qua bên tai trong bóng đêm.

Vài giây sau.

Dưới sự an tĩnh này, cửa bên ghế đi đầu khiển của xe thể thao được mở ra, một người phụ nữ mặc bộ lễ phục dạ hội màu tím sáng chói bước xuống, có lẽ một tiểu thư nào đó vừa tạm thời chạy ra khỏi bữa tiệc, kiêu ngạo lại xinh đẹp.

Cô tựa vào thân xe, một tay cầm điện thoại đặt bên tai, một cánh tay mảnh khảnh khác mang bao tay lễ phục màu đen nâng lên, vung qua phía đám học sinh đang ngây người.

Thương Ngạn đen mặt.

Lúc này, điện thoại Tô Mạc Mạc vang lên.

Thương Ngạn liếc qua người gọi, bắt máy.

“Thương Nhàn, chị — —”

“Chị cái gì chị. Đã đến cửa nhà rồi mà còn không vào, em học Đại Vũ chống lũ* à?”

*(Đại Vũ: Hạ Vũ, thường được gọi Đại Vũ hay Hạ Hậu thị, là một vị vua huyền thoại ở Trung Quốc thời cổ đại. Ông nổi tiếng với về việc chống lũ, xác lập chế độ cha truyền con nối ở Trung Quốc bằng cách thành lập nhà Hạ và nhân cách đạo đức ngay thẳng của mình. Vì quá chăm lo cho việc trị chống lũ, nhiều lần ông đi qua cửa nhà nhưng lại không vào. Nguồn: Internet)

Thương Ngạn: “.....”

Chương 66: Nồi bèo

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bọn học sinh đầu ngây người.

Không ít người trong bọn họ tự xưng là đã trải qua việc lớn trong đời nhiều hơn bạn cùng lứa. Có người từng giao lưu với người nước ngoài tóc vàng mắt xanh trong các trận đấu quốc tế, cũng có người từng gặp được những lão đại tinh anh trong ngành IT* từ xa cách nơi thi đấu và ghé trọng tài, cũng từng giành hạng nhất trong trận đấu “chém giết” giữa mấy nghìn, cũng không ít người từng bị đánh tàn nhẫn đến mức không còn mảnh giáp.

*(IT – Information Technology: Công nghệ thông tin)

Chủ có đêm nay, giờ phút này.

Giữa cơn gió lạnh tiêu đi đầu, phá vỡ màn đêm dày đặc tiến vào, xe thể thao đỏ tươi như máu, lễ phục dài màu tím hoa lệ, vòng cổ xán lạn bắt mắt và mỹ nhân quyến rũ.....

Cảnh tượng hết như trong mộng.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy trận trượng như này.

Huống chi mỹ nhân váy hoa thanh thế không tầm thường còn chào hỏi với bọn họ chứ?

Tiếng nghị luận vang lên giữa đám học sinh, đoán xem ai là người may mắn được cùng mỹ nhân với chiếc xe xa hoa kia đi dự yến tiệc.

Có vài nam sinh hưng phấn đến mức gần như không nén được, giữa những biểu cảm hi vọng mình là người may mắn đó, vẻ mặt âm trầm đó của Thương Ngạn càng dễ dàng nhận ra.

“Không vè”

Anh cần điện thoại, giọng nói lạnh như băng.

Tiếng cười của Thương Ngạn như tiếng chuông bạc, “Em nghĩ chị muốn mang em về? Trông chị rảnh rồi thế à?..... Người nói cũng đâu phải chị.”

Thương Ngạn: “Vậy chị đến đây làm gì?”

Thương Nhân: “Em trai thân mến, mật báo.”

Thương Ngạn: “?”

Thương Nhân: “Em ngừng đi đâu.”

“.....”

Trong lòng Thương Ngạn sinh ra dự cảm bất hảo, không chờ anh có hành động, đám học sinh xung quanh bỗng nhiên ồn ào lên — —

“Mẹ kiếp, đây là trận thế gì vậy??”

“.....”

Thương Ngạn vừa ngược mắt.

Cách đuôi xa thể thao hoa lệ của Thương Ngạn khoảng mười mét, sáu chiếc xe màu đen không tiếng động tiến vào dừng lại.

Thân xe phản xạ ánh sáng, sáu chiếc xe không nhiễm một hạt bụi ngược sáng tiến vào màn đêm.

Tất cả sáng đèn.

Mười hai chùm sáng bùng lên trong nháy mắt khiến người ta hoảng đến mù mắt.

Thương Ngạn giơ tay lên che theo bản năng.

Anh tiến lên và xoay người, che chở trước người cô gái. Cùng lúc đó, giọng nói trong điện thoại của Thương Nhân vang lên bên tai.

“Không tính tài xế, một xe có từ ba đến bốn người.”

Ánh mắt Thương Ngạn trầm xuống.

“Ý của ông ấy?”

Thương Nhân đối diện thờ dài một hơi, thu lại ý cười, “Em quá tùy hứng, Thương Ngạn..... Lúc trước thì kêu dừng việc chuẩn bị ra nước ngoài, chuyện đánh nhau còn chưa kết thúc, bây giờ em chạy về thành phố A, ngay cả cửa nhà cũng không chịu vào? Chẳng lẽ vì mâu thuẫn với ba nên em cũng không định về thăm hỏi mẹ một chút à?”

“Đêm nay, sau khi ba biết hành tung của em, ông cực kì tức giận..... Nhân lúc bọn họ chưa nhận được lệnh xuống xe thì em theo chị về đi.”

Thương Ngạn trầm mặc hồi lâu, cười nhạt.

“Nhân số tăng thêm gấp đôi là ông ấy nghĩ có thể khống chế được em?”

Thương Nhân nhún nhún vai, “Ai biết được, dù sao từ nhỏ em chính là người có biểu hiện bề khóa giỏi nhất trong ba chúng ta.”

“.....”

Nghe thấy lời khẳng định này, trong lòng Thương Ngạn càng căng chặt, ý cười nhạt nhẽo trên mặt cũng tan đi.

Đáy mắt chứa vẻ ngưng trọng.

“Cơ mà, Thương Ngạn, chị khuyên em..... Ít nhất trước mắt, đừng nên cãi nhau với ba.”

Thương Nhân thuyết giáo xong thì thả lỏng biểu cảm.

Cô ấy không có chút hình tượng duỗi eo, nghiêng người, nằm bò lên xe thể thao, lười biếng tháo cây trâm trên tóc xuống, xoa mái tóc bị ép đến lên men ra.

Cô ấy lắc đầu, tóc dài phấp phới trong bóng đêm. Thương Nhân cắn cây trâm, tiện tay thun buộc tóc trong xe ra, vừa buộc tóc vừa nói không rõ tiếng:

“Dù sao, không phải Mạc Mạc còn ở đây à.”

“Nếu thật sự động tay, tạm thời không nói đến thắng thua thì khung cảnh cũng sẽ rất đáng sợ — em không muốn em ấy lo lắng chứ?”

“.....”

Con người Thương Ngạn động đậy.

Một lát sau, anh rũ mắt, nhìn người phía trước.

Cô đang nghiêm túc ngẩng mặt, cặp mày xinh đẹp nhíu lại, con người đen láy không giấu được nỗi lo âu đang nhìn anh.

Thương Ngạn thở dài trong lòng.

“Sự phụ.....?”

Cô nhỏ giọng hỏi, trong giọng cất giấu một tia bất an.

Thương Ngạn cúp mắt, “Anh phải về nhà một lần.”

Tô Mạc Mạc nhẹ nhàng thở phào.

Biểu cảm vừa nãy của Thương Ngạn làm cô tưởng đã xảy ra chuyện gì đó.

“VẬY..... Sự phụ đi đường cẩn thận.”

Mắt và miệng cô cong nhẹ, khóe mắt lộ ra ý cười mềm mại.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đứng cạnh cũng nghe thấy. Loan Văn Trạch liếc qua chiếc xe cách đó không xa một cái, tinh tế hỏi: “Tối nay có về khách sạn không?”

Thương Ngạn gật đầu, “Có, tôi sẽ về sớm.”

Anh khoanh tay, trả lại điện thoại cho Tô Mạc Mạc, nhưng bị tay cô đẩy về — —

Sau lưng cô là ánh sáng dịu nhẹ xuyên qua cửa kính khách sạn, gương mặt cô đi kèm đăm.

“Em ở cạnh bọn họ, không cần dùng, sư phụ mang điện thoại của em theo đi.”

Thương Ngạn tự hỏi hai giây, gật đầu.

“Được.”

“Tạm biệt, sư phụ.”

“..... Tối gặp lại.”

Khóe miệng Thương Ngạn cong cong, xoa xoa mái tóc dài của cô rồi xoay người đi.

Mặc dù đã phán đoán được từ cuộc đối thoại của ba bốn người, nhưng khi các thí sinh dự thi tận mắt thấy Thương Ngạn đi đến chiếc siêu xe thể thao đỗ tươi đó, vẫn có người không nhịn được chẹp miệng.

“Cuộc đời thật là..... Chúng ta mờ nhạt trong biển người, vùi đầu khổ học mong muốn thay đổi số phận, sau đó bị người ta nghiền áp không có lực đánh trả, lại phát hiện người nghiền áp mình chính là người thắng cuộc trong cuộc sống ngay từ khi bắt đầu.”

Mọi người nhao nhao phụ họa.

Trong đám người, Cỗ Linh nhìn chiếc xe thể thao và sáu chiếc xe màu đen đỏ rời đi, đáy mắt gã từ sự ghen ghét muốn hủy diệt chuyện sang mĩ mai.

“Không phải là kẻ thắng cuộc trong cuộc sống à ..... Chúng ta là liêu sống liêu chết thi đấu để đạt hạng nhất, người ta chỉ mệt mỗi khi thấy quá nhiều mỹ nhân và siêu xe nên giữa trận chạy đi nghỉ ngơi.”

“.....”

Giữa tiếng bàn tán, Tô Mạc Mạc nhíu mày.

Loan Văn Trạch bên cạnh thấp giọng trấn an, “Tiểu Tô, đừng nổi giận vì bọn họ.”

“Đúng vậy,” Ngô Hoảng Bác nói theo, vui vẻ nói: “Chỉ là cha Ngạn quá ưu tú, điểm bắt đầu từ khi sinh ra đã là đỉnh điểm cuộc sống của người khác, làm sao có thể không được người khác hâm mộ hay ghen tị chứ?”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ, cũng bình thường lại.

Cô theo sau Ngô Hoảng Bác và Loan Văn Trạch, một lần nữa xuất phát cùng các đội học sinh.

Ba người không thấy được, nhóm người của Nhất trung ở thành phố S không xa đằng sau, Cỗ Linh đi tuốt đằng trước nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô gái, đáy mắt xẹt qua cảm xúc âm u hối hận và tham lam.

*

Siêu xe đỏ tươi nhanh như chớp chạy về Thương gia.

Dựa theo lời giải thích trên đường của Thương Ngạn, hiện tại tiệc tối ở Thương gia vừa kết thúc, cũng nhờ bữa tiệc này nên Thương Thịnh Huy mới biết chuyện con trai mình đã đến thành phố A nhưng đến cửa nhà cũng chưa vào từ người khác.

Thương Nhân đưa chìa khóa xe cho tài xế đứng một bên, mình thì lôi kéo làn váy sắp phết đất, lộ ra đôi giày cao gót màu bạc, đi đằng trước Thương Ngạn.

“Chờ lát nữa vào nhà, mặc kệ ba có nói gì thì em cứ trả lời trước, biết chưa?”

“.....”

Thương Nhân không nghe người phía sau trả lời, cô dừng chân, ngoái mày quay đầu lại, thấy Thương Ngạn đang buông mắt, trong tay cầm điện thoại.

..... Điện thoại màu hồng.

Thương Nhân nhìn màu sắc của chiếc điện thoại đó, trằm mặ chừng mười giây, cuối cùng quay đầu lại, cặp mắt vô cùng phức tạp ngẩng đầu lên.

Thêm hai ba giây nữa, cô bật hơi, mở miệng, lời nói thấm thía.

“Em trai, là do chị gái đã không quan tâm em, cũng không biết trường học đã khiến em tàn lụi như vậy từ khi nào ..... Trong lòng em có vướng mắc gì không qua được, em hãy nói với chị gái, đừng cứ đoán như thế ——”

“.....”

Thương Ngạn uể oải vén mi mắt lên, lạnh đạ liếc chị ấy.

“Nhóc con.”

Thương Nhân: “.....”

Thương Nhân “xì” một tiếng, tất cả biểu cảm trên mặt đều vỡ tan, sau khi ghét bỏ liếc anh một cái mới quay đầu tiếp tục tiến về phía trước ——

“Biết ngay là em không có tâm hồn thiếu nữ thế mà.”

Thương Ngạn: “.....”

“Em có nghe chị vừa dặn em gì không?”

“Không.”

“.....”

“.....”

“.....” Thương Nhân hít sâu, “Được rồi, ai kêu em là em trai chị chứ, chị đây lặp lại lần nữa, chờ lát nữa vào nhà, mặc kệ ——”

“Không muốn nghe.”

Thương Ngạn ném xuống ba chữ sạch sẽ lưu loát này rồi vòng qua từ bên cạnh Thương Ngạn, đi lên phía trước.

Thời điểm đi ngang qua, anh còn có vẻ khinh miệt nhìn thoáng qua Thương Nhân đã mang giày cao gót mà còn lùn hơn mình nửa cái đầu, phát ra một tiếng cười nhạt cực nhỏ.¹

Sau đó anh nhắc cặp chân dài đó lên, lưu loát chạy lấy người.

Thương Nhân đứng tại chỗ thiếu chút nữa cắn trúng răng.

Cô hoàn toàn không hiểu, bản thân mình sao không thừa dịp thẳng em trai này vẫn còn là một quả cầu nhỏ tròn tròn ấn thẳng nó xuống bên cầu chứ??

.....

Thương Ngạn bước lên bậc thang.

Người giúp việc kéo cửa huyềnh quan ra.

“Tiểu thiếu gia, ngài đã trở lại. Tiên sinh và phu nhân đều đang chờ ngài tại phòng trà trên lầu hai.”

“Ừ.”

Thương Ngạn bình tĩnh thay giày. Khi đi ngang qua sảnh, nghe thấy bên trong cánh cửa truyền đến tiếng ồn, Thương Ngạn không khỏi nhíu mày.

Anh dừng bước, liếc qua người giúp việc đang đi qua thăm hỏi, “..... Không phải tiệc tối đã kết thúc rồi à?”

“Vâng ạ, đã kết thúc.” Người hầu vội vàng dừng chân.

Thương Ngạn nhướng mày, “Ở đó là ai?”

“Thưa thiếu gia, là vài vị bà con xa trong nhà và các biểu thiếu gia và biểu thiếu thu*, còn có con cái của bạn bè của tiên sinh và phu nhân ..... Đầu nói là đã lâu chưa gặp ngài, muốn ở lại chờ ngài về ôn chuyện.”

*(Biểu thiếu gia, biểu thiếu thu: Ở đây chỉ anh chị em họ của Ngạn ca)

“Ôn chuyện?”

Thương Ngạn như nghe xong chuyện cười, cười nhạt một tiếng.

“Sao tôi lại không biết, tôi và bọn họ có chuyện cũ gì để ôn?”

“.....”

Nhóm người giúp việc trong nhà đều hiểu rõ tính nết khó đỡ của vị thiếu gia này, nghe vậy không hề thở mạnh, càng không dám cãi lại, chỉ có thể trầm mặc chống đỡ theo ý anh.

May mà Thương Ngạn cũng chưa từng có thói quen làm khó người vô cớ, mặc dù giữa mày đã phỉếm lạnh sắc bén, nhưng anh vẫn không nói gì, đi về hướng cầu thang.

Phòng trà trên lầu hai.

Khi Thương Ngạn đi vào, vợ chồng Thương Thịnh Huy và Lạc Hiểu Quân đang ngồi đó chơi vờ vây.

Trên bàn trà khói bốc lượn lơ, cách đó không xa ngoài cửa sổ, là hai đình viện đơn độc, trong viện đầu là phòng hoa với độ ẩm thích hợp cho cây trồng, vào những khi bên ngoài trời đông giá rét, trong viện lại là cảnh đẹp muôn hồng nghìn tía duy nhất.

Đây là đờm mà người mẹ Lạc Hiểu Quân thích đùa nghịch nhất. Trước giờ Thương Ngạn ngại phiền, hồng phấn, ba bốn năm sáu cánh, thoát nhìn chẳng có gì khác nhau, còn những thứ như tên loài hoa, thuộc phân bộ nào, cấm kỵ của hoa đó, Thương Ngạn cũng không phân biệt được, lúc nhỏ cũng đập hư chúng nó không ít.

Nhưng Thương Thịnh Huy lại khác, tuy giờ nào cũng bận rộn nhưng những hoa cỏ này kia trong viện, khi Lạc Hiểu Quân không rảnh chăm sóc thì đầu do ông tự tay lo liệu, chưa từng nhờ vào người khác.

Có lẽ chính vì như thế nên những khóm hoa cỏ đó mới có thể khỏe mạnh suốt cả năm, không nhìn ra được sự khó chiều trong lời đờn.

Vợ chồng hai người cực kì đờn lòng.

Không chỉ có biểu hiện ở hoa cỏ, cũng biểu hiện khi Thương Ngạn đi vào, ngoại trừ một câu “tiểu thiếu gia” của người giúp việc phụ trách châm trà thấp giọng gọi anh, từ đầu đến cuối, hai người trước bàn cờ đầu không hề cho anh một ánh mắt nào.

Thương Ngạn không để bụng, sau khi tiến vào lười biếng hô hai tiếng “ba”, “mẹ”.

Anh không thích như Thương Kiều hay Thương Nhân gọi họ là “Phụ thân”, “Mẫu thân*”, mỗi lần nghe thấy chỉ muốn nổi hết cả da gà.

*(Mình không biết edit Phụ thân, Mẫu thân thành từ gì ngoại trừ ba, mẹ nên giữ nguyên)

Trước kia, khi Thương Nhân dùng chuyện này để chế nhạo anh thì sẽ bị anh trào phúng lại, nói rằng hai anh chị lớn hơn anh 12 và 8 tuổi so với anh sẽ có sự khác biệt.1

Thương Ngạn vừa định hoàn thành nhiệm vụ là xong, cửa gỗ đằng sau lại bị kéo ra.

“Phụ thân, mẫu thân.”

..... Tới ngay.

Khóe miệng Thương Ngạn khẽ cong, ý cười châm biếm.

Thương Nhàn đóng cánh cửa phía sau lại, lén hung ác trừng đũa em tính nết bất thường này của mình một cái.

Lúc này, cô đã thay một bộ quần áo ở nhà, cũng tẩy hết lớp trang điểm dày cộm trên mặt, mặt mộc cực đẹp. Sau khi cởi bỏ quần áo và lớp trang điểm đó, không còn vẻ đẹp sắc bén có tính công kích đó, ngũ quan trời sinh dịu dàng xinh xắn của Thương Ngạn lộ ra.

“Ừ, ng ỡ đi.”

Sau bàn cờ, Thương Thịnh Huy nghe thấy tiếng, ngẩng đầu, vừa lòng nhìn thoáng qua con gái mình.

Vừa dờn t ầm mắt, cặp lông mày kia li ền không tự chủ nhíu lại.

“Đến thành phố A khi nào?”

Mặc dù không nói rõ đối tượng nhưng chị em hai người cũng biết lời này là chỉ ai.

Sắc mặt Thương Ngạn nhạt nhẽo, giọng điệu tẻ nhạt.

“Ngày hôm qua.”

“Tại sao không v ỡ?”

“Bạn thi đấu.”

Thương Thịnh Huy xoắn mày, giọng nói chìm xuống, “Bạn đến mức không có thời gian gọi điện thoại?”

“.....” Thương Ngạn chững lại, khóe miệng cong lên như cười như không, ý cười lại chưa đạt đáy mắt, “Không có điện thoại, không phải ngài biết à.”

Thương Nhân đứng bên cạnh sắc mặt khế đôi, muốn ngăn trở cũng đã không còn kịp.

Cô kiêng dè thoáng ngẩng đầu nhìn Thương Thịnh Huy.

Sau bàn cờ.

Trong tay Thương Thịnh Huy cầm quân đen, nước cờ bị ông bỏ đi nên đặt lại trong hộp, ông lạnh mặt.

“Trong mắt cái nhà này không, có tao với mẹ mày không?”

Giọng không lớn lắm, nhưng uy nghiêm lại vô cùng vang vọng.

Thương Ngạn hiếm khi trềnh mặt đi.

Phòng trà yên lặng nửa phút vì chuyện này.

Cuối cùng Lạc Hiểu Quân cũng mở miệng, “Lại đây ngồi đi.”

Lúc này hai chị em mới xem như kết thúc “phạt đứng”, đi vào từ cửa gỗ.

Hai chị em không hện mà chọn cùng một vị trí — —

Một trái một phải ngồi xuống bên cạnh Lạc Hiểu Quân.

Thương Thịnh Huy thoáng nhìn, chỉ không tiếng động hừ một tiếng.

Năm nay Lạc Hiểu Quân đã qua 50, mặc bộ quần áo sáng màu, tóc dài vấn thành búi tóc đơn giản. Ứng với câu nói “năm tháng khoan dung với

mỹ nhân”, dung mạo không phấn son vẫn xuất chúng như cũ, khí chất cao vút như ngọc.

Thấy Thương Ngạn ng ỡ xuống bên tay phải của mình, Lạc Hiểu Quân quay đầu, đánh giá con trai một cách tinh tế không chút hoang mang.

Sau đó bà thở dài.

“G ầy.”

Biết lúc này phủ nhận là vô dụng, Thương Ngạn chỉ có thể nghe lời.

“Mẹ nghe chị con nói con không muốn ra nước ngoài?”

“Dạ.” Thương Ngạn đáp.

“Vì sao?”

“.....” Thương Ngạn buông mắt, cặp mắt khẽ nhúc nhích, biểu cảm vẫn lười biếng như trước, “Không muốn đi, không có nguyên nhân gì.”

“H ồnháo!”

Bộ dáng không nghiêm chỉnh đó của Thương Ngạn lại chọc giận Thương Thịnh Huy.

Ông đã vào quân đội từ khi còn trẻ, tính tình tuyệt đối rất xấu, chẳng qua đã đến tuổi trung niên, ông chậm rãi tu thân dưỡng tính, hơn nữa có Lạc Hiểu Quân xuất thân từ dòng dõi thư hương quản giáo, hiện tại mới thu liễm rất nhiều.

Nhưng khi tới lúc, nổi giận lên vẫn không thua kém gì ai — —

“Trước kia là chính mày chọn máy tính, đường cũng đã đi, bây giờ mày nói bỏ gánh, không làm? Thương Ngạn, có phải mày tưởng mày còn là đứa con nít năm sáu tuổi không!”

Mặt mày Thương Ngạn lạnh băng.

Anh nhếch khóe môi, con người đen kịt cũng ngược lên.

“Lúc tôi còn là đứa con nít năm sáu tuổi, chẳng lẽ không phải vì lựa chọn của Thương Kiều, nên đã bị đưa ra nước ngoài vô điều kiện sao?”

“.....”

Thương Thịnh Huy cứng họng.

Thương Nhân bên cạnh khẽ động đôi mắt, trong lòng thở dài. Cô biết ngay mà, khúc mắt của Thương Ngạn với cả nhà, xét đến cùng vẫn phải ngược dòng đến đây — —

Nhà họ Thương có một luật lệ, chỉ cần là con trai của Thương gia, giữa tự do về sự nghiệp và tự do về hôn nhân — — chỉ có một người được chọn một trong hai.

Đến thế hệ này, Thương gia chỉ có Thương Kiều và Thương Ngạn là con trai. Sau khi Thương Kiều lựa chọn đi đầu thứ nhất vào năm 17 tuổi ấy, còn lại Thương Ngạn 6 tuổi bị quyết định trước hơn nửa cuộc đời.

Năm đó anh bị Thương Thịnh Huy sắp xếp để xuất ngoại, tiếp nhận nền giáo dục vỡ lòng thuộc hạng bậc nhất thế giới, đến khi anh nhảy lớp rồi kết thúc cấp hai, lại dưới sự sắp xếp của Thương Thịnh Huy, anh phải về nước làm quen tình hình ở đây, đồng thời tiếp tục việc học trung học trong nước.

Khoảng thời gian vô ưu vô lo của những đứa trẻ khác, Thương Ngạn không có những thú vui như bạn cùng trang lứa, bởi vì anh phải bận rộn không ngừng hoàn thành các lộ trình được quy hoạch từ trước như người trưởng thành, khi đó cũng là lúc anh nuôi dưỡng tính nết hoang dã khó chiêu của mình.

Đôi khi Thương Nhân cũng có nghĩ đến, sinh ra làm con trai nhà họ Thương được người người ngưỡng mộ một đời là may mắn hay bất hạnh?

Trong việc này, đúng là thỉnh thoảng Thương Thịnh Huy cũng sẽ hồ thẹn.

Cũng vì sự áy náy này, khi Thương Ngạn khẳng khái yêu cầu không tiếp tục học trung học ở thành phố A, ông đã miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng hiển nhiên chỗ áy náy này cũng không đủ để ông mặc kệ con trai “làm xằng làm bậy” — —

“Không cần biết là như thế nào, ba năm trước là chính mày nói với ba phải đi con đường IT này,” Thương Thịnh Huy trầm giọng, “Ba có thể cho phép mày giờ thôi trẻ con ra ở mấy chuyện không ảnh hưởng đại cuộc, nhưng ba tuyệt đối không cho phép mày lấy chính tương lai của mình ra để đùa giỡn!”

Tia hung hăng xẹt qua đáy mắt Thương Ngạn.

“Tôi không lấy tương lai của mình ra vui đùa, tôi chỉ quyết định không đi con đường ra nước ngoài thôi — — những vinh dự nên đạt được, những thứ nên đạt được, trước giờ tôi đã có không ít.”

“Nhưng mày biết rõ lộ trình chúng ta đã định ra cho mày, có thể tiết kiệm một lượng sức lực và thời gian — — trên đời này, thời gian mới là thứ quan trọng nhất đặc biệt là đối với chúng ta.”

“Đương nhiên rồi.”

Không biết bị thứ gì tác động đến, Thương Ngạn đột nhiên căng chặt vai lưng, gằn như gằn từng chữ một nói xong câu đó, anh siết chặt tay thành quyền, hai mắt buông xuống.

“Vậy nên, tôi sẽ không để nó bị lãng phí.”

Giọng anh khàn khàn, dường như đang lâm bầm, cũng dường như đang trịnh trọng hứa hẹn với ai đó.

Tiếc là Thương Thịnh Huy đang nổi nóng cũng không nghe hiểu, ông bị thái độ không chịu phối hợp của Thương Ngạn kích thích đến — —

“Mày quyết tâm từ bỏ ba năm lộ trình, tuyệt đối không chịu ra nước ngoài?!”

Thương Ngạn ngẩng đầu, đường cong ở cằm cực kì sắc bén.

“Không thể thương lượng.”

“— —!”

Thương Thịnh Huy nổi giận, vồ một phát xuống mặt bàn, quân cờ trên bàn đều chấn động.

“Được, được lắm! — — mày rút cho tao, ngay bây giờ rút ra khỏi Thương gia — — đừng bao giờ quay lại nữa!”

Ánh mắt Thương Ngạn run lên.

Vài giây sau, anh ng ồi dậy, cười khẽ thành tiếng.

“Muốn mà không được.”

Nói xong, anh đứng lên, không chút do dự xoay người đi ra ngoài.

“Đứng lại.”

Giọng nói bình tĩnh vang lên.

Lập tức kéo lại bước chân của Thương Ngạn.

Lạc Hiểu Quân mở miệng.

Ngay lúc hai cha con òn ào đến long trời lở đất trước mặt mình, bà cũng không hề nhíu mày, còn ung dung uống hết hai ly trà.

Mãi đến lúc này, bà ngược mắt lên, không tán đồng liếc qua Thương Thịnh Huy.

Thương Thịnh Huy bị nhìn như thế thì chột dạ, lửa giận cũng tan hơn phân nửa trong tức khắc, há mồm theo bản năng: “Em, em cũng thấy rồi, là thằng con trai này của em muốn chọc anh tức chết — —”

Ông vừa nhìn đến đũa bóng dáng kiên quyết dứt khoát của con trai mình, lửa giận vừa tan lập tức bùng lên lại, “Tôi thà không có đứa con trai không có trách nhiệm gì về cuộc sống của mình!”¹

Thương Ngạn không yếu thế đổi lại.

“Tôi cũng không cần người ba cướp đi cuộc sống của tôi.”

“Mày — —”

“Đủ rồi.”

Giọng nói bình tĩnh của Lạc Hiểu Quân cắt đứt cuộc đối thoại của hai người.

Bà đặt chén trà trong tay xuống.

“Thương Ngạn, không phải có vài người bạn của con đang đợi con dưới lầu sao? Con xuống trước đi.”

“..... Dạ.”

Đối với Lạc Hiểu Quân, Thương Ngạn hiếm khi làm trái, lúc này cũng không nghĩ nhiều, thuận thế đi ra ngoài.

Anh vừa ra ngoài liền nghe thấy giọng nói thông thả của Lạc Hiểu Quân truyền đến.

“Mẹ có lời muốn nói với con, con không được rời đi trước. Nếu không thì con thật sự không cần quay về cái nhà này đâu.”

“.....”

Thương Ngạn rũ mắt, đóng cửa.

Xoay người xuống lầu.

Nếu không có câu giao phó cuối cùng của Lạc Hiểu Quân thì có lẽ Thương Ngạn đã trực tiếp chạy lấy người.

Nhưng mẹ đã lên tiếng, đúng là anh không dám cãi lại, chỉ có thể ráng nhịn sự không kiên nhẫn, bước xuống lầu một và tiến vào sảnh chính.

Vừa vào cửa.

“Ồ kìa, đây không phải tiểu thiếu gia nhà họ Thương của chúng ta sao — — khách có đến cũng không gặp được.”

“Đúng thế, quanh năm suốt tháng không nghe tin con trở về, khó khăn lắm mới trở lại thì cũng không thấy người đâu, có cần phải thần bí như thế không!”

“.....”

Toàn là bà con họ hàng xa có quăng tám sào cũng không tới, còn có bạn cùng lứa của những gia đình có qua lại, cùng lắm cũng chỉ tiếp xúc khi còn học cấp 2 ở thành phố A, Thương Ngạn quét mắt qua khắp phòng, số người có thể gọi tên cũng không lớn hơn năm ngón tay.

Anh cười nhạt nhẽo, không có ý muốn hòa nhập.

Thương Ngạn tiện tay kéo một cái ghế ra rồi lười nhác ngồi xuống.

Điện thoại màu hồng nhạt được đặt lên mặt bàn.

Cả căn phòng đều trở nên im ắng.

Vài người quen biết cùng nhìn nhau, không đoán được vị thiếu gia từ nơi khác trở về đột nhiên thay đổi tính tình ra sao.

Chỉ thấy được rằng, vẫn không nên trêu chọc như trước.

Ngư long hỗn tạp*, luôn có vài người không có mắt nhìn, giữa sự trăn mắt để suy đoán này của người khác, vận cứ có người không biết tốt xấu tươi cười áp qua, còn duỗi tay muốn sờ vào điện thoại hòng nhặt đó — —

*(Ngư long hỗn tạp: R òng và cá trộn lẫn vào nhau, ý chỉ người giỏi và người dở lẫn lộn vào nhau. Nguồn: Internet)

“Cài này được đặt riêng từ hãng cao cấp nào phải không? Không hổ là Thương nhị thiếu, ánh mắt thật độc đáo.”

“..... Tránh ra.”

Tiếng của nam sinh lười biếng, xen lẫn mùi vị lạnh lẽo.

Bất cứ khi nào hay ở đâu cũng có thể bùng nổ.

Cho dù người nọ không biết đi đâu cũng không phải kẻ ngu, sau khi bị đông lạnh bởi tiếng của anh ở khoảng cách gần như thế, người nọ cuống quít thu tay, gắng gượng nở nụ cười làm lành.

“Xin lỗi, nhị thiếu, tôi không biết ngài quý trọng điện thoại này như thế.”

Bên cạnh có người thấy tình thế không ổn, vội vàng vui đùa hoà giải.

“Tôi thấy điện thoại này cũng không phải của nhị thiếu mà càng giống của mấy cô bé, đúng chứ.”

Ánh mắt mọi người lập tức tràn đầy hứng thú.

Mấy cặp mắt nao nao hướng về Thương Ngạn.

Thương Ngạn thoáng nhìn qua, khóe miệng cong lên lạnh lùng.

“Vật đính ước bạn gái đưa cho tôi, không được sao.”

Hai chữ “bạn gái” vừa thốt ra, nhiệt độ trong đại sảnh lại giảm bớt mười độ.

— —

Bạn gái có thể được Thương Ngạn đặt vào mắt..... Đủ cho bọn họ đoán ba năm.

“Aiz..... Đúng thế, vậy sao có thể không được?”

“Nhưng mà, rốt cuộc đó là tiên nữ hạ phàm nào mới có thể nắm giữ được trái tim nhị thiếu của chúng ta chứ?”

“.....”

Thương Ngạn không kiên nhẫn nói qua nói lại, còn bị chuyện vừa rồi gây phiền lòng. Hơn nữa tối hôm qua thức khuya, sáng lại dậy sớm, lúc này, huyết Thái Dương cửa giựt giựt không ngừng.

Thương Ngạn nói một câu thật khoái trá liên quan đến nhóc con nhà mình xong thì không còn hứng thú nữa.

Ngừng vài giây, anh cau mày, một tay chống trán nhéo nhéo đầu mày, lườm biếng nói.

“Chơi của các người đi, coi như tôi không có ở đây.”

“.....”

Mọi người trăn mặc, đối diện với nhau, sắc mặt ai cũng đầy xấu hổ.

— —

Coi vị tiểu thiếu gia nhà họ Thương này không có ở đây?

Bọn họ nghĩ trong lòng, mặc dù sống không được giá trị hay ý nghĩa gì, nhưng cũng không đến mức sống một cách không kiên nhẫn như thế chứ.

Nhưng nếu Thương Ngạn đã lên tiếng, đương nhiên bọn họ không thể làm không khí trở nên tẻ ngắt, đành phải thấp giọng nói nói, cũng không ai dám tìm Thương Ngạn đang không muốn bị quấy rầy để “ôn chuyện”.

Cứ thế trong khoảng mười lăm phút, một chuỗi tiếng động đột ngột vang lên trong đại sảnh.

Mọi người đồng loạt im bật.

Ngay cả Thương Ngạn đang thiu thiu ngủ cũng bừng tỉnh, anh nhíu mày, duỗi tay cầm điện thoại đang sáng màn hình trên bàn.

Người gọi để là “Ngô Hoàng Bác”.

Thương Ngạn lướt mắt qua góc bên phải, trái tim Thương Ngạn không khỏi hẫng một nhịp.

— —

Thời gian vẫn còn sớm, lẽ ra Ngô Hoàng Bác sẽ không gọi đến thúc giục anh vào lúc này.....

Đầu mày Thương Ngạn càng xoắn chặt, không chút do dự nhận cuộc gọi.

Vừa chuyển được, đầu bên kia vô cùng hỗn loạn ồn ào.

Giọng Ngô Hoàng Bác nghẹn ngào — —

“Ngạn ca, Tiểu Tô đã xảy ra chuyện!”

“— — !!”

Đông tử Thương Ngạn đột nhiên co rụt lại.

Vài giây sau, nghe thấy địa chỉ bên kia báo qua, anh đẩy thẳng ghế dựa đằng sau ra, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Người đang đứng cạnh cửa vô thức nở nụ cười và ngăn cản — —

“O, nhị thiếu, sao lại đi vào.....”

“Cút — —!”

Thương Ngạn chợt nổi giận, thanh âm nghẹn ngào, khuôn mặt tuấn tú
dữ tợn như quỷ.

Người nọ bị dọa choáng váng, kém chút nữa đã dùng tay chân bò ra
ngoài. A

Thương Ngạn bỗng nhiên kéo cửa, không quay đầu chạy ra ngoài.

Chương 67: Phát điên

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ban tổ chức của giải đấu chuẩn bị cho những học sinh dự thi đã qua vòng tuyển chọn một bữa tiệc đứng cực kì xa hoa được đặt bao trong cả nhà hàng. Tầng trên của nhà hàng có các phương tiện giải trí, đa số học sinh vui chơi đến quên trời quên đất, sự căng thẳng của vòng đấu loại cũng hoàn toàn bị quăng lên chín tầng mây.

Nhưng vẫn luôn có ngoại lệ.

— —

Tô Mạc Mạc ngồi trong một góc của nhà hàng buffet, đưa lưng về toàn bộ đại sảnh, mặt hướng ra cửa sổ sát đất.

Nhà hàng buffet này nằm trên tầng lầu rất cao.

Ngoài cửa sổ là màn đêm đen như mực bao phủ tất cả mọi thứ, thỉnh thoảng có một hai chiếc máy bay nháy đèn xẹt qua, bên dưới là những ngọn đèn lung linh nối liền nhau, hoặc xe hoặc gầu, cầu vượt uốn lượn như dòng sông và vòng xoay quốc lộ nằm giữa những tòa nhà sắt thép cao thấp không đồng đều, xe cộ nhộn nhịp qua lại.

Khi nhìn chằm chằm bóng đêm vừa an tĩnh vừa ồn ào náo động như thế, có cảm giác như thời gian trôi đi thật nhanh, cũng dường như chậm rãi trôi qua từng khoảng khắc, làm người ta quên mất khái niệm thời gian và độ dài của sinh mệnh, cảm thấy nhân gian cũng chỉ có thế, ngọn đèn bên dưới cứ di chuyển tới lui, thanh xuân tươi đẹp, kì lạ.....

Dòng suy ngẫm về cuộc đời của Tô Mạc Mạc bị Loan Văn Trạch cắt đứt.

Người nọ cầm ly nước trái cây đến trước mặt cô, không biết đã đứng đó bao lâu mới bị Tô Mạc Mạc lơ đãng phát hiện ra.

Cô bưng tỉnh hoàn hồn, cười xin lỗi: “Tôi không để ý thấy cậu đến đây.....”

“Không sao.”

Loan Văn Trạch lắc đầu, gương mặt nhiễm chút ý cười. Đến khi bị Tô Mạc Mạc phát hiện, cậu ta mới đưa ly nước trái cây cầm trong tay qua.

“Thấy cả ngày hôm nay cậu chưa ăn gì hết, đây là nước trái cây nhà hàng vừa ép, cậu uống một chút đi.”

“Cảm ơn.”

Tô Mạc Mạc duỗi tay nhận lấy.

Nhưng khi cô định tiếp tục nhìn xuống thì lại nhớ đến gì đó, ánh mắt thú vị nhìn chằm chằm Loan Văn Trạch.

Cặp mắt cô gái dịu dàng, không có ác ý, Loan Văn Trạch cảm nhận được cô đang nhìn mình trong chốc lát, đành bất đắc dĩ cười quay lại.

“Trên mặt tôi có dính thứ gì à.”

Khóe mắt Tô Mạc Mạc cong xuống.

“Không có.”

Loan Văn Trạch gật đầu, vừa định buông mắt.

“Thoạt nhìn cậu và Diệp Thục Thần..... Tựa như người của hai thế giới, lúc trước tôi không nghĩ được, rốt cuộc vì sao cậu ấy lại thích cậu.”

“..... Khụ.”

Rõ ràng Loan Văn Trạch Loan rất bất ngờ khi Tô Mạc Mạc đột nhiên nhắc đến Diệp Thục Thần, ngay cả sự khiếp sợ cũng quên che giấu, quay đầu ngạc nhiên nhìn Tô Mạc Mạc, “Sao cậu biết.....”

Cậu ta còn chưa hỏi xong thì đã nhớ đến đoạn nhạc đệm ở nhà hàng sáng nay, tâm trạng bất đắc dĩ, cười một cách khó diễn tả.

“Cậu không hiểu l'âm Ngạn ca là được.”

Tô Mạc Mạc lắc đầu, uống một ngụm nước trái cây.

Cô xoay về tiếp tục nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ, mềm giọng cười khẽ, “Có lẽ bây giờ tôi đã hiểu.”

Loan Văn Trạch sững sốt: “Hiểu cái gì?”

Tô Mạc Mạc không đáp.

Mắt cô xẹt qua thân hình của nam sinh phản chiếu trên cửa sổ. Dáng người Loan Văn Trạch thon gầy, ngũ quan thanh tú, xét về vẻ ngoài cũng không kém. Chỉ là cậu ta rất kiệm lời, trăn mặc, hơn nữa lúc nào cũng đeo một cặp mắt kính không gọng sạch sẽ, không để lộ ra mũi nhọn nào, vô thức khiến người khác xem nhẹ.

Cả sự cẩn thận và ôn hòa của cậu ta đều thể hiện trong thần lặng.

Nếu giữa những thứ ồn ào đó gặp được một thứ không có tiếng động, Tô Mạc Mạc tin rằng kết quả sẽ đảo ngược — những sắc màu rực rỡ đó sẽ dần phai nhạt, cuối cùng chỉ còn lại một màu trắng tịch mịch. Khi tia sáng cuối cùng bong tróc đi, màu trắng sẽ mãi mãi không biến mất.

Tô Mạc Mạc đoán, chắc là Diệp Thục Thần đã thấy được màu trắng đó.

Cô gái cười khẽ.

Cô hơi nghiêng đầu, vẫn hướng về phía cửa sổ, nâng ly nước trái cây trong tay với ảnh phản chiếu của Diệp Thục Thần vẫn luôn đứng phía sau Loan Văn Trạch không xa, từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm bên đây.

Sáng đến mức có thể soi bóng người.

Bóng người phiêu đãng ngoài cửa sổ cuối cùng cũng có hành động — — Diệp Thục Thần bước tới, dừng lại trước cửa sổ.

Lúc cô nàng dừng lại, thân hình Loan Văn Trạch cứng đờ trong chớp mắt.

Có vẻ như Diệp Thục Thần không hề phát giác, chậm rãi cười với Loan Văn Trạch, ánh mắt lạnh lạnh.

“Vì giao tình trước kia, tôi nhắc nhở cậu một câu — — dựa theo quy tắc trong giang hồ, thêm muốn người con gái của đại ca sẽ phải bị phanh thây.”

Loan Văn Trạch hốt thẩn, nhú mày, ngữ khí nhẹ nhàng xen lẫn bất đắc dĩ, “Đừng nói lung tung.”

“Tôi chỉ đang trêu thuật sự thật.”

Diệp Thục Thần vừa quay đầu liền thấy Tô Mạc Mạc đứng dậy khỏi ghế ngẩng. Có lẽ vì nghe thấy lời vừa rồi của cô ấy, gương mặt cô gái hơi phiếm hồng, đờ đờ tựa đen nhánh như chứa nước, cảm xúc trong đó lại vô cùng nghiêm túc.

“Loan Văn Trạch và tôi chỉ là quan hệ tổ viên bình thường, Thương Ngạn..... Thương Ngạn là sư phụ của tôi.”

“Sư phụ?”

Diệp Thục Thần chớp mắt, xoay đầu lại, cười với Loan Văn Trạch, “Nếu sớm biết đường tắt để được ngủ cùng Ngạn Thần chính là làm học trò của cậu ấy, sao cậu lại không nói trước cho tôi?”

Loan Văn Trạch nhú mày.

Cậu ta hiếm khi cao giọng, lạnh lẽo và cứng rắn nói.

“Diệp Thục Thần, cậu nói chuyện đàng hoàng.”

Tô Mạc Mạc lại nghi hoặc.

Sáng nay cô đã nghe thấy động từ có vẻ rất ái muội từ Diệp Thục Thần, nhưng nếu muốn hiểu được hoàn toàn thì hơi khó.

Lấy tâm thái “Kẻ bèn dưới hiểu học không ngại học hỏi”, Tô Mạc Mạc tò mò hỏi.

“‘Ngủ’, là có ý gì?”

Diệp Thục Thần và Loan Văn Trạch đồng thời khựng lại.

Một lát sau, da mặt trắng nõn của Loan Văn Trạch hơi đỏ lên, Diệp Thục Thần thì kinh ngạc xoay người lại cười, dùng ánh mắt như thấy động vật quý hiếm đánh giá cả người Tô Mạc Mạc vài lần — —

“Không phải chứ, thời đại nào rồi mà còn cô bé sạch sẽ như thế?”

Cô nàng nghi ngờ nhìn Loan Văn Trạch, “Ngạn Thần không cần thú đến mức..... Ép buộc một cô nhóc chưa tròn 14 tuổi chứ?”

Loan Văn Trạch nhú mày, ho nhẹ một tiếng.

Tô Mạc Mạc chủ động tiến lên, “Tính theo tuổi mẹ, tôi đã 17.” Không đợi Diệp Thục Thần hỏi lại, cô thản nhiên nói: “Tình trạng sức khỏe của tôi tương đối đặc thù, trước kia chưa từng đến trường học, vẫn luôn sống trong viện điểu dưỡng, nên tôi không hiểu rất nhiều thứ mà các cậu nói.”

Diệp Thục Thần ngẩn ra, ngoái đầu nhìn lại, “Quả nhiên là động vật quý hiếm.....”

Cô ấy không có phản ứng gì với cụm từ “tình trạng sức khỏe của tôi tương đối đặc thù”, chỉ có ý cười càng thêm nghiễm ngẫm, nhân cơ hội đi đến trước mặt Tô Mạc Mạc, cong eo nói nhỏ vài câu bên tai cô.

Chờ khi Loan Văn Trạch hoàn hồn định ngăn cản, Diệp Thục Thần đã thẳng eo, cười một cách thú vị gian xảo.

“Bây giờ hiểu chưa?”

“.....”

Hình như cô gái đã dại ra tại chỗ, không hề nhúc nhích, ngay cả lông mi cũng biến thành đá.

Ý cười của Diệp Thục Thần tăng thêm, “Cậu có thấy biểu hiện của Ngạn Thần ở phòng thi đấu chưa? Trong thế giới máy tính chỉ có số 0 và 1, một số người càng giống như thần..... Đặc biệt là khi thấy cậu ấy lười biếng vô vị gõ bàn phím, lại có sự phóng túng không ai kháng cự được, đập tan nghi ngờ nát đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, cậu sẽ hiểu được sự gọi cảm cực hạn của cậu ấy ——”

Diệp Thục Thần chẳng lại, tươi cười ái muội nói nhỏ.

“Đồng ý với tôi, hoàn thành nguyện vọng thay tất cả những chị em trong nhóm mê muội của tôi.”

Tô Mạc Mạc còn dại ra bởi lời thì thầm ban nãy, chắt phác chớp mắt, hỏi: “Nguyện vọng gì?”

Diệp Thục Thần cười nói, “Tiếp theo, nhân lúc cậu ấy ngay trước mặt cậu hoàn toàn chìm đắm trong thế giới máy tính của mình, đánh tan tất cả mọi thành trì..... Nhớ kỹ, đừng do dự, cứ đẩy cậu ấy thẳng lên sô pha, đè cậu ấy.”

“.....!”

Tô Mạc Mạc hoàn hồn.

Mảng đỏ hiện lên trên cổ trắng như tuyết, lan dần đến vành tai và gương mặt, gần như đã sắp bốc cháy.

Cô bất chấp tất cả, quay người chạy trốn chết.

“Tôi, tôi đi toilet.....”

*

Đứng trước tấm gương trong toilet, Tô Mạc Mạc phải tát nước lạnh lên gò má nóng rực vài lần mới có thể chậm rãi hạ nhiệt.

Khuôn mặt cô gái trong gương vẫn đỏ bừng như trước.

Cô hít sâu vài hơi, chậm rãi trấn an nỗi lòng đang xao động, cuối cùng đưa ra một kết luận quan trọng: Diệp Thục Thần là một nữ sinh không tệ lắm, nhưng lực sát thương thật sự rất cao.

Sau này cô nên trốn xa một chút.

Sau khi tự thôi miên bản thân mấy lần “Đêm nay chưa nghe thấy gì hết”, Tô Mạc Mạc mới thở phào, xoay người đi ra toilet.

Toilet ở đây nằm đằng sau cửa hàng lang dài, vài bước nữa là ra tới bên ngoài.

Ban đầu Tô Mạc Mạc đi vào từ cửa sau, nhưng lúc này khi quay lại thì phát hiện cửa sau không mở ra được — — có lẽ đã bị người bên ngoài sánh khóa lại.

Tô Mạc Mạc kỳ quái trong lòng.

Do dự hai giây, cô liền xoay người đi đến cửa chính của sảnh.

Muốn đến cửa chính thì cần đi qua một đoạn hành lang dài hình chữ L, bên cạnh hành lang dài đương nhiên là bức tường của sảnh đãi tiệc, một bên khác là đường thông đến mấy phòng đặt phụ.

Đêm nay, có lẽ cả khu nhà hàng này đều chỉ tiếp đãi ban tổ chức giải đấu, nhưng phòng phụ còn lại cũng không có ai, đèn cũng không được bật.

Có mấy cánh cửa thông vào trong đó, bên trong tối om, chỉ có ánh sáng từ hành lang dài ở đây tỏa ra, thoạt nhìn hơi đáng sợ.

Tô Mạc Mạc bước nhanh hơn theo bản năng.

Nhưng vừa đi đến chỗ ngoặt của hành lang chữ L, ngay tại con đường cực kì im ắng này, Tô Mạc Mạc thấy được một bóng người đang đứng tựa vào tường.

Có lẽ đã nghe thấy tiếng bước chân, người đó ngẩng đầu nhìn về Tô Mạc Mạc, lộ ra nụ cười quái dị.

Gã giơ tay, ung dung phát phát — —

“Chào buổi tối, tiểu mỹ nhân.”

— —

Cố Linh.

“.....!”

Thân hình Tô Mạc Mạc cứng đờ.

Cô vô thức muốn lui lại, nhưng rất nhanh đã nhớ ra đằng sau hành lang dài chỉ có một con đường chết, cửa sau duy nhất thông đến sảnh ngoài cũng bị khóa lại.

— —

Rất rõ ràng, chính là do người này khóa.

Gã đã mưu tính từ trước.

Tô Mạc Mạc nghĩ vậy, trong lòng lộp bộp, sắc mặt trắng bệch.

Cô nỗ lực trấn định lại, giữ vững tỉnh táo.

“Anh muốn làm gì?”

Vừa hỏi, Tô Mạc Mạc vừa dùng dư quang liếc về con đường phía trước — — từ đây đến cửa còn khoảng hai ba mươi mét nữa.

Sảnh tiệc này thường dùng để tổ chức hôn lễ, hiệu quả cách âm vô cùng tốt..... Dù cô có ở đây kêu lên, người ở sảnh chính cũng sẽ không nghe thấy.

“Đừng phòng bị nhìn anh như thế, sẽ làm anh rất đau lòng .....”

Cố Linh chậm rãi cười rộ lên, đến gần cô gái ở chỗ ngoặt. Chú ý thấy có một khoảnh khắc cô nhìn qua cửa chính mà không để ý đến mình, gã ta đột nhiên bước lên, nắm lấy tay cô, hung hăng đè người lên tường.

Trong chớp nhoáng đó, hỡi chuông cảnh báo trong đầu Tô Mạc Mạc đã vang lên.

Nhưng do căn bệnh đã quyết định, phản ứng của đại não không thể tương xứng với hành động — — thậm chí chưa kịp thối lui nửa bước, cô đã cảm giác được người trước mặt hung ác bắt lấy cổ tay mình, đồng thời hung hăng đẩy cô lên tường.

Vị trí ở cổ tay bị bóp đau, cô hô lên theo bản năng, hô hấp của người trước mặt mang theo mùi rượu ghê tởm — —

“Thương Ngạn là bạn trai của em phải không, tiểu mỹ nhân? Vì thế nên hôm nay em mới nói chuyện vì nó — — nhưng bây giờ bị sao thế, sao nó có thể bỏ rơi em, ngã vào xe của người con gái khác? Có phải nó không cần em nữa không, hả?”

Tô Mạc Mạc nhin đau giãy giụa — —

“Thả tôi ra!”

“Cần gì phải thế?” Cố Linh cười dữ tợn khom người áp sát vào, “Nếu Thương Ngạn đã có thể thì tại sao anh lại không?”

Tô Mạc Mạc nhận lúc gã chưa phòng bị, nhấc chân đá thật mạnh lên xương ống chân của nam sinh.

“A — — !!”

Cố Linh hô lên đau đớn, vô thức cong người.

Tô Mạc Mạc quay đầu định chạy, nhưng cô không ngờ rằng, cho dù đã đến nước này — — Cố Linh vẫn siết chặt cổ tay cô, không hề thả lỏng!

“Mẹ nó mày b ỉ thường cho tao!”

Cơn đau kích thích sự tàn nhẫn của gã, sắc mặt Cố Linh dữ tợn tím lầy cô lôi lại. Anh ấn người lên tường, giọng cười hung ác — —

“Giả vờ ngây thơ gì với tao? Thương Ngạn đã ngủ với mày r ồi đúng không!?”

Dưới ánh đèn, gương mặt diễm lệ của cô gái vì kinh hoàng nên càng khiến người khác thấy trù mến, ánh mắt Cố Linh như bị ma nhập, nói xong li ền cúi đầu muốn hôn cô.

Sắc mặt Tô Mạc Mạc tái nhợt, nâng lên cánh tay phải không bị giữ chặt, hung hăng tán một phát lên mặt Cố Linh — —

“Anh tránh ra!”

Lòng bàn tay nóng rất đau đớn.

“..... Mẹ nó mày muốn chết!”

Cố Linh giận dữ, dùng sức kéo cô về, dữ tợn kéo ra một cánh cửa hướng đến một phòng phụ bên cạnh.

Nỗi sợ khủng bố tập kích l ồng ngực cô gái.

Tô Mạc Mạc chỉ thấy một cơn đau quặn thắt chặn lại hô hấp, cô duỗi tay bóp chặt tay Cố Linh — —

“Tôi bị bệnh.....”

Cô cố gắng cất cao âm lượng, nhưng vẫn run rẩy như trước.

Cả người Cố Linh cứng đờ, “Cái gì?”

Tô Mạc Mạc cắn răng, sắc mặt dưới ánh đèn đã trắng kinh người — —

“Tôi bị bệnh, bệnh tim.....” Cô chậm rãi hé làn môi tái nhợt, “Nếu anh ép tôi, tôi sẽ chết.....”

“— — !”

Nhìn thẳng vào sắc mặt kinh khủng của cô gái, cơn say của Cố Linh đã bị dọa đến tan hơn phân nửa ngay lập tức.

Gã thả tay ra theo bản năng, lui một bước dài.

Vào giây này.

Tô Mạc Mạc không hề do dự, xoay người lấy tốc độ nhanh nhất cả đời mình, điên cuồng chạy đến cửa chính của sảnh tiệc.

Mấy chục giây sau, cửa chính bị đẩy mạnh ra.

Cánh cửa bị tung ra đập vào tường, âm thanh vang lên làm cả căn phòng im phăng phắc.

Mọi người nháo nhào quay đầu lại.

Loan Văn Trạch cách đó khá gần để ý tới đầu tiên là sắc mặt tái nhợt của Tô Mạc Mạc.

Cặp mắt cậu ta tròn to, cuống quýt đi về phía trước, “Tiểu Tô — —”

Lời chưa dứt, cô gái đã ngã xuống.

Đại sảnh tĩnh mịch trong chớp mắt.

Ngô Hoàng Bác đứng xa xa vừa thấy cảnh này, sắc mặt đột ngột thay đổi, nghẹn ngào hô to — —

“Gọi xe cấp cứu!”

Vài giây sau.

Đại sảnh nhanh chóng hỗn loạn.

.....

Tô Mạc Mạc mơ mơ tỉnh tỉnh vài lần, trong mơ hay thực tế đều tràn đầy hoảng hốt. Chờ khi ý thức của Tô Mạc Mạc hoàn toàn thanh tỉnh, đã là chạng vạng ngày hôm sau.

Cô gian nan nhấc mí mắt nặng nề lên. Lọt vào tầm mắt chính là một tầng sáng mờ nhạt trên vách tường trắng tinh, bị khung cửa sổ cắt thành nhiều mảng lung tung.

Đập vào mắt đầu là màu trắng không có điểm dừng.

Trong một khoảnh khắc hốt hoảng, Tô Mạc Mạc cho rằng mình đã về lại viện đi đầu dưỡng.

Đến khi một tiếng hô nhỏ bên tai kéo lại ý thức của cô — —

“Tiểu Tô tỉnh!”

“.....”

Tô Mạc Mạc cúi mắt, nhìn về nơi phát ra tiếng.

Nơi xa là khuôn mặt mừng rỡ xen lẫn lo lắng của Ngô Hoàng Bác, sau đó lập tức bị che lại, tiêu điểm trong mắt cô cố định lại một chỗ.

Có người đứng dậy từ mép giường.

Thấy rõ khuôn mặt của người đó, cô gái trên giường bệnh bỗng dựng đờ hốc mắt: “Sự phụ.....”

Giọng nói mềm mại của cô có hơi mất tiếng sau khi hôn mê, mang theo sự suy yếu bất lực, càng nhiều hơn là sự kinh hoàng vô lực khi nhớ đến hoàn cảnh đó.

Trái tim Thương Ngạn đau đớn.

Cảm giác như bị ép điên tối hôm qua một lần nữa quay lại.

Nhưng anh không dám phát rồ vào lúc này, chỉ có thể đè nén tất cả những cảm xúc bạo nộ vào lòng, để mặc chúng đập nát lục phủ ngũ tạng của mình, đau đến chết đi sống lại, nhưng không dám dùng một tí sức lực nào.

Anh khom người ôm lấy cô gái trên giường bệnh, cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, giọng nói khàn khàn.

“Anh đây…… Không sao, không sao rồi.”

“……”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, hốc mắt cô gái không nhịn được tràn ra nước mắt.

Cô khóc nức nở duỗi tay ôm chặt lấy nam sinh trước mặt, cơ thể không nhịn được run rẩy.

“Thương Ngạn……”

Trái tim Thương Ngạn đã bị tiếng khóc này xé nát.

Cảm xúc cực đoan đã sắp hỏng mất điên cuồng lan tràn trong lòng anh.

……

Bác sĩ kiểm tra cho Tô Mạc Mạc một lần cuối cùng.

“Vì tranh chấp bạo lực dẫn đến cảm xúc dao động kịch liệt, nhịp tim tăng nhanh, cơ tim thiếu máu, dẫn đến phát bệnh nên ngắt đi.”

Bác sĩ thở dài, nhìn Thương Ngạn.

“May mà không có chuyện lớn gì, người nhà cần chăm sóc tốt và khai thông tâm lý cho bệnh nhân, căn bệnh này của cháu ấy kỳ nhất là cảm xúc dao động mạnh, sau này mọi người cần phải chú ý.”

Giáo viên hướng dẫn Hoàng Kỳ Thịnh nghe tin chạy đến, không dằn nổi dẫn bác sĩ qua bên cạnh hỏi thăm tình trạng, để lại ba người Thương Ngạn chờ trong phòng bệnh.

Cô gái ng ỡ tựa vào giường, áo tay áo xắn lên để lộ cổ tay mảnh khảnh, vết đỏ trên đó cực kì chói mắt trên làn da trắng như bạch ngọc.

Thương Ngạn ng ỡ xuống ghế cạnh giường.

Khuỷu tay anh chống trên mép giường, nâng lên cánh tay cô, chống đầu chậm rãi hôn lên chỗ máu bầm đó.

Thật nhẹ thật nhẹ, không mang theo lực độ hay tiếng động gì.

Anh cúi nửa mi mắt, con người đen kịt hoàn toàn bị che đi, gương mặt lạnh lẽo không có cảm xúc, không thấy được sự thay đổi tâm lý.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đứng một bên, sắc mặt khó coi. Nếu là bình thường, Ngô Hoàng Bác đã bắt đầu trêu ghẹo sự thân mật của hai người vài câu, nhưng lúc này trong phòng bệnh, cảm nhận được bầu không khí áp lực này, cậu ta không dám thốt ra một chữ.

Cậu ta và Loan Văn Trạch lo lắng liếc nhau.

— —

Thương Ngạn thật sự quá bình tĩnh.

So với sự điên cuồng khi đập phá hơn nửa phòng cấp cứu hôm qua, lúc này Thương Ngạn yên lặng đến mức làm bọn họ cảm thấy như đây là một giây trước tận thế.

Là cảm giác dường như vừa nháy mắt một cái, bầu trời sẽ sụp xuống, đất đai sẽ nứt ra, cái chớp mắt này bị kéo dài vô tận, làm người khác cảm thấy khủng hoảng muốn điên lên, không biết khi nào sẽ phải đối mặt với cảm giác trời sụp xuống.

Loại cảm giác này, Tô Mạc Mạc cũng cảm nhận được.

Sau khi đã trấn định cảm xúc, cô không dám giãy giụa, đành mặc kệ cảm giác tê dại khi Thương Ngạn hôn cổ tay cô như muốn chuộc tội.

Không biết bao lâu đã qua.

Thương Ngạn chậm rãi dừng động tác, anh nhấc mi mắt, ánh mắt bình tĩnh như biểu cảm.

Lặng như nước.

Không chớp mắt suốt hai ngày một đêm, con người đen nhánh kia đã sớm hằn lên những sợi tơ máu đáng sợ.

Đông tử thâm trầm, sự u tối nồng đậm không thể hòa tan.

Anh thấp giọng, ngữ khí không chút dao động.

“Ai làm.”

Anh hỏi cô.

“.....”

Cặp mắt Tô Mạc Mạc rụt rụt.

Đối diện với một Thương Ngạn như này, Tô Mạc Mạc cảm thấy mỗi tế bào trong cơ thể đều đang phát run. Trong một khắc nào đó, cô hoảng hốt cảm thấy giờ phút này Thương Ngạn đang đứng bên cạnh vực sâu vạn trượng.

Chỉ cần cô nói một chữ, người này sẽ không chút phản kháng nhảy xuống.

Suy nghĩ này làm cảm xúc của Tô Mạc Mạc biến đổi, cô chớp mắt thật nhanh, giọng nói run run.

“Hành lang quá tối, em không thấy rõ..... Chắc là người không quen biết.”

Thương Ngạn bình tĩnh nhìn cô.

“Phải không.”

Lông mi Tô Mạc Mạc run nhẹ, cô cúi mắt, “Thương Ngạn, em sợ..... Em không muốn nhớ.”

Cô gái nắm chặt lấy khăn trải giường.

“.....”

Đờng tử Thương Ngạn đột nhiên co rụt lại.

Anh đứng dậy ng ồi vào mép giường, ôm cô gái vào lòng, hai tay vòng chặt, trán an vỗ nhẹ sau lưng cô.

“Được.”

“Chúng ta không nhớ nữa.”

“.....”

Ở nơi Thương Ngạn không nhìn thấy, Tô Mạc Mạc chậm rãi thả lỏng, dường như thở phào một hơi.

.....

Hai ngày trước lòng đấu loại lặng lẽ trôi qua trong lúc Tô Mạc Mạc tĩnh dưỡng.

Ngày diễn ra vòng loại, vì sự kiên trì của Tô Mạc Mạc và sự đồng ý xuất viện của bác sĩ, bốn người Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc tiến vào sân đấu loại.

Tới vòng đấu loại, sân đấu rõ ràng lớn gấp mấy lần sân ở vòng tuyển trong nước.

Số đội đại diện của các quốc gia khác ở châu Á cũng khá nhiều. Nhưng làm ban tổ chức, số đội trong nước rõ ràng nhiều hơn một chút.

Nơi thi đấu chia làm bốn khu.

Ghế trọng tài và giám khảo nằm phía trước và bên cạnh bốn khu.

Giải đấu LanF là cuộc thi IT dành cho học sinh trung học với giải thưởng cao nhất, dưới lời mời của ban tổ chức, không ít các lão đại nổi danh của ngành IT trong nước cũng tham gia vòng loại lần này.

Các đội trong nước làm chủ nhà tiến vào đầu tiên. Thân là hai đội hạt giống mạnh nhất trong nước, Tam trung của thành phố C và Nhất trung của thành phố S được xếp vào hai bàn đầu tiên ở hàng thứ nhất.

Hai đội này là hai đội nổi tiếng nhất trong nước, bầu không khí từ trước đến giờ luôn giương cung bạt kiếm, ban tổ chức sắp xếp vị trí như thế hiển nhiên cũng có ý khích lệ muốn hai đội phân cao thấp.

Cố Linh ngồi ở vị trí thứ hai ở hàng đầu tiên, sắc mặt âm trầm phức tạp nhìn người ngồi giữa ghế giám khảo.

“Vậy mà Lý Thâm Kiệt thật sự tới.....”

Lý Thâm Kiệt là một người vừa nổi lên mấy năm gần đây trong giới IT, ông ta dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, công ty sáng lập nên cũng được coi là đầu tàu của ngành IT trong nước.

Đối với những học sinh dự thi ở đây, phần lớn đều có sự mong muốn cùng kính trọng và ngưỡng mộ đối với ông ta và công ty của ông ta — —

Cố Linh cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt gã ta âm trầm xoay mấy vòng, quay đầu nhìn những đội viên khác, trầm giọng nói: “Trận đấu hôm nay, hạng nhất phải thuộc về chúng ta, có nghe không!”

— —

Chỉ có như vậy, gã ta là đội trưởng của đội giành hạng nhất, mới có khả năng được vị lão đại này nhớ kỹ hoặc có ấn tượng ít nhiều.....

Các đội viên còn lại gật đầu hưởng ứng, chỉ có đội phó Diệp Thục Thần không dao động, còn cười lạnh một tiếng.

“Ngạn Thần đã ở cạnh cậu, cậu nói lời này bộ không sợ gió lớn làm rách đầu lưới à?”

“.....!”

Ánh mắt Cố Linh hung tợn.

Theo đó, gã ta nhớ đến gì đó, lộ ra nụ cười ác độc.

“Cả tổ bọn họ ở trong bệnh viện suốt ba ngày, tôi không tin trạng thái lần này của bọn họ có chỗ nào tốt đâu!”

“.....”

Ánh mắt Diệp Thục Thần lạnh xuống.

Cô ấy quay đầu nhìn Cố Linh, trong mắt là sự chán ghét không hề che giấu, “Rốt cuộc đầu sỏ gây tội là ai..... Không có ai bị ngu. Cho dù Tô Mạc Mạc không nói, cậu thật sự cho rằng Thương Ngạn không đoán được?”

Sắc mặt Cố Linh biến đổi, lập tức cười rộ lên.

“Đoán được thì sao chứ, không phải bọn họ chỉ có thể nén giận chịu đựng à?” Gã ta cười càng thêm bừa bãi ác độc, “Không phải các người vẫn luôn thích thổi phồng Thương Ngạn thành thần sao? Thế nào, có thấy không, thần của các người cũng lắm cũng chỉ như thế — — thiếu chút nữa tôi đã làm người của nó, nó cũng chỉ có thể tức đến chết, ngay cả một biện pháp với tôi cũng không có.”

“..... Cỗ Linh, cậu thật đáng ghê tởm.”

Diệp Thục Thần gằn từng chữ một.

Biểu tình Cỗ Linh dữ tợn trong nháy mắt, sau đó cười khoái trá, “Chỉ có người vô dụng mới nói ngoài miệng.”

Diệp Thục Thần còn định nói gì đó.

Nhưng cô vừa nhấc mắt, nhìn thoáng qua vị trí đầu tiên, đột nhiên ánh mắt giựt giựt.

Vài giây sau, Diệp Thục Thần nở nụ cười.

“Đúng vậy, cậu nói không sai — — chỉ có người vô dụng mới nói ngoài miệng.”

“.....”

Nụ cười của Cỗ Linh cứng ngắc.

Gã ta không cho rằng Diệp Thục Thần sẽ là người sẽ dằn chịu thua.

Nghĩ thế, Cỗ Linh xoay đầu lại, nhìn qua vị trí đầu của hàng thứ nhất, sau đó cả người đứng hình, biểu cảm trên mặt cũng đông cứng.

Không chỉ là Cỗ Linh, lúc này, tất cả học sinh trong sân thi đấu đều thấy được.

— —

Trước vị trí bàn đầu tiên của hàng đầu, không biết một người đàn ông từ ghế giám khảo đã đi đến từ khi nào.

Người đó đúng là nhân vật mới nổi của ngành IT mà bọn họ kính ngưỡng, Lý Thâm Kiệt.

Lúc này, trên mặt ông ta là nụ cười hiên lành, tay cầm một tấm danh thiếp màu đen, đang đưa cho đội trưởng của đội đầu tiên, Thương Ngạn.

Trong thời gian chuẩn bị trước khi thi đấu, cả sân thi đấu cực kì yên ắng.

Muốn nghe được lời của Lý Thâm Kiệt cũng không khó khăn gì — —

“Tôi đã chú ý rất nhiều trận đấu của cháu, Thương Ngạn.”

“Nếu sau này có cơ hội, hy vọng có thể mời cháu hợp tác với đoàn đội của chúng tôi. Tôi tin tưởng, giữa chúng ta có thể va chạm tạo ra nhất nhì tia lửa làm kinh cảm.”

“Cố gắng thi đấu.”

Dưới ánh mắt hâm mộ ghen ghét đến rỉ máu, hận không thể xông lên làm nhân vật trong đó của đám học sinh, Thương Ngạn chỉ đứng lên, duỗi tay nhận lấy, ngữ khí bình tĩnh cảm ơn một tiếng.

Trên gương mặt anh tuấn lạnh lẽo đó không có một tia cảm xúc nào liên quan đến kích động.

Hiển nhiên Lý Thâm Kiệt cũng có chút bất ngờ.

— —

Ông ta đã đi đến con đường này, đương nhiên phân biệt được giữa cơ tình nguy trang và thật sự là vậy.

Do đó, ông ta biết rằng, Thương Ngạn thật sự không để ý đến lời mời của mình mà trong mắt các học sinh khác là vinh dự đặc biệt này.

Điều này làm Lý Thâm Kiệt cực kì ngạc nhiên, tâm trạng của người tài không khỏi được khơi dậy.

Nhưng thấy đã sắp đến giờ thi đấu, ông ta cũng không nên quấy rầy nữa, đành tiếc nuối trở lại ghế giám khảo.

Cách một lối đi nhỏ, rõ ràng Cố Linh là người đỏ mắt nhất trong đám học sinh. Thậm chí các đội viên ngồi cạnh gã còn nghe thấy tiếng nghiến răng ken két.

Diệp Thục Thần ngồi cạnh thưởng thức trong chốc lát, lạnh lẽo châm biếm.

“Chà..... Thật đáng tiếc, thứ cậu moi gan moi ruột còn của cậu không được, lại có người căn bản không thêm để ý. — — đây là chênh lệch giữa Thần và kiến?”

“— — !”

Tròng mắt Cố Linh như muốn nhỏ máu.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên gã cười rộ lên, giọng nói có phần khùng bố — —

“Cậu nói xem, nếu lần này vì tâm thái đã đóng băng của Thương Ngạn, ngay cả hạng ba cũng không lấy được — — vậy Lý Thâm Kiệt có hối hận vì lựa chọn nó không?”

Sắc mặt biến đổi.

“Cậu có ý gì?”

Cố Linh không giải thích, đột nhiên đứng dậy, đi thẳng đến vị trí thứ nhất kia.

Trong lòng Diệp Thục Thần lộp bộp.

Nhưng dù có muốn cản cũng không kịp.

Cố Linh dừng lại trước bàn đầu tiên, ánh mắt chậm rãi đặt lên người cô gái.

Cảm nhận được Tô Mạc Mạc cứng người, gã ta khoái trá cười rộ, chuyển sang Thương Ngạn bên cạnh cô.

“Ái chà, thật xin lỗi,” gã ta cười ghê tởm, “Tối hôm đó, là tôi uống nhiều quá, thiếu chút đã bắt nạt tiểu mỹ nhân, à, không phải, thiếu chút đã bắt nạt bạn học Tô Mạc Mạc — xin lỗi nha, đội trưởng Thương.”

“.....!”

Cả người Tô Mạc Mạc run lên.

Cô không thể tin được ngẩng đầu lên nhìn con người mặt dày này, trái tim đập nhanh như lại bị mang về buổi tối đó.

Giây tiếp theo, cô đột ngột ngộ ra, xoay người ôm lấy Thương Ngạn đang lấn tới.

“Sự phụ — —”

Giọng cô đã mang theo tiếng nức nở do quá nôn nóng.

“.....”

Gân xanh hằn lên trên thái dương, Thương Ngạn siết chặt tay thành quyền, những cảm xúc cuộn loạn đó lại xông lên trong mắt.

Dùng sự khắc chế không thể tưởng tượng được, Thương Ngạn chậm rãi ngừng lại.

Anh rũ mắt, duỗi tay bao lấy cô gái trong lòng — —

“Anh đây.”

“.....”

Lúc này, Tô Mạc Mạc mới chậm rãi thở ra.

Cố Linh đã đạt được mục đích, trong nháy mắt đó còn kém chút nữa đã bị ánh mắt đáng sợ đó dọa sợ nên đã cuống quýt r ồi khỏi, quay v ềđội mình.

Diệp Thục Th ần nghiêng r ăng nghiêng lợi: “Mẹ nó cậu có còn là người không, Cố Linh?”

Cố Linh lòng còn sợ hãi, nhưng trên mặt lại nở nụ cười khoái trá, “Có thể thành công là đủ r ồi, tôi không quan tâm mình dùng thủ đoạn gì.”

“Cậu không sợ sẽ chọc giận Thương Ngạn?”

Cố Linh cười lạnh, “Đây là sân đấu — — cậu không thấy tên đó tức giận điên lên nhưng chỉ có thể nhịn lại sao?”

“Vậy sau khi kết thúc thi đấu?”

“Yên tâm, kết thúc thi đấu tôi sẽ chạy thẳng v ềtrường, sẽ không ở lại đây thêm một khắc nào nữa — — tôi không tin, tên đó có thể vì một chuyện như thế đuổi đến thành phố S chứ?”

“..... Khốn nạn.”

Diệp Thục Th ần bực bội.

Cố Linh dữ tợn cười.

Đấu loại chính thức bắt đ ầu.

Vòng tuyển chọn và đấu loại của giải LanF có cách thức ra đ ềnhư nhau, đ ầu lấy ngẫu nhiên từ kho đ ềchuyên dụng của giải LanF.

Điểm khác nhau là, các đội trong vòng loại đ ầu có cùng một đ ề đ ầu bao g ồm năm phần, mỗi tổ viên trong đội đ ầu có một máy tính, có thể làm việc đ ồng thời — — kết quả thi đấu cuối cùng được quyết định dựa vào số bài làm chính xác.

Ba người Tô Mạc Mạc vốn còn lo lắng Thương Ngạn sẽ bị ảnh hưởng bởi hành vi đê tiện của Cố Linh, nhưng khi thấy Thương Ngạn nhanh chóng đọc đề, cũng nhanh nhẹn xác định được các thuật toán của ba bài đơn giản nhất trong đó rồi viết ra giấy đưa cho mình, ba người cũng đã không còn băn khoăn nữa.

— —

Đây mới đội trưởng của bọn họ, là người chống đỡ cũng như trụ cột để bọn họ mãi mãi vững lòng tiến về phía trước.

Một giờ sau.

Tam trung của thành phố C trở thành đội đầu tiên “nộp bài thi”.

Bài nộp được vận hành ngay tại hiện trường, quá trình vận hành của cả năm phần đều không có sai lầm.

Tổ trọng tài luôn lạnh mặt lần đầu tiên cười với thí sinh dự thi.

Bốn người cùng bắt tay với nhóm trọng tài, là đội ngũ hoàn thành trong thời gian ngắn nhất và đạt được sự chính xác 100%, đội của họ lấy được hạng nhất rồi rời đi.

Bàn thứ hai ở hàng đầu tiên cách ghế trọng tài chừng vài bước, hai mắt Cố Linh trừng đến đỏ bừng, khóe mắt như muốn nứt ra.

Dựa theo qui định, bốn người rời đi từ cửa hông bên cạnh ghế trọng tài.

Nhưng đến khi sắp ra ngoài, ba người gồm Tô Mạc Mạc, Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch mới phát hiện ra một chuyện.

Thương Ngạn không nhúc nhích đứng trước ghế trọng tài, đang đối mặt với trọng tài.

Giọng anh không lớn, nhưng trong sân thu đấu cực kì im lặng, cũng đủ để tất cả những người đang nín thở lắng nghe nghe rõ — —

“Em bỏ quyển dự thi của mình.”

Trọng tài chính gần như không thể tin vào tai mình, cũng cảm thấy thanh niên trước mặt này có vấn đề nào đó — —

“Em đã thắng, em là đội trưởng của đội giành được hạng nhất!”

Cặp mắt Thương Ngạn bình tĩnh.

Mặt không biểu cảm.

“Em rời khỏi.”

Nam sinh chậm rãi lùi một bước.

Trong lúc trọng tài không nhận được muốn đứng lên nói gì đó, về mặt của ông bỗng dưng hoảng sợ.

Tất cả đều phát sinh ngay trước mắt ông.

Nam sinh trước đó một giây vẫn còn trầm ổn, an tĩnh như núi, vừa chớp mắt một cái đã đột ngột trở nên lạnh băng hung tợn.

Anh đột nhiên phát điên.

Xách lấy ghế xoay bên cạnh, quay người hung hăng đập ra phía sau

— —

Ngay dưới ghế dựa.

Biểu cảm Cố Linh kinh hãi chết được.

.....

“R`âm!!”

Chương 68: Cùng nhau

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cố Linh không thể thốt lên tiếng nào.

Trước mắt đều hóa thành màu đỏ, gã ta mềm như bông trượt xuống ghế dựa, ngã trên mặt đất.

Mãi đến lúc trước khi nhắm mắt, hình ảnh còn lại trong võng mạc của gã vẫn là ánh mắt dữ tợn nhưng gương mặt lại không cảm xúc của người nọ.

Hệt như Diêm La đòi mạng.

Sự khủng bố và lạnh băng vô biên của cái chết bao phủ gã, nhưng gã còn chưa có cơ hội xin tha thì đã ngất đi.

Máy tính đứng mũi chịu sào bị đập tan tành, linh kiện vung vãi khắp nơi. Còn có dòng máu đỏ tươi trên đất, dọa sợ tất cả mọi người có mặt ở đây.

Cặp mắt hoảng sợ của bọn họ đều hướng qua bóng người giữa sân kia, ai cũng co rụt lại, tựa như tận mắt nhìn thấy ma quỷ.

Yên lặng như chết.

Gương mặt lạnh lẽo của Thương Ngạn cuối cùng đã có một chút cảm xúc. Môi anh gợi lên độ cong mỏng manh.

Một giọt máu bắn lên khóe mắt, đỏ tươi chói mắt, như một nốt chu sa được điểm xuyên, được làn da trắng trẻo đó làm nổi bật, sinh ra một vẻ đẹp băng giá kinh ngạc lòng người.

Anh ném ghế dựa trong tay xuống đất.

Dưới sự hoảng sợ không tin nổi của mọi người, Thương Ngạn nhìn qua Tô Mặc Mặc cũng kinh ngạc đến ngây người cạnh cửa hông.

Những cảm xúc hung ác bên mặt trái đó đều trút hết trong nháy mắt.

Nhìn cô gái, anh xin lỗi cười.

Giọng nói trở nên bình tĩnh.

“Báo cảnh sát đi.”

“———!”

Anh chậm rãi đan hai tay vào nhau, đặt lên bàn, biểu cảm cũng lười biếng trở lại.

Trong tiếng kêu sợ hãi của những học sinh vừa hoàn hồn, Thương Ngạn quét mắt qua nhìn sắc mặt xanh mét của trọng tài chính.

“Ban đầu em đã nói, là em bỏ quyền thi đấu, không liên quan gì đến những người còn lại trong đội, hy vọng ngài nhớ rõ.”

“.....”

Sắc mặt trọng tài vừa khó coi vừa phức tạp, một lúc lâu cũng không nói nên lời.

.....

Sau khi Hoàng Kỳ Thịnh nghe tin, ông xem chút đã phát điên, việc đầu tiên làm là tìm ban tổ chức giải đấu.

Người phụ trách đang sứt đầu mẻ trán, còn muốn điên lên hơn ông.

“Châm chước? Thầy Hoàng! Ngài đừng đùa với tôi! Đây là mấy chuyện đánh nhau nhỏ giữa học sinh sao? Đây là án hình sự —— hơn nữa còn là loại ác liệt nhất —— làm trò như vậy trước mặt nhiều thí sinh như thế, còn có bao nhiêu lão đại trong nghề nhìn thấy! Bây giờ từng nhà bên

phía truyền thông còn đang gọi muốn nổ máy điện thoại trong văn phòng tôi, tôi đã chịu thay các người gạt bọn họ, đã là tận tình tận nghĩa rồi!!”

Hoàng Kỳ Thịnh cũng nóng nảy.

“Đỗ tổng, nhất định chuyện này có ẩn tình, mọi người hẳn cũng nghe qua học sinh Thương Ngạn này, em ấy cực kỳ ưu tú, trong ngành IT tương lai, chắc chắn sẽ có một vị trí nhỏ của em ấy — — không thể bị hủy hoại bởi một chuyện như thế.”

“Hừ — —” người phụ trách không giận mà cười, “Đúng thế, Thương Ngạn của Tam trung thành phố C của các người, đúng là mấy năm nay có danh thế kinh người, cũng là nhân tài mà chúng tôi muốn đào tạo. Nhưng lần này là do chúng tôi muốn hủy hoại cậu ta à? Đây là do cậu ta tự tìm đường chết! Lúc này Cố Linh vừa thoát khỏi nguy hiểm — — may mà cậu ta không bị nguy hiểm đến tính mạng, nếu không đây là giết người! Tội giết người! Còn ngay trước mặt bao nhiêu người, thầy Hoàng, ông có hiểu không? Xem chút nữa mọi người đã chịu tội cùng cậu ta!”

“.....”

Nhận thấy chuyện này không thể văn hời, ánh mắt Hoàng Kỳ Thịnh hoảng hốt, dường như trong nháy mắt đã già đi mấy tuổi.

Ông thở dài, chán nản đấm bàn, “Sao tôi lại không phòng bị chứ — — nhưng Thương Ngạn chưa từng là người xúc động như vậy.”

“..... Xúc động?”

Người phụ trách đã thoáng bình phục trước cơn giận vừa rồi, nghe vậy cười lạnh.

“Tôi thấy cậu ta không có chút xúc động nào đâu. Nếu đã nói đến đây, tôi không ngại báo cho ông một tin tốt trong tin xấu — — giải nhất của Tam trung thành phố C của các người vẫn được giữ, ba học sinh còn lại sẽ không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì — — bởi vì trước khi Thương Ngạn làm ra hành động đó đã bỏ thi với trọng tài, hành vi cá nhân của cậu ta sẽ không

liên lụy đến đ̣ồng đội ‘tình nhiệm’ vô tội của mình! Kết quả của bọn họ không vi phạm gì đến quy định, chỉ có thể cho phép giữ lại!”

Hoàng Kỳ Thịnh bị tin này làm cứng họng, nhất thời cũng không biết nên có phản ứng gì.

Người phụ trách giận đến mức lông mày đã sắp dựng thẳng lên — —

“Vậy nên, thầy Hoàng đã hiểu chưa? Học sinh này của thầy ngay cả việc vì xúc động nên phạm tội cũng không phải!”

Vừa nghe người phụ trách nói lời này, Hoàng Kỳ Thịnh nóng nảy.

— —

Tất nhiên án kiện hình sự sẽ bị đ̣ụng đến việc tố tụng, vì xúc động nên phạm tội có thể sẽ được giảm hình phạt, nhưng nếu đã có âm mưu phạm tội, tính chất sẽ cực kỳ ác liệt.

Ông cuống quít tiến lên.

“Đỗ tổng, ngài đừng nói như thế!”

“.....” Sắc mặt người phụ trách tối sầm liếc Hoàng Kỳ Thịnh một cái, vẫy vẫy tay, “Lòng tôi hiểu rõ. Chủ động tuyên truyền học sinh thi đấu của mình có tâm tư kḥung bố như thế thì có ích gì? Cho dù là thiên tài, tôi thấy rất có khả năng có nhân cách phản xã hội!”

“.....”

Lúc này, ngoài cửa.

Sắc mặt Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch đều khó coi, nhưng một câu cũng không nói được.

Nên nói Thương Ngạn không hẳn là xúc động thì sao?

Nhưng nếu đặt mình vào hoàn cảnh đó, nhìn thấy người mình quý trọng nhất bị bắt nạt và vũ nhục bằng ngôn ngữ như thế, hơn nữa còn khiến cô gái thiếu chút nữa xảy ra chuyện lớn liên quan đến tính mạng không thể hối cải — — vậy ác tính trong bọn họ có thể sẽ hoàn toàn bị kích thích.

Thương Ngạn có thể vì các đội viên bọn họ nhấn đến giây cuối cùng của trận đấu đã là chuyện Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch không thể tin nổi.

Bọn họ không có cách nào nghĩ được, nội tâm của Thương Ngạn đã trải qua những gì trong suốt một giờ thi đấu đó mới có thể bùng nổ cảm xúc đủ để phá hủy người khác.

Càng có thể là..... Anh không chỉ nhấn nhẹn trong một giờ đó.

Sau khi trằn mặc thật lâu, Ngô Hoàng Bác thở dài một hơi.

“Chuyện tới nước này, chỉ có thể trông cậy vào gia đình của Ngạn ca..... Hy vọng bọn họ có thể ra mặt hóa giải chuyện này.”

“.....”

Loan Văn Trạch không đáp. Cậu ta lo lắng nhìn qua bên cạnh — — từ khi Thương Ngạn bị cảnh sát dẫn đi, cô gái chưa hề mở miệng nói một chữ.

Nghĩ nghĩ, hần chằm chước tìm từ nói:

“Tiểu Tô, sức khỏe cậu chưa ổn hẳn, cậu đừng lo quá. Về phía Ngạn ca, người nhà cậu ấy sẽ không ng ỡ không đâu, cậu yên tâm.”

Tô Mạc Mạc không ng ẩng đầu, cô siết chặt đầu ngón tay, sau khi yên lặng một lát, cô mới nhỏ giọng nói: “Tôi qua kia gọi điện thoại.....”

“Hả? À, được, bọn tôi ở đây chờ cậu.”

Loan Văn Trạch giữ chặt Ngô Hoàng Bác còn định nói gì đó, gật đầu đáp ứng.

Tô Mạc Mạc cầm điện thoại đi đến cuối hành lang.

Cô chần chờ mở danh bạ điện thoại ra, kéo xuống vị trí cuối cùng.

Ở đó có một dãy số điện thoại — — bị cô cố tình lưu bằng chữ “Z”, không để thêm bất kì ghi chú nào nữa. Từ khi cô lưu số điện thoại này thì chưa từng gọi qua dù chỉ một lần.

Tô Mạc Mạc nhìn chằm chằm số điện thoại đó.

Do dự thật lâu, đến khi trong đầu hiện lên cảnh Thương Ngạn ném ghế dựa đi, không chút hối hận nở nụ cười trấn an với cô.

Tô Mạc Mạc hít sâu một hơi.

Tia do dự cuối cùng trong lòng bị cô gạt bỏ, cô ấn vào dãy số đó, gọi đi.

Tiếng chuông vang lên suốt 30 giây.

Điện thoại mới gọi được.

Giọng nữ kia là một giọng nói xa lạ, nhưng lại có sự quen thuộc ở nơi sâu thẳm của ký ức.

Mang theo sự bất ngờ xen lẫn run sợ không tự nhận thấy, đối phương chậm rãi lên tiếng: “Mạc..... Mạc?”

“.....”

Trái tim Tô Mạc Mạc quặn lên.

Cơn đau sinh lý này khiến cô nhúu mày theo bản năng, hơi hé miệng rồi lại mím chặt.

Không biết chần chờ bao lâu, đầu bên kia vẫn luôn im lặng chờ cô nói chuyện.

Tô Mạc Mạc nhắm mắt, đè nén những tất cả gian nan, âm ức, oán hận..... Nếu không phải là trường hợp cá biệt, cô sẽ chỉ để mình nhớ kỹ cặp mắt không thể quên sâu trong tiềm thức kia.

Cô chậm rãi thở ra một hơi.

“Bây giờ con cần ngài hỗ trợ.”

*

Khu trại giam X ở thành phố A.

Cánh cửa kim loại của phòng thẩm vấn bị đẩy ra, cảnh sát nhân dân mặc chế phục đi vào.

“Thương Ngạn tiên sinh, luật sư bào chữa ngài ủy thác đã tới rồi.”

“.....”

Sau bàn thẩm vấn, Thương Ngạn bình tĩnh ngược mắt.

Một người phụ nữ mặc váy sơ mi trắng, váy tây trang màu đen, mang giày cao gót đen tiến vào. Trong tay cô cầm một tệp văn kiện, khi vào cửa, tay nhấc mắt kính đen trên mặt lên, có vẻ câu nệ cảm ơn với cảnh sát nhân dân.

Ngũ quan giấu phía sau mắt kính quê mùa của tiểu thư luật sư cực kỳ xinh đẹp, gương mặt cảnh sát nhân dân đỏ lên, lập tức khôi phục sắc mặt, dựa theo thông lệ dặn dò mấy câu mới đóng cửa ra ngoài.

Nụ cười câu nệ trên mặt tiểu thư luật sư lập tức biến mất sau khi cửa kim loại khép lại.

Cô căng chặt vai lưng, mặt không cảm xúc đi đến trước bàn thẩm vấn và ngồi xuống.

Tệp tài liệu đập lên bàn một tiếng không nặng không nhẹ.

Người phụ nữ duỗi tay gỡ mắt kính xuống, đôi mắt xinh đẹp không nén được lửa giận nâng lên.

— —

“Thương Ngạn, mẹ nó có phải em điên rồ không!”

Người phụ nữ trẻ tuổi giám rống Thương Ngạn như vậy, ngoại trừ chị của anh, Thương Nhân thì không còn ai khác để đoán.

Thương Ngạn hiếm khi không có dáng vẻ đối chọi gay gắt với Thương Nhân như bình thường.

Anh lười nhác rũ mắt, cười như không cười nhìn thoáng qua cách ăn mặc của Thương Nhân, miêng lưỡi trái phóng — —

“Chúng nhận hành nghề luật sư để dưới đáy hòm của chị cuối cùng cũng có tác dụng?”

“— —!”

Thương Nhân tức giận vỗ bàn.

Cô lập tức cô chút cố kỵ liếc qua máy theo dõi trong góc phòng.

Khi quay lại, Thương Nhân miễn cưỡng đè áp sự thay đổi biểu cảm của mình, nhưng ngữ khí vẫn như sắt đá.

“Em có biết đây là đâu không!?”

“.....” Khóe môi Thương Ngạn cong lên, ánh mắt nhàn nhạt lộ ra hàn ý, khoanh tay tựa người ra đằng sau, “Trại tạm giam.”

“Vậy em có biết loại người bị nhốt trong đây không? Những người bị nhốt ở đây ngay cả quyên thăm hỏi người thân cũng không có!”

“Nếu chị đến đây để phổ cập cho em điểm khác nhau giữa trại tạm giữ* và trại tạm giam, vậy thì đừng đến.”

*(Ở đây để là “câu lưu sớ”, mình không rành về pháp luật nên nếu có bạn nào biết thì giúp mình, cảm ơn)

Hai tay đeo còng của Thương Ngạn lười biếng đặt lên bàn.

“Tội hành chính thì vào trại tạm giữ, tội hình sự thì vào trại tạm giam. Trại tạm giam nghiêm cấm người thân đến thăm..... Còn gì nữa?”

Thương Ngạn ngừng một chút, lập tức bình tĩnh.

“Ồ. 《 Bộ luật tố tụng hình sự 》 chương 3 điều 14, ngày nghi phạm lần đầu tiên bị cơ quan điều tra hỏi han hoặc áp dụng các hình thức cưỡng chế, có quyền ủy thác luật sư bào chữa; trong quá trình điều tra, chỉ có thể ủy thác để luật sư bào chữa*.”

*(Mình không đảm bảo gì về những phần liên quan đến pháp luật trong truyện, truyện được edit với mục đích giải trí, không phải sản phẩm tuyên truyền những yếu tố sai sự thật)

Anh ngừng đầu.

Khóe miệng cong lên, đôi mắt lại không có cảm xúc.

“Xin chào, tiểu thư luật sư.”

“.....”

Trong lúc Thương Ngạn nói, biểu cảm của Thương Nhàn lạnh xuống.

Cô chậm rãi siết đầu ngón tay, híp mắt nói.

“Em đã tra trước rồi?”

Thương Ngạn cười nhạt, không nói gì.

Im lặng là cam chịu.

Thương Nhàn hít một hơi lạnh.

Có một lúc nào đó, cô không thể tưởng đợc nhìn em trai mình ngay trước mặt — — thậm chí cô còn hoài nghi, có phải người trước đã lấy đi linh hồn của Thương Ngạn, chỉ để lại một thân xác giống với em trai mình hay không.

“Vậ em có biết rằng, thứ tiếp theo em phải đối mặt là gì không?”

“Dựa theo tình cách của ba, chắc hẳn sẽ công tư phân minh để thăng con trai bất hiếu này chịu sự chế tài của pháp luật phải không?” Thương Ngạn bình tĩnh nói, dường như đang thảo luận về một người không liên quan. “Sau đó đơn giản chỉ là thẩm vấn, chuyển qua viện kiểm sát, tố tụng, toà án tuyên án.”

Thương Nhàn bóp cây bút vang lên một tiếng.

“Vậ em cũng biết mình sẽ nhận lấy mức phạt như thế nào rồi phải không?”

“.....”

Khóe môi Thương Ngạn thẳng tắp.

Lông mi rũ xuống.

“ 《 Luật hình sự 》 chương 4 điều 234, cố ý tổn thương thân thể người khác, bị giam trong tù ít nhất ba năm, giam giữ trong thời gian ngắn hoặc chịu quản chế. Xét về mức độ tổn thương, vết thương trí mạng, thời hạn trong tù từ ba đến mười năm; giết người tử vong hoặc lấy thủ đoạn tàn nhẫn tạo nên tàn tật nghiêm trọng, giam trong tù từ mười năm trở lên, tù chung thân hoặc tử hình*.”

*(Mình không đảm bảo gì về những phần liên quan đến pháp luật trong truyện, truyện đợc edit với mục đích giải trí, không phải sản phẩm tuyên truyền những yếu tố sai sự thật)

Thương Ngạn dùng ngữ khí không chút dao động nói hết, anh giương mắt.

Cặp mắt đen nhánh thâm thúy.

“Em nghĩ, nếu lúc em xuống tay không có sai lầm gì, 90% khả năng sẽ áp dụng hình phạt đầu tiên, 10% khả năng áp dụng hình phạt tiếp theo?”

“.....”

Cánh môi Thương Nhân run run, cả buổi không thốt ra được một chữ.

Cô không chớp mắt nhìn Thương Ngạn.

Khi mở miệng, giọng nói đã run run.

“Thương Ngạn, có phải em thật sự điên rồ không? — — chị cho rằng em chỉ là xúc động nhất thời, bây giờ em lại nói cho chị — — cái này thì tính toán gì chứ, hả? Em đã biết rõ hậu quả, vậy mà lại còn lấy chính tương lai của mình ra đùa giỡn à!?”

Thương Nhân càng nói càng giận, gần như muốn hất tung bàn thăm vấn lên.

Cô cũng sắp điên rồ.

Thương Ngạn không rên một tiếng.

Anh ng ồi ở đó, sau khi tr ầm mặc thật lâu, chờ khi phòng thăm vấn yên lặng xuống, anh mới bình tĩnh lên tiếng.

“Thật xin lỗi.”

“.....!”

Thương Nhân ng ẩng cổ, hít một hơi dài, áp xuống nỗi đau khiến mình hít thở không thông trong lòng.

Cô ép buộc bản thân tìm v ề lý trí.

“Chuyện này, sau khi ra ngoài chúng ta sẽ nói lại — — chị sẽ tìm người bảo lãnh sau thăm vấn trước cho em.”

Thương Ngạn ngần ra, có chút ngoài ý muốn giương mắt.

“Ba đồng ý?”

Thương Nhàn nắm chặt tay đến mức xương kêu răng rắc, cô oán hận giương mắt, “Ba hận không thể tự đi vào đánh gãy chân em!”

“.....”

Thương Ngạn cũng không bất ngờ. “Vây là ý của mẹ.”

Thương Nhàn mặt không cảm xúc, mở tệp tài liệu trước mặt ra, tháo nắp cây bút trong tay.

“Sau khi tìm người bảo lãnh cho em, chị sẽ tìm người nhà người bị hại đi hòa giải, nếu thành công, với án tốt tụng hình sự, thấp nhất là có thể để em một năm bị quản chế.”

Thương Ngạn nhìn quanh, cảm xúc trong mắt lập tức lạnh xuống.

“Không cần hòa giải, em không thể xin lỗi với tên đó.”

“— —!”

Ngòi bút trên giấy bị đè đến mức rỉ ra một giọt mực đậm.

Thương Nhàn hung ác ngẩng đầu trừng Thương Ngạn, cô ấy đè thấp giọng nói: “Rốt cuộc em phát điên gì thế!?! Tại sao lại phải xuống tay tàn nhẫn như thế vì người tên Cố Linh đó chứ — — em có biết rằng thiếu chút nữa cậu ta đã bị em đánh đến mức vào thẳng vào ICU*!?”

* (ICU – Intensive Care Unit: Săn sóc tích cực)

Thương Ngạn giương cặp mắt đen kịt lên, gằn từng chữ một:

“Tên đó có chết cũng chưa hết tội.”

Thương Nhân: “.....!”

Thương Nhân hung tợn nắm chặt nắm bút, quăng bút lên mặt bàn: “Rốt cuộc là vì sao!”

Thương Ngạn lại trềnh mặt.

Giữa con giận dữ, trong đôi mắt Thương Nhân xẹt qua tia sáng.

Đôi mắt cô bỗng dưng co rụt, tay nắm thành quyền.

“Có phải là vì Tô Mạc Mạc hay không?..... Hôm đó ngay cả lời của mẹ mà em cũng dám vi phạm để rời đi, chị đã thấy không đúng rồi — — có phải vì em ấy hay không?”

Thương Ngạn mắt lạnh.

“Không liên quan đến em ấy.”

Thương Nhân nhìn chăm chăm Thương Ngạn, vài giây sau, cô cười lạnh.

“Được, nếu em không nói, chị sẽ đi hỏi thẳng em ấy ngay sau khi rời khỏi đây.”

“..... Thương Nhân!”

Từ lúc gặp mặt đến giờ, nam sinh vẫn bình tĩnh khi đề cập đến mức phạt lại đột nhiên nổi giận.

Biểu cảm của anh dữ tợn lên trong chớp mắt, gân xanh trên trán cũng hằn lên một cách đáng sợ — —

“Em không cho phép chị quấy rầy em ấy.”

Thương Nhân lấy lại tinh thần, càng giận hơn anh.

“Nếu sớm biết em sẽ vì nó mà làm ra chuyện này — — chị sẽ không thay em che giấu ba mẹ!”

Thương Ngạn tức giận đập bàn.

“Chị biết gì chứ!”

“.....”

Thương Nhân sững sờ tại chỗ.

— —

Đứa em trai này của cô, tuy từ nhỏ đã được mọi người yêu chiều nâng đến tận trời, dưỡng thành tính nết kiêu ngạo khó dạy, không quan tâm lớn nhỏ, nhưng có mẹ giám sát, trước giờ chưa từng bị bắt bẻ gì về mặt lễ giáo.

Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh tức giận mắng người như thế.

Nhưng nhớ đến chuyện anh vừa gây ra, chút chấn động này không đáng nhắc tới.

Vì chuyện này, Thương Nhân tạm thời gạt bỏ cơn tức vừa rồi, chậm rãi hít sâu một hơi.

“Được, em cho chị biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“.....”

“Thương Ngạn, hiện tại thân phận của chị là luật sư biện hộ của em, chị đang hỏi em — — em đừng nghĩ rằng chị sẽ không dựa theo nguyên tắc đi đâu tra việc công chứ?”

Thương Ngạn trầm mặc hai giây, cuối cùng cúi đầu.

Đôi tay đeo còng của anh chậm rãi nắm chặt, gân xanh nổi lên như muốn xé rách mu bàn tay trắng nõn, thoạt nhìn cực kì đáng sợ.

Đủ để biết được trong lòng nam sinh đang áp chế cảnh xúc mãnh liệt như thế nào.

Thương Nhàn thấy được chỗ sai, khựng lại.

Nghe thấy giọng nam trầm khàn đó vang lên:

“Nếu em đoán không sai..... Tên đó xém cường bạo ——”

Tiếng nói im bật.

Sau đó không thể tiếp tục được nữa.

Đờng tử Thương Nhàn đột ngột co rụt.

Cô không ngờ rằng đằng sau lại có ẩn tình như thế, “Vậy tối đó em rời đi, là vì.....”

“Em ấy vì kinh hách quá mức, bệnh tim tái..... Được xe cấp cứu chở đi.”

Nói đến âm cuối, giọng anh đã trầm lạnh như thiết.

Thương Ngạn ngược mắt, đôi mắt như ngâm vào hãn băng.

“Nên em mới nói, tên đó có chết cũng chưa hết tội —— cho dù có cho em thêm một vạn cơ hội, em vẫn sẽ làm như vậy.”

Thương Nhàn chấn kinh tại chỗ.

Sau một lúc lâu, cô mới hoàng hồn từ nỗi sợ hãi, lầm bầm: “Vậy em cũng không thể tự tay làm.....”

“Chị vốn dĩ không hiểu.”

Thương Ngạn buông mắt, con người đen kịt lạnh băng sắc bén đến mức người khác không dám đối diện.

“Ở bệnh viện chờ em ấy tỉnh lại cả ngày, thấy vết bầm do bị siết trên cổ tay em ấy .....

Nam sinh cắn răng nói, hốc mắt đỏ bừng — —

“Nghĩ đến sự khủng bố và tuyệt vọng của em ấy lúc đó, nghĩ đến những hậu quả đáng sợ có thể xảy đến — — em hận không thể một dao đâm chết Cố Linh!”

“.....”

Thương Nhân suy sụp cúi mắt.

Đương nhiên cô hiểu được.

— —

Tuy chuyện không xảy ra trên người mà cô yêu nhất, mặc dù chỉ là người thân hay bạn bè, nếu chuyện như thế xảy đến, cô sẽ tuyệt đối không thiếu sự xúc động và khủng bố ấy.

Sau một đợt yên tĩnh thật lâu trong phòng, cặp mắt ảm đạm của Thương Nhân đột nhiên sáng lên.

“Nếu đã như thế, vậy chuyện hòa giải chưa chắc không thể.....”

“Chị nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Thương Ngạn cũng đoán được ý định của cô ấy, cặp mắt lạnh đến rét run.

“Em không thể để em ấy đứng ra. Đi thừa nhận những lời đồn đãi đáng chết có khả năng xuất hiện đó.”

Thương Nhân im lặng.

Cô cũng không bất ngờ với lựa chọn này của Thương Ngạn. Nếu anh thật sự nở lòng để Tô Mạc Mạc đứng trước người mình, vậy anh cũng sẽ

không đến nông nỗi này.

Trong lòng Thương Nhân dâng lên cơn giận vô lực, cô lạnh lùng ngẩng đầu trừng Thương Ngạn một cái.

“Chị sẽ xin tìm người bảo lãnh hậu thẩm vấn cho em, rồi dẫn em đi giám tính tâm lý — — cái kiểu này của em, cũng thật không giống người bình thường gì.”

Nghe được đoạn cuối, Thương Ngạn nhú mày, “Các người muốn làm gì?”

Thương Nhân: “Nếu có thể lấy được kết quả giám định có lợi đối với chúng ta từ khoa tâm lý, chị sẽ xin em được miễn chịu tội, đưa em ra nước ngoài trị liệu.”

Thương Ngạn: “Em không ra khỏi nước.”

Thương Nhân: “Đây là kết quả tốt nhất nếu không hòa giải — — em mới mười tám tuổi, chẳng lẽ em thật sự định lưu lại những năm trong tù của em trong hồ sơ sao?”

“.....”

Thương Ngạn trầm mặc.

Sau một hồi, anh ngẩng đầu.

“Nếu em thật sự lấy giám định của khoa tâm lý rồi ra nước ngoài, trong vòng ba năm, em có thể về không?”

Thương Nhân ghen lời.

“..... Chuyện này không thể đo được nếu không chuẩn bị, cho dù em chỉ ở tù một thời gian ngắn, nhưng đó cũng là ngục giam đấy, em hiểu không!”

“Đủ mà.”

Giọng điệu Thương Ngạn rất bình tĩnh, cảm xúc trong mắt cũng phai đi.

“Đối với em ấy, thời gian là quan trọng nhất. Đối với em cũng thế. Còn ngục giam gì đó..... Chị nên biết, trước khi em động tay thì đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Anh rũ mắt, khăn giọng cười.

“Hơn nữa, khoảng thời gian không gặp được em ấy, cho dù có ở đâu thì không phải là ‘ngục giam’?”

Thương Nhân: “.....”

Thương Nhân tức muốn hộc máu, đứng lên, khép mạnh tệp tài liệu, nghiên răng nghiên lợi hỏi:

“Em bị Tô Mạc Mạc hạ cổ phải không??”

Nghe từ ngữ quen thuộc đó, Thương Ngạn ngăn ra.

Anh lập tức bật cười.

“Nhân quả báo ứng.”

Thương Nhân: “?”

“Lúc trước khi mắng Bạc Ngật, em thật sự không ngờ rằng, bản thân mình cũng sẽ có một ngày như vậy.”

Thương Nhân: “???”

Thương Nhân muốn hỏi, nhưng Thương Ngạn không muốn nói tiếp.

“Tiểu thư luật sư” giận đến mức muốn lật bàn, cuối cùng đành nghiên răng nghiên lợi nhìn Thương Ngạn — —

“Trước hết cứ tìm người bảo lãnh hậu thẩm vấn cho em, dẫn em ra ngoài rồi nói sau! Còn những chuyện khác.....”

Thương Nhàn lạnh lùng cười.

“Nói không chừng việc em về nhà sẽ khiến ba phải dùng gia pháp đánh thành kẻ tàn phế, lúc chị đến thăm em tại phòng ICU thì em đã hoàn toàn tỉnh táo!”

“.....”

*

Chạng vạng.

Hoàng hôn trải rộng, ánh chiều tà bao phủ thế gian.

Bệnh viện số 3 của thành phố A, tầng phòng bệnh.

Trên hành lang người đến người đi không ngớt, Tô Mạc Mạc nắm chặt văn kiện và USB trong tay, sắc mặt căng thẳng nhìn cửa phòng trước mặt. Sau lưng cô, là một người phụ nữ ba bốn mươi tuổi ăn vận quý khí.

Diện mạo của hai người đều cực phẩm, nhưng ngũ quan của cô gái nhỏ vẫn còn hơi non nớt, người phụ nữ sau cô lại rất ưu nhã thanh lịch, khí chất hần nhiên.

Nếu nhìn kỹ, có thể tìm thấy rất nhiều điểm chung trên gương mặt của hai người.

Người phụ nữ cùng cô gái đứng yên thật lâu, lâu đến mức bệnh nhân hoặc người nhà dùng ánh mắt kì lạ nhìn hai người, mới nghe thấy người phụ nữ đi kèm tĩnh nói:

“Tự con, có thể chứ?”

Bà khựng lại, “Mẹ có thể vào cùng con.”

“Không cần.”

Cô gái nhỏ giọng, không quay đầu lại, ngữ khí xa cách lễ phép..... Tựa như hai người xa lạ.

“Ngài đã giúp con. Chuyện kế tiếp, con có thể tự làm một mình.”

“.....”

Người phụ nữ đằng sau, cũng chính là mẹ của Tô Mạc Mạc, Giang Như Thi nghe vậy, đấy mắt xẹt qua cảm xúc phức tạp.

Bà không nói thêm, “Được, vậy mẹ ở ngoài chờ con.”

Tô Mạc Mạc cũng không nói nữa, cô nắm đầu ngón tay, kéo ra cửa phòng bệnh ra rồi đi vào.

Bên trong là phòng bệnh nhiều người.

Tổng cộng có sáu giường bệnh, hai giường song song với nhau, phân bố ở hai sườn của phòng bệnh.

Tô Mạc Mạc vừa tiến vào vài bước đã nghe thấy giường bệnh cuối cùng ở phía Đông Nam truyền đến giọng nói quen thuộc khiến cô ghê tởm
— —

“Không có khả năng, mẹ, con cho mẹ biết — — cho dù nhà cậu ta có quyên thế cũng vô dụng! Có bao nhiêu lão đại trong giới và các trọng tài trong và ngoài nước, còn có bao nhiêu thí sinh dự thi, là cậu ta tự tìm đường chết! Chỉ cần chúng ta không buông tha, cậu ta sẽ không bao giờ có thư hòa giải đó!..... Đòi tiền thì có lợi gì? Sớm muộn gì sau này con cũng kiếm lại được! Nhưng bây giờ, thứ con muốn chính là hoàn toàn hủy hoại cậu ta — — con muốn cậu ta hối hận cả đời!”

“.....!”

Giọng nói làm cô ghê tởm đến mức như bị bóng đè làm cô vô thức dừng chân.

Nhưng đó cũng chỉ kéo dài một giây, giây tiếp theo, cô tiếp tục nhấc chân đi qua.

Có lẽ là vì dung mạo của cô gái quá xuất sắc, khi cô đi qua bốn giường bệnh, người bệnh và người nhà đều không khỏi tò mò yên lặng đi, nhìn theo bước chân của cô.

Tô Mạc Mạc làm như không thấy, ngừng ở phía trước giường bệnh nằm ngay góc Đông Nam đó.

Trên giường bệnh, người đang đưa lưng về phía Tô Mạc Mạc không nhận thấy sự xuất hiện của cô.

Nhưng bên cạnh cửa sổ sát đất, người phụ nữ đang dọn dẹp chững lại, sau khi thấy rõ vẻ ngoài của Tô Mạc Mạc, không khỏi sửng sốt vì kinh diễm hai giây, sau đó mới hồi thần.

“Tiểu Linh, đây là bạn học đến thăm con phải không?”

“Bạn học chó má, cái đám Diệp Thục Thần sẽ không.....”

Cố Linh bực đậy bằng gạc quay vừa quay đầu liền thấy Tô Mạc Mạc, giọng nói đột nhiên im bặt vì kinh sợ.

Gã sợ tới mức hàm răng ma sát vang lên tiếng “ken két”, ngẩng đầu nhìn ra sau lưng cô theo bản năng.

——

Không có một bóng người.

..... Không có Diêm La đáng sợ đó.

Cố Linh lập tức thả lỏng.

Hoàn hồn lại, gã ta có chút bực ——

“Mày tới đây làm gì!”

Ngũ khí mang theo sự cứng rắn và không kiên nhẫn, nhưng đáy mắt lại ẩn chứa nỗi sợ không thể che giấu.

Hiển nhiên cái ghế xoay Thương Ngạn đã đập không chút cố kỵ vào vòng loại giải đấu LanF đã dọa gã sợ mất mật.

Tô Mạc Mạc trềnh trềnh tiến lên, đưa ra tài liệu đầu tiên trong xấp văn kiện.

Cô duỗi tay, đưa qua người phụ nữ mặc bộ quần áo thoát nhìn bạc màu cũ kĩ.

Ba chữ im đậm cực kì chói mắt trên tư liệu — —

《 Thư hoa giải 》 .

Sắc mặt người phụ nữ ở mép giường khê đỏi, giữ tay của Cố Linh đang nằm trên giường bệnh, còn đưa qua cho Cố Linh đang đeo nẹp cổ xem.

Sắc mặt Cố Linh đột nhiên đỏ lên.

Vài giây sau, gã bật cười, quay đầu lại — —

“Ồ, tao hiểu rồi — — là mày muốn đến xin tao, để tao kí vào thư hòa giải cho thằng đó?”

Không để Tô Mạc Mạc mở miệng, sắc mặt cậu ta bất thình cười rộ lên, vết thương trên đỉnh đầu càng làm nụ cười trở nên dữ tợn.

“Mày nghĩ cũng đừng nghĩ, quỳ xuống cầu xin tao cũng vô dụng! Tao cho mày biết, bây giờ tao không thiếu gì hết — — cho dù không nằm trong danh sách tham gia LanF, tao cũng có kết quả của các cuộc thi khác! Tao cũng sẽ có tiền! Bây giờ, tao chỉ muốn nó thân bại danh liệt, muốn nó vào thẳng ngục giam, muốn nó xuống thẳng địa ngục!”

Cố Linh dềnh dềnh nói, tiếng cười chói tai khó nghe, đáy mắt lại sợ hãi — —

“Tao nhất định phải..... Nhất định phải để chúng mày nhìn xem, thên của chúng mày sẽ ngã xuống như thế nào, bị một chân của tao dẫm vào đám bụi!”

“.....”

Cô gái cứ đứng như thế ở đó, ngũ quan tinh xảo hơi bấn ra, mặt không biểu cảm, ánh mắt bình tĩnh nghe Cố Linh dùng giọng nói nghẹn ngào và bộ dạng cực lực che giấu nỗi sợ nói xong.

Sau đó cô mới chậm rãi thốt ra một câu.

“Tại sao tôi phải xin anh?”

“——!”

Tiếng cười vang dội của Cố Linh im bật.

Đồng thời, gã ta không thể tin tưởng mở to mắt nhìn Tô Mạc Mạc, kế hoạch không dựa theo tiết tấu này khiến gã có cảm giác cực kì không tốt.

Gã quay đầu nhìn thoáng qua 《Thư hòa giải》, “Mày..... Không phải mày muốn tao kí vào tờ 《Thư hòa giải》 này sao?!”

“Đúng vậy.”

Cô gái vẫn ung dung như cũ.

“Nhưng người làm sai là anh, tại sao tôi phải cầu xin gì ở anh?”

“.....”

Trong đầu Cố Linh xẹt qua một suy nghĩ, ý nghĩ đó làm biểu cảm của gã không khỏi nhăn nhó, gã đắn đo không thể ngờ được nhìn Tô Mạc Mạc.

“Đừng nói mày muốn —— không, mày không dám làm như vậy,” Cố Linh cưỡng chế nỗi sợ, cười lộ lên một cách tự đắc, “Trừ phi mày điên rồ —— nếu mày thật sự muốn đứng lên lên án tao, chưa chắc rằng tao sẽ

không bị sao, nhưng cả đời sau này của mày sẽ không thể rửa sạch! Bọn họ sẽ mãi mãi đứng sau lưng phê bình mày, đàm luận về mày.....”

Nói đến cuối, biểu cảm và ánh mắt của Cố Linh khiến người khác cực kì căm ghét, gã nóng lòng uy hiếp nói:

“Mày không cần thanh danh cả đời này?”

Tô Mạc Mạc vẫn không biểu lộ cảm xúc.

Cô cứ thể rũ mắt nhìn gã, sắc mặt đăm đăm, từ trên cao nhìn xuống.

Như thần linh nhìn xuống một con kiến ——

“Người làm sai, không biết tự trọng là anh, tại sao tôi phải lo lắng hãi hùng?”

“Các con..... Các con đang nói gì thế?” Người phụ nữ trên giường bệnh ngơ ra, khó hiểu nhìn con trai mình, “Tiểu Linh, con làm sai chuyện gì à?”

“—— mẹ đừng nghe nó nói bậy!”

Cố Linh cảm nhận được ánh mắt dò qua đây từ các hướng, gã nghiêng răng nghiêng lợi, gân xanh trên đầu giựt giựt.

Trần mặc vài giây, Cố Linh hung tợn nhìn cô gái.

——

Gã không tin, Tô Mạc Mạc này điên rồi mới nói ra.....

“Dì.”

Ngay lúc này, giọng nói mềm mại bình tĩnh của cô gái vang lên.

“Nếu Cố Linh không chịu ký vào 《Thư hòa giải》, con sẽ dùng thời gian ngắn nhất, lấy hai tội danh “cường bạo trẻ vị thành niên không thành”,

“cố ý giết người không thành” này, kiện lên tòa án.”

“ — — !”

Những tiếng nói chuyện khe khẽ trong các nơi khác trong phòng bỗng dừng lại.

Thậm chí có người vừa đụng vào cái ly trong tầm tay, tay còn chưa kịp đỡ mà mắt đã hoảng sợ chán ghét nhìn qua đây.

Người phụ nữ trên giường bệnh càng bị dọa đến sắc mặt trắng nhợt, lui ra sau nửa bước theo bản năng.

“Tiểu, Tiểu Linh.....? Nó — — nó vừa nói gì thế!?”

Ánh mắt Cố Linh đã bị cảm xúc khiếp sợ và ghen ghét chi phối, khoe mắt gã muốn nứt ra trừng mắt nhìn Tô Mạc Mạc, không thể tin được một cô gái thoát nhìn vô cùng yếu ớt này làm sao dám nói ra chuyện như vậy trước mặt mọi người.

Cứ thế..... Bị những ngôn luận không cần phụ trách đáng sợ đó thêm mắm dặm muối truyền bá ra, cả một đời người sẽ bị hủy hoại.

Chẳng lẽ — — chỉ vì tên Thương Ngạn đó??

Cố Linh không rãnh nghĩ nhiều, gã đề cao âm lương, ghen ngào giải thích — —

“Mẹ! Nó đang bôi nhọ con! Nó chỉ muốn dùng cách này để Thương Ngạn thoát tội! Mẹ đừng tin nó.....”

Lời chưa dứt đã bị giọng cô ngắt đi.

“Đi đầu thứ nhất, cường bạo trẻ vị thành niên không thành.”

Tô Mạc Mạc đặt USB và văn kiện thứ hai trong tay xuống giường bệnh.

“Đây là video giám sát của đêm đó, thể hiện rõ ràng biểu hiện và hành vi phạm tội của anh ta; cùng với phần văn kiện này, là giấy khám bệnh vết thương ở cổ tay và bả vai của tôi do bị bạo lực.”

Cô khựng lại.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, cô vẫn bình tĩnh như đang kể về câu chuyện của người khác.

“Điều thứ hai, giết người không thành.”

Tô Mạc Mạc đặt văn kiện cuối cùng trong tay xuống.

“Tôi có bệnh tim bẩm sinh, đây là hóa đơn và giấy khám bệnh ở bệnh viện, cùng với giấy nhập viện và khám chữa bệnh đêm đó bởi hành vi phạm tội của Cố Linh đã làm bệnh tim của tôi tái phát.”

“Mày — — mày.....

”

Cố Linh khiếp sợ nhìn cô.

Tô Mạc Mạc lặng lẽ rũ mắt.

“Những thứ này chỉ là bản sao. Nếu anh không chịu ký vào 《Thư hòa giải》, ta sẽ lấy hai tội danh này khởi tố anh.”

“Mày không sợ — —”

“Tôi không sợ gì hết.”

Tô Mạc Mạc ngắt lời gã, ngẩng đầu, trong chớp mắt này, cảm xúc dưới đáy mắt cô gái bùng lên, tức giận đến cực hạn đông cứng lạnh khối băng rét lạnh.

“Dùng những tội danh này đổi lấy chữ kí của anh, tôi sẽ không sao — — tôi sẽ đuổi theo anh đến chân trời góc bể, tôi sẽ hủy hoại tương lai mà anh

mong đợi, tôi sẽ để mọi người nhớ rõ vết nhớ không thể rửa sạch và bản tính cặn bã của anh!”

Bên trong lớp bọc diêm lệ vô hại của cô gái, ánh mắt gầy như diên đại, Cố Linh lại một lần nữa bị kéo về hình ảnh ngày đó trong trí nhớ.

Người kia cũng có ánh mắt không màng tất cả này.....

Dường như không chút sợ hãi kéo gã cùng xuống địa ngục.

“.....!”

Cố Linh run rẩy, gã đã bất chấp những ánh mắt trông qua đây của những người khác.

“Mày, mày không làm được!”

Tô Mạc Mạc: “Tôi có thể.”

Ánh chiêu tà cuối cùng của buổi hoàng hôn lọt vào từ ngoài cửa sổ.

Cô gái đứng ở nơi đó.

Vầng sáng bao trùm lấy cô, lấy cô làm trung tâm phát ra tia sáng.

Vẫn là gương mặt mỹ lệ ấy.

Vào ngay giờ phút này, một nửa được tắm ánh sáng, nửa còn lại hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Thiên sứ và ma quỷ giao hòa, trong cặp con người đen kịt ấy, cơn mưa diên cuồng dội xuống.

Thanh thế rộng lớn.

Cô gái mở miệng.

Mềm nhẹ, dịu dàng:

“Anh muốn hủy hoại anh ấy?”

“..... Tôi đây đành hủy hoại anh trước vậy.”

Chương 69: Muốn hôn em

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi Tô Mạc Mạc mang theo thư hòa giải đã được Cố Linh kí ra khỏi phòng bệnh, Giang Như Thi đang đứng ven tường, sắc mặt nghiêm túc nói chuyện điện thoại.

Bà nghe thấy tiếng động, vừa ngẩng đầu lên thấy đó là Tô Mạc Mạc liền nhanh chóng kết thúc cuộc gọi. Giang Như Thi cất điện thoại, nhấc chân tiến lên, nhìn văn kiện trong tay Tô Mạc Mạc.

"Đã giải quyết ổn r ồi à?"

"Dạ."

"Vậy con còn cần mẹ giúp gì?"

"....."

Tô Mạc Mạc cúi đầu suy nghĩ.

"Con đã tra qua, án kiện hình sự cho dù có hòa giải hay không thì đều có ảnh hưởng đến trị an xã hội, nhất định sẽ bị thừa kiện lên nhà nước..... Không biết nhà anh ấy có sắp xếp luật sư biện hộ không. Vậy nên, nếu có thể, mong ngài mời một vị luật sư có kinh nghiệm hình sự phong phú."

Ngữ khí của cô gái lễ phép nhưng xa cách.

Ánh mắt của Giang Như Thi khẽ động.

Có vẻ bà muốn nói gì đó, nhưng lại nén xuống, đáp lời: "Ừ, mẹ sẽ cho người sắp xếp."

Giang Như Thi nhìn sắc trời ngoài cửa sổ ở hành lang bệnh viện, khẽ nhú mày.

"Từ hôm qua con vẫn luôn lo lắng vì chuyện này, mấy bữa cơm cũng không ăn đủ. Bây giờ cũng không còn sớm, chuyện tiếp theo cần phải giao cho luật sư chuyên nghiệp phụ trách, mẹ dẫn con đi ăn tối trước, được không?"

"....."

Cả người Tô Mạc Mạc cứng ngắc.

Cô có phần muốn từ chối, cũng bài xích, nhưng nghĩ đến những thứ trong tay mình, từ video theo dõi đến thư hòa giải đã tìm chuyên gia ngăn chặn lại tất cả mọi lỗ hổng, đều có được dưới sự trợ giúp của Giang Như Thi, cô lại đắn đo.

Cô gái không nói lời nào, Giang Như Thi cứ yên lặng chờ như thế, không chút mất kiên nhẫn.

Cứ thế qua vài chục giây, cuối cùng bà cũng thế cô gật nhẹ đầu.

"Được."

Giang Như Thi sáng mắt. "Vậy đi thôi?"

"Làm phiền ngài."

"....."

Người phụ nữ đứng đó hơi cứng người. Còn cô gái đã xoay người đi đến cầu thang.

Giang Như Thi than nhẹ dưới đáy lòng một tiếng, chỉ có thể theo sau.

.....

Tài xế chở hai người đến một nhà hàng trong thành phố A.

Một bữa tối cực kì im ắng.

Tô Mạc Mạc g ãn như không chủ động nói, chỉ chờ Giang Như Thi hỏi một câu, cô mới đáp vài chữ đơn giản. Qua vài lần như thế, Giang Như Thi nhìn ra được cô đang thất th ãn nên cũng không nói tiếp.

Đến khi sắp kết thúc bữa tối, Tô Mạc Mạc rời bàn đi toilet, Giang Như Thi tiện tay c ãn tài liệu bên cạnh lên.

Thư hòa giải là do bà tìm bộ phận pháp vụ của công ty soạn thảo, g ãn như không đưa qua tay bà. Ngay cả đoạn video giám sát được phục chế trong USB đó, Tô Mạc Mạc yêu c ãu bà đừng xem, cũng đừng hỏi đến.

Bà vốn chỉ cho rằng chỉ là chuyện đánh nhau của học sinh, có thể là do tuổi nhỏ nên chưa đúng mực, lúc này mới khiến người bị trọng thương nên Tô Mạc Mạc mới giúp đỡ học sinh bị câu lưu kia.

Nhưng khi nhìn sơ qua nội dung thư hòa giải, Giang Như Thi liền dừng lại.

Bà nhú m ãy.

Dừng hai giây, Giang Như Thi đẩy ly rượu vang đỏ trước mặt, được thư hòa giải xuống trước mặt, bắt đầu nghiêm túc đọc kĩ.

Bộ phận pháp vụ làm rất tốt phận sự của mình, cố gắng đạt đến mức độ không t ãn tại bất kì lỗ hổng nào.

Nên khi xem xong lần nữa, Giang Như Thi đã hiểu được cơ bản toàn bộ quá trình bạo lực này -- đây không phải là cuộc đánh nhau giữa các học sinh như trong tưởng tượng của bà, rõ ràng đó là một trường hợp bạo lực tính chất ác liệt trước mặt công chúng.

"....."

Ánh mắt Giang Như Thi khựng lại. Hai ba giây sau, bà nhớ đến gì đó, quay đầu nhìn túi văn kiện đặt ở ghế dựa bên cạnh chỗ của Tô Mạc Mạc.

Đồ bên trong, cũng giống với cái USB đó, Tô Mạc Mạc không cho bà nhìn.

Một cô gái bị hại cần vài món đồ như thế, không đòi bất cứ b ấ thường gì, chỉ cần một chữ ký vào thư hòa giải.....

Giang Như Thi cho rằng nhất định có ẩn tình, bà có chút không yên lòng.

Bà không do dự quá lâu, đứng dậy đi đến vị trí của cô gái, cần lấy túi văn kiện đó.

Hai ba phút sau.

Khi Tô Mạc Mạc quay lại, thứ nhìn thấy đầu tiên là túi văn kiện nằm trên bàn đã bị mở ra.

Sắc mặt cô bỗng dựng thay đổi, nhanh chóng đi đến cạnh bàn, duỗi tay định cần lấy văn kiện trong tay Giang Như Thi.

Giang Như Thi ngược mắt lên, biểu cảm là sự cứng đờ và phức tạp chưa từng thấy được từ hôm qua đến nay.

"-- tại sao không nói cho mẹ?"

Cánh tay vươn ra của Tô Mạc Mạc dừng lại giữa không trung.

Biết lúc này có cản cũng vô dụng, cô gái khó chịu buông mắt.

"Đây là chuyện của con, không cần ngài quản."

"....."

Ngón tay cần văn kiện của Giang Như Thi bỗng dựng diết chặt, đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

Vài giây sau, bà nỗ lực trấn định giọng nói: "Nhưng chuyện lớn như vậy, ít nhất con nên để cho mẹ biết -- cho dù không muốn mẹ nhúng tay

vào."

"Chuyện này rất lớn sao?"

Cô gái nhỏ giọng hỏi. cô giương mắt nhìn Giang Như Thi, những cảm xúc vẫn luôn được che giấu ổn thỏa trong lòng, giờ phút này như được dỡ bỏ tảng đá đè nặng, giã giụa tuôn ra từ một khe hở.

Biểu cảm của Tô Mạc Mạc cực kì hờ hững.

"Nếu con không liên lạc với ngài, vậy ngài sẽ không biết dù chỉ một ít..... Nếu đã như vậy, coi như không biết gì hết, không phải cũng như nhau sao?"

"Mạc Mạc --"

Những lo lắng và khiếp sợ khi nhìn thấy phần văn kiện đó của Giang Như Thi không nhận được nữa. Hốc mắt bà đỏ lên.

"Mấy năm này mẹ không ngừng chú ý đến tin tức của con, mẹ vẫn luôn cho người chú ý con..... Mẹ đã sớm biết chuyện con đến thành phố A -- nhưng tối hôm đó, ban tổ chức của các con đã che giấu chuyện này nên mẹ mới không nhận được tin tức!"

Tô Mạc Mạc vẫn chưa tin.

Cô cúi mắt, gương mặt diễm lệ không thấy được cảm xúc, "Vậy mùa hè năm nay ở thành phố C, rõ ràng ngài nói muốn đi, nhưng tại sao lại rời đi?"

Giang Như Thi lại ngờ ngẩn.

Vài giây sau, bà mới bình tĩnh, giọng nói hiềm khi nóng nảy: "Mẹ không biết con cũng ở đó, bọn họ không nói cho mẹ -- mẹ cho rằng con không muốn gặp mẹ..... Dù sao, mấy năm nay, con không hề gọi cho mẹ một cuộc điện thoại nào....."

Cô gái nhỏ giọng, nhỏ đến mức dường như một ngọn gió có thể thổi tan.

"Bà cũng không có gọi cho tôi."

".....!"

Trong mắt Giang Như Thi xẹt qua tia đau đớn, bà gần như không nhận được hé miệng định nói gì đó.

Nhưng cuối cùng lý trí cũng giữ bà lại.

Bà rũ mắt, thống khổ che mắt lắc đầu, "Thật xin lỗi, Mạc Mạc..... Mẹ không thể chủ động liên lạc với con là có nguyên nhân, không phải mẹ không yêu con --"

"Thôi bỏ đi."

Tô Mạc Mạc nhỏ giọng ngắt lời bà.

"Nguyên nhân có quan trọng sao?"

Cô giương mắt nhìn người phụ nữ, cặp mắt trống rỗng.

"Ngoại trừ cho tôi ảo tưởng và hy vọng hư vô đó, nó không có bất kì tác dụng gì..... Kết quả đã xảy ra, mới là thứ quan trọng nhất."

Tô Mạc Mạc chớp chớp mắt, lui ra phía sau nửa bước, xoay người.

"Tôi đã ăn xong, cảm ơn ngài đã chiêu đãi. Phần ngài đưa tôi về khách sạn đi."

Nói xong, cô gái đi về phía cửa.

*

Trên đường quay về, trong xe an tĩnh.

Tô Mạc Mạc vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ, gương mặt tinh xảo không có chút cảm xúc.

Ghế ngồi cạnh cô, phía sau ghế đi đầu khiển, đôi mắt Giang Như Thi phức tạp và kịch liệt nhìn bóng dáng cô gái, vài lần muốn nói lại thôi.

Đến khi gần về đến khách sạn, cả đoạn đường yên tĩnh này bị tiếng điện thoại của Tô Mạc Mạc đánh vỡ.

Tô Mạc Mạc lấy điện thoại ra, vừa nhìn thấy người gọi đến, đầu ngón tay cô đột nhiên run lên.

Gương mặt không có biểu cảm suốt cả hai ngày, lần đầu tiên xuất hiện sự thay đổi, có chút kinh hoảng, lại dường như có chút mong đợi.

Cô không do dự quá lâu, vội vàng bắt máy.

"..... Alô?"

Giọng cô gái thấp mềm, mang theo sự dò hỏi cẩn thận.

Đầu bên kia không đáp.

Ánh sáng trong mắt Tô Mạc Mạc chậm rãi ảm đạm xuống.

Một lát sau, cô nhỏ giọng hỏi: "Là chị Nhàn à?"

Giang Như Thi ngồi bên cạnh cứng người.

Trong nháy mắt này, một thứ gì đó xẹt qua đầu bà, không thể diễn tả, nhưng dường như lại hơi quen thuộc.

--

Sự quen thuộc khi đọc thư hòa giải vì khiếp sợ nên đã bị bà xem nhẹ.

"....."

Giang Như Thi suy tư vài giây, nhớ đến gì đó, vội vàng lấy ra phần văn kiện đó, nhanh chóng đọc qua, cuối cùng dừng mắt trên tên của nam sinh bị câu lưu.

Thương Ngạn.

Con trai út kia của Thương gia, có cái tên này.....

".....!"

Nhớ đến xưng hô vừa nghe thấy khi nói chuyện điện thoại của Tô Mạc Mạc, Giang Như Thi đột nhiên ngẩng đầu, có chút không thể tin được vọng qua.

Tô Mạc Mạc vẫn yên lặng cầm điện thoại.

Cô gái có chút luống cuống.

Cô để điện thoại bên tai xuống, nhìn vài lần xác nhận là đang trong trạng thái trò chuyện rồi mới vội vàng để lại bên tai, ngữ khí nôn nóng.

"Chị Nhàn, anh ấy đã xảy ra chuyện gì sao??"

Đầu bên kia trầm mặc thêm một lúc.

Trong lúc Tô Mạc Mạc gấp đến mức loạn lên, cô bất ngờ nghe thấy bên tai vang lên tiếng cười nhẹ.

--

"Nhóc con."

"Sao em có thể nghĩ rằng anh xảy ra chuyện, hả?"

"--!"

Tô Mạc Mạc đột ngột ngừng thở.

Nhịp tim hẫng mất hai nhịp, cô hốt hồn, vành mắt đỏ ửng.

Bàn tay còn lại đặt trên đầu gối nắm chặt, cô tức giận đến mức mất tiếng.

"Thương Ngạn..... Anh khốn kiếp!"

Người đối diện sau khi bị mắg, chẳng những không có không vui, ngược lại còn sung sướng thấp giọng cười rộ lên.

Nhưng không biết vì sao, nam sinh cười đến một nửa bỗng nhiên ho một tràng. Qua vài giây mới ngừng, chuyển sang thấp giọng trêu ghẹo.

"Ngay cả sư phụ cũng dám mắg, nhóc con, có phải em muốn làm phản rồi không?"

"Anh cố ý không nói lời nào, làm em tưởng là chị Nhàn....."

Thương Ngạn mỉm cười.

"Hai ba ngày không nghe được, anh muốn nghe giọng của mèo con nhà anh, cái này cũng không được?"

"....."

Tô Mạc Mạc hít sâu vài hơi, áp xuống những cảm xúc đó xuống trước.

Cô hỏi ra vấn đề muốn hỏi nhất:

"Sao anh lại cần điện thoại của chị Nhàn, anh ra ngoài rồi à -- bây giờ anh đang ở đâu?"

Thương Ngạn nghe thấy cô gái xưa nay luôn lạnh lẽo gần như nôm nóng hỏi thăm anh không ngừng, trong lòng Thương Ngạn vừa sung sướng vừa áy náy.

Anh than nhẹ, cười nói.

"Hôm qua tìm người bảo lãnh hậu thăm vấn, bây giờ anh đang ở nhà."

Tô Mạc Mạc gấp đến mức nhồm người dậy, "Em muốn gặp anh --"

Người bên kia ngừng hô hấp.

Trần mặc vài giây, sau vài tiếng xít không rõ ràng, nam sinh bất đắc dĩ cười rộ kên.

"Có thể anh không tiện lắm."

"Tại sao??"

"Bởi vì một ít..... Việc tư."

Thương Ngạn hàm hồ nói, dường như không muốn nhiều lời, an ủi cô.

"Thêm hai ngày nữa, chờ chuyện bên anh kết thúc, anh sẽ đi tìm em."

"....."

Tô Mạc Mạc có chút không tình nguyện trần mặc đi, cuối cùng đành "ừm" một tiếng.

Bên kia cũng trần mặc xuống.

Qua vài giây nữa, Tô Mạc Mạc nghe thấy Thương Ngạn thở dài.

Trong lòng cô căng thẳng, cuống quýt hỏi: "Làm sao vậy?"

Thương Ngạn lười biếng cười.

"Không có gì."

Tô Mạc Mạc càng nóng nảy, "Rốt cuộc làm sao vậy?"

Thương Ngạn: "Tốt nhất em đừng nên biết."

Tô Mạc Mạc: "-- Thương Ngạn!"

Thương Ngạn: "Em thật sự muốn nghe?"

Tô Mạc Mạc gấp đến mức muốn bật khóc, "Anh nói mau!"

"....."

Người bên kia khàn giọng bật cười.

"Thật sự không có gì."

"Chỉ là, mấy ngày nay trong trại tạm giữ và ở nhà, cực kì nhớ em, cực kì muốn hôn em."

"Hôn chỗ nào cũng được."

Tô Mạc Mạc: "....."

Tô Mạc Mạc: "--!!"

"Đây là do em đòi nghe."

"....."

"Anh vốn không muốn nói, chỉ muốn đặt suy nghĩ này trong lòng."

"..... Thương Ngạn!"

Hai từ có uy lực nhất.

Lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, mảng đỏ lan ra khắp gương mặt trắng nõn của cô gái, tràn đến c ần cổ mảnh khảnh và vành tai non mịn.

Mãi đến khi mơ hồ cúp máy, Tô Mạc Mạc còn chưa tỉnh táo lại từ những cảm xúc gây đỏ mặt này.

Bên cạnh, Giang Như Thi nhìn toàn bộ quá trình.

Ánh mắt bà phức tạp, nhú mày, lại nhìn xuống cái tên trên văn kiện.

Thương, Ngạn.....

Giang Như Thi lặp lại một lần dưới đáy lòng.

Xe hơi ngừng dưới lầu khách sạn.

Tô Mạc Mạc hoàn hồn cần lấy thư hòa giải, vừa định xuống xe, lại đột nhiên nghe Giang Như Thi bên cạnh mở lời.

"Bạn học nam này của con, tên là Thương Ngạn sao?"

"....."

Tô Mạc Mạc cứng người.

Do dự hai giây, cô gật đầu, "Dạ..... Người nhà anh ấy đã tìm người bảo lãnh hậu thuẫn vấn giúp anh ấy, chắc hẳn việc mời luật sư ủy thác cũng không thành vấn đề, sau này không làm phiền ngài nữa."

Tô Mạc Mạc khựng lại, nắm chặt thư hòa giải trong tay.

"Chuyện hai ngày này..... Cảm ơn ngài."

Nói đoạn, Tô Mạc Mạc liềm xoay người.

Cô vừa định kéo cửa xe ra thì nghe thấy Giang Như Thi phức tạp hỏi:

"Có phải bạn học này của con, có một chị gái tên là Thương Nhàn?"

".....!"

Tô Mạc Mạc ngơ ngẩn.

Cô vô thức quay đầu, "Sao ngài biết --"

Giang Như Thi không trả lời.

Bà chỉ phức tạp nhìn chăm chăm Tô Mạc Mạc trong chốc lát rồi dịu giọng hỏi: "Con có biết bối cảnh nhà của cậu ấy không?"

Tô Mạc Mạc lắc đầu theo bản năng.

Giang Như Thi cũng không bất ngờ.

--

Bà tin rằng, nếu Tô Mạc Mạc biết được bối cảnh của Thương gia thì sẽ không vội vã tìm mình để giúp đỡ.

Bầu không khí trong xe tĩnh mịch một hai giây, Tô Mạc Mạc ngộ ra, "Ngài quen biết người nhà của Thương Ngạn sao?"

"Không chỉ là quen biết."

Giang Như Thi bất đắc dĩ.

"Con gái của bác cả của con, chị họ Tô Hà của con, con có ấn tượng không?"

Tô Mạc Mạc chần chừ, chậm rãi gật đầu.

Giang Như Thi: "Người kết hôn với con bé, chính là con trưởng của Thương gia, Thương Kiêu -- cũng chính là anh trai của bạn học kia của con, Thương Ngạn."

Tô Mạc Mạc: ".....?!"

Tô Mạc Mạc ngây ra tại chỗ.

Giang Như Thi nhớ đến thư hòa giải và những thứ trong văn kiện đó, mắt bà giật giật.

Một lát sau, bà cúi mắt, nhìn thư hòa giải trong tay cô gái.

"Mấy ngày sau, con định đưa thư hòa giải này cho cậu ấy phải không?"

Tô Mạc Mạc còn đang đắm chìm trong khiếp sợ, gật đầu theo bản năng.

Giang Như Thi: "Con muốn gặp cậu ấy à? Mẹ có thể dẫn con qua."

Tô Mạc Mạc giật mình ngược đầu lên.

*

Khu C ở thành phố A.

Nhà họ Thương.

Thương Nhân dựa vào bức tường đối diện với giường ngủ trong phòng Thương Ngạn, vẻ mặt không nở nhìn thẳng nhìn về đối diện -- cậu em trai đang ngủ trên giường, nở nụ cười quỷ dị với cái điện thoại.

Mất thấy Thương Ngạn có ý định quay về hiện thực, Thương Nhân không nhận được.

Cô ấy trào phúng lờm anh.

"Sao mười tám năm trước của cuộc đời em, chị không nhận thấy được tí ền chất si tình trên người em thế?"

"....."

Thương Ngạn lười biếng giương mắt liếc cô ấy.

Thương Nhân: "Chị nghe nói châu gia pháp này, em bị đánh đau đến ngất xỉu nhưng đến chết cũng không chịu mở miệng nói ra nguyên nhân, đúng chứ?"

Thương Ngạn mím môi, cúi mắt.

"Liên quan cái rắm gì đến chị."

Thương Nhân: "....."

Thương Nhân: "Một chuyến ở trại tạm giam này đã hoàn toàn giải phóng thiên tính của em phải không! Dám nói chuyện như vậy với chị của em??"

Thương Ngạn không để ý tới cô ấy.

Thương Nhân nhướn mày, tiện đà nhớ đến gì đó, ngoài cười nhưng trong không cười đi qua đó, "Được rồi, nếu đã không liên quan đến chị, vậy em trả lại điện thoại cho chị trước đi --"

"....."

Thương Ngạn lập tức cảnh giác, lưu loát nhét điện thoại xuống gối của mình.

Kết quả bởi vì biên độ hơi lớn, động đến vết thương sau lưng, anh đau đớn vô thức cau mày.

"Không cho."

Thương Nhân đứng yên tại chỗ, khoanh tay, nhướn mày.

"Thế nào, giờ đòi giựt đờ của chị?"

Thương Ngạn nghiêng đầu, liếc qua vết thương mờ mờ không rõ sau lưng, cau mày, tức giận nói.

"Cái này là b ấ thường."

Thương Nhân: "B ấ thường cái gì? Chị thiếu em cái gì?"

"....."

Thương Ngạn lạnh mắt liếc cô ấy, con ngươi đen như mực.

"Đền bù tổn thất chuyện ở trại tạm giam."

Thương Nhân sửng sốt, lập tức nhớ ra, cười nói, "Không phải ba còn chưa đánh em tới mức vào phòng ICU à? Muốn chị nói, hay là cứ đi thẳng vào đấy, tiến hành chạy chữa đi."

Thương Ngạn: "....."

Thương Ngạn xoay đầu, lười đến phản ứng với cô ấy.

Anh cần điện thoại bên gối, bắt đầu đùa nghịch, lưu lại dãy số vừa gọi đi, sau đó gặp phải vấn đề nên lưu tên như thế nào.

Thương Nhân nhìn từ trên cao xuống rất rõ ràng.

Cả gương mặt tràn đầy ghét bỏ:

"Lúc trước kêu em lấy một cái điện thoại, không phải là bộ dạng của em đâu là "ông đây thà nhảy từ tầng 18 xuống chứ không bao giờ chạm vào thứ đó" à?"

Cô ấy cười nhạt.

"Bây giờ sao lại thế này, đổi ý hả?"

Thấy người này hiện tại xem như có ân với mình, Thương Ngạn uể oải ngược mắt, nhìn xung quanh.

"Điện thoại này không giống."

Thương Nhân sửng sốt, "Điện thoại của chị sao chị còn không biết, không giống chỗ nào?"

Thương Ngạn bỗng dừng cười. Hệt như ánh mặt trời sưởi ấm trời đông giá rét.

"Nhóc con nhà em đang ở trong đó."1

Trong lúc nói, khóe mắt và đuôi lông mày đều dào dạt dịu dàng.

Ôn nhu đến lóa mắt.

"....."

Thương Nhân sửng sờ vì nụ cười này.

Những bất mãn đối với Tô Mạc Mạc dưới đáy lòng của cô, đột nhiên phẳng lặng lại vào giờ khắc này.

Trên đời này, có ai nói thích một người thì nhất định phải liệt kê từng ưu khuyết điểm của cô ấy, nhất định phải xem coi cô ấy tốt hơn người khác ở điểm nào, nhất định phải dán nhãn xứng đáng được yêu lên người cô ấy chứ?

Đều không cần.

Yêu và thích là cảm xúc thuần túy nhất. Cảm xúc thuần túy nhất không liên quan đến lý tính, việc cưỡng cầu một quan hệ nhân quả vốn là một nghịch lý.

Yêu và thích thì không cần lí do.

Em ấy biết người đó là đủ rồi.

--

Là người có thể để em lộ ra nụ cười như thế..... Vậy đủ rồi.

Dương nhiên Thương Ngạn không biết, trong vài giây ngắn ngủi này, Thương Nhân đã suy nghĩ bao nhiêu triết lý tình cảm.

Anh chỉ biết mình bị người phụ nữ này nhìn đến mức muốn dựng lông.

"..... Chị đừng nhìn em như vậy."

Bị sự ghét bỏ và né tránh như hồng thủy mãnh thú đó kích thích, Thương Nhân lập tức hoàn hồn.

"Chị nhìn em như thế nào?"

Thương Ngạn: "Cứ như giây tiếp theo chị sẽ nói cho em, chúng ta không có bất kì quan hệ huyết thống gì, chị sống tại Thương gia nhiều năm như thế bởi vì chị thắm mến em, muốn cùng em ở bên nhau."

Thương Nhân: "....."

Thương Nhân mặt không biểu cảm, bóp mấy ngón tay vang lên tiếng răng rắc:

"Em nói thêm một câu, chị sẽ thực hiện nghĩa vụ đưa em vào phòng ICU giúp ba, không, vào, không, về"

Ngày hôm qua vừa nhận lấy một trận gia pháp từ Thương Thịnh Huy, Thương Ngạn thân mang trọng thương cực kì thức thòi.

Anh xoay đầu, tiếp tục cân nhắc tên lưu của nhóc con nhà mình.

..... Cục cưng.

Thương Nhân cũng không nhìn được đứa em trai mười tám tuổi hôm nay cứ như một tên si tình thiếu năng trí tuệ, ghét bỏ xoay người rời khỏi phòng ngủ của anh.

Vừa ra bên ngoài, cô đụng phải Lạc Hiểu Quân đang định gõ cửa tiến vào.

Mẹ con hai người đồng thời dừng chân.

Lạc Hiểu Quân: "Không có sao chứ?"

"Dạ."

"Vậy gọi nó xuống lầu đi."

"....."

Thương Nhân sửng sốt, "Có chuyện gì vậy ạ?"

"Con dâu thứ hai của Tô gia, vị dì Giang kia của các con, không biết vì chuyện gì, đột nhiên gọi qua nói đêm nay muốn đến nhà thăm hỏi."

Chương 70: Gặp mặt gia đình

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong lúc Thương Ngạn còn đang không ngừng do dự giữa hai cái tên lưu trong danh bạ là Tô Miêu và Tô Miêu Miêu, cửa phòng bị người ta gõ.

Cánh cửa mở ra. Người vừa rời đi lại xuất hiện.

Thương Nhàn không đi vào, chỉ cầm tay nắm cửa, nửa người trên dựa vào khung cửa, nói vọng vào từ bên ngoài.

“Em thay một bộ quần áo, lát nữa xuống lầu một chuyến.”

“.....”

Thương Ngạn khảy con số trên màn hình điện thoại không biết đã bao nhiêu lần, nghe vậy, lòng bàn tay dừng lại, anh nhíu mày, ngừng đầu.

“Xuống lầu?”

Thương Nhàn: “Ừ.”

Thương Ngạn: “Hai năm em không về luật trong nhà đã bắt đầu có đi đâu mới à?”

Thương Nhàn cạ lời, cười nhạt, “Thế nào, em ăn đòn chưa đủ, muốn tiếp tục nữa à?”

Thương Ngạn: “Nếu không phải gia pháp thì là gì?”

“.....”

Đôi mắt Thương Nhàn xoay chuyển, cô không nói thật, hàm hồ giải thích: “Lát nữa trong nhà sẽ có khác, là bên trên của chúng ta, xuất phát từ

phép tắc, em cũng nên xuống dưới lộ mặt.”

Thương Ngạn vừa nghe, không có hứng thú.

“Không đi.”

Sau khi xác nhận tên ghi chú là “Tô Miêu Miêu”, anh đặt điện thoại qua một bên, lười biếng ngửa đầu tựa vào đầu giường bọc da mềm mại.

Vết thương trên lưng bị cộm khiến anh nhú mày.

“Hiện tại em là người bệnh, tàn phế r ồi.”

Thương Nhân híp mắt: “Thật sự không xuống?”

Thương Ngạn: “Không.”

Thương Nhân: “Nghe nói vị trưởng bối đó còn dẫn theo con gái tới cùng, cực kì xinh đẹp.”

“.....”

Thương Ngạn cười nhạt, ngữ điệu lạnh lạnh, mang theo sự khinh miệt trào phúng.

“Em là loại người thấy sắc nảy lòng tham ư?”

Thương Nhân sâu xa không chớp mắt nhìn Thương Ngạn vài giây, chậm rãi gật đầu, lui ra ngoài.

“Đúng không? Chị cũng thấy em trai của mình không phải như thế.”

“Vậy được r ồi, em đừng bao giờ, đừng bao giờ xuống dưới.”

Nói xong, Thương Nhân xít một tiếng, đóng cửa phòng ngủ lại.

Thương Ngạn ng ồi trên giường khựng lại hai giây.

Anh nheo mắt.

— —

Câu cuối cùng và biểu cảm của Thương Nhàn, kết hợp với ánh mắt của chị ấy đều thật sự rất có ý nghĩa.

Dựa theo thói hư tật xấu của cô ấy, xét thấy mấy ngày gần đây mình đã gây ra phiền phức trong nhà, Thương Ngạn không hề cảm thấy chị ấy sẽ để mình hài lòng như ý.

Buông tha cho anh dễ dàng như vậy?

Thương Ngạn nghi hoặc trong lòng nghĩ về giữa giường.

Mang theo sự khó hiểu, Thương Ngạn nằm xuống. Sau khi nghe thấy tiếng khách vào cửa truyền đến từ dưới lầu, qua một hồi lâu sau, anh không nhận được nổi bất an trong lòng, đứng dậy đi ra ngoài.

.....

Lầu một, phòng khách.

Bởi vì mối liên hôn giữa Thương gia và Tô gia, hàng năm Thương Thịnh Huy và Lạc Hiểu Quân đều sẽ đến tham gia tiệc mừng thọ của bà nội Tô.

Đông lúa với bọn họ ở Tô gia, con dâu trưởng đã qua đời từ sớm vì bệnh, còn con gái duy nhất của Tô gia, năm đó vì chuyện kết hôn đã làm trái ý ba mẹ, đã đoạn tuyệt quan hệ dọn ra Tô gia.

Do đó, Giang Như Thi là con dâu thứ hai của Tô gia vẫn luôn quản lý những chuyện này, vài năm nay đã trở thành bạn với Lạc Hiểu Quân.

Nhưng kiểu tới cửa thăm hỏi như này là lần đầu tiên — — cũng khó trách trong lòng Lạc Hiểu Quân và Thương Thịnh Huy đều rất mơ hồ.

Chỉ có một mình Thương Nhân biết rõ đầu đuôi câu chuyện, đang ở trên sofa trong phòng khách, cười như thực nữ.

Chuyện khiến vợ chồng Lạc Hiểu Quân kì quái nữa là cô gái đi cùng Giang Như Thi đến đây.

Lúc đón khách ở huyềnh quan, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô gái, vợ chồng hai người đã bị kinh diễm rồi.

— —

Cô gái nhỏ người đáng yêu, mặc áo lông dệt màu trắng gạo, váy xòe màu xám nhạt, quần legging bao bọc căng chân mảnh khảnh, trên chân mang một đôi giày da nhỏ tối màu.

Hơn nữa cặp mắt đen láy, cánh mũi nho nhỏ, môi đỏ trên làn da trắng như bạch ngọc, đẹp như búp bê được chế tác tinh xảo diễm lệ nhất cất chứa trong tủ kính.

Đường nét không nhìn ra được nửa điểm tí vết.

Nhưng trong ấn tượng của bọn họ, trước giờ không nhớ Tô gia có một cô gái xinh đẹp như thế từ lúc nào.

Trừ phi là.....

Vợ chồng hai người không hẹn mà cùng nhớ đến lời đồn trước kia của Tô gia, hai người im lặng không nói, chậm rãi chờ đợi.

Sau khi ngồi xuống và hàn huyên vài câu.

Quả nhiên Giang Như Thi chủ động mở lời. Bà áy náy trong lòng chuyển sang bên cạnh, nhìn cô gái trăn mặc lạng lẽ này.

“Mạc Mạc, chào hỏi với chú dì và chị gái đi.”

“.....”

Tô Mạc Mạc như lọt vào trong sương mù, không biết làm sao đã vào tới nhà họ Thương, nhìn ba người đối diện, lúc này còn có một loạt cảm xúc không chân thật.

Không thấy anh ấy.....

Cô rũ mắt, nhỏ giọng nói: “Chào chú, chào dì, chào chị.”

Ngữ điệu của cô không nhanh không chậm, ngoan ngoãn đáng yêu.

Lạc Hiểu Quân gật đầu, thuận thế nói tiếp, nhìn về phía Giang Như Thi.

“Vị này chính là.....?”

Giang Như Thi không tiếng động thở dài, cười giương mắt.

“Đây là con gái của tôi, Tô Mạc Mạc..... Năm đó vì nguyên nhân sức khỏe, con bé vẫn luôn tĩnh dưỡng trong viện đi đầu dưỡng ở nơi khác.”

Suy đoán trong lòng được chứng minh, biểu cảm của Lạc Hiểu Quân vẫn dịu dàng, không lộ ra nét lạ thường nào.

“Thì ra là vậy.” Bà cười khẽ, khước mắt hơi cong nhìn cô gái, “Là cô bé rất xinh đẹp, thoát nhìn ngoan ngoãn đi êm tĩnh, so với tính cách hấp tấp của Nhàn Nhàn nhà tôi, quả thật là không giống nhau.”

Đã quen với việc ba mẹ giã lên người mình để thể hiện sự khiêm tốn, Thương Nhàn vững vàng cười.

Giang Như Thi cũng kéo dài thời gian, nói ra lí do đến đây.

“Thật ra đêm nay tôi mạo muội đến thăm, cũng là vì Mạc Mạc.”

“Hả?”

Lạc Hiểu Quân lộ ra sắc mặt khó hiểu.

Giang Như Thi: “Tôi nghe nói, con trai út Thương Ngạn của nhà mọi người đã về nhà?”

“.....”

Lạc Hiếu Quân và Thương Thịnh Huy liếc nhau, đều thấy rõ sự kinh ngạc và nghi ngờ tương tự trong mắt nhau.

Chuyện kia của Thương Ngạn đã được bọn họ đề xuống, theo lý thuyết Giang Như Thi sẽ không biết, bà là người người có quăng tám sào cũng liên quan đến việc này.

Hơn nữa cho dù Thương Ngạn đã về nhà, Giang Như Thi còn dẫn theo con gái xấp xỉ tuổi với con trai út nhà họ, có phải là muốn.....

Trong lòng Lạc Hiếu Quân có chút dở khóc dở cười.

— —

Loại chuyện này, nếu dựa theo ước định thì đều là người lớn hai nhà có ý nên liên hệ, nào có ai nói trắng ra như vậy chứ?

Không khí trầm mặc vài giây.

Giang Như Thi thấy vẻ mặt quỷ dị của vợ chồng Thương gia, bỗng đứng hiểu ra.

Bà cười khô: “Nhìn tôi này, bởi vì đã lâu không gặp con gái, cảm xúc dao động nên không chú ý biểu đạt lời nói rõ ràng — — Hiếu Quân, chị đừng hiểu lầm, tôi mang Mạc Mạc qua đây là vì con bé là bạn học với Thương Ngạn. Sau khi xảy ra chuyện này, tôi thấy nó lo lắng quá mức, nên mới.....”

Giang Như Thi còn chưa nói xong.

Cầu thang bằng gỗ đối diện với phòng khách đột nhiên truyền đến một chuỗi tiếng dép lê bằng bông.

Nghe cực kì lười biếng.

Tiếng bước chân dừng lại, ánh mắt của mọi người đồng thời dời qua.

Người giúp việc trên lầu dừng chân, chủ động gọi một tiếng: “Tiểu thiếu gia.”

“..... Ừ.”

Nam sinh tùy tiện đáp, mang theo sự khàn khàn nửa tỉnh nửa ngủ, nhưng sự chây lười rời rạc này lại cực kì dễ nghe.

Cùng lúc đó, một đôi dép lê màu xám đậm xuất hiện trong tầm nhìn từ cầu thang bằng gỗ.

Xuống chút nữa, một bóng người lộ ra.

Bên dưới của người nọ là quần dài ở nhà màu đen, li quần rất thẳng, để lộ ra ưu thế của cặp chân dài đó.

Tiếp theo, tầm nhìn bị cầu thang che đi một nửa, vòng eo hẹp gầy xuất hiện, lộ ra áo thun màu trắng không có hoa văn. Cũng là phong cách cực đơn giản, vật liệu may mặc cũng khá mỏng, theo động tác của anh, đường cong ngực bụng xinh đẹp dưới áo thun như ẩn như hiện.1

Cuối cùng, nam sinh nửa cúi đầu lười nhác đi ra, mái tóc có phần hỗn độn và gương mặt tuấn mỹ hiện ra.

Lạc Hiểu Quân khẽ nhíu mày, nhìn qua Thương Nhân, thấp giọng hỏi: “Trong nhà có khách đến, sao không kêu nó thay bộ quần áo khác rồi xuống?”

“.....”

Thương Nhân vô tội nhún vai.

Sau đó cô ấy quay qua, kiên nhẫn chờ đợi phản ứng của nam sinh sau khi phát hiện ra “niềm vui bất ngờ” mà cô đã chuẩn bị này.

Cũng không để cô ấy chờ lâu lắm.

Thương Ngạn vừa xuống lầu liền tùy tiện nhấc mắt lên, vọng qua bên phòng khách.

Ánh mắt đầu tiên đụng ngay vào con người tràn đầy nôn nóng của cô gái.

Thân hình nam sinh cứng đờ tại chỗ.

【 Em là loại người thấy sắc nảy lòng tham ư? 】

.....

Bây giờ anh đứng rỗi.

Thương Ngạn thở dài trong lòng.

Vào giờ phút này, tất cả những cảm xúc khó nói lập tức tập kích cùng một lúc ngay một giây khi vừa thấy được cô gái.

Đủ kiểu khác nhau, làm anh thậm chí không biết nên có phản ứng gì, cũng là sự buồn rầu và luống cuống tay chân lần đầu tiên trong đời.

Vì vậy anh chỉ có thể đứng không nhúc nhích.

Đứng hình tại chỗ.

Thương Nhàn.....

Chị thật sự được lắm.

Nhận được ánh mắt bất hảo của em trai, Thương Nhàn trầm mặc quay đầu đi, bình tĩnh cầm ly nước uống một ngụm, chặn lại ý cười.

“Thương Ngạn?”

Lạc Hiểu Quân thấy con mình đứng cả buổi không có phản ứng, khó hiểu nghiêng đầu, “Còn không mau qua đây chào dì Giang?”

Thương Ngạn hoàn hồn, đi tới. Tô Mạc Mạc đã sớm kìm chế cảm xúc cúi đầu.

Nam sinh dừng lại, thần thái lười nhác đã được thu lại, lúc này, anh trềnh trềnh cúi người.

“Chào dì Giang.”

Giang Như Thi có chút bất ngờ.

Thương Thịnh Huy vẫn luôn không thay đổi cảm xúc mà mí mắt còn giựt giựt, ông kinh dị nhìn qua vợ mình.

Lạc Hiểu Quân cũng ngó qua.

— —

Con trai mình nuôi dạy mười mấy năm có tính nết như thế nào, bọn họ đầu hiểu rõ.

Lễ phép bình thường đối với trưởng bối thì vẫn có, nhưng bọn họ có bao giờ thấy Thương Ngạn có nề nếp hành lễ như thế với trưởng bối chứ?

Thương Thịnh Huy có chút lo lắng.

Có phải là vì trận gia pháp hôm qua, ông đã xuống tay quá nặng nên đã tổn thương đầu óc của con trai rồi không?

“Cháu là Thương Ngạn phải không? Đừng khách sáo như vậy, mau ngồi đi.” Giang Như Thi nói: “Dì nghe Mạc Mạc nhắc qua, con bé ở trường đã được con chăm sóc, dì còn muốn cảm ơn con đấy.”

Thương Ngạn: “Dì khách sáo rồi, là chuyện con nên làm.”

Mí mắt Thương Thịnh Huy lại giựt một phát.

Ông không cảm xúc quay đầu, nhìn qua con trai út của mình.

..... Không giống như thần chí không rõ mà.

Lúc này, trên sofa chỉ còn lại hai chỗ trống, một chỗ cạnh Thương Nhan, đối diện với Tô Mạc Mạc và Giang Như Thi, chỗ còn lại liền với Tô Mạc Mạc, là sofa vuông góc.

Thương Ngạn không chút do dự, mặt không đổi sắc ngồi xuống cạnh Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô gái lén ngẩng đầu liếc qua anh một cái.

Từ góc độ của cô nhìn qua, Thương Ngạn mắt đang nhìn thẳng nói chuyện với Giang Như Thi, gương mặt góc cạnh, bộ dáng ít nói ít cười, nghiêm túc làm việc.

Lạc Hiểu Quân dời mắt qua.

“Thương Ngạn, con quen biết em gái Mạc Mạc trong nhà dì Giang à?”

Xung hô “em gái Mạc Mạc” này khiến Thương Ngạn ngẩn ra, anh lập tức cảm thấy lòng không đậu nâng khóe môi.

Nghe có vẻ.....

Nếu lấy cái này làm tên danh bạ, có vẻ có chút tình thú.

Đương nhiên Lạc Hiểu Quân không biết giờ khắc này, con trai mình đang liên tưởng tới chuyện thiếu nhi không nên nhìn, bà chỉ thấy Thương Ngạn chững lại một chút, sau đó mới gật đầu.

“Dạ, chúng con là bạn cùng lớp, trùng hợp cũng đều nằm trong Tổ Huấn Luyện máy tính. Lần này là chúng con cùng về thành phố A.”

“.....”

Ánh mắt Lạc Hiểu Quân cứng ngắc.

Nói chuyện đâu thoả đáng, nghiêm cẩn từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ.

— —

Cùng với dáng vẻ uể oải lười biếng ngày thường của con trai mình, ngoại trừ bên ngoài thì khác nhau hoàn toàn.

Cặp mắt Lạc Hiểu Quân chột lóe, nhìn qua cô gái vẫn luôn im lặng ngời đó.

“Mạc Mạc, anh trai này trong nhà dì là người khó dạy dỗ nhất, ở trong trường, nó có bắt nạt con l`ần nào không?”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, theo bản năng giương mắt nhìn Thương Ngạn.

Cho dù không biết được nguyên nhân, nhưng Tô Mạc Mạc có thể cảm nhận được, Thương Ngạn không muốn để ba mẹ anh biết được quan hệ thân thiết của bọn họ.

Tô Mạc Mạc cũng tình nguyện che giấu thay anh.

Vì thế, cô dẫn đo hai giây rồi nhỏ giọng nói: “Không có. Thương Ngạn là tổ trưởng của Tổ Huấn Luyện máy tính, đối xử với các tổ viên đều rất diu dàng, rất sẵn sốc.”

Thương Ngạn: “.....”

Anh dự tính rằng, nếu Ngô Hoảng Bác nghe thấy câu này, có lẽ cậu ta sẽ “cảm động” đến mức khóc lóc thảm thiết mất.

Có vẻ Lạc Hiểu Quân cũng bị cách hình dung này của cô làm ghen lời. Thương Nhàn bên cạnh lại cười ra tiếng — —

“Thương Ngạn diu dàng? Sẵn sốc người khác?” Thương Nhàn cười xua tay, không lưu tình hủy diệt hình tượng của em trai, “Mạc Mạc, cách khen ngợi của em thật đáng yêu.”

Thương Ngạn mặt không cảm xúc lạnh mắt lờm Thương Nhàn.

Tô Mạc Mạc có chút bối rối.

May thay, Lạc Hiểu Quân nhanh chóng dời đề tài này đi.

Hai nhà hàn huyên thật lâu trong phòng khách.

Toàn bộ hành trình, Thương Ngạn đều nghiêm chỉnh nghe, lễ phép đúng mực, có một nói một, vững chắc đến độ làm Thương Thịnh Huy quý dị một mực nhìn anh.

Tô Mạc Mạc cũng không có cơ hội giao lưu với Thương Ngạn.

Mắt thấy đã sắp đến lúc quay về, sau khi kết thúc một đề tài, Giang Như Thi chuyển sang Tô Mạc Mạc.

“Mạc Mạc, con lấy đồ mình đem theo đưa cho chú đi, bọn họ sẽ xử lý.”

“..... Dạ.”

Tô Mạc Mạc hoàn hồn, vội vàng lấy thư hòa giải từ trong túi văn kiện ra.

Cô gái đứng lên, chuẩn bị đi qua trước mặt Thương Ngạn, đưa thư hòa giải đã có chữ kí cho vợ chồng Lạc Hiểu Quân.

Giang Như Thi ngồi bên cạnh bất đắc dĩ nói:

“Hai ngày này, để chuẩn bị cho thư hòa giải này, Mạc Mạc đã phải chạy đi nhiều nơi, phí không ít sức lực..... Nếu có thể giúp cho chuyện của Thương Ngạn, vậy thì không còn gì tốt hơn.”

“.....”

Cả người Thương Ngạn bỗng dựng cứng đờ.

Anh nghiêm nghị ngược mắt, tất cả những sự khéo léo và vô hại được nguy trang đó biến mất hơn phân nửa trong một khoảnh khắc.

“Đây là cái gì?”

Anh nhìn cô.

Cảm xúc trầm trọng lạnh lẽo.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, không kịp hoàn hồn, đờ trong tay đã bị Thương Ngạn giật lấy.

Ba chữ thư hòa giải lọt vào mắt, hết như kim châm, khiến đồng tử Thương Ngạn co rụt lại.

Anh trực tiếp lật tới tờ cuối cùng.

— —

Chữ kí của Cố Linh hiện lên ngay trong mắt.

Thương Ngạn cứng người.

Bầu không khí tựa như hòn nhão dính dính vào nhau, đình trệ không chảy đi, trầm mặc không thở nổi.

Thương Thịnh Huy và Lạc Hiểu Quân phản ứng lại, giọng nói của ông lạnh lùng, xen lẫn tia cảnh cáo.

“Thương Ngạn.”

“.....”

Thương Ngạn bị gọi hoàn hồn.

Anh bất chấp phản ứng của Thương Thịnh Huy và Lạc Hiểu Quân.

Anh chỉ ngẩng đầu, nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình, gần từng chữ một, gần như nghiền răng nghiền lợi — —

“Em đi tìm Cố Linh?”

Tô Mạc Mạc giật mình gật đầu.

Cặp mắt cô gái vô tội, trong suốt sạch sẽ, mang theo sự khó hiểu, hiển nhiên không rõ vì sao anh lại nổi giận.

“..... Ai cho em đi tìm tên đó?!”

Gân xanh hằn lên hai bên thái dương của nam sinh.

Tô Mạc Mạc ngây ra vì bị rỗng.

— —

Từ khi quen biết, đây là lần đầu tiên Thương Ngạn nổi giận với cô.

Sắc mặt Lạc Hiểu Quân lập tức lạnh đi.

“Thương Ngạn, sao con có thể nói chuyện như vậy với Mạc Mạc?”

“.....”

Thương Ngạn hít sâu một hơi, giọng nói run run.

Anh cứng đờ hai giây, bỗng dưng đứng dậy, không nói một lời nắm lấy cánh tay của cô gái trước mặt, trực tiếp giữ chặt lấy người.

Không để những người còn lại kịp phản ứng, Thương Ngạn đã lôi kéo Tô Mạc Mạc không quay đầu lại vào một căn phòng bên cạnh.

“Rầm” một tiếng, cửa khép lại.

Theo sát là tiếng khóa cửa từ bên trong truyền ra.

Bốn người ở phòng khách hoàn hồn lại, ngây ngẩn cả người.

Thương Nhàn là người phản ứng đầu tiên, quay đầu vội vàng trấn an ba mẹ đang sắp bùng nổ — —

“Ba, mẹ!” Cô cũng không rảnh quan tâm đến xưng hô, “Còn có dì Giang, chuyện này có ẩn tình, hơn nữa Thương Ngạn sẽ tuyệt đối không làm gì đó với Mạc Mạc, bọn họ chỉ nói chuyện — — phiền mọi người đừng gấp, nghe con từ từ nói.”

Thương Nhàn vừa trấn an bên này, vừa đau lòng mắng mỏ thẳng em không khiến mình bớt lo chút nào, sau đó còn phải quay đầu đi lấy chìa khóa dự phòng từ chỗ người giúp việc.

Sau đó, dưới ánh mắt khiến da đầu tê dại của ba vị trưởng bối, Thương Nhàn nói ra hết đầu đuôi câu chuyện mà mình biết được.....

Cùng lúc đó, bên trong cánh cửa đang khóa.

Sau khi tiến vào, Thương Ngạn liền buông tay Tô Mạc Mạc ra, xoay người khóa cửa phòng.

Sau đó anh dừng hành động, cơn tức muốn hộc máu bị anh nỗ lực kiềm nén, anh chống trán lên cửa, vì quá nôn nóng nên giọng anh rè rè.

“Có phải em muốn làm anh tức chết không..... Nhóc con.”

Đèn bên trong không được bật, cả căn phòng chìm trong bóng tối.

Tô Mạc Mạc chỉ nghe thấy hô hấp nặng nề và kịch liệt của nam sinh.

Cô không hiểu rõ lắm.

“Sao anh lại tức giận?”

“.....”

Thương Ngạn quay người lại, anh giơ tay bật đèn. Theo ánh sáng, anh đi đến trước mặt Tô Mạc Mạc — —

“Tự em đi tìm thằng cặn bã đó, anh không nên giận à?”

Tô Mạc Mạc vô thức lui hai bước, đến khi vòng eo mảnh khảnh bị giữ lại.

Cô lo sợ không yên quay đầu nhìn, phía sau là bàn hội nghị dài và bức tường — — không có đường lui.

Cô bất an quay về, cúi đầu.

“Nhưng phải làm thế thì anh mới không.....”

Thương Ngạn bực bội, duỗi tay bế cô gái lên bàn dài, anh khom người để chiêng cao của cô bằng mình.

Anh nắm cổ tay cô.

Tuy cảm xúc có dao động, nhưng động tác của nam sinh vẫn được dùng lực độ nhỏ nhất.

Anh xắn cổ tay áo lông của cô lên, vết máu bầm trên đó vẫn chói mắt trên làn da trắng tuyết như trước.

Thương Ngạn giơ cổ tay Tô Mạc Mạc lên, hận đến cắn răng — —

“Em đã quên những ý tưởng và hành vi mà tên đó có với em à? — — Sao em có thể tự đi tìm tên đó!”

“.....”

Gương mặt Tô Mạc Mạc cứng ngắc.

Cứ đối diện như thế vài giây, vành mắt cô gái không tiếng động đỏ lên.

Tròng mắt đen nhánh nhiễm một tầng nước, đảo quanh hốc mắt nửa vòng, mắt thấy đã sắp trào ra nhưng bị chủ nhân của nó ra sức ngăn lại.

Khuôn mặt diễm lệ đỏ lên, dáng vẻ ấm ức muốn khóc — —

“Thương Ngạn, anh thật khốn kiếp.”

Giọng cô gái không giấu được tiếng khóc nức nở.

Hôm nay là lần đầu tiên anh nghe cô mắng người, ngữ điệu như đang đọc thuộc bài, không lên xuống trầm bổng quá nhiều.

Nhưng vẫn đủ để lòng anh đau đớn.

Do đó, khí thế cao ba mét đến tận nóc nhà của Thương Ngạn đột nhiên bị chậ nước đá này tạt qua, lập tức ngay cả ba xăng ti mét cũng không còn.

Anh thả cổ tay cô ra, hoảng hốt ôm người vào lòng, bàn tay đỡ cổ, ôm chặt lấy cô.

“Đừng khóc..... Anh không nên nổi giận với em, là anh sai rồi, em đừng khóc, được không?”

“.....”

Cô gái nắm áo thun trên người nam sinh, bu ãn bã tựa vào lòng ngực anh, nước mắt nhanh chóng thấm ướt quần áo của anh.

Cô gái mềm giọng nức nở nói.

“Anh bị cảnh sát bắt đi, anh bảo em phải làm sao bây giờ?..... Thầy Hoàng đi tìm người phụ trách đó, ông ấy nói anh đã tự hủy hoại mình..... Em bị hù chết..... Em chỉ có thể đi tìm người giúp đỡ mà..... Nếu Cố Linh không đồng ý hòa giải, anh có biết là anh phải thật sự ng ẫ tù không.....”

Thương Ngạn đành ôm cô gái chặt thêm, anh hôn nhẹ trán cô, bất đắc dĩ thấp giọng: “Anh biết.”

“.....”

Người trong lòng bỗng cứng đờ.

Thương Ngạn chỉ trấn an hôn cô.

“Đương nhiên anh biết.”

Cô gái ghen ngào, ngẩng đầu, “VẬY anh còn.....”

“Bởi vì là em, anh không nhịn nổi.”

Thương Ngạn khom người áp sát bên tai cô, thấp giọng thở dài.

“Biết em đã trải qua những gì, cả ngày đó, anh gần như điên mất..... Anh không dám tưởng tượng, lỡ như xảy ra kết quả tệ hơn, anh còn có thể làm gì để cứu em trở về — — mỗi lần nghĩ đến đây, anh chỉ muốn giết hẳn.”

Giọng nói Thương Ngạn trầm khàn, không thể che được sự hung ác.

Tô Mạc Mạc sợ tới trợn tròn mắt, cuống quýt duỗi tay để anh ngẩng đầu, “Thương Ngạn — —”

“Anh không làm vậy, em đừng sợ.”

Thương Ngạn than thở.

“Anh biết, anh đã nghĩ đến chuyện sau thi đấu từ lâu..... Nhưng cho dù có thêm một lần, một trăm lần, anh vẫn sẽ làm vậy.”

Tô Mạc Mạc siết chặt quần áo anh.

Thương Ngạn cúi đầu, nhắm mắt hôn thái dương cô gái.

Anh thấp giọng lắm lắm.

“Nếu không làm vậy, cả đời này trong lòng anh sẽ không vượt qua con đường đó, Mạc Mạc.”

“.....”

Cô gái nắm chặt áo thun của anh, nước mắt chảy ra càng mãnh liệt.

Cuối cùng, cô chỉ dùng sức vùi vào lòng anh, gào khóc, “Thương Ngạn..... Anh có bệnh!”

“Ừ, anh có bệnh.” Thương Ngạn chậm rãi nhú mày, “Đừng khóc được không?”

“.....”

“Em cần anh đi, chỉ cần đừng khóc, nha?”

“.....”

Cô gái đờ người, chậm rãi ngừng khóc.

Thương Ngạn vừa định thở phào nhẹ nhõm thì đã cảm thấy xương quai xanh bên phải tê rần.

——

Sau khi cô nín khóc, quả thật cần xuống.

Thương Ngạn giật mình, không nhận được mỉm cười.

“Anh có bệnh.”

“Gặp gỡ em, anh mãi mãi không khỏe lên được.”

“.....”

Ngay lúc này, bên cạnh hai người, cửa phòng đột nhiên bị kéo ra từ bên ngoài.

Tiếng trấn an của Thương Nhân đồng thời vọng vào — —

“Ba mẹ, dì, con bảo đảm với mọi người, bọn họ thật sự không có gì.....”⁴

Âm cuối vắn vẹo, biến mất.

Bốn người cùng nhìn thấy.

Cô gái ng ồi trên bàn mặt đ ầy nước mắt cắn xương quai xanh của nam sinh.

Còn tiêu thiếu gia của Thương gia vẫn bất động đứng đó, mặt mày tràn đ ầy dịu dàng, để mặc cô gái phía trước cắn mình.

Chương 71: "Anh có đem sữa cho người khác nữa không?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi “khách” ra về, phòng khách im lặng đến mức nghe thấy tiếng kim rơi.

Sắc mặt vợ chồng Thương Thịnh Huy và Lạc Hiểu Quân nặng nề ngổn ngang giữa sofa; Thương Ngạn đang chịu phán quyết thì ngồi bên trái, còn Thương Nhân vô tội nhưng lại như cá trong chậu nghiêm chỉnh ngồi đối diện anh, ánh mắt lạnh thấu xương, thỉnh thoảng còn tặng cho em trai ngổn ngang đối diện cái nhìn xem thường.

Người bị trừng phạt lại không có chút tự giác.

Lúc này, Giang Như Thi đã dẫn Tô Mạc Mạc rời đi, đương nhiên anh cũng không cần duy trì hình tượng trầm ổn, đúng lúc cũng đã căng thẳng cả đêm, vết thương sau lưng đau đến mất cảm giác, Thương Ngạn đang buôn bã ù xù tựa vào sofa, bộ dáng như có thể ngủ ngay tại chỗ như trước.

Thương Thịnh Huy xuất thân từ quân đội, nhìn không vừa mắt nhất chính là bộ dạng lười biếng này của con trai mình.

Liên tưởng đến vài phút trước, bên trong căn phòng đó, Thương Ngạn vừa nghe thấy tiếng động của bọn họ, động tác đầu tiên là bảo vệ cô gái trong lòng cực kỳ chặt chẽ .....

Sắc mặt Thương Thịnh Huy trầm xuống.

“Rốt cuộc con và cô cháu gái kia của Tô gia có quan hệ gì?”

Thương Ngạn chớp mắt, biếng nhác nói,

“..... Bạn học.”

“Mày đang lừa ba mẹ đấy à!”

Thương Thịnh Huy vừa nghe là biết anh trả lời cho có lệ, càng thêm tức giận.

Thương Ngạn cười xùy một tiếng.

“Thì ra ngài không hài lòng với đáp án này của tôi?”

Anh nâng mí mắt, hướng người về phía trước, khuỷu tay chống đầu gối. Gương mặt anh tuấn lộ ra nụ cười nhạt nhẽo.

“Vây cũng không còn cách gì nữa, trường của chúng tôi không cho yêu sớm, có lời đồn gì đó thì tôi cũng không sao, nhưng em ấy thì không được — — vậy nên chúng tôi là bạn học.”

Thương Thịnh Huy dựng thẳng chân mày: “Quan hệ bạn học gì thế, có thể như bạn mày vừa nãy — — vừa như thế?”

“Vừa nãy?”

Đồng tử đen nhánh của nam sinh lóe lên ánh sáng nhạt.

Thương Ngạn rũ mắt, dù có cắn phần trong môi cũng không ngăn được nụ cười.

“Vừa nãy..... Là tôi bắt nạt nhóc con đấy.” Anh tạm dừng, “Ngài đừng hiểu lầm.”

Cuối cùng Thương Nhân cũng không nhìn nổi bộ dạng xuân tâm nhộn nhạo chẳng giống người tí nào của em trai mình, cô chủ động nhận lấy trách nhiệm.

“Ba, chuyện này cứ giao cho con, con sẽ giáo dục nó thật tốt.....”

“Con giáo dục? Nếu hôm nay dì Giang của con không dẫn cô bé đó đến nhà thì ba mẹ sẽ bị con và em trai con liên thủ lừa dối chẳng hay biết gì.”

Thương Thịnh Huy đang nổi nóng, khi nổi giận lên là ông rất có tính công kích.

“Huống chi, con có thể giáo dục nó gì, hả? Giáo dục nó làm sao để vừa tốt nghiệp đại học liền yêu đương với thằng nhóc chưa thành niên nhỏ hơn mình năm tuổi à??”

Thương Nhàn: “.....”

Tốt hơn hết là cô không nên đưa đầu tới họng súng.

Thương Thịnh Huy cũng tự nhắc nhở mình, anh nhú mày nhìn Thương Ngạn.

“Cô bé đó, cô bé mà dì Giang của con dẫn đến, năm nay bao nhiêu tuổi?”

Thương Ngạn hừ cười, liếm hàm trên.

“Mười sáu.”

Biểu tình và ngữ khí của anh đều tràn đầy cảm xúc tiếc nuối — —

“Cũng chưa thành niên.”¹

Thương Thịnh Huy: “.....”

Thương Thịnh Huy: “Hai chị em chúng mày! Cùng nhau! Đến tỉnh phòng quỳ cho tao! Quỳ ở đó!”

Xém chút Thương Thịnh Huy đã ngất đi vì tức.

Chưa từng thấy Thương Thịnh Huy nổi trận lôi đình như thế, Thương Ngạn và Thương Nhàn liếc nhau, trằm mặc đi lên lầu.

Chờ tiếng bước chân của hai chị em biến mất ở cầu thang, Thương Thịnh Huy bực mình trừng mắt về hướng hai người rồi đi rồi mới ngẩng xuống lại sofa.

Lạc Hiếu Quân ngồi cạnh vẫn im lặng nãy giờ đưa một ly trà lạnh qua cho ông.

“Cả ngôi nhà sắp sửa bị cơn giận của anh đốt r ồi đó.”

Cơn giận của Thương Thịnh Huy vẫn còn sót lại, nhưng cho dù có tấn công ai đi nữa thì chắc chắn ông không dám động vào Lạc Hiểu Quân.

Ông vừa uống trà lạnh vừa lẩm bẫm, “Không phải là anh bị hai đứa con bất tài này chọc giận sao.....”

Lạc Hiểu Quân nhàn nhạt nói.

“Giận? Sao em lại thấy anh thờ phào vậy?”

Thương Thịnh Huy cứng họng, xém sắc trà lạnh.

Lạc Hiểu Quân: “Hôm qua đã đánh Thương Ngạn thành như thế, cuối cùng nó cũng không chịu nói vì sao lại làm vậy — — không phải tối hôm qua anh vì chuyện này nên đã lo lắng cả đêm không ngủ à?”

“Là..... Là do g ần đây anh mất ngủ.” Thương Thịnh Huy ngượng ngùng nói.

Lạc Hiểu Quân liếc ông một cái, cũng không vạch tr ần.

“Bây giờ đã nghe Nhân Nhân kể lại, anh cũng biết r ồi, thấy thế nào?”

Thương Thịnh Huy tr ần mặc hai giây, uống hết trà lạnh trong ly r ồi đặt xuống.

“Cái tính này của Thương Ngạn, là do từ nhỏ đã chi ều hư nó, để nó không biết sợ trời sợ đất, không ai có thể trị được nó. Anh rất lo sau này nó sẽ thiệt thòi lớn.....”

“Em hỏi anh chuyện này không phải để anh suy nghĩ v ề tương lại, đừng đánh trống lảng.” Lạc Hiểu Quân nhàn nhạt nói.

Thương Thịnh Huy xấu hổ cười, “Chuyện này..... Chuyện này nói như thế nào..... Đúng là quá xúc động, nhưng đây là đặc điểm của nam

giới, nếu nó có thể nhẫn nhịn không làm gì hết thì anh sợ rằng nó tuổi nhỏ mà tâm tư quá nặng.”

Thương Thịnh Huy chững lại.

“Hơn nữa, nếu nó nói ra nguyên nhân đó từ trước thì anh đã không giáo huấn nó tàn nhẫn như thế.”

“.....”

Lạc Hiểu Quân mặt không cảm xúc nhìn ông.

Thương Thịnh Huy chột dạ, “Em nhìn chăm chăm anh như vậy làm gì?”

Lạc Hiểu Quân thu mắt, ngữ khí nhàn nhạt.

“Bây giờ anh đã biết cái tính cu ồng loạn của con trai anh là học được từ ai chưa.”

Thương Thịnh Huy: “.....”

Lạc Hiểu Quân: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

“?”

Lạc Hiểu Quân: “Trước kia ba em ghét bỏ anh, trước mặt ông ấy, anh y hệt Thương Ngạn ở trước mặt Giang Như Thi đêm nay, cung kính trầm ổn, nhưng kết quả là, bản tính chưa từng thay đổi.”

Thương Thịnh Huy: “.....”

Lạc Hiểu Quân tự nói xong, cũng không nhịn được cười khẽ.

“Em biết, Nhàn Nhàn cũng biết. Trong ba đứa trẻ này, anh nhìn không vừa mắt nhất là Thương Ngạn, nhưng cũng thương nó nhất.”

Trong lòng Thương Thịnh Huy nhảy dựng, ho nhẹ, “Đó là do nó nhỏ tuổi nhất.....”

Lạc Hiểu Quân hừ một tiếng, “Không phải vì nó giống anh nhất à?”

Thương Thịnh Huy: “.....”

Lời này không thể phản bác được.

Vợ chồng hai người trằm mặc một lát, Lạc Hiểu Quân thu lại nụ cười, nhú mày.

“Mặc dù có quan hệ giữa Thương Kiều và Tô Hà, nhưng chuyện của Tô gia, chúng ta vẫn không nên xen vào.”

“Ừ.” Thương Thịnh Huy cũng nhú mày, “Nhiều năm như thế cũng chưa nghe tiếng gió gì về cháu gái này của Tô gia, nguyên nhân của việc này hơn phân nửa là do bà cụ đó của Tô gia.”

Lạc Hiểu Quân: “Nhưng Thương Ngạn đối với Tô Mạc Mạc.....”

“Nhìn sơ thì tính cách cô bé này rất ngoan ngoãn nghe lời, còn vấn đề của Tô gia, anh cũng thấy không có gì.” Thương Thịnh Huy do dự, “Nhưng căn bệnh đó của cô bé.....”

Lạc Hiểu Quân cũng im lặng.

Sau một lúc lâu, hai bậc cha mẹ trong phòng khách không hện mà cùng than một tiếng.

Lạc Hiểu Quân lắc đầu, ý cười bất đắc dĩ.

“Tính cách đó của Thương Ngạn, nhận định là không có gì kéo lại nổi — — ngoan cố giống anh đó. Cứ để mặc nó thôi.”¹

.....

Cùng lúc đó, tỉnh phòng ở lầu ba.

Tỉnh phòng là căn phòng chuyên dụng của ba người con nhà họ Thương.

Từ nhỏ đến lớn, nếu ba người họ phạm vào sai lầm lớn nào đó — — thí dụ như hành vi gần đây của Thương Ngạn — — cơ bản là dùng gia pháp giải quyết, nhưng phần lớn đều là mấy chuyện nhỏ nhặt, căn tính phòng này cũng rất vắng vẻ.

Tĩnh phòng không bật đèn, chỉ có một chút ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ trên mái nhà.

Vị trí quỳ phạt, ba cái đệm mềm nằm song song nhau.

Dù sao cũng là kỷ ức nhiều năm, chị em hai người cũng là khách đến thường xuyên nhất, đẩy cửa tiến vào, hai người không thèm để ý đến sự tối tăm bên trong, cực kì thành thạo tự tìm đệm mềm của mình rồi quỳ xuống.

Quỳ như vậy khoảng hai mươi phút.

Thương Nhân đứng lên, “Chị đi nhận lỗi trước, em chờ lát nữa đi.”

“Ừ.”

“.....” Khi đi đến cạnh cửa, cô không khỏi dừng lại và nghiêng đầu, “Một năm quản chế.”

“?”

Thương Nhân: “Nếu lấy được thư hòa giải, đây là hình phạt nhỏ nhất có thể lấy được cho em.”

“.....” Cặp mắt Thương Ngạn lóe lóe, đáy mắt tối đen.

“Chị biết em không muốn dùng thư hòa giải đó, nhưng bệnh của Mạc Mạc, nếu quyết định làm phẫu thuật thì nhất định phải chuẩn bị trước khi thành niên.”

Cả người Thương Ngạn cứng đờ.

Anh đột ngột nhìn về Thương Nhân, “— — chị biết được gì?”

“Chị đã tìm người tra lại tư liệu năm đó về ca bệnh của em ấy.” Thương Nhàn trăn mặc vài giây, “Em muốn khi em ấy đưa ra quyết định, em cũng không thể ở cạnh em ấy à?”

“.....”

Nam sinh quỳ trên mặt đất nắm chặt tay thành quyền. Một lát sau, anh chậm rãi xoay người lại.

Nam sinh trăn mặc cắn răng, xương gò má hơi run rẩy.

“Tự em ngẫm lại.”

Thương Nhàn đi ra ngoài.

*

Thương Ngạn về trường trễ hơn những người khác ở tổ máy tính, đến giữa tháng 12, anh mới về Tam Trung.

Ba người trong tổ không nhắc một chữ nào về chuyện này, nhưng trường học đã được thông báo, vết như trong hồ sơ cũng không thể tránh được, không biết vì sao đã lọt ra tiếng giở trong trường — Trước khi Thương Ngạn quay về, trong trường đã sớm truyền chuyện đánh nhau trong thi đấu ra khắp nơi.

Thương Ngạn đến trường vào thứ sáu.

Trước đó không lâu Văn Tố Tố đột nhiên chuyển lớp, chủ nhiệm lớp Lý Sư Kiệt lại vì chuyện của Thương Ngạn làm sút đầu mẻ trán, không thể ứng phó, lớp học tạm thời để lớp phó quản lý.

Giờ tự học sáng sớm, trong lớp cực kỳ ồn ào, lớp phó gào đến khàn giọng cũng không thể ổn định được bọn họ.

— —

Mãi đến khi cửa trước phòng học được đẩy ra.

Một bóng người xa cách mấy ngày uể oải đi vào.

Vai rộng, eo thon, chân dài, khuôn mặt anh tuấn, buồn bã ỉu xìu.

Toàn lớp bỗng dựng cả kinh, lúc này, đám người vừa gây ồn ã chẳng khác gì gà con bị bóp cổ, im lặng trong nháy mắt.

Cả phòng học đều an tĩnh lại.

Vô số cặp mắt to nhỏ ðồng loạt nhìn chăm chú vào người đang đi ở cửa lớp.

Hôm qua Thương Ngạn vừa lấy giấy từ thẩm phán, tối hôm qua bị Thương Thịnh Huy ân cần dạy bảo trách cứ nửa buổi tối, rạng sáng mới vội vàng bay về Về đến sân bay lại phải làm một đồng thủ tục, gần như không chớp mắt, hiện tại đúng là thời điểm buồn ngủ nhất.

Mặc dù là vậy, nhưng lực chú ý hướng đến vẫn làm anh dừng chân.

“.....”

Anh lười biếng ngược mắt, cặp mắt đen kịt không có tiêu điểm quét quanh nửa lớp học.

Môi mỏng hé ra, giọng nói nam sinh khàn khàn lạnh lẽo.

“Bài đọc buổi sáng nằm trên mặt tôi?”

“!”

Cả lớp hoàn hồn, nhất trí cúi đầu xuống.

Không bao lâu sau, tiếng đọc bài lạnh lạnh tràn ngập từng tấc không khí trong lớp.

Lớp phó ngược ngược ngó qua Thương Ngạn, trong lòng nghĩ rằng lớp trưởng tạm thời như cậu ta hẳn nên thoái vị thôi. Tiếc là lời này vòng qua mấy lần trong đầu nhưng không có can đảm nói ra, đành phải gượng

cười cứng đờ gật đầu với Thương Ngạn xem như chào hỏi rồi mới đi xuống.

Thương Ngạn trở về chỗ ngồi.

Cô gái ngồi bên trong đang oán hận nhìn anh, vành mắt còn hơi phấp phỏng.

Huyết thái dương giật giật hai cái cảnh báo.

Thương Ngạn bất đắc dĩ, khoanh tay véo nhẹ chóp mũi cô.

“Em mà dám khóc là anh dám cùng khóc với em đấy..... Em tin không?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ghen lời, cảm xúc khó chịu bị chọc cười.

Thương Ngạn nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống.

Anh kéo khóa ba lô ra, lấy bình giữ ấm màu xám trong đó ra.

Ngón tay thon dài cầm bình, đặt lên trước mặt cô gái, thấp giọng cười như không cười.

“Hai phần ba bình.”

Tô Mạc Mạc vừa xoay người, vốn định hỏi về tình trạng của anh, lại sững sờ vì cái bình đang trước.

【 Sau khi quay về, mỗi ngày chỉ đồ đầy hai phần ba bình giữ ấm cho em. 】

Tô Mạc Mạc chớp mắt.

Thương Nhàn đã gọi cho cô. Nên cô biết anh đã phải chịu khổ vì mấy ngày phán quyết hình sự này; cô biết tối qua anh đã một đêm không ngủ;

cô biết 6 giờ sáng nay anh vừa xuống máy bay ở thành phố C; cô biết đã xảy ra nhiều chuyện như thế, áp lực của anh to lớn hơn ai hết, mệt mỏi hơn ai hết.....

Cô chỉ không biết, người này đã quý trọng cô, quý trọng đến mức nào mới có thể sau khi hy sinh nhiều như thế mà vẫn quan tâm đến một chuyện nhỏ nhặt như này.

Hốc mắt Tô Mạc Mạc hiện lên ánh nước trong nháy mắt.

Cô nín thở, duỗi tay ôm bình, quay người đi.

“..... Anh có ăn sáng không?”

Giọng cô vang lên giữa những tiếng đọc sách râm ran khó chịu.

“Không.”

Bên tai bị tiếng đọc bài che lấp, Thương Ngạn vẫn chưa phát hiện cảm xúc trong đó, ý thức của anh không tỉnh táo, cất ba lô xong liền nằm lên bàn.

“Anh ngủ một lát..... Nhớ uống hết, ngoan.”

Lời nói dần dần nhỏ lại, xen lẫn sự mệt mỏi và buồn ngủ, cuối cùng tắt hẳn.

Tô Mạc Mạc nghiêng đầu.

Tần mắt cô hơi mờ vì nước, nam sinh đang nhắm mắt, vẫn là đường xong góc cạnh đẹp đẽ, lông mi dài che đi quầng thâm nhàn nhạt, thoát nhìn rất mệt mỏi.

Làm trái tim cô đau đớn.

Cô quay mặt đi.

Cô đè nén cảm giác ẩm ướt trong mắt, vươn đầu ngón tay động vào bình sữa ở góc tường.

“Thương Ngạn.....”

Cô giảm thấp âm lượng, trong tiếng đọc bài vang vọng, ngay cả chính cô cũng không nghe rõ.

“..... Anh thật sự bệnh không nhẹ.”

*

Đêm đó, sau giờ tan học.

Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc vẫn vẫn phòng Tổ Huấn Luyện ở tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Vừa đẩy cửa ra, Tô Mạc Mạc liền cảm nhận được bầu không khí nặng nề khác thường.

Cô rùng mình trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Hoàng Kỳ Thịnh với sắc mặt khó coi và biểu cảm đen tối của Loan Văn Trạch cùng Ngô Hoàng Bác.

Thấy hai người tiến vào, Hoàng Kỳ Thịnh buông tiếng thở dài.

“Thương Ngạn, Tô Mạc Mạc, hai em vào đi, đóng cửa lại.”

“.....”

Tô Mạc Mạc bất an nhìn Thương Ngạn.

Dường như Thương Ngạn cũng không bất ngờ, nghe vậy biểu cảm cũng không thay đổi, đóng cửa và nhìn cô trấn an.

“Không có việc gì. Đi thôi.”

Trong phòng yên tĩnh.

Đương nhiên Hoàng Kỳ Thịnh cũng nghe thấy Thương Ngạn nói, ông nhú mày, có chút thất vọng nhìn nam sinh, “Thương Ngạn, em có biết hậu quả và hình phạt ở trường của chuyện lần này không?”

Thương Ngạn đang kéo ghế qua cho Tô Mạc Mạc, nghe vậy cũng không nhắc mắt, ngữ khí đậm bạc.

“Hủy bỏ tất cả tư cách tuyển thẳng, tổ máy tính cũng xóa tên em?”

Hoàng Kỳ Thịnh: “Vậy em thấy chuyện này cũng không có gì?”

Thương Ngạn giương mắt.

“Nếu thầy lo về những người khác, vậy dù có xóa tên em, sau này em cũng sẽ qua đây như bình thường — coi như ngài tìm cỗ vấn miễn phí đi.”

Cho dù Hoàng Kỳ Thịnh có là người hiền lành nhất thì lúc này cũng phải nổi giận, “Vậy còn em! Em làm sao bây giờ? Tương lai của em tốt đẹp như thế — bị hủy bỏ bởi một chuyện như thế, em cũng cam tâm!?”

Thương Ngạn duỗi tay, đề cô gái đang muốn đứng dậy lại.

Đồng thời, anh khom người, nửa chống vào lưng ghế đằng sau cô gái, tươi cười trên mặt không chút để ý, mang theo một sự khó thu ần.

“Thầy Hoàng, tương lai của em chỉ nằm trong tay một mình em, không có chuyện gì có thể hủy hoại nó.”

Anh cười khẽ, giọng nói đẽ thấp, có lẽ cũng đang hứa hẹn với cô gái trên ghế.

— —

“Tháng 7 năm sau, chờ đến lễ thành nhân mười tám tuổi của nhóc con nhà em, em sẽ mang danh hiệu Trạng Nguyên khoa học tự nhiên về cho em ấy.”

“.....”

Tưởng tượng đến kết quả khiến toàn trường chú ý của kì thi giữa kì trước đây không lâu của Thương Ngạn, Hoàng Kỳ Thịnh cứng họng.

Ngay cả bên cạnh, ánh mắt của Loan Văn Trạch và Ngô Hoàng Bác cũng từ lo lắng và tiếc nuối chuyển sang sáng khoái khi diệt trừ kẻ địch.

Chỉ có Tô Mạc Mạc trầm mặc vài giây, thấp giọng.

“Trạng Nguyên Khoa học tự nhiên?”

“Ừ.” Thương Ngạn cười rũ mắt.

Tô Mạc Mạc: “Bằng kết quả thiếu một điểm mới đạt chuẩn môn văn của anh sao?”

Thương Ngạn: “.....”

Tô Mạc Mạc chủ động đứng lên, xách ba lô, gương mặt điềm lệ không có cảm xúc.

“Thầy Hoàng, nếu không còn chuyện gì nữa, em mang Thương Ngạn đi phụ đạo môn văn đây ạ.”

Lần đầu tiên Hoàng Kỳ Thịnh thấy dáng vẻ này của cô, nhất thời đứng hình đờ đẫn, gật đầu theo bản năng: “À, được..... Các em đi phụ đạo đi.”

“Tạm biệt thầy.”

Tô Mạc Mạc lễ phép khom người với ông.

Sau đó, cô banh mặt quay đầu, giơ tay lên, nắm chặt góc áo sau lưng của nam sinh rồi dắt người đi vào gian trong.

Không để thầy trò ba người bên ngoài kịp hoàn hồn.

Một tiếng “cách” vang lên, cửa phòng trong đóng lại, tiếp theo là một tiếng “cốp” — — lần này là khóa lại.

Ba thầy trò trợn mắt há mồm.

Sau một lúc lâu, Hoàng Kỳ Thịnh hồi thần, lộn xộn hỏi Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch: “Hình thức ở chung của hai thầy trò chúng nó vẫn luôn như này à?”

“.....”

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch bất đắc dĩ liếc nhau.

Nhân lúc Hoàng Kỳ Thịnh không chú ý, Ngô Hoàng Bác nhỏ giọng nói thầm cùng Loan Văn Trạch.

“Hình thức ở chung quyết định địa vị trong gia đình, tôi thấy cha Ngạn đã làm mưa làm gió ở Tam trung lâu như thế, cuối cùng cũng bị Tiểu Tô ăn sạch.”

“.....”

Lúc này, bên trong cánh cửa.

Tô Mạc Mạc kéo Thương Ngạn ngồi xuống ghế trước bàn, lấy hết toàn bộ vở ghi chép và tài liệu phụ đạo liên quan đến môn văn ra.

Vừa thấy là biết đã sớm có chuẩn bị — — một chõng thật dày khiến người nhìn quáng mắt được đặt xuống trước Thương Ngạn.

Tô Mạc Mạc giải thích với anh, “Đây là vở chép bài lớp mười em mượn từ học bá Liêu, ghi chú trong sách, các bài văn hay.....”

Còn chưa nói được một nửa, điện thoại đặt trong ba lô của cô rung lên.

Tô Mạc Mạc dừng nói, hơi nhú mày.

Cô lấy điện thoại ra, thấy người gọi chỉ hiển thị một chữ: “Z”.

“.....”

Tô Mạc Mạc nhớ đến gì đó, sắc mặt hơi trắng.

“Điện thoại của ai vậy, sao không nhận?”

Thương Ngạn nhìn tên người gọi thần bí đó, híp mắt lại.

Tô Mạc Mạc do dự, đang định đứng dậy.

Phản ứng này động chạm đến thần kinh mẫn cảm của “dục vọng chiếm hữu” của Thương Ngạn, anh duỗi tay ngăn người lại, bao vây cô giữa ghế xoay, bàn học và người mình, tạo thành một hình tam giác — —

“Anh cũng muốn nghe.”

Tô Mạc Mạc trăn mặc vài giây, đành chậm chạp bắt máy.

“Mạc Mạc?”

Đối diện vang lên một giọng nữ quen thuộc.

Thương Ngạn khựng lại.

— —

Không phải ai khác, đúng là mẹ của Tô Mạc Mạc, Giang Như Thi.

“.....”

Anh không tự nhiên ho nhẹ một tiếng, lui lại.

Tô Mạc Mạc cúi mắt, giọng nói bình tĩnh, “..... Là con.”

Giang Như Thi: “Mẹ thấy bây giờ con đã tan học nên mới gọi qua — — có làm phiền con không?”

“Không có.”

、

“Ừ, vậy thì tốt.” Giang Như Thi trần mặc hai giây, cẩn thận hỏi:
“Chuyện giải phẫu lần trước mẹ nói với con, con đã suy nghĩ thế nào rồi?”

“.....”

Tô Mạc Mạc theo bản năng cầm chặt điện thoại, đồng thời bất an giương mắt nhìn qua đối diện.

Thương Ngạn ngồi trước bàn, nửa rũ mi mắt, gương mặt lạnh lẽo, cặp mắt đen như mực đang nhìn quyền vở trước mặt, thoát nhìn không cảm xúc không có dao động .....

Tô Mạc Mạc thoáng yên tâm.

Đầu ngón tay cô siết chặt chậm rãi thả lỏng, đến khi Giang Như Thi bên kia hỏi lại, cô mới hàm hồ trả lời: “Con còn đang nghĩ.....”

“Mạc Mạc.”

Ngữ khí Giang Như Thi có chút nôn nóng, nhưng bị bà kiềm chế, rất nhanh đã bình phục.

Bà thấp giọng khuyên bảo, “Mẹ biết rất khó để quyết định chuyện này, nhưng thời kì tốt nhất để giải phẫu có hạn, qua khoảng thời gian này, xác suất giải phẫu thành công sẽ giảm, tính nguy hiểm cũng sẽ tăng lên.”

Giang Như Thi thả chậm tốc độ, “Hơn nữa, mẹ đã đặt cho con hoàn cảnh và điểu kiện tốt nhất để an dưỡng chuẩn bị, chuyên gia nước ngoài rất khó hẹn, nếu con đã quyết định xong, vậy mẹ sẽ sắp xếp trước ở nước ngoài, bảo đảm không làm trễ thời kì tốt nhất để giải phẫu.”

“Con biết rồi.” Tô Mạc Mạc thấp giọng.

Giang Như Thi khẽ thở dài một hơi.

“Bất kể quyết định của con là gì, ít nhất mẹ hi vọng con sẽ không vì sự chần chừ và do dự của mình bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, được không?”

“.....”

Cô gái chậm rãi buông mắt, qua một lúc lâu sau, cô mới nhẹ nhàng đáp.

“Tối mai, con sẽ nói quyết định cho người.”

Nói xong, Tô Mạc Mạc không muốn nhiều lời, cô nói nhỏ hai chữ “tạm biệt” rồi cúp máy.

Cô đặt điện thoại xuống mặt bàn.

“Chuyện gì vậy?”

Bên cạnh cô, Thương Ngạn dờ mắt từ quyển vở, ngẩng đầu lên, ra vẻ tùy ý hỏi.

“..... Không có gì.” Tô Mạc Mạc thấp giọng, cũng rũ mắt.

Sau một lúc yên lặng, cô bỏ điện thoại ra, khôi phục lại dáng vẻ như trước. Tô Mạc Mạc đuổi c ãn lấy sách giáo khoa ngữ văn.

“Trước hết, em sẽ giảng lại cho anh thể thờ và các từ quan trọng mà thầy đã giảng hôm nay lại một lần.”

Cặp mắt Thương Ngạn lóe lên.

Con người đen nhánh ảm đạm hẳn đi.

Cuối cùng, anh vẫn không nói gì, cũng cúi mắt nhìn quyển sách giáo khoa.

“Được.”

.....

Cả một đêm tự học kết thúc, Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc cùng rời khỏi trường.

Ngồi trên xe riêng màu đen, tài xế đã quen với việc chạy đến khu biệt thự của Văn gia trước.

Thương Ngạn đưa Tô Mạc Mạc xuống xe.

Đến ngoài cửa biệt thự, cô lấy bình giữ ấm không trong ba lô ra, đưa cho Thương Ngạn.

“..... Đã uống xong rồi.”

Giọng cô rầu rĩ.

Thương Ngạn duỗi tay nhận lấy, khước miệng khẽ cong.

“Ngoan.”

Nhưng cái bình lại dừng lại giữa tay hai người.

Cảm nhận được lực cản ở đó, Thương Ngạn hơi giật mình, ngược mắt nhìn Tô Mạc Mạc.

— —

Cô cúi đầu

Ánh đèn đường mềm mại dừng trên ngọn tóc và làn da trắng như sứ của cô.

Anh nghe cô thấp giọng mở miệng.

“Thương Ngạn.”

“..... Nếu em không còn nữa, vậy anh có đem sữa cho người khác nữa không?”

Chương 72: "Chào Ngạn ca!"

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dưới ánh đèn đường, nam sinh rũ mắt nhìn cô gái, duỗi tay nhận lấy bình giữ ấm màu xám nhạt. Trên gương mặt nghiêng tuấn mỹ, lông mi cong dài mang theo sắc cười khiến người khác đắm chìm.

Nhưng sau câu nói kia của cô gái, ý cười đó liền bị ngưng kết thành tấm băng mỏng trong đôi mắt đen kịt.

Sắc mặt anh lạnh xuống.

“Cái gì?”

“..... Không có gì.”

Tô Mạc Mạc có chút hối hận, cô đã nhìn cả đêm, không biết tại sao đến thời điểm cuối cùng lại không quản được miệng mình, không kiềm được nói ra.

Có lẽ là quá muốn cả đời được giữ..... “bình giữ ấm” này.

Nhưng mà không thể ích kỉ như thế.

Giọng nói dưới đáy lòng cô vang lên.

Trong khi mà còn không thể tự bảo đảm được chuyện gì, mà còn muốn hứa hẹn với anh ấy.

Vậy thì quá đê tiện..... Tô Mạc Mạc.

Cô gái chậm rãi buông năm ngón tay giữ chặt bình giữ ấm ra, lòng bàn tay từ trắng bệch dần dần có lại huyết sắc.

Nhưng khi đầu ngón tay sắp sửa thả ra, cổ tay cô bỗng nhiên bị nắm lấy.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, giương mắt.

— —

Một tay Thương Ngạn cầm bình giữ ấm, tay còn lại giữ chặt cổ tay cô gái.

Lông mi tinh mịn rũ xuống, gương mặt anh tuấn không có biểu cảm, đường cong ở cằm căng chặt — — mỗi đoạn đều lộ ra áp suất thấp.

Anh nhét cái bình trong tay vào ba lô.

Sau đó mới nâng mắt, cặp mắt híp lại.

“Em vừa nói gì? Ai không còn nữa?”

“.....”

Tô Mạc Mạc mím môi, cúi đầu không nói lời nào.

Thương Ngạn tức giận đến quay mặt đi, hừ một tiếng, hít sâu hai lần, mới nén được cơn giận đang thiêu đốt dạ dày đến phát đau.

Sau đó, anh nghiêng về, khom người chống đầu gối để ngang tầm mắt với cô gái.

“Có phải em muốn làm sư phụ tức chết để theo học thầy khác không?”

Nam sinh đang cười, nhưng ý cười trên mặt cực nhạt, đáy mắt càng thêm trống rỗng.

— —

Anh cố gắng nhẫn nhịn, không muốn để lộ những cảm xúc táo bạo bất an ẩn nhẫn cả đêm ra trước mặt cô.

Cho dù những cảm xúc đó đang chuẩn bị nổ tung trong lòng anh.

Trong cặp mắt đen nhánh là ngọn lửa rực cháy.

Tô Mạc Mạc cúi đầu, một lúc lâu sau mới nói nhỏ.

“Thật xin lỗi, em — —”

“Anh sẽ.”

Thương Ngạn đột ngột ngắt lời cô.

Tô Mạc Mạc sững sốt, ngẩng đầu.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Anh nói anh sẽ.”

Anh siết chặt tay, nắm chặt cổ tay cô, dường như đang sợ hãi, sợ rằng nếu không cẩn thận thả ra, anh sẽ không thể kéo lại được.

“Nếu em dám — —” anh hít sâu một hơi, “Sau này anh sẽ mang sữa cho nữ sinh khác, sẽ giảng bài cho nữ sinh khác, sẽ chắn lò nướng thay nữ sinh khác, sẽ bảo vệ cô ấy trước mặt mọi người, sẽ hôn lên chân cô ấy, cũng sẽ nổi điên liêu mạng vì cô ấy.....”

Anh đột nhiên im bật, trong mắt ảm ảm đỏ lên.

“Vậy nên, Tô Mạc Mạc, em dám xảy ra chuyện thử xem.”

“.....”

Trong lúc anh nói, đôi mắt cô gái dần mở to.

Cuối cùng, mang theo sự ảm ướt ảm ức dưới đáy mắt, cô nắm chặt đầu ngón tay, ánh sáng trong cặp mắt đen láy tắt dần.

“Vậy anh có thể..... Đừng để cô ấy cắn anh.” Cô nghiêng mắt, duỗi tay ấn lên xương quai xanh của anh, giọng nói ảm ức nghèn nghẹn, “Đừng để cô ấy cắn lên đây..... Chỉ giữ lại nơi này được không.....”

Thấy Tô Mạc Mạc quả thật đang nghiêm túc thảo luận với mình, lần đầu tiên Thương Ngạn có cảm giác giận đến sắp ngất xỉu.

Anh kiên nén cơn giận, giọng nói thốt ra cực kì khàn — —

“Em xuất hiện là để khắc anh phải không, Tô Mạc Mạc.”

“.....”

Cô gái khó hiểu ngược mắt nhìn anh, đờng tử đen nhánh trong trẻo tràn đầy ánh nước và nỗi ấm ức.

Thương Ngạn bị ánh mắt như thế của cô nhìn chăm chăm, gắng gượng một lát đã chịu không nổi, anh nghe thấy mình bất đắc dĩ chặm rãi than một hơi.

Anh duỗi tay ôm người vào lòng.

“Tô Mạc Mạc, em như vậy là không công bằng với anh. Em không thể không cho anh tham dự chuyện của em, rồi lại lấy kết quả chưa xác định ra để trừng phạt anh.”

Tô Mạc Mạc chớp mắt.

“Anh nghe thấy?”

“Anh không điếc.” Dường như Thương Ngạn đang vui đùa, nhưng lúc này anh cũng thật sự không cười nổi, anh thỏa hiệp rồi từ bỏ, “Tại sao lại là ngày mai mới quyết định?”

“.....”

Tô Mạc Mạc yên lặng vài giây, “Em muốn gặp một người.”

“Ai?”

Tô Mạc Mạc: “Một người rất quan trọng với em.”

Nói xong, Tô Mạc Mạc ngẩng đầu, cô đang được nam sinh ôm vào lòng, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ đó, không nhìn thấy biểu cảm và phản ứng của anh.

Thế cũng tốt.

Tô Mạc Mạc nhắm chặt mắt, nói ra hết những lời dưới đáy lòng ra.

— —

“Là người quan trọng nhất với em trước khi gặp được sư phụ.”

“.....”

Cặp mắt Thương Ngạn nhúc nhích.

Qua hai giây, cảm xúc bên trong chậm rãi lắng xuống.

Thêm hai ba giây nữa, anh mới chậm rãi mở miệng.

“Vậy bây giờ thì sao?”

“?”

“Hiện tại ai là người quan trọng nhất với em?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ghen lời, những sự khổ sở cũng vơi bớt đi ít nhiều.

Cô đã nói rõ ràng như thế.....

Có lẽ đoán được suy nghĩ trong lòng của cô, Thương Ngạn rũ mắt, sắc mặt lãnh đạm, cặp mắt lại thâm trầm.

“Em biết là anh không giỏi ngữ văn.”

“.....”

“.....”

Hai người im lặng giằng co như vậy một lúc lâu, cuối cùng anh mới nghe thấy cô chậm rãi mở miệng.

“Anh.”

“.....”

Thương Ngạn cảm nhận được khoe miệng mình đang không nhin được cong lên.

Cũng thật trẻ con.

Giống một đứa bé đòi ăn kẹo.

Anh cười nhạo chính mình dưới đáy lòng, nhưng cũng không nén được cảm xúc này.

“Vậy ngày mai, người quan trọng nhất của em, muốn cùng em đi gặp..... Người đã từng quan trọng nhất với em.” Đáy mắt Thương Ngạn xẹt qua tia sắc bén, nhưng rất nhanh bị che giấu — —

“Được không?”

Lần này Tô Mạc Mạc tr ần mặc lâu khác thường.

Cuối cùng, dưới màn đêm, bóng người dưới ngọn cây bị tiếng gió nhẹ kích thích:

“Được.”

Trông theo Tô Mạc Mạc đi vào biệt thự Văn gia, Thương Ngạn đứng đó trong chốc lát, anh một tay cầm túi quần, ngửa đầu nhìn lâu hai trong biệt thự.

Đến khi căn phòng anh từng vào một lần, bức màn bên trong được kéo ra, ánh sáng nhu hòa hiện lên, cặp mắt xinh đẹp của nam sinh mới chậm rãi

dịu dàng hẳn đi.

Thương Ngạn đứng trong bóng đêm thật lâu mới thong thả dẫm dẫm cẳng chân đã tê cứng, xoay người đi đến ô tô đang đậu đằng sau.

Lên xe, máy sưởi sưởi ấm từng lỗ chân lông.

Ngay cả trái tim lạnh giá cả đêm cũng chậm rãi mềm xuống, dưới một từ “anh” của cô gái, nó trở nên dịu dàng say đắm.

“Tiểu thiếu gia, đưa ngài về nhà?”

“Ừ.”

Tài xế khởi động xe, ô tô tiến vào màn đêm vô biên dưới ánh đèn đường tĩnh mịch.

Trong xe yên lặng một lúc lâu.

Người ngồi đằng sau đang nhắm mắt. Ven đường bên ngoài cửa sổ, bóng đêm rục rỡ lung linh nhưng dễ khiến người ta hoảng hốt.

Khi tài xế cho rằng nam sinh ngồi ở ghế sau đã ngủ, ông đột nhiên nghe thấy người nọ mở miệng.

— —

“Có một vấn đề, tôi không có kinh nghiệm, hỏi ông một chút.”

“Tiểu thiếu gia, ngài nói đi.”

Tài xế có điểm sợ hãi, ngồi nghiêm chỉnh hẳn lên.

“.....”

Nam sinh ngồi sau chậm rãi mở mắt.

“Nếu hôm sau muốn đi gặp tình địch, vậy trước ngày đó tôi phải chuẩn bị những gì?”¹

Tài xế: “.....”

Tài xế: “????”

*

Cùng một vấn đề, Thương Ngạn làm phiên tài xế, dì Trầ trong biệt thự, Bạc Ngật đang nửa mộng nửa tỉnh, còn có Thương Nhàn đang đi công tác nước ngoài.....

Nhưng cuối cùng cũng không có được đáp án hữu dụng từ người nào. Ngược lại còn phải ăn trọn các hình thức biểu đạt sự ghét bỏ khác nhau.

Sáng hôm sau, Tô Mạc Mạc khỏi biệt thự Văn gia. Vừa thấy Thương Ngạn, cô có chút kinh ngạc: “Tối qua anh ngủ không ngon à?”

“.....”

Dưới lông mi của nam sinh, trên làn da trắng trẻo là hai quầng thâm còn sâu hơn hôm qua, dáng vẻ thoát nhìn như có thể đứng ngủ.

Nhưng dù là vậy, gương mặt anh tuấn cũng không bị ảnh hưởng, ngược lại còn lộ ra vẻ đẹp uể oải.

Môi mỏng của Thương Ngạn giật giật, “Ừ.” Giọng hơi khàn, “Tự hỏi một vấn đề triết học.”

Tài xế đứng bên cạnh: “.....”

Thiếu chút nữa ông đã tin.

Tài xế cũng chỉ dám chửi thầm một chút, vẻ mặt vẫn cung kính kéo cửa xe ra cho hai người.

Ngồi vào ghế sau, Tô Mạc Mạc cảm ơn tài xế, báo địa chỉ của “Viện đi đầu dưỡng tình thương” ở thành phố C.

Thương Ngạn bên cạnh ngẩn ra.

— —

Viện đi đầu dưỡng?

Nghe thấy vị tình địch tiền nhiệm này có thể còn cùng chung hoạn nạn với nhóc con nhà anh, tình cảm thanh mai trúc mã.

Thương Ngạn càng thêm cảnh giác.

Hiển nhiên sáng sớm Tô Mạc Mạc đã thông báo với người của viện đi đầu dưỡng, ô tô chở hai người đi vào thẳng một đường.

Nghe nói viện đi đầu dưỡng này là tư nhân đầu tư, chiếm diện tích rất rộng ở vùng ngoại thành thành phố C, dùng tường bao quanh thành một khu riêng biệt.

Sau khi tiến vào từ cửa chính, ô tô đi trên con đường xi măng phẳng tề nhưng không có cây cối nào, chạy vào tòa nhà chính của viện đi đầu dưỡng.

Xe dừng ở bãi đậu xe chuyên dụng, Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn cùng nhau xuống xe.

Cô gái cực kì quen thuộc với nơi này.

Xuyên qua bãi đậu xe, đi trên những con đường lòng vòng đầy sỏi đá, cô có vẻ rất thành thạo, hết như đang đi ở vườn hoa sau nhà mình vậy.

“Từ khi em có khả năng tự ý thực thì đã sống ở đây.”

Cô gái đi đằng trước đột nhiên lên tiếng.

Giọng cô mềm nhẹ, không quay đầu lại, nhưng Thương Ngạn lại cảm thấy mình đã tưởng tượng được biểu cảm của cô.

Tô Mạc Mạc lại trậ̀n mặ̣c thậ̣t lậ̀u.

Không biệ́t nhớ đệ́n bao nhiệ̀u chuyệ̣n, cuộ́i cụ̀ng cô chỉ nộ́i mộ̣t cậy.

“..... Hoàn cậ̉nh ở đậ̀y rậ́t tốt.”

Thượng Ngạ̣n khự̣ng lậ̣i.

Mộ̣t lát sạu, anh hợi trậ̀n mặ́t. Anh không muộ́n suy nghị sậ̀u xa, tạ̣i sạo cô chỉ nộ́i hoậ̀n cậ̉nh mà trặ́nh nhặ́c đệ́n chuyệ̣n khác..... Rõ rặ̀ng đậ̀ sinh sộ́ng ở đậ̀y nhiệ̀u nặm nhự thế, hặ́n phạ̉i nện có nhiệ̀u ký ự́c hợn.

Nhựng Thượng Ngạ̣n nhớ đệ́n cô gạ́i nhỏ khi vự̀a đệ́n Tam trung kia, trậ̀n mặ̣c ít nộ́i, lặ̣ng lặ̣ đệ́n quái dị.

Lộ̀ng ngực anh đậ̀u độ́n.

Bặ́t đậ̀u từ tộ̀i qua, nộ̉i đậ̀u này đậ̀ làm anh chệ́t lặ̣ng, chỉ có thể đự̣a vạ̀o vậ̣i chuyệ̣n không đậ̀ng hoậ̀n đệ̉ dợ̀i đi lự̣c chụ́ ý.

Thượng Ngạ̣n không tiệ́ng độṇg than dượ́i đậ̀y lộ̀ng.

Anh tiệ́n lện mộ̣t bự́c, đi bện cặ́nh cô gạ́i, tặ̣ nhiệ̀n dặ́t tay cô.

Tô Mạc Mạc ngặ́n ra, ngặ́ng đậ̀u nhìn anh: “?”

“Nặ́m đi.” Thượng Ngạ̣n khí địṇh thậ̀n nhàn*, “Anh sợ̣ lặ̣c đượ̀ng.”

*(Khí địṇh thậ̀n nhàn: Trặ́n địṇh, nhàn nhậ̀)

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cuộ́i cụ̀ng hai ngượ̀i đi vạ̀o mộ̣t khu nhà mạ̀u xặ́m đậ̣m.

Tô Mạc Mạc quen cậ̀ quen nẹ̉o đi lện lậ̀u ba, sạu độ́ ngừng bện ngoạ̀i mộ̣t cặ́n phộ̀ng.

Cô dự̀ng mộ̣t chụ́t, hít nhẹ mộ̣t hợi.

Vừa định nâng tay gõ cửa, cô mới phát hiện tay trái mình còn bị ai đó “sợ lạc đường” nắm chặt.

Mặt Tô Mạc Mạc đỏ lên, vội vàng tránh ra.

Hơi giống như đang chạy trốn, cô gõ cửa đi vào.

Thương Ngạn đột nhiên bị “vứt bỏ”: “.....”

Anh rũ mắt, không biểu cảm nhìn chăm bàn tay bị ném ra của mình. Vài giây sau, nam sinh nheo mắt.

Thương Ngạn mang theo tâm trạng cực kỳ vi diệu về ánh mắt bất thiện, đi vào văn phòng trước mặt này.

Anh vừa ngược mắt, tự động nhìn thấy người duy nhất bên trong.

Đứng hình.

Một cụ bà gương mặt hiền từ.

Mái tóc hoa râm, trong căn phòng ấm áp, bà mặc áo len màu đỏ, trong ngực còn có một cuộn len, trên bàn cũng đặt một cái mắt kính có dây xích.

Hình như cụ bà đang xem tư liệu trong tay, lúc này nghe thấy tiếng động, chậm rãi giương mắt, đồng thời, bà đeo kính viễn thị lên, nhìn chăm chú về hướng hai người.

Vừa thấy Tô Mạc Mạc đứng trước, cụ bà lập tức tươi cười.

“Mạc Mạc.”

“.....”

Cô sống người, ngay góc hai giây tại chỗ mới hồi thần, giọng nói nghẹn ngào chạy qua, ôm lấy cụ bà đang đứng dậy nghênh đón.

“Mẹ viện trưởng.....”

Nhìn vị “tình địch” trước mặt này, tâm trạng Thương Ngạn cực kì khó diễn tả.³

Nhận ra đây không phải trường hợp mình nên quấy rầy, Thương Ngạn thu lại hết toàn bộ những thần thái và cảm xúc trước khi vào cửa.

Khi cụ bà nhìn qua, anh hơi khom người.

“Chào ngài, con đến đây cùng Mạc Mạc.”

Có lẽ viện trưởng khá bất ngờ, bà nhìn Thương Ngạn chăm chú và cẩn thận, không vội lên tiếng.

Thương Ngạn nhìn qua cô gái đang ngượng ngùng.

“Anh ra ngoài chờ em, khi nào cần thì gọi anh vào.”

“..... Ừm.”

Cô đỏ mặt gật đầu.

Thương Ngạn cúi người chào bà, lúc này mới quay người lui ra ngoài.

Chờ cửa phòng khép lại, cụ bà kéo tay cô gái, dắt cô đến cạnh sofa mềm mại.

“Nào, Mạc Mạc, nói với mẹ nào, khoảng thời gian này ở trường con như thế nào rồi.....”

Ôn chuyện là một việc vụn vặt kéo dài.

Nhưng đôi khi cũng là một sự hưởng thụ.

Nghe cô gái vui vẻ kể lại những chuyện ở trường, ánh mắt cụ bà nhìn cô càng thêm trìu mến và thương tiếc.

Càng nghe đến đoạn sau, trên mặt mẹ viện trưởng càng thêm vui vẻ.

Chờ khi Tô Mạc Mạc dừng lại, lơ đãng đối diện với ánh nhìn hiên hoà của viện trưởng với mình, gương mặt cô nóng lên khó hiểu.

“Mẹ viện trưởng..... Sao ngài nhìn con như thế làm gì?”

“Mẹ chỉ vui mừng.” Cụ bà vỗ nhẹ tay cô, cúi đầu, như cười như than, “Mẹ rất vui mừng, cuối cùng Mạc Mạc bé bỏng của mẹ đã có thể mở lòng. Quyết định đồng ý để con đi học trước kia của mẹ quả thật không sai lầm. Thấy bây giờ con cười vui vẻ như vậy, mẹ rất vui vẻ.”

“Mẹ viện trưởng.....”

Vành mắt cô gái đỏ lên.

“Hôm nay là ngày vui, không thể rơi nước mắt.” Cụ bà hiên lành cười, “Để mẹ đoán xem, Thương Ngạn mà Mạc Mạc bé bỏng của ta vẫn nhắc tới nhắc lui có phải là nam sinh đưa con tới đây, đang đứng ngoài cửa phải không?”

Tô Mạc Mạc xấu hổ, đành khẽ gật đầu.

Viện trưởng cười.

“Cậu ấy đối xử với Mạc Mạc của chúng ta rất tốt, đúng không?”

Tô Mạc Mạc không muốn để viện trưởng lo lắng vì mình, cũng có phần là vì Thương Ngạn nên không nói chuyện xảy ra ở giải LanF.

Lúc này nghe viện trưởng hỏi vậy, cô gật đầu thật mạnh.

“Mẹ viện trưởng,” ánh mắt cô gái nghiêm túc, “Trên thế giới này, sẽ không bao giờ có ai đối xử tốt với con như anh ấy.”

Viện trưởng khẽ lắc đầu, “Mạc Mạc của chúng ta là cô gái xinh đẹp đáng yêu như thế, tại sao lại không?”

Tô Mạc Mạc buồn bã.

Qua vài giây, cô lắc đầu.

“Cho dù có..... Cũng không giống nhau.”

“.....”

Viện trưởng nhìn cô gái, trầm mặc vài giây, bà thở dài.

“Cho nên, lần này Mạc Mạc vì cậu ấy nên mới đến tìm mẹ, đúng không?”

Tô Mạc Mạc khựng lại, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Mẹ nhớ rằng con đã nói, không muốn làm giải phẫu. Bây giờ..... Có phải con đổi ý rồi không?”

“.....”

Cô gái cúi đầu.

Viện trưởng cũng không nói gì.

Căn phòng buổi sáng yên tĩnh, ánh mặt trời chiếu vào từ ngoài cửa sổ, yên tĩnh và ấm áp.

Giọng cô tiếp tục vang lên.

Mang theo sự run rẩy.

“Căn bệnh này đã đi theo con từ khi bắt đầu, con cho rằng mình đã không sợ hãi.”

“Nhưng mà mẹ ơi, hình như con sai rồi.....”

“Nếu con không có gì hết ngay từ đầu, thế thì con sẽ không sợ..... Nhưng anh ấy đã cho con, anh ấy dạy con rất nhiều cảm xúc, con dần dần trở nên tham lam mỗi quan hệ này..... Con không muốn biến độ ấm đã

chạm đến được trở nên lạnh lẽo, con cũng không muốn buông tay người con đã ôm lấy, con muốn cùng anh ấy mãi mãi, mãi mãi..... Ở bên nhau.”

Cô gái lặn lại rất nhiều, giọt nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, rơi xuống mặt đất, tan vỡ thành những giọt nhỏ hơn.

Mắt của viện trưởng cũng đỏ lên, bà lấy khăn giấy trên bàn đưa cho cô gái, đau lòng an ủi: “Mạc Mạc ngoan, đừng khóc, cũng đừng khóc vì bệnh của mình..... Con nhớ lời mẹ đã dặn không, cần không chế cảm xúc, được không?”

“Con biết, nhưng con không làm được.”

Cô gái nghẹn ngào lắc đầu.

“Con biết tốt hơn hết là con nên tránh xa anh ấy một chút..... Anh ấy ưu tú như vậy, hoàn mỹ như vậy, nếu không có con xuất hiện, anh ấy sẽ càng sống vô tư hơn hiện tại, càng đẹp dễ xuất sắc..... Nhưng con không làm được, mẹ ơi, trước khi quen biết anh ấy, con không biết rằng mình lại ích kỉ như vậy..... Con không muốn chết, con muốn được cùng anh ấy ở bên nhau, con chỉ cần một mình anh ấy — — những thứ khác, con sẽ từ bỏ hết.....”

Tô Mạc Mạc khóc đến khàn giọng, đến những lời cuối cùng, dường như cô đang làm trao đổi với vận mệnh.

— —

Cô lấy tất cả những thứ mình có được và đã từng rất muốn có, tất cả mọi thứ.

Hiện tại cô muốn từ bỏ hết tất cả.

Cô chỉ cần người đó, chỉ cần người đó là đủ rồi.

.....

Khi mẹ viện trưởng đưa Tô Mạc Mạc ra khỏi phòng, Thương Ngạn đang dựa vào bức tường ở hành lang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mấy ngày gần đây, anh thật sự rất mệt mỏi, vì chuyện tố tụng và phán quyết nên mấy ngày liền không nghỉ ngơi tốt, cuộc gọi tối qua của Giang Như Thi càng làm anh mất ngủ hơn nửa đêm.

Lúc này mới mệt bao vây anh, trước mắt cho anh một bức tường và ánh mặt trời, anh có thể ngủ sâu hơn ai hết.

Khi mẹ viện trưởng và Tô Mạc Mạc ra tới, nam sinh đang dựa vào góc tường ngủ thiếp đi, mấy cô bé đang đứng cạnh cửa chụm đầu vào nhau, hưng phấn nhỏ giọng thảo luận gì đó.

“Mẹ viện trưởng.”

Mấy cô bé thấy viện trưởng ra ngoài, vừa vui vẻ vừa cẩn thận chạy tới

— —
“Anh trai đó là ai vậy? Anh ấy thật đẹp!”

Viện trưởng ứng phó xong mấy đứa trẻ, cười nói với Tô Mạc Mạc: “Nghe chưa? Mạc Mạc của chúng ta phải nhanh chân lên mới có thể ứng phó được nhiều đứa trẻ muốn giành lấy sự phụ của con đấy.”

“Dạ.”

Lúc này, cảm xúc của Tô Mạc Mạc đã khôi phục, cô nghe vậy thì cười rộ lên, nghe lời đáp.

Viện trưởng: “Cơ mà, đứng mà cũng ngủ được ư, thế thì phải mệt mỏi đến mức nào chứ? Cậu ấy đối xử tốt với con thì con cũng không thể bắt nạt người ta đấy, Mạc Mạc.”

“Không phải con muốn anh ấy đến, là tự anh ấy đòi đến.....”

Tô Mạc Mạc nhỏ giọng nói.

Người đang dựa vào góc tường lổ tai giật giật.

Có lẽ là nghe được giọng nói quen thuộc với mình, anh nhấc mí mắt lên, con người chưa rõ tiêu điểm rất nhanh đã đặt lên người cô gái.

Ý thức của anh không rõ, chỉ vô thức nhú mày.

“..... Có phải em đã khóc không?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngậy người.

Rõ ràng trước khi ra ngoài, cô đã soi gương, xác định chắc chắn không nhìn thấy mới đi ra ngoài.

Tô Mạc Mạc mờ mịt nhìn viện trưởng bên cạnh.

Mẹ viện trưởng đang cười, nhìn hai đứa trẻ trước mặt, đôi mắt cong thành vầng trăng non.

Bà nói khẽ với cô gái: “Đã quen rồi, có vài người vì quá quan tâm con, trên người cứ như đang giấu radar vậy, một sự thay đổi nhỏ trong cảm xúc của con cũng không qua được mắt người đó.”

“.....”

Gương mặt Tô Mạc Mạc hơi hồng lên.

Thương Ngạn đã khôi phục lý trí, cuối cùng mới nhớ ra vị mẹ viện trưởng cấp bậc boss này, sự quay cuồng khi nhóc con nhà mình đã khóc cũng tạm thời bị áp chế.

“Đi thôi, mẹ dẫn các con xuống lầu.”

“Cảm ơn mẹ viện trưởng.”

“Bé Mạc Mạc này, con còn học được khách sáo với mẹ sao?”

“.....”

Ba người xuống lầu, muốn đi đến bãi đậu xe thì phải đi ngang qua một quảng trường nhỏ.

Tiếng la hét của mấy cậu trai trẻ vang lên gần xa.

Tô Mạc Mạc hơi nhú mào.

“Đây là.....?”

Viện trưởng: “Gần đây trong viện mới có mấy đứa trẻ chuyển đến vì gãy xương, nói hoàn cảnh ở đây tốt nên đến đây tĩnh dưỡng..... Mẹ nghe phòng đăng ký chữa bệnh và chăm sóc nói, mấy nam sinh này là học sinh của hai trường Thất trung và Cửu trung, mấy cậu bé ngỗ nghịch hện nhau ra ngoài đánh nhau, có người trong đó mất kiểm soát nên đã tới nông nỗi gãy xương này đây.”

Tô Mạc Mạc kinh ngạc nghe, nhìn thoáng qua quảng trường nhỏ.

Thấy được mấy nam sinh trên người cột băng vài nơi, đang hi hi ha ha chạy qua hướng này.

Mẹ viện trưởng bên cạnh còn đang dặn dò.

“Mạc Mạc, sức khỏe con không tốt, nhất định phải tránh xa mấy thằng nhóc đánh nhau này nha.”

“.....”

Tô Mạc Mạc có chút chột dạ không tên, liếc trộm qua bên cạnh một cái.

Người bên cạnh lại không có vẻ chột dạ nào, dáng vẻ bình thản ung dung, thoạt nhìn không có cảm giác gì hết.

Nhưng động tác nhỏ này của cô bị viện trưởng phát hiện. Bà chần chờ nhìn Thương Ngạn: “Con là Thương Ngạn phải không, con cảm thấy tôi nói đúng không?”

Thương Ngạn ngoái đầu nhìn lại, lời lẽ chính đáng.

“Đương nhiên ạ, cần phải tránh xa bọn họ một chút.”

Viện trưởng rất thích mấy cậu con trai nhã nhặn này, vừa lòng gật đầu.

Cả ba quay người lại, vừa định đi tiếp thì đúng lúc gặp phải mấy nam sinh cột băng phải đang đi tới từ đằng trước.

Một cậu cần đầu bộ dạng cà lơ phất phơ, vừa lơ đãng liếc mắt qua, đột nhiên cả người dừng lại, gương mặt run lên.

“Má nó! Đây không phải là Thương — —”

Mấy người còn lại cũng nhìn qua, kinh ngạc bật thốt.

“Thương..... Thương Diêm La của Tam trung.”

Hai bên đối mặt với nhau.

Không khí yên lặng quái lạ vài giây.

Mấy nam sinh trên tay trên đầu cột băng vải đứng dưới nắng bỗng dựng gậy mình, cả đám đồng loạt thu hồi thần thái hip-hop và cùng cúi mắt, nhất trí lớn giọng gào to — —

“Chào Ngạn ca!”²

Viện trưởng: “?”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn mặt không cảm xúc.

“Các cậu nhận làm người.”

Chương 73: Tỏ tình

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thứ hai.

Bầu không khí trong lớp 11-1 nhiệt liệt khác thường. Tô Mạc Mạc vừa vào lớp đã nhận ra, trong lúc buong cặp sách còn không nhìn được quay đầu nhìn quanh cả lớp.

Đằng sau, Tề Văn Duyệt vẻ mặt hưng phấn nói gì đó với Liêu Lan Hinh.

Đương nhiên dáng vẻ của học bá Liêu vẫn lãnh đạm như thường, không biết nghe thấy gì, cô có chút trào phúng bĩu môi.

“Không có khả năng.”

“— — sao lại không có khả năng, mình thấy bọn họ nói rất có lý!”

Tề Văn Duyệt chú ý thấy Tô Mạc Mạc quay xuống, không khỏi xoay đầu, hưng phấn nói: “Mạc Mạc, cậu phân xử cho bọn mình đi, cậu thấy hai bọn mình ai là người đáng tin cậy?”

Tô Mạc Mạc không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Đáng tin cậy gì?”

Tề Văn Duyệt kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, “Cậu không nghe nói ư?”

“?”

“Từ đoạn đường từ cổng trường đến khu dạy học, mình không biết đã nghe thấy bao nhiêu người thảo luận — — không phải hôm sau là Tết Nguyên Đán à, mọi người đều đang nói có thể ngày mai sẽ được nghỉ hai ngày đấy!”

Liêu Lan Hình ở kế bên, không ngừng đầu bổ sung thêm một câu, “Mình nói cậu ấy đang nằm mơ mà cậu ấy không chịu tin.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt: “Mình không tin mình không nghe. Mạc Mạc cậu nói đi — — cậu có cảm thấy kì nghỉ hai ngày mà mình nói có phải rất có khả năng hay không?”

“.....”

Tề Văn Duyệt chờ cả buổi cũng không nghe ai đáp lại.

Cô nàng xoay đầu nhìn, phát hiện rằng cô gái ngồi trước hình như đang thất thần.

Không biết đang nghĩ ngợi chuyện gì.

“Mạc Mạc?” Tề Văn Duyệt tò mò vươn tay, quơ quơ trước mặt cô, “Cậu đang nghĩ gì mà xuất thần như vậy?”

“..... Hả.”

Tô Mạc Mạc hồi thần, hô nhỏ một tiếng, xin lỗi cười, “Không có gì. Mình chỉ quên mất chuyện Tết Nguyên Đán thôi.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt vô cùng đau đớn: “Làm một học sinh, một năm chỉ có mấy ngày nghỉ như thế, vậy mà cậu có thể quên được? Cậu thật không xứng chức.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Liêu Lan Hình bên cạnh lạnh lùng giội nước lã, “Cậu cho rằng ai cũng giống cậu sao, đi học là để chờ kì nghỉ tiếp theo à?”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Kết luận rất có đạo lý, cô nàng không thể phản bác được.

Hai người ngồi sau đang biện luận, Tô Mạc Mạc cười khổ quay lại.

Cô có chút thất thần liếc nhìn đồng hồ trên tường.

Nguyên Đán à.

Không biết anh ấy.....

Có lẽ là thần giao cách cảm, Tô Mạc Mạc vừa kết thúc suy nghĩ này, còn chưa kịp ngó xuống mặt bàn thì đã thoáng thấy bóng người đang đi vào lớp học.

Thon dài, lười nhác.

Cho dù bước chân của anh nhẹ đến mức không thể phát hiện, nhưng sau khi người đầu tiên trong lớp nhìn thấy anh, yên lặng đã lan tràn trong cả lớp.

Thành công trong việc khiến tiếng ồn cuối cùng biến mất.

— —

Rõ ràng là sau khi anh trở về từ tuấn trước, di chứng của những lời đồn không ngừng nghỉ kia vẫn còn lớn vồn.

Chẳng qua Thương Ngạn đã quen rồi.

Sự yên lặng đó không làm anh giảm tốc độ, anh lập tức trở về chỗ ngồi, toàn bộ hành trình cũng không thêm ngược mắt lên.

“Buổi sáng tốt lành, nhóc con.”

Anh ngồi xuống rồi tự nhiên chào cô một tiếng, đồng thời đưa bình giữ ấm qua đây.

“..... Cảm ơn sự phụ.”

Tô Mạc Mạc duỗi tay nhận lấy và ôm vào lòng.

Dường như thành bình còn giữ lại một ít độ ấm của ai đó vậy.

Cô buông mắt, trậ̀n mặ̣c hai giậy, lấy đủ can đảm rồi nói là lời đã ấp ủ từ sáng sớm.

“Sự phụ, em chuẩn bị..... Giải phẫu.”

“.....”

Hành động tháo ba lô của nam sinh chững lại.

Khoảng năm giây sau, động tác của anh mới khôi phục bình thường.

Từ góc độ của Tô Mạc Mạc nhìn lên qua, đường cao xương hàm của anh vẫn tuyệt mỹ không có tí vết như trước.

— —

Nếu không có bầu không khí trậ̀n mặ̣c khác lạ này thì Tô Mạc Mạc cũng gần như bị bên ngoài của anh che giấu, cảm thấy chuyện mình vừa nói không có ảnh hưởng gì đến anh.

Tô Mạc Mạc cẩn thận hô hấp.

Cô không dám nói lời nào, càng không dám truy vấn.

Đến tận một lúc sau, khi phòng học đã trở nên ậ̀n ạ̃ như cũ, cuối cùng Tô Mạc Mạc cũng nghe thấy chất giọng dễ nghe đó vang lên.

“Ra nước ngoài?”

“Ừm.” Cặp mắt Tô Mạc Mạc ảm đạm, nhưng vẫn gật đầu. “Bà ấy đã tìm cho em chuyện gia giải phẫu trong lĩnh vực này.”

“..... Đi bao lâu?”

Tô Mạc Mạc khựng lại.

Vài giây sau, cô thì thầm: “Không biết. Bởi vì đã hẹn trước thời gian chuẩn bị..... Sau khi giải phẫu có thể sẽ cần thời gian dưỡng bệnh và quan sát..... Nên thời gian cụ thể, không thể nói chính xác.”

Thương Ngạn cúi mắt, con người tối đen, tất cả các biểu cảm nông sâu đều bị trấn áp.

Hầu kết anh khẽ nhúc nhích.

“Khi nào đi?”

“Bà ấy hi vọng em sẽ đi sớm.”

“Sớm?”

“..... Ngày mai bà ấy sẽ đến thành phố C.”

“.....”

Không khí đóng băng.

Trần mặc làm nó không thể lưu thông.

Không biết qua bao lâu sau, Tô Mạc Mạc mới nghe thấy nam sinh bên cạnh khàn giọng nói.

“Ừ.”

“Nếu đã quyết định, vậy đi thôi.”

“.....”

Nghe rất bình tĩnh, ngữ khí cũng không có dao động.

Tô Mạc Mạc còn muốn nói thêm vài lời, nhưng lại bị anh nửa vờ chắn ở đó.

Cuối cùng, cô vẫn trậ̀n mặc nghiệng đậ̀u đi.

*

Giác mông̣ kì nghỉ hai ngày của Tề Văn Duyệt vẫn tan biến.

Lịch trình Tết Nguyên Đán đã được trường học sắp xếp rõ ràng — —

Tất cả vẫn bình thường.

Cùng lắm là trưa và tối hôm đó, các lớp tiến hành tiệc tối trong phạm vi nhỏ.

Không được nghỉ hai ngày khiến bọn học sinh thấy vọng, nhưng ít nhất có còn hơn không.

Cả ngày thứ hai và sáng thứ ba, cả lớp đậ̀u đang thảo luận nên chuẩn bị đậ̀u nượ́ng, trái cây và tiết mục gì đệ̉ giải trí.

Đến chi ậ̀u, tiết một và tiết hai, lòng dạ của đám học sinh đã không còn đặt trong bài học. Tiết thứ hai là tiếng Anh, giáo viên cũng nhận thấy bọn họ không còn đặt tâm trí vào bài giảng nên đã thẳng tay cho bọn họ tan học sớm, mặc cho cả đám làm ậ̀n ạ̃.

Trong lớp, dựa theo sự sắp xếp của lớp trưởng tạm thời, mọi người xếp bàn học thành hình chữ U quanh phòng học.

Những món ăn vặt và trái cây được mua từ quỹ lớp và “phí tài trợ” của chủ nhiệm được đặt lên bàn.

Các nữ sinh được phân công dán giấy màu và bong bóng lên tường, còn nam sinh phụ trách đem bàn học, sách vở và các đậ̀u nặng dư ra ngoài hành lang trước lớp.

Tô Mạc Mạc và Tề Văn Duyệt, Liêu Lan Hinh được phân cùng một tổ, phụ trách dán vách tường bên cạnh bọn họ — — cửa sổ.

Tô Mạc Mạc cẩn thận từng li từng tí giẫm lên ghế r ồi bàn học, từng bước một leo lên cửa sổ.

Bệ cửa sổ rất rộng, khoảng ba bốn mươi xăng ti mét, nhưng bên ngoài cửa sổ chính là khoảng cách mấy tầng lầu với mặt đất. Tuy cửa sổ đã đóng lại, nhưng thoạt nhìn vẫn rất đáng sợ.

Tề Văn Duyệt thấy dáng vẻ khẩn trương của Tô Mạc Mạc, dựa vào cửa sổ ôm bụng cười.

“Mạc Mạc, cậu còn có bệnh sợ độ cao ư? Cửa sổ đã đóng mà cậu còn sợ hãi?”

“.....” Tô Mạc Mạc xấu hổ đỏ mặt.

Tề Văn Duyệt: “Vậy cậu làm việc kia đi, để mình làm việc này cho.”

Tô Mạc Mạc lắc đầu, “Không sao đâu, mình không nhìn xuống là được.”

Tô Mạc Mạc nói xong, cô đứng lên bệ cửa sổ, đang định khom người lấy bóng bay bên cạnh thì thấy trong t ầm nhìn nhỏ hẹp, đột nhiên có một người đi đến.

Thương Ngạn cầm bong bóng đó, đưa cho Tô Mạc Mạc; sau đó anh chống tay một cái, ng ồi xuống bệ cửa sổ.

Dưới ánh mắt ngây người của cô gái, nam sinh khoanh tay, dựa thẳng vào cửa sổ thủy tinh.

— —

Cả người còn ló ra ngoài nhiều hơn cô gái.

Tô Mạc Mạc trắng mặt.

Cô vội vàng cúi người xuống, duỗi tay đẩy Thương Ngạn.

“Anh đừng ng ỡ ở đây.”

Thương Ngạn vô tâm cười.

“Anh giúp em giữ đ ò, em dán.”

Tô Mạc Mạc giật mình, Tê Văn Duyệt bên cạnh không nhìn được trêu gheo hai người: “Aiz, Ngạn ca, hoạt động của nữ sinh bọn tôi không cho nam sinh tham dự.”

“Không được.”

Thương Ngạn bộ dáng không đứng đắn, môi mỏng khẽ nhếch, cười như không cười.

“Không thấy nhóc con nhà tôi đang sợ hãi à. Bên cửa sổ này nhiều nguy hiểm, tôi phải ở cùng em ấy.”

Tô Mạc Mạc hoàn hồn, nhú cặp mày mảnh.

“Biết nguy hiểm mà anh còn ng ỡ như thế.”

Thương Ngạn không chút để ý “ừ” một tiếng, cúi đầu xếp lại giấy màu bên cạnh, giọng điệu lười biếng, không chút nghiêm túc.

“..... Lỡ như em ngã xuống, anh ng ỡ ra bên ngoài một chút mới có thể lót bên dưới giúp em.”

Anh nói không lớn.

Chỉ có vị trí khoảng một mét vuông này nghe thấy.

Vì thế, trong lớp học ồn ào, chỉ có một góc này, Tô Mạc Mạc và Tê Văn Duyệt cùng Liêu Lan Hinh bên cạnh đều sững sốt, nhìn qua Thương Ngạn theo bản năng.

Nam sinh không ngược mắt, thần thái uể oải, ánh mặt trời rọi vào từ sau lưng anh, khuôn mặt góc cạnh bị giấu trong bóng tối.

Không có biểu cảm, có chút nhạt nhẽo vô vị.

Trong lòng Tề Văn Duyệt không biết sao lại lạnh lẽo.

Cô nàng cười gượng, hi vọng thay đổi bầu không khí, “Ngạn ca, trò đùa này của cậu..... Tôi cũng không muốn đứng đây. Nhưng không ai lót cho tôi hết.”

“.....”

Thương Ngạn không đáp.

Ngón tay thon dài trắng nõn dừng lại trên tờ giấy màu. Một lát sau, anh ngửa đầu nhìn cô gái đứng cạnh cửa sổ.

Khóe miệng anh cong lên, cười như không cười.

— —

“Anh giống đang nói giỡn lắm sao, nhóc con?”

Tô Mạc Mạc cứng người.

Cặp con ngươi ngược lên nhìn cô, không tìm được bất kỳ ý cười nào. Chỉ có thâm trầm, âm u, một màu đen mà ánh sáng không thể chiếu vào, càng không thể xuyên thấu.

Đột nhiên trong lòng Tô Mạc Mạc hoảng loạn.

Không có lý do, đột ngột có cảm giác sợ hãi.

Cội ngu ồn của nỗi sợ này không phải trên người cô, mà bắt ngu ồn từ người trước mặt này.

Không đợi Tô Mạc Mạc hoàn hồn, cửa lớp đột nhiên bị gõ mạnh.

“Ngạn ca, có người tìm!”

“.....”

Bốn người trong góc đ ồng thời hoàn h ần.

Thương Ngạn hơi nhú m ảy, nghiêng người vọng qua.

— —

Ba nữ sinh đứng bên ngoài lớp, giữa đám nam sinh lớp 11-1 đang làm mặt quỷ, hình như trong tay c ầm theo gì đó, đỏ mặt bất an, có lẽ hai nữ sinh phía sau đến để c ỗ vũ, đang ghé vào tai nữ sinh ở giữa thủ thỉ gì đó.

Đến để làm gì, liếc mắt một cái là biết ngay.

Cũng vì mọi người đ ều hiểu rõ, nên phòng học lớp 11-1 vốn còn đang ầm ĩ bỗng dưng chậm rãi an tĩnh xuống.

Rất nhiều ánh nhìn náo nhiệt nhao nhao đời qua Thương Ngạn.

Giữa thời điểm vui chơi phóng túng, bọn họ không ngại có nhiều “chuyện bất ngờ nho nhỏ” để giải trí.

Nhưng Thương Ngạn không có hứng thú đó.

Anh lười biếng đảo mắt qua r ễ lập tức thu v ề Cặp chân dài bên cửa sổ đang đưa, đá đá xấp giấy màu.

“Chân gãy, không ra được.”

Ngữ điệu đ ều vẫn biếng nhác và tùy tiện như trước.

Bọn học sinh ngoài lớp thất vọng thờ dài. Nhưng làm bọn họ bất ngờ đó là, cô gái ngoài cửa thoát nhìn có vẻ rất ngượng ngùng đó lại hiếm khi gan lớn — —

Cô lấy đủ dũng khí ngẩng đ ầu.

“Thương Ngạn, tôi là Ngu Giai Hoài* khối 12. Tôi biết chắc chắn cậu không thích tôi, nhưng không sao hết, dù sao trước cuối kì này tôi phải về quê thi đại học, trước lúc đó, tôi có vài lời muốn nói với cậu..... Không cần biết người khác nói thế nào, cười nhạo tôi thế nào, cuộc đời tôi chỉ có một lần như vậy, mỗi ngày tôi đều nghĩ đến lúc này — — tôi không muốn mình phải tiếc nuối.”

*(Ngu Giai Hoài, convert để là “Ngu Giai Nhớ”, mình chuyển sang như vậy)

Nữ sinh đó vừa nói, mấy tiếng la hét trong lớp 11-1 không khỏi im bật.

Bọn họ có thể cảm nhận được sự chân thành.

Chân thành là thứ dễ khiến người khác đồng cảm..... Làm những đứa học sinh vô tâm vô phẫn, chỉ muốn xem kịch như bọn họ không khỏi trăn mắt.

Có người ngó qua Thương Ngạn, chờ mong xem trên mặt anh có lộ ra cảm xúc nào không.

Nhưng không có.

— —

“Thương Ngạn, tôi thích cậu hai năm!”

Sắc mặt cô đỏ lên, dùng hết can đảm hô lên.

Trong phòng học yên lặng vài giây.

Một giọng nói lười biếng, không có sự khác biệt gì so với trước kia vang lên — —

“Ồ, cảm ơn.”

“Nhưng tôi từ chối.”

Sạch sẽ lưu loát.

Một tí uyển chuyển hay do dự gì cũng không có.

Trong lớp có vài người thất vọng thốt lên.

Thấy nữ sinh đó đỏ mặt rời đi, có người không nhìn được lén dùng ánh mắt khiêu trách ngó qua Thương Ngạn.

“Đúng là đủ tàn nhẫn.”

“Suýt chút nữa tôi đã bị cảm động lây, thế nhưng Ngạn ca còn thờ ơ.”

“Dù đi ra một lần cũng được mà..... Vậy mà ngay cả vị trí cũng không dịch chuyển.”

“Thôi đi, lúc này tôi đã quan sát rồi, đừng nói dịch vị trí, Ngạn ca là người được thoải, nghe từ đầu tới đuôi, lại là người duy nhất trong chúng ta không bị ảnh hưởng, tốc độ xếp giấy này đó không hề thay đổi.”

“Ý chí sắt đá.....”

“Vậy nên các cậu đừng có nằm mơ, Ngạn ca như thế, sẽ không thích phàm nhân.”

“.....”

Nghe được câu cuối cùng, mọi người thẫn thờ chấp nhận, kết thúc cuộc thảo luận, các ánh mắt sôi nổi dờn đi.

Giấy màu bên này đã được dán xong xuôi.

Sau khi Tô Mạc Mạc xuống khỏi bệ cửa sổ, có vẻ Thương Ngạn cũng kết thúc nhiệm vụ “làm đệm lót nếu có sự cố bất ngờ” kia, không nói gì đi ra khỏi phòng học, tiếp tục cùng các nam sinh bố trí lại bàn ghế.

Tô Mạc Mạc sắc mặt phức tạp ng ồi xuống.

Chưa đến vài giây sau, Liêu Lan Hinh và Tề Văn Duyệt một trái một phải vây quanh cô.

Tề Văn Duyệt: “Cậu và Ngạn ca sao lại thế này? Không khí giữa hai người hơi đáng sợ đấy — — vừa nãy mình còn tưởng rằng cậu đập Ngạn ca, Ngạn ca sẽ ôm người tự tử vì tình đấy.”

“.....”

Tề Văn Duyệt trêu chọc nói, ngữ khí vui đùa, nhưng Tô Mạc Mạc lại không thấy vui vẻ chút nào.

Ngược lại, chớp mũi cô còn hơi chua xót.

Trầm mặc hai giây.

Cô gái chậm rãi nằm sấp xuống, vùi mặt vào cánh tay, thấp giọng: “Duyệt Duyệt, Liêu Liêu..... Có thể mình phải đi.....”

Không khí ngưng trọng.

Vài giây sau, Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hinh chợt hoàn hồn, khiếp sợ liếc nhau.

Tề Văn Duyệt: “Cậu đi?? Cậu phải đi đâu?? — — cậu thật sự không cần Ngạn ca của chúng ta nữa ư!”

“Mình muốn ra nước ngoài chuẩn bị giải phẫu.”

Giọng nói mềm mại xen lẫn buồn bực của cô gái truyền ra từ kẽ hở giữa cánh tay.

“Mình không biết.....”

“Mình không biết mình có thể quay về hay không.”

Hai người cứng họng.

Thật giống như bị một cục bông nhét vào cổ họng, Tề Văn Duyệt và Liêu Lan Hinh đột nhiên hiểu ra tại sao cô lại không chịu nhìn mặt hai người nói ra lời như vậy.

Cũng đột nhiên hiểu ra, ban nãy khi ng ẩ ở bệ cửa sổ, nam sinh ngửa đầu nhìn cô gái, cảm xúc dưới đáy mắt sâu sắc khó diễn tả đến mức làm hai người rét run trong lòng, áp lực trong đó ập ứ đã lâu mãnh liệt như thế nào.

Hốc mắt Tề Văn Duyệt cũng đỏ lên.

“..... Đừng nói bậy!”

Cô nàng quay đầu, ngữ khí cô tỏ ra mạnh mẽ, “Đám ngốc trong lớp này không biết chuyện gì hết, nhưng mình và Liêu Liêu biết, bọn mình còn đang chờ được uống rượu mừng của cậu và Ngạn ca sau khi tốt nghiệp đấy! — — cậu có thấy không, tính tình táo bạo đó của Ngạn ca, trong trường đã được nhiều người chào đón như vậy, nếu cậu dám không quay về..... Sau này khi lên đại học, đến lúc đó gặp gỡ mấy học tử điền cu ồng kia, càng có thể ăn sạch Ngạn ca đấy!”

Tề Văn Duyệt nói xong, Liêu Lan Hinh vội duỗi tay kéo cô nàng, nhưng lại không kịp ngăn cản.

Vừa nói xong, Tề Văn Duyệt cũng đột nhiên ngộ ra, có điểm hối hận.

— —

Cảm xúc bùng nổ lúc này của Tô Mạc Mạc, hiển nhiên có quan hệ không nhỏ với nữ sinh vừa tỏ tình kia.

Tề Văn Duyệt vừa chịu kích thích quá lớn, đã quên mất chuyện này.

“..... Mạc Mạc, mình nói giỡn! Sự chú ý của Ngạn ca với cậu đến mức nào, không ai hiểu hơn mình và Liêu Liêu, cho nên cậu — —”

Tề Văn Duyệt còn chưa dứt lời, cô gái đột nhiên ng ẩ thẳng dậy.

Quả nhiên vành mắt có chút đỏ lên.

Nhưng hơn hết là, cảm xúc kiên định trong cặp mắt đen nhánh ướt dề dề đó.

Trong lòng Tề Văn Duyệt run lên, cảm thấy mấy ác ma nhỏ và mấy thứ linh tinh gì đó trong lòng Tô Mạc Mạc đã bị mình kích thích nổi dậy.

Không để cô nàng nói rõ, cô gái đã nhỏ giọng:

“Nữ sinh đó nói đúng.”

“Mình cũng không muốn để lại tiếc nuối.”

“Mình muốn tỏ tình với sư phụ.”

Tề Văn Duyệt: “.....”

Tề Văn Duyệt: “???!!!”

*

Tiết thứ tư buổi chiều là tiết tự học của toàn bộ khối 11, hôm nay cũng là giờ bắt đầu tiệc tối của Tết Nguyên Đán ở các lớp.

Cửa sổ đóng lại, màn cửa kéo vào, đèn bật lên, máy chiếu được khởi động, loa được bật đến mức to nhất.....

Cả phòng tràn ngập giấy màu, tiếng trò chuyện vui đùa, đủ các tiết mục khôi hài nhằm nhí, các hoạt động hoặc hình phạt thú vị ác độc.....

Bọn học sinh chơi điên rồ.

7 giờ, chủ nhiệm các lớp dựa theo yêu cầu tuần tra “thăm trạng” bên ngoài các lớp, không ngoài dự đoán thấy một đồng lộn xộn dưới đất và mấy kẻ điên trong các lớp.

Các lớp còn lại đang náo nhiệt, chỉ có lớp 11-1 là im lặng.

— —

Nhưng là bị bắt im lặng.

Vui chơi cả đêm, tâm trạng hưng phấn khó tả, Tề Văn Duyệt như đang phát tiết nỗi điên cả buổi đang đứng trên bục giảng.

Máy chiếu khiến bóng dáng cô nàng trở nên cao lớn hơn, đầu hiện trên màn hình trắng toát, nhìn cực kì kinh khủng.

Nhưng lúc này đám học sinh chẳng chút sợ hãi, hồi nãy vừa có một người trong lớp nghĩ ra một tiêu phẩm khiến cả bọn cười chổng vó, lúc này, ai cũng đang dựa vào ghế ôm bụng cười.

“Mình nghiêm túc nói một vấn đề đây!”

Tề Văn Duyệt học theo chủ nhiệm lớp, lấy thước kẻ gõ vào bảng đen.

Bọn học sinh bên dưới càng điên cuồng cười.

Tề Văn Duyệt banh mặt, không chịu ảnh hưởng, cũng không dao động.

— —

“Nói thế nào cũng là tiệt tởi của Tết Nguyên Đán, mấy thứ nhỏ nhoi này thì có ý nghĩa gì — — muốn chơi thì chúng ta chơi kích thích một chút.”

Toàn lớp an tĩnh.

Giây tiếp theo, quần chúng hô lên.

Tề Văn Duyệt giả vờ đưa ngón tay lên miệng ra hiệu giữ im lặng.

“Yên lặng, yên lặng.”

“Trò kích thích này cũng rất đơn giản — — chính là nói thật hay mạo hiểm.”

Đám học sinh vốn đang chờ mong nghe vậy thì lập tức thất vọng.

— —

Bọn họ chơi trò này đến chán r ồi.

T ề Văn Duyệt nghiêm trang như trước.

“Nhưng mà lúc này, chúng ta không làm mấy tr ường phạt táo bạo, chúng ta chơi nói thật hay mạo hiểm đơn thu ần thôi.”

Cô nàng tạm dừng.

“Chúng ta đã ở bên cạnh được một năm r ưỡi r ồi, ba năm cấp ba chớp mắt một cái đã qua một nửa, sang năm..... Nghe khối 12 cách vách thử đi, cả khu đ ều im phăng phắc, đoán chừng bọn họ cũng không vui về n ổi. Nên có bao nhiêu chuyện, hay là chúng ta cứ nói hết trong tối nay đi — — giống như học tử hôm nay vậy, chúng ta không để lại tiếc nuối!”

Tiếng than thở trong lớp chậm rãi biến mất.

T ề Văn Duyệt đã dụ bọn học sinh cắn câu.

Có người cúi đ ầu, có người xoay qua nhìn.

Có người chạm mắt với nhau.

Cũng có người chỉ thấy sườn mặt hoặc ph ần ót của người kia.

T ề Văn Duyệt ngó v ề phía cạnh cửa sổ bên này, liếc qua hai người ng ồi sau bàn đ ầu tiên.

Cô gái đang r ử mắt, nam sinh bên cạnh đang tùy ý cười, có lẽ đang nói chuyện với cô, cũng có lẽ chỉ nhìn chăm chú thế thôi.

T ề Văn Duyệt hít một hơi thật sâu.

“Lên đây đi — — đứng ở chỗ tôi này, các cậu có thể không chỉ thẳng vào người nào, có thể nói với cả lớp, cười hay m ắng gì cũng được, xem xem người đó có hiểu các cậu đang nói với ai không!”

Tề Văn Duyệt nói xong, cây thước trong tay đập mạnh xuống mặt bàn.

Lớp 11-1 nhanh chóng bị bao phủ bởi các tiếng la hét.

Trước đó hai ba giây, Thương Ngạn đã có dự kiến, cúi người qua bên cạnh, che lại hai tai cô gái, ôm người vào lòng.

— —

Giữa những tiếng ồn ào náo động xung quanh.

Tô Mạc Mạc chỉ nghe thấy tiếng tim đập.

Chờ khi không khí chậm rãi yên xuống.

Đám học sinh nhìn nhau, đầu chần chừ không dám tiến tới.

Thương Ngạn hơi yên tâm, thả tay ra, cúi mặt nói: “Nhóc con, không có việc gì.....”

Anh còn chưa dứt lời, bỗng tử hơi mở to ra.

— —

Trong căn phòng im ắng, cô gái trước mặt đứng lên, từng bước một đi lên bục giảng.

Cả lớp ngậy ra.

Không khí yên lặng khác thường, mọi người nhìn Tô Mạc Mạc không dời mắt.

“Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thẳng vào nhiều ánh mắt như vậy.....”

Cô gái ngẩng đầu, giọng rất nhỏ, nhưng lại có một sự linh hoạt êm ái.

Dưới những cái nhìn của các bạn học, cô cười khẽ một tiếng. Khuôn mặt vốn đã xinh đẹp càng thêm hấp dẫn sự chú ý.

“Tôi hơi bất ngờ..... Tôi cho rằng tôi sẽ rất căng thẳng, nhưng cảm giác hiện tại, tâm trạng bình tĩnh hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng.”

“Trước khi chuyển đến Tam trung, sự bình tĩnh này là thứ tôi không thể tưởng tượng..... Tôi đã từng cố gắng cúi đầu, cố gắng co người lại nhất có thể, cố gắng không muốn bị kẻ nào để ý..... Tôi cho rằng không bị chú ý thì sẽ không có thương tổn, tôi trốn tránh tất cả, bởi vì tôi cho rằng mình không bình thường — — mãi đến khi tôi gặp được một người.”

Cô dừng lại, con người đen nhánh lắng đọng:

“Người đó dạy tôi tất cả những mừng giận vui buồn, anh ấy cho tôi biết tôi không sai, tôi không phải vốn nên bị ghét, anh ấy nói cho tôi nếu muốn để người ta nhìn thẳng vào mình, trước đó tôi phải học cách nhìn thẳng vào chính mình, anh ấy xé rách vỏ bọc an toàn của tôi..... Anh ấy dẫn dắt tôi vượt qua tất cả bóng tối và thử thách.”

Tô Mạc Mạc nhìn về Thương Ngạn.

Có người cảm nhận được, cũng nhìn qua theo.

Tô Mạc Mạc xoay người, đối diện với nam sinh.

“Cuối cùng tôi cũng học được cách nhìn thẳng vào chính mình, tôi không còn sợ hãi những ánh mắt đó nữa, tôi không còn khát vọng được thích, tôi chỉ có một thứ, nhưng bấy nhiêu cũng đã đủ ấm áp.”

“Bây giờ, tôi muốn nói với người đó..... Tôi nhất định phải nói ra.”

Cô hít nhẹ một hơi, chậm rãi nói ra.

“Thương Ngạn, em — —”

“Khụ.”

Một tiếng ho nhẹ, cắt đứt lời có và tất cả những can đảm.

Học sinh trong lớp đang nín thở đợi chờ nghẹn lại, suýt chút đã xem thường nhìn qua. Bọn họ cảm tức tìm kiếm, xem coi ai là người không biết xem xét mà ngắt lời tỏ tình, cuối cùng cả đám đều kinh ngạc nhìn về cùng một hướng.

— —

Thương Ngạn.

“..... Nhóc con, xuống đây.”

Giọng nói của nam sinh trong căn phòng yên tĩnh trong treo kì lạ, mang một sự trầm thấp quyền rũ.

Cặp mắt đen như mực không nháy một lần.

Chỉ sâu lắng nhìn chằm chằm một hướng.

Tô Mạc Mạc ngờ ra vì bị ngắt lời.

Đám học sinh còn lại cũng khiếp sợ và khó hiểu nhìn Thương Ngạn.

Con người đen láy của cô gái phiếm nước, xen lẫn sự quật cường và mơ hồ.

“Em muốn nói hết.”

Cô mềm mại nói, khiến người khác không đành lòng cự tuyệt.

Nhưng dưới ánh nhìn của mọi người, Thương Ngạn chỉ nhướng mày, vài giây sau, anh không cho cô đường sống lác đàu.

“Không được.” Anh vươn tay, “Nghe lời sư phụ, xuống đây.”

Áp lực trong lớp không nén được nữa, rất rất nhiều tiếng bàn luận vang lên — —

“Vậy là sao.....”

“Thật thảm mà, ít nhất nữ sinh khối 12 chi ều nay còn được nói hết, lần này là ngày cả nói hết cũng không cho sao?”

“Tôi còn tưởng Thương Ngạn thích Tô Mạc Mạc đấy, chẳng lẽ là ảo giác của tôi?”

“Hả?? Cậu thật sự thấy vậy? Tôi thấy không phải đâu. Thấy bọn họ trong lớp à, cùng lắm Thương Ngạn chỉ chăm sóc cậu ta một chút, đem sữa gì đó, hẳn chỉ là quan hệ thầy trò.”

“Nhưng cậu có thấy Thương Ngạn có đối xử với nữ sinh nào tốt như vậy chưa?”

“Học trò..... Thoạt nhìn vừa xinh đẹp vừa đáng thương, để sư phụ chăm sóc một chút cũng là bình thường mà?”

“Chẳng lẽ — — bởi vì bệnh của Tô Mạc Mạc?”

“Má nó, có khả năng.”

“Sao chúng ta có thể quên chuyện này chứ.”

“Đúng là hơi khó chấp nhận. Nhưng thấy trước kia Thương Ngạn có vẻ không quan tâm đến nó, còn tưởng cậu ấy không thèm để ý đấy.....”

“Bệnh tim bẩm sinh mà, tỉ lệ tử vong..... Khụ, sao có thể không thèm để ý.”

“.....”

Giữa những tiếc nghị luận đó, cô gái cố chấp nhưng mờ mịt đứng trên bục giảng, cặp mắt không đổi nhìn chăm chăm Thương Ngạn.

Bây giờ cô sẽ không bị tổn thương bởi những lời nói vớ vẩn đó, nhưng cô không hiểu, tại sao lúc này Thương Ngạn lại vươn mũi dao đặt lên ngực cô.

Có vẻ cô đã chậm rãi hồi thần, hơi nước trong mắt cô dâng lên. Cô cắn nhẹ môi dưới, đi từng bước xuống bục giảng.

Cô cúi đầu vòng qua bên cạnh Thương Ngạn, không ngó qua bàn tay đang vươn ra với mình.

Cô gái dừng tại phía sau bàn rồi vòng lên trước ghế dựa.

Trầm mặc và xấu hổ bao vây cả lớp, bọn học sinh hoàn hồn, có người vội vàng cứu giá, vui đùa bước lên bục giảng phát biểu những đoạn tình cảm yêu hận của mình, làm bầu không khí sinh động lên.

Trầm nhìn của cô trở nên mơ hồ.

Sự ấm ức tràn ngập tâm trí cô.

Mãi đến khi bên tai vang lên tiếng thở dài.

Có chút bất đắc dĩ, càng nhiều hơn là lưu luyến và dung túng.

“Tại sao lại không chờ thêm lát nữa?”

“.....”

Lời này đã cứu vớt trái tim buồn bã và ứ nghẹn của cô gái.

Tô Mạc Mạc cắn chặt môi.

Cô không muốn nói chuyện, không muốn rơi nước mắt, càng không muốn để đối phương nhìn thấy những áp lực và sự chật vật của mình. Nhưng dường như anh có đôi mắt bên dưới, anh duỗi tay qua, véo nhẹ chóp mũi cô.

Anh than thở nói.

“Nhóc con, không phải em muốn tỏ tình với anh, mà là muốn lấy mạng của anh phải không.”

“.....”

Nghe thấy anh trêu chọc, Tô Mạc Mạc không nhịn được.

“Bộp” một tiếng, cô vỗ mạnh xuống bàn tay trước mặt một cái. Rất nhanh, làn da trắng trẻo đã ửng hồng lên.

Tô Mạc Mạc cứng đờ, có chút đau lòng khó chịu.

Cô ngửa đầu nhìn nam sinh.

“Em không muốn hứa hẹn với anh, em chỉ..... Em chỉ có lời muốn nói với anh.”

“Anh biết.”

Anh khom người, ôn nhu cười đáp.

“Em không muốn dùng lời hứa để trói chặt anh, anh đừng lo lắng.”

“Anh biết.”

“Em chỉ cần nói ra, không cần đáp án hay kết quả, cũng không cần bảo đảm.”

“Anh biết.”

“..... Anh không biết!”

Cô gái không kiềm được nữa.

Cô bỗng đứng nắm chặt tay, đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, ấm ức đến mức nước mắt chảy ra — —

“Anh không biết — — em đã lấy bao nhiêu can đảm mới dám đi lên đó!”

Trên bục giảng, người đang vui vẻ tỏ tình bị tiếng vang đột ngột này làm chấn động.

Cả lớp lại rơi xuống yên lặng lần nữa, xấu hổ nhìn qua góc này.

Lớp trưởng tạm thời đứng bên cạnh đã nhìn không được nữa, ha ha hai tiếng: “Vậy là..... Không có gì muốn nói nữa phải không — — chúng ta nói đủ rồi phải không, mấy giờ rồi? Mình thấy đã có thể — —”

“..... Anh biết.”

Giọng nam trầm thấp ôn hòa vang lên, vững vàng ngắt lời lớp trưởng tạm thời.

Cùng lúc đó, anh nghiêng người, ngẩng lên bàn, rũ mắt nhìn cô gái.

Trần đậy lưu luyến.

“Ai nói không có nữa.”

“..... Hả?”

Lớp trưởng sửng sốt một chút mới hiểu là anh đang nói tiếp lời mình, vội vàng nhìn qua, thấy Thương Ngạn đang ngẩng trên mặt bàn trước mặt cô gái.

Ánh mắt buông xuống, chỉ nhìn một người đó.

Anh thấp giọng cười.

“Tôi không phải là người sao.”

“.....!”

Bọn học sinh đột nhiên ngộ ra chuyện tiếp theo, đành loạt ngừng thở.

Ngay cả Tô Mạc Mạc cũng ngây người.

Cô ngược đầu nhìn Thương Ngạn phía trước, đang định đứng dậy thì thấy người trước mặt cúi người về phía mình.

Cánh tay thon dài hữu lực nhấc hai bên hông của cô lên, anh nhảy xuống đấy, đè cô nằm giữa bàn học và lòng ngực của mình.

Khóe môi hơi mỏng hé ra.

Nhếch lên một đường cong nhẹ.

“Anh biết hết.”

“Nhưng mấy chuyện này là yếu tố quyết định địa vị trong gia đình sau này, ai tỏ tình trước, người đó sẽ khổ — sao anh có thể để em làm?”

“Địa vị..... Địa vị trong gia đình?”

Cô gái ngây ra.

Hiển nhiên cô chưa nghĩ xa như vậy.

“Ừ.”

Ý cười nhàn nhạt trên gương mặt anh tuấn tan biến.

Anh rũ mắt, là sự nghiêm túc chưa từng có.

— —

“Anh thích em, Tô Mạc Mạc.”

“Anh chỉ biết đem sữa cho một mình em, chỉ biết giảng bài cho một mình em, chỉ biết thay một mình em chắn lò nướng, chỉ biết bảo vệ một mình em, cũng chỉ biết nổi điên liều mạng vì một mình em.”

Dưới ánh mắt đại ra của mọi người, nam sinh chỉ không thể thắng được cặp mắt đen nhánh trong suốt của cô gái.

Anh không nhin được cú đầi, bật cười thành tiếng.

“À..... Có phải em vừa nói là, không cần anh bảo đảm?”

Anh hừ một tiếng, giương mắt.

“Vậy làm sao bây giờ, đã bảo đảm nhiều như thế?”

Cô gái hời thẫn, đờng tử xinh đẹp đã ướt đẫm.

“Thương Ngạn.....”

“Nếu đã bảo đảm nhiều như thế, hay là cứ làm hết đi. Chúng ta làm một giao dịch đi, nhóc con?”

Nam sinh cúi người về phía trước.

Đến khoảng cách cực gần như sắp hôn lên, anh dừng lại, thấp giọng cười.

“Em hôn anh một cái, anh thả em ra ngoài.”

“.....”

“Cái thứ hai.”

Anh chăm chú nhìn vào mắt cô, dường như đang nhận lời:

“Mặc kệ em có ở đây hay không..... Từ giờ, cuộc đời của anh, sinh mạng và mọi thứ, chỉ thuộc về em.”

“.....!”

Cả người Tô Mạc Mạc cứng đờ.

Đờng tử của cô co lại, những tiếng la hét và gào rống bên tai dường như đều là chuyện của thế giới khác.

Tâm nhìn hoàn toàn mơ hồ.

Trái tim cô bị cảm xúc nào đó bao lấy, trường đến phát đau.

Cô nắm chặt đầu ngón tay, cẩn thận ngẩng dậy, hướng về phía trước, hôn nhẹ lên phần cằm sắc bén của ai đó.

Sau đó lui về.

“Em..... Chờ em quay về, chúng ta thực hiện cái thứ hai.....”

Cô còn chưa dứt lời.

Cằm cô bị bàn tay ấm áp nâng lên.

Cô hôn lên môi anh.

Giọng nói trầm thấp khàn khàn mang ý cười, càng nhiều hơn đó là thâm tình và lưu luyến.

“Thành giao.”

“Đóng dấu.”

“Ước định có hiệu lực.”

Anh khựng lại, lại rũ mắt hôn xuống.

“Chết cũng không thay đổi.”

Chương 74: "Đầu bảng của học viện máy tính"

Tải ebook: dtv-ebook.com

= Hai năm sau =1

Đầu tháng 9, giữa hè.

Cổng trường đại học A mở rộng chào đón tân sinh viên nhập học.

Mùa hè nóng bức, mấy ngày liên đầu cực kì nóng, thời tiết khô nóng biến cả vùng trời thành lồng hấp. Hôm qua vừa có mưa to, nhưng hôm nay mặt trời sáng sớm đã chói chang, nướng cháy mặt đất.

Tân sinh viên đến trường ai nấy đều héo rũ, tiếng oán than dậy cả trời đất. Nỗi niềm hưng phấn khi vào đại học bị thời tiết này làm tan biến hơn phân nửa.

Để phòng ngừa việc tân sinh viên lạc đường, các chỗ báo danh của các học viện ở đại học A được lập tại quảng phía Bắc của ngôi trường, các học viện dán băng rôn, "tranh nhau khoe sắc" hoan nghênh tân sinh viên.

Thế mạnh của đại học A, học viện máy tính cũng có mặt.

Bên cạnh biểu ngữ "Nơi báo danh của viện máy tính", hai nữ sinh viên năm hai đang núp dưới lều có quạt gió mát mẻ.

"Thời tiết gì thế này, cháy khét lẹt luôn rồi."

"Bây giờ mình chỉ muốn chui vào tủ lạnh thôi."

"Nhớ đi đầu hòa trong ký túc xá thật đấy, nếu biết làm ủy viên vất vả như này, có đánh chết mình cũng không làm."

"Không còn cách nào, vì dân phục vụ mà."

Hai người tr ần mặc một lát.

Một nữ sinh trong đó dùng tay quạt một lát rồi sáp qua cười hỏi: “Aiz, chuyện quan trọng nhất đây, năm nay có thấy học đệ nào chất lượng cao chưa?”

“Không. Còn cậu?”

“..... Mình cũng không.”

“.....”

“Số của chúng ta thật tệ, nhưng mình nghe nói, lần này lớp ba năm nhất có người cũng không tệ lắm, tiếc rằng lúc người đến, hai chúng ta còn đang ra ngoài hướng dẫn tân sinh viên, không thấy được.”

“Có người không tệ à?” Nữ sinh đó khựng lại, hai mắt sáng lên, “Có bằng một nửa tiêu chuẩn của vị “đầu bảng” kia của lớp các cậu không?”

“.....”

Hình như người lúc nãy bị ghen hợng, sau một lúc lâu mới trợn trắng mắt.

“Cậu tìm tiêu chuẩn được lắm. Nếu dễ dàng gặp một người như cậu ấy..... vậy cái danh ‘đầu bảng của học viện máy tính’ chỉ là danh hão thôi sao?”

“Aiz, vậy mới nói, người bên hội học sinh cũng thật không biết làm việc — — làm nhiều biểu ngữ lòe loẹt hoa lá cành như này, cũng không thể đầu lại học viện hóa học và học viện tài chính bên cạnh. Cần gì phải phiền toá vậy chứ? Lôi đầu bảng của viện chúng ta ra, không cần làm gì khác, chỉ cần đứng ở chỗ này, chắc chắn sẽ đạt được hiệu quả chấn động toàn trường.”

“Ha ha..... Cậu cho rằng hội học sinh chưa nghĩ đến? Sao cậu không nghĩ xem, ai đi mời vị tôn đại Phật ấy?”

“Đi ầu này cũng đúng.”

“Hai vị ‘học tử’ đang thì thầm gì đó?”

Phía sau l ầu, một nam sinh lãnh đạo ng ồi sau bàn dài g ần đó đang cười tủm tủm vỗ tờ giấy trong tay, ý bảo người đang đứng cách hai cô không xa.

“Học muội nhỏ người ta đã chờ hai người cả buổi.”

“Hả?..... À à.”

Hai nữ sinh lấy lại tinh thần, ngượng ngùng cung kính khom người với anh lãnh đạo này nầy, lúc này mới ngược đầu ngó qua.

Quả nhiên, dưới ánh mặt trời chói chang, một cô gái đang đứng tại một phía khác của cái l ầu hình tam giác nơi hai người đang đứng.

Thân trên cô gái là áo thun trắng bó sát, bên ngoài khoác áo khoác cao b ỉ nhỏ màu lam nhạt, bên dưới là quần dài cao b ỉ cùng màu, chân mang một đôi giày trắng, tay xách một vali hành lý loại nhỏ.

Vóc người cô không cao, ước chừng chỉ hơn một mét sáu. Nhưng dáng người được bộ quần áo đang mặc tôn lên đúng chỗ, thân hình mảnh khảnh nhưng không ốm yếu, cách ăn mặc khiến thân hình cô càng thêm thon dài.

Khiến người khác vô thức nhìn lên mặt cô — —

Mái tóc thẳng dài xõa sau lưng, trên đầu đội nón lưỡi trai màu trắng.

Làm hai nữ sinh năm hai sừng sốt đó là, trong thời tiết nóng bức như này, cô gái còn đeo một cái khẩu trang cực lớn màu đen — — khẩu trang bao bọc lấy gương mặt nhỏ cỡ bàn tay của cô, chỉ lộ ra đường cong quai hàm xinh đẹp.

Bên trên khẩu trang, cặp mắt cũng được giấu dưới vành nón.

Hai người ngây ra một chút, một trong số đó hoàn hồn trước, cười tiến lên.

“Xin chào, xin hỏi em là năm nhất học viện máy tính sao?”

“Vâng.”

Cô gái gật đầu, giọng nói sạch sẽ êm tai ngoài dự đoán, khiến sự bức bối vào những ngày hè này chậm rãi tiêu tán không ít.

“À, chào học muội, chị là..... Ồm, khụ..... Học tử năm hai của học viện máy tính, em qua bên này để tìm được người hướng dẫn của lớp mình, làm hết các công việc của tân sinh viên rồi tụi chị sẽ dẫn em đi tham quan trường một vòng.”

“Cảm ơn học tử.”

Cô gái vâng lời, dưới vành nón, hình như cặp mắt xinh đẹp đó hơi cong xuống.

Mãi đến khi cô gái đã lướt qua, vị học tử năm hai kia vẫn còn sững sờ ngay đó.

Một học tử khác vừa nói chuyện với cô ấy đi đến, chọt vai cô ấy.

“Lê Tình, cảm nắng rồi à? Chỉ nói chuyện với học muội thôi mà cũng ngây ra được ư?”

“Không phải.”

Nữ sinh tên Lê Tình hồi thần, ngoắc ngón tay với người kia, chờ khi người đó dựa qua, cô ấy mới nhỏ giọng hỏi: “Cậu có cảm thấy học muội ban nãy có vẻ cực kì cực kì xinh đẹp không?”

“.....”

“Cậu nhìn mình như thế làm gì?”

“Mình xem coi có phải cậu đã phơi nắng đến hờ hờ rồi không — — học muội ban nãy, từ đầu đến chân đều che kín mít, chỉ lộ phần cổ..... Nhưng mà, đường cong phần cổ thật sự rất đẹp, làn da cũng trắng như phát sáng

— — nhưng gương mặt thì không lộ ra tí nào, sao cậu biết được người ta đẹp?”

“Do trực giác.”

“Ha, cậu nghĩ mình có con mắt xuyên thấu à?”

“.....”

Biểu cảm của Lê Tình kì lạ, cau mày nghĩ ngợi nhưng không thể hiểu được giác quan thứ sáu này của mình đột ngột xuất hiện như thế nào, đành bỏ qua một bên.

Lúc cô ấy đang kéo nữ sinh bên cạnh quay vệt tiếp tục hóng mát thì nghe thấy giọng của nam lãnh đạo trẻ tuổi vừa gọi các cô vang lên lần nữa

— —

“Lê Tình.”

“Vâng.”

Lê Tình vội vàng quay đầu lại, thả tay ra rồi chạy đến, dừng bên cạnh bàn, “Có chuyện gì vậy lãnh đạo Lâm?”

Người lãnh đạo đó gõ gõ tờ danh sách, “Thật trùng hợp, đúng lúc học muội vừa rồi là sinh viên của ký túc xá cậu phụ trách, cậu dẫn em ấy đi lấy tài liệu cho tân sinh viên và giúp em ấy làm quan hoàn cảnh ở trường đi?”

“Vâng.”

Lê Tình đáp ứng, xoay người vẫy tay với chị em phải tiếp tục chịu khổ của mình rồi với đi theo Tô Mạc Mạc.

“Chào học muội, chị là Lê Tình, em tên gì?”

Cô gái khựng lại.

Cho dù đeo khẩu trang, nhưng Lê Tình vẫn cảm thấy hình như cô gái đang cong khóe mắt, tiếng cười nhẹ nhàng êm ái.

“Chào học tử.”

“Em là Tô Mạc Mạc.”

*

Lê Tình rất có trách nhiệm dắt học muội mới đến này đi hơn nửa vòng ngôi trường mới dẫn người về ký túc xá.

“Các em vào trường rất đúng thời điểm đấy, trường vừa xây thêm một khu dạy học, ký túc xá của bọn em đều là ký túc xá mới, vẫn là bốn người một phòng.”

Lê Tình đưa chìa khóa ký túc xá và gian phòng cho Tô Mạc Mạc, “Chị giúp em xách hành lý vào nha?”

“Không cần làm phiền học tử, em tự làm được.”

Tô Mạc Mạc nhỏ giọng cười nói.

Lê Tình gật đầu, “Cũng đúng, dù sao ký túc xá của các em cũng ở lầu một. Chị về trước đây..... À, đúng rồi, suýt quên mất.”

Tô Mạc Mạc đang định tạm biệt, “?”

Lê Tình cười tủm tỉm nói: “Chị là học tử hỗ trợ ký túc xá của các em, chuyện này em nghe lãnh đạo Lâm nói chưa?”

“Hỗ trợ..... Ký túc xá?”

Hiển nhiên cô gái chưa từng nghe về cách nói này.

“Ừ,” Lê Tình cười giải thích, “Đây là quy định mới của học viện, mỗi ký túc xá của tân sinh viên đều có một ký túc xá hỗ trợ của sinh viên năm hai, chủ yếu để giúp tân sinh viên giải quyết các khó khăn khi mới đến,

mỗi ký túc xá của sinh viên cũ đều có một người phụ trách, đúng lúc chị là học tử phụ trách của ký túc xá hỗ trợ các em.”

Cô ấy tạm dừng, cười: “Em hiểu chưa?”

“Vâng.”

“Vậy là tốt rồi.” Lê Tình lấy điện thoại ra, nhìn thoáng qua giờ, rồi ngẩng đầu nói: “Chị còn phải đến phòng tư vấn xem có ai cần giúp đỡ không. Chờ công việc bên đó kết thúc, chắc chị sẽ qua ký túc xá của các em, đến lúc đó chỉ cần có vấn đề hay chuyện gì thì các em đều có thể nói với chị.”

“Được.” Tô Mạc Mạc gật đầu, “Cảm ơn học tử.”

“Khách sáo rồi, tiểu học muội.”

Lê Tình vẫy tay, trước khi xoay người còn chần chừ nhìn thoáng qua khẩu trang chưa được tháo ra dù đang trong bóng mát, có lẽ cô ấy muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn giữ im lặng, cười tủm tỉm xoay người rời đi.

Trước khi đi còn không quên làm tư thế gọi điện.

“Học muội Tô, số điện thoại đã đưa cho em, có vấn đề gì thì cứ gọi cho chị.”

“Ừm.”

“.....”

Khi Tô Mạc Mạc đi đến cửa phòng ký túc xá 139, cửa phòng đang mở toang.

Cô suy nghĩ, giờ tay gõ cửa. Bên trong cánh cửa, ba cô gái đồng loạt nhìn ra.

— —

Hắn là nhóm bạn cùng phòng trong tương lai bốn năm tiếp theo của cô.

Tô Mạc Mạc vừa nghĩ vậy, vừa kéo vali đi vào.

“Xin chào, tôi là.....”

“Cậu là Tô Mạc Mạc đúng chứ!”

Một cô gái mặt tròn đứng gần cửa nhất cười nói, thoạt nhìn vô cùng hoạt bát phóng khoáng.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Mạc Mạc, cô nàng duỗi tay chỉ qua giường trống đối diện mình ——

“Giường ngủ của mỗi người đã được xếp, họ tên, số điện thoại và quê quán đều được ghi trên đó, trong ký túc xá của chúng ta chỉ còn cậu là chưa đến!”

Tô Mạc Mạc hiểu rõ, khẽ gật đầu, khóe mắt hơi cong.

“Mình là Tô Mạc Mạc, chào mọi người.”

“Mình là La Nghệ!”

Nữ sinh mặt tròn đó cười hì hì nói, đồng thời dùng tay chỉ vào hai người khác trong phòng.

“Vị mang mắt kính này, nhìn có vẻ là phần tử tri thức là người đến ký túc xá sớm nhất trong chúng ta, là một học bá đến từ tỉnh, tên là Trần Giai Đĩnh.”

La Nghệ duỗi tay chỉ một vị khác, “Đây là Giản Nguyệt. Cực kì cực kì dễ xấu hổ!”

“La Nghệ.....”

Quả nhiên, La Nghệ vừa nói xong, nữ sinh tên Giản Nguyệt đó đã đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nhỏ giọng oán trách một câu.

La Nghệ cười trốn qua một bên.

Chờ khi tất cả lặng xuống, cô nàng mới tò mò hỏi Tô Mạc Mạc, “Có phải nhà cậu đã đến trường trước rồi không, mình thấy nệm giường và mấy thứ linh tinh đâu đã sắp xếp xong xuôi.”

Tô Mạc Mạc “Ừ” một tiếng.

Cặp mắt La Nghệ lóe lóe, càng thêm tò mò hướng ra đằng trước, “Nhưng mà, tại sao cậu lại đeo khẩu trang vậy, không nóng à?”

“.....”

Hành động của Tô Mạc Mạc dừng lại trong chớp mắt.

Vài giây sau, bọn họ với nghe thấy cô gái nhàn nhạt nói: “Trên mặt mình bị dị ứng.”

“Ồ ồ, là vậy à.”

La Nghệ chạy về

Sau đó, bốn người tự xếp đồ của mình, thỉnh thoảng nghe thấy La Nghệ và Giản Nguyệt giao lưu vài câu. Một lúc sau, hai người lấy chìa khóa của mình ra, có vẻ muốn ra ngoài mua gì đó.

Do đó, trong ký túc xá chỉ còn Tô Mạc Mạc và vị học bá Trần Giai Đĩnh đến từ tỉnh kia.

Từ khi vào phòng, Tô Mạc Mạc cũng đoán người này không phải người thích nói chuyện, nên cô cũng không chủ động mở lời.

Cô dọn dẹp đồ đạc của mình, đang định ngủ xuống thì một giọng nói trong đột nhiên vang lên trong căn phòng im lặng.

“Nếu bị dị ứng trên mặt, phần cổ liên nó cũng sẽ xuất hiện tơ máu hoặc đốm dị ứng, nhưng cậu không có.”

“.....”

Tô Mạc Mạc kinh ngạc, ngược mắt nhìn nơi phát ra tiếng.

Nữ sinh đứng đó nghiêm túc phân tích tình huống nhận thấy được ánh nhìn của cô, giơ tay nâng mắt kính, nói ra phán đoán của mình.

“Vậy nên chắc là cậu không phải dị ứng mà là có nguyên nhân khác.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Đối diện vài giây, cô gái không khỏi mỉm cười.

Trải qua vài năm này, cô đã quen với việc phân biệt cảm xúc của mọi người đối với mình, nên cô có thể đoán rằng — — khi nói lời này, Trần Giai Đờng không có ác ý.

Ngược lại có vẻ rất..... muốn thảo luận học thuật với cô.

Tô Mạc Mạc nhỏ giọng cười, “Ừ, xin lỗi vì đã che giấu nguyên nhân thật sự.”

Ngay lúc thừa nhận, Tô Mạc Mạc có cảm giác rằng dưới cặp mắt kính đó lóe lên ánh sáng, trên mặt của em gái học bá xẹt qua sự vui vẻ khi đã “thành công chứng minh đáp án”.

Cùng với đó chính là lòng hiếu học.

“Vậy nên, tại sao cậu lại muốn đeo khẩu trang vào thời tiết như này thế?”

“.....”

Tô Mạc Mạc không đáp, chỉ nghịch ngợm nháy mắt.

Trần Giai Đờng dẫn đo khoảng ba giây, nghiêm trang nói: “Nếu cậu không tiện nói ra, có thể coi như mình chưa từng hỏi.”

Tô Mạc Mạc nghĩ nghĩ.

“Thật ra cũng không có gì..... Chỉ là muốn tiếp cận một người, muốn biết một chuyện.”

Trần Giai Đông lần nữa bị khơi dậy lòng hiếu học, “Chuyện gì? Cần phải che giấu diện mạo mới biết được à?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngẩng xuống ghế, chống khuỷu tay xuống mặt bàn bóng loáng dưới giương.

Trần mặc hai giây, cô nằm sấp xuống, đôi mắt giấu dưới vành nón cong thành hình trăng non.

“Trước khi đến đây, có người nói cho mình, vào những khi này, chỉ có thể giấu mình đi trước thì mới dễ dàng nhìn thấy lòng chân thành.”

“.....”

Cùng lúc đó, nơi báo danh của tân sinh viên học viện máy tính.

“Đề bên này — — đúng đúng đúng, đặt ở đây là được!”

Mấy nam sinh bưng mấy bình nước khoáng đặt xuống dưới lầu.

“Được rồi, cảm ơn các ‘học trưởng’!”

Lê Tình và mấy nữ sinh năm hai khác vui đùa cùng mấy nam sinh.

“Này, lớp trưởng Lê, năm nay có tiểu học muội nào xinh đẹp không thế!”

Lê Tình: “Hỏi chuyện này làm gì?”

“Đương nhiên là nhân lúc hoa chưa có chủ, bọn này phải giành lấy trước rồi!”

“Ha ha ha, đúng — — nói rất đúng!”

“Thôi đi!” Lê Tình không chút lưu tình cười mắng, “Chỗ tôi không phải chỗ mai mối, chờ tới hoạt động của các ký túc xá chi đâu nay, các cậu tự nhìn đi..... Tôi nói trước rồi đấy, nếu bị học muội hất tay thì đừng về tìm tôi khóc nhè.”

“.....”

“Này, Ngô Hoàng Bác, cậu nhìn gì thế!”

Có một nam sinh chạy đến, vỗ vỗ bả vai của người đang đứng trước bàn dài.

Người nọ lấy lại tinh thần, cầm tờ danh sách trong tay, biểu cảm ngây dại.

“Cậu nhìn giúp tôi đi, ba chữ này đọc như thế nào?”

“.....?”

Nam sinh đó cúi đầu, nhìn theo hướng ngón tay Ngô Hoàng Bác.

“Tô, Mạc, Mạc?”

Nói xong, cậu ta ngẩng đầu, ánh mắt như nhìn người thiếu năng trí tuệ, “Cậu sao thế, gặp quỷ à?”

“Không khác lắm.”

Hình vía Ngô Hoàng Bác như lên mây, lấm bẫm.

“Hình như tôi thấy tên của người trong lòng cha Ngạn.”

“..... Cậu nói ai có người trong lòng???”

Chương 75: "Bốn năm không thể ngủ với Thương Ngạn..."

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngay cả mấy học tử và học trưởng năm hai đang nói chuyện cũng bị quấy nhiễu, cả đám quay đầu nhìn qua.

“.....”

Sắc mặt Ngô Hoàng Bác tối sẫm, vội vàng bá cổ người kia rồi kéo xuống, đồng thời quay đầu lại, vẫy tay tạ lỗi với mọi người.

“Xin lỗi xin lỗi, chớ nhà tôi không trói chặt, khiến mọi người sợ hãi rồi.”

Nói xong, cậu ta vội vả đặt tờ danh sách xuống, kéo người kia đi đến một chỗ ít người.

“..... Tên khốn Ngô Hoàng Bác!”

Nam sinh bị ôm cổ cuối cùng cũng được thả ra, nghẹn đỏ mặt, cả trán đầu đầy mồ hôi — —

“Cậu làm cái quái gì thế!”

“Cậu la lớn như vậy làm gì??”

Ngô Hoàng Bác tức giận mắng.

Nam sinh đó xoa cổ, “Không phải vì tôi quá kinh ngạc sao! Cậu vừa mới nói là người trong lòng của Ngạn Thần đấy — — sao Ngạn Thần có thể có người trong lòng?? Toàn bộ đại học A có ai không biết, Ngạn Thần, đầu bảng, học viện máy tính! Người theo đuổi như tre già măng mọc, nếu cậu ấy mà động lòng thì đã bị đám con gái đã chôn rồi — — trong mắt cậu ấy không có nữ giới, chỉ có máy tính!”

“.....”

Ngô Hoàng Bác trừng cậu ta một cái, sắc mặt mờ mịt cứng đờ trong chốc lát mới thấp giọng.

— —

“Đó là vì cậu ấy chưa đến.”

“Thiệt hay giả thế, địa vị lớn như vậy?”

“Năm trước, lần duy nhất cha Ngạn tham gia tham gia liên hoan của hiệp hội máy tính đó, cậu còn nhớ chứ?”

“Chắc chắn không thể quên được.” Dường như nam sinh đó nhớ đến việc gì, vô thức nhíu mày, “Đêm đó đã xảy ra chuyện ồn ào như thế..... Lần đầu tiên tôi thấy Ngạn Thần như vậy đấy. Bọn tôi còn thảo luận chuyện đó suốt mấy ngày, nói xem rốt cuộc hôm đó Ngạn Thần bị gì thế, y hết bị quỷ ám.”

Ngô Hoàng Bác thở dài.

“Không phải bị quỷ ám, là vì cậu ấy gặp được một cô gái, kết quả nhìn lần thành Tô Mạc Mạc. Chuyện sau đó thì cậu cũng thấy rồi.”

“.....”

Nam sinh đó nhe răng cả buổi, nửa tin nửa ngờ đánh giá Ngô Hoàng Bác thật lâu.

“Tôi biết cậu và Ngạn Thần học chung cấp 3, chẳng lẽ thật sự có thông tin ngoài luồng nào à?” Cậu ta nói thẫn xoay đầu, sờ sờ ột, “Lúc ấy, nữ sinh trong lớp bọn này còn suy đoán là có phải Ngạn Thần đã chịu tổn thương tình cảm nào không, nên ý chí mới sắt đá như thế.”

“Tổn thương cái rắm.”

Ngô Hoàng Bác tức giận mắng.

“Các cậu không hiểu gì hết, đừng có đờn bậy.....”

“Aiz, đừng vậy chứ, không phải cậu vừa nói thấy được người trong lòng của Ngân Thần sao? Đây là chuyện tốt mà, sao cậu bị dọa thành như vậy??”

“.....” Ngô Hoàng Bác khựng lại một lát, lắc lắc đầu, “Tình trạng của cậu ấy không bình thường. Nếu đúng là cậu ấy, vậy đó đúng là chuyện tốt, chuyện cực kì tốt. Tôi đảm bảo học kì này có thể nhìn thấy một cha Ngân khiến các người điên đảo tam quan — — nhưng nếu không phải cậu ấy, còn truyền tin giả đến tai cha Ngân.....”

Ngô Hoàng Bác giơ tay xẹt qua cổ.

Sau đó cậu ta mới tức giận trừng mắt nhìn người kia.

“Tôi không muốn chết cùng cậu.”

Nam sinh đó sợ tới mức co rụt lại.

“Thật sự khủng bố đến vậy sao?”

“Cậu chưa từng nghe lời đờn về cha Ngân?”

“Ồm..... Nghe qua thì có đó. Nhưng học cùng lớp một học kỳ, ngoại trừ lần uống say đó, bình thường cũng không ở chung nhiều, nhưng tôi không thấy cậu ấy khủng bố như vậy.”

Nam sinh đó cười nói.

“Tôi nhớ nè, có người còn truyền lúc Ngân Thần tham gia giải đấu LanF vào năm cấp 3, sở dĩ không xuất hiện ở bất kì giải đấu máy tính nào nữa là vì đến vòng loại của LanF, cậu ấy gây chuyện trước mặt tất cả giám khảo, trọng tài và tuyển thủ các quốc gia, suýt chút đã giết người..... Sao có thể khoa trương như thế, đờn là một đám thích tự dọa mình — —”

“Thật đó.”

“.....?”

“Bởi vì tôi cũng có mặt ở đó.”

“— —!!”

Nhìn sắc mặt xanh mét của đối phương, tâm trạng không tốt của Ngô Hoàng Bác vì cậu ta la lên vừa nãy được đến bù không ít.

Cậu ta giờ tay, vui vẻ khi người gập họa vổ bả vai của nam sinh.

“Hơn nữa tôi không ngại cho cậu biết, lúc đó cha Ngạn vì cô gái này nên mới điên như vậy.”

“.....”

“Bây giờ cậu biết chưa, tôi vừa mới cứu cậu một mạng đấy?”

“.....” Nam sinh nuốt nước bọt, ôm quy ãn, “Cảm ơn, huynh đệ!”

“Không cần cảm ơn.”

Ngô Hoàng Bác phức tạp quay đầu nhìn thoáng qua chỗ báo danh rồi mới xoay về

“Cậu phải chắc rằng, trước khi tôi xác định đó có phải là cậu ấy không thì đừng nói một chữ nào ra bên ngoài.”

“Tôi hiểu — — tám chuyện làm sao quan trọng bằng mạng sống.”

“Có giác ngộ.”

Ngô Hoàng Bác vổ vai cậu ta, xoay người rời đi.

“.....”

*

Giữa trưa, quả nhiên Lê Tình đi đến ký túc xá của bọn Tô Mạc Mạc.

Gõ cửa xong, cô ấy liền cười với La Nghệ vừa vọt ra mở cửa: “Xin lỗi mọi người, trong lớp có vài việc phải làm.” Cô ấy nhìn vào trong xem xét, “Có phải các em đã đợi rất lâu rồi không?”

“Không có không có, học tử mau tiến vào đi.”

La Nghệ vội vàng đóng cửa lại, đón tiếp Lê Tình vào trong.

Ba người Tô Mạc Mạc cũng dừng việc trong tay. La Nghệ kéo ghế ra giúp Lê Tình.

“Học tử ng ẩ đi.”

Bốn người trong ký túc xá yên lặng ng ẩ xuống ghế mình và nhìn Lê Tình.

Lê Tình bật cười.

“Các em không cần câu nệ như vậy, tuổi của chị và bọn em cũng không chênh lệch lắm.”

Những người khác không trả lời. Giản Nguyệt đỏ mặt ngượng ngùng nhìn Lê Tình một cái, học bá Trần Giai Đ ồng nhắc mắt kính, quay ghế mình lại, ôm ch ỗ dựa ng ẩ đó.

La Nghệ tùy tiện xoa tay, “Học tử, chúng ta không câu nệ, đã vào cửa đại học A thì chính là người nhà, không phải sao.”

Lê Tình bị chọc cười.

“Quả nhiên, mỗi ký túc xá đều sẽ có một người như này.” Cô ấy ng ẩ xuống ghế cao, “Chị xác nhận lại trước, trưa nay các em cũng không có chuyện gì làm đúng không?”

Cả nhóm nói không, lúc này Lê Tình mới yên tâm.

“Vậy không sợ sẽ làm mất thời gian của các em rồi. Chuyện này là do học tử ký túc xá hỗ trợ xếp đặt, là quy định mới được đặt ra hai năm trước của học viện, dựa theo quy trình.....”

Cô ấy cười khẽ, “Thật ra cũng không có quy trình gì. Chủ yếu là nói cho bọn em những chuyện bọn em tò mò — bất kể là trường học, học viện, ngành học, hoặc đợt huấn luyện quân sự sắp tới..... Tóm lại, các em có chuyện gì tò mò thì cứ hỏi chị là được.”

“.....”

Có hai người La Nghệ và Lê Tình ở đây ở, bầu không khí của ký túc xá 139 sinh động hẳn lên.

Ngay cả Giản Nguyệt dễ xấu hổ cũng đánh bạo hỏi vài chuyện với học tử Lê Tình, chủ yếu đều là mấy chuyện vụn vặt về sinh hoạt hàng ngày. Trần Giai Đông cũng lên tiếng hỏi, chẳng qua tất cả đều liên quan đến học tập, khiến La Nghệ ghen hống trợn trố nhìn cô ấy.

Chờ hết một đợt, cuối cùng chỉ có Tô Mạc Mạc đội nón mang khẩu trang là không lên tiếng lần nào.

Lê Tình kì dị nhìn Tô Mạc Mạc.

La Nghệ sợ cô ấy hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Mặt của Tô Mạc Mạc bị dị ứng, chắc là bệnh sởi, nên mới đeo khẩu trang, học tử đừng hiểu lầm.”

“Thì ra là vậy.”

Lê Tình cười nói, “Không sao, chị không hiểu lầm. Đúng lúc học muội Tô Mạc Mạc cũng là người chị dẫn đi tham quan trường, bọn chị cũng coi như có duyên.”

La Nghệ: “Quào, sao em không may mắn như vậy chứ!”

Lê Tình hỏi tiếp: “Cơ mà, học muội Tô, em không có vấn đề gì muốn hỏi sao? Đừng ngượng ngùng.”

“Cảm ơn học tử.”

Tô Mạc Mạc lắc đầu, cười nhẹ: “Thật ra em đã tương đối hiểu về đại học A và học viện máy tính của chúng ta, nên không có vấn đề gì muốn hỏi nữa.”

“Hả?”

Không chỉ Lê Tình, nghe xong câu này, ba người còn lại cũng kinh ngạc nhìn Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc bình tĩnh giải thích: “Em..... Cũng coi như đã đến đại học A vào một năm trước. Đã sống bên ngoài trường khoảng một tuần, em đã tham quan đại học A rất kỹ, em cũng đã đi qua mọi góc ngách trong trường..... Đặc biệt là học viện máy tính.”

Nói đến đoạn cuối, cô rũ mắt cười cười.

Nhưng không biết nhớ đến gì đó, có vẻ tâm trạng cô trùng xuống.

La Nghệ bên cạnh chưa nhận ra, kinh ngạc cảm thán: “Mình đã thấy những vấn đề Trần Giai Đông vừa hỏi rất thú vị, không ngờ cậu còn giỏi hơn — vậy nên từ một năm trước, cậu đã lập chí thi vào học viện máy tính của đại học A rồi ư??”

“.....”

Ánh mắt Tô Mạc Mạc nhúc nhích.

Vài giây sau, cô cười khẽ ngẩng đầu, “Ừ, coi như là vậy.”

La Nghệ vỗ tay tán thưởng: “Lợi hại lợi hại, bội phục bội phục.”

Hiển nhiên Giản Nguyệt cũng kinh ngạc cảm thán như cô nàng.

Chỉ có Trần Giai Đông bên này ngó qua Tô Mạc Mạc và suy tư gì đó.

Những người còn lại cũng không đào sâu chuyện này.

Vì rất nhanh La Nghệ đã tung ra một việc:

“Học tử, thật sự chuyện gì cũng hỏi được sao?”

La Nghệ nắm chặt tay, điên cuồng chớp mắt với La Nghệ, cố ý làm ra bộ dáng xấu hổ e thẹn.

“.....”

Lê Tình bị cô nàng chọc cười, “Hỏi đi hỏi đi, cái gì cũng hỏi được.”

La Nghệ mừng rỡ.

Cô nàng kéo ghế dựa đến gần Lê Tình hơn, thấp giọng ra vẻ thần bí hỏi: “Em nghe nói, trong lớp của tui chị có một nhân vật huyền kì, phải vậy không, học tử.”

Lời này vừa dứt, Giản Nguyệt và Trần Giai Đông tò mò nhìn Lê Tình, chỉ có Tô Mạc Mạc khựng lại một lát, rũ mắt.

Lê Tình cười, “Đúng vậy, thì ra em chỉ chờ có chỗ này thôi sao?”

La Nghệ ôm cánh tay cô ấy nói, “Thôi mà học tử, chị kể với chúng em đi! Chúng em là học muội thân ái của chị đấy!”

“R ối r ối r ối, chị kể mà.”

Lê Tình hết cách, đành xin tha đầu hàng — —

“Đúng vậy, tin tức của em không sai, lớp bọn chị rất vinh hạnh được có một học trò như vậy, bởi vì bên ngoài, thành tích và năng lực làm việc thật sự rất nổi bật, nổi tiếng toàn bộ đại học A..... Cũng có thể không chỉ như vậy.”

Lê Tình tạm dừng, ngữ khí khó diễn tả, cảm khái mới.

“Cậu ấy là Thương Ngạn. Nhưng trong hay ngoài học viện đều gọi cậu ấy là Ngạn Thần.”

“Em đã nghe nói về anh ấy.”

Trần Giai Đông vốn không có hứng thú gì đột ngột lên tiếng, trong mắt là tia sáng rạng rỡ kì lạ.

“Anh ấy rất nổi tiếng trong giới IT trung học.”

La Nghệ tò mò sáp qua, “Mình không biết, mình vào đây chỉ là do đánh vậy đánh bạ — — đại học bá, cậu mau nói cho mình đi, anh ấy nổi tiếng như thế nào trong giới thể?”

“Được phong làm thần.”

Trần Giai Đông nói: “Tất cả những cuộc thi liên quan đến IT, thành tích của anh ấy là bất bại, các giải thưởng trong ngoài nước bắt đến mỗi tay, mãi đến giải đấu LanF ở lớp 11.”

Giản Nguyệt thận trọng hỏi: “Thất bại sao?”

“Coi như vậy đi.” Trần Giai Đông gật đầu. “Ít nhất trong giới vui đùa rằng anh ấy không còn là thần nữa. Cuối cùng ngay cả tuyển thủ cũng không được, đã đi thi đại học.”

“Hả? Tiếc thế.....”

Trần Giai Đông nhún vai.

“Cho dù là vậy, anh ấy vẫn là truyền kỳ của giới IT, năm trước bọn mình đi họp mặt, có người còn gọi anh ấy là vị thần không đội vương miện đấy.”

La Nghệ tò mò: “Hả? Không phải đã thất bại à, tại sao thế?”

Trần Giai Đông thở dài.

“Cụ thể thì mình không rõ lắm.”

“Chỉ biết bọn họ đều nói rằng người ta là ngã xuống thần đàn*, chỉ có Ngạn Thần là không. Anh ấy là người điên, đứng trên đám mây không chớp mắt nhảy xuống.”

*(Thần đàn: đàn ở đây kiểu như đàn cúng tế thời xưa ấy)

“.....”

Cả ký túc xá im phăng phắc vì bị dọa.

Vài giây sau, La Nghệ vỗ tay, “Ha ha ha, giới các cậu cũng thật khoa trương đấy?”

Trần Giai Đông không đáp.

Lê Tình tiếp lời: “Học trường Thương Ngạn của các em hiện tại cũng là thần trên con đường này đấy, chị nghe nói cậu ấy có một đội, nếu các em có hứng thú thì có thể chờ đến khi nhập học chính thức rồi tìm hiểu.”

La Nghệ: “Học tử, nếu dựa theo cách nói của chị, vậy là anh ấy không có một điểm tì vết nào à?”

Lê Tình nghĩ ngợi.

“Cũng không hẳn. Chị là lớp trưởng của lớp một, cũng có quyền lên tiếng ở vài chuyện. Thương Ngạn cho chị cảm giác cậu ấy không hòa đồng lắm, khá lãnh đạm... Nói vậy cũng không chính xác.”

“Hả??”

“Phải nói là, cậu ấy rất ít khi thật sự đặt người khác vào mắt, có thể cậu ấy cũng hòa đồng, nhưng không mấy ai được cậu ấy đặt vào vòng tròn đó, đối với cậu ấy, phần lớn người đều là không khí bên ngoài vòng tròn đó..... Các em hiểu ý của chị không?”

“Em hiểu.”

Trần Giai Đông nghiêm túc đáp.

“Giống với nam thần của am, cảm thấy đa số người trên thế giới đều là cá vàng, bọn họ không quan tâm đến suy nghĩ của cá vàng.”

Lê Tình bật cười, “Có chỗ giống, nhưng cũng không máu lạnh như vậy. Chị càng thấy giống kiều..... Cây tài khinh người* vậy.”

*(Cây tài khinh người: Ý vào mình có tài nên khinh thường người khác)

“..... Ôi.”

La Nghệ đột nhiên kích động đứng phắt dậy, “Nam sinh như vậy thật sự rất tuyệt đấy? Muốn đuổi theo anh ấy.”

“Tốt hơn hết là em đừng nghĩ.”²

Lê Tình cười nói.

“Gần như toàn bộ đại học A đều biết, chắc hẳn Ngạn Thần thuộc loại người thiếu hụt tình cảm. Cậu ấy được gọi là Ngạn Thần, ngoại trừ vì diện mạo và năng lực học tập, có một lý do nữa đó là, thần sẽ không động lòng phàm.”

Lê Tình tạm dừng, cười nói tiếp.

“Nhưng lớp bọn em cũng là lớp mà lớp bọn chị sẽ hỗ trợ, do đó sau này các em gặp cậu ấy, cũng có thể danh chính ngôn thuận gọi một tiếng ‘học trưởng’. Đây chính cơ hội bao nhiêu học sinh muốn có mà không được đấy.”

La Nghệ: “Em không muốn gọi anh ấy là học trưởng, em nghe nói anh ấy có danh hiệu khác!”

“Danh hiệu khác?”

Giản Nguyệt tò mò hỏi.

“Ừ!” La Nghệ gật đầu thật mạnh, vui vẻ ra mặt, “Đầu bảng, của, học viện máy tính, đại học A!”

“Khụ khụ.....”

Bên cạnh, cô gái từ đầu tới cuối vẫn luôn lặng lẽ nghe sặc nước bọt, đột nhiên ho một tràng. Cô quay đầu đỡ mặt bàn, một hồi lâu sau mới bình phục.

La Nghệ bị cô hù, vội vàng tiến lên, “Tô Mạc Mạc, cậu không sao chứ??”

“..... Không.”

Tô Mạc Mạc khôi phục hô hấp vững vàng, tạm trạng bất đắc dĩ khó diễn tả xoay người lại, mỉm cười.

“Chỉ là bị ‘đầu bảng kỹ viện’ của mọi người dọa thôi.”

“Ha ha ha đừng hiểu lầm đừng hiểu lầm.....” La Nghệ cười ngẩng xuống lại. “Danh hiệu này của anh ấy là có lý do.”

La Nghệ nói, làm mặt quỷ với Lê Tình.

“Học tử, chị cũng biết đún không??”²

Lê Tình giả vờ lờm cô nàng, cười, “Chị đâu có biết.”

“Úi chà, chuyện này có gì xấu hổ đâu.”

Tuy nói thế, nhưng ngay cả bản thân La Nghệ cũng không được tự nhiên một lát mới thản nhiên nói:

“Nữ sinh của đại học A đều lên truyền tai nhau một câu ——”¹

“Bốn năm không thể ngủ với Thương Ngạn.”

“Thi vào đại học A cũng ổng công.”

“Phốc —— khụ khụ khụ ——”

Lần này, người bị sặc không chỉ có mình Tô Mạc Mạc.

Lê Tình không nghe nổi nữa, che mắt lại cười, một lát sau mới đứng lên, cố gắng vực dậy hình tượng học tử, thanh giọng nói.

“Được rồi, mấy lời hôm nay, các em đừng nói ra bên ngoài — — hơn nữa chị nói cho các em biết, chuyện Ngạn Thần kỳ nhất là có người gọi cậu ấy là “đầu bảng học viện máy tính’.”

Cô ấy cảnh cáo liếc qua La Nghê.

“May mắn gặp được thì đừng gọi ra.”

La Nghê nghe vậy thì không khỏi ngây ra.

“Sao lại may mắn gặp được? Không phải lát nữa hai lớp chúng ta tổ chức buổi làm quan hữu nghị hỗ trợ à, Ngạn Thần không đi??”

“Sao cậu ấy có thể tham gia mấy hoạt động này?” Lê Tình bật cười.
“Suốt năm học đầu tiên, cậu ấy chưa từng lộ mặt vào mấy dịp này.”

La Nghê: “.....”

Lê Tình: “Nếu không thì em cho rằng tại sao chị nói cậu ấy không hòa đồng?”

“.....”

“Được rồi, đến sân thể dục chuẩn bị thôi!”

*

Cùng lúc đó, tòa lầu thực nghiệm của đại học A, sảnh lớn ở lầu một.

Một bóng người thon dài đứng trên cầu thang, một cậu chàng tròn tròn mập mập đang kéo anh — —

“Cha Ngạn, cậu nghe tôi lần này thôi! Không phải lát nữa có hoạt động giao lưu à, cậu chỉ đến hai phút thôi! Hai phút là được!”

“.....”

Trần mặc hai giây, giọng nói trầm thấp tràn đầy không kiên nhẫn.

“Ngô Hoàng Bác.”

“.....”

Anh chàng mập mạp nghe thấy ý uy hiếp từ ba chữ này, trong lòng run lên, suýt chút nữa đã thả tay ra.

Nhưng nhớ lại, cậu ta cắn chặt răng — —

“Cha Ngạn, lần này là nhiệm vụ lớp trưởng Lê đã giao cho tôi! Nếu cậu không đi, chắc chắn sau này cậu ấy sẽ không bao giờ giúp chúng ta liên hệ mấy giáo viên xin nghỉ nữa!”

“.....”

“Hai mươi giây! Cậu chỉ cần có mặt hai mươi giây! Hết hai mươi giây thì đi liền!”

“.....”

Không khí ngưng trệ.

Trái tim Ngô Hoàng Bác đập điên cuồng.

“Không có lần sau.”

“.....!”

Ngô Hoàng Bác thở phào một hơi thật dài, xém chút đã thề — —

“Chắc luôn, chỉ lần này thôi!”

Năm phút sau.

Sân thể dục của đại học A.

Ngành kỹ thuật máy tính, lớp một năm hai và lớp một năm nhất tập hợp thành hai hàng song song ở góc Đông Nam.

Một bóng người cực kì không kiên nhẫn đứng ở cửa chính sân thể dục đang hấp dẫn ánh nhìn từ bốn phương tám hướng.

Bên cạnh, Ngô Hoàng Bác gấp đến mức như sắp rơi xuống chảo dầu, trán đổ mồ hôi, đôi mắt nhìn khắp nơi.

“Tôi đi được chưa?”

“Đừng mà — — cha Ngạn! Chờ một chút! Còn chưa bắt đầu mà!”

Nam sinh nghe thấy mấy tiếng “đầu bảng học viện máy tính” khe khẽ, gương mặt của anh gần như đã đen đi hai tông.

“..... Sao cậu biết còn chưa bắt đầu?”

Ngô Hoàng Bác ấp úng hai tiếng, trong cái khó ló cái khôn.

“Lớp trưởng! Không phải lớp trưởng Lê còn chưa tới sao! Ít nhất cậu cũng phải chờ cậu ấy tới, lộ mặt mới xem như đã xuất hiện!”

Ngô Hoàng Bác vừa ửng phỏ, vừa nhanh chóng nhìn mặt của tất cả các tân sinh viên của lớp một năm nhất một lần.

Đồng thời, cậu ta nói thầm trong lòng.

— —

Chẳng lẽ thật sự chỉ là trùng tên? Thật ra trong nhóm những sinh viên này, người tên Tô Mạc Mạc đã có mặt, chỉ là không phải là người mà mình đã nghĩ đến??

Không đợi Ngô Hoằng Bác nghĩ xong, giọng nam lạnh lẽo vang lên bên tai:

“Được, tôi cho cậu mười giây.”

“Đừng mà cha Ngạn — — cậu chờ thêm một lát nữa đi!”

Giọng nói không dao động: “Năm, bốn.”

“Cha Ngạn! C ầu xin cậu chờ thêm một lát!”

“Ba, hai — —”

“.....”

Ngô Hoằng Bác tuyệt vọng từ bỏ giấy giữa.

Vài giây sau, cậu ta bỗng dưng phát hiện bên tai không có tiếng gì nữa.

Ngô Hoằng Bác sửng sốt, ngẩng đầu nhìn qua.

Con số đếm ngược chỉ còn một.

Nhưng Thương Ngạn chỉ đứng ở đó, không nhúc nhích, giật mình nhìn mục danh sách.

Hết chương 75

Chương 76: "Chọn anh."

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cả nhóm năm người Lê Tình và Tô Mạc Mạc cùng nhau rời khỏi ký túc xá.

La Nghệ kéo Giản Nguyệt đang ngượng ngùng, đi cạnh Lê Tình riu rít hỏi. Tô Mạc Mạc và Trần Giai Đễng đi sau ba người vài bước.

Không khí giữa hai người trăn mặc một cách xấu hổ.

Trong lúc Tô Mạc Mạc đang suy xét xem nên mở lời như thế nào thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói cực kì cứng nhắc.

“Cậu có vẻ không vui lắm.”

“.....”

Tô Mạc Mạc quay đầu lại, đối diện với ánh mắt hết sức bình tĩnh nhưng rõ ràng của Trần Giai Đễng. Không biết có phải do ảo giác của cô hay không nhưng hình như dưới thấu kính đó lóe lên tia sáng.

Tô Mạc Mạc đối diện với cô ấy vài giây, đột nhiên cong mắt, bật cười.

Trần Giai Đễng nhú mày, có vẻ khó hiểu hỏi, “Cậu cười cái gì?”

“..... Không có gì.”

Tô Mạc Mạc dờn mắt, cặp mắt giấu dưới vành nón xẹt qua sự dụi dàng. “Chỉ là vì thấy cậu nên nhớ đến một người bạn cũ của mình.”

Trần Giai Đễng: “Mặt mình và cậu ấy rất giống nhau à?”

“.....”

Tô Mạc Mạc nghiêm túc suy nghĩ, lắc đầu, “Diện mạo không giống. Nhưng tính cách của hai người thì khá giống.....” Cô nghiêng đầu, cười thiện ý, “Nhưng mà, cậu ấy không nói chuyện thẳng thắn như cậu.”

Trần Giai Đễng hơi sửng sốt, lập tức không để bụng nhún vai một cái.

“Rất nhiều người nói mình nói chuyện thẳng thắn, nhưng tính cách này của mình không đổi được. Hơn nữa, mình cũng không thích biến mấy chuyện đơn giản thành quanh co lòng vòng.”

Tô Mạc Mạc gật đầu.

“Mình cũng không thích lắm.”

Trần giai đễng: “Nhưng hình như khẩu trang trên mặt cậu không nói như vậy.”

“.....?”

Tô Mạc Mạc ngây ra, quay đầu đối diện với ánh mắt của Trần Giai Đễng.

Khoảng vài giây sau, cô mới đột ngột hiểu ra — — có lẽ Trần Giai Đễng đang nói đùa với cô.

Nhưng hiệu quả của trò đùa này..... Hiển nhiên không cao lắm.

Tô Mạc Mạc không khỏi mỉm cười.

Cô quay đầu, nhìn thoáng qua ba người đang nói chuyện khí thế ngất trời trước mặt xong rời mới nói nhỏ:

“Đúng là mình không thích đi đường vòng như vậy. Nhưng không biết nên làm như thế nào..... Có thể là vì, người đó và chuyện ấy, đối với mình mà nói là không bình thường.”

Trần Giai Đễng không lưu tình nói toạc ra: “Nhưng lời này của cậu cũng cực kì không thẳng thắn.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc bật cười, “Mình sợ cậu r ồi đấy.”

Trần Giai Đ ồng: “Mình muốn nhịn xuống nhưng lại không được, nên mình cứ nói thẳng thôi — — trong ký túc xá, lúc cậu kể rằng mình đã đến đại học A từ một năm trước, ánh mắt của cậu cho thấy cậu hoàn toàn không muốn đến đây học. Kết hợp với lời cậu đã nói, mình đoán rằng một năm trước cậu tới đây, chắc là vì người và chuyện mà bây giờ cậu muốn thử, đúng chứ?”

“.....”

Tô Mạc Mạc có chút kinh ngạc nhìn Trần Giai Đ ồng.

Sau vài giây nhìn chăm chăm, cô lắc đầu cười rộ lên.

“Quả thật cậu và người bạn đó của mình khác giống nhau. Có phải mấy học bá tự nhiên vô cùng nghiêm túc và cẩn thận như các cậu đều là kiêu này không?”¹

Trần Giai Đ ồng không nêu ý kiến.

Tô Mạc Mạc tr ần mặc đi cùng cô ấy một đoạn đường nữa r ồi mới nói tiếp.

“Đúng là một năm trước mình đến đây là vì người đó. Nhưng chuyện mình muốn chứng thực à, chuyện đó là sau khi đến đây mình mới gặp được.”

Trần Giai Đ ồng sáng mắt lên.

Tô Mạc Mạc đoán sơ qua một chút, có lẽ trên gương mặt đó chủ yếu là sự hưng phấn “mình biết ngay là mình nói đúng mà’.

Tô Mạc Mạc cười một cách bất đắc dĩ.

Chuyện chỉ có cô biết này khiến cô buồn bã đủ lâu rồi, có lẽ nói ra với người bạn cùng phòng mới bất ngờ hợp cạ nhau cũng là lựa chọn không tệ.

“Lúc mình học cấp ba đã thích một người, sau lại chia cắt.” Tô Mạc Mạc nói. “Mình ra nước ngoài để chữa bệnh, anh ấy thi đại học..... Bởi vì không biết có thể còn về nước được không, cũng không biết kết quả sẽ như thế nào, nên sau khi ra nước ngoài, mình đã cắt đứt liên lạc với anh ấy.”

Trần Giai Đông cạn lời, “Cậu đừng nói với mình là, sau đó cậu quay về, thấy người đó ở bên nhau với cô gái khác.....”

Ánh mắt Tô Mạc Mạc cứng lại, vài giây sau cô mới hoàn hồn, mỉm cười.

“Hiện tại mình cũng không biết..... Nhưng một năm trước, mình đã cho rằng là vậy.”

Nhớ đến hình ảnh nhìn thấy một năm trước ấy, cặp mắt Tô Mạc Mạc như bị ánh mặt trời chiếu đau đớn. Cô nhắm mắt theo bản năng, một lát sau mới nói tiếp, giọng nói khôi phục lại sự thản nhiên.

“Thật ra cho dù là vậy, mình cũng không có tư cách gì để trách anh ấy. Bởi vì anh ấy chưa từng thiếu mình đi đâu gì, ngược lại là—— từ khi bắt đầu, mình đã thiếu nợ anh ấy.”

“Vậy bây giờ cậu.....”

“Một năm trước mình bị dọa chạy, sau đó ngấm lại, việc này hơi không công bằng với anh ấy.”

Tô Mạc Mạc cong khóe mắt, tươi cười với Trần Giai Đông, mắt miệng đều cong.

“Mình quay về nhìn xem chuyện này có phải giống như mình đã tưởng tượng hay không.”

“.....”

Trần Giai Đông duỗi tay, diễn tả khẩu trang trên mặt cô ấy: “Vậy nên cậu mới giấu mặt, không muốn để người đó phát hiện?”

Tô Mạc Mạc gật đầu.

Trần Giai Đông trầm mặc hai giây, đột nhiên ghé sát vào, khiến Tô Mạc Mạc sợ tới mức vô thức lui bước.

Nữ sinh vẫn luôn không có biểu cảm gì đột nhiên nở nụ cười — —

“Có phải vẻ ngoài của cậu cực kì xinh đẹp — — chỉ cần gỡ khẩu trang ra, toàn bộ học viện, thậm chí toàn trường đều sẽ biết được vẻ đẹp này trong thời gian ngắn nhất không?”

“.....”

Tô Mạc Mạc vô tội chớp mắt.

“Sáng nay La Nghệ đã nói Giản Nguyệt là ‘xá hoa*’ củ ký túc xá chúng ta, nhưng khi nhìn vào mặt cậu, mình cảm thấy hẳn là cậu sẽ xinh đẹp hơn cậu ấy nhiều.”¹

*(Xá hoa: Hoa khô của ký túc xá)

Trần Giai Đông cười lùi lại, đặc ý đi về phía trước.

“Mình lại đoán đúng rồi.”

“.....”

Tô Mạc Mạc vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cũng không khỏi mỉm cười đi theo cô ấy.

.....

Khoảng cách giữa ký túc xá của sinh viên năm nhất và sân thể dục hơi xa, trước khi năm người có mặt, trong hàng của lớp một năm hai đã có người bắt đầu thúc giục.

“Có vẻ hai lớp đã đến đông đủ rồi, có thể chỉ thiếu chúng ta.”

Lê Tình đầu đầu ứng phó với mấy học trưởng vô lương tâm đang nhào nhào muốn nhìn tiểu học muội, dẫn theo nhóm Tô Mạc Mạc đi nhanh hơn, đừng thời còn không quên “chỉ đạo” các học tử của các ký túc xá hỗ trợ.

“Cửa sân thể dục đã ở đằng trước, sau này phần lớn tiết thể dục của các em sẽ được học ở đây.....”

Lời nói và bước chân của Lê Tình đột nhiên dừng lại.

Bốn học muội tò mò theo ánh mắt sửng sốt của Lê Tình.

— —

Cách đó không xa, bên ngoài sân thể dục được hàng rào kim loại bao quanh, một bóng người cao gầy đang đứng ở đó.

Thân hình của anh cao ráo, áo sơ mi và áo thun trắng đơn giản nhất cũng không che giấu được vai rộng eo thon, mái tóc màu đen bị gió hè khô nóng thổi qua có chút lộn xộn, không kiểm soát rĩ trên vầng trán trắng trẻo.¹

Xuống phía dưới một chút, mày hơi nhíu, đôi mắt đen nhánh dưới ánh sáng đang lười biếng hiếp lại, mũi cao thẳng, môi mỏng nhạt màu mím chặt.²

Tay trái của nam sinh giơ lên, ở chỗ cổ tay áo được vén lên, đường cong cánh tay xinh đẹp lộ ra.

— —

Có vẻ rất không kiên nhẫn nhìn đờng hờ.

Lê Tình h ồi th ần, kinh ngạc hô lên: “Sao cậu ấy lại đến đây?!”

Mấy người còn lại cũng hoàn h ồi, La Nghệ phản ứng mãnh liệt nhất

— —
“Má ơi má ơi! Học tử! Có phải anh ấy là học trưởng Thương Ngạn không!”

Lê Tình chưa kịp trả lời.

Bởi vì người bên kia nghe thấy tiếng động, anh lười biếng ngược mắt lên, dáng vẻ lãnh đạm liếc mắt qua đây.

Sau đó bỗng đứng khựng lại.

Đây là lần đầu tiên, Lê Tình nhìn thấy biểu cảm ngỡ ngẩn trên mặt nam sinh.

Lê Tình kì lạ trong lòng, cả người đã bị La Nghệ phẫn khởi lôi qua.

Tô Mạc Mạc h ồi th ần lại đầu tiên, duỗi tay theo bản năng, chột dạ đè thấp vành nón.

Dưới khẩu trang, cô gái căng thẳng mím chặt môi, đuối kịp bước chân với Trần Giai Đ ồng bên cạnh.¹

Lê Tình và La Nghệ dừng chân trước.

Dưới ánh mắt điên cuồng ám chỉ của La Nghệ, Lê Tình không tiện từ chối lên tiếng, “Ừ, giới thiệu với các em, đây là người của lớp hỗ trợ của bọn em, cũng chính là học trưởng truy ền kì của lớp chúng ta, Thương Ngạn.”

“Chào học trưởng Thương Ngạn!”

La Nghệ kích động chào hỏi, Giản Nguyệt cũng đỏ mặt chào, Trần Giai Đ ồng thì chậm nửa nhịp.

Chỉ có Tô Mạc Mạc đeo khẩu trang không nói một lời đứng giữa nhóm người.

Dường như Thương Ngạn không nghe thấy bọn họ.

Biểu cảm anh cứng ngắc, con người đen như mực nặng nề, xương gò má cũng run lên khó thấy.

.....

Hình như đang kìm nén một cảm xúc cực kì khủng bố.

Lê Tình bị dư quang của anh nhìn lướt qua, cả người cứng cứng. Cho dù thấy khó hiểu trong lòng, nhưng lúc này cô ấy cũng không dám nhiều lời, duỗi tay qua kéo La Nghệ.

“Khụ, được rồi, hoạt động giao lưu sắp bắt đầu rồi, các em mau vào hàng của lớp mình chuẩn bị đi.”

Cả nhóm La Nghệ cũng không ngốc, tuy đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thương Ngạn, nhưng vẫn nhận thấy cảm xúc của nam sinh lúc này rất trầm trọng, đương nhiên không dám nói gì.

La Nghệ đi qua cạnh Lê Tình, lén thè lưỡi. Giản Nguyệt hơi co bả vai, tiếc nuốt liếc qua gương mặt nghiêng của nam sinh rồi đi theo cô nàng.

Tô Mạc Mạc đứng đằng sau Giản Nguyệt, đè nặng vành nón, nhanh chóng đi qua.

— —

Mãi đến khi nam sinh cầm tay trong túi quần kế bên thấp giọng lên tiếng.

“Khoan đã.”

“.....”

Lưng Tô Mạc Mạc cứng đờ.

Bên cạnh cô, nam sinh đang kè vai với cô chậm rãi nghiêng người và rũ mắt.

Ánh mắt đó như đang chứa dao, sượt qua từng phân trên người cô gái, cuối cùng rơi xuống khẩu trang màu đen chướng mắt đó.

Bàn tay cầm trong túi quần của nam sinh khẽ động, một lúc lâu sau, anh mới kiểm soát được xúc động muốn giơ tay kéo khẩu trang đó xuống.1

Anh im lặng hít một hơi thật sâu.

Thương Ngạn giương mắt, nhìn sang Lê Tình, “..... Học muội của lớp cần hỗ trợ?”

Không biết lí do vì sao lúc này giọng nói của nam sinh hơi khàn khàn.

Trong lòng Lê Tình dâng lên nỗi bất an kì lạ.

Cô ấy gật đầu, “Đúng vậy, trùng hợp là học muội của ký túc xá tôi hỗ trợ.”

Thương Ngạn nghiêng về

Anh nhìn chằm chằm đỉnh đầu của cô gái vẫn luôn đè thấp vành nón ấy rồi xùy một tiếng.

Cặp mắt tối đen.

“Nhìn thấy học trường mà cũng không chào một tiếng, học muội này của cậu giỏi lắm đấy.”

“.....”

Ban đầu Lê Tình cũng chú ý đến, nhưng cho rằng đó là vì học muội thấy Thương Ngạn nên ngưỡng ngừng mở miệng, lúc này nghe Thương Ngạn cố ý nói ra, cô ấy có chút đau đầu.

“Học muội này của tôi bị dị ứng trên mặt, có lẽ thân thể thấy không thoải mái.” Cô ấy tạm dừng, nửa vui đùa nửa nghi hoặc, “Ngạn Thên, cậu cũng đâu phải người hay so đo, sao lại làm khó học muội này của tôi chứ?”

Cô ấy duỗi tay vỗ vai trấn an cô gái, cho rằng cô đang sợ hãi vì Thương Ngạn, “Được rồi, các em mau mau tập hợp đi.”

“..... Vâng.”

Cô gái giảm thấp âm lượng, đáp một câu không mấy rõ ràng, nhấc chân chuẩn bị đi đến sân thể dục.

Sau một tiếng này, cuối cùng nam sinh không thể nhịn được nữa, bàn tay cắm trong túi quần rút ra, nắm lấy cổ tay cô gái và kéo người về.

Tô Mạc Mạc không đề phòng bị kéo nên lảo đảo hai bước. Cô vô thức giơ tay đỡ lên ngực nam sinh mới ổn định lại được.

“.....!”

Những người còn lại trong ký túc xá và Lê Tình đều hoảng sợ.

Khiến bọn họ thấy lạ đó là, dù bất ngờ bị như thế, nhưng từ đầu đến cuối, cô gái không hề phát ra một tiếng nào.

Mãi đến bây giờ, cô vẫn cố gắng giữ vành nón và ra sức thoát khỏi bàn tay đang giữ chặt cổ tay mình của nam sinh.

— —

Im lặng như một vở kịch câm.

Nếu không phải càng lúc càng có nhiều người nhìn qua đây, tiếng nói chuyện cũng theo gió truyền vào tai.

Cuối cùng, Thương Ngạn lên tiếng trước.

“Em tên gì.”

Giọng anh trầm thấp lạnh lẽo.

“.....”

Cô gái không nói lời nào.

Thương Ngạn liếc qua Lê Tình.

Lê Tình cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy, nhưng cô ấy không thể không khuất phục ánh mắt này.

Cô ấy căng da đầu nói, “Đây là, học muội Tô Mạc Mạc.”

“——!”

Năm ngón tay nắm chặt cổ tay cô gái bỗng dựng siết chặt.

Sức lực lúc này thật sự rất lớn, Tô Mạc Mạc đau đến mức hừ nhẹ một tiếng.

Nước mắt sinh lý ứa lên trong nháy mắt.

Cùng hiện lên với nó chính là hình ảnh cô thấy được một năm trước.

Nhớ nhung, chua xót, ấm ức, tức giận.....

Rất nhiều cảm xúc đặc biệt dâng trào lên trái tim một cách mãnh liệt, dường như áng mây chứa đầy sương mù, chỉ chạm nhẹ một cái là có thể đổ mưa không dứt.

Tô Mạc Mạc mất tiếng nói.

“Buông tay.”

“.....”

Sức lực như gọng kìm trên tay cô không hề thay đổi.

Tô Mạc Mạc bị những cảm xúc đó kích thích, cô không hề nghĩ ngợi, nhấc chân đá nhẹ lên cẳng chân của nam sinh.

“— — !”

Cả đám Lê Tình trừng to mắt, hít một hơi khí lạnh, hoảng sợ nhìn qua Thương Ngạn.

Nhưng khiến các cô càng hoảng sợ chính là, nam sinh bị đá kia không hề có phản ứng, thậm chí ngay cả sự kinh ngạc hay tức giận đều không có.

Anh chỉ trềnh mặc một lát rồi chậm rãi thả lỏng năm ngón tay.

“.....”

Chờ người đó buông tay ra, cô gái không quay đầu chạy vào sân thể dục.

Lê Tình cảm thấy tam quan mình đã bị nứt một đường bởi cú đá vừa rồi của cô gái.

Đại não cô ấy trống rỗng, nhìn về tấm lưng đó, rồi quay đầu ngó qua Thương Ngạn.

Lê Tình: “.....”

Là mơ. Chắc chắn là mơ.

Hơn nữa còn là một cơn ác mộng vô cùng đáng sợ.1

Điện thoại Lê Tình rung lên.

Cô ấy vô thức nhấn nút nghe, giọng nói nôn nóng của bí thư chi bộ trong lớp truyền đến: “Lớp trưởng Lê, ngài còn đứng ngoài cửa làm gì thế, mọi người đã chờ cả buổi rồi đấy?”

“..... À à à, rất xin lỗi rất xin lỗi, tôi qua liền đây.”

Lê Tình không để ý nhiều, vội vàng ra đấu với ba người La Nghệ còn đang thất thần và nhanh chân chạy vào sân thể dục.

Hiển nhiên lúc này cũng đã có sinh viên của lớp một năm hai chú ý đến chuyện xảy ra ở ngoài cửa sân thể dục, Lê Tình vừa qua tới đã bị nữ sinh trong lớp kéo lại.

“Chuyện là sao thế, Ngạn Thần cũng tới tham dự??”

Lê Tình một lời khó nói hết, phát phát tay.

“Không phải. Quay về nói sau.”

Cô ấy tươi cười, quay đầu đón tiếp các tân sinh viên của lớp một năm nhất.

“Được được, mọi người yên lặng, tập hợp. Năm nhất đứng phía Bắc, năm hai đứng phía Nam, tôi nói sơ qua về quy tắc của hoạt động giao lưu lần này của chúng ta.”

Các sinh viên mới năm nay có thể xem như ngoan ngoãn.

Nghe Lê Tình nói xong, nhóm sinh viên nhiệt tình đứng ở hai phía, không hề âm ỉ, yên lặng nghe Lê Tình nói.

Lê Tình nâng cao âm lượng.

“Hoạt động giao lưu của chúng ta chia ra hai phần. Phần đầu tiên, mọi người chưa quen biết nhau lắm, để giúp bầu không khí trở nên sinh động hơn, chúng ta ‘động’ một chút; phần còn lại chủ yếu để mọi người nghỉ ngơi giao lưu, ‘tĩnh’ một chút.”

“Nghe lớp trưởng sắp xếp!”

Có nam sinh trong lớp một năm hai hô lên, những người còn lại cũng cười rộ lên theo.

Có vài tân sinh viên vốn hơi lo lắng cũng vui vẻ lên nhiều.

Lê Tình tức giận trừng nam sinh đó, lập tức cười nói.

“Hoạt động phần đầu của chúng ta rất đơn giản, tên là ‘di chuyển bong bóng’, tôi tin rằng mọi người đều đã từng chơi hoặc nhìn thấy trò này khi còn học trung học rồi phải không.”

“Sau đây tôi sẽ phổ biến quy tắc hoạt động của phần đầu tiên.”

“Đầu tiên, mọi người chia làm một nhóm hai người, trước khi bắt đầu thi đấu, hai người của nhóm cần phải bó một chân của cả hai lại cùng nhau; sau đó, hai người dựa lưng vào nhau, di chuyển bong bóng.”¹

“Trong vòng một phút phải hoàn thành đoạn đường đã được quy định, hơn nữa phải đảm bảo bong bóng không rơi không vỡ thì sẽ thắng. Nếu bong bóng rơi xuống hoặc trong một phút không hoàn thành được đoạn đường đã quy định thì sẽ thất bại — — sẽ có hình phạt đấy.”

Nói đến đoạn cuối, Lê Tình cười bốn cột, lấy hai tờ danh sách bên cạnh ra.

“Tôi có hai tờ danh sách của hai lớp. Để tôi xem xem..... Lớp một năm nhất có 30 người, có mặt là 30 người. Lớp một năm hai có 30 người, có mặt là 28.”

Lê Tình ngẩng đầu.

“Tôi đặt ra quy tắc phân nhóm — — sinh viên năm nhất là 30 người, có thể tự do lựa chọn đối tượng hợp tác giữa những sinh viên năm hai trung — — nhưng việc này nghĩa là, có hai tân sinh viên sẽ bị lẻ ra.”

Lê Tình cười rộ lên:

“Vậy nên, danh sách có hạn, tới trước thì mới có nhé!”

Lê Tình nói xong, cả đám bỗng im phăng phức.¹

Cũng không ngoài dự đoán của cô.

— —

Tân sinh viên cần có thời gian để mài giũa bản thân, đây là chuyện hết sức bình thường, hoạt động giao lưu này tồn tại để rút ngắn khoảng thời gian này giúp bọn họ.

Thấy sắp phải có một sinh viên mới anh dừng bước ra bước đầu tiên, Lê Tình đang định tươi cười thì bỗng dừng dừng lại.

Một bóng người xuất hiện trước mặt cô ấy.

Thương Ngạn.

Lê Tình: “.....”

Lê Tình gượng cười, “Ngạn Thôn, cậu đi ngang qua à?”

Nam sinh lấy tờ danh sách trong tay cô ấy, tùy tiện viết vài nét ở chỗ trống bên cạnh tên mình.

Anh giương mắt, mặt mày anh tuấn mà lãnh đạm.

“Tham gia giao lưu.”

Lê Tình: “.....”

Rõ ràng tất cả sinh viên của hai lớp đằng sau đều nghe thấy bốn chữ này.

Dưới ánh mắt không thể tin nổi của sinh viên năm hai, Thương Ngạn xoay người, thẫn thục đi đến chỗ của sinh viên năm nhất.

Vài giây sau.

Anh dừng tại trước mặt cô gái đang đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang.

Lông mi tinh mịn rũ xuống.

Con người đen nhánh sâu thẳm.

Giọng nói khàn khàn uể oải của nam sinh được không khí khô nóng làm ấm lên — —

“Chọn anh.”

Hết chương 76

Chương 77: Hình phạt

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sinh viên của lớp một năm nhất ngoại trừ nhóm ký túc xá của Tô Mạc Mạc ra thì những người còn lại không có ai hiểu rõ lắm về tính cách của Thương Ngạn, chuyện này đối với những sinh viên năm hai đã học chung với anh được một năm khiến tâm trạng lúc này của bọn họ đã không thể diễn đạt bằng lời.

Gần như cùng lúc với Thương Ngạn nói, ánh mắt bọn họ đồng loạt nhìn qua người đứng trước nam sinh — —

Mũ lưỡi trai, khẩu trang đen, áo thun trắng, áo khoác cao bốt nhỏ và quần dài cao bốt màu sáng.

Có nam sinh đã chú ý tới học mọi khí với chất đặc biệt này từ trước, lúc này không nhận được thì thầm hỏi Lê Tình: “Lớp trưởng, học mọi đeo khẩu trang này là ai thế?”¹

Lê Tình chần chờ, không trả lời, dời mắt qua đó.

Tuy ban đầu cô ấy chỉ ôm theo sự nghi ngờ, nhưng chờ đến bây giờ, thấy phản ứng quái lạ của Thương Ngạn sau khi tiểu học mọi này xuất hiện, cô ấy đã nắm chắc được phần lớn — — Vì trốn ai đó nên học mọi Tô mới ăn mặc như thế.

Còn ai đó là ai.....

Đáp án rõ ràng.

Bên này.

Trong lòng Tô Mạc Mạc đang rất bất lực. Đừng nói quan sát hay thử lòng gì đó, mới ngày đầu tiên đã bị phát hiện..... Nếu biết trước anh sẽ tham gia hoạt động này thì cô đã tìm cách xin nghỉ bằng mọi giá.

Nhưng lúc này có tỉnh lại thì cũng vô dụng.

Tô Mạc Mạc buông mắt, nâng một bàn tay lên, ngón tay mảnh khảnh giữ mái tóc dài bên tai lại, ngón trở cô nhẹ nhàng gỡ quai khẩu trang ra rồi tháo khẩu trang xuống.

Phía trên phần cổ thon dài duyên dáng, ngũ quan diễm lệ lộ ra.

Thấy rõ diện mạo của cô gái, bầu không khí trong góc này có vài giây ngưng đọng.

Ngay cả Ngô Hoàng Bác cách đó không xa cũng ngơ ra một lúc.

Hai năm trước, vẻ đẹp của cô gái thời cấp ba chỉ là một nụ hoa vừa nhú ra; còn hiện tại, hai năm sau, cánh hoa mềm mại nhất đã lộ ra từ nụ hoa, phóng khoáng lay động dưới ánh mặt trời.

— — đẹp đến kinh diễm chói mắt, khiến người khác không thể dời mắt.

Các nam sinh lớp một năm hai đối diện đã ngây người nhìn, thật lâu sau mới hoàn hồn, không nhịn được thấp giọng bàn luận:

“Má nó thật xinh đẹp.....”

“Đây là thế nào vậy? Sao lúc đầu không nghe nói bên lớp cần hỗ trợ có tiêu học muội như tiên nữ này??”

“Người đi đón phở thật đấy! Tin tức như vậy cũng chưa truyền đi!”

“Thật sự sẽ lên chức tân hoa hậu giảng đường đấy..... Má nó, nếu biết trước thì tôi đã đi gọi đầu!”

“Hình hình hình tượng của ông đây hôm nay thế nào, có đẹp trai không!?”

“— — cậu cảm thấy có thể so sánh với Ngạn Thần ư?”

“.....”

Không biết ai nói ra một câu cuối cùng, hết như một chậu nước đá tạt xuống trái tim của mấy học trưởng đang phấn khởi không ngừng ngo ngoe rục rịch, khiến bọn họ lạnh thấu tim.

Cả đám lưu luyến không rời nhìn cô gái.

Tô Mạc Mạc vừa gỡ khẩu trang xong, lúc này đang ngược mắt, ngửa đầu nhìn nam sinh phía trước.

“Cái gì?”

Thương Ngạn cúi mặt nhìn cô, không nhìn rõ cảm xúc trong mắt.

Anh nheo mắt, lặp lại một lần.

“Chọn anh.”

Cô gái hiểu ý, gật đầu.

Giọng nói dịu dàng.

“Không cần.”

Mọi người: “.....??”

“Tân học muội vừa từ chối Ngạn Thần sao?”

“Hình như..... Đúng vậy.”

“.....”

“Bây giờ tân sinh viên đã khó lòng như vậy?”

“Bội phục bội phục.”

“Tôi không muốn giao lưu nữa, tôi chỉ muốn xem kịch.”

“Do đó, có phải chúng ta có cơ hội rồi không?”

“Nếu không sợ ba năm tiếp theo, mỗi lần cậu nộp bài các môn đều bị Ngạn Thiên đánh sập hệ thống thì cứ thử xem.”

“.....”

Tô Mạc Mạc đứng đầu ngọn gió vẫn giữ bình tĩnh, cô nghiêng mắt nhìn qua khoảng đất trống bên cạnh.

“Ngô Hoàng Bác, chúng ta có thể vào cùng nhóm không?”

“.....”

Thương Ngạn không biểu cảm nhìn qua.

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Cái nãi đá này mẹ nó bay tới từ chỗ nào thế, sao lại chuẩn xác một cách tàn nhẫn tự đội thẳng lên đầu cậu ta vậy chứ??

Ngô Hoàng Bác bị ánh mắt đó của Thương Ngạn nhìn không chớp mắt, dưới cái nóng này mà sau lưng cậu ta không nhận được đồ mồi hôi lạnh.

May mà cái khó ló cái khôn, cậu ta ôm bụng ngãi xồm xuống ngay đó

— —

“Xin lỗi nha Tiểu Tô, hôm nay bụng tôi không thoải mái, không hoạt động được!”

Nói xong, dường như sợ cá bị thả vào chậu, Ngô Hoàng Bác dùng tốc độ cực hạn của mình, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Khóe miệng Thương Ngạn khẽ cong, quay người lại.

“Chọn anh.”

“.....”

Tô Mạc Mạc không cam lòng thu mắt từ bóng dáng Ngô Hoàng Bác vừa chạy ra khỏi sân thể dục.

Nghe vậy, cô gái ngẩng gương mặt xinh đẹp lên, con người đen nhánh lặng lẽ nhìn nam sinh.

“Có nhiều người như vậy, tại sao em phải chọn anh?”

“.....”

Thương Ngạn híp mắt.

Đối diện vài giây, anh khôi phục thần thái lười nhác, ngoái đầu nhìn lướt qua toàn thể học sinh của lớp một năm hai.

“Bọn họ sẽ không vào cùng tổ với em..... Lý do này thế nào?”

Tô Mạc Mạc nhú mày, “Sao anh biết được bọn họ sẽ không?”

Thương Ngạn thấp giọng hờ cười, “Trừ phi, sau này bọn họ không muốn nộp hết toàn bộ những bài tập và luận văn điện tử nữa.”

Tập thể lớp một năm hai: “.....”

MMP*.

*(Câu chửi tục rất rất nặng)

Bọn họ đã chọc đến ai vậy.

Tô Mạc Mạc: “Thương Ngạn, anh đừng uy hiếp người khác.”

Thương Ngạn: “Anh ăn ngay nói thật.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn: “Chọn anh.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Dưới “dâm uy” của anh, rốt cuộc Tô Mạc Mạc vẫn không có lựa chọn nào khác, cô bị phân vào nhóm của Thương Ngạn, hơn nữa còn được đưa vào những nhóm đầu tiên.

Lê Tình và mấy ủy viên còn lại của lớp giúp đỡ mọi người buộc chân. Tới lượt của Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc, Lê Tình ngẩng đầu xồm xuống trước hai người, không nhịn được tò mò hỏi một câu.

“Ngạn Thầ n, vị học muộ i này của tôi và cậu là.....?”

“Thầ y trò.”

Trước khi Thương Ngạn trả lời, giọng nói nhẹ nhàng của cô gái đã chặn ngang trước.

Ánh mắt nam sinh có chút nguy hiểm cúi đầu xuống.

Dường như cô gái bị nhìn chăm chăm không hề phát giác, lông mi cong vút chớp chớp, mặt không đỏ tim không đập nhanh nói:

“Tổ má y tinh ở cấp ba, anh ấy là sư phụ của em.”¹

“.....”

Nhìn ánh mắt như muốn ‘ăn’ người của Thương Ngạn, trong lòng Lê Tình có thái độ khó nói với đáp án này.

Lê Tình cột chắc chân cho hai người xong, sau đó còn giúp hai người tựa lưng kẹp bóng bay ở giữa.

Cô ấy dặn dò: “Chờ khi tiếng còi vang lên, trong vòng một phút, hai người cần bảo đảm bóng không bị rơi và đem nó đến cái thùng đối diện bên kia, được chứ?”²

“Làm phiên học tử.”

Cô gái cong khoe mắt, nói lời cảm tạ.

Lê Tình cười với cô.

Chờ khi Lê Tình xoay người rời đi, Thương Ngạn nghiêng mắt, thấp giọng hỏi:

“‘Quan hệ thầy trò’?”

Tô Mạc Mạc cùng nam sinh đưa lưng vào nhau, cúi đầu, nhẹ nhàng đáp.

“Ừ.”

Thương Ngạn giận cười.

“..... Được. Rốt cuộc là quan hệ gì, anh không vội xác định.” Nam sinh nhướn mày, “Chỉ cần em cho anh biết, một năm trước em cũng đã về nước — — tại sao lại không liên lạc với anh, thậm chí còn tìm mọi cách để anh không thấy được em?”

Cặp mắt cô động động.

Vài giây sau, tiếng còi đột nhiên vang lên kéo lại ý thức của cô, Tô Mạc Mạc tỉnh táo lại, nhúu mày, muốn hoạt động mắt cá chân đang bị trói.

“Thi đấu bắt đầu rồi, chúng ta — —”

“Trả lời anh, Tô Mạc Mạc.”

“.....”

Mắt thấy mấy nhóm bên cạnh đã bắt đầu khó khăn dịch chuyển, mấy nhóm sau đứng xung quanh quan sát đang nhìn chăm chăm bọn họ và tò mò bàn luận, Tô Mạc Mạc nói nhỏ:

“Thi đấu trước, chờ kết thúc.....”

Cô chưa kịp nói hết, bong bóng sau lưng đã truyền đến một lực nhỏ.

— —

Bóng bay rơi xuống đất.

Đám sinh viên xem trợn mắt há mồm nhìn hai người.

Thương Ngạn còn sợ chưa đủ, anh cúi đầu, nhấc chân, không chớp mắt giẫm xuống quả bóng.

“Đùng” một tiếng, mấy nhóm khác đều sợ tới mức ngoái đầu lại nhìn.

Giữa sự im lặng sau tiếng nổ này, giọng nói của nam sinh cực dễ nghe thấy.

— —

“Thi đấu đã kết thúc, em có thể nói.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

”

Tô Mạc Mạc bực bội, “Thương Ngạn, có phải anh.....”

“Anh có bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ.”

Thương Ngạn nói.

“Không phải hai năm trước em đã biết rồi ư?”

Tô Mạc Mạc chưa kịp mở miệng, Lê Tình đã dở khóc dở cười đi đến cạnh hai người.

“Chúc mừng nha, nhóm của hai người chính là nhóm đầu tiên thua ngay tại vạch xuất phát — — chuẩn bị nhận hình phạt đi.”

Lê Tình nói, đưa quả bóng bay trong tay lên trước mặt hai người.

“Quy tắc trừng phạt rất đơn giản, đúng lúc hai người cũng có thể làm mẫu cho mọi người — — dùng bất kì bộ phận nào của cơ thể, ngoại trừ tay và chân, hai người phải làm nổ được quả bóng, một quả là được.”

Tô Mạc Mạc nhăn chóp mũi theo bản năng, biểu cảm đau khổ.

“Học tử, đừng đội có ác ý phạm quy, có thể xin đổi đừng đội không?”

Lê Tình: “Chị sẽ xem xét đem việc này vào quy định của hoạt động lần sau. Bây giờ thì — —” cô ấy đưa bóng qua, cười, “Đến đây đi.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Lê Tình: “Thật ra lưng dựa lưng làm nổ bong bóng cũng không khó, có cần chị giúp hai người đặt vào giữa không?”

Cô ấy còn chưa dứt lời, nam sinh bên trái đã ng ẩ xồm xuống, duỗi tay tháo dây thừng trên chân hai người ra.

Sau đó anh đứng lên, cần lấy quả bóng trong tay Lê Tình.

“.....?”

Tô Mạc Mạc nghe thấy tiếng động, vừa định xoay người thì vai cô đã bị giữ lại.

— —

“Đừng nhúc nhích.”

Cảm nhận được lực tay trên vai, cả người Tô Mạc Mạc hơi cương, trong lòng dâng lên dự cảm xấu, “Không phải lưng tựa lưng làm nổ bong bóng sao?”

“Như vậy quá chậm.”

Thương Ngạn nói, đặt quả bóng vào chỗ hõm xuống ở sống lưng của cô.

“..... Bịt tai lại.”

Giọng nam trầm khàn cứ như đang dán ngay tại vành tai cô.

Trong lòng Tô Mạc Mạc run lên, vô thức nghe lời anh, giờ tay che lỗ tai.

Giây tiếp theo. Bên hông cô cứng ngắc, bị một đôi tay ôm lấy từ đằng sau.

Một tiếng “đùng” vang lên.

Thương Ngạn dùng tư thế ôm vô cùng thân mật, áp chặt vào quả bóng sau lưng cô gái.

Hô hấp hòa vào nhau.

Hết chương 77

Chương 78: "... Anh chỉ muốn em."

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sinh viên năm nhất đã ngáy ra hết r ồi.

Sinh viên năm hai đã muốn diên lên mất.1

“Cuối cùng tôi cũng có thể thấy Ngạn Th ần và một nữ sinh thân mật như này một l ần trong đời r ồi ư?”

“Tôi sai r ồi, trước giờ tôi luôn cho rằng Ngạn Th ần là người vô tính*.”

*(Vô tính: là sự không bị hấp dẫn tình dục, hoặc không hay ít quan tâm đến các hoạt động tình dục. Nó có thể được xem là sự không có, hoặc là một trong những thiên hướng tình dục, bên cạnh dị tính, đ ồng tính và song tính. Đây cũng có thể là một thuật ngữ rộng hơn để chỉ một loạt các loại hình vô tính khác nhau)

“Tôi cũng cho rằng cậu ấy chỉ yêu máy tính! Kết quả bây giờ tôi đã có tình địch hình người r ồi à??”

“.....”

Tiếng nói chuyện như ong vỡ tổ rất nhanh kéo Tô Mạc Mạc đang mất h ần về

Má cô hậu tri hậu giác đỏ lên, cô cuống quít tránh khỏi l ồng ngực người đó. Không quan tâm đến biểu cảm của Lê Tình bên cạnh, Tô Mạc Mạc bực bội ngẩng đầu nhìn qua nam sinh.

Không chờ cô lên tiếng, ai đó ung dung nói.

“Anh có bệnh.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Lê Tình: “.....”

Hôm nay cô ấy đã được mở rộng tầm mắt.

Tô Mạc Mạc không thắng nổi người này, xoay qua nói nhỏ với Lê Tình: “Học tử, em có việc phải rời đi trước, nhất định em sẽ về tham gia phần sau của hoạt động.”

“Ồ, được, đi đi.”

Lê Tình gật đầu.

Tô Mạc Mạc xin lỗi và thu mắt, cô dẫn đi một chút, cuối cùng vẫn duỗi tay giữ lấy cổ tay nam sinh.

“Anh đi với em.”

Ánh mắt Thương Ngạn trước sau đều đặt trên người cô gái, nghe vậy, một chút ý định giãy giụa cũng không có, ngược lại khóe miệng cong lên, tâm trạng như đang rất tốt.

Anh uể oải ngược mắt, hướng về Lê Tình nói.

“Tôi bị ép xin nghỉ.”

Nói đoạn, nam sinh nhấc cặp chân dài, rũ mắt cười đi theo cô.

Lê Tình: “.....”

Là do mắt cô ấy có vấn đề hả, nếu không thì tại sao không nhìn thấy bất kì một ý “bị ép” trên người ai đó thế?

Tô Mạc Mạc kéo Thương Ngạn đi rất xa.

Xung quang và bên trong sân thể dục rất đông người, diện mạo của hai người đều rất dễ gây chú ý, gần như cả đường đi đều bị ánh mắt của mấy sinh viên đuổi theo.¹

Vất vả lắm Tô Mạc Mạc mới tìm được một chỗ vắng vẻ — — cô kéo Thương Ngạn đi đến một đám cây cối phía cuối hành lang nhỏ.

Hành lang được dàn hoa tử đằng bao quanh, nhưng mùa hờ nở đã qua từ lâu, lúc này, trên lan can bằng đá chỉ có nhánh cây và lá cây.¹

Trong hành lang không có ai, gió nhẹ lượn lờ, đúng là nơi thích hợp để nói chuyện.

Tô Mạc Mạc dừng chân và thả tay ra.

Cô xoay người đối diện với Thương Ngạn, không ngẩng đầu, chỉ yên lặng cúi mặt xuống.

“..... Em không nói rõ ràng thì anh sẽ không để em an bình?” Lông mi cô gái khẽ run, chậm rãi vén lên, con ngươi đen nhánh lặng lẽ nhìn nam sinh, “Vậy anh hỏi đi.”

“.....”

Thương Ngạn hơi khom người, chống vào cột đá đằng sau cô gái, áp sát đến mặt cô.

Anh híp mắt.

Nhìn chăm chú như vậy vài giây, nam sinh mở mắt, phát ra một tiếng cười nhẹ.

Cảm xúc biến chất giọng càng thêm khàn, phần nhiều hơn là một nỗi sung sướng khó hiểu.

“Anh cười cái gì.”

Cô hơi khó chịu trong lòng, nhíu mày nhìn anh.

“— — bởi vì vui vẻ.”

“?”

“.....”

Thương Ngạn quay mặt đi, con người đen kịt hơi hoảng hốt, “Chỉ lo xem em tức giận, cũng chưa chú ý đến..... Rốt cuộc nhóc con nhà anh cũng đã trưởng thành.....”

Ánh mắt anh dịu dàng nhìn đỉnh đầu cô, đáy mắt không che giấu được ý cười, “Hình như còn cao lên.”

“.....”

Gương mặt Tô Mạc Mạc nóng lên.

Theo đó là sự chua xót không tên ủa vào hốc mắt.

Những ấm ức và oán trách này, thậm chí dưới nỗi nhớ nhung và lưu luyến còn sinh ra một ít hận ý, những thứ đó cứ dễ dàng tan biến hơn phân nửa chỉ vì một câu nói và một tiếng cười này.

Hai năm lặng lẽ trôi qua, khoảng thời gian cô cho rằng như vô tận ấy, vào lúc này chỉ như một cái búng tay, một cái chớp mắt.

Tấm màn phủ kín những hồi ức ấy đã bị tiếng thì thầm này kéo ra hoàn toàn.

Tô Mạc Mạc cảm thấy việc này không tốt lắm.

Có lẽ Giang Như Thi nói đúng.

Chỉ khi cô đeo khẩu trang để che giấu bản thân thì mới có thể phân biệt được thật giả của đoạn chuyện cũ kia.

Cho đến hiện tại, khi đối mặt với người này mà không có bất kì một vỏ bọc nào, chỉ cần một câu của đối phương, cô cảm thấy mình đã bị đánh cho tơi bời, quân lính tan rã.

Tô Mạc Mạc ấm ức đến khóc mất.

Hốc mắt của cô cũng hơi đỏ lên.

Thương Ngạn vừa cười được vài giây đã vội vàng bị dọa, anh thu tay và đứng thẳng dậy, r ễ cong lưng thấp giọng dỗ dành: “Anh sai r ễ, anh không nên nói giỡn với em, nhóc con — —”

Cô mang cặp mắt đầy nước ngẩng đầu lên, giọng nói dịu dàng xen lẫn sự bức bối, “Em đã 19, hơn nữa em đã 161, không phải nhóc con!”

Nhìn cặp mắt ướt át của và cánh môi đỏ hồng, h ầu kết Thương Ngạn không nhin được động động.

Anh thở dài, “Được, không gọi như vậy nữa.”

Tô Mạc Mạc tự giác thấy mình đi quá đà, chán nản cúi gằm mặt xuống, cô ngẩng đầu dụi mắt.

“Em không phải đang cáu kỉnh với anh, Thương Ngạn.”

“Anh biết.”

Thương Ngạn khoanh tay xoa nhẹ mái tóc dài của cô gái.

“Anh biết em không tùy hứng, chắc chắn em có nguyên nhân. Nhưng anh giận em vì sao lại không nói cho anh, còn xem anh như người xa lạ.”

“..... Thật xin lỗi.”

Cô gái r ầu r ỉ dịu giọng xin lỗi. Không đ ể Thương Ngạn kịp phản ứng, cô giương mắt.

“Thật ra một năm trước, em đã đến đại học A tìm anh.”

Thương Ngạn vừa định lên tiếng nghe vậy thì khựng lại tại chỗ.

Hô hấp cũng không khởi chựng lại.

“Em tới tìm anh? Vậy sao anh lại không thấy em?”

“Em thấy anh r ồi.”

Tô Mạc Mạc nắm tay, cắn răng nói nhỏ.

“Lúc đó em đã cố gắng tìm rất nhiều chỗ, tìm người hỏi anh đang ở đâu, cuối cùng mới tìm được một nhóm người biết, họ nói anh tham gia liên hoan của hiệp hội máy tính..... Dựa theo địa chỉ bọn họ cho, em vất vả lắm mới tìm được chỗ đó.”

Cặp mắt Thương Ngạn ngưng đọng, nhúu mày.

Có lẽ nhớ đến một kí ức nào đó vô cùng t ối tệ, ánh mắt anh tối đen, cặp mày xoắn chặt, biểu cảm trở nên hung tợn trong nháy mắt.

Tô Mạc Mạc ngược mắt nhìn anh, “Bây giờ em nhớ lại, lúc em nhìn thấy anh, có thể là anh uống say. Nhưng khi đó em không chú ý, em đợi thật lâu, chỉ thấy các anh đi ra từ nhà hàng nơi tổ chức liên hoan, một cô gái đỡ anh cùng nhau lên taxi..... Sau đó chiếc taxi chở hai người cùng đến khách sạn.”

“.....”

Thương Ngạn rũ mắt, mi mắt che giấu cảm xúc lạnh lẽo đáng sợ.

— —

Nghe câu chuyện của Tô Mạc Mạc, anh nên biết ngay rằng là đêm đó.

Không khí tĩnh mịch vài giây.

Anh hé môi muốn giải thích theo bản năng, nhưng tiếp theo lại nhớ tới một vấn đề quan trọng hơn cả — —

Nam sinh khàn giọng mở miệng: “Sao em biết được?” Giọng anh run lên, “..... Có phải em đi theo không?”

Tô Mạc Mạc cúi đầu.

“Em ngồi xe đi theo.”

“.....!” Thương Ngạn chấn động, anh vô thức muốn nắm chặt tay cô gái, “Lúc đó em không qua tìm anh, em vẫn luôn ở trong xe? Có..... Có phải hôm đó em đã khóc không?”

Thương Ngạn bất chấp những việc khác. Tưởng tượng đến sự tuyệt vọng hôm đó của cô gái, tim anh như bị xé rách. Đau đớn đến mức ý thức không rõ ràng.

Giọng cô cứng ngắt, “Thương Ngạn..... Em ghét anh.”

Tim cô rất đau.

Cùng đau như ngày đó.

Hai bàn tay rữ hai bên đang siết chặt của cô bị nam sinh nâng lên, anh gỡ ra từng đầu ngón tay trắng bệch vì siết chặt của cô ra.

Lộ ra dấu móng tay hằn trong lòng bàn tay.

Thương Ngạn đau lòng buông mắt.

“..... Thì ra không phải ảo giác.”

“Cái gì?”

Tô Mạc Mạc ngẩng đầu nhìn anh.

Thương Ngạn: “Hôm đó anh nhìn thấy em. Người ở cổng trường rất đông, chỉ liếc mắt qua một lần, anh lại phát điên tìm kiếm — — nhưng thế nào cũng không tìm thấy được.”

Giọng anh chậm rãi nặng xuống, mang theo sự tàn nhẫn.

“Nếu không phải vì thấy em, sao hôm đó anh có thể say đến bất tỉnh nhân sự, bị người khác kéo đến khách sạn mà cũng không biết?”

Tô Mạc Mạc khó hiểu mở to mắt.

Vài giây sau, cô h ẫ th ẫ, càng thêm hậm hực — —

“Anh — — anh như thế.....”

“Anh thế nào?”

Giọng Thương Ngạn nghẹn ngào, lòng như tan nát, máu ào ạt tuôn ra, cơn giận khủng khiếp của anh đang gào rống, nhưng đối tượng để phát giận lại không tìm thấy.

Anh đành phải nén hết toàn bộ những cảm xúc đó lại và giấu kín dưới đáy lòng.

Thương Ngạn cúi người, áp cô gái dựa vào cột đá — —

“Nếu em đã đi đến đó, tại sao lại không đi vào trong đó một bước — — em vào xem thử, rốt cuộc anh thế nào?”

“.....”

Tô Mạc Mạc dừng lại.

Một lúc lâu sau, Thương Ngạn cười khở, “Bây giờ anh nói, đêm đó chẳng những anh không làm gì hết, còn đập hết đại sảnh của khách sạn, suýt chút nữa đã đánh đứa con gái dám gài bẫy anh, gây chuyện đến mức xém vào trại tạm giam lần nữa — — cho dù anh nói như thế, em cũng sẽ không tin phải không?”

“.....”

Đối diện với con người có chút đở lên của nam sinh, Tô Mạc Mạc im lặng thật lâu.

Một lúc sau, cô mới chậm rãi cúi đ ầ.

“Nếu anh nói cho em rằng anh chưa làm gì hết..... Em sẽ thử tin tưởng.”

Cặp mắt cô chớp chớp, giữ lại sự chua xót sắp trào ra.

Cô thì thào.

“Từ hôm đó, em cực kì ghét anh, Thương Ngạn..... Nhưng em phát hiện, so với ghét thì thích và nhớ nhung càng nhiều hơn một chút.”

“Lần đó sau khi rời đi em cũng rất hối hận..... Em nên thẳng mặt nói rõ với anh. Em không thể đoán như thế, em cũng nghĩ có thể đáp án là một việc khác. Nếu không thì em đã không đến đại học A.”

Cô gái nói xong hết những lời mình muốn, chậm rãi thả lỏng người, dựa vào cột đá phía sau.

Cô ngẩng đầu nhìn nam sinh.

Ánh mắt trong suốt sạch sẽ, chỉ có vành mắt hồng hồng.

“Vậy nên anh nói cho em đi, Thương Ngạn, anh nói anh chưa làm gì hết, em sẽ tin anh.”

Nghĩ nghĩ, cô tạm dừng, nhỏ giọng bổ sung: “Nhưng có thể đôi khi em sẽ nhớ đến, không nhịn được giận đối với anh..... Bởi vì hôm đó em thật sự rất khó chịu, bây giờ nhớ lại, vẫn còn rất khó chịu.....”

Cảm xúc trong mắt Thương Ngạn chậm rãi chìm xuống.

Anh khom lưng, để sát mặt đến dưới cằm cô, “Anh chưa làm gì hết. Em nghe chưa?” Mắt anh tối đen, tiêu điểm tiêu tán, hô hấp nóng rực truy tìm cô, “Ngoại trừ em, anh không muốn ai hết.”

Anh cẩn nhẹ lên cánh môi mềm mại của cô, kiệt lực kiểm soát cảm xúc mãnh liệt dưới đáy lòng.

“..... Anh chỉ muốn em.”

Hết chương 78

Chương 79: Cậu ấy thích cậu bao nhiêu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau mười hai giờ, ánh mặt trời trong sân trường càng thêm chói chang.

Làn gió nóng bức thổi qua cành lá của cây tử đằng trên hành lang, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Cuối hành lang, bên phía cột đá màu trắng, cô gái mặc áo khoác sáng màu bị nam sinh nâng sau cổ, cả người tựa vào cột đá, nam sinh cúi người hôn một cách nồng nàn và say đắm.

Mãi đến khi cô gái không chịu được, duỗi tay chống lên lồng ngực và xương quai xanh của nam sinh, gắng sức đẩy người ra.

Nhân lúc người trước mặt với cặp mắt đen tối này thoáng thoái nhượng, cô hoảng loạn nghiêng gò má đỏ rực.

“..... Sao vậy.”

Người nọ vẫn chưa thoả mãn, giọng nói hơi khàn, tiện đà hôn lên vành tai trắng nõn của cô gái trước mắt, cười trềnh trềnh.

“Không thích..... Như vậy sao.”

“.....”

Tô Mạc Mạc bị hôn đến mức cẩn thận trốn ra đằng sau, gò má trắng nõn càng đỏ bừng.

Cô thừa dịp có khe hở xuất hiện mới lén hít một hơi, con người ướt át vô tội nhìn nam sinh, “Chân..... Chân mềm, không đứng được.”

Thương Ngạn ngân ra.

Vài giây sau, anh rũ mắt, không nhìn được bật cười.

“Thế lực của em quá kém.”

Vào những lúc này mà còn bị cười nhạo thế lực, cô tức giận, nhỏ giọng lầm bầm.

“..... Anh tốt lắm à.”

“Đúng là anh rất tốt.”

Thương Ngạn ghé vào bên tai cô gái cười trâm thấp, không nhìn được hôn hôn vành tai cô một chút rồi mới nghiêng người ngồi xuống bên cạnh cột đá.

Bàn tay đặt bên eo cô nhẹ nhàng kéo cô lại.

“Nhóc con, qua đây.”

Mặt Tô Mạc Mạc đỏ lên, né tránh.

“Anh đừng, ngứa.”

Mắt Thương Ngạn càng tối, dừng lại hai giây mới cười.

“Không phải chân em mềm sao, qua đây ngồi một lát.”

“.....”

Lần đầu tiên cô gái trải qua nụ hôn mãnh liệt như sắp bị ăn luôn, lúc này cô không dám nhìn vào mắt anh, nín thở hoảng loạn dờn mắt, chần chờ một lát mới ngồi xuống bên cạnh nam sinh.

Nhưng vừa đến giữa không trung, cổ tay cô đột nhiên bị nắm lấy, Một cổ lực truyền đến, làm cô mất đi trọng tâm, kinh hoảng đỡ lấy tay anh.

Ai đó đã sớm mưu tính từ trước chuẩn xác giữ cô, một tay khác vịn eo cô, nhẹ nhàng ôm người vào lòng ngực.

Chờ Tô Mạc Mạc hồi thần lại, cô đã ngẩng lên đùì Thương Ngạn.

Cô chậm nửa nhịp chớp mắt một lần, cuối cùng mới hoàn hồn, mặt đỏ lên: “Anh.....”

Cô chưa kịp nói xong, người đó đã rũ mắt dán qua đây, một lần nữa hôn lên môi cô gái.

Cái hôn lần này rất dịu dàng, ôn hòa, như đang trấn an, cũng như đang xin lỗi.

“Anh thề với em, Tô Mạc Mạc. Sai lần bị người khác lợi dụng thời cơ đó anh chỉ phạm phải một lần, cho dù là vì em, anh cũng sẽ không đụng vào một giọt rượu nữa, được chứ?”

“.....”

Cô gái thì thào gì đó, không chờ nghe xem cô đang nói gì, cánh môi lại bị người đó giữ chặt.

Thương Ngạn vẫn quấn lấy cô hôn môi, giữa lúc tạm dừng, anh thấp giọng nói:

“Tất cả những bất mãn của em cứ phát tiết lên anh, đó là do anh sai sót và bất cẩn, chỉ cần em không đau lòng vì chuyện này, anh sẽ để mặc em xử lý.”

Anh than nhẹ giữa môi cô, dường như thỏa mãn, lại dường như không buông tha, thâm trầm nặng nề, hết như đã lâm vào cơn say tình.

“Tô Mạc Mạc, anh có thể vì em làm tất cả.”

“.....”

“Có phải em quên rồi không, anh đã nói rằng, mạng sống và tất cả mọi thứ của anh đều cho em, em có thể làm bất cứ việc gì với anh, làm đến mức độ nào anh cũng chấp nhận được, nhưng em đừng lấy sai lầm của anh làm khổ bản thân.”¹

“.....”

Dưới những cái hôn và lời nói của người đó, Tô Mạc Mạc không tìm được bất kì cơ hội nào để lên tiếng.

Ánh mắt anh nhìn cô đã lắng đọng thành một sự mê luyện như đã nhập ma, khiến Tô Mạc Mạc nhận thấy được một cảm giác nặng nề từ trong xương tủy. Nhưng cô cũng nhớ nhung và quyến luyện tương tự như anh, cô thuyết phục chính mình phải cẩn thận tiếp nhận anh, ngón tay chống trước ngực nam sinh chậm rãi vòng qua sau cổ anh.

Dấu hiệu chấp nhận như thế càng làm nụ hôn đó trở nên cuồng nhiệt.

Đến tận khi ——

Ở một góc xéo qua hai người trên hành lang, Ngô Hoàng Bác chui ra từ một con đường nhỏ giữa những lùm cây cao cao, cậu ta bấm vào số điện thoại trên màn hình, ánh mắt lơ đãng liếc qua.

Bước chân lập tức dừng lại.

Tại điểm cuối trong mắt cậu ta, ở một vị trí trên hành lang, nam sinh mặc áo sơ mi trắng đưa lưng về hướng này, một tay đỡ cột hành lang bên cạnh, đang đề xuống cô gái ngẩng trong lòng mình để hôn môi.1

“..... Khụ khụ.”

Ngô Hoàng Bác xấu hổ dờn tằm mắt, ho khẽ vài tiếng.

Ở góc đó, cả người cô gái cứng đờ, hoảng loạn mở mắt ra, còn chưa kịp phản ứng đã bị nam sinh trước người mình ngăn lại.

Thương Ngạn ngoái đầu nhìn, trong mắt chứa đầy sự bất ngờ khi bị quấy rầy.

Ngô Hoàng Bác lập tức giơ hai tay lên.

“Cha Ngạn, tôi trong sạch, tôi chỉ chạy đến sau khi thấy tin nhắn của cậu — — tôi không có ý định quấy rầy hai người..... Ồm, tiểu biệt thắng tân hôn?”

Ngô Hoằng Bác thử hỏi, “Hay là tôi đi trước đây?”

Thương Ngạn đỡ cô gái trong lòng và đứng dậy, cúi mắt che giấu sự tối đen trong mắt mình, “Đến đây.”

“.....”

Ngô Hoằng Bác đành bất đắc dĩ quay người r ã đi đến cuối hành lang.

Tô Mạc Mạc khó hiểu nhìn Thương Ngạn, dáng vẻ muốn hỏi vì sao lại để Ngô Hoằng Bác qua đây.

Thương Ngạn thấp giọng.

“Anh không muốn trong lòng em có khúc mắc. Chuyện xảy ra vào tối hôm đó thật sự rất lớn, người của hiệp hội máy tính đều biết rõ, Ngô Hoằng Bác có thể nói cho em.”

Thương Ngạn khựng lại.

“Anh qua kia chờ em trước.”

Nói xong, anh không định dừng lại, nhanh chóng đi về phía trước.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, vô thức nhìn qua Ngô Hoằng Bác bên cạnh. Ngô Hoằng Bác càng mơ hồ hơn cô, mù mờ hỏi Tô Mạc Mạc:

“Tiểu Tô, cậu muốn hỏi tôi chuyện gì? Chuyện gì mà tối hôm đó, còn có hiệp hội máy — —”

Ngô Hoằng Bác im bật, đôi mắt đột nhiên mở to.

“Là chuyện liên hoan của hiệp hội máy tính một năm trước?? Tiểu Tô, cậu biết r ã ư?”

Tô Mạc Mạc chần chờ, gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Biết một chút.”

“.....”

Ngô Hoàng Bác gãi đầu, bất đắc dĩ nói.

“Thì ra là muốn hỏi chuyện này à. Bởi vì đây là cậu, nên cha Ngạn mới chủ động để tôi đến giải thích với cậu, nếu đổi thành người khác, đừng nói giải thích..... Chuyện này trong hiệp hội máy tính của bọn tôi, làm trò trước mặt cha Ngạn làm gì, mọi người không dám nhắc đến dù chỉ một chữ.”

Tô Mạc Mạc nhú mày.

Ngô Hoàng Bác: “Chuyện này, cũng rất trùng hợp..... Đúng lúc hôm đó có trận đấu giữa mười ba trường, đại học A của chúng ta đạt giải nhất, nói muốn ra ngoài chúc mừng. — — tất cả bọn tôi đều có thể làm chứng, mấy cuộc liên hoan tự hội gì đó, cha Ngạn chưa từng tham gia, nhưng hôm đó.....”¹

Ngô Hoàng Bác do dự nhìn Tô Mạc Mạc, ngượng ngùng giảm âm lượng nói.

“Hôm đó khi về đến trường, vừa đến cổng trường, không biết cha Ngạn thấy cô gái nào, nhận lầm thành cậu — — lúc đó cứ như phát điên lên đi tìm cậu, đã sấp đầu hết ba tấc đất ở đám đông đó, cuối cùng mới xác định chỉ là ảo giác..... Dáng vẻ của cậu ấy lúc đó, Tiểu Tô, cậu chưa gặp đâu.....”

Ngô Hoàng Bác than một tiếng.

“Cảm giác như từ đầu đến chân, ngay cả một tia tinh thần của người sống cũng chẳng có..... Trách tôi, lúc đó tôi không nhìn được cậu ấy như thế nên đã kéo cậu ấy cùng đi liên hoan, tôi cho rằng rót cho cậu ấy chút

rượu, để cậu ấy ngủ một giấc thì tốt rồi — — ai ngờ đâu lại có người gan to đến vậy!”

Sắc mặt Ngô Hoảng Bác trầm xuống, l`ân b`ân mắng mỏ.

“Tôi hôm đó đạt được giải nhất, ngoại trừ cha Ngạn, những người còn lại của hiệp hội đều rất vui vẻ, gần như đám con trai đều uống đến bất tỉnh, chỉ còn lại tôi và hai nữ sinh của hiệp hội còn tỉnh táo. Đến phút cuối cùng, hội trưởng nôn ra rất nhiều, ngã trong toilet, chỉ có tôi giúp được — — kết quả vừa quay về, cha Ngạn đã bị mang đi!”

Nói nói, Ngô Hoảng Bác cũng nổi giận.

“Tôi mẹ nó phục bọn họ luôn đấy, bình thường chỉ vui đùa ngoài lời còn chưa tính..... Ai ngờ thật sự có lúc phải đề phòng có người dám xuống tay với cha Ngạn? Lúc ấy tôi không còn cách nào nên đã gọi thẳng về nhà cha Ngạn, gia đình cậu ấy cũng rất có hiệu suất, mười phút sau tôi đã đến được khách sạn đó.”

Nói đến đây, Ngô Hoảng Bác nhún vai.

“Nhưng là lúc tôi đến thì đã muộn rồi — — khách sạn đó không lớn, cửa thủy tinh ở bốn phía đã bị cha Ngạn đập vỡ hết ba. Nữ sinh năm tư của hiệp hội đã mang cha Ngạn đi đó, lúc đó đã sợ tới mức khóc lóc, lúc tôi rời đi thì chị ta còn đang ôm đầu trốn trong góc tường đấy.”

“.....”

Tô Mạc Mạc cau mày, lo lắng hỏi: “Không làm ai bị thương chứ?”

“Về mặt thân thể thì không có, nhưng tinh thần thì không chắc.” Ngô Hoảng Bác nói.

Tô Mạc Mạc: “?”

“Nữ sinh năm tư đó đó, sau đó tôi nghe nói chị ta sợ không nhẹ, làm thẳng giấy xin tạm nghỉ học luôn rồi.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Ngô Hoảng Bác: “Tôi còn đỡ đấy, cậu cũng biết rồi, giải đấu LanF lúc trước đấy, lần đó cha Ngạn còn điên hơn lần này nhiều, nhưng những người còn lại trong hiệp hội thì..... Hơi khó nói. Dù sao từ sau chuyện đó, cha Ngạn vẫn như trước, những hoạt động không phải thi đấu thì chưa từng có mặt, dù vậy cũng không ai dám gọi cậu ấy đi.”

“.....”

Cặp mắt Tô Mạc Mạc động động.

Hai người cùng trăn mặc.

Trong bầu không khí chỉ có tiếng xào xạc của lá cây, một giọng nói ôn hòa vang lên.

Tô Mạc Mạc chậm rãi gật đầu, “Tôi biết rồi. Cảm ơn cậu.”

“Không có gì.” Ngô Hoảng Bác vẫy tay, “Tôi đi trước đây?”

“Ừ.”

Ngô Hoảng Bác xoay người, mới đi được hai bước đã dừng lại.

Lúc này, cậu ta không quay đầu lại, đứng đó im lặng mấy giây mới nói nhỏ:

“Tiểu Tô, tin tưởng cậu ấy đi. Thật đó.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, quay đầu lại.

Ngô Hoảng Bác buông tiếng thở dài.

“Cha Ngạn là dạng người gì, trên người có bao nhiêu vàng hào quang gây chú ý, cậu đã theo tổ của chúng ta lâu như vậy, chắc là cậu cũng biết rõ.”

Cậu ta cúi mặt ngoái đầu, không hoàn toàn quay lại, chỉ có giọng nói vọng qua.

“Mấy năm nay, nếu cậu ấy có 0.1 giây bỏ cuộc hoặc bị dao động thì cậu ấy đã sớm không có quan hệ gì với cậu.”

“Trước khi cậu xuất hiện, không có ai nói cho cậu ấy phải đợi một năm, hai năm, hay là 5 năm, mười năm..... Nhưng cậu ấy đã chờ đợi đến bây giờ, chưa từng dao động dù chỉ 0.1 giây.”

Tô Mạc Mạc ngơ ngẩn, con người run rẩy.

Ngô Hoàng Bác ủ rũ cười.

“Con người của tôi, rất tục tũn, tôi không tin tưởng những chuyện tình yêu này. Hơn nữa đám sinh vật đàn ông này, dù là dưa vẹo hay táo nứt — — phần lớn đều là động vật nửa người dưới, chỉ cần cho chúng đi điều kiện ‘phạm sai lầm’, vậy chắc chắn trái tim sẽ không kiểm soát được quả thận.....”

Cậu ta tạm dừng.

“Nhưng cha Ngạn không bình thường.”

“Cậu ấy quan tâm cậu đến mức nào, không cho mình phạm phải sai lầm nhỏ nhoi nào..... Trước kia tôi không nhận ra, nhưng mấy năm cậu rời đi này — — tôi, lão Loan, chúng tôi đã nhìn tận mắt trong suốt hai năm.”

Cậu ta quay đầu, dưới ánh nắng sáng chói, cậu ta nhe răng cười chẳng khác gì một thằng ngốc.

“Nếu tôi là con gái thì tôi cũng sẽ phải lòng cậu ấy.”

“Vậy nên, Tiểu Tô, đừng không tin cậu ấy — — trước giờ cậu ấy không có lỗi với cậu.”

“.....”

Chờ Ngô Hoàng Bác rời đi, Tô Mạc Mạc hồi thần, chậm rãi quay về bên cạnh Thương Ngạn.

Thấy sắc mặt khó diễn tả của cô gái, Thương Ngạn hơi nhíu mày.

“Cậu ta không có nói mấy lời dư thừa với em chứ?”

Khóe mắt Tô Mạc Mạc cong xuống, ngẩng đầu.

“Sao thế, anh có chuyện gì chột dạ nên sợ cậu ấy mách lẻo?”

Thấy cô gái tươi cười, Thương Ngạn cũng thả lỏng.

Anh cong môi, cúi người qua, cầm lấy đầu ngón tay cô gái rồi đặt vào lòng bàn tay mình để thường thức.

“Không phải.”

“Vậy anh lo lắng chuyện gì?”

“Anh cho rằng cậu ta oán trách em.”

“.....”

Thấy cô gái đột nhiên trầm mặc, Thương Ngạn cứng người, nhíu mày ngẩng đầu.

“Cậu ta đã nói gì với em?”

“..... Không có.”

Tô Mạc Mạc mỉm cười.

“Hơn nữa cho dù có nói gì đó thì cũng là thay anh bệnh vực kẻ yếu, biểu cảm muốn tìm người tính sổ của anh là như thế nào?”

Thương Ngạn hừ khẽ.

Anh nheo đầu ngón tay cô gái, đặt lên môi mình, như có như không hôn lên.

“Nhóc con nhà anh, anh còn không nữa..... Cậu ta dám.”

“.....”

Tô Mạc Mạc chớp mắt, đè nén cảm xúc nảy lên dưới đáy lòng, dịch chuyển tầm mắt.

“Nhưng mà cậu ấy có nói một câu.”

“Hả?”

Tô Mạc Mạc vui đùa, thì thầm.

“Cậu ấy nói nếu cậu ấy là con gái thì nhất định sẽ gả cho anh.”

“.....”

Mặt mày Thương Ngạn sầm xuống.

“Kêu cậu ta rút đi.”+

Hết chương 79

Chương 80: "Đi cùng bạn gái em."

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuối cùng Tô Mạc Mạc vẫn bỏ lỡ phần sau của hoạt động giao lưu giữa hai lớp.

Nhưng không phải nguyên nhân do cô, mà là do học viện vừa thông báo, yêu cầu những sinh viên của các ngành đến để hướng dẫn các sinh viên năm nhất phương hướng học tập và sinh hoạt chính xác nhất.

Vì vậy, nhóm lãnh đạo vừa bận rộn kết thúc công việc báo danh của tân sinh viên xong là phải tiếp tục mau chóng thông báo các công việc liên quan đến các lớp, tổ chức cuộc họp giữa các sinh viên tại giảng đường bậc thang* trong khu dạy học đa phương tiện.

*(Chỗ này là kiểu phòng học có mấy bậc thang, mình không chắc có phải gọi là giảng đường không, mình để hình ở đây nhé)

Khi nhận được thông báo, Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn vừa cùng nhau đi đến đường chính trong trường.

“Giảng đường..... 101?”

Tô Mạc Mạc nhìn tin nhắn thông báo trên điện thoại, vừa gõ mấy chữ “đã nhận” để trả lời, vừa mờ mịt nhìn Thương Ngạn.

“Giảng đường 101 nằm ở đâu?”

Thương Ngạn: “Giảng đường nằm trong khu dạy học khoa học kỹ thuật, vì bàn ghế trong phòng được đặt trên mấy bậc thang nên các thầy trò trong trường đều gọi như thế.”

Anh tạm dừng, hỏi: “Trong lớp sắp xếp?”

Tô Mạc Mạc cúi đầu nhìn lướt qua tin nhắn, “Hình như toàn bộ tân sinh viên của các ngành đều phải đi.”

Thương Ngạn gật đầu.

“Chắc là mấy câu động viên linh tinh, nghe nói rất nhàm chán.”

Tô Mạc Mạc: “‘Nghe nói’?..... Năm các anh học không có à?”

Thương Ngạn thản nhiên đáp. “Chuyện này năm ngoái bị anh quên mất nên không đi.”

Tô Mạc Mạc: “Không đi được à?”

Thương Ngạn: “Nếu em không ngại giống anh này, vào ngày đầu tiên khai giảng bị lãnh đạo học viện phê bình trước mặt toàn bộ các sinh viên.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn: “Dù gì thì anh cũng không sao.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Em đi.”

Thương Ngạn nghĩ nghĩ, mỉm cười.

“Năm nay anh cũng đi bổ sung.”

Tô Mạc Mạc: “?”

“.....” Khóe môi Thương Ngạn nhếch lên, dẫn cô chuyển hướng đi

— —

“Đi thôi. Anh dẫn em qua đó.”

*

Giảng đường xa sân thể dục nhất nhưng cách hành lang có cột đá trắng lại rất gần.

Vậy nên khi Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn đến giảng đường 101, các sinh viên năm nhất ngành kỹ thuật máy tính còn chưa có mặt.

Vài vị lãnh đạo của ngành đã đến trước.

Ngành máy tính là ngành chủ chốt của trường, học viện lại rất coi trọng lớp một, nên lúc này mấy người thầy và giáo sư dạy học đều đang đứng bên ngoài phòng 101.

Khi thấy Thương Ngạn xuất hiện, các vị giảng viên đều sửng sốt.

Rõ ràng là bọn họ đều đã nghe qua về sinh viên nổi bật trong viện này, hơn nữa là còn hiểu biết về anh.

“Thương Ngạn?”

Một vị thầy giáo ước chừng 40 tuổi đứng ngoài cùng kính ngạc nhìn hai người.

Thương Ngạn nghiêng người, giới thiệu với Tô Mạc Mạc.

“Đây là Lưu Thanh Lương, chủ nhiệm của học viện máy tính.” Giới thiệu xong, Thương Ngạn liền xoay nửa người, ý cười lười nhác chào hỏi với Lưu Thanh Lương.

Lưu Thanh Lương và mấy vị giảng viên khác nói gì đó rồi đi qua bên này.

“Sao em lại đến đây? Phần mềm kia của tổ các em phát triển không thuận lợi?”

“Không có.”

Thương Ngạn nghiêng người về phía cô gái, khóe miệng nhẹ cong lên, cười như không cười.

“Đi cùng bạn gái em.”

Tô Mạc Mạc cạn lời, đôi mắt tròn tròn, trừng nam sinh bên cạnh.

Ai đó cực kì tự nhiên, không có một chút chột dạ nào.

“.....”

Lưu Thanh Lương lại lắp bắp kinh hãi, quay đầu nhìn người bên cạnh Thương Ngạn. “Em quen bạn gái?”

Thấy rõ diện mạo của cô gái, trong mắt Lưu Thanh Lương xẹt qua tia kinh diễm, ông lập tức nổi lên cảnh giác, quay đầu không yên tâm nói: “Yêu đương là chuyện tốt, nhưng đừng ảnh hưởng đến tiến độ nghiên cứu — — tôi kỳ vọng rất nhiều vào tổ các em đấy.”

Thương Ngạn tùy ý vui đùa.

“Khuyên ngài đừng nên kỳ công quá cao, chúng em là tổ của các sinh viên chưa tốt nghiệp, không đảm đương nổi, ngài cho chúng em một mẫu ruộng để thí nghiệm là được.”¹

Lưu Thanh Lương nghe vậy hừ một tiếng, tức giận nói: “Vốn dĩ tôi muốn đưa em vào tổ nghiên cứu của nghiên cứu sinh, đó là do ai kiên quyết từ chối?”

“Em không có hứng thú với chủ đề nghiên cứu của mấy tổ nghiên cứu sinh của thầy, hơn nữa đầu đã đi được hơn một nửa, tự nhiên em lại nhảy vào ngay giữa, chưa chắc sẽ cùng nhịp với bọn họ.”

Lưu Thanh Lương: “Nhưng suy nghĩ về thuật toán của em mới mẻ, độc đáo và nhất quán, gia nhập vào bọn họ là trăm lợi không hại, hiện tại mấy nhóm đó rất cần những người đầu ngu ồn như em.....”

“Thầy Lưu, ngài đừng vừa nhìn thấy em là bắt đầu khuyên.”

Thương Ngạn hiếm khi lộ ra biểu cảm bất đắc dĩ, “Còn như vậy là lần sau em thấy ngài là chạy, ngài đừng trách em thất lễ.”

“.....”

Lưu Thanh Lương thấy nói không nói anh được nữa, đành tiếc hận thở dài một hơi.

“R ồi r ồi, mấy người trẻ tuổi có chút tài văn chương như các em, đều là đức hạnh như em, nhưng mà tầm nhìn xa, làm việc cũng đến nơi đến chốn. Thầy cũng biết vài thứ về lĩnh vực em muốn làm, ngành sản xuất về mặt này trong nước chỉ có thể xem như mới tiếp xúc phần da lông bên ngoài, nếu em thật sự muốn cắm rễ ở đó, có rất nhiều khó khăn thử thách đang chờ đợi các em đấy.”

Thương Ngạn mỉm cười, đường cong sắc bén đẹp đẽ.

“Vậy mới có ý nghĩa, không phải sao?”

Lưu Thanh Lương lờm anh một cái, giận cười, lắc đầu.

“Tuổi trẻ khí thịnh.”

Tuổi còn trẻ mà đã ngã vào vị trí chủ nhiệm của ngành, đương nhiên Lưu Thanh Lương không phải người lạc hậu, sau khi xác định rằng Thương Ngạn không muốn bàn lại về chuyện mấy tổ nghiên cứu, ông cũng tạm thời từ bỏ, ngược lại trò chuyện vài câu thoải mái.

Không bao lâu sau, đề tài lại bị chuyển lên người Tô Mạc Mạc đang yên lặng đứng bên cạnh.

“Em vừa nói, đi cùng bạn gái của em?” Lưu Thanh Lương nhìn qua cô gái, “Chắc em ấy không phải trường của chúng ta đúng không? Nếu là trường chúng ta vậy thì tôi sẽ có ấn tượng.”

— —

Diện mạo kinh diễm này, cho dù là sinh viên của ngành khác, Lưu Thanh Lương tin chắc rằng mình đã sớm nghe danh.

Thương Ngạn: “Cô ấy không chỉ học ở trường chúng ta, còn là sinh viên của ngành máy tính.”

Lưu Thanh Lương sững sốt, lập tức bưng tỉnh, “Sinh viên năm nhất?” Ông cười rộ lên, “Chẳng lẽ đến cùng cấp ba với em?”

“.....”

Tô Mạc Mạc bất ngờ nhìn Lưu Thanh Lương, không biết làm sao ông có thể đoán ra được. Nhưng rất nhanh cô đã hiểu, Lưu Thanh Lương cũng không phải đoán, mà là hy vọng cô là — —

“Có phải cũng đến từ tổ máy tính của em không? Ba sinh viên em mang theo thì thầy từ bỏ, nhưng em này không bằng để lại cho.....”

Thương Ngạn không có ý định nể tình nào.

Anh mỉm cười, “Thầy Lưu, ngài nói giống với em à — — Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch mà em còn không cho, ngài cảm thấy em sẽ đưa bên gái của mình đi?”¹

Anh ngược mắt, cười như không cười.

“À đúng rồi, đã quên giới thiệu với ngài. Không phải cuối năm ngoái em đã nói với ngài là em có một học trò sao? — — là em ấy đấy.”

“.....”

Lời này vừa dứt, Tô Mạc Mạc lập tức cảm thấy ánh mắt Lưu Thanh Lương đặt lên người mình trở nên mãnh liệt hơn rất nhiều.

Tiếp theo là sự buồn bã tiếc nuối như khi bảo bối trong lòng bị đào đi — —

“Chủ đề mới của tổ các sinh viên chưa tốt nghiệp các em giữ nhiều người như vậy thật sự rất đáng tiếc, em chỉ để lại cho viện một hai người..... Nếu thật sự không được, để bọn họ chạy qua hai bên cũng được mà!”

Thương Ngạn: “Nghiên cứu sinh nhiều như vậy, sinh viên chưa tốt nghiệp thì càng nhiều, hà tất gì ngài phải nhìn chăm chăm chén của em?”

“Vấn đề là, hiện tại sinh viên chưa tốt nghiệp, có bao nhiêu người thật sự có ý tưởng làm nghiên cứu khoa học? Có ý tưởng, thì có bao nhiêu người có thể kiên trì vượt qua sự buồn tẻ này??”

Có lẽ là bị nhắc nhở đến gì đó, biểu cảm Lưu Thanh Lương hơi bất ngờ.

Sau một lát không ngừng thay đổi sắc mặt, ông thở dài một tiếng.

“Đặc biệt là ngành này của chúng ta, mầm non phải được bồi dưỡng từ trung học..... Một trường cấp ba có thể có bao nhiêu người có ưu tú và có kinh nghiệm thi đua huấn luyện phong phú chứ? Còn em thì sao, em đã lấy đi hơn phân nửa của tôi đấy.”

Mắt thấy đề tài này lại sắp quay về bên đầu, Thương Ngạn bất đắc dĩ cười, chen vào hỏi thêm vài chuyện mới có thể dời sang việc khác.

Không lâu sau, từng tốp sinh viên năm nhất rộn ràng đi tới.

Ngành máy tính có tổng cộng tám lớp, hơn nữa còn có các giảng viên chủ nhiệm và các giảng viên khác, một giảng đường với sức chứa 300 người cũng đã đầy người.

Phòng học được mở một cửa, cùng lắm để hai hàng sinh viên sóng vai nhau đi vào, những người còn lại đều đứng ngoài cửa chờ đợi.

Lúc này, Tô Mạc Mạc cực kì hối hận mình đã không vào trước tìm một góc ngồi xuống.

— —

Dưới ánh mắt của hai ba trăm sinh viên, tuy tâm lý cô đã mạnh hơn không ít, nhưng lúc này cũng không nhìn được đỏ mặt.

Bên cạnh, Thương Ngạn đang nói chuyện với một giảng viên về một thuật toán vừa được đưa ra trên tạp chí của ngành, lơ đãng cảm nhận được Tô Mạc Mạc đang không được tự nhiên.

Anh bình tĩnh dịch về phía trước một chút, đồng thời duỗi tay kéo cô gái ra sau lưng mình một cách rất tự nhiên.

Thừa dịp có một khe hở trong cuộc đối thoại, anh lạnh mặt liếc qua bên cạnh.

Ánh mắt rơi xuống.

Nhóm sinh viên năm nhất cách bọn họ một cánh cửa đang ríu rít nói chuyện, đột nhiên như bị bấm vào nút tắt tiếng — — cả đám im lặng.

Sự yên lặng đột ngột này khiến Lưu Thanh Lương và mấy giảng viên còn đứng bên ngoài chú ý đến.

Có người thấp giọng giải thích nguyên nhân cho ông, Lưu Thanh Lương vui đùa nhìn Thương Ngạn.

“Thương Ngạn, sau này em có thể ở lại trường, tiếp nhận vị trí ngay cửa này, giúp chúng tôi giữ kỷ luật — — em thấy thế nào?”

Thương Ngạn: “.....”

Bên cạnh nam sinh, Tô Mạc Mạc không nhịn được, quay mặt nhỏ giọng cười rộ lên.

Thương Ngạn nghe thấy, nghiêng mắt nhìn xuống, hơi híp mắt.

“Anh vì ai đây? Em còn cười hả?”

“.....”

Cô gái nỗ lực mím chặt môi, quay về, nghiêm túc ngẩng mặt.

“Em không cười. Thật đó.”

Con người đen nhánh ướt át không chớp nhìn chăm chăm anh, cực kì thuần khiết, còn chớp chớp vài lần.

Thương Ngạn rũ mắt nhìn hai giây, ánh mắt tối đi.

“Nhóc con, tốt hơn hết là em đừng nhìn anh như thế.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Thương Ngạn: “Em không nghe Ngô Hoàng Bác nói à, tiêu biệt thắng tân hôn? Nếu có lần sau, anh mặc kệ bên cạnh có bao nhiêu đôi mắt nhìn chăm chăm.....”

“.....”

Anh không nói hết, nhưng chẳng cần nói ra thì uy hiếp đã rất rõ ràng.

Gương mặt Tô Mạc Mạc bỗng dựng đở lên. Cô bực bội lườm nam sinh một cái, cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm.

“..... Anh dám.”

Thương Ngạn cắn phần trong môi, cười.

“Anh thích trò chơi này nhất — — nào, em mau thử xem, xem anh có dám hay không.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Xét về trình độ phóng dăng, đời này cô cũng không đuổi kịp người nào đó.

Chờ các tân sinh viên đều đi vào phòng, Thương Ngạn cũng cùng Tô Mạc Mạc đi vào.

Bọn sinh viên vô cùng “khiêm tốn thông tuệ”, từ tiết đầu tiên đã nắm giữ được tinh túy của cuộc hội nghị — — sau phòng học không có một chỗ

trống nào, mà hàng đầu tiên, cả ba khu vực* đầu cung kính chừa lại hai hàng.

*(Mấy hàng ghế cách nhau một lối đi, mỗi phần tách biệt gọi là một khu)

Chỉ có mấy sinh viên thật sự không tìm được chỗ nữa mới bất đắc dĩ cẩn thận cất điện thoại, ng ồi xuống hai hàng đầu tiên trước phòng học.

Khi Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn đi vào, hiển nhiên cũng không còn vị trí khác.

Thương Ngạn lười biếng đảo mắt qua một lượt, cũng không thèm để ý, kéo cô gái ng ồi xuống một góc g ần cửa ra vào nhất.

Sau khi ng ồi xuống, anh nhìn thoáng qua đ ồng hồ, r ồi đếm số lượng giảng viên đang tiến vào.

Thương Ngạn nghiêng cằm, đắp bên tai cô thì th ầm, “Dựa theo số người, lần này sẽ mất ít nhất 40 phút để nhảy lấy đà — — em có thể dựa vào vai anh ngủ một lát.”¹

“.....”

Tô Mạc Mạc cứng ngắc, xấu hổ giương mắt.

Lưu Thanh Lương chỉ cách một bàn học, đang ng ồi ở hàng đầu tiên mặt không cảm xúc quay đầu liếc qua Thương Ngạn một cái.

Thương Ngạn khẽ mỉm cười.

Lưu Thanh Lương h ầm hừ xoay v ề

Tô Mạc Mạc bất đắc dĩ, đè thấp âm lượng.

“Anh đừng gây chuyện.”

“.....”

Ánh mắt Thương Ngạn tối đi. Thừa dịp cô quay đầu lại, anh nhanh chóng áp người qua, hôn nhẹ lên khóe miệng cô gái.

Phía sau phòng học ò lên một trận.

Các giảng viên đang đứng trên bục giảng thảo luận với nhau khó hiểu ngẩng đầu nhìn qua đám sinh viên.

Người bắt ngu ồn của trận này.

— —

Trên bàn học, cô gái chậm chạp thu lại cẳng chân vừa dẫm lên mũi chân của ai đó, lỗ tai đỏ bừng vì xấu hổ.

Tác giả có lời muốn nói: Cha Ngạn: Khẩu hiệu của chúng ta là, phóng đãng, hơn nữa còn phải nỗ lực làm việc:)

Hết chương 80

Chương 81: Bài giảng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Giảng viên trên bục giảng không vui vổ vổ microphone, lúc này mới đè ép được tiếng ồn trong phòng xuống.

Trong một góc gần cửa ra vào ở hàng đầu tiên, cô gái nỗ lực cúi đầu, cằm cổ trắng như tuyết đã ửng hồng hẳn lên.

May mà, rất nhanh giảng viên trên bục đã bắt đầu trình chiếu PowerPoint, giới thiệu các ngành của trường, lịch sử phát triển, lực chú ý của đám học sinh cũng chậm rãi bị dẫn dắt đi.

Xong phần PowerPoint về triển vọng trong tương lai, đến phần các giảng viên trong học viện lên tiếng.1

Mấy vị giảng viên đều rất hàm súc và ngắn gọn, chờ tới khi Lưu Thanh Lương lên, làm chủ nhiệm của khoa, ông phát huy tài ăn nói vô cùng hoàn mỹ đã dùng lên Thương Ngạn vừa rồi của mình, nói đến mức các sinh viên năm nhất đều ủng hộ giờ tay ưỡn ngực, ý chí chiến đấu sục sôi.

Tô Mạc Mạc cũng có chút rung động.

Chỉ có Thương Ngạn vừa trải qua một năm làm lễ rửa tội không dao động, toàn bộ quá trình đều có vẻ uể oải, tới phần sau thì đã biến thành vẻ mặt buồn ngủ dạt dào.

Lưu Thanh Lương nhìn thoáng qua vài lần, ông tức giận không nhẹ.

Do đó, sau khi nói hết những đoạn đã nghĩ sẵn trong đầu, ông tiếp tục phát huy, bổ sung thêm một việc — —

“Đáng nhắc đến đó là, học viện của chúng ta rất chú trọng việc bồi dưỡng các đội ngũ nghiên cứu khoa học của các sinh viên chưa tốt nghiệp, cũng cung cấp hoàn cảnh, đoàn đội và thiết bị cho các học trưởng và học tử

ưu tú của các em, cực kì ủng hộ để các em phát triển khả năng; chúng tôi cũng cung cấp các tri thức và kỹ năng sống cho các em, xác định mục tiêu để duy trì và phát triển, càng ủng hộ việc các em học tập các học trường và học tử ưu tú của mình, sáng lập hoặc gia nhập các tổ đội, cố gắng hoàn thành các hạng mục một cách tốt đẹp!”

Lưu Thanh Lương tăng hắng một tiếng, nở một nụ cười sâu xa.

“Dưới đây, xin mời một học trường ưu tú của các em lên đây phát biểu vài lời.”

“.....”

Cả giảng đường đều im phăng phắc.

Bọn học sinh sửng sốt hai giây, không hện mà cùng liếc mắt qua phương hướng nào đó.

Lưu Thanh Lương cũng mỉm cười vọng qua.

“Thương Ngạn, lên đây, nói vài câu với các học đệ và học muội của em nào.”

“.....”

Tô Mạc Mạc kinh ngạc quay đầu nhìn nam sinh bên cạnh.

Nếu không phải nhìn thấy sự chững lại trong nháy mắt khi cơn buồn ngủ của Thương Ngạn biến mất thì khi thấy Lưu Thanh Lương quăng nời một cách tự nhiên như thế — — cô còn cho rằng Lưu Thanh Lương đã thông báo với Thương Ngạn từ trước.

Sau khi sửng sốt hai giây, cô ngộ ra, bất đắc dĩ cười khở.

— — Chủ nhiệm khoa cũng sẽ “lấy việc công báo thù riêng” à.

Thương Ngạn khựng lại, không tiện từ chối nên đành đứng dậy.

Thương Ngạn hiểu rõ trong lòng. Bình thường nếu anh lên vui đùa vài câu không ảnh hưởng đến toàn cục cùng Lưu Thanh Lương thì không sao, nhưng ở trường hợp công khai như này, anh không thể làm Lưu Thanh Lương mất mặt — — ông ấy cũng biết rõ chuyện này nên lúc này mới không chút cố kỵ quăng n ổi qua đây, không hề lo lắng việc anh không nhận, để cái n ổi này đội thẳng lên đầu anh.

Thương Ngạn nhìn Tô Mạc Mạc bên cạnh trấn an r ồi đứng dậy rời khỏi chỗ ng ồi, đi thẳng đến trước bục giảng.

Anh đối diện với Lưu Thanh Lương, nhận lấy microphone dự phòng từ ông.

Liếc mắt xác nhận microphone đã tắt, Thương Ngạn bất đắc dĩ giương mắt, thấp giọng nói với Lưu Thanh Lương:

“Thầy Lưu, không phải chuyện này quá đường đột r ồi sao?”

Lưu Thanh Lương cười cười: “Không phải do tôi sợ em ngủ gật dưới đó nên mới dành riêng cho em một cơ hội lên đây để tỉnh táo một chút à?”

Nói xong, Lưu Thanh Lương bật microphone trước mặt mình lên, mặt hướng về các tân sinh viên.

“Giới thiệu cho mọi người.”

Bọn học sinh lập tức ra sức vỗ tay.

Thương Ngạn không lên bục giảng, đứng bên cạnh loa, anh bật microphone, một tay chống loa, ánh mắt và ngữ khí vẫn như cười như không như trước.

“Phần tự giới thiệu này có thể bỏ qua không, thầy Lưu?”

Phòng học cười ầm lên. Lưu Thanh Lương cũng không bất ngờ, bình tĩnh bác bỏ:

“Không thể.”

“.....”

Thương Ngạn hơi cúi mặt, buông tiếng thở dài.

“Được rồi, vậy tự giới thiệu — — tôi là Thương Ngạn, sinh viên năm hai.”

Anh tạm dừng.

“Chấm hết.”

Cả phòng ngậy ra, tiếng cười lại nổ lên.

Lưu Thanh Lương vừa buồn bực vừa bất đắc dĩ liếc Thương Ngạn, cầm lấy microphone.

“Xem ra hôm nay hiếm khi học trưởng Thương Ngạn của các em tương đối khiêm tốn, vậy tôi sẽ nói thay em ấy. Thương Ngạn là thủ khoa khoa học tự nhiên của năm trước, dùng số điểm tuyệt đối của khoa lý tiến vào trường chúng ta, lúc học trung học đã đạt được nhiều giải thưởng của các cuộc thi cấp quốc gia và quốc tế về máy tính, trong khoảng thời gian học năm nhất — — cũng tức là nửa năm trước đã là người đạt được học bổng đứng đầu của quốc gia, cũng đã dẫn dắt đội máy tính của trường học tham gia hơn mười trận đấu, thành tích cá nhân từ trước đến giờ là bất bại.”

Nghe các tân sinh viên kinh ngạc thán phục, Lưu Thanh Lương vô cùng vừa lòng, dừng một lát lại nói tiếp — —

“Chuyện đáng giá nhất đó là, giữa các đoàn đội nghiên cứu của cá sinh viên chưa tốt nghiệp mà tôi đã nói qua, Thương Ngạn đã dẫn dắt một trong số đó, lấy chủ đề ‘phân tích dữ liệu lớn*’ để đánh bại các mô hình thực nghiệm của các đoàn đội khác trong ngành và giành được kết quả ưu tú nhất.”

*(Dữ liệu lớn – Big Data: Dữ liệu lớn là một thuật ngữ cho việc xử lý một tập hợp dữ liệu rất lớn và phức tạp mà các ứng dụng xử lý dữ liệu truyền thống không xử lý được. Dữ liệu lớn bao gồm các thách thức như

phân tích, thu thập, giám sát dữ liệu, tìm kiếm, chia sẻ, lưu trữ, truy vấn nhận, trực quan, truy vấn và tính riêng tư)

Lưu Thanh Lương quay đầu lại, nhìn qua nam sinh bên cạnh.

“Thương Ngạn, giới thiệu hướng đi cơ bản của chủ đề của đoàn đội của em cho các học đệ và học muội được không?”

“.....”

Thương Ngạn nghe ra ý không thể từ chối trong lời này, anh đành phải đồng ý.

Anh xoay người bước lên bục giảng, tắt microphone, tắt máy chiếu, bảng tương tác trên sau lưng anh chậm rãi thu lại. Dưới ánh mắt khó hiểu của đám sinh viên, Thương Ngạn ung dung nói.

“Tạm thời vâng lệnh, không có bài trình chiếu hỗ trợ; tôi miễn cưỡng nói, các cô cậu miễn cưỡng nghe.”

Thương Ngạn cầm một viên phấn, viết năm chữ “phân tích dữ liệu lớn” rờn bay phượng múa lên bảng đen đằng sau. Trước khi nhấc phấn, anh tiện đà khoanh một vòng tròn xung quanh ba chữ “dữ liệu lớn”.

Thương Ngạn vừa dùng phấn viết mấy chữ lên bảng, vừa bình tĩnh ngoái đầu nhìn lướt qua cả phòng.

“Nếu không biết từ này có nghĩa gì, tôi chân thành khuyên những người đó đeo tai nghe lên, mở một bài hát ru và chuẩn bị đi vào giấc ngủ. — — bởi vì đoạn tôi nói tiếp theo sẽ không khác gì thôi miên những người đó.”

“.....”

Các tân sinh viên sôi nổi cười rộ lên.

Tuy nói vậy, nhưng Thương Ngạn vẫn giới thiệu sơ qua khái niệm về dữ liệu lớn.

“Có thể khái quát dữ liệu lớn thành bốn đặc điểm Volume (Dung lượng), Velocity (Tốc độ), Variety (Tính đa dạng), Value (Giá trị).” Mấy trăm cặp mắt bên dưới đều rất mơ hồ, Thương Ngạn khựng lại, có vẻ hơi bất đắc dĩ.

“Nghĩa là, dung lượng lớn, tốc độ nhanh, đa dạng và giá trị cao. Nhắm vào bốn đặc điểm này của dữ liệu lớn, các cách xử lý và phân tích được sinh ra — — mục đích xưa nay của tuần hoàn, căn bản của việc phân tích dữ liệu lớn cũng là yêu cầu trung tâm, tức là dữ liệu lớn.....”

Mới đầu trong phòng còn có học sinh cười đùa, nhưng càng về sau thì càng dần im ắng.

Bởi vì bọn họ phát hiện ban đầu Thương Ngạn nói rất đúng — — trước khi bắt đầu diễn thuyết, những sinh viên không hiểu được từ “dữ liệu lớn” này, càng lúc càng tiến vào trạng thái mù mờ.

Còn những sinh viên cá biệt có hiểu biết hoặc đã học qua, ánh mắt nhìn người đang giảng trên bục, trong mười phút ngắn ngủi đã có ánh sáng khi bị chinh phục và thuần hóa.

Chờ việc diễn giải kết thúc, Thương Ngạn đón mấy cặp mắt cực nóng bên dưới, anh nghĩ ngợi, hiếm khi chủ động đặt câu hỏi:

“Ai có thể cho tôi biết, trong thời kì trí tuệ nhân tạo đang không ngừng hoàn thiện và phát triển như hiện tại, các cô cậu cho rằng, dữ liệu lớn cần làm gì để đáp ứng các nhu cầu không ngừng tăng lên đó*?”

*(Mọi người đừng để ý câu này, đây là mình chém đó...)

Dưới đài mới đầu còn im lặng.

Vài giây sau, có sinh viên không nhịn được kích động lên tiếng, giọng lớn hoặc nhỏ đưa ra đáp án của mình.

Thương Ngạn đầu lắc đầu phủ nhận. Đến cuối cùng cũng không nghe được đáp án vừa ý, anh hơi nhíu mi.

Anh ném viên phấn trong tay vào hộp, cánh tay vén một nửa tay áo của nam sinh chống lên tường.

Anh rũ mắt.

“Tô Mạc Mạc.”

Anh ngược mắt, con người đen nhánh thâm trầm ngó qua, dường như không chứa đựng bất kì tình cảm cá nhân gì.

“Em nói đi.”

Cô gái bị điểm danh bỗng đứng ngẩn ra.

Vài giây sau, cô đáp khẽ.

“Người và máy móc cộng sinh.”

— —

Hai năm trước, trong tổ nhỏ ở tầng lầu khoa học kỹ thuật của Tam trung tại thành phố C, một buổi chiều nào đó, nam sinh từng ngồi bên cạnh bàn, trong mắt phát ra ánh sáng giải thích cho cô lí tưởng và mục tiêu của mình.

Cô vẫn luôn nhớ rõ.

Trên bục giảng, đen tối dưới đáy mắt Thương Ngạn tan biến, cảm xúc trở nên mền mại.

“Đúng vậy, người và máy móc cộng sinh.”

Thương Ngạn gật đầu.

“Dữ liệu lớn, không chỉ là thu thập số liệu, phân tích số liệu và quản lý số liệu.” Anh nhìn một vòng khắp phòng, “Quan trọng hơn hết là nghiệp vụ, mô hình của tri thức và bản thể tiến hành dung hợp trừu tượng, đồng thời, cũng phân tích và hiểu rõ con người, dung hợp với trí tuệ của máy móc, tính toán, trinh thám, năng lực thích nghi — — chỉ có dưới lí tưởng

này, chúng ta mới có thể chân chính nắm chắc số liệu, chân chính giải quyết những vấn đề mấu chốt như động thái, tăng lượng, phản hồi và quyết sách*.”

*(Đây cũng là mình chém...)

Anh tạm dừng, trằn mắt.

“Cũng chỉ có như vậy, mới có thể khống chế số liệu, mà không bị số liệu khống chế.”

Toàn phòng im phăng phắc.

Nam sinh đã tắt microphone, “Tôi xin hết.”

Anh cầm microphone, đi xuống bục giảng, dừng lại bên cạnh Lưu Thanh Lương. Sau khi lau sạch dáng vẻ không chút cầu thả với ngành học của mình, gương mặt anh tuấn của nam sinh khôi phục thần sắc tắn mạn.

“Thầy Lưu, xem như em đã chống đỡ cho thầy được một lúc rồi nhỉ?”

Lưu Thanh Lương đã sớm cười không khép miệng, lúc này không chút keo kiệt dựng ngón cái với anh, “Trước kia không nghe em hệ thống giải thích, lần này nghe được, đúng là tôi đã có chút hứng thú với chủ đề này của đoàn đội các em.”

Thương Ngạn bất đắc dĩ.

“Chỉ cần học viện ủng hộ và cân nhắc, em có thể diễn giải như vậy cho thầy hết ba năm.”

Lưu Thanh Lương sừng sốt, hồi thần về, cười nói: “Thằng nhóc này được lắm, thì ra em đã ở đây chờ tôi từ lâu?”

“.....”

Thương Ngạn trả lại microphone, sắc mặt uể oải, cười như không cười.

“Không, ngài đừng nghĩ nhiều, em chỉ thuận miệng nhắc tới.”

“.....”

Trông mắt Lưu Thanh Lương đảo đảo, gật đầu, “Được thôi, mấy việc đã bị bác bỏ lần trước của tổ các em, tôi có thể xem lại lần nữa, chấp nhận một ít. Cơ mà.....”

Thương Ngạn nhướn mày, “Đào người, đừng nghĩ.”

Lưu Thanh Lương vừa bực mình vừa buồn cười, “Ai muốn đào người? Tôi chỉ muốn để đoàn độn các em dành một tuần nghỉ ngơi, tổ chức cuộc tham quan giới thiệu cho các tân sinh viên hoàn cảnh nghiên cứu và phát minh của các em, quan sát tỉ mỉ càng tốt — — đoạn diễn thuyết hôm nay của em chẳng qua chỉ là bệ đỡ của tảng băng, bọn họ còn cần tiến thêm một bước để kích thích hứng thú.”

Thương Ngạn: “Thầy Lưu, ngài coi học viện của chúng ta là viện bảo tàng? Mấy tổ đâu là khi hết à?”

Lưu Thanh Lương bị anh chọc giận đến bật cười. “Hay cứ coi là thế đi, mở ra kho dữ liệu của các em luôn được không?”

“.....”

Thương Ngạn bất đắc dĩ, “Vâng, nhưng em muốn chọn danh sách nhóm đầu tiên của hôm nay.”

Hai mắt Lưu Thanh Lương sáng lên, gật đầu, “Không thành vấn đề”

Bên kia, các giảng viên của học viện cũng đúng lúc tổng kết và kết thúc cuộc họp này.

Lưu Thanh Lương cần quyên lên tiếng.

“Cuộc họp này đến đây là hết. Tôi để học trưởng Thương Ngạn của các em ở lại đây, chờ lát nữa kết thúc xong, em ấy sẽ tổ chức một cuộc thàm

quan phòng thí nghiệm với số lượng người có hạn — — trước lúc đó, các em có vấn đề gì thì cứ việc hỏi em ấy.”

Nói xong, các giảng viên đều rời đi, ném lại cả phòng cho một mình Thương Ngạn.

Vừa đến trước cửa, Lưu Thanh Lương còn cười tủm tỉm mà liếc nhìn Thương Ngạn một cái.

Thương Ngạn bất đắc dĩ, chỉ có thể đứng trên bục giảng, bật microphone.

“Hai phút để giải đáp thắc mắc, sau đó sẽ cho 20 người đến phòng thí nghiệm của tổ chúng tôi ở tòa I lâu khoa học kỹ thuật để ‘ngắm khi’, mọi người cứ tự nhiên.”

Sinh viên năm nhất hiểu ra, cười vang một trận.

Cũng có mấy người gấp không chờ nổi, đã bắt đầu hỏi to “chiều cao”, “cân nặng”, “3 vòng”.

Tiếng hô “3 vòng” là to nhất, Thương Ngạn lười nhác nhướn mày.

“Vấn đề cá nhân, không thể trả lời.”

Trong phòng vang lên một đợt tiếng thở dài, nhưng vẫn có người chưa bỏ cuộc, Thương Ngạn cũng không phản ứng.

Mãi đến không biết ở góc nào đó có người hỏi “học trưởng và Tô Mạc Mạc có quan hệ gì”.

Trên bục giảng, cả người nam sinh khựng lại, bỗng dưng cười nhẹ.

Con người đen như mực ngược lên, cười như không cười.

“Không thể trả lời vấn đề cá nhân.”

“— — nhưng đây là ngoại lệ.”

Cả phòng: “??”

Thương Ngạn hắng giọng, cười đáp.

“Giới thiệu lại một lần nữa, tôi là Thương Ngạn, sinh viên năm hai.”

“Cũng là bạn trai của Tô Mạc Mạc.”

Hết chương 81

Chương 82: "... Môi anh bị em cắn rách."

Tải ebook: dtv-ebook.com

Việc đầu tiên các sinh viên năm nhất ngành máy tính làm là oanh tạc diễn đàn dành cho sinh viên của đại học A.

Ngay sau đó, Tieba của đại học A, các trang phụ của đại học A, các diễn đàn đồng hương của đại học A..... Náo nhiệt xếp hàng.

Tin tức 【 Thân là “đầu bảng của ngành máy tính”, Ngạn Thần chính miệng thừa nhận mình có bạn gái 】, trong mấy chục phút ngắn ngủi, dọc theo Internet truyền khắp cả đại học A — — thậm chí có thể còn không ngừng tăng lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu khóc “thất tình” của các cô gái trong ký túc xá vang lên không ngớt.

Mấy chú ve trong trường cũng bị dọa đến lạc giọng.

Trong giảng đường bậc thang 101, lũ sinh viên năm nhất còn đang đắm chìm trong nỗi thống khổ “tôi vừa có nam thần, giây tiếp theo anh ấy lại có bạn gái”.

Đứng trên bục giảng, Thương Ngạn vừa ném ‘bom’ xuống không chút để ý. Anh giờ tay nhìn đồng hồ rồi dờ mắt xuống bên dưới.

“Được rồi, hai phút thắc mắc để kết thúc. Bây giờ tôi sẽ chọn ra nhóm đầu tiên tham quan phòng thí nghiệm. Số lượng là 10 người, ai muốn đi thì giờ tay lên.”²

Tiếng ồn bên dưới dừng lại, rất nhanh đã có người giờ tay lên, sau đó, hơn một nửa người trong phòng đồng loạt giờ tay lên, cũng có người bắt đầu phát động những người còn lại tham gia.

Thương Ngạn hơi nhíu mày.

“Là phòng thí nghiệm thật sự, không phải xem triển lãm khi lông vàng. Những người muốn đi chỉ để góp vui, mong hãy tiết kiệm thời gian của nhau.”

Mặc dù Thương Ngạn trên bục nghiêm túc nói vậy, nhưng trong phòng vẫn có tiếng cười vang lên.

Người giơ tay chẳng những giảm mà còn tăng lên.

Thương Ngạn đau đầu bước xuống.

Anh đi ngang qua từng hàng ghế trên bậc thang trong phòng, cánh tay tùy tiện chỉ chỉ trong không khí.

“Những người tôi chỉ hãy bước ra và đi theo tôi.”

“Cậu, cậu, cậu, hai người nữa.....”

Đi hết một vòng, sau lưng Thương Ngạn đã có 10 người theo sau.

Anh dừng chân bên cạnh khung cửa ra vào, ánh mắt đặt xuống cô gái duy nhất ngồi ở vị trí thứ hai tại hàng ghế đầu tiên.

— —

Tô Mạc Mạc không giơ tay, chỉ ngoan ngoãn lặng lẽ nhìn anh.

Cặp mắt đen láy thâm trầm, có vẻ còn chứa cơn bực bội, có lẽ đang đối anh vì việc “tự chủ trương” ban nãy.

Khóe miệng Thương Ngạn nhếch lên.

“Thêm một người nữa, Tô Mạc Mạc.”

Một trong số những người phía sau nhỏ giọng vui đùa chế nhạo: “Ngạn Thần, không phải nói là 10 người thôi sao? Đã đủ rồi mà.”

Thương Ngạn không ngó qua, anh buông cánh tay, cầm bàn tay vào túi quần, lười biếng cười trả lời.

“Đây không tính trong 10 người đó.”

“..... Hả?”

Thương Ngạn cười nói, “Đây gọi là người nhà.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Hừ.

Cho dù vừa dùng sức lờm anh một cái, cô gái vẫn không nhìn được đồ mặt.

Cuối cùng “người nhà” cũng không thể phản kháng, dưới vô số ánh mắt ghen ghét và hâm mộ, cô bị Thương Ngạn nắm tay kéo ra, siết cực kỳ chặt. Hai người sóng vai đi ra khỏi phòng.

Thương Ngạn chọn ra 10 người, đều là những người rất nghiêm túc trong lúc nghe anh diễn giải, ánh sáng phát ra trong mắt không che giấu được, vì vậy, dọc theo đường đi, không ít người bắt lấy cơ hội hỏi anh rất nhiều vấn đề.

Mãi đến khi đoàn người đi đến tòa lầu thực nghiệm của khoa máy tính, tiếng dò hỏi nhiệt tình của bọn họ mới tạm ngừng lại, dời lực chú ý sang tầng lầu mình sắp được tham quan.

Tòa nhà rất mát mẻ.

Thương Ngạn vừa dẫn các tân sinh viên đi vào thang máy, vừa nhàn nhạt lên tiếng giới thiệu.

“Tòa nhà này chính là nơi chuyên dụng để nghiên cứu của học viện máy tính chúng ta, có tất cả sáu tầng. Nơi đoàn đội chúng tôi nghiên cứu và phát minh — — được gọi là phòng làm việc — — nằm tại tầng năm, toàn bộ tầng bốn đều là phòng thí nghiệm của nghiên cứu sinh của học viện.”¹

Anh quay đầu nhìn quanh một vòng.

“Sau khi tham quan, nếu ai có hứng thú với chủ đề và hạng mục của chúng tôi, tôi sẽ sắp xếp cho những người đó khảo hạch, thông qua khảo hạch thì sẽ được vào phòng làm việc, nhưng việc những người đó có quyên tiếp xúc với các thuật toán cốt lõi hay không, đi đầu này còn phụ thuộc vào biểu hiện sau đó của các cậu.”

10 tân sinh viên nghe thấy tin tức này, tinh thần đầu rung lên, hiển nhiên đa số bọn họ đầu mang theo mục đích này tới đây.

Chẳng qua là sau khi hồi thần từ niềm vui này, biểu cảm của các tân sinh viên chậm rãi nghiêm túc hẳn lên.

— —

Là khảo hạch thì tất nhiên sẽ có chọn lọc và đào thải.

Những người đang đứng bên cạnh đầu có khả năng trở thành đối thủ của mình.

Thương Ngạn nói xong, cửa thang máy đúng lúc mở ra, anh nắm tay Tô Mạc Mạc tiến vào, vẻ mặt ung dung thản nhiên, dường như không hề để ý đến việc mình vừa dùng vài câu đơn giản đã khiến cho các tân sinh viên dần trở nên áp lực, bầu không khí cũng tràn đầy tính cạnh tranh.

Đoàn người đi thang máy lên lầu 5.

Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc đi tuốt hàng trước, rời khỏi thang máy, suýt chút nữa đã đụng trúng người khác.

Hai bên dừng lại, sau khi thấy rõ mặt thì không khỏi đồng thời sửng sò.

“..... Tiêu Tô??”

“Loan Văn Trạch?”

Tô Mạc Mạc và Loạn Văn Trạch gần như cùng lúc lên tiếng.

Loan Văn Trạch lộ ra nụ cười vui mừng, “Tôi vừa nghe Ngô Hoàng Bác nói cậu đã đến đại học A, còn muốn mau mau gặp mặt, không ngờ lại gặp ở.....”

Trong lúc nói, cậu ta nhìn sang Thương Ngạn, ngữ khí cũng biến thành bất đắc dĩ.

“Cha Ngạn, cậu dẫn Tiểu Tô tới mà cũng không nói trước với chúng tôi một tiếng.”

Thương Ngạn nhướn mày, cười như không cười, mang theo sự khinh miệt đáng ăn đòn.

“Tại sao tôi phải báo cáo hướng đi của bạn gái tôi cho cậu biết.”

Loan Văn Trạch: “.....”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Nghe người này cứ treo hai chữ “bạn gái” trên miệng suốt cả buổi, chỉ hận không thể bắt loa thông báo với từng người đi ngang qua, Tô Mạc Mạc cũng đã nhin từ rất lâu.

Ngay lúc cô cũng nhin được nữa, đầu ngón tay đang bị ai đó nắm giật giật vài lần.

“Anh có thể.....” Cô gái xoay đầu, đè thấp giọng cảnh cáo, “Đừng nhắc nữa không?”

Tâm trạng Thương Ngạn cực tởm công môi cười.

“Nói cái gì?”

“Nói em là bạn.....” Tô Mạc Mạc bỗng im bật, ngẩng mặt lên, quả nhiên đối diện với cặp mắt tràn đầy ý cười kia.

Thương Ngạn: “Không phải em là bạn gái của anh à?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn: “Chắc hẳn tin tức này sẽ truyền khắp đại học A chỉ trong thời gian ngắn, anh sẽ không để trong trường này có bất kì góc chết nào — — tất cả mọi người đều nên biết.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Thương Ngạn: “Như vậy thì sẽ chẳng có ai không biết đi đâu mơ tưởng em.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

R ấ r ấ r ấ.

Anh vui vẻ là được.

Chờ đến khi hai người trước mặt mình khoe ân ái xong, Loan Văn Trạch bắt lấy một khe hở, khó hiểu ra hiệu mười sinh viên năm nhất đứng sau với Thương Ngạn.

“Những người này là.....?”

Thương Ngạn xoay người, “À, bọn họ là niềm vui bất ngờ tôi mang đến cho các cậu đấy.”

Loan Văn Trạch: “?”

Thương Ngạn: “Đây là đội viên chuẩn bị thay thế và bổ sung cho các cậu — — nếu sau này bị bọn họ đuổi kịp hoặc thậm chí vượt xa, cậu chắc sẽ không, nhưng nói cho Ngô Hoàng Bác, cậu ta cứ ôm túi khoai tây và mấy lon coke của mình chờ bị tôi đá ra khỏi phòng đi.”

“.....”

Loan Văn Trạch nghe hiểu, không nhịn được bật cười.

“Được, nhất định tôi sẽ chuyển lời.”

Nói xong, cậu ta cũng không đi vào thang máy.

Nhân lúc những người này còn chưa tiến vào, Loan Văn Trạch xoay người chạy chậm đến cánh cửa thứ hai trên hành lang.

Có vẻ Thương Ngạn không quá bất ngờ, bảo những tân sinh viên đi theo anh đến hướng Loan Văn Trạch vừa rời đi.

Biểu cảm Tô Mạc Mạc khó miêu tả.

“Phòng làm việc của các anh..... Rất loạn sao?”

“?”

“Nếu không thì tại sao Loan Văn Trạch lại khẩn trương vội vàng chạy về thông báo như thế?” Tô Mạc Mạc nhăn chóp mũi, “Cậu ấy trong ấn tượng của em vẫn luôn rất bình tĩnh.”

“.....”

Thương Ngạn cười cười, nghiêng người qua, “Chờ lát nữa em sẽ biết.”

Tô Mạc Mạc đi vào phòng làm việc, vừa nhìn vào đã thấy được “đáp án”.

Nhìn cô gái đang ng ỡ trước bàn máy tình tươi cười xán lạn với mình, Tô Mạc Mạc giật mình ngay đó.

“Diệp..... Thục Th ần?”

“Tôi đây, bất ngờ à?” Diệp Thục Th ần cười đứng lên, “Đã lâu không gặp, mỹ nhân Tiêu Tô.”

Tô Mạc Mạc sững sốt vài giây mới hoàn h ồi, “Cậu cũng thi vào đại học A ư?”

“Ừ.” Diệp Thục Th ần xoay người, ngó qua Loan Văn Trạch, mỉm cười đáp, “Tôi và anh ấy đều học ngành kỹ thuật phần m ềm ở khoa máy tính,

cũng coi như là nửa sư huynh và sư tỷ của cậu đúng không?”

“.....”

Nhớ đến những chuyện ở giải đấu LanF trước kia của hai người, sự bất ngờ trong lòng Tô Mạc Mạc cũng bị sự ngộ ra thay thế.

Cô thật lòng cười nói, “Chúc mừng cậu.”

Diệp Thục Thần nháy mắt, nghịch ngợm cười: “Cậu nói gì thế, sao tôi nghe không hiểu vậy.”

“.....”

Tô Mạc Mạc cũng không vạch trần, cười theo cô nàng.

Sau khi được Diệp Thục Thần đón tiếp, Tô Mạc Mạc không ngạc nhiên khi thấy Loan Văn Trạch ở bàn máy tính bên cạnh, tiếp theo là Ngô Hoảng Bác đang nỗ lực giấu đi mấy thùng đồ ăn vặt của mình dưới bàn, cùng với.....

Tô Mạc Mạc nhìn vào góc tận bên trong của phòng làm việc, gương mặt xa lạ duy nhất đang đứng đó.

Cô giật mình, nghiêng người nhìn Thương Ngạn theo bản năng, “Vị này chính là.....?”

Không để Thương Ngạn mở miệng, có gái từ nãy giờ vẫn đứng trong góc đánh giá Tô Mạc Mạc tiến qua đây, lộ ra nụ cười hiên lành và dịu dàng.

“Xin chào, tôi là Nhậm Tư Điềm, sinh viên năm tư của khoa máy tính.”

Nói đoạn, Nhậm Tư Điềm vươn tay với Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc có chút bất ngờ, nhưng vẫn lễ phép nắm lấy.

“Xin chào, tôi là Tô Mạc Mạc.”

Bàn tay trắng nõn hữu lực đó, sau khi nắm tay Tô Mạc Mạc, có lẽ vô thức dùng sức bóp lấy và đột nhiên buông ra.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, giương mắt.

Đối phương vẫn tươi cười hiên lành — —

“Chị đã ngưỡng mộ đại danh của em lâu rồi.”

“.....”

Đây có vẻ chỉ là một trò đùa, nhưng đối với một người nhạy cảm với cảm xúc của người khác từ trước đến giờ như Tô Mạc Mạc, cô đã nhận ra một sự khác thường hỗn loạn bên trong.

Cô không khỏi nhẹ nhúu mày, nhưng vẫn mỉm cười.

“Sao có thể như vậy? Ngài là học tử, tôi không dám nhận.”

“..... À, em đừng hiểu lầm.”

Nhậm Tư Điềm cười khẽ, nghiêng mắt nhìn Thương Ngạn đang đứng sau Tô Mạc Mạc.

Người nọ đang giới thiệu gì đó với tân sinh viên, gương mặt tuấn mỹ đang được ánh sáng bên ngoài cửa sổ miêu tả rõ ràng đường cong đẹp đẽ.

Nhậm Tư Điềm tạm dừng một lát mới cười và thu mắt.

“Chị chỉ nghe cả Loan Văn Trạch và Ngô Hoàng Bác đâu đã nhắc đến, nói tình cảm của Thương Ngạn với em..... Rất không bình thường.”

“.....”

Tô Mạc Mạc mỉm cười, rũ mắt, không nói gì thêm.

“Hiện tại xem ra, có vẻ đúng là thế thật, Từ khi tiến vào đoàn đội đến giờ, đây là lần đầu tiên chị thấy Thương Ngạn ‘không làm việc đảng

hoàng’, lãng phí thời gian ban ngày như vậy vào những việc nhàm chán.
— — em vừa đến đại học A mà cậu ấy đã gấp không chờ nổi tuyên bố chuyện của hai người rồi?”

Nhậm Tư Đề cầm quơ quơ điện thoại trong tay, màn hình đang sáng hiển thị giao diện Tieba và diễn đàn trên QQ của trường.

“Hơn nữa bây giờ mọi người đều đang thảo luận chuyện của em và cậu ấy, vậy nên đúng là chị đã gương một đại danh của em từ lâu.”²

“.....” Tô Mạc Mạc yên lặng hai giây, ngược mắt, cảm xúc trong cặp mắt đen láy rất vô tội, “Thì ra là vậy à. Tuy đây là lần đầu tiên nghe thấy tên của học tử, nhưng tôi tin rằng sau này chúng ta sẽ càng có nhiều cơ hội tiếp xúc và hiểu biết lẫn nhau — — rất vui được quen biết chị.”

Nụ cười của cô gái dịu dàng xinh đẹp, dường như chưa phát hiện ra đi đâu gì.

Cặp mắt Nhậm Tư Đề xẹt qua tia sắc lạnh.

Cô ta đang định lên tiếng nói tiếp, sau lưng Tô Mạc Mạc đột nhiên truyền đến giọng nói lười biếng của nam sinh — —

“Loan Văn Trạch, Ngô Hoảng Bác, Diệp Thục Thần, Nhậm Tư Đề — — các cậu qua đây một lát.”

“.....”

Cặp mắt Nhậm Tư Đề lóe lên, đè nén sự không cam lòng trong đó. Cô ta liếc qua Tô Mạc Mạc, nhìn vẻ mặt đó của cô, môi cô ta giật giật, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ ép ra một nụ cười nhẹ.

“Có mặt.”

Nhậm Tư Đề nhắc chân, gật đầu với Tô Mạc Mạc một cái, đi sát qua vai cô.

Ý cười trên mặt Tô Mạc Mạc dần tan biến. Nhân lúc bên kia đang giới thiệu, cô xoay người, đánh giá nơi mình đang đứng.

Hiện tại, phòng làm việc của tân “tổ máy tính” ở đại học A lớn hơn mấy lần so với cái ở Tam trung thành phố C.

Tuy rằng số lượng chỉ nhiều hơn hai người, bàn máy tính cũng chỉ nhiều hơn hai, nhưng trong phòng vẫn còn thừa chỗ trống, cũng đủ để mười tân sinh viên này vào trong mà không cần chen chúc.

Trong tổ đặt sáu bàn máy tính, đều đặt cách nhau bên cạnh cửa sổ.

Vị trí đối diện cửa ra vào được gắn một tấm bản trắng. Trên bảng vẫn còn dấu bút lông đen, có lẽ là kết quả của mấy thuật toán mà bọn họ vừa thảo luận nhưng chưa kịp lau hết.

Tô Mạc Mạc xoay người, nhìn qua nơi cách cửa xa nhất.

Cũng không ngạc nhiên khi cô thế được một cánh cửa nhỏ — — giống với gian phòng nhỏ bên trong Tổ Huấn Luyện ở Tam trung thành phố C, ở đây cũng có một gian phòng trong.

Tô Mạc Mạc nghĩ ngợi, thật sự không nén được sự tò mò — — không biết cách bày trí ở gian phòng này có giống với căn phòng nhỏ mà mình và Thương Ngạn đã từng thường tự học không.

Tô Mạc Mạc nhấc chân đi qua.

Điểm khác biệt lớn nhất với căn phòng đó là, căn phòng này không có cửa sổ thông với ngoài này mà chỉ có một cánh cửa thoát nhìn cách âm rất tốt.

Tô Mạc Mạc nắm tay cầm cửa, nhẹ nhàng đẩy ra.

Cánh cửa mở ra một khe nhỏ.

“Đừng nhúc nhích — — !”

Trong phòng đột nhiên có âm thanh vang lên.

Bao gồm Tô Mạc Mạc, những người khác trong tổ và mười tân sinh viên đều ngậy ra.

Mọi người nhất trí nhìn qua nơi phát ra tiếng.

— —

Sắc mặt Nhậm Tư Diễm khó coi, có lẽ đã thấy mình hơi quá đáng, cô ta đã đi đều chỉnh lại biểu cảm, hơi cau mày.¹

“Xin lỗi đã làm phiền mọi người.”

Sau đó, cô ta nhìn Tô Mạc Mạc ở cuối phòng, “Xin lỗi nha, Tô Mạc Mạc, nhưng mà nơi đó là phòng riêng của Thương Ngạn, cậu ấy không cho người khác tiến vào, vậy nên vừa nãy chị mới hơi nóng nảy khi thấy em tự ý mở cửa.”

Cô ta xin lỗi cười cười nhìn Tô Mạc Mạc.

“Em không để ý chứ?”

Cặp mắt Tô Mạc Mạc lóe lên, cô thu tay lại.

“Không sao, là tôi vô lễ.”

Thương Ngạn đứng trước bảng trắng lên tiếng: “Dựa theo sự phân chia của tôi, mọi người cứ giảng lại cho bọn họ.”

Nói xong, Thương Ngạn trực tiếp đi đến chỗ cô đang đứng bên ngoài phòng nhỏ.

Tô Mạc Mạc đang định đi đến giữa phòng, cô còn chưa kịp bước được hai bước đã bị Thương Ngạn chặn lại trước cửa phòng trong.

Tô Mạc Mạc qua trái, người đối diện liền đi qua phải.

Cô đi qua phải, người đối diện lại đi qua trái cản lại.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Cô đành phải ngẩng mặt nhìn, có vẻ như đã bị anh quậy đến mức không biết giận, giọng nói dịu dàng, “Thương Ngạn, anh thật nhàm chán.”

“Không phải muốn xem sao, sao lại không vào?”

Thương Ngạn rũ mắt, cười như không cười nhìn cô.

Cặp mắt Tô Mạc Mạc lóe lên, ngược mắt, “Nhậm Tư Điềm nói đó là phòng riêng của anh, sao em có thể tự ý đi vào chứ?”

“.....”

Thương Ngạn im lặng chăm chú nhìn cô hai giây, bỗng dưng nhoen miệng cười.

Anh chống đầu gối và cúi người xuống tới tận độ cao mà anh phải ngược lên mới nhìn thấy cô.

Trên mặt nam sinh mang nét cười, “Giận à?”

Tô Mạc Mạc dừng một chút, “Hoa đào của anh thật nhiều.”

“?”

Thương Ngạn hiếm khi ngẩn ra, hơi nhíu mày, “Nhậm Tư Điềm?” Anh quay đầu lại, liếc qua các thành viên đang bận rộn trong tổ, “Trước kia chị ta không có như vậy. Có thể hôm nay là vì.....”

Thương Ngạn ngoái đầu nhìn, khàn giọng cười nhẹ, “Nhóc con nhà anh quá xinh đẹp.”

“.....”

Gương mặt nóng lên, lén trừng anh một cái. Cô muốn vòng qua Thương Ngạn để đi ra.

“Đi đâu?”

Thương Ngạn duỗi tay, kéo người lại, “Thật sự không vào xem à?”

Tô Mạc Mạc: “Nơi riêng tư, không xem.”

Thương Ngạn mỉm cười, “Em chính là nơi riêng tư nhất của anh, sao em lại không thể xem những thứ khác?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc thừa nhận, bản thân mình đã không có tí ên đờ bị lời này lấy lòng r ồi.

Vì vậy, khi Thương Ngạn kéo cô mở cửa phòng ra, Tô Mạc Mạc cũng không kháng cự, để mặc anh dắt vào.

Phía sau hai người, vào khoảnh khắc lúc cửa phòng đóng lại, ở một góc ngoài này, Nhậm Tư Điềm vẫn luôn nhìn chăm chăm không nhin nổi nữa.

Cô ta nắm chặt con chuột trong tay, cắn mạnh môi, quay đầu không cam lòng nhìn cánh cửa đang đóng chặt đó.

— —

Nửa năm trước, khi cô ta chính thức tiến vào phòng làm việc này, vào một lần, cô ta không nhin được sự tò mò nên đã đẩy cửa ra, lần đầu tiên nam sinh trước giờ vẫn luôn ưỡ oải lộ ra sự tàn khốc, lạnh giọng quát bảo cô ta dừng lại.

Nhậm Tư Điềm mãi mãi không quên được biểu cảm trong một khắc đó của Thương Ngạn.

Khi phát hiện ra Loan Văn Trạch, Ngô Hoảng Bác và Diệp Thục Thần cũng không được cho phép tiến vào căn phòng đó như mình, tất cả nổi ấ m

ức đó đâu bị cô ta đưa vào quên lãng..... Mãi đến hôm nay.

Tô Mạc Mạc xuất hiện.

Sự xuất hiện của cô gái này nhắc nhở cô ta một thứ, những tình cảm dành cho Thương Ngạn mà cô ta che giấu đâu chỉ là ảo tưởng hư vô mà thôi — — cô ta cho rằng mình chỉ cần vẫn luôn trầm mặc lặng lẽ ở bên người Thương Ngạn, không giống những đứa con gái ngu ngốc si tình tùy tiện tỏ tình ngoài kia thì sớm muộn gì Thương Ngạn cũng quen với sự tĩnh tại của cô ta.

Đến tận hôm nay, cô ta mới phát hiện mình đã sai lầm đến nhường nào — — trong lòng Thương Ngạn cũng giống với căn phòng đó, đã sớm bị ai đó chiếm cứ toàn bộ.

Cô ta có chờ bao lâu, chỉ cần người chiếm cứ đó không rời đi, cô ta sẽ vĩnh viễn không có hy vọng.....

“— — Học tử? Học tử??”

Hai tân sinh viên bên cạnh kéo ý thức của Nhậm Tư Điềm về.

Cô ta hẫ thẫn, cười xin lỗi với hai người đó một cái rồi mới tiếp tục thao tác phân tích số liệu cho hai người họ.

Dưới tiếng hô kinh ngạc và sùng bái của hai tân sinh viên, Nhậm Tư Điềm thất thẫn liếc qua cánh cửa đó.1

Cô ta siết chặt đầu ngón tay.

Cứ như vậy từ bỏ sao?

Cô đã vì chuyện này trả giá rất nhiều — —

Cô không cam lòng.

.....

Sau khi vào phòng, bước chân Tô Mạc Mạc chợt dừng lại.

Cũng như khi thấy cánh cửa này, trong lòng đột nhiên vô cớ nảy lên cảm giác như thế, căn phòng nhỏ này gần như đã phục chế căn phòng trong trong tòa lâu khoa học kỹ thuật ở Tam trung của thành phố C.

Ngay cả bàn sách gần cửa, máy tính ở một góc trên bàn, giường đơn đối diện bàn, tủ quần áo bên cạnh giường.....

Tất cả đều giống nhau như đúc.

Thế cho nên trong một cái chớp mắt, cô có cảm giác như mình đã xuyên qua thời không.

Cứ như đột ngột trở về hai năm trước.

Vào một đêm hè nào đó.

Trái tim Tô Mạc Mạc run lên. Không nói rõ là đau đớn hay là một cảm xúc khó diễn tả nào đó, theo dòng máu được bơm từ trái tim, mang theo những cảm xúc lẫn lộn khó nói này chảy đi khắp người.

Hốc mắt hơi chua xót.

“Tối nào anh cũng sẽ ở đây một lát.”

Thương Ngạn đi qua bên cạnh cô gái, ngã xuống một trong hai cái ghế đối diện bàn sách.

Anh thành thạo cầm lấy một quyển sách trên bàn, ngón tay thon dài sờ gáy sách, lật qua một lần.

Trần mặc vài giây, anh nhấc mí mắt, ý cười ôn nhu —

“Nhóc con, anh đã thuộc lòng 《 Trường hận ca 》 suốt hai năm.”

Anh thì thào.

“Sao bây giờ em mới quay về?”

“.....!”

Con người Tô Mạc Mạc run lên.

Cô gầy như không thể khắc chế, cũng không muốn khác chế, xông lên phía trước, quỳ một gối xuống ghé dựa còn lại, đôi tay vòng qua hai vai nam sinh, dùng sức hôn xuống.

Nước mắt thấm ướt môi của cả hai.

“Thật xin lỗi..... Thật xin lỗi.....”

Cô gái nức nở hàm hồ nói, xen lẫn sự bứt rứt mãnh liệt. Rất nhanh giữa hai cánh môi đã có vị rỉ sắt, không biết đó là của ai, nhưng không ai trong hai người thêm để ý.

Chỉ có hô hấp dần dần nhanh hơn, tiếng tim đập càng lúc càng vang vọng trong phòng, hơi thở nóng rực dây dưa lưu luyến, nhiệt độ chậm rãi tăng lên.

“.....”

Bàn tay rữ bên sườn của Thương Ngạn siết chặt, anh nâng lên vài lần, cuối cùng chỉ đặt lên eo cô, không bế người lên.

— —

Anh không xác định được, bởi vì căn phòng này đã mang lại sự thống khổ vào những đêm dài cô độc, anh không chắc rằng mình có thể dùng quá nhiều sức không.

Anh không muốn tổn thương nhóc con của anh dù chỉ một chút.

Vậy nên anh đành dùng hết sức lực kiềm chế bản thân.....

Trong lúc Thương Ngạn không xác định được thứ gọi là “lý trí” trong đầu mình có thể chống đỡ được bao lâu thì cửa phòng đột nhiên bị gõ.

Hai bóng người đang chồm lên nhau trên ghế xoay đồng thời khựng lại.

Tô Mạc Mạc hoàn hồn, mở cặp mắt đen nhánh tràn đầy ướm át và hoàn loạn đó ra, cô luống cuống lui về từ trên người nam sinh đang bị cô đè trên lưng ghế.¹

Gương mặt trắng nõn đỏ bừng vì xấu hổ, càng tăng thêm hai phần xinh đẹp.

Hai mắt Thương Ngạn đen như mực.

Anh trằm mặc hai giây, chậm rãi dời mắt từ trên người cô gái.

Anh nhìn cửa phòng và lên tiếng, giọng nói trằm thấp khàn khàn.

“..... Vào đi.”

“?”

Tô Mạc Mạc ngậy ra, có vẻ người ngoài cửa cũng sửng sốt.

Nhưng chỉ một lát sau, không để Tô Mạc Mạc kịp mở miệng ngăn cản, cửa phòng đã bị đẩy ra.

Tô Mạc Mạc cuống quít quay lưng lại, ngã xuống cái ghế trước mặt Thương Ngạn.

“.....”

Nhậm Tư Điềm đứng ở ngoài cửa, nhìn khắp một vòng, giọng nói cứng ngắc.

“Ngạn Thần, hình như* có nơi xuất hiện bug, cậu ra đây nhìn thử đi.”

*(Lược bỏ một đoạn mình đọc không hiểu gì hết)

“..... Ừ.”

Thương Ngạn khàn giọng đáp r ồi đứng dậy từ trên ghế.

Cặp mắt Nhậm Tư Đi ền đen tối nhìn thoáng qua cô gái ng ồi đối diện anh đang đưa lưng v ề phía cửa.

Cô ta vừa định xoay người thì nghe thấy cô gái đằng sau nhỏ giọng nói:

“Thương Ngạn..... Mối anh bị em cắn rách.”

Hết chương 82

Chương 83: Cô vợ

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Thương Ngạn, môi anh bị em cắn rách.”

“.....”

Thương Ngạn đã đứng dậy bỗng cứng người.

Qua hai giây, dưới ánh mắt không thể tin nổi của Nhậm Tư Điềm vừa xoay lại, nam sinh đứng cạnh ghé dựa rũ mắt, hiểu rõ cười khẽ.

Anh nghiêng người.

Có lẽ cô gái vừa nói xong xấu hổ tới mức không chôn dung thân, đang cố gắng cúi đầu.

Mái tóc đen dài mềm mại lướt qua đầu vai cô, rũ xuống sườn mặt vô cùng mịn màng.

Không giấu được mảng đỏ đang chậm rãi lan đến cần cổ trắng nõn.

Thương Ngạn không nhìn được lui về hai bước và cúi người xuống.

Anh duỗi tay nâng cằm cô lên, sau khi đối diện với vẻ mặt tràn đầy buồn bực xen lẫn xấu hổ thì anh cười càng sung sướng.

“..... Chậc.”

Tầm mắt anh chậm rãi dời xuống cánh môi đỏ bừng óng ánh của cô.

Con người đen kịt tới đi.

“Hình như đúng thế..... Đây là máu của anh à?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Mặc dù việc này là do cô khởi xướng, nhưng.....

Nếu không có lời cợt nhả thì anh không chịu được phải không?

Tô Mạc Mạc bực bội trừng nam sinh, cầm nhẹ nâng, tránh khỏi tay anh, nhảy xuống ghế dựa.

Nhậm Tư Điềm đứng bên cạnh nhìn chăm chăm hai người đã sớm xanh mét mặt mày. Cô ta không nhịn được nhúu mày.

“Ngạn Thần, bọn họ còn đang chờ cậu.”

“..... Biết rồi.”

Nam sinh lười biếng cười cười đứng dậy, một tay cầm vào túi quần, trước khi xoay người ra khỏi đây, anh còn thuận tay xoa nhẹ mái tóc dài của cô.

Sau đó đi lướt qua vai cô ——

“Lần sau em có thể cắn mạnh hơn nữa.”

“—— anh muốn mà không được.”

Tô Mạc Mạc: “.....!”

.....

Giải quyết xong bug* cho các tân sinh viên, sắc trời ngoài cửa sổ đã tối đen.

*(Lại lược bỏ...)

Nhìn người cuối cùng lưu luyến rời khỏi phòng làm việc, Thương Ngạn tựa người ra đằng sau, giơ tay ngó qua đồng hồ.

Anh hơi nhướng mày.

“Đã hơn 6 giờ?”

“Cha Ngạn, bây giờ cậu mới để ý?”

Ngô Hoàng Bác ôm túi khoai lát của cậu ta không rời, ng ỡ xếp bằng trên ghế dựa của mình, vẻ mặt oán hận.

“Bụng tôi đã đói đến xẹp lép, hôm nay ‘tan t ần’ được chưa, ông chủ?”

“.....”

Thương Ngạn nhìn lướt qua vòng bụng mà áo thun to rộng cũng không thể che lấp được kia của Ngô Hoàng Bác, cuối cùng dừng trên túi khoai tây trống không trong lòng cậu ta.

Anh nhếch môi, cười như không cười giương mắt.

“Sao tôi lại chưa từng thấy miệng của cậu nhàn rồi được lần nào thế?”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác chậm rãi cất túi khoai ra phía sau, đ ồng thời chột dạ dờn mắt đi, “Chắc chắn là ảo giác của cha Ngạn đó mà.”

Thương Ngạn lười nói nhảm với cậu ta.

Anh quay người đi vào phòng trong, đ ồng thời mở miệng: “Tôi mà tìm thấy một vụn khoai tây trên mặt đất thì tối nay cậu đừng hòng ăn lẩu, ở phòng làm việc lau dọn sàn nhà cho tôi.”

Ngô Hoàng Bác sửng sốt, cực kì linh hoạt nhảy phắt xuống ghế, vui mừng khôn xiết.

“Cha Ngạn, đêm nay cậu muốn mời cả phòng đi ăn lẩu sao!”

Lúc này Thương Ngạn đã dừng chân trước cánh cửa.

Anh nghiêng mắt.

“Chiều nay mới xảy ra lỗi, tới tối đã muốn tôi mời ăn lẩu?”

“.....”

Mặt mày Ngô Hoàng Bác suy sụp, vừa định lui về thì nghe Thương Ngạn cười nhẹ nói.

“Tôi mời bạn gái, các cậu là đi hưởng ké thôi.”

Hai mắt Ngô Hoàng Bác sáng rực lên: “..... Cha Ngạn tôi yêu cậu!”

Thương Ngạn: “Cút.”

Cười mắng xong, Thương Ngạn xoay người gõ cửa.

Bên trong có tiếng đáp nhẹ vang lên.

Thương Ngạn ấn tay cần cửa, đẩy cửa đi vào.

Trong phòng tối om.

Trên giường đơn có một cục nhỏ phồng lên, lúc này nghe thấy tiếng động, một quả đái xù xù tròn tròn chậm rãi lộ ra từ trong chăn.

Trong mắt cô mang theo sự ngây thơ và mờ mịt vừa tỉnh ngủ.

“Đã được giờ ăn tối,” Thương Ngạn trêu chọc, ““Công chúa điện hạ’ của anh.”¹

“.....”

Tô Mạc Mạc chậm rãi khôi phục ý thức, nghe vậy thì xoa mắt cười khẽ và ngẩng dậy.

“Thương Ngạn, da gà của em đã nổi lên vì mấy lời âu yếm quê mùa đó rồi đấy.”

“Vậy em phải làm quen đi.”

Thương Ngạn cười đi vào — —

“Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh yêu đương.”

Thấy cô gái xốc chân mông lên rỗ xuống giường mang giày, anh hơi cau mày.

“Em không sợ cảm lạnh?”

“.....”

Cô gái đang khom lưng cột dây giày cạn lời, ung dung ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt cực kì bất đắc dĩ, hệt như đang nhìn một người ngốc nghếch.¹

“Hiện tại đang là giữa hè, nhiệt độ bên ngoài đã hơn 35 độ C — — anh không sợ em bị cảm nắng, mà sợ em cảm lạnh?”

Thương Ngạn cứng họng.

Anh hỡi thần, có lẽ cũng cảm thấy mình hơi quan tâm quá mức, không khỏi bật cười thành tiếng.

Tô Mạc Mạc hừ một tiếng.

“..... Sao vậy?” Thương Ngạn hỏi.

Tô Mạc Mạc: “Trong phòng quá tối, không thấy rõ được dây giày, anh giúp em mở đèn với.”

Thương Ngạn: “Đèn trên đầu giường.”

“Ở đâu?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngẩng dậy, Thương Ngạn cúi người qua, bật cây đèn ở đầu giường bằng công tắc dưới đất.

Sau khi lui về, anh cũng không tránh ra mà ng ỡ xồm xuống, giúp cô gái thắt dây giày.

Tô Mạc Mạc ngăn ra, bất đắc dĩ cười, “Em có thể tự làm được.”

“Đổi chân.” Thương Ngạn thắt một chiếc còn lại cho cô xong mới ngẩng đầu lên, “Chờ khi anh không có mặt thì em hãy tự làm.”

Tiếng thở dài của cô gái cũng rất nhỏ.

“..... Anh đang chuẩn bị nuôi em thành người tàn phế à?”

“Cũng không phải.”

Thương Ngạn cười. “Luôn có một vài kiểu vận động, ví dụ như.....
Mấy thứ vào buổi chiều này, anh không có cách nào làm thay em.”

“.....”

Hiểu ra anh đang ám chỉ đến việc gì, Tô Mạc Mạc muốn nhắc chân đá anh.

“Cha Ngạn, bọn tôi chuẩn bị xong rồi! Lúc nào cũng đi ——”

Người vừa chạy đến cửa vừa nói, sau khi nhìn thấy tư thế của hai người bên trong cánh cửa đang rộng mở, tiếng nói chuyện đột ngột im bật.

Ngô Hoảng Bác xấu hổ dừng chân rồi chậm chạp che kín hai mắt sau khi đón nhận ánh mắt của Thương Ngạn đang ng ỡ xồm:

“Có phải tôi đã làm phiền hai người rồi không?”

Tô Mạc Mạc: “Không có.”

Thương Ngạn: “Rất mừng khi cậu có được giác ngộ này.”¹

Tô Mạc Mạc: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Cuối cùng sáu người cũng cùng nhau rời khỏi phòng làm việc và đi thang máy xuống lầu.

Đến bãi đỗ xe của trường, cả nhóm Thương Ngạn dừng bước.

Ngô Hoàng Bác: “Sáu người, hình như một xe không chứa đủ thì phải?”

Nhậm Tư Điên cả đường đầu trâm mặc mặt không đổi sắc liếc qua Tô Mạc Mạc.

Thương Ngạn tùy tiện lấy một cái chìa khóa xe trong túi quần ra, cách một khoảng quãng cho Loan Văn Trạch.

“Văn Trạch, cậu chở hai người, không thành vấn đề chứ?”

Loan Văn Trạch nhận lấy, cười cười, “Mặc dù đã vài ngày rồi chưa lái nhưng tay vẫn còn hoạt động được.”

“..... Khoan đã, đây là chìa khóa của chiếc xe thể thao cực kì ngầu kia của cha Ngạn ư? Híc híc híc lão Loan, tôi muốn ngửi chiếc của cậu!”

Ngô Hoàng Bác còn chưa kịp chạy tới đã bị ánh mắt của Thương Ngạn bấm nút tạm dừng — —

“Cậu ngửi xe tôi, trên đường nói lại cho tôi một chút, cái bug chiều nay là như thế nào.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Thương Ngạn nhìn lướt qua, nhàn nhạt nói: “Đi thôi, nhóc con.”

Tô Mạc Mạc đáp khẽ, cùng Thương Ngạn sóng vai đi đến chiếc ô tô màu đen cách bọn họ gần nhất trong bãi đỗ trống trải.

Ngô Hoàng Bác lưu luyến bước từng bước, héo úa buồm đã đi theo.

Ba người còn lại đứng đó tr ần mặc vài giây, cặp mắt Diệp Thục Th ần l ́e l ́e.

Cô ấ y cười ngó qua Nhậm Tư Đ ề m đang tr ần mặc nhìn chăm chăm bóng dáng ba người đó, “Nhậm học tử, chúng ta cũng đi thôi?”

“..... Ừ.”

Vẻ mặt Nhậm Tư Đ ề m không thay đổi, một lúc lâu sau mới xoay người đi cùng hai người kia.

Trên đường.

Trong xe.

Nghe thấy tiếng máy định vị đọc lên địa chỉ của đích đến, Ngô Ho ả ng Bác ng ấ đ ắ ng sau sáng mắt lên — —

“Cha Ngạn, hôm nay chúng ta đi Kingdom??”

Nam sinh đánh tay lái lười biếng “ừ” một tiếng.

Ngô Ho ả ng Bác hoan hô.

Tô Mạc Mạc ng ấ ở ghế đi ầu khiển hơi ng ắ n ra, “Kingdom?”

Thương Ngạn chưa trả lời, Ngô Ho ả ng Bác đã không nhịn được hưng phấn giải thích: “Thành phố A có một nhãn hiệu như vậy, g ắ n như đã đ ầ u tư hết tất cả các khu ă n nhậ chơi bờ i — — hơn nữa không có chi nhánh, không làm marketing, không tiếp khách lạ, chỉ đón tiếp bạn bè và bạn của bạn bè — — lần trước tôi đi theo cha Ngạn ă n một bữa lẩu ở đó, suốt đời khó quên!”

“Lợi hại như vậy?”

Tô Mạc Mạc kinh ngạc nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn nghiêng mắt, cười kh ẽ.

“Của một người bạn.”

Anh tạm dừng, có lẽ nhớ đến gì đó, khước miệng anh khẽ nhếch lên,
“Người bạn này, trùng hợp có quan hệ khá sâu xa..... Với em.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Tô Mạc Mạc càng mê mang, “Kingdom? Cùng quan hệ sâu xa với em?
Sao em..... Không có một chút ấn tượng nào vậy?”

“Hả? Tiểu Tô quen ư?”

Ngô Hoàng Bác ló người lên — —

“Trước kia tôi đã muốn làm quen với ông chủ đó! Tiểu Tô giới thiệu
một chút cho tôi đi?”

Thương Ngạn liếc cậu ta, “Sao cậu lại muốn làm quen?”

“Không phải, cha Ngạn, cậu nghe cái tên nhãn hiệu này đi — —
Kingdom, ông vua của các lĩnh vực, quá khí phách!”

Thương Ngạn cười một tiếng, liếc nhìn màn đêm ngoài cửa sổ.

“Đúng là cậu đã đoán đúng được một lần.”

“..... A?”

Ngô Hoàng Bác đang hưng phấn hoa tay múa chân sững sờ, “Tôi đoán
đúng chuyện gì?”

“Người đó trong nghề của bọn họ, danh hiệu là King.” Thương Ngạn
đánh nhẹ tay lái, bóng dáng phản chiếu trên cửa sổ vô cùng bình tĩnh, “Còn
nhãn hiệu Kingdom trong nước, có lẽ là nghề tay trái mà anh ta làm ra để
thuận tiện theo đuổi cô bạn gái họ Tô**.”

“Nghề tay trái chỉ tùy tiện không nghiêm túc làm ra cũng có thể ghé
gớm như vậy ư?”

Ngô Hoàng Bác khiếp sợ.

“Vậy nghề nghiệp chính của người đó là gì?”

Thương Ngạn cười cười, mắt đen chột lóe.

“Chuyện này không thể nói.”

Ngô Hoàng Bác: “???”

Ngô Hoàng Bác thảm thiết gào lên: “Cha Ngạn, cậu đừng úp úp mở mở vậy chứ!”

Thương Ngạn không hề để ý tới Ngô Hoàng Bác, Tô Mạc Mạc ngồi ở ghế phụ tự hỏi vài giây xong thì kinh ngạc xoay đầu nhìn Thương Ngạn.

“Người mà anh nói đến, là bạn trai của chị họ Tô Đờng của em sao?”

— —

Mấy cô gái họ Tô có quan hệ sâu xa xấp xỉ tuổi của Tô Mạc Mạc thì có chị họ Tô Hà và chị họ Tô Đờng, con gái của cô, Tô Mạc Mạc đã biết chuyện Tô Hà và Thương Kiêu là vợ chồng, lúc này khi đoán đó là Tô Đờng thì cũng là một việc thuận lý thành chương.

Thương Ngạn không ngạc nhiên, khẽ gật đầu.

“Ừ.”

Nhắc tới Tô gia, tâm trạng Tô Mạc Mạc có chút khác thường, cô trăn trăn đi, không tiếp tục nói nữa.

Ở ghế sau, Ngô Hoàng Bác bị lòng hiếu kỳ của mình tràn tẫn đến mức ruột gan cần cào cuối cùng cũng bỏ cuộc, oán hận dựa vào ghế da — —

“Cha Ngạn, đêm nay tôi muốn ăn hết sạch tiền của cậu, nếu không tâm trạng của tôi sẽ không thể bình phục được.”

Thương Ngạn cười nhạt.

“Rất có tương lai. Không phải đã đưa danh thiếp cho các cậu rồi à, sau này không cần tôi dẫn đến, các cậu cũng có thể vào cửa.”

Ngô Hoàng Bác càng oán hận: “Làm ở tầng lớp làm công ăn lương, nhiều năm mà chỉ có nửa cái đống đã có giá một ngàn rưỡi, tôi vẫn nên chờ cậu mời khách thôi.”

Thương Ngạn liếc qua cậu ta từ kính chiếu hậu, cười như không cười.

“Tôi không quá khát khe về mặt tiền lương của các cậu chứ?”

“Mấy đồng lương này của tôi còn phải để dành cho việc cưới vợ.” Ngô Hoàng Bác lầm bầm. “À đúng rồi, nhắc tới tiền lương mới nhớ, cha Ngạn, tôi thấy Lý Thâm Kiệt vẫn còn đang hăm he hạng mục này của chúng ta đấy?”

Lý Thâm Kiệt?

Tô Mạc Mạc ngồi bên cạnh sừng sốt, cô có ấn tượng với cái tên này — hơn hai năm trước, trong sân đấu của giải LanF, Lý Thâm Kiệt làm khách quý đã từng đưa danh thiếp cho Thương Ngạn trước mặt mọi người.

Người đó có tâm tư gì với đoàn đội của bọn họ à?

Tô Mạc Mạc bất an nhìn Thương Ngạn ở ghế lái.

Vẻ mặt của anh bình tĩnh, thoạt nhìn không có chút bất ngờ nào.

“Ông ta làm gì?”

Ngô Hoàng Bác: “Hôm nay khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt lại liên lạc với tôi, muốn đào tôi đến công ty bọn họ “khai hoang” cho hạng mục mới.”

Khóe môi Thương Ngạn nhếch lên, ý cười trào phúng.

“Ra giá bao nhiêu?”

Ngô Hoàng Bác cũng cười rộ lên, “Ra hai cái giá — — một cái mang theo nguyên số liệu và một cái không mang.” Cậu ta tạm dừng, nheo mắt, cười, “Chênh lệch còn rất lớn, cái giá ban đầu đưa ra, tôi đếm bằng mắt cả buổi đấy, đủ để tôi cưới vài cô vợ.”

Thương Ngạn: “Vậy nên, bây giờ tôi đã thiếu cậu và Loan Văn Trạch hai cô vợ đúng không?”

Ánh mắt Ngô Hoàng Bác chợt lóe, qua vài giây, cậu ta chậm rãi thoát khỏi suy nghĩ sâu xa này, ngược lại cười rộ lên cứ như thằng ngốc, đầu đã sắp chọc thủng bầu trời luôn rồi.

“Cũng không khác mấy.”

“Tôi không muốn ở cùng với ai trong các cậu hết, hay là các cậu cứ cuốn gói đi đi.”

Thương Ngạn vui đùa.

Ngô Hoàng Bác: “Thôi đi, cha Ngạn, nói về thực tế đi, chúng ta đâu có ngu. Bây giờ Lý Thâm Kiệt đã trở thành một con cáo già, ông ta phí bao nhiêu tâm tư để đào chúng ta, nói đến cùng không phải là vì ông ta đã nhìn ra tiềm năng rất lớn từ hạng mục và thuật toán cốt lõi của cha Ngạn ư? Cứ nỗ lực tiến về phía trước, cùng lắm là thêm ba bốn năm nữa, chúng ta sẽ có thể thay thế được thằng cha già đó làm hắc mã* mới của ngành IT — — chúng ta phải nghĩ quần đến đâu mới có thể từ bỏ một khoảng non sông gấm vóc, chỉ vì chút tiềm năng đó rồi chạy đến khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt làm công cho bọn chúng?”

*(Hắc mã: Chỉ những người mới có năng lực cao)

Ngô Hoàng Bác nói xong một đoạn thật dài, nghỉ ngơi để hít thở rồi tiếp tục gắng đầu ưỡn ngực — —

“Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, có hạng mục và thuật toán của cha Ngạn, chúng ta mới có thể có ngày hôm nay, ai có thể làm ra mấy chuyện súc sinh vì vợ mà từ bỏ anh em chứ!”

Ô tô quẹo phải.

Thương Ngạn bình tĩnh nói tiếp, “Tôi sẽ.”¹

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “????”

Tác giả có lời muốn nói: Ngạn ca: Vì vợ, súc sinh thì tính là gì chứ:)

Hết chương 83

Chương 84

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đến Kingdom, người phục vụ bên ngoài khom người mở cửa ghế phụ giúp Tô Mạc Mạc.

Trên ghế đi đầu khiển, Thương Ngạn mở dây an toàn xong thì cũng không vội vã hành động.

Anh ngó Ngô Hoàng Bác từ kính chiếu hậu.

“Cậu có suy nghĩ gì về lỗ hồng chiếu này?”

“.....”

Ngô Hoàng Bác đang định xuống xe nghe thế thì sững người, cậu ta ngẩng đầu. Về mặt Thương Ngạn vẫn lạnh nhạt, có vẻ không chút để ý, nhưng Ngô Hoàng Bác có thể phân biệt được anh không có ý đùa giỡn.

Sắc mặt cậu ta biến thành nghiêm túc, nhú mày lại.

“Không phải cha Ngạn đã đoán trước được tình huống này từ khi bắt đầu suy luận thuật toán rồi à? Nếu đã chọn thuật toán này thì việc này không thể tránh khỏi, chỉ có thể tận lực mở rộng ở giai đoạn sau để tránh đi lỗ hồng này..... Tôi không nghĩ ra được phương pháp giải quyết nào khác trừ cách này.”

Thương Ngạn chớp mắt.

“Tôi đã nói với cậu một phương pháp khác.”

Ngô Hoàng Bác cứng họng.

“Cha Ngạn đang đùa ư? Cậu thật sự cảm thấy thuật toán cậu nói có thể tính được sao?..... Đúng, dựa theo logic, nó đã được cập nhật, cũng đạt

được tốc độ và độ chính xác cao hơn, nhưng nó được thành lập dựa trên cơ sở có thể thực hiện và hoàn thành được — — độ khó quá cao, hơn nữa còn phải từ bỏ toàn bộ những nghiên cứu và phát minh mà hiện tại chúng ta đang có, những nghiên cứu đó đã sắp hoàn thành xong rồi.....”

Sắc mặt Ngô Hoàng Bác trắng bệch, khẽ lắc đầu.

“Việc này quá nguy hiểm.”

Thương Ngạn rũ mắt, giọng nói bình tĩnh nhưng trầm ổn.

“Cậu muốn làm ra được sản phẩm có thể chiếm đóng thị trường trong mười năm hoặc thậm chí trở thành hàng chủ lực trong thời gian lâu hơn nữa, hay cậu muốn một thứ nổi bật nhất thời, trong vài giây đã bị người khác bắt chước hay đập tan?”

“Cũng không thảm đến mức vậy chứ.....”

“Trên thuật toán cốt lõi lại có một lỗ hổng, tựa như một khúc gỗ mục được điêu khắc thành một vật trang trí, tốt mã giẻ cùi, chỉ có thể đặt có trong một thời gian ngắn. Mặc kệ các cậu tu bổ như thế nào, cuối cùng nó vẫn sẽ sụp đổ.”

Thương Ngạn trầm mắt.

“Sâu xa hơn nữa là, sau khi mở được mở rộng, mỗi năm giữ gìn và phát triển, mấy việc tu bổ này chỉ khiến nó bị hủy càng nhanh hơn — — cậu muốn nhìn một thứ mà cậu đã nỗ lực tạo nên trong nhiều năm như thế, một ngày nào đó trong tương lai sẽ bị người khác dễ dàng bắt chước hoặc giẫm đạp?”

“.....”

Ngô Hoàng Bác cắn chặt răng, gân xanh trên trán hằn lên.

Sau một lúc lâu, anh ta mới run giọng đáp: “Nhưng mà, cha Ngạn, chúng ta đã chạy tới bước này. Nếu làm lại từ đầu, cậu có thể bảo đảm sản

phẩm chúng ta làm ra đạt được trình độ hiện tại không?”

Thương Ngạn bỗng dừng cười nhạo.

Ngô Hoàng Bác khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh.

Nam sinh xoay người, cặp mắt đen bễ nghệ nhìn xuống, mang theo một tia châm biếm.

“Ban đầu, không phải cậu cũng đã lo lắng không đi được đến một bước hôm nay sao?”

“.....”

Ngô Hoàng Bác sửng sốt.

Vài giây sau, tất cả sự rối rắm và đắn đo trong mắt cậu ta chậm rãi tan chảy, hết như cột băng đông lạnh vào đầu mùa xuân.

Cậu ta nhếch miệng cười, sờ ót chả khác nào thằng ngốc.

“Cũng đúng ha, đã quên mất tâm nguyện ban đầu rồi.”

“Nhất định là do cha Ngạn quá ưu tú, bọn tôi đã đuổi theo sau lưng cậu một thời gian dài, còn chưa kịp thưởng vị mà đã bị những thứ mới lạ trong ngành sản xuất tạo ra áp lực.”

“Tương lai.”

Thương Ngạn cười xùy một tiếng, xoay người rồi đẩy cửa xuống xe.

“Làm thứ gì mới lạ? Phải làm, làm người định ra quy tắc.”

“Sau này trong ngành sản xuất, ai là quý tộc ai là thường dân — — để bọn họ phải làm theo quy tắc của chúng ta.”

Ngô Hoàng Bác bị câu này gợi lên lòng nhiệt huyết, đẩy cửa xe và xuống theo.

Cậu ta vừa định đi về phía trước lại đột nhiên nghe thấy chàng thanh niên đi trước nhậm nói một câu.

“Không cần gấp. Vẫn như ban đầu, chuyện này chỉ ba người chúng ta làm thôi.”¹

“.....”

Có lẽ nhớ đến gì đó, Ngô Hoàng Bác nhếch miệng cười, trong mắt xẹt qua tia gian trá hoàn toàn không phù hợp với vẻ ngoài mập mạp đôn hậu của mình.

“Tôi biết rồi, cha Ngạn.”

Cậu ta vừa đi được hai bước, đột nhiên nghĩ đến gì đó, sững sốt quay đầu qua.

“Mà này cha Ngạn, ngay cả Tiêu Tô mà cậu cũng không nói cho ư??”

“.....”

Thương Ngạn hiếm khi ngần ra, ngược mắt, nhìn vào mắt Ngô Hoàng Bác, sau khi nhìn thấy suy nghĩ của cậu ta, anh không nhịn được bật cười.

“Nghĩ gì thế?”

“Mạng sống của tôi cũng là của em ấy, sẽ có thể không tín nhiệm em ấy à?”

“VẬY CẬU.....”

“Tôi chỉ không muốn để mấy việc này làm phiền em ấy.”

Thương Ngạn ngẩng đầu, nhìn cô gái đứng tại bậc thang cao cao ngoài đó, lặng lẽ ngoan ngoãn chờ bọn họ một lúc lâu.

Anh rũ mắt, đậy mắt tràn đầy ôn nhu lưu luyến.

“Nhóc con nhà tôi, vô ưu vô lo là được rồi.”³

*

Bên trong Kingdom sạch sẽ tinh xảo đến mức không như một tiệm lẩu, mà xa hoa chẳng khác gì một nhà hàng Tây.

Thương Ngạn đã gọi điện thoại từ trước, vào cửa là đã có người phục vụ dẫn bọn họ đi vào phòng đã đặt.

Trong nhóm bọn họ, ngoại trừ Tô Mạc Mạc thì lần trước Diệp Thục Thần bận việc nên đã bọn lữ, vậy nên đây cũng là lần đầu tiên cô nàng đến đây.

Thấy người phục vụ đặt thực đơn bằng da tới trước mặt, Diệp Thục Thần nhìn sơ qua, lập tức sững sờ tại chỗ.

Cô nàng duỗi tay túm Loan Văn Trạch bên cạnh, “Đây là chỗ quái quỷ gì thế, một phần canh mà đã có giá hơn một ngàn*?”

*(1 ngàn nhân dân tệ ~ 3 300 000 VND)

Diệp Thục Thần không cố ý nói nhỏ, người phục vụ đứng bên cạnh nghe thấy, tươi cười ôn hòa lễ phép — — anh ta biết rõ nếu có thể được sắp xếp tới phòng đặt này, chắc chắn trong đây có ít nhất một vị có thân phận mà tỉn bạc không thể đo đếm.

“Vị tiêu thụ này, các nguyên liệu trong canh của chúng tôi đều được vận chuyển từ khắp nơi trên thế giới về bằng đường hàng không, các chủng loại và thành phần tỉ lệ đều được thay đổi mỗi ngày.”

Diệp Thục Thần lật hai trang, thờ dãi.

“Đúng là chủ nghĩa tư bản hủ bại mà.”

Loan Văn Trạch ngó bên cạnh im lặng cười, cũng đặt thực đơn xuống theo.

Ngô Hoàng Bác lại không chú ý chút nào, tùy tiện gọi với người phục vụ bên cạnh — —

“Tôm hùm này, vừa nhìn là biết tươi mới mọng nước; còn thịt bò này, quào, tôi muốn nếm thử xem coi thịt bò 2000* một phần này có hương vị như thế nào; còn nấm thông này, đừng chọn phần, cha Ngạn của chúng ta thanh toán mà, tính cân tính cân.....”

*(2000 ngàn nhân dân tệ ~ 6 600 000 VND)

Diệp Thục Thần nghe không nổi nữa, nghiêng mắt liếc cậu ta.

“Ngô Mập Mập, cậu không sẽ ăn đồ bỏ quá nhiều sẽ chảy máu mũi sao?”¹

Hiện tại Ngô Hoàng Bác đã tự động miễn dịch với công kích tinh thần của Diệp Thục Thần, nghe vậy thì vui vẻ và thoải mái giơ chân lên, còn khoe khoang quơ quơ.

“Sợ cái gì, sau khi ăn xong, thì gọi thêm vài thứ tuyệt liên hoàng cực lấy từ trên đỉnh núi về để hạ sốt!”

Diệp Thục Thần tiện tay lật đến trang thực đơn cuối cùng, nhìn thoáng qua giá của trà lan đó, hai mắt trợn trắng.

“Ba bốn ngàn một bình trà, còn hạ sốt, cậu uống mà không sợ trời cao sao?”

“Cha Ngạn trả tiền, cha Ngạn chiều tôi, tôi vui!”

Ngô Hoàng Bác cách nửa bàn làm mặt quỷ với Diệp Thục Thần.

Hai người này đấu võ mồm đã thành chuyện hàng ngày trong đội. Cả đám Thương Ngạn đều mắt diếc tai ngơ, chỉ có Tô Mạc Mạc hơi bất đắc dĩ cười khẽ.

Công ỉ bên cạnh Thương Ngạn, tay còn bị ai đó nắm chặt trong lòng bàn tay thưởng thức. Tô Mạc Mạc rút tay về và sấp người qua.

“Bọn họ vẫn luôn như vậy sao?”

Thương Ngạn kéo ngón tay đang có ý đồ chạy trốn đó về gần nữa rồi mới lười biếng giương mắt nhìn hai người họ.

“Làm mấy đứa nhóc ngu ngơ rất đã.”

Nam sinh cười khinh miệt. Sau khi hai vị nào đó cứng người lại, anh còn duỗi tay kéo chóp mũi Tô Mạc Mạc về hướng mình.

“Đừng nhìn bọn họ, dễ bị lây bệnh.”

Ngô Hoảng Bác: “.....”

Diệp Thục Thần: “.....”

Diệp Thục Thần hung tợn nghiêng răng, nắm chặt thực đơn, “Gọi, cứ gọi đi! Ăn nghèo cậu ta!”

.....

Một bữa lâu ăn mất gần hai tiếng.

Sau khi ăn xong, Ngô Hoảng Bác còn nhớ thương trà hạ sốt, Thương Ngạn nhận một cuộc gọi từ một đoàn đội đang cùng hợp tác, anh ra ngoài phòng nói chuyện công việc.

Cuộc gọi bên này vừa cúp, cửa phòng đặt cách vách trùng hợp mở ra, vài bóng người đi ra từ bên trong.

Bị mọi người vây quanh ở giữa là một người đàn ông trung niên cỡ bốn năm chục tuổi, sau khi hai người nhìn thấy nhau, cả hai không khỏi đồng thời sửng sốt.

“Thương Ngạn?”

Người đàn ông trung niên dừng chân.

Những người vây quanh ông cũng dừng lại theo, có người nhìn qua Thương Ngạn một lần, cẩn thận quay lại hỏi: “Tô đồng?”

Tô Nghị Thanh hốt thẩn, nhàn nhạt nói: “Các ông về trước đi, để lại một người tài xế đưa tôi về là được rồi.”

“Tô đồng, việc này sao được — —”

“Đi thôi.”

Sắc mặt người đàn ông trung niên thản nhiên, không giận tự uy, mấy người khác dù có muốn nói cũng không thể thốt ra, ngượng ngùng liếc nhau vài cái rồi cùng nhau rời đi.

Hành lang lại trở nên yên lặng.

Tô Nghị Thanh nhìn người trẻ tuổi đã cao hơn mình một ít này trước mặt, đáy mắt ông lộ ra ý cười thưởng thức.

“Năm trước chú đã nghe anh trai con nói con đã quay về thành phố A. Nhưng không gặp con..... Mới chớp mắt một cái mà mấy năm đã trôi qua, con cũng đã thành người lớn rồi.”

“.....”

Thương Ngạn hơi rũ mắt, che lại cảm xúc không ngừng thay đổi bên trong.

Sự trăn mặc này kéo dài hơi lâu, đến lúc khiến Tô Nghị Thanh cảm thấy hơi kinh ngạc và khó hiểu, Thương Ngạn mới lên tiếng.

“Chú Tô.”

Chỉ một câu xưng hô như vậy, có lẽ đã xem như có chào hỏi.

Tô Nghị Thanh sửng sốt vài giây, làm sao cũng không hiểu nổi từ khi nào Thương Ngạn đã — — mấy năm trước, dựa vào giao tình của hai nhà,

cậu con trai út này của nhà họ Thương tuy vẫn luôn rất khó hoang dã khó dạy, nhưng cũng chưa từng thất lễ như vậy với trưởng bối.

Trong lòng Tô Nghị Thanh giật giật.

Cuối cùng ông cũng không thể hiện ra đi đâu gì, vẫn bình tĩnh nói.

“Tiệc mừng thọ của lão phu nhân đã sắp đến. Bà ấy vẫn luôn rất tán thưởng cháu, đã gần hai năm không gặp cháu, bà ấy còn rất tiếc nuối đấy..... Còn có bảy tám ngày nữa, nếu con có thời gian, vậy không ngại đến nhà họ Tô tham gia tiệc mừng thọ chứ, miễn để lão phu nhân cứ nhắc đến con mãi.”

Cặp mắt Thương Ngạn động động.

Vẫn chưa trả lời.

Lời này của Tô Nghị Thanh cũng không phải giả vờ, cũng không phải khách sáo. Lão phu nhân kia của Tô gia rất thích mấy đứa con cháu trai, giữa đám trẻ của mấy gia đình thế gia này, Thương Ngạn không có chuyện này có, bà ấy thích anh nhất.

Lúc trước hai nhà Thương, Tô liên hôn, nếu không phải Thương Ngạn nhỏ hơn Tô Hà tới tận 7 tuổi, nói không chừng con rể của Tô gia đã phải thay đổi.

Tô Nghị Thanh nhắc đến Tô lão phu nhân, sắc mặt của Thương Ngạn ngược lại càng thêm lãnh đạm, trong lòng càng quái lạ.

Tô Nghị Thanh than một tiếng, tâm tính của mấy người trẻ càng ngày càng khó đoán, ông cũng không có ý so đo với mấy tiểu bối, đang định chuẩn bị xoay đi chạy lấy người.

Nhưng ông vừa nhắc chân liền nghe thấy Thương Ngạn này giờ vẫn trềnh trềnh mỉm cười ra tiếng, mở miệng hỏi:

“Chú Tô, không biết em trai Tô Yên của nhà chú, bây giờ có khỏe mạnh không?”

“.....”

Vấn đề này rất đột ngột, lại mang theo hàm ý nào đó, cho dù Tô Nghị Thanh có hàm dưỡng tốt cũng không nhịn được hơi nhú mày, nghiêng người nhìn Thương Ngạn.

Nhưng ông không nhìn thấy bất kì cảm xúc lộ ra nào từ gương mặt trẻ tuổi đó.

Cùng lắm là..... Hình như có chút trào phúng?

Tô Nghị Thanh há mồm: “Thằng bé rất khỏe, không nhọc — —”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng đặt bên cạnh hai người đột nhiên mở ra.

Cô gái nhỏ nhón bước ra.

“Thương Ngạn, đêm nay.....”

Hành lang dài lại trở nên im ắng.

Tô Mạc Mạc nhìn gương mặt xa lạ nhưng quen thuộc đó, sau khi giật mình một lúc lâu, có mới hỏi nhỏ:

“Ba?”

Trên mặt Tô Nghị Thanh tràn đầy khiếp sợ, “Con.....”

Ánh mắt Thương Ngạn lạnh lùng.

Anh bỗng đứng duỗi tay, kéo cô gái vào lòng mình.

“Uống nhiều quá à, sao có thể tùy tiện nhận người như vậy?”

Giọng nói và hành động của anh rất dịu dàng.

Nhưng ánh mắt liếc nhìn qua Tô Nghị Thanh lại không che giấu ý trào phúng nào.

Hết chương 84

Chương 85: "Cái gì cũng nghe em à?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vẻ mặt Tô Nghị Thanh khiếp sợ, mắt thật lâu mới hoàn hồn được. Ông có chút gian gian hé miệng, cặp mắt phức tạp nhìn cô gái đang được Thương Ngạn ôm tròn lòng.

“..... Mạc Mạc?”

Con người Tô Mạc Mạc khẽ động.

Cô thật sự không ngờ sẽ gặp trúng Tô Nghị Thanh ở đây. Dưới tình huống không có sự chuẩn bị, bất kì cảm xúc nào cũng không kịp đi đầu chỉnh, đầu óc trống rỗng.

Cô biết Tô lão phu nhân không thích mình, không có gì ngoài lí do không thích. Còn Tô Nghị Thanh..... Thân làm con út của Tô lão phu nhân, ông cũng không có dị nghị gì với quyết định này của lão phu nhân.

Vậy nên ba của cô, cũng không có tình cảm gì với cô phải không.....

Sự lạnh lẽo chậm rãi đông cứng những cảm xúc đang sục sôi của cô, Tô Mạc Mạc trấn định, nắm chặt góc áo Thương Ngạn.

Cô ngẩng mặt, nhìn nam sinh đang bảo vệ cô trong lòng.

“Em không sao.”

Cô gái nói nhỏ.

Lúc này Thương Ngạn mới cúi mắt.

Anh lui nửa bước, dắt cô gái qua bên cạnh, cặp mắt hơi hung ác khó thuần nhìn Tô Nghị Thanh, môi mỏng nhếch lên, cười như không cười.

“Chú Tô, chắc ngài đã nhận lầm người. Đây là bạn gái của tôi, không có quan hệ gì với ngài.”

“.....”

Tô Nghị Thanh chậm rãi thu hồi thần trí, cuối cùng cũng hiểu ra định ý của Thương Ngạn với Tô gia từ đâu mà đến. Ông muốn giải thích, nhưng há miệng lại không có cách nào nói ra, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng than trong lặng im.

“Mạc Mạc, con cũng về thành phố A học à?”

Tô Mạc Mạc không có đáp.

Cô buông mắt.

Thương Ngạn nghiêng người, “Mạc Mạc, anh giới thiệu với em một chút. Đây là chú hai của chị dâu anh, một người chú của nhà họ Tô khó lường ở thành phố A. Sau này gặp lại, em phải nhớ chào hỏi đấy.”

Anh cười lười nhác, liếc qua Tô Nghị Thanh, liếc hướng Tô Nghị Thanh, dường như thoáng gật đầu để làm ví dụ cho cô ——

“Làm văn bồi, không cần biết hành vi của trưởng bồi như thế nào, chúng ta vẫn phải lễ phép.”

“.....”

Tô Nghị Thanh bị lời này đâm chọc tới, gương mặt như đang nóng lên.

Làm sao ông không nghe ra được hàm ý không lời Thương Ngạn?

—— nói rằng “phải lễ phép” với trưởng bồi, nhưng vào giờ phút này, Thương Ngạn thật sự không chừa cho ông chút xíu mặt mũi nào.

Tô Nghị Thanh lại không thể giải thích, chỉ có thể than thở, “Thương Ngạn, chuyện nhà của bọn chú, con không hiểu rõ..... Chờ sau này có cơ hội, chúng ta ——”

“Không có gì hiểu rõ hay không hiểu rõ.”

Thương Ngạn cười lạnh.

“Tôi chỉ biết, tuy bạn gái của tôi cũng họ Tô, nhưng cùng ngài, à, còn có Tô lão phu nhân, đại khái chỉ là giống họ thôi — — quen biết em ấy ba năm, tôi còn chưa gặp người nhà cùng họ với em ấy đâu.

Tô Nghị Thanh: “.....”

Một câu này có thể đánh đờ mười câu, Tô Nghị Thanh nói thế nào cũng không được.

Ông đành than một tiếng, lẳng lặng nhìn cô gái không chịu ngẩng đầu nhìn ông, “Mạc Mạc, nếu đã về thành phố A học, nếu có thời gian, cũng đừng ngại về..... Tô gia thăm nhà.”

Cả người Tô Mạc Mạc cứng ngắc.

Thương Ngạn bên cạnh ánh mắt lạnh lùng, nhưng trước khi anh lên tiếng, Tô Mạc Mạc đã nhẹ nhàng túm ống tay áo của anh.

“Anh đừng như vậy, không giống anh chút nào.” Cô gái nói với anh. Nâng cặp mắt xinh đẹp lên nhìn anh, cảm xúc bên trong dịu dàng như đám bông. “Đừng tức giận như vậy vì em.”

Thương Ngạn chậm rãi thả lỏng.

Anh duỗi tay xoa mái tóc dài của cô, “Không nhịn được thì làm sao đây, bây giờ mà em đưa cho anh ngọn đuốc là anh sẽ có thể bay lên trời cao đấy.”

“.....”

Cô gái mỉm cười, khóe mắt hơi cong xuống.

Bên cạnh, biểu cảm Tô Nghị Thanh vì điệu khó nói, cảm thấy mình đã bị hình thức ở chung không coi ai ra gì của hai người đẩy ra khỏi một vòng

tròn vô hình.

Khi tâm trạng ông hỗn độn nhìn Thương Ngạn thì cô gái đã xoay qua.

Trên gương mặt tinh xảo diễm lệ đó, một ít ý cười dịu dàng đã phai đi.

Giọng cô vẫn thánh thót như trước, vẫn không chịu đối diện với Tô Nghị Thanh — —

“Có thời gian, tôi sẽ đến thăm ngài và Tô lão phu nhân. Thương Ngạn nói đúng, dù sao các người cũng là trưởng bối của tôi, bất kể các người đã đối xử với tôi như thế nào, tôi vẫn nên lễ phép.”

Mấy câu này mang lực sát thương lớn hơn nhiều so với người ngoài như Thương Ngạn, sắc mặt Tô Nghị Thanh đã cương cứng.

“Mạc Mạc.....”

Cửa phòng đặt lại mở ra, cả đám Ngô Hoàng Bác ùn ào đi ra.

Ngô Hoàng Bác sửng sốt khi thấy ba người ngoài cửa, cậu ta do dự nói: “Cha Ngạn, cậu và Tiểu Tô có việc à? Hay là chúng tôi đi trước?”

Thương Ngạn nhìn về phía Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc lắc đầu với biên độ nhỏ, cô gật đầu nhẹ với Tô Nghị Thanh, “Chúng tôi về trước. Chúc ngài mạnh khỏe.”

Nói xong, cô gái không có một chút dư thừa lưu luyến nào.

Cô duỗi tay giữ chặt Thương Ngạn, xoay người đi ra ngoài.

Cả đám Ngô Hoàng Bác sắc mặt quái lạ nhìn bóng dáng hai người, rồi nhìn Tô Nghị Thanh sắc mặt cứng đờ ở đó, cậu ta kỳ quái đi ra ngoài.

Vừa đi, Ngô Hoàng Bác vừa không nhịn được nói thầm với Loan Văn Trạch:

“Này, lão Loan, có phải cậu cũng cảm thấy..... Ông chú này hơi giống Tiêu Tô?”

“.....”

Ngô Hoàng Bác vẫn chưa chú ý ra, cậu ta vừa nói xong, người đàn ông trung niên phía sau cứng người.

Sau một lúc lâu, cặp mắt ông do dự khó miêu tả nhìn hướng Tô Mạc Mạc rời đi.

Chờ mấy người trẻ tuổi rời đi, một mình Tô Nghị Thanh thông thả rời khỏi hành lang dài.

Tài xế đã sớm chờ bên cạnh xe vội vàng tiến lên.

Tô Nghị Thanh khựng lại, nhìn qua tài xế chuyên dụng của mình.

“Lão Hồ*, ông thấy cậu con trai kia của Thương gia chưa?”

*(Trong convert để là “lão với”, mình xin chuyển sang họ “Hồ”)

Tài xế ngẩn người, cẩn trọng liếc nhìn sắc mặt Tô Nghị Thanh rồi mới mở miệng: “Vâng, đã thấy. Cậu ấy đi ra cùng tiểu thư. Trước kia tôi nghe lão phu nhân khen cậu ấy vài năm nay rất thế này thế nọ, nhưng theo tôi thấy, hình như mấy năm này tiểu thiếu gia này của Thương gia không hề thu liễm tính tình, ngược lại hoang dã hơn không ít.”

“Là nó cố ý bày vẻ mặt đó ra cho chúng ta đấy.”

Tô Nghị Thanh cười khở.

Lão Hồ “Hả?”

Tô Nghị Thanh phát tay, “Được rồi, có nói ông cũng không hiểu. Nhưng cậu ta đối xử với Mạc Mạc..... Đúng là khá tốt.”

“?”

Lão Hồ “Sao ngài lại nghĩ vậy?”

Tô Nghị Thanh sâu kín thở dài. “Trước kia, cậu ấy đã đến nhà bao nhiêu lần rồi, mấy câu nói với tôi hoặc lão phu nhân cộng lại cũng không nhiều bằng hôm nay đâu.”

Ngoài ra, cậu nào cũng không thể trả lời được.

Tô Nghị Thanh hí mắt.

“.....”

Lão Hồ nghe ra được oán khí và lạnh lẽo không tên từ lời này, ông rụt cổ, không dám nói nữa.

*

Kì huấn luyện quân sự của đại học A chính thức bắt đầu, bởi vì nguyên nhân sức khỏe nên Tô Mạc Mạc không tiện tham gia, từ sáng sớm đã nhận được thông báo của trường học, nên cô tiến vào phòng làm việc của Thương Ngạn, bắt đầu tiếp xúc với đoàn đội.

Dựa theo Thương Ngạn sắp xếp, cô và Diệp Thục Thần cùng nhau làm về hệ thống bảo trì, phụ trách bảo trì hệ thống ở giai đoạn sau và các bộ phận liên quan.

Chuyện này ngoại trừ Nhậm Tư Diễm không tỏ thái độ, những người còn lại đều đã từng tiếp xúc hoặc đã trải qua huấn luyện trong cùng một tổ, đương nhiên rất tán đồng và hoan nghênh.

Còn đại thọ 80 tuổi của Tô lão thái thái đúng lúc diễn ra vào sau ngày khai giảng không lâu.

Huấn luyện quân sự của tân sinh viên chưa kết thúc, chương trình học cũng chưa bắt đầu. Hôm đó, Tô Mạc Mạc đang ở phòng làm việc để làm quen với các nội dung công việc trong tổ cùng Diệp Thục Thần.

Gần như cả ngày hôm đó Thương Ngạn không hề lộ diện, mãi đến trước giờ ăn tối, vào khoảng hơn 5 giờ chiều, anh mới xuất hiện bên ngoài phòng làm việc.

Lúc này đã là “giờ tan tãn” của phòng làm việc, trong phòng ngoại trừ Nhậm Tư Diễm thì ai cũng có mặt, chẳng qua ai cũng rất cẩn trọng, không rời khỏi bàn.

Ngô Hoàng Bác là người thấy Thương Ngạn đầu tiên, hai mắt cậu ta sáng rực lên.

“Cha Ngạn, ăn lẩu hả?”

Thương Ngạn tức giận đến bật cười, thuận tay cầm đệm mềm trên ghế ném qua đầu Ngô Hoàng Bác.

“Ăn ăn ăn, cậu đã sắp thành nãi tử lâu luôn rồi.”

“.....”

Vốn dĩ Ngô Hoàng Bác cũng vui đùa, cậu ta cười ha hả quay về bàn.

“Hôm nay cha Ngạn ra ngoài bàn chuyện hợp tác phải không? Tôi còn tưởng cậu chuẩn bị về để khao mấy công nhân khuân gạch như bọn tôi một bữa chứ.”

Thương Ngạn nghĩ ngợi, “Ngày mai đi, đêm nay có việc.”

“Hả?” Ngô Hoàng Bác tò mò hỏi: “Chuyện gì?”

Khóe miệng Thương Ngạn nhếch lên, cười như không cười.

“Việc tư.”

“.....”

Nói xong, Thương Ngạn đứng lúc dừng lại đằng sau ghế của Tô Mạc Mạc.

Cô gái ngồi trên ghế dựa nhỏ đang cùng Diệp Thực Thần bên cạnh tựa đầu vào nhau, đầu dán đầu, tay chỉ vào một đoạn số liệu trên máy tính trước mặt, hai người đang thì thầm thảo luận gì đó.

Thương Ngạn đứng mười giây.

Hai người trên ghế dựa đang thật sự bận rộn, không để ý đến anh.

Nam sinh nhướn mày, ho nhẹ một tiếng.

Qua mười giây nữa, vẫn không ai quay đầu lại.

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn nghiêng người, nhìn một người khác ở một phía của phòng làm việc, “Loan Văn Trạch, xách bạn gái của cậu trên người bạn gái của tôi đi đi — — tôi không thể nhìn được bất kì một sinh vật nào ở gần nhóc con nhà tôi như thế.”

Loan Văn Trạch: “.....”

Không chờ cậu ta mở miệng, Diệp Thực Thần đang nằm bò trên bàn máy tính thẳng eo dậy, cặp mắt tràn đầy khinh bỉ ngoái đầu lại — —

“Ngạn Thần, nếu bộ dạng che chở vợ như che chở đồ ăn này của cậu bị truyề n ra, thần vị rất khó giữ được đấy. Nhóm fangirl số lượng một ngàn một vạn muốn ngủ với cậu bên ngoài có biệt bộ dạng keo kiệt đến tận cùng của cậu không?”¹

Sắc mặt Thương Ngạn nghiêm túc, “Đừng nói bậy, không ai muốn ngủ với tôi.”

Ngô Hoàng Bác khom người, chui vào cái thùng bên dưới bàn của mình, bắt đầu lật lật. Vừa lật vừa e sợ thiên hạ không loạn mà nhắc mãi:

“Tuần này, phòng làm việc của chúng ta thu được tổng cộng mười hai lá thư tình..... Có phải hôm nay mới là thứ ba không?”¹

Ngô Hoàng Bác lấy ra một xấp thư tình và đặt lên mặt bàn, nghiêng đầu qua, đối diện với ánh nhìn chăm chú tử vong của Thương Ngạn lộ ra một nụ cười thông dong của tên béo:

“Cha Ngạn, tôi biết cậu không nhận. Không phải tôi không ném, là Tiêu Tô nói, cậu ấy kêu tôi giữ lại.”

Thương Ngạn bất đắc dĩ cúi mắt.

Cô gái đang vô tội giương mắt nhìn anh, chớp mắt vài lần.

“Con phố sau trường có một ông cụ chuyên nhặt phế phẩm, em nhờ Ngô Hoàng Bác tích góp thành một thùng, định kỳ đưa cho ông ấy.”

Không đợi Thương Ngạn nói cái gì, Ngô Hoàng Bác đột ngột kêu lên một tiếng sợ hãi chẳng khác gì vừa phát hiện ra lục địa mới.

“Gì? Tôi mới phát hiện — — bên trong có ba lá là cho Tiêu Tô của chúng ta?”

Thương Ngạn: “?”

Ngô Hoàng Bác hưng phấn ngẩng đầu, “Được lắm đấy Tiêu Tô, bây giờ mới khai giảng bao lâu chứ, vậy mà cậu đã có người ái mộ gửi gắm tình cảm vào lá thư — — không kém chút nào so với cha Ngạn của chúng ta hết.”

Thương Ngạn: “.....”

Hiển nhiên Tô Mạc Mạc cũng rất ngạc nhiên.

Lúc trước, ở Tam trung của thành phố C, danh tiếng hung ác của Thương Ngạn ở trường vang đi rất xa, không ai dám tặng thư tình cho cô. Hiện giờ trong học viện vẫn không có ai dám, nhưng ngoài học viện đã có người nghe thấy danh tiếng tiểu mỹ nhân của học viện máy tính, bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Thương Ngạn rũ mi, gương mặt anh tuấn không có biểu cảm.

Qua hai giây, anh mở miệng.

“Trên thư có ghi người gửi không?”

“Có có có.” Ngô Hoàng Bác đang định đọc lên, đột nhiên hiểu ra, cảnh giác nhìn Thương Ngạn, “Cha Ngạn, cậu muốn làm gì?”

Khóe môi Thương Ngạn cong lên.

“Tôi muốn để tên đó biết, vì sao phiếu điểm học kỳ của hệ thống trường lại nổi tiếng như vậy.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Cha Ngạn bình tĩnh, đây là phạm pháp.”

Bên cạnh Tô Mạc Mạc, Diệp Thục Thần đang dựa vào ghế xem kịch cũng đem thêm.

“Aiz, Ngạn Thần, có phải cậu đã quên chuyện học kỳ 1, cậu vì mấy bài viết thảo luận 3 vòng của cậu nên đã giận chó đánh mèo lên toàn bộ diễn đàn của trường và mấy trăm IP trong trường không, kết quả còn hại trang web trường suýt chút đã đóng băng?”

Tô Mạc Mạc tò mò sáp qua, “Sau đó thì sao?”

Diệp Thục Thần vui vẻ, cầm nhắc lên hướng về giá sách trong góc

— —

“Chủ nhiệm Lưu tự thân xuất mã, đưa một quyển 《Luật an ninh mạng》 qua đây, đặt lên bàn máy tính của cha Ngạn. Kêu cậu ấy mỗi ngày trước khi động vào bàn phím và chuột đều phải đọc đọc vài trang.”

Tô Mạc Mạc cười cong mắt.

Thấy dáng vẻ vui vẻ của cô gái, Thương Ngạn kiên nhẫn nén sự ghen tuông của mình, không so đo nữa.

Anh vòng qua bên cạnh ghế dựa của cô, hơi khom người xuống.

“Tối nay ra ngoài ăn với anh?”

Ngô Hoàng Bác thính tai, nghe vậy thiếu chút nữa nhảy phắt lên, “Cha Ngạn tôi cũng muốn ăn lâu!”

“.....”

Thương Ngạn mặt không cảm xúc liếc cậu ta, “Tôi mang nhóc con nhà tôi đi gặp phụ huynh — — cậu cũng muốn đi cùng?”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Các người đã đi đến bước gặp mặt phụ huynh??”

Thương Ngạn cười khinh miệt.

“Chúng tôi đã đi đến bước này từ hai năm trước.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Cậu ta h ỡ th ần, vô cùng đau đớn: “Hai năm trước Tiêu Tô của chúng ta còn chưa thành niên, thế mà cha Ngạn cũng xuống tay được.....”

Thương Ngạn mặc kệ cậu ta, quay lại nhìn Tô Mạc Mạc.

Cô gái tr ầm mặc hai giây, nhỏ giọng hỏi anh: “Phụ huynh nào?”

Thương Ngạn khựng lại, “Đại thọ 80 của Tô lão phu nhân, anh muốn dẫn em qua.” Cặp mắt đen kịt xẹt qua tia lạnh lẽo, nhưng rất nhanh đã được áp xuống, anh buông mắt nhìn cô, giọng nói nhu hòa, “Có thể đêm nay sẽ gặp rất nhiều người, cũng có thể sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, vậy nên nếu em không muốn đi thì chúng ta không đi.”

“.....”

Tô Mạc Mạc tr ầm mặc lâu hơn nữa.

Sau đó cô mới chậm rãi ngừng đầu.

“Bọn họ mời anh?”

“Ừ.” Thương Ngạn gật đầu, “Bởi vì quan hệ của Thương Kiêu và Tô Hà, mỗi năm ba mẹ anh đều đến tiệc mừng Tô Hạo của Tô lão phu nhân. Hai năm trước, sau khi biết chuyện của em và Tô gia, anh không qua đó nữa.”

Tô Mạc Mạc giương mắt nhìn anh, “Mẹ em nói, Tô lão phu nhân rất thích anh..... Bà ấy rất lợi hại, anh đừng vì em mà đắc tội bà ấy.”

“Nói bậy.”

Thương Ngạn cười, cúi người về phía trước, hôn nhẹ lên khóe miệng cô gái. Trong lúc lùi lại, mắt anh chợt lóe.

“Rõ ràng là bà ấy đắc tội với em.”

Cô gái mỉm cười.

“Vậy anh muốn đi không?”

Thương Ngạn suy nghĩ.

“Nhóc con nhà anh muốn đi, anh muốn đi. Nhóc con nhà anh không muốn đi, anh cũng không muốn.” Anh thấp giọng cười, thân mật cọ cọ chóp mũi cô, “Anh chỉ nghe một mình em.”

“..... Em muốn đi.” Cô nói nhỏ, “Muốn đi cùng anh.”

“Được.”

Thương Ngạn đứng dậy, nắm tay dẫn cô ra ngoài.

Đi ngang qua bàn ngoài cùng, vẻ mặt Ngô Hoàng Bác như sắp tắt thở vì bị ghen cầu lương, u oán nhìn hai người.

Tô Mạc Mạc nghĩ đến gì đó, dừng lại.

“Cái gì cũng nghe em à?”

“Ừ.” Thương Ngạn rũ mắt, cười dịu dàng.

Tô Mạc Mạc thử hỏi: “Vậy em có thể đọc thử ba lá thư kia không?”

Thương Ngạn: “.....”

Vài giây sau, vẻ mặt nam sinh không có cảm xúc nắm tay cô ra ngoài.

“Có thể.”

“Chờ anh chết đi.”

Hết chương 85

—

Chương 86: Bữa tiệc nhà họ Tô

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Mạc Mạc đã quên mất lần cuối cùng mình bước vào nhà của Tô gia là khi nào.

Siêu xe tới lui, dưới thềm đá bạch ngọc nhìn như dòng nước chảy qua. Những tân khách mặc trang phục định chế* hoặc thân sĩ hoặc cao cấp đang cười nói chậm rãi bước lên bậc thang để đi vào sảnh của bữa tiệc.

Cử chỉ của họ tự nhiên, dáng đi thong dong, thoạt nhìn còn quen thuộc chỗ này hơn cô.

Nhưng khiến Tô Mạc Mạc cảm thấy bất ngờ đó là, trong lòng mình cũng không có quá nhiều thần thờ.

Cùng lắm là..... Có một cảm giác vô thực.

Dù sao thì cô cũng chưa từng ngờ rằng có một ngày mình sẽ đi đến trước mặt “người nhà” trong một dịp chính thức như vậy. Càng không ngờ rằng, bên cạnh cô sẽ có.....

Cô gái nghiêng mặt nhìn sang người bên cạnh.

Thương Ngạn mặc một bộ Âu phục thoải mái cắt may khéo léo, hoa văn màu xanh biển, dưới ánh sáng để lộ ra một cảm giác trầm ổn.

Ánh đèn bên ngoài làm nổi bật vẻ đẹp trên ngũ quan của anh, làn da trắng trẻo không chút tì vết.

Có lẽ vì gương mặt này rất có độ công nhận, Tô Mạc Mạc chỉ đứng cùng Thương Ngạn dưới bậc thang chờ Thương Nhàn mà đã có không ít trưởng bối hoặc những người cùng thế hệ qua chào hỏi Thương Ngạn.

Không ít người trong số đó nhìn qua Tô Mạc Mạc — — dù sao diện mạo của cô gái cũng khiến người khác kinh diễm, không thua kém chàng trai bên cạnh chút nào.

Ví dụ như lúc này.

“Vị bên cạnh nhị thiếu đây, hình như tôi chưa gặp qua bao giờ?”

Một thanh niên trẻ tuổi hơi diễm chút son phấn kéo cô gái tươi cười quyến rũ vào khuỷu tay mình như chim nhỏ nép vào người, ánh mắt chậm rãi dò từ Thương Ngạn lên người Tô Mạc Mạc.

Thương Ngạn nghiêng người, làm như vô tình nửa ôm Tô Mạc Mạc vào ngực, ngữ khí nhàn nhạt.

“Đây là bạn gái của tôi. Cô ấy không thích những dịp như thế này nên đây là lần đầu tiên đến đây.”

“Cũng khó trách.”

Thanh niên trẻ tuổi đó xoay đầu, gắng sức che giấu sự kinh diễm và tham lam nơi đáy mắt, gã ta cười tủm tỉm nhìn sang Thương Ngạn.

“Cũng khó trách, tiêu mỹ nhân như này, nếu là tôi, nhất định tôi cũng sẽ giấu trong nhà, không cho ai gặp hết.”

Cặp mắt Thương Ngạn lạnh lùng.

Anh rũ mắt quan sát người trẻ tuổi đó vài giây, khước miệng nhếch lên.

“Họp báo ra mắt sản phẩm mới vào tháng sau — — thay tôi hỏi thăm chú của anh một câu.”

“.....!”

Sắc mặt gã biến đổi, cặp mắt tối đen đi rất nhiều. Nhưng cuối cùng cũng im lặng quay đầu rời đi.

Đến khi thấy bóng dáng đối phương biến mất trong tầm mắt, Tô Mạc mới nhìn Thương Ngạn.

“Anh ta và anh.....?”

BẠN CŨNG SẼ THÍCH

 Edit Chàng trai khôi ngô tr ầm lặng bởi Dadag21

(Edit) Chàng trai khôi ngô tr ầm lặng

148K9.3K

Tác giả: Giang Tiểu Lục Tình trạng: Hoàn thành Số chương: Chương 70
Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Trọng sinh, Vườn trường, Đô...

 Ngọt Ngào Bá Sủng Tiểu Ki ầu Thê Mất Trí Nhớ bởi Ciu__Ciu

Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Ki ầu Thê Mất Trí Nhớ

1.7K59

Có ai xui xẻo như cô không? Chỉ vì trượt chân ngã xuống núi mất đi trí nhớ lại bị một tổng tài phúc hắc bắt mang cô về biệt thự đi ều tra. Không những thế lại xé quần áo...

 LIST 100 TRUYỆN NAM CHÍNH CHIM HỮU - ĐIÊN CUỒNG - BIẾN THÁI - CÓ BỆNH TÂM LÝ bởi nhipumini

LIST 100 TRUYỆN NAM CHÍNH CHIẾM HỮU - ĐIÊN C...

123K900

Đây là "LIST 100 TRUYỆN NAM CHÍNH CHIẾM HỮU - ĐIÊN CUỒNG - BIẾN THÁI - CÓ BỆNH TÂM LÝ"; mà mình sưu tầm được để mọi người dễ theo dõi <https://gocreviewngontinh...>

 Edit Em là ngôi sao nào - Thường Đông bởi Dathann

[Edit] Em là ngôi sao nào? - Thường Đông

78.4K4.5K

EM LÀ NGÔI SAO NÀO Tác giả: Thường Đông Nhóm dịch: Kithara_
team Tag: Hiện đại, vườn trường, oan gia, ngọt ngào, 3S --Giới Thiệu-- Ngày
qua ngày, vào 7 giờ mỗi tối, trò...

 Edit Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em - 11 Giờ Phải Ngủ bởi
dautayfarm

[Edit] Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em - 11 Giờ...

181K15.2K

MỖI LẦN CHẠM BÓNG ĐẦU VÌ EM 🍓 Tác giả: 11 Giờ Phải Ngủ 🍓
Edit: Dâu Tây Farm 🍓 Beta: Dâu Tây Farm 🍓 Bìa: Tỷ phú tương lai | Dâu
Tây Farm 🍓 Thể loại: Ngôn tình, sp...

 Em về cùng ngày nắng Bản Text bởi lynnlynngoang

Em về cùng ngày nắng (Bản Text)

11.3K447

EM VỀ CÙNG NGÀY NẮNG (Hắn rất trêu chọc rất sủng) Tác giả:
Cuồng Diêu Tiêu Vĩ Ba Convert: gachuaonl TTV Chuyển ngữ: Tũn Còi Độ
dài: 73 chương + 1 phiên ngoại Thể loại: H...

Sự lạnh nhạt trên mặt Thương Ngạn tan biến, anh rũ mắt nhìn cô gái bên
cạnh, ý cười mang theo một chút trấn an.

“Anh ta là cháu trai của Lý Thâm Kiệt.”

Tô Mạc Mạc gật đầu. “Khó trách.”

Thương Ngạn: “Khó trách cái gì?”

“Anh ta là người đầu tiên, thoát nhìn có địch ý với anh. Những người đầu có vẻ rất.....” Tô Mạc Mạc do dự, không chắc rằng mình có dùng từ chuẩn xác hay không, “Tôn kính anh?”

“.....”

Thương Ngạn mỉm cười.

Cặp mắt đen nhánh xẹt qua tia trào phúng.

“Bọn họ cũng không phải là tôn kính anh, chỉ là tôn kính họ của anh.”

Tô Mạc Mạc nghĩ ngợi, cười khẽ một tiếng.

Thương Ngạn thấy cô gái mỉm cười, bản thân cũng không khỏi cong môi, “Cười cái gì?”

Tô Mạc Mạc ngẩng mặt nhìn anh, “Em tin anh.”

“?”

“Không bao lâu nữa, bọn họ sẽ vì anh mà tôn kính họ của anh.”

“.....”

Thương Ngạn chẳng lại.

Một lúc lâu sau anh mới h ẫ th ần, cười ra tiếng, “Tín nhiệm anh như thế?”

Vẻ mặt Tô Mạc Mạc cực kì đương nhiên, gật đầu.

“Anh là Ngạn Th ần của chúng ta.”

Ánh mắt Thương Ngạn lóe lóe.

Anh lắc đầu.

“Không.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Thương Ngạn khàn khàn cười bên tai cô, “Anh là của một mình em.”

“.....”

Mảng ửng hồng chậm chạp lan khắp c ãn cổ mảnh khảnh của cô.

Hai người vừa thì thầm xong, đằng sau cách đó không xa truyền đến tiếng cười chế nhạo.

“Thương Ngạn, ngoài cửa nhà họ Tô mà em cũng không dám kiêng nề gì..... Không sợ chờ lát nữa dì Giang thả chó ra cắn em à?”

“.....”

Gương mặt Tô Mạc Mạc nóng lên, quay đầu qua người đang đi đến.

“Chị Nhàn.”

Thương Nhàn xua tay, chào hỏi với Tô Mạc Mạc, đi thẳng đến trước mặt cô khuyên nhủ:

“Mạc Mạc, em phải thông minh lên, đừng để thằng em mặt người dạ thú này của chị lừa đi.”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn nhìn qua phía sau Thương Nhàn, không thấy có ai đến, không khỏi công môi, cười lạnh một tiếng.

“Bạc Ngật đâu?”

“Anh ấy không đến.”

Thương Ngạn: “Ồ, rốt cuộc ‘cỏ non’ cũng đã hoàn toàn tỉnh ngộ, không muốn để chị gặm nữa à?”

Chương 87: Bí mật của nhà họ Tô

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lý Ngọc Hiên đang gào rống được bảo vệ của nhà họ Tô dùng cáng nâng đến chỗ bác sĩ gia đình. Sau khi nhóm người Thương Ngạn rời đi theo sau Tô Nghị Thanh, sảnh tiệc của Tô gia yên lặng khác thường.

Các vị khách tốm năm tốp ba hàn huyên, trong ít người có quan hệ gần với nhau, đã không nhận được cùng nhau đàm luận tin tức long trời ở đất đó.

“Vị tiểu thư đó của Tô gia không chết?”

“Đúng vậy, vừa nãy tôi rất sợ hãi. Hồi nãy khi cô ấy đi cùng vị tiểu thiếu gia kia của Thương gia vào đây, trở mã xinh đẹp như vậy, nhưng lại chưa từng gặp mặt, tôi còn tưởng rằng đó là con át chủ bài mới nào đó của công ty giải trí đây — — kết quả vậy mà lại là người của Tô gia.”

“Nếu nói với, đúng là vẻ ngoài của Tô Mặc Mặc và mẹ của cô ấy, Giang Như Thi quả thật rất giống nhau.”

“Không phải lúc trước nói là qua đời vì bệnh tim à? Tính tuổi thì bây giờ cũng đã thành niên rồi — — sao nhiều năm như vậy mà cũng chưa có tiếng gió nào thế, bây giờ lại đột ngột nhảy ra như vậy?”

“Cơ mà, vị tiểu thiếu gia nhà họ Thương này tính tình quả thật như trong lời đồn, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, vào mấy dịp này nói thẳng đến việc đính hôn — — tôi thấy phản ứng lúc đó của Tô Nghị Thanh, chắc chắn là không có chuyện đã thương lượng với nhau từ trước.”

“Ha ha ha..... Đúng vậy. Hơn nữa cậu ta cứ như vậy, cho dù Tô gia có đồng ý thì sợ cũng khó nói.”

“Hả? Sao lại như thế?”

“Đơn giản thôi. Thương gia là hào môn lâu đời suốt bao nhiêu năm rồi? Bọn họ lại luôn có tiếng thần bí, chuyện của con trai trưởng nhà bọn họ đến bây giờ cũng không có mấy người trong giới rõ ràng. Mấy năm trước vẫn luôn là Thương Nhân xuất đầu lộ diện, mọi người đều đoán rằng cô ấy muốn chống đỡ Tô gia — — mãi đến năm trước, con trai út của Thương gia lại đột nhiên chính thức tiến vào giới IT. Tuy tuyên bố với bên ngoài là tự mình lập nghiệp, nhưng rất rõ ràng, sau này gánh nặng và gia nghiệp của Thương gia sẽ được giao lên người cậu ấy — — dưới tình huống như thế, cho dù tuổi Thương Ngạn còn trẻ, nhưng cậu ấy chính là chủ nhân của Thương gia trong tương lai. Nếu mặt mũi của cậu ta mất hết.....”

Người nói chuyện nhếch miệng cười cười.

“Trừ phi Tô gia muốn mất đi giao tình trăm năm với Thương gia.”

Bên cạnh có người nghi ngờ: “Vậy một khoảng thời gian trước, nói hai nhà Thương, Tô liên hôn, đối tượng là con trai trưởng của Thương gia và con gái duy nhất của chi đầu tiên của Tô gia — — chẳng lẽ việc này là giả?”

“Thật giả thì tôi không biết, nhưng chưa từng thấy chứng cứ.”

“Đúng vậy. Điểm giống nhau duy nhất là hai người chưa từng lộ mặt trong mấy cuộc xã giao, ai biết lời đồn này có phải là vô căn cứ hay không.”

“Mặc kệ nói như thế nào, nếu chuyện đêm nay không được đè xuống, vậy tôi đã nghĩ sẵn tiêu đề của báo tài chính sáng mai thay bọn họ rồi đấy.”

“Ha ha ha.....”

Cùng lúc đó.

Lần ba, sánh phụ.

Theo Tô Nghị Thanh dẫn đường, Thương Thịnh Huy và Lạc Hiểu Quân đi đằng trước, Thương Nhân, Thương Ngạn và Tô Mặc Mặc ở phía sau,

sáu người đồng loạt đi vào sảnh.

Trên chủ vị, Tô lão phu nhân đang cau mày ngồi trên ghế da.

Bên cạnh bà cách đó không xa, phía trước cửa sổ sát đất hướng ra sân trong, một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi đang ngồi trên sofa, vẻ mặt không kiên nhẫn nghe Tô lão phu nhân nói gì đó.

Thấy nhóm người tiến vào, Tô lão phu nhân chủ động ngừng nói, gương mặt nhìn qua.

Ba vị trưởng bối đi đầu cũng cúi đầu chào hỏi, đương nhiên Thương Nhàn cũng không thể ngoại lệ, gọi một tiếng “bà nội Tô”.

Nhưng tiếng chào này lại dừng tại Thương Ngạn.

Thương Nhàn quay đầu lên trừng Thương Ngạn một cái, nhưng người nọ làm như không phát hiện, chỉ cúi đầu nghiêng người nhìn cô gái bên cạnh.

Lúc này Tô lão phu nhân cũng không dành nhiều lực chú ý cho chuyện khác, ánh mắt bà khó nói nhìn Tô Mạc Mạc.

Sảnh phụ im ắng vài giây mới nghe thấy lão phu nhân chậm rãi lên tiếng.

“Nghị Thanh, mẹ vừa nghe quản gia nói dưới lầu có chuyện âm ỉ?”

Tô Nghị Thanh: “Vài chuyện va chạm nhỏ giữa mấy văn bối, không có gì tốt để làm phiền người.”

“Va chạm nhỏ? Sao mẹ lại nghe nói.....”

Lão phu nhân dời mắt sang Thương Ngạn.

“Đứa bé trong nhà Lý Thâm Kiệt..... Tên Lý Ngọc Hiên, bị Thương Ngạn đâm gãy hai chiếc răng?”

“.....”

Những người khác trong sảnh còn chưa có phản ứng gì, thiếu niên đang ng ưỡn trên sô pha sáng mắt lên — —

“Ai thế, ng ầu như vậy?”

Cậu ng ẩng phắt đầu dậy, nhìn vào Thương Ngạn theo Tô lão phu nhân.

“Tô Yến.”

Tô Nghị Thanh đứng bên cạnh thấp giọng cảnh cáo một tiếng.

Có vẻ thiếu niên hơi sợ ba mình, bất mãn lắm bậm vài câu r ồi cúi đầu.

Tô Mạc Mạc không nhịn được nhìn qua.

Tô Yến.....

Chính là em trai nhỏ hơn cô bốn tuổi à?

“Thương Ngạn, tự con nói đi.” Tô lão phu nhân lên tiếng, “Đại thọ 80 lần này của tôi, cháu đặc biệt chuẩn bị một món quà lớn như vậy à?”

Thương Ngạn cười nhạt.

“Chưa phải là quà tặng, chỉ là không quen nhìn.”

“Không quen nhìn cái gì?”

Thương Ngạn nheo mắt, “Có thể lòng da người nhà họ Tô các người rộng lớn, không thêm để ý người nhà của mình bị thứ rác rưởi đó vũ nhục bằng lời nói — — nhưng Tô Mạc Mạc là bạn gái của tôi, là người mà tôi một lòng muốn cưới. Tại đại thọ 80 của ngài hôm nay, nhờ nhìn vào mặt mũi của ngài, tôi mới chỉ làm rớt hai cái răng của tên đó.....”

Thương Ngạn chưa nói hết.

Đơn giản là vì trong lúc anh nói, cậu nhón ng ồi trên sô pha đột nhiên ng ẩng đ ầu, ng ờ ng ẩ nhìn đ ắm người, đ ến khi anh nói đ ến câu cuối cùng, r ốt cuộc cậu cũng h ồi th ần, nhảy xuống khỏi sô pha — —

“Tô Mạc Mạc nào!?” Cậu nhìn Tô Nghị Thanh, “..... Ba, chị của con còn sống ư?? — — bà nội, không phải bà nói chị gái của con đã mất r ồi sao!?”

Cả sảnh đ ầu im ph ẳng ph ắc.

Thương Ngạn im l ặng lạnh mặt.

Ngay cả Thương Thịnh Huy và Lạc Hiểu Quân cũng không khỏi nh ịu mày, nhìn nhau một cái r ồi cùng nhìn sang Tô lão phu nhân ở chủ vị.

Vào ngay lúc yên l ặng này, ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên một giọng nói — —

“Không sai, chị gái của con còn sống.”

Mọi người nhìn qua.

Tô Nghị Thanh phản ứng lại đ ầu tiên, sắc mặt ông thay đ ổi, chưa kịp xoay người đã mở miệng: “Như Thi, không phải đã kêu em ở trong phòng nghỉ ngơi — —”

“Con gái của tôi v ề nhà, vì sao tôi phải ở trong phòng!?”

Giang Như Thi đ ứng ở cửa đột nhiên g ắt lên.

Có lẽ Tô Nghị Thanh đã bị sự bùng nổ của người vợ luôn luôn dụ d àng của mình làm kinh ngạc, ông gi ật mình nhìn Giang Như Thi, suốt vài giây không th ốt ra đ ược một chữ.

Giang Như Thi chậm rãi kiểm soát cảm xúc, mặt không biểu cảm đi vào, cuối cùng dừng lại bên cạnh Tô Mạc Mạc. Bà duỗi tay sờ đ ỉnh đ ầu cô, “Thật xin lỗi, Mạc Mạc, mẹ lại đ ến chậm.”

Tô Mạc Mạc nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không sao.”

Ánh mắt Giang Như Thi dọi đi, “Khí hậu ở thành phố A kém như vậy, không cho con đến đại học A, con một hai phải đến..... Hai ngày này ở trường học thế nào, thích ứng được chưa?”

“Rồi ạ.”

Tô Mạc Mạc thấp giọng nói.

Giang Như Thi còn định nói gì đó, Tô lão phu nhân ở chủ vị không biết đã nhíu mày từ khi nào, lúc này không vui, trầm giọng nói: “Như Thi, con đến đây làm gì?”

“.....”

Sắc mặt Giang Như Thi lạnh lùng.

Vài giây sau, bà chậm rãi ngược mắt.

“Mẹ, con tới đây làm gì, không phải người nên rõ nhất sao?”

“.....” Sắc mặt Tô lão phu nhân khẽ biến, “Con nghĩ cho rõ.”

“Con đã nghĩ mười bốn năm — — con đã nghĩ rất kĩ!”

Giang Như Thi lạnh giọng.

“Lúc trước là người lấy bệnh tình và trị liệu của Mạc Mạc uy hiếp con, dựa theo yêu cầu của người, con làm được! Mười bốn năm..... Con không hề liên lạc với con gái ruột của mình dù chỉ một lần!”

Hốc mặt Giang Như Thi chậm rãi đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào.

Bà hít một hơi thật sâu, tạm dừng, một lúc lâu sau mới bình ổn cảm xúc nói.

“Bây giờ, con bé đã thành niên, bệnh tình của nó cũng đã hoàn toàn ổn định — — con không thềm để ý đến thứ gì của mình, nhưng những thứ thuộc về con bé, nhất định con phải lấy về cho nó bằng mọi cách!”

“Giang Như Thi.....”

Tô lão phu nhân cũng nổi giận, đuổi tay vớ bàn một cái.

Giang Như Thi lại không chút dao động.

“Con hy vọng người còn nhớ rõ những lời năm đó của mình! Mạc Mạc khỏe mạnh thành niên — — người đã đồng ý đưa cổ phần của Tô gia cho nó, cũng nên lấy ra rồi!”

Nói xong, Giang Như Thi nhìn sang Tô Yến đang ngậy ra bên cạnh
— —

“Tô Yến, con lại đây.”

Thiếu niên thất thần, nhưng vẫn vô thức đến gần.

“Mẹ.....”

Cậu chần chờ, không nhận được nhìn cô gái bên cạnh Thương Ngạn còn thấp hơn mình một chút.

“Chị ấy..... Thật sự là chị của con sao?”

Hốc mắt Giang Như Thi lại lần nữa đỏ lên. Nhưng giọng của bà vẫn kiên định và rét run như trước.

“Đương nhiên.”

“Nhưng mà, bà nội nói.....”

“Đó là bà ấy lừa gạt con!” Hô hấp Giang Như Thi khẽ run, nhìn chăm chăm con trai của mình, “Con bé là chị gái của con. Vào lúc con còn chưa có mặt, nó đã bị bà nội con ép buộc đưa ra khỏi Tô gia — — nhiều năm như

vậy, con bé chưa từng được hưởng những tình cảm mình xứng đáng có được! Một phần tình thân ấm áp cũng không có!”

Từng câu từng chữ của Giang Như Thi như bị bà rít ra từ kẽ răng.

Cặp mắt bà đỏ bừng nhìn chăm chăm Tô Nghị Thanh trằm mặc và Tô lão phu nhân đang phẫn nộ, không thềm che giấu hận ý trong mắt.

Rất nhanh, Giang Như Thi quay đầu lại, bà chậm rãi thở ra, đè nén sự run rẩy trong giọng mình.

“Mẹ muốn con nhớ kĩ, Tô Yến, từ hôm nay trở đi, con phải vĩnh viễn đứng trước chị gái, không được để con bé phải chịu bất kì nỗi ấm ức nào, vĩnh viễn bảo vệ tốt con bé — —”

Giang Như Thi cắn răng, ánh mắt đảo qua Tô Nghị Thanh và Tô lão phu nhân.

“Bởi vì đây là con, và người của Tô gia các người nợ con bé!”

“Chị.....” Giọng nói Tô Yến đặng chất, cậu chần chừ nhìn cô gái, “Chị gái?”

Hiển nhiên Tô Mạc Mạc càng không quen với việc này.

Cô hơi bất an nhìn qua Giang Như Thi rồi mới gật đầu nhẹ.

“Xin chào,..... Tô Yến.”

“.....”

Gương mặt cậu nhóc đột nhiên đỏ lên.

Cậu há miệng muốn nói gì đó, nhưng chỉ ấp úng thật lâu, cuối cùng chỉ khiến mặt càng đỏ hơn vì nghẹn, một chữ cũng không nói nên lời.

Cứng đờ thêm vài giây, đột nhiên cậu nghĩ đến gì đó, không quay đầu chạy ra khỏi phòng.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, khó hiểu ngẩng đầu nhìn Tô Mạc Mạc.1

Giang Như Thi chỉ nhẹ giọng nói: “Mạc Mạc, em trai con là một đứa trẻ tốt, nó sẽ chăm sóc con thật tốt. Con đừng trách nó, trước giờ nó không biết chuyện của con.”

Giang Như Thi khựng lại, có chút oán hận ngẩng đầu lên, cặp mắt rét run nhìn Tô Nghị Thanh — —

“Muốn trách, con cứ dõn hết vào người ba không xứng làm bà người này của con..... Nhiều năm như vậy, vậy mà ông ta thật sự không nhắc đến con một, chữ, nào!”

“Như Thi.....”

Tô Nghị Thanh phức tạp ngẩng đầu, cặp mắt ông lập lờ, cuối cùng vẫn không nói gì.

Trong phòng đột nhiên có người nở nụ cười.

Là Tô lão phu nhân nổi giận đứng dậy.

Bà hận sắt không thành thép trừng mắt nhìn con trai thứ hai của mình — —

“Tô Nghị Thanh, đã tới ngày hôm nay mà con vẫn muốn che chở nó phải không?!”

Những người khác khó hiểu, sắc mặt Tô Nghị Thanh đột nhiên thay đổi.

Hệt như bị người khác xúc động chạm vào tử huyệt, ông đột nhiên ngẩng đầu, giọng nói cất lớn.

“Me!”

Mọi người ngậy ra.

Trước mặt mọi người, Tô Nghị Thanh chưa từng mất phong độ thân sĩ, lúc nào ông cũng đối xử với mọi người bình tĩnh thản nhiên, chưa từng thay đổi.

— —

Hơn nữa còn là trước mặt mẹ ông.

Nhiều năm như vậy, Giang Như Thi chưa thấy Tô Nghị Thanh nói lớn như vậy với ai.

— — mãi đến giờ phút này.

Tô lão phu nhân cũng đã nổi giận đùng đùng, bất chấp tất cả.

“Hôm nay con có nói gì cũng vô dụng — — con thấy rõ rồi, không phải mẹ không chừa mặt mũi cho nó, mà là tự nó không cần!”

Tô lão phu nhân giận dữ trừng Giang Như Thi.

“Giang Như Thi, cô phần Tô gia của tôi sẽ không thiên vị bất kì vãn bối nào — — nhưng dựa trên cơ sở nó đến từ Tô gia!”

“Mẹ — — !!”

Tô Nghị Thanh quét cái ly trong tay xuống bàn.

Nhưng vẫn không thể che lại câu nói cuối cùng của Tô lão phu nhân.

Trong đại sảnh, tất cả mọi người đều ngậy ra.

Sau một lúc lâu, Giang Như Thi mới hoàn hồn, giọng nói run run, “Mẹ..... Người có ý gì?”

“Trước khi kết hôn, cô đã không trong sạch với thằng nhóc kia của Tống gia — — tôi có ý gì thì cô biết rõ!”

Tô lão phu nhân phỉ tay, lạnh lùng nói.

“Lúc cô còn lớn bụng, thám tử tư đã đem ảnh chụp về nhà — — cô có biết hay không!?”

Giang Như Thi chỉ cảm thấy trước mắt mình đã biến thành màu đen.

Thật lâu sau, bà mới tìm về giọng mình. Bà quay đầu nhìn Tô Nghị Thanh — —

“..... Anh..... Anh cũng cảm thấy..... Mạc Mạc không phải — — con gái của anh??”

“Đương nhiên nó biết!”

Tô lão phu nhân cảm hận nói.

“Lúc trước, vì giữ gìn danh dự của cô, tôi không đuổi cô ra khỏi cửa — — thằng ngốc không có tương lai này quỳ gối giữa sân vào ngày tuyết, cầu xin tôi đừng làm xét nghiệm ADN, đừng ép cô rời đi — — nếu không phải nó, sao tôi có thể không quan tâm đến danh dự trăm năm của Tô gia, nhẫn nhịn cô đến ngày hôm nay?”

Trong phòng im phăng phắc.

Sau một lúc lâu, có người đột nhiên cười rộ lên.

Mới đầu tiếng cười thật nhẹ, nhưng từ áp lực trong cổ họng, chậm rãi khuếch tán, mang theo xấp xỉ như đang than khóc — —

“Tô Nghị Thanh ơi Tô Nghị Thanh..... Đừng sàng di mộng, suốt mười bốn năm — — thật, là, vất, vả, cho, anh!”

Giang Như Thi giận run người, từng chữ như chứa máu.

Bà hít một hơi thật sâu, bàn tay run rẩy cầm điện thoại của mình, lúc lấy điện thoại cũng không thể ngừng run lên, mất cả buổi mới gọi được đến một dãy số.

“Tiểu Tống.....” Giọng bà cứng rắn nhưng run rẩy, “Mang túi văn kiện trong, trong xe của tôi..... Lên đây.”

Sắc người của những người trong sảnh đều khác nhau.

Tô lão phu nhân hơi nhú mày, “Cô có ý gì?”

Giang Như Thi không nói lời nào.

Bà gắng sức bình ổn cảm xúc, mãi đến khi cửa phòng bị gọ, trợ lý của bà đưa một túi văn kiện lên.

“Giang tổng, ngài không sao chứ?”

“.....”

Giang Như Thi không đáp, run rẩy xé mở túi văn kiện, lấy một xấp giấy ra từ bên trong, phần còn lại đưa cho trợ lý, giọng nói nghẹn ngào tràn đầy nỗi mệt, “Cậu xuống lâu chờ tôi.”

Trợ lý không dám phản bác, chỉ cúi đầu đi ra ngoài.

Giang Như Thi nắm chặt xấp giấy, đi đến trước mặt Tô Nghị Thanh vẫn luôn cúi đầu thống khổ.

Bà gào lên — —

“Tôi sợ Tô gia các người không chịu thực hiện ước định năm đó.....
Sợ các người không thừa nhận Mạc Mạc, không chịu đưa cổ phần cho nó dựa theo ước định năm đó — — tôi đã sớm chuẩn bị từ lâu.”

Giang Như Thi run giọng, cười lắc đầu.

“Tôi không ngờ rằng, Tô Nghị Thanh, giấy xét nghiệm ADN này — — cuối cùng lại dùng để chứng minh trong sạch cho tôi!”

Dứt lời, bà hung hăng ném thứ trong tay xuống bàn dài.

Tiếng “bộp” vang vọng.

Kẹp giấy rơi ra, giấy tờ rơi khắp nơi.

“.....!”

Tô Nghị Thanh và Tô lão phu nhân đã sớm trừng to mắt khi nghe thấy bốn chữ “giấy xét nghiệm ADN” được nói ra.

Tô Nghị Thanh khiếp sợ nhìn Giang Như Thi.

“Như Thi, em nói — —”

Giang Như Thi gằn từng chữ một:

“Anh là tên khốn, Tô Nghị Thanh. Năm đó là mắt tôi bị mù mới có thể giả cho anh!”

“— — ngày mai, ly hôn.”

Khàn giọng nói hết một chữ cuối cùng, Giang Như Thi quay đầu đi ra ngoài.

Bà dừng lại trước mặt Tô Mạc Mạc kinh ngạc đến ngây người và Thương Ngạn, nhìn cô gái, vừa mở lời đã không thể nhin được nước mắt trào ra.

“Ra là lỗi của mẹ, mẹ xin lỗi con, hại con chịu nhiều ấm ức như vậy..... Chúng ta đi, Mạc Mạc, chúng ta không bao giờ về nữa.”

“.....”

Tô Mạc Mạc hoàn hồn, cô đỏ hốc mắt gật đầu.

Cô đi theo Giang Như Thi ra ngoài, bước xuống dưới lầu.

Mẹ con hai người lặng lẽ không tiếng động, hai bàn tay chặt chẽ nắm chặt vào nhau.

Vừa đi được một nửa thì thấy có người giúp việc hoang mang rối loạn chạy lên.

Vừa thấy Giang Như Thi, người đó vội vàng mở miệng:

“Nhị phu nhân, ngài mau đi xem đi — — tiểu thiếu gia đã sắp đánh chết Lý Ngọc Hiên rồi!”⁸

Hết chương 87

Chương 88: Chó đại

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lý Ngọc Hiên là bị Tô Yến xách ra từ tay bác sĩ gia đình rồi cho ăn đòn.

Trên dưới nhà họ Tô đều biết, tiểu thiếu gia này là cháu trai duy nhất của Tô gia, cả nhà ngoại trừ ba mẹ ruột của cậu thì tất cả mọi người ai cũng đều xem cậu như bảo bối. Ngay cả Tô lão phu nhân trước giờ luôn sấm rền gió cuốn, nói một không hai nổi danh khắp nơi cũng không có cách nào với đứa cháu trai này.

Vậy nên dù biết vị trên giường này là khách của nhà họ Tô, nhưng khi thấy tiểu thiếu gia của Tô gia tức sùi bọt mép vọt vào trong, xách cổ áo của Lý Ngọc Hiên đang bụm mặt kêu lên và lôi ra ngoài đấm đá, trong nhóm bác sĩ gia đình không hề có ai đi lên can lại.

Lúc Thương Ngạn, Tô Mạc Mạc và Giang Như Thi chạy tới, trên gương mặt tô son trát phấn của Lý Ngọc Hiên đã bị đấm đến mức bầm dập khắp nơi, ngay cả mẹ ruột cũng không nhận ra.

“..... Tô Yến!”

Tuy Giang Như Thi vừa khóc xong, nhưng lúc này giọng bà không hề vui đi khí thế, hô lên một tiếng khiến bóng dáng đang không ngừng đấm xuống của Tô Yến cứng đờ.

— —

Tiểu thiếu gia của nhà họ Tô sợ nhất là người mẹ nhìn có vẻ dịu dàng ưu nhã của mình, chuyện này mọi người ở Tô gia đều biết.

Cặp mắt Tô Yến âm trầm trừng Lý Ngọc Hiên đang nửa chết nửa sống trên mặt đất một cái, thả bàn tay trái đã tê cứng vì nắm cổ áo gã ta, lắc lắc vài cái bàn tay dính máu còn lại.

Cậu chậm rãi đứng lên, cúi đầu nhìn chăm chăm người đã bị mình đánh thành đầ heo, khuôn mặt sưng phù, cặp mắt híp lại thành đường chỉ — —

“Mày gặp may đấy, mấy hôm trước tao vừa qua sinh nhật 14 tuổi.”

Giọng nói thiếu niên còn đang trong thời kì vỡ giọng.

“— — con qua đây với mẹ.”

Sắc mặt Giang Như Thi lạnh lùng qua đó. Cuối cùng Lý Ngọc Hiên trên mặt đất cũng được bác sĩ gia đình nâng đi lần nữa, còn Tô Yến đang cứng người ở đó bất an nhìn qua phương hướng mẹ mình rời đi, đành phải đi theo bà.

Đi đến chỗ ngoặt của hành lang dài, cậu còn quay đầu lén nhìn qua đó.

Cô gái xinh đẹp đang đứng đó, dường như bị dọa bởi “chiến tích lừng lẫy” của cậu, đang nhìn cậu không chớp mắt.

Mặt Tô Yến đỏ lên, vội vàng quay đầu đi theo Giang Như Thi ra khỏi hành lang dài.

Mãi đến khi nhìn theo Tô Yến và Giang Như Thi rời khỏi, Tô Mạc Mạc mới sững sờ quay đầu.

Cô chần chừ nhìn qua Lý Ngọc Hiên bị bác sĩ gia đình nâng ngang qua.

“Người này sẽ không sao chứ?”

Thương Ngạn: “Cũng coi như Tô Yến hiểu rõ, hẳn là sẽ không.”

“.....”

Nhớ đến thảm trạng của gã ta, Tô Mạc Mạc thật sự không hiểu được kết luận “coi như hiểu rõ” này được đưa ra như thế nào.

Thương Ngạn cũng nhìn thấu được nghi vấn của cơ, cười nhẹ một tiếng, “Em không nghe thấy câu cuối cùng của Tô Yến à?”

Tô Mạc Mạc: “Sinh nhật 14 tuổi.....?”

Thương Ngạn gật đầu.

“Không phải là đây sao.”

Tô Mạc Mạc: “?”

“《Luật hình sự》 điều 17, mức phạt cân nhắc với trẻ vị thành niên, từ 14 tuổi trở lên là một giai đoạn quan trọng*.”

*(Mình edit dựa trên convert nên không chắc đúng không, đừng lấy ra đặt vào thực tế)

Thương Ngạn nói xong, có lẽ hơi chút bất đắc dĩ — —

“Xem ra em không quá hiểu biết về 《Luật hình sự》 rồi.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Người bình thường sẽ nắm rõ 《Luật hình sự》 hoặc là 《Luật an ninh mạng》 trong lòng bàn tay như anh à?”¹

“.....”

Thương Ngạn bình tĩnh dời mắt, không đáp lời.

Hành lang dài thượng trở nên im ắng.

Không biết qua bao lâu nữa, Tô Mạc Mạc mới nghe thấy người bên cạnh thấp giọng hỏi: “Có ổn không?”

“.....”

Cho dù không nhìn thấy, nhưng Tô Mạc Mạc đã hiểu rõ.

— — không biết từ khi nào, cô và Thương Ngạn đã ăn ý tới mức độ này.

Cô gái im lặng cong môi và gật đầu.

“Vẫn ổn.”

Cô nghiêng mặt nhìn sang người bên cạnh, “Có phải em kiên cường hơn một chút so với trong tưởng tượng của anh không?”

“Kiên cường hơn rất nhiều.”

Thương Ngạn cũng quay đầu, giơ tay xoa nhẹ mái tóc dài của cô, nửa là vui đùa.

“Anh cảm thấy anh cũng không làm được.”

Tô Mạc Mạc cười khẽ, con người đen nhánh tràn đầy nghiêm túc, “Nếu không gặp được anh, em nghĩ mình cũng không làm được..... Cảm ơn anh, Thương Ngạn, anh cho em rất nhiều, cũng dạy em rất nhiều.”

“.....”

Thương Ngạn nhướn mày, vòng tay qua sau em cô gái, cúi người về phía trước — —

“Vậy em định báo đáp anh thế nào đây?”

Gương mặt cô gái nóng lên, máng đỏ chậm rãi lan tràn lên từ cổ.

Nhưng rõ ràng là hiện tại năng lực thừa nhận của cô đã tốt hơn nhiều so với trước kia — — ít nhất có thể đánh trả.

“Quẹt thẻ hay là tiền mặt, tiền sinh?”

Tô Mạc Mạc duỗi tay chống lên lồng ngực anh, dờn mắt và nỗ lực chống đỡ.

Anh lại cười nhẹ một tiếng.

“Là một vấn đề hay.”

Thương Ngạn áp sát đến, dán qua bên tai cô gái, “Phương thức chi trả không có giới hạn, nhưng ngày thanh toán..... Ừm, tính một chút, đại khái là còn 80 năm.”

Tô Mạc Mạc cứng họng, gương mặt càng nóng bừng.

Người bên tai thấp giọng cười — —

“Lần này em tự đem mình thay vào là được, nhóc con.”

“.....”

Hành lang dài đang im lặng, một bác sĩ gia đình ló đầu ra từ trong cánh cửa.

“Đã kiểm tra hết, đầu là bị thương ngoài da. Ồm..... Thương thiếu gia, nhị phu nhân không có ở đây sao?”

Thương Ngạn bị Tô Mạc Mạc hoảng loạn đẩy ra bất đắc dĩ liếc qua bác sĩ đó,

Xuyên thấu qua khe hở, Thương Ngạn lạnh lùng nhìn vào trong phòng, trên giường mơ hồ truyền đến tiếng hừ hừ rên rỉ than đau của Lý Ngọc Hiên.

Khóe môi Thương Ngạn nhếch lên.

Cười khinh miệt lạnh lẽo.

“Muốn phân loại rác rưởi thì đương nhiên phải tìm tới chủ — — gọi điện thoại cho Lý Thâm Kiệt, kêu ông ta tự tới nhận về”

*

Nội bộ nhà họ Tô đã rối thành một đám.

Đại thọ 80 tuổi của Tô lão phu nhân cũng chỉ còn lại con trai trưởng Tô Nghị Dân chống đỡ.

Vì vậy, khi Lý Thâm Kiệt mang Lý Ngọc Hiền rời đi, người “đưa tiễn” dưới bậc thang chỉ có Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc.

— —

Những người còn lại thật sự không thể dành thời gian ra để quản mấy chuyện lông gà vỏ tỏi như tiêu bồi đánh nhau này.

Sắc mặt Lý Thâm Kiệt đương nhiên rất khó coi.

Cháu trai nhà mình bị đánh thành như vậy, trưởng bối của chủ nhà Tô gia lại không thấy đâu, đi ều này chỉ khiến ông ta cảm thấy như vừa bị tát hai cái vào mặt.

Trước khi lên xe, Lý Thâm Kiệt không nhin nổi, ông ta xoay người nhìn Thương Ngạn.

“Chuyện của Ngọc Hiền, tôi hy vọng cậu chuyển lời cho nhà họ Tô — ít nhất nên có người cho tôi một công đạo.”

Thương Ngạn nhẹ giương mắt, cười như không cười, “Công đạo? Công đạo gì?”

Lý Thâm Kiệt: “Cháu trai của tôi bị đánh thành như vậy, cậu còn hỏi công đạo gì!”

“Việc này rất đơn giản.”

Thương Ngạn xoay người, tiện tay chỉ qua một ngọn đèn ở nhà họ Tô, “Có khách của Tô gia thấy, anh ta là bị ngã xuống từ trên bậc thang — — Lý tiên sinh thấy có tảng đá nào không vừa mắt thì cứ dọn đi đi.”

“.....!”

Lý Thâm Kiệt tức giận đến mặt như cái bảng pha màu.

“Thương Ngạn, hiện giờ chúng ta xem như ‘cạnh tranh trong giới’, tôi không lấy tuổi hay bồi phạt áp cậu — — nhưng cậu cũng đừng quá đáng.

Trong giới IT, dù cậu cậu cũng chỉ là một tiểu bối!”

Thương Ngạn nghe vậy cười rộ lên.

“Lý Thâm Kiệt, ông lấy tuổi hay bối phận áp tôi? Có phải ông quên rồi không, năm đó khi ông sáng lập khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt, đi khắp nơi kéo vốn đầu tư, ông đã gọi ba tôi như thế nào? — — thế nào, lúc đó là con trai, bây giờ lại muốn biến thành ông à?”

“..... Thương Ngạn!”

“Huống chi, ông đề cập đến giới IT của tôi, nhưng ông đứng vững trong đó được mới bao nhiêu năm? Làm người đến sau lại muốn đè áp người đến trước, làm người đến trước lại muốn đứng sừng sững trăm năm — — ông muốn chiếm hết tất cả chuyện tốt trên đời này ư?”

Thương Ngạn thấp giọng cười, tay cầm túi quần, cúi người về phía trước, cặp mắt tràn đầy trào phúng.

“Tôi khuyên ông, không bằng nhân lúc còn sớm thì về biển chơi lâu dài cát của ông đi.”

“— — !”

Sắc mặt Lý Thâm Kiệt xanh mét.

Ông ta ngửi vào xe, đập cửa một tiếng.

Mãi đến khi xe hơi khởi động, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, vẻ mặt Lý Thâm Kiệt âm trầm nhìn Thương Ngạn — —

“Đây là cậu ép tôi, Thương Ngạn.”

“Họp báo ra mắt sản phẩm cuối tuần này, cậu cứ chờ đó.”

“.....”

Chờ ô tô rời đi, đứng bên cạnh Thương Ngạn, Tô Mạc Mạc bất an nhìn anh.

“Ông ta có ý gì vậy?”

Thương Ngạn nheo mắt, cười nhạt ra tiếng.

“Còn có thể có ý gì. Quang minh chính đại không được thì dùng ám chiêu thôi.”

Tô Mạc Mạc khẽ nhú mày, “Vậy.....”

“Đừng lo lắng.”

Thương Ngạn thu lại cảm xúc nguy hiểm dưới đáy mắt, xoay người, tay rút ra từ túi quần, ngón trỏ đặt lên đầu mày đang xoắn lại của cô gái.

“Thả lỏng.”

“.....”

Tô Mạc Mạc nghe lời thả lỏng cặp mày, nhưng vẫn lo lắng nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn cười khẽ, cúi đầu hôn khóe môi cô, trước khi buông ra còn cắn nhẹ một cái.

——

“Ngay cả sư phụ cũng không tin, đây là trùng phạt.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Thương Ngạn, anh thật trẻ con.”

Nói như vậy, nhưng trong bóng đêm lại không giấu được gương mặt đỏ ửng của cô gái.

*

Một tuần sau.

Đại học A, tòa lầu thực nghiệm.

Tô Mạc Mạc bị người của Tô gia “quấn” khắp nơi, mấy ngày gần đây đã trốn ra ngoài trường “tị nạn”.

Diệp Thục Thần còn chưa tới.

Phòng làm rất im ắng, chỉ có Thương Ngạn, Ngô Hoàng Bác, Loan Văn Trạch, Nhậm Tư Điềm. Bốn người ngồi trước bàn máy tính của mình, nửa buổi sáng cũng không có tiếng động gì.

Một bầu không khí không tên khiến người ta bất an.

Mãi đến gần giữa trưa, cửa phòng làm việc gần như đập một cái “rầm”, cửa bị đẩy đập vào tường.

Ngô Hoàng Bác cách cửa gần nhất đứng mũi chịu sào, túi khoai lát trong tay suýt chút đã bị cậu ta quăng lên trời, vẻ mặt cậu ta hoảng sợ nhìn vào đi vào, hai giây sau mới hoàn hồn — —

“Diệp Thục Thần, cậu muốn bán nhà ư!”

“.....”

Sắc mặt Diệp Thục Thần khó coi, không để ý đến lời đùa của cậu ta, cô lập tức đi thẳng đến bên cạnh Thương Ngạn.

Diệp Thục Thần đặt điện thoại trong tay lên bàn máy tính của Thương Ngạn — —

“Cuộc họp báo sáng nay của khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt!”

Cảm nhận được bầu không khí không đúng, biểu cảm Ngô Hoàng Bác căng thẳng, vội vàng ném túi khoai lát đi, cùng Loan Văn Trạch liếc nhau

rồi sắc mặt nghiêm trọng đứng dậy đi qua.

“Chuyện gì vậy?”

Vẻ mặt Diệp Thục Thần vô cùng khó coi, “Các cậu tự xem đi!”

Thương Ngạn là người trầm ổn đến gần như bình tĩnh trong cả nhóm.

Anh nhấn mở video trên điện thoại, cùng nhìn vào chung với những người đang vây lại của tổ.

Chờ video kết thúc, phòng làm việc lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người không nói lời nào, Diệp Thục Thần ghen cả buổi, cuối cùng không nhịn được rít từng chữ ra từ kẽ răng — —

“Đừng nói với tôi các cậu không nhìn ra, cái gọi là sản phẩm mới của khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt chó má đó, mẹ nó vốn là dùng thuật toán cốt lõi của chúng ta, thậm chí còn là nguyên số liệu của chúng ta!”

Thấy Diệp Thục Thần đỏ bừng mặt, Loan Văn Trạch không nhịn được tiến lên.

“Thục Thần, em đừng quá kích động.”

“Sao em có thể không kích động!?”

Diệp Thục Thần quăng điện thoại xuống, điện thoại vỡ ra chia năm xẻ bảy khiến cả người Nhậm Tư Đề đứng cách đó không xa run lên.

Diệp Thục Thần gắt giọng: “Đây là thuật toán các cậu đã bắt đầu nghiên cứu từ thời cấp ba — — là thứ mà tổ chúng ta dùng cả ngày lẫn đêm suốt một năm rưỡi mới làm ra được — — bây giờ đã bị Lý Thâm Kiệt đó không biết xấu hổ chẳng khác gì chó ngậm đi rỗi — — Loan Văn Trạch, anh nói cho em, sao em có thể không kích động!?”

“.....”

Loan Văn Trạch cũng không thể tránh được.

Cậu ta quay đầu nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn vẫn mang biểu cảm đó.

Một lát sau, anh khẽ cười châm biếm, hơi cúi đầu.

“Quả nhiên. Một số người càng bò lên cao, càng bị tiền tài và lợi ích che mắt, cho dù có cho thêm bao nhiêu cơ hội, bọn họ cũng sẽ không nhìn thấy, không biết quý trọng.”

“Mắt đỏ ngầu, thở hổn hển, chảy nước dãi, trò hề tầy lộ, cũng chỉ nhìn thấy tiền và lợi ích..... Diệp Thục Thần, cậu so sánh không tệt, người như vậy, còn có chỗ nào khác với chó dữ?”

Thương Ngạn ngưng cười, ngược cặp mắt đen nhánh lạnh căm căm.

——

“Chẳng lẽ chúng ta sẽ bại bởi một đám chó?”

Diệp Thục Thần ngẩn người, cô ấy còn định nói gì đó nhưng bị Loan Văn Trạch kéo lại.

Thương Ngạn đi vòng qua ghế xoay.

“Các cậu về trước đi, hôm nay cho các cậu nghỉ.”

Bốn người trong phòng bu ồn không lên tiếng và đi ra ngoài.

Thấy mọi người đã sắp ra tới ngoài cửa, Thương Ngạn đột nhiên nghĩ đến gì đó.

“À, đúng rồi.”

“Chờ một chút.”

“.....”

Bốn người đồng thời dừng bước, có người cứng đờ mắt.

Thương Ngạn nhàn nhạt cười một tiếng, cảm nhẹ nâng.

Con người đen nhánh toàn là lạnh lẽo.

“Nhậm Tư Điềm, cô ở lại vài phút.”

“.....!”

Cách cửa gần nhất, sắc mặt Nhậm Tư Điềm trắng bệch.

Hết chương 88

Chương 89: "Cái gì cũng nghe em à?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vẻ mặt Tô Nghị Thanh khiếp sợ, mất thật lâu mới hoàn hồn được. Ông có chút gian gian hé miệng, cặp mắt phức tạp nhìn cô gái đang được Thương Ngạn ôm tròn lòng.

“..... Mạc Mạc?”

Con người Tô Mạc Mạc khẽ động.

Cô thật sự không ngờ sẽ gặp trúng Tô Nghị Thanh ở đây. Dưới tình huống không có sự chuẩn bị, bất kì cảm xúc nào cũng không kịp đi đầu chỉnh, đầu óc trống rỗng.

Cô biết Tô lão phu nhân không thích mình, không có gì ngoài lí do không thích. Còn Tô Nghị Thanh..... Thân làm con út của Tô lão phu nhân, ông cũng không có dị nghị gì với quyết định này của lão phu nhân.

Vậy nên ba của cô, cũng không có tình cảm gì với cô phải không.....

Sự lạnh lẽo chậm rãi đông cứng những cảm xúc đang sục sôi của cô, Tô Mạc Mạc trấn định, nắm chặt góc áo Thương Ngạn.

Cô ngẩng mặt, nhìn nam sinh đang bảo vệ cô trong lòng.

“Em không sao.”

Cô gái nói nhỏ.

Lúc này Thương Ngạn mới cúi mắt.

Anh lui nửa bước, dắt cô gái qua bên cạnh, cặp mắt hơi hung ác khó thuần nhìn Tô Nghị Thanh, môi mỏng nhếch lên, cười như không cười.

“Chú Tô, chắc ngài đã nhận lầm người. Đây là bạn gái của tôi, không có quan hệ gì với ngài.”

“.....”

Tô Nghị Thanh chậm rãi thu hồi thần trí, cuối cùng cũng hiểu ra định ý của Thương Ngạn với Tô gia từ đâu mà đến. Ông muốn giải thích, nhưng há miệng lại không có cách nào nói ra, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng than trong lặng im.

“Mạc Mạc, con cũng về thành phố A học à?”

Tô Mạc Mạc không có đáp.

Cô buông mắt.

Thương Ngạn nghiêng người, “Mạc Mạc, anh giới thiệu với em một chút. Đây là chú hai của chị dâu anh, một người chú của nhà họ Tô khó lường ở thành phố A. Sau này gặp lại, em phải nhớ chào hỏi đấy.”

Anh cười lười nhác, liếc qua Tô Nghị Thanh, liếc hướng Tô Nghị Thanh, dường như thoáng gật đầu để làm ví dụ cho cô ——

“Làm văn bồi, không cần biết hành vi của trưởng bồi như thế nào, chúng ta vẫn phải lễ phép.”

“.....”

Tô Nghị Thanh bị lời này đâm chọc tới, gương mặt như đang nóng lên.

Làm sao ông không nghe ra được hàm ý không lời Thương Ngạn?

—— nói rằng “phải lễ phép” với trưởng bồi, nhưng vào giờ phút này, Thương Ngạn thật sự không chừa cho ông chút xíu mặt mũi nào.

Tô Nghị Thanh lại không thể giải thích, chỉ có thể than thở, “Thương Ngạn, chuyện nhà của bọn chú, con không hiểu rõ..... Chờ sau này có cơ hội, chúng ta ——”

“Không có gì hiểu rõ hay không hiểu rõ.”

Thương Ngạn cười lạnh.

“Tôi chỉ biết, tuy bạn gái của tôi cũng họ Tô, nhưng cùng ngài, à, còn có Tô lão phu nhân, đại khái chỉ là giống họ thôi — — quen biết em ấy ba năm, tôi còn chưa gặp người nhà cùng họ với em ấy đâu.

Tô Nghị Thanh: “.....”

Một câu này có thể đánh đờ mười câu, Tô Nghị Thanh nói thế nào cũng không được.

Ông đành than một tiếng, lảng lạng nhìn cô gái không chịu ngẩng đầu nhìn ông, “Mạc Mạc, nếu đã về thành phố A học, nếu có thời gian, cũng đừng ngại về..... Tô gia thăm nhà.”

Cả người Tô Mạc Mạc cứng ngắc.

Thương Ngạn bên cạnh ánh mắt lạnh lùng, nhưng trước khi anh lên tiếng, Tô Mạc Mạc đã nhẹ nhàng túm ống tay áo của anh.

“Anh đừng như vậy, không giống anh chút nào.” Cô gái nói với anh. Nâng cặp mắt xinh đẹp lên nhìn anh, cảm xúc bên trong dịu dàng như đám bông. “Đừng tức giận như vậy vì em.”

Thương Ngạn chậm rãi thả lỏng.

Anh duỗi tay xoa mái tóc dài của cô, “Không nhịn được thì làm sao đây, bây giờ mà em đưa cho anh ngọn đuốc là anh sẽ có thể bay lên trời cao đấy.”

“.....”

Cô gái mỉm cười, khóe mắt hơi cong xuống.

Bên cạnh, biểu cảm Tô Nghị Thanh vì diệu khó nói, cảm thấy mình đã bị hình thức ở chung không coi ai ra gì của hai người đẩy ra khỏi một vòng

tròn vô hình.

Khi tâm trạng ông hỗn độn nhìn Thương Ngạn thì cô gái đã xoay qua.

Trên gương mặt tinh xảo điểm lệ đó, một ít ý cười dịu dàng đã phai đi.

Giọng cô vẫn thánh thót như trước, vẫn không chịu đối diện với Tô Nghị Thanh — —

“Có thời gian, tôi sẽ đến thăm ngài và Tô lão phu nhân. Thương Ngạn nói đúng, dù sao các người cũng là trưởng bối của tôi, bất kể các người đã đối xử với tôi như thế nào, tôi vẫn nên lễ phép.”

Mấy câu này mang lực sát thương lớn hơn nhiều so với người ngoài như Thương Ngạn, sắc mặt Tô Nghị Thanh đã cương cứng.

“Mạc Mạc.....”

Cửa phòng đặt lại mở ra, cả đám Ngô Hoằng Bác ùn ào đi ra.

Ngô Hoằng Bác sửng sốt khi thấy ba người ngoài cửa, cậu ta do dự nói: “Cha Ngạn, cậu và Tiểu Tô có việc à? Hay là chúng tôi đi trước?”

Thương Ngạn nhìn về phía Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc lắc đầu với biên độ nhỏ, cô gật đầu nhẹ với Tô Nghị Thanh, “Chúng tôi về trước. Chúc ngài mạnh khỏe.”

Nói xong, cô gái không có một chút dư thừa lưu luyến nào.

Cô duỗi tay giữ chặt Thương Ngạn, xoay người đi ra ngoài.

Cả đám Ngô Hoằng Bác sắc mặt quái lạ nhìn bóng dáng hai người, rồi nhìn Tô Nghị Thanh sắc mặt cứng đờ ở đó, cậu ta kỳ quái đi ra ngoài.

Vừa đi, Ngô Hoằng Bác vừa không nhịn được nói thầm với Loan Văn Trạch:

“Này, lão Loan, có phải cậu cũng cảm thấy..... Ông chú này hơi giống Tiêu Tô?”

“.....”

Ngô Hoàng Bác vẫn chưa chú ý ra, cậu ta vừa nói xong, người đàn ông trung niên phía sau cứng người.

Sau một lúc lâu, cặp mắt ông do dự khó miêu tả nhìn hướng Tô Mạc Mạc rời đi.

Chờ mấy người trẻ tuổi rời đi, một mình Tô Nghị Thanh thông thả rời khỏi hành lang dài.

Tài xế đã sớm chờ bên cạnh xe vội vàng tiến lên.

Tô Nghị Thanh khựng lại, nhìn qua tài xế chuyên dụng của mình.

“Lão Hồ*, ông thấy cậu con trai kia của Thương gia chưa?”

*(Trong convert để là “lão với”, mình xin chuyển sang họ “Hồ”)

Tài xế ngần người, cẩn trọng liếc nhìn sắc mặt Tô Nghị Thanh rồi mới mở miệng: “Vâng, đã thấy. Cậu ấy đi ra cùng tiểu thư. Trước kia tôi nghe lão phu nhân khen cậu ấy vài năm nay rất thế này thế nọ, nhưng theo tôi thấy, hình như mấy năm này tiểu thiếu gia này của Thương gia không hề thu liễm tính tình, ngược lại hoang dã hơn không ít.”

“Là nó cố ý bày vẻ mặt đó ra cho chúng ta đấy.”

Tô Nghị Thanh cười khở.

Lão Hồ “Hả?”

Tô Nghị Thanh phát tay, “Được rồi, có nói ông cũng không hiểu. Nhưng cậu ta đối xử với Mạc Mạc..... Đúng là khá tốt.”

“?”

Lão Hồ “Sao ngài lại nghĩ vậy?”

Tô Nghị Thanh sâu kín thở dài. “Trước kia, cậu ấy đã đến nhà bao nhiêu lần rồi, mấy câu nói với tôi hoặc lão phu nhân cộng lại cũng không nhiều bằng hôm nay đâu.”

Ngoài ra, cậu nào cũng không thể trả lời được.

Tô Nghị Thanh hí mắt.

“.....”

Lão Hồ nghe ra được oán khí và lạnh lẽo không tên từ lời này, ông rụt cổ, không dám nói nữa.

*

Kì huấn luyện quân sự của đại học A chính thức bắt đầu, bởi vì nguyên nhân sức khỏe nên Tô Mạc Mạc không tiện tham gia, từ sáng sớm đã nhận được thông báo của trường học, nên cô tiến vào phòng làm việc của Thương Ngạn, bắt đầu tiếp xúc với đoàn đội.

Dựa theo Thương Ngạn sắp xếp, cô và Diệp Thục Thần cùng nhau làm về hệ thống bảo trì, phụ trách bảo trì hệ thống ở giai đoạn sau và các bộ phận liên quan.

Chuyện này ngoại trừ Nhậm Tư Diễm không tỏ thái độ, những người còn lại đều đã từng tiếp xúc hoặc đã trải qua huấn luyện trong cùng một tổ, đương nhiên rất tán đồng và hoan nghênh.

Còn đại thọ 80 tuổi của Tô lão thái thái đúng lúc diễn ra vào sau ngày khai giảng không lâu.

Huấn luyện quân sự của tân sinh viên chưa kết thúc, chương trình học cũng chưa bắt đầu. Hôm đó, Tô Mạc Mạc đang ở phòng làm việc để làm quen với các nội dung công việc trong tổ cùng Diệp Thục Thần.

Gần như cả ngày hôm đó Thương Ngạn không hề lộ diện, mãi đến trước giờ ăn tối, vào khoảng hơn 5 giờ chiều, anh mới xuất hiện bên ngoài phòng làm việc.

Lúc này đã là “giờ tan tãn” của phòng làm việc, trong phòng ngoại trừ Nhậm Tư Diễm thì ai cũng có mặt, chẳng qua ai cũng rất cẩn trọng, không rời khỏi bàn.

Ngô Hoàng Bác là người thấy Thương Ngạn đầu tiên, hai mắt cậu ta sáng rực lên.

“Cha Ngạn, ăn lẩu hả?”

Thương Ngạn tức giận đến bật cười, thuận tay cầm đệm mềm trên ghế ném qua đầu Ngô Hoàng Bác.

“Ăn ăn ăn, cậu đã sắp thành nãi tử luôn rồi.”

“.....”

Vốn dĩ Ngô Hoàng Bác cũng vui đùa, cậu ta cười ha hả quay về bàn.

“Hôm nay cha Ngạn ra ngoài bàn chuyện hợp tác phải không? Tôi còn tưởng cậu chuẩn bị về để khao mấy công nhân khuân gạch như bọn tôi một bữa chứ.”

Thương Ngạn nghĩ ngợi, “Ngày mai đi, đêm nay có việc.”

“Hả?” Ngô Hoàng Bác tò mò hỏi: “Chuyện gì?”

Khóe miệng Thương Ngạn nhếch lên, cười như không cười.

“Việc tư.”

“.....”

Nói xong, Thương Ngạn đứng lúc dừng lại đằng sau ghế của Tô Mặc Mặc.

Cô gái ngồi trên ghế dựa nhỏ đang cùng Diệp Thực Thần bên cạnh tựa đầu vào nhau, đầu dán đầu, tay chỉ vào một đoạn số liệu trên máy tính trước mặt, hai người đang thì thầm thảo luận gì đó.

Thương Ngạn đứng mười giây.

Hai người trên ghế dựa đang thật sự bận rộn, không để ý đến anh.

Nam sinh nhướng mày, ho nhẹ một tiếng.

Qua mười giây nữa, vẫn không ai quay đầu lại.

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn nghiêng người, nhìn một người khác ở một phía của phòng làm việc, “Loan Văn Trạch, xách bạn gái của cậu trên người bạn gái của tôi đi đi — — tôi không thể nhìn được bất kì một sinh vật nào ở gần nhóc con nhà tôi như thế.”

Loan Văn Trạch: “.....”

Không chờ cậu ta mở miệng, Diệp Thực Thần đang nằm bò trên bàn máy tính thẳng eo dậy, cặp mắt tràn đầy khinh bỉ ngoái đầu lại — —

“Ngạn Thần, nếu bộ dạng che chở vợ như che chở đồ ăn này của cậu bị truy vấn ra, thần vị rất khó giữ được đấy. Nhóm fangirl số lượng một ngàn một vạn muốn ngủ với cậu bên ngoài có biệt bộ dạng keo kiệt đến tận cùng của cậu không?”¹

Sắc mặt Thương Ngạn nghiêm túc, “Đừng nói bậy, không ai muốn ngủ với tôi.”

Ngô Hoàng Bác khom người, chui vào cái thùng bên dưới bàn của mình, bắt đầu lật lật. Vừa lật vừa e sợ thiên hạ không loạn mà nhắc mãi:

“Tuần này, phòng làm việc của chúng ta thu được tổng cộng mười hai lá thư tình..... Có phải hôm nay mới là thứ ba không?”¹

Ngô Hoàng Bác lấy ra một xấp thư tình và đặt lên mặt bàn, nghiêng đầu qua, đối diện với ánh nhìn chăm chú tử vong của Thương Ngạn lộ ra một nụ cười thông dong của tên béo:

“Cha Ngạn, tôi biết cậu không nhận. Không phải tôi không ném, là Tiêu Tô nói, cậu ấy kêu tôi giữ lại.”

Thương Ngạn bất đắc dĩ cúi mắt.

Cô gái đang vô tội giương mắt nhìn anh, chớp mắt vài lần.

“Con phố sau trường có một ông cụ chuyên nhặt phế phẩm, em nhờ Ngô Hoàng Bác tích góp thành một thùng, định kỳ đưa cho ông ấy.”

Không đợi Thương Ngạn nói cái gì, Ngô Hoàng Bác đột ngột kêu lên một tiếng sợ hãi chẳng khác gì vừa phát hiện ra lục địa mới.

“Gì? Tôi mới phát hiện — — bên trong có ba lá là cho Tiêu Tô của chúng ta?”

Thương Ngạn: “?”

Ngô Hoàng Bác hưng phấn ngẩng đầu, “Được lắm đấy Tiêu Tô, bây giờ mới khai giảng bao lâu chứ, vậy mà cậu đã có người ái mộ gửi gắm tình cảm vào lá thư — — không kém chút nào so với cha Ngạn của chúng ta hết.”

Thương Ngạn: “.....”

Hiển nhiên Tô Mạc Mạc cũng rất ngạc nhiên.

Lúc trước, ở Tam trung của thành phố C, danh tiếng hung ác của Thương Ngạn ở trường vang đi rất xa, không ai dám tặng thư tình cho cô. Hiện giờ trong học viện vẫn không có ai dám, nhưng ngoài học viện đã có người nghe thấy danh tiếng tiểu mỹ nhân của học viện máy tính, bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Thương Ngạn rũ mi, gương mặt anh tuấn không có biểu cảm.

Qua hai giây, anh mở miệng.

“Trên thư có ghi người gửi không?”

“Có có có.” Ngô Hoàng Bác đang định đọc lên, đột nhiên hiểu ra, cảnh giác nhìn Thương Ngạn, “Cha Ngạn, cậu muốn làm gì?”

Khóe môi Thương Ngạn cong lên.

“Tôi muốn để tên đó biết, vì sao phiếu điểm học kỳ của hệ thống trường lại nổi tiếng như vậy.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Cha Ngạn bình tĩnh, đây là phạm pháp.”

Bên cạnh Tô Mạc Mạc, Diệp Thục Thần đang dựa vào ghế xem kịch cũng đem thêm.

“Aiz, Ngạn Thần, có phải cậu đã quên chuyện học kỳ 1, cậu vì mấy bài viết thảo luận 3 vòng của cậu nên đã giận chó đánh mèo lên toàn bộ diễn đàn của trường và mấy trăm IP trong trường không, kết quả còn hại trang web trường suýt chút đã đóng băng?”

Tô Mạc Mạc tò mò sáp qua, “Sau đó thì sao?”

Diệp Thục Thần vui vẻ, cầm nhắc lên hướng về giá sách trong góc

— —

“Chủ nhiệm Lưu tự thân xuất mã, đưa một quyển 《Luật an ninh mạng》 qua đây, đặt lên bàn máy tính của cha Ngạn. Kêu cậu ấy mỗi ngày trước khi động vào bàn phím và chuột đều phải đọc đọc vài trang.”

Tô Mạc Mạc cười cong mắt.

Thấy dáng vẻ vui vẻ của cô gái, Thương Ngạn kiên nhẫn nén sự ghen tuông của mình, không so đo nữa.

Anh vòng qua bên cạnh ghế dựa của cô, hơi khom người xuống.

“Tối nay ra ngoài ăn với anh?”

Ngô Hoàng Bác thính tai, nghe vậy thiếu chút nữa nhảy phắt lên, “Cha Ngạn tôi cũng muốn ăn lâu!”

“.....”

Thương Ngạn mặt không cảm xúc liếc cậu ta, “Tôi mang nhóc con nhà tôi đi gặp phụ huynh — — cậu cũng muốn đi cùng?”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Các người đã đi đến bước gặp mặt phụ huynh??”

Thương Ngạn cười khinh miệt.

“Chúng tôi đã đi đến bước này từ hai năm trước.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Cậu ta h ỡ th ần, vô cùng đau đớn: “Hai năm trước Tiêu Tô của chúng ta còn chưa thành niên, thế mà cha Ngạn cũng xuống tay được.....”

Thương Ngạn mặc kệ cậu ta, quay lại nhìn Tô Mạc Mạc.

Cô gái tr ầm mặc hai giây, nhỏ giọng hỏi anh: “Phụ huynh nào?”

Thương Ngạn khựng lại, “Đại thọ 80 của Tô lão phu nhân, anh muốn dẫn em qua.” Cặp mắt đen kịt xẹt qua tia lạnh lẽo, nhưng rất nhanh đã được áp xuống, anh buông mắt nhìn cô, giọng nói nhu hòa, “Có thể đêm nay sẽ gặp rất nhiều người, cũng có thể sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, vậy nên nếu em không muốn đi thì chúng ta không đi.”

“.....”

Tô Mạc Mạc tr ầm mặc lâu hơn nữa.

Sau đó cô mới chậm rãi ngừng đầu.

“Bọn họ mời anh?”

“Ừ.” Thương Ngạn gật đầu, “Bởi vì quan hệ của Thương Kiêu và Tô Hà, mỗi năm ba mẹ anh đều đến tiệc mừng Tô Hạo của Tô lão phu nhân. Hai năm trước, sau khi biết chuyện của em và Tô gia, anh không qua đó nữa.”

Tô Mạc Mạc giương mắt nhìn anh, “Mẹ em nói, Tô lão phu nhân rất thích anh..... Bà ấy rất lợi hại, anh đừng vì em mà đắc tội bà ấy.”

“Nói bậy.”

Thương Ngạn cười, cúi người về phía trước, hôn nhẹ lên khóe miệng cô gái. Trong lúc lùi lại, mắt anh chợt lóe.

“Rõ ràng là bà ấy đắc tội với em.”

Cô gái mỉm cười.

“Vậy anh muốn đi không?”

Thương Ngạn suy nghĩ.

“Nhóc con nhà anh muốn đi, anh muốn đi. Nhóc con nhà anh không muốn đi, anh cũng không muốn.” Anh thấp giọng cười, thân mật cọ cọ chóp mũi cô, “Anh chỉ nghe một mình em.”

“..... Em muốn đi.” Cô nói nhỏ, “Muốn đi cùng anh.”

“Được.”

Thương Ngạn đứng dậy, nắm tay dẫn cô ra ngoài.

Đi ngang qua bàn ngoài cùng, vẻ mặt Ngô Hoàng Bác như sắp tắt thở vì bị ghen cầu lương, u oán nhìn hai người.

Tô Mạc Mạc nghĩ đến gì đó, dừng lại.

“Cái gì cũng nghe em à?”

“Ừ.” Thương Ngạn rũ mắt, cười dịu dàng.

Tô Mạc Mạc thử hỏi: “Vậy em có thể đọc thử ba lá thư kia không?”

Thương Ngạn: “.....”

Vài giây sau, vẻ mặt nam sinh không có cảm xúc nắm tay cô ra ngoài.

“Có thể.”

“Chờ anh chết đi.”

Hết chương 85

—

Chương 90: Bữa tiệc nhà họ Tô

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tô Mạc Mạc đã quên mất lần cuối cùng mình bước vào nhà của Tô gia là khi nào.

Siêu xe tới lui, dưới thềm đá bạch ngọc nhìn như dòng nước chảy qua. Những tân khách mặc trang phục định chế* hoặc thân sĩ hoặc cao cấp đang cười nói chậm rãi bước lên bậc thang để đi vào sảnh của bữa tiệc.

Cử chỉ của họ tự nhiên, dáng đi thong dong, thoát nhìn còn quen thuộc chỗ này hơn cô.

Nhưng khiến Tô Mạc Mạc cảm thấy bất ngờ đó là, trong lòng mình cũng không có quá nhiều thần thờ.

Cùng lắm là..... Có một cảm giác vô thực.

Dù sao thì cô cũng chưa từng ngờ rằng có một ngày mình sẽ đi đến trước mặt “người nhà” trong một dịp chính thức như vậy. Càng không ngờ rằng, bên cạnh cô sẽ có.....

Cô gái nghiêng mặt nhìn sang người bên cạnh.

Thương Ngạn mặc một bộ Âu phục thoải mái cắt may khéo léo, hoa văn màu xanh biển, dưới ánh sáng để lộ ra một cảm giác trầm ổn.

Ánh đèn bên ngoài làm nổi bật vẻ đẹp trên ngũ quan của anh, làn da trắng trẻo không chút tì vết.

Có lẽ vì gương mặt này rất có độ công nhận, Tô Mạc Mạc chỉ đứng cùng Thương Ngạn dưới bậc thang chờ Thương Nhàn mà đã có không ít trưởng bối hoặc những người cùng thế hệ qua chào hỏi Thương Ngạn.

Không ít người trong số đó nhìn qua Tô Mạc Mạc — — dù sao diện mạo của cô gái cũng khiến người khác kinh diễm, không thua kém chàng trai bên cạnh chút nào.

Ví dụ như lúc này. “Vị bên cạnh nhị thiếu đây, hình như tôi chưa gặp qua bao giờ?”

Một thanh niên trẻ tuổi hơi diễm chút son phấn kéo cô gái tươi cười quyến rũ vào khuỷu tay mình như chim nhỏ nép vào người, ánh mắt chậm rãi dời từ Thương Ngạn lên người Tô Mạc Mạc.

Thương Ngạn nghiêng người, làm như vô tình nửa ôm Tô Mạc Mạc vào ngực, ngữ khí nhàn nhạt.

“Đây là bạn gái của tôi. Cô ấy không thích những dịp như thế này nên đây là lần đầu tiên đến đây.”

“Cũng khó trách.”

Thanh niên trẻ tuổi đó xoay đầu, gắng sức che giấu sự kinh diễm và tham lam nơi đáy mắt, gã ta cười tủm tỉm nhìn sang Thương Ngạn.

“Cũng khó trách, tiêu mỹ nhân như này, nếu là tôi, nhất định tôi cũng sẽ giấu trong nhà, không cho ai gặp hết.” Cặp mắt Thương Ngạn lạnh lùng.

Anh rũ mắt quan sát người trẻ tuổi đó vài giây, khóe miệng nhếch lên.

“Họp báo ra mắt sản phẩm mới vào tháng sau — — thay tôi hỏi thăm chú của anh một câu.”

“.....!”

Sắc mặt gã biến đổi, cặp mắt tối đen đi rất nhiều. Nhưng cuối cùng cũng im lặng quay đầu rời đi.

Đến khi thấy bóng dáng đối phương biến mất trong tầm mắt, Tô Mạc Mạc mới nhìn Thương Ngạn.

“Anh ta và anh.....?” Sự lạnh nhạt trên mặt Thương Ngạn tan biến, anh rũ mắt nhìn cô gái bên cạnh, ý cười mang theo một chút trấn an.

“Anh ta là cháu trai của Lý Thâm Kiệt.”

Tô Mạc Mạc gật đầu. “Khó trách.”

Thương Ngạn: “Khó trách cái gì?”

“Anh ta là người đầu tiên, thoát nhìn có địch ý với anh. Những người đầu có vẻ rất.....” Tô Mạc Mạc do dự, không chắc rằng mình có dùng từ chuẩn xác hay không, “Tôn kính anh?”

“.....”

Thương Ngạn mỉm cười.

Cặp mắt đen nhánh xẹt qua tia trào phúng.

“Bọn họ cũng không phải là tôn kính anh, chỉ là tôn kính họ của anh.”

Tô Mạc Mạc nghĩ ngợi, cười khẽ một tiếng.

Thương Ngạn thấy cô gái mỉm cười, bản thân cũng không khỏi cong môi, “Cười cái gì?”

Tô Mạc Mạc ngẩng mặt nhìn anh, “Em tin anh.”

“?”

“Không bao lâu nữa, bọn họ sẽ vì anh mà tôn kính họ của anh.”

“.....”

Thương Ngạn chững lại.

Một lúc lâu sau anh mới hồi thần, cười ra tiếng, “Tín nhiệm anh như thế?”

Vẻ mặt Tô Mạc Mạc cực kì đương nhiên, gật đầu.

“Anh là Ngạn Thần của chúng ta.”

Ánh mắt Thương Ngạn lóe lóe.

Anh lắc đầu.

“Không.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Thương Ngạn khàn khàn cười bên tai cô, “Anh là của một mình em.”

“.....”

Mảng ửng hồng chậm chạp lan khắp c ãn cổ mảnh khảnh của cô.

Hai người vừa thì thầm xong, đằng sau cách đó không xa truyền đến tiếng cười chế nhạo.

“Thương Ngạn, ngoài cửa nhà họ Tô mà em cũng không dám kiêng nề gì..... Không sợ chòe lát nữa dì Giang thả chó ra cắn em à?”

“.....”

Gương mặt Tô Mạc Mạc nóng lên, quay đầu qua người đang đi đến.

“Chị Nhàn.”

Thương Nhàn xua tay, chào hỏi với Tô Mạc Mạc, đi thẳng đến trước mặt cô khuyên nhủ:

“Mạc Mạc, em phải thông minh lên, đừng để thẳng em mặt người dạ thú này của chị lừa đi.”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn nhìn qua phía sau Thương Nhân, không thấy có ai đến, không khỏi công môi, cười lạnh một tiếng.

“Bạc Ngật đâu?”

“Anh ấy không đến.”

Thương Ngạn: “Ồ, rốt cuộc ‘cỏ non’ cũng đã hoàn toàn tỉnh ngộ, không muốn để chị gặm nữa à?”

Chương 91: Bí mật của nhà họ Tô

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lý Ngọc Hiên đang gào rống được bảo vệ của nhà họ Tô dùng cáng nâng đến chỗ bác sĩ gia đình. Sau khi nhóm người Thương Ngạn rời đi theo sau Tô Nghị Thanh, sảnh tiệc của Tô gia yên lặng khác thường.

Các vị khách tốm năm tốp ba hàn huyên, trong ít người có quan hệ gần với nhau, đã không nhận được cùng nhau đàm luận tin tức long trời ở đất đó.

“Vị tiểu thư đó của Tô gia không chết?”

“Đúng vậy, vừa nãy tôi rất sợ hãi. Hồi nãy khi cô ấy đi cùng vị tiểu thiếu gia kia của Thương gia vào đây, trở mã xinh đẹp như vậy, nhưng lại chưa từng gặp mặt, tôi còn tưởng rằng đó là con át chủ bài mới nào đó của công ty giải trí đây — — kết quả vậy mà lại là người của Tô gia.”

“Nếu nói với, đúng là vẻ ngoài của Tô Mặc Mặc và mẹ của cô ấy, Giang Như Thi quả thật rất giống nhau.”

“Không phải lúc trước nói là qua đời vì bệnh tim à? Tính tuổi thì bây giờ cũng đã thành niên rồi — — sao nhiều năm như vậy mà cũng chưa có tiếng gió nào thế, bây giờ lại đột ngột nhảy ra như vậy?”

“Cơ mà, vị tiểu thiếu gia nhà họ Thương này tính tình quả thật như trong lời đồn, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, vào mấy dịp này nói thẳng đến việc đính hôn — — tôi thấy phản ứng lúc đó của Tô Nghị Thanh, chắc chắn là không có chuyện đã thương lượng với nhau từ trước.”

“Ha ha ha..... Đúng vậy. Hơn nữa cậu ta cứ như vậy, cho dù Tô gia có đồng ý thì sợ cũng khó nói.”

“Hả? Sao lại như thế?”

“Đơn giản thôi. Thương gia là hào môn lâu đời suốt bao nhiêu năm rồi? Bọn họ lại luôn có tiếng thần bí, chuyện của con trai trưởng nhà bọn họ đến bây giờ cũng không có mấy người trong giới rõ ràng. Mấy năm trước vẫn luôn là Thương Nhân xuất đầu lộ diện, mọi người đều đoán rằng cô ấy muốn chống đỡ Tô gia — — mãi đến năm trước, con trai út của Thương gia lại đột nhiên chính thức tiến vào giới IT. Tuy tuyên bố với bên ngoài là tự mình lập nghiệp, nhưng rất rõ ràng, sau này gánh nặng và gia nghiệp của Thương gia sẽ được giao lên người cậu ấy — — dưới tình huống như thế, cho dù tuổi Thương Ngạn còn trẻ, nhưng cậu ấy chính là chủ nhân của Thương gia trong tương lai. Nếu mặt mũi của cậu ta mất hết.....”

Người nói chuyện nhếch miệng cười cười.

“Trừ phi Tô gia muốn mất đi giao tình trăm năm với Thương gia.”

Bên cạnh có người nghi ngờ: “Vậy một khoảng thời gian trước, nói hai nhà Thương, Tô liên hôn, đối tượng là con trai trưởng của Thương gia và con gái duy nhất của chi đầu tiên của Tô gia — — chẳng lẽ việc này là giả?”

“Thật giả thì tôi không biết, nhưng chưa từng thấy chứng cứ.”

“Đúng vậy. Điểm giống nhau duy nhất là hai người chưa từng lộ mặt trong mấy cuộc xã giao, ai biết lời đồn này có phải là vô căn cứ hay không.”

“Mặc kệ nói như thế nào, nếu chuyện đêm nay không được đè xuống, vậy tôi đã nghĩ sẵn tiêu đề của báo tài chính sáng mai thay bọn họ rồi đấy.”

“Ha ha ha.....”

Cùng lúc đó.

Lần ba, sánh phụ.

Theo Tô Nghị Thanh dẫn đường, Thương Thịnh Huy và Lạc Hiểu Quân đi đằng trước, Thương Nhân, Thương Ngạn và Tô Mặc Mặc ở phía sau,

sáu người đồng loạt đi vào sảnh.

Trên chủ vị, Tô lão phu nhân đang cau mày ngồi trên ghế da.

Bên cạnh bà cách đó không xa, phía trước cửa sổ sát đất hướng ra sân trong, một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi đang ngồi trên sofa, vẻ mặt không kiên nhẫn nghe Tô lão phu nhân nói gì đó.

Thấy nhóm người tiến vào, Tô lão phu nhân chủ động ngừng nói, gương mặt nhìn qua.

Ba vị trưởng bối đi đầu cũng cúi đầu chào hỏi, đương nhiên Thương Nhàn cũng không thể ngoại lệ, gọi một tiếng “bà nội Tô”.

Nhưng tiếng chào này lại dừng tại Thương Ngạn.

Thương Nhàn quay đầu lên trừng Thương Ngạn một cái, nhưng người nọ làm như không phát hiện, chỉ cúi đầu nghiêng người nhìn cô gái bên cạnh.

Lúc này Tô lão phu nhân cũng không dành nhiều lực chú ý cho chuyện khác, ánh mắt bà khó nói nhìn Tô Mạc Mạc.

Sảnh phụ im ắng vài giây mới nghe thấy lão phu nhân chậm rãi lên tiếng.

“Nghị Thanh, mẹ vừa nghe quản gia nói dưới lầu có chuyện âm ỉ?”

Tô Nghị Thanh: “Vài chuyện va chạm nhỏ giữa mấy văn bối, không có gì tốt để làm phiền người.”

“Va chạm nhỏ? Sao mẹ lại nghe nói.....”

Lão phu nhân dời mắt sang Thương Ngạn.

“Đứa bé trong nhà Lý Thâm Kiệt..... Tên Lý Ngọc Hiên, bị Thương Ngạn đâm gãy hai chiếc răng?”

“.....”

Những người khác trong sảnh còn chưa có phản ứng gì, thiếu niên đang ng ưỡn trên sô pha sáng mắt lên — —

“Ai thế, ng ầu như vậy?”

Cậu ng ẩng phắt đầu dậy, nhìn vào Thương Ngạn theo Tô lão phu nhân.

“Tô Yến.”

Tô Nghị Thanh đứng bên cạnh thấp giọng cảnh cáo một tiếng.

Có vẻ thiếu niên hơi sợ ba mình, bất mãn lắm bậm vài câu r ồi cúi đầu.

Tô Mạc Mạc không nhịn được nhìn qua.

Tô Yến.....

Chính là em trai nhỏ hơn cô bốn tuổi à?

“Thương Ngạn, tự con nói đi.” Tô lão phu nhân lên tiếng, “Đại thọ 80 lần này của tôi, cháu đặc biệt chuẩn bị một món quà lớn như vậy à?”

Thương Ngạn cười nhạt.

“Chưa phải là quà tặng, chỉ là không quen nhìn.”

“Không quen nhìn cái gì?”

Thương Ngạn nheo mắt, “Có thể lòng da người nhà họ Tô các người rộng lớn, không thêm để ý người nhà của mình bị thứ rác rưởi đó vũ nhục bằng lời nói — — nhưng Tô Mạc Mạc là bạn gái của tôi, là người mà tôi một lòng muốn cưới. Tại đại thọ 80 của ngài hôm nay, nhờ nhìn vào mặt mũi của ngài, tôi mới chỉ làm rớt hai cái răng của tên đó.....”

Thương Ngạn chưa nói hết.

Đơn giản là vì trong lúc anh nói, cậu nhón ng ồi trên sô pha đột nhiên ng ẩng đ ầu, ng ờ ng ẩ nhìn đ ắm người, đ ến khi anh nói đ ến câu cuối cùng, r ốt cuộc cậu cũng h ồi th ần, nhảy xuống khỏi sô pha — —

“Tô Mạc Mạc nào!?” Cậu nhìn Tô Nghị Thanh, “..... Ba, chị của con còn sống ư?? — — bà nội, không phải bà nói chị gái của con đã mất r ồi sao!?”

Cả sảnh đ ầu im ph ẳng ph ắc.

Thương Ngạn im l ặng lạnh mặt.

Ngay cả Thương Thịnh Huy và Lạc Hiểu Quân cũng không khỏi nh ều mày, nhìn nhau một cái r ồi cùng nhìn sang Tô lão phu nhân ở chủ vị.

Vào ngay lúc yên l ặng này, ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên một giọng nói — —

“Không sai, chị gái của con còn sống.”

Mọi người nhìn qua.

Tô Nghị Thanh phản ứng lại đ ầu tiên, sắc mặt ông thay đ ổi, chưa kịp xoay người đã mở miệng: “Như Thi, không phải đã kêu em ở trong phòng nghỉ ngơi — —”

“Con gái của tôi v ề nhà, vì sao tôi phải ở trong phòng!?”

Giang Như Thi đ ứng ở cửa đột nhiên g ắt lên.

Có lẽ Tô Nghị Thanh đã bị sự bùng nổ của người vợ luôn luôn dịu dàng của mình làm kinh ngạc, ông gi ật mình nhìn Giang Như Thi, suốt vài giây không th ốt ra đ ược một chữ.

Giang Như Thi chậm rãi kiểm soát cảm xúc, mặt không biểu cảm đi vào, cuối cùng dừng lại bên cạnh Tô Mạc Mạc. Bà duỗi tay sờ đ ỉnh đ ầu cô, “Thật xin lỗi, Mạc Mạc, mẹ lại đ ến chậm.”

Tô Mạc Mạc nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không sao.”

Ánh mắt Giang Như Thi dọi đi, “Khí hậu ở thành phố A kém như vậy, không cho con đến đại học A, con một hai phải đến..... Hai ngày này ở trường học thế nào, thích ứng được chưa?”

“Rồi ạ.”

Tô Mạc Mạc thấp giọng nói.

Giang Như Thi còn định nói gì đó, Tô lão phu nhân ở chủ vị không biết đã nhíu mày từ khi nào, lúc này không vui, trầm giọng nói: “Như Thi, con đến đây làm gì?”

“.....”

Sắc mặt Giang Như Thi lạnh lùng.

Vài giây sau, bà chậm rãi ngược mắt.

“Mẹ, con tới đây làm gì, không phải người nên rõ nhất sao?”

“.....” Sắc mặt Tô lão phu nhân khẽ biến, “Con nghĩ cho rõ.”

“Con đã nghĩ mười bốn năm — — con đã nghĩ rất kĩ!”

Giang Như Thi lạnh giọng.

“Lúc trước là người lấy bệnh tình và trị liệu của Mạc Mạc uy hiếp con, dựa theo yêu cầu của người, con làm được! Mười bốn năm..... Con không hề liên lạc với con gái ruột của mình dù chỉ một lần!”

Hốc mặt Giang Như Thi chậm rãi đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào.

Bà hít một hơi thật sâu, tạm dừng, một lúc lâu sau mới bình ổn cảm xúc nói.

“Bây giờ, con bé đã thành niên, bệnh tình của nó cũng đã hoàn toàn ổn định — — con không thềm để ý đến thứ gì của mình, nhưng những thứ thuộc về con bé, nhất định con phải lấy về cho nó bằng mọi cách!”

“Giang Như Thi.....”

Tô lão phu nhân cũng nổi giận, duỗi tay vỗ bàn một cái.

Giang Như Thi lại không chút dao động.

“Con hy vọng người còn nhớ rõ những lời năm đó của mình! Mạc Mạc khỏe mạnh thành niên — — người đã đồng ý đưa cổ phần của Tô gia cho nó, cũng nên lấy ra rồi!”

Nói xong, Giang Như Thi nhìn sang Tô Yến đang ngậy ra bên cạnh
— —

“Tô Yến, con lại đây.”

Thiếu niên thất thần, nhưng vẫn vô thức đến gần.

“Mẹ.....”

Cậu chần chờ, không nhận được nhìn cô gái bên cạnh Thương Ngạn còn thấp hơn mình một chút.

“Chị ấy..... Thật sự là chị của con sao?”

Hốc mắt Giang Như Thi lại lần nữa đỏ lên. Nhưng giọng của bà vẫn kiên định và rét run như trước.

“Đương nhiên.”

“Nhưng mà, bà nội nói.....”

“Đó là bà ấy lừa gạt con!” Hô hấp Giang Như Thi khẽ run, nhìn chăm chăm con trai của mình, “Con bé là chị gái của con. Vào lúc con còn chưa có mặt, nó đã bị bà nội con ép buộc đưa ra khỏi Tô gia — — nhiều năm như

vậy, con bé chưa từng được hưởng những tình cảm mình xứng đáng có được! Một phần tình thân ấm áp cũng không có!”

Từng câu từng chữ của Giang Như Thi như bị bà rít ra từ kẽ răng.

Cặp mắt bà đỏ bừng nhìn chăm chăm Tô Nghị Thanh trầm mặc và Tô lão phu nhân đang phẫn nộ, không thềm che giấu hận ý trong mắt.

Rất nhanh, Giang Như Thi quay đầu lại, bà chậm rãi thở ra, đè nén sự run rẩy trong giọng mình.

“Mẹ muốn con nhớ kĩ, Tô Yến, từ hôm nay trở đi, con phải vĩnh viễn đứng trước chị gái, không được để con bé phải chịu bất kì nỗi ấm ức nào, vĩnh viễn bảo vệ tốt con bé — —”

Giang Như Thi cắn răng, ánh mắt đảo qua Tô Nghị Thanh và Tô lão phu nhân.

“Bởi vì đây là con, và người của Tô gia các người nợ con bé!”

“Chị.....” Giọng nói Tô Yến đặng chất, cậu chần chừ nhìn cô gái, “Chị gái?”

Hiển nhiên Tô Mạc Mạc càng không quen với việc này.

Cô hơi bất an nhìn qua Giang Như Thi rồi mới gật đầu nhẹ.

“Xin chào,..... Tô Yến.”

“.....”

Gương mặt cậu nhóc đột nhiên đỏ lên.

Cậu há miệng muốn nói gì đó, nhưng chỉ ấp úng thật lâu, cuối cùng chỉ khiến mặt càng đỏ hơn vì nghẹn, một chữ cũng không nói nên lời.

Cứng đờ thêm vài giây, đột nhiên cậu nghĩ đến gì đó, không quay đầu chạy ra khỏi phòng.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, khó hiểu ngẩng đầu nhìn Tô Mạc Mạc.1

Giang Như Thi chỉ nhẹ giọng nói: “Mạc Mạc, em trai con là một đứa trẻ tốt, nó sẽ chăm sóc con thật tốt. Con đừng trách nó, trước giờ nó không biết chuyện của con.”

Giang Như Thi khựng lại, có chút oán hận ngẩng đầu lên, cặp mắt rét run nhìn Tô Nghị Thanh — —

“Muốn trách, con cứ dõn hết vào người ba không xứng làm bà người này của con..... Nhiều năm như vậy, vậy mà ông ta thật sự không nhắc đến con một, chữ, nào!”

“Như Thi.....”

Tô Nghị Thanh phức tạp ngẩng đầu, cặp mắt ông lập lòe, cuối cùng vẫn không nói gì.

Trong phòng đột nhiên có người nở nụ cười.

Là Tô lão phu nhân nổi giận đứng dậy.

Bà hận sắt không thành thép trừng mắt nhìn con trai thứ hai của mình — —

“Tô Nghị Thanh, đã tới ngày hôm nay mà con vẫn muốn che chở nó phải không?!”

Những người khác khó hiểu, sắc mặt Tô Nghị Thanh đột nhiên thay đổi.

Hệt như bị người khác xúc động chạm vào tử huyệt, ông đột nhiên ngẩng đầu, giọng nói cất lớn.

“Me!”

Mọi người ngậy ra.

Trước mặt mọi người, Tô Nghị Thanh chưa từng mất phong độ thân sĩ, lúc nào ông cũng đối xử với mọi người bình tĩnh thản nhiên, chưa từng thay đổi.

— —

Hơn nữa còn là trước mặt mẹ ông.

Nhiều năm như vậy, Giang Như Thi chưa thấy Tô Nghị Thanh nói lớn như vậy với ai.

— — mãi đến giờ phút này.

Tô lão phu nhân cũng đã nổi giận đùng đùng, bất chấp tất cả.

“Hôm nay con có nói gì cũng vô dụng — — con thấy rõ rồi, không phải mẹ không chừa mặt mũi cho nó, mà là tự nó không cần!”

Tô lão phu nhân giận dữ trừng Giang Như Thi.

“Giang Như Thi, cô phần Tô gia của tôi sẽ không thiên vị bất kì vãn bối nào — — nhưng dựa trên cơ sở nó đến từ Tô gia!”

“Mẹ — — !!”

Tô Nghị Thanh quét cái ly trong tay xuống bàn.

Nhưng vẫn không thể che lại câu nói cuối cùng của Tô lão phu nhân.

Trong đại sảnh, tất cả mọi người đều ngậy ra.

Sau một lúc lâu, Giang Như Thi mới hoàn hồn, giọng nói run run, “Mẹ..... Người có ý gì?”

“Trước khi kết hôn, cô đã không trong sạch với thằng nhóc kia của Tống gia — — tôi có ý gì thì cô biết rõ!”

Tô lão phu nhân phỉ tay, lạnh lùng nói.

“Lúc cô còn lớn bụng, thám tử tư đã đem ảnh chụp về nhà — — cô có biết hay không!?”

Giang Như Thi chỉ cảm thấy trước mắt mình đã biến thành màu đen.

Thật lâu sau, bà mới tìm về giọng mình. Bà quay đầu nhìn Tô Nghị Thanh — —

“..... Anh..... Anh cũng cảm thấy..... Mạc Mạc không phải — — con gái của anh??”

“Đương nhiên nó biết!”

Tô lão phu nhân cảm hận nói.

“Lúc trước, vì giữ gìn danh dự của cô, tôi không đuổi cô ra khỏi cửa — — thằng ngốc không có tương lai này quỳ gối giữa sân vào ngày tuyết, cầu xin tôi đừng làm xét nghiệm ADN, đừng ép cô rời đi — — nếu không phải nó, sao tôi có thể không quan tâm đến danh dự trăm năm của Tô gia, nhẫn nhịn cô đến ngày hôm nay?”

Trong phòng im phăng phắc.

Sau một lúc lâu, có người đột nhiên cười rộ lên.

Mới đầu tiếng cười thật nhẹ, nhưng từ áp lực trong cổ họng, chậm rãi khuếch tán, mang theo xấp xỉ như đang than khóc — —

“Tô Nghị Thanh ơi Tô Nghị Thanh..... Đừng sòng dị mộng, suốt mười bốn năm — — thật, là, vất, vả, cho, anh!”

Giang Như Thi giận run người, từng chữ như chứa máu.

Bà hít một hơi thật sâu, bàn tay run rẩy cầm điện thoại của mình, lúc lấy điện thoại cũng không thể ngừng run lên, mất cả buổi mới gọi được đến một dãy số.

“Tiểu Tống.....” Giọng bà cứng rắn nhưng run rẩy, “Mang túi văn kiện trong, trong xe của tôi..... Lên đây.”

Sắc người của những người trong sảnh đều khác nhau.

Tô lão phu nhân hơi nhú mày, “Cô có ý gì?”

Giang Như Thi không nói lời nào.

Bà gắng sức bình ổn cảm xúc, mãi đến khi cửa phòng bị gọ, trợ lý của bà đưa một túi văn kiện lên.

“Giang tổng, ngài không sao chứ?”

“.....”

Giang Như Thi không đáp, run rẩy xé mở túi văn kiện, lấy một xấp giấy ra từ bên trong, phần còn lại đưa cho trợ lý, giọng nói nghẹn ngào tràn đầy nỗi mệt, “Cậu xuống lâu chờ tôi.”

Trợ lý không dám phản bác, chỉ cúi đầu đi ra ngoài.

Giang Như Thi nắm chặt xấp giấy, đi đến trước mặt Tô Nghị Thanh vẫn luôn cúi đầu thống khổ.

Bà gào lên — —

“Tôi sợ Tô gia các người không chịu thực hiện ước định năm đó.....
Sợ các người không thừa nhận Mạc Mạc, không chịu đưa cổ phần cho nó dựa theo ước định năm đó — — tôi đã sớm chuẩn bị từ lâu.”

Giang Như Thi run giọng, cười lắc đầu.

“Tôi không ngờ rằng, Tô Nghị Thanh, giấy xét nghiệm ADN này — — cuối cùng lại dùng để chứng minh trong sạch cho tôi!”

Dứt lời, bà hung hăng ném thứ trong tay xuống bàn dài.

Tiếng “bộp” vang vọng.

Kẹp giấy rơi ra, giấy tờ rơi khắp nơi.

“.....!”

Tô Nghị Thanh và Tô lão phu nhân đã sớm trừng to mắt khi nghe thấy bốn chữ “giấy xét nghiệm ADN” được nói ra.

Tô Nghị Thanh khiếp sợ nhìn Giang Như Thi.

“Như Thi, em nói ——”

Giang Như Thi gằn từng chữ một:

“Anh là tên khốn, Tô Nghị Thanh. Năm đó là mắt tôi bị mù mới có thể giả cho anh!”

“—— ngày mai, ly hôn.”

Khàn giọng nói hết một chữ cuối cùng, Giang Như Thi quay đầu đi ra ngoài.

Bà dừng lại trước mặt Tô Mạc Mạc kinh ngạc đến ngây người và Thương Ngạn, nhìn cô gái, vừa mở lời đã không thể nhin được nước mắt trào ra.

“Ra là lỗi của mẹ, mẹ xin lỗi con, hại con chịu nhiều ấm ức như vậy..... Chúng ta đi, Mạc Mạc, chúng ta không bao giờ về nữa.”

“.....”

Tô Mạc Mạc hoàn hồn, cô đỏ hốc mắt gật đầu.

Cô đi theo Giang Như Thi ra ngoài, bước xuống dưới lầu.

Mẹ con hai người lặng lẽ không tiếng động, hai bàn tay chặt chẽ nắm chặt vào nhau.

Vừa đi được một nửa thì thấy có người giúp việc hoang mang rối loạn chạy lên.

Vừa thấy Giang Như Thi, người đó vội vàng mở miệng:

“Nhị phu nhân, ngài mau đi xem đi — — tiểu thiếu gia đã sắp đánh chết Lý Ngọc Hiên rồi!”⁸

Hết chương 87

Chương 92: Chó đại

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lý Ngọc Hiên là bị Tô Yến xách ra từ tay bác sĩ gia đình rồi cho ăn đòn.

Trên dưới nhà họ Tô đều biết, tiểu thiếu gia này là cháu trai duy nhất của Tô gia, cả nhà ngoại trừ ba mẹ ruột của cậu thì tất cả mọi người ai cũng đều xem cậu như bảo bối. Ngay cả Tô lão phu nhân trước giờ luôn sấm rền gió cuốn, nói một không hai nổi danh khắp nơi cũng không có cách nào với đứa cháu trai này.

Vậy nên dù biết vị trên giường này là khách của nhà họ Tô, nhưng khi thấy tiểu thiếu gia của Tô gia tức sùi bọt mép vọt vào trong, xách cổ áo của Lý Ngọc Hiên đang bụm mặt kêu lên và lôi ra ngoài đấm đá, trong nhóm bác sĩ gia đình không hề có ai đi lên can lại.

Lúc Thương Ngạn, Tô Mạc Mạc và Giang Như Thi chạy tới, trên gương mặt tô son trát phấn của Lý Ngọc Hiên đã bị đấm đến mức bầm dập khắp nơi, ngay cả mẹ ruột cũng không nhận ra.

“..... Tô Yến!”

Tuy Giang Như Thi vừa khóc xong, nhưng lúc này giọng bà không hề vui đi khí thế, hô lên một tiếng khiến bóng dáng đang không ngừng đấm xuống của Tô Yến cứng đờ.

— —

Tiểu thiếu gia của nhà họ Tô sợ nhất là người mẹ nhìn có vẻ dịu dàng ưu nhã của mình, chuyện này mọi người ở Tô gia đều biết.

Cặp mắt Tô Yến âm trầm trừng Lý Ngọc Hiên đang nửa chết nửa sống trên mặt đất một cái, thả bàn tay trái đã tê cứng vì nắm cổ áo gã ta, lắc lắc vài cái bàn tay dính máu còn lại.

Cậu chậm rãi đứng lên, cúi đầu nhìn chăm chăm người đã bị mình đánh thành đầ heo, khuôn mặt sưng phù, cặp mắt híp lại thành đường chỉ — —

“Mày gặp may đấy, mấy hôm trước tao vừa qua sinh nhật 14 tuổi.”

Giọng nói thiếu niên còn đang trong thời kì vỡ giọng.

“— — con qua đây với mẹ.”

Sắc mặt Giang Như Thi lạnh lùng qua đó. Cuối cùng Lý Ngọc Hiên trên mặt đất cũng được bác sĩ gia đình nâng đi lần nữa, còn Tô Yến đang cứng người ở đó bất an nhìn qua phương hướng mẹ mình rời đi, đành phải đi theo bà.

Đi đến chỗ ngoặt của hành lang dài, cậu còn quay đầu lén nhìn qua đó.

Cô gái xinh đẹp đang đứng đó, dường như bị dọa bởi “chiến tích lừng lẫy” của cậu, đang nhìn cậu không chớp mắt.

Mặt Tô Yến đỏ lên, vội vàng quay đầu đi theo Giang Như Thi ra khỏi hành lang dài.

Mãi đến khi nhìn theo Tô Yến và Giang Như Thi rời khỏi, Tô Mạc Mạc mới sững sờ quay đầu.

Cô chần chừ nhìn qua Lý Ngọc Hiên bị bác sĩ gia đình nâng ngang qua.

“Người này sẽ không sao chứ?”

Thương Ngạn: “Cũng coi như Tô Yến hiểu rõ, hẳn là sẽ không.”

“.....”

Nhớ đến thảm trạng của gã ta, Tô Mạc Mạc thật sự không hiểu được kết luận “coi như hiểu rõ” này được đưa ra như thế nào.

Thương Ngạn cũng nhìn thấu được nghi vấn của cơ, cười nhẹ một tiếng, “Em không nghe thấy câu cuối cùng của Tô Yến à?”

Tô Mạc Mạc: “Sinh nhật 14 tuổi.....?”

Thương Ngạn gật đầu.

“Không phải là đây sao.”

Tô Mạc Mạc: “?”

“《Luật hình sự》 điều 17, mức phạt cân nhắc với trẻ vị thành niên, từ 14 tuổi trở lên là một giai đoạn quan trọng*.”

*(Mình edit dựa trên convert nên không chắc đúng không, đừng lấy ra đặt vào thực tế)

Thương Ngạn nói xong, có lẽ hơi chút bất đắc dĩ — —

“Xem ra em không quá hiểu biết về 《Luật hình sự》 rồi.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Người bình thường sẽ nắm rõ 《Luật hình sự》 hoặc là 《Luật an ninh mạng》 trong lòng bàn tay như anh à?”¹

“.....”

Thương Ngạn bình tĩnh dời mắt, không đáp lời.

Hành lang dài thượng trở nên im ắng.

Không biết qua bao lâu nữa, Tô Mạc Mạc mới nghe thấy người bên cạnh thấp giọng hỏi: “Có ổn không?”

“.....”

Cho dù không nhìn thấy, nhưng Tô Mạc Mạc đã hiểu rõ.

— — không biết từ khi nào, cô và Thương Ngạn đã ăn ý tới mức độ này.

Cô gái im lặng cong môi và gật đầu.

“Vấn ớn.”

Cô nghiêng mặt nhìn sang người bên cạnh, “Có phải em kiên cường hơn một chút so với trong tưởng tượng của anh không?”

“Kiên cường hơn rất nhiều.”

Thương Ngạn cũng quay đầu, giơ tay xoa nhẹ mái tóc dài của cô, nửa là vui đùa.

“Anh cảm thấy anh cũng không làm được.”

Tô Mạc Mạc cười khẽ, con người đen nhánh tràn đầy nghiêm túc, “Nếu không gặp được anh, em nghĩ mình cũng không làm được..... Cảm ơn anh, Thương Ngạn, anh cho em rất nhiều, cũng dạy em rất nhiều.”

“.....”

Thương Ngạn nhướn mày, vòng tay qua sau em cô gái, cúi người về phía trước — —

“Vậy em định báo đáp anh thế nào đây?”

Gương mặt cô gái nóng lên, máng đỏ chậm rãi lan tràn lên từ cổ.

Nhưng rõ ràng là hiện tại năng lực thừa nhận của cô đã tốt hơn nhiều so với trước kia — — ít nhất có thể đánh trả.

“Quẹt thẻ hay là tiền mặt, tiên sinh?”

Tô Mạc Mạc duỗi tay chống lên lồng ngực anh, dờn mắt và nỗ lực chống đỡ.

Anh lại cười nhẹ một tiếng.

“Là một vấn đề hay.”

Thương Ngạn áp sát đến, dán qua bên tai cô gái, “Phương thức chi trả không có giới hạn, nhưng ngày thanh toán..... Ừm, tính một chút, đại khái là còn 80 năm.”

Tô Mạc Mạc cứng họng, gương mặt càng nóng bừng.

Người bên tai thấp giọng cười — —

“Lần này em tự đem mình thay vào là được, nhóc con.”

“.....”

Hành lang dài đang im lặng, một bác sĩ gia đình ló đầu ra từ trong cánh cửa.

“Đã kiểm tra hết, đầu là bị thương ngoài da. Ồm..... Thương thiếu gia, nhị phu nhân không có ở đây sao?”

Thương Ngạn bị Tô Mạc Mạc hoảng loạn đẩy ra bất đắc dĩ liếc qua bác sĩ đó,

Xuyên thấu qua khe hở, Thương Ngạn lạnh lùng nhìn vào trong phòng, trên giường mơ hồ truyền đến tiếng hừ hừ rên rỉ than đau của Lý Ngọc Hiên.

Khóe môi Thương Ngạn nhếch lên.

Cười khinh miệt lạnh lẽo.

“Muốn phân loại rác rưởi thì đương nhiên phải tìm tới chủ — — gọi điện thoại cho Lý Thâm Kiệt, kêu ông ta tự tới nhận về”

*

Nội bộ nhà họ Tô đã rối thành một đám.

Đại thọ 80 tuổi của Tô lão phu nhân cũng chỉ còn lại con trai trưởng Tô Nghị Dân chống đỡ.

Vì vậy, khi Lý Thâm Kiệt mang Lý Ngọc Hiền rời đi, người “đưa tiễn” dưới bậc thang chỉ có Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc.

— —

Những người còn lại thật sự không thể dành thời gian ra để quản mấy chuyện lông gà vỏ tỏi như tiêu bồi đánh nhau này.

Sắc mặt Lý Thâm Kiệt đương nhiên rất khó coi.

Cháu trai nhà mình bị đánh thành như vậy, trưởng bối của chủ nhà Tô gia lại không thấy đâu, đi ều này chỉ khiến ông ta cảm thấy như vừa bị tát hai cái vào mặt.

Trước khi lên xe, Lý Thâm Kiệt không nhin nổi, ông ta xoay người nhìn Thương Ngạn.

“Chuyện của Ngọc Hiền, tôi hy vọng cậu chuyển lời cho nhà họ Tô — ít nhất nên có người cho tôi một công đạo.”

Thương Ngạn nhẹ giương mắt, cười như không cười, “Công đạo? Công đạo gì?”

Lý Thâm Kiệt: “Cháu trai của tôi bị đánh thành như vậy, cậu còn hỏi công đạo gì!”

“Việc này rất đơn giản.”

Thương Ngạn xoay người, tiện tay chỉ qua một ngọn đèn ở nhà họ Tô, “Có khách của Tô gia thấy, anh ta là bị ngã xuống từ trên bậc thang — — Lý tiên sinh thấy có tảng đá nào không vừa mắt thì cứ dọn đi đi.”

“.....!”

Lý Thâm Kiệt tức giận đến mặt như cái bảng pha màu.

“Thương Ngạn, hiện giờ chúng ta xem như ‘cạnh tranh trong giới’, tôi không lấy tuổi hay bồi phạt áp cậu — — nhưng cậu cũng đừng quá đáng.

Trong giới IT, dù cậu cậu cũng chỉ là một tiểu bối!”

Thương Ngạn nghe vậy cười rộ lên.

“Lý Thâm Kiệt, ông lấy tuổi hay bối phận áp tôi? Có phải ông quên rồi không, năm đó khi ông sáng lập khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt, đi khắp nơi kéo vốn đầu tư, ông đã gọi ba tôi như thế nào? — — thế nào, lúc đó là con trai, bây giờ lại muốn biến thành ông à?”

“..... Thương Ngạn!”

“Huống chi, ông đề cập đến giới IT của tôi, nhưng ông đứng vững trong đó được mới bao nhiêu năm? Làm người đến sau lại muốn đè áp người đến trước, làm người đến trước lại muốn đứng sừng sững trăm năm — — ông muốn chiếm hết tất cả chuyện tốt trên đời này ư?”

Thương Ngạn thấp giọng cười, tay cầm túi quần, cúi người về phía trước, cặp mắt tràn đầy trào phúng.

“Tôi khuyên ông, không bằng nhân lúc còn sớm thì về biển chơi lâu dài cát của ông đi.”

“— — !”

Sắc mặt Lý Thâm Kiệt xanh mét.

Ông ta ngửi vào xe, đập cửa một tiếng.

Mãi đến khi xe hơi khởi động, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, vẻ mặt Lý Thâm Kiệt âm trầm nhìn Thương Ngạn — —

“Đây là cậu ép tôi, Thương Ngạn.”

“Họp báo ra mắt sản phẩm cuối tuần này, cậu cứ chờ đó.”

“.....”

Chờ ô tô rời đi, đứng bên cạnh Thương Ngạn, Tô Mạc Mạc bất an nhìn anh.

“Ông ta có ý gì vậy?”

Thương Ngạn nheo mắt, cười nhạt ra tiếng.

“Còn có thể có ý gì. Quang minh chính đại không được thì dùng ám chiêu thôi.”

Tô Mạc Mạc khẽ nhú mày, “Vậy.....”

“Đừng lo lắng.”

Thương Ngạn thu lại cảm xúc nguy hiểm dưới đáy mắt, xoay người, tay rút ra từ túi quần, ngón trỏ đặt lên đầu mày đang xoắn lại của cô gái.

“Thả lỏng.”

“.....”

Tô Mạc Mạc nghe lời thả lỏng cặp mày, nhưng vẫn lo lắng nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn cười khẽ, cúi đầu hôn khóe môi cô, trước khi buông ra còn cắn nhẹ một cái.

——

“Ngay cả sư phụ cũng không tin, đây là trùng phạt.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Thương Ngạn, anh thật trẻ con.”

Nói như vậy, nhưng trong bóng đêm lại không giấu được gương mặt đỏ ửng của cô gái.

*

Một tuần sau.

Đại học A, tòa lầu thực nghiệm.

Tô Mạc Mạc bị người của Tô gia “quấn” khắp nơi, mấy ngày gần đây đã trốn ra ngoài trường “tị nạn”.

Diệp Thục Thần còn chưa tới.

Phòng làm rất im ắng, chỉ có Thương Ngạn, Ngô Hoàng Bác, Loan Văn Trạch, Nhậm Tư Điềm. Bốn người ngồi trước bàn máy tính của mình, nửa buổi sáng cũng không có tiếng động gì.

Một bầu không khí không tên khiến người ta bất an.

Mãi đến gần giữa trưa, cửa phòng làm việc gần như đập một cái “rầm”, cửa bị đẩy đập vào tường.

Ngô Hoàng Bác cách cửa gần nhất đứng mũi chịu sào, túi khoai lát trong tay suýt chút đã bị cậu ta quăng lên trời, vẻ mặt cậu ta hoảng sợ nhìn vào đi vào, hai giây sau mới hoàn hồn — —

“Diệp Thục Thần, cậu muốn bán nhà ư!”

“.....”

Sắc mặt Diệp Thục Thần khó coi, không để ý đến lời đùa của cậu ta, cô lập tức đi thẳng đến bên cạnh Thương Ngạn.

Diệp Thục Thần đặt điện thoại trong tay lên bàn máy tính của Thương Ngạn — —

“Cuộc họp báo sáng nay của khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt!”

Cảm nhận được bầu không khí không đúng, biểu cảm Ngô Hoàng Bác căng thẳng, vội vàng ném túi khoai lát đi, cùng Loan Văn Trạch liếc nhau

rồi sắc mặt nghiêm trọng đứng dậy đi qua.

“Chuyện gì vậy?”

Vẻ mặt Diệp Thục Thần vô cùng khó coi, “Các cậu tự xem đi!”

Thương Ngạn là người trầm ổn đến gần như bình tĩnh trong cả nhóm.

Anh nhấn mở video trên điện thoại, cùng nhìn vào chung với những người đang vây lại của tổ.

Chờ video kết thúc, phòng làm việc lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người không nói lời nào, Diệp Thục Thần ghen cả buổi, cuối cùng không nhịn được rít từng chữ ra từ kẽ răng — —

“Đừng nói với tôi các cậu không nhìn ra, cái gọi là sản phẩm mới của khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt chó má đó, mẹ nó vốn là dùng thuật toán cốt lõi của chúng ta, thậm chí còn là nguyên số liệu của chúng ta!”

Thấy Diệp Thục Thần đỏ bừng mặt, Loan Văn Trạch không nhịn được tiến lên.

“Thục Thần, em đừng quá kích động.”

“Sao em có thể không kích động!?”

Diệp Thục Thần quăng điện thoại xuống, điện thoại vỡ ra chia năm xẻ bảy khiến cả người Nhậm Tư Đề đứng cách đó không xa run lên.

Diệp Thục Thần gắt giọng: “Đây là thuật toán các cậu đã bắt đầu nghiên cứu từ thời cấp ba — — là thứ mà tổ chúng ta dùng cả ngày lẫn đêm suốt một năm rưỡi mới làm ra được — — bây giờ đã bị Lý Thâm Kiệt đó không biết xấu hổ chẳng khác gì chó ngậm đi rỗi — — Loan Văn Trạch, anh nói cho em, sao em có thể không kích động!?”

“.....”

Loan Văn Trạch cũng không thể tránh được.

Cậu ta quay đầu nhìn Thương Ngạn.

Thương Ngạn vẫn mang biểu cảm đó.

Một lát sau, anh khẽ cười châm biếm, hơi cúi đầu.

“Quả nhiên. Một số người càng bò lên cao, càng bị tiền tài và lợi ích che mắt, cho dù có cho thêm bao nhiêu cơ hội, bọn họ cũng sẽ không nhìn thấy, không biết quý trọng.”

“Mắt đỏ ngầu, thở hổn hển, chảy nước dãi, trò hề tấp lộ, cũng chỉ nhìn thấy tiền và lợi ích..... Diệp Thục Thần, cậu so sánh không tệ, người như vậy, còn có chỗ nào khác với chó dữ?”

Thương Ngạn ngưng cười, ngược cặp mắt đen nhánh lạnh căm căm.

——

“Chẳng lẽ chúng ta sẽ bại bởi một đám chó?”

Diệp Thục Thần ngẩn người, cô ấy còn định nói gì đó nhưng bị Loan Văn Trạch kéo lại.

Thương Ngạn đi vòng qua ghế xoay.

“Các cậu về trước đi, hôm nay cho các cậu nghỉ.”

Bốn người trong phòng bu ồn không lên tiếng và đi ra ngoài.

Thấy mọi người đã sắp ra tới ngoài cửa, Thương Ngạn đột nhiên nghĩ đến gì đó.

“À, đúng rồi.”

“Chờ một chút.”

“.....”

Bốn người đồng thời dừng bước, có người cứng đờ mắt.

Thương Ngạn nhàn nhạt cười một tiếng, cảm nhẹ nâng.

Con người đen nhánh toàn là lạnh lẽo.

“Nhậm Tư Điềm, cô ở lại vài phút.”

“.....!”

Cách cửa gần nhất, sắc mặt Nhậm Tư Điềm trắng bệch.

Hết chương 88

Chương 93: “Em là chủ nhân của anh.”

Tải ebook: dtv-ebook.com

Phòng làm việc hoàn toàn yên tĩnh.

Thương Ngạn nghiêng người ng ửi xuống trước bàn máy tính của mình, lườm biếng đặt cánh tay lên bàn, năm ngón tay thon dài không tiếng động gõ mặt bàn theo quy luật.

Anh buông mặt, không nói lời nào, cũng không đổi sắc mặt.

Nhậm Tư Đi ền đứng ở cửa lại không thể chịu đựng được sự trầm mặc này nữa.

“Thương Ngạn, rốt cuộc cậu có chuyện gì muốn nói với tôi?”

“.....”

Phòng làm việc im ắng có một tiếng cười vang lên.

Người ng ửi trước bàn ngừng đ ầu, con người tối đen, “Không phải là cô nên có chuyện muốn nói với tôi sao?”

“.....!”

Đối diện với ánh mắt đó, sắc mặt vốn không có máu của Nhậm Tư Đi ền càng thêm trắng toát.

Cô ta hoảng loạn dờn mắt. “Tôi không hiểu ý của cậu.”

Thương Ngạn nheo mắt, “Chúng ta quen biết bao lâu r ồi, Nhậm học tử?”

“.....” Nhậm Tư Đi ền cứng người, “Kém một tháng, là tròn một năm.”

“Gần một năm.” Thương Ngạn rũ mắt, như cười như than. “Nếu đã gần một năm, chúng ta nói chuyện còn cần phải che giấu sao?”

“.....”

Nhậm Tư Đề nắm siết chặt đầu ngón tay.

Cô ta cúi đầu, đáy mắt cất giấu một tia ảo tưởng không thực tế cuối cùng — — ảo tưởng đây là một giấc mộng, hoặc Thương Ngạn cũng không có ý đó.

Nhưng có lẽ Thương Ngạn đã mất hết kiên nhẫn.

Anh không chờ Nhậm Tư Đề chủ động mở miệng nhận tội, năm ngón tay cong lại gõ mặt bàn khép vào, không nhẹ không nặng vỗ xuống bàn một chút.

Thân hình Nhậm Tư Đề bên cạnh cửa đột nhiên run lên.

Cô ta ngẩng đầu.

Cùng lúc đó, giọng nói chầy lười mang theo tiếng cười vang lên bên tai — —

“Lý Thâm Kiệt cho cô bao nhiêu tiền, mua này hết gần một năm này, hết tất cả hợp tác và giao tình của chúng ta ở phòng làm việc này thế?”

“.....!”

Nhậm Tư Đề hoàn toàn đứng hình.

Gần như khi Thương Ngạn vừa dứt lời, vành mắt cô ta liền ửng đỏ.

Cô ta ngẩng đầu nhìn gian phòng này theo bản năng.

Ánh nắng chiếu vào từ ngoài cửa sổ, chùm sáng thi nhau bay múa. Đường như cô ta có thể nhìn thấy vô số ngày tháng cùng nhau khổ tâm nghiên cứu vì một mục tiêu, Ngô Hoàng Bác và Diệp Thực Thần cười thầm

đùa giỡn chạy ngang qua cô, Loan Văn Trạch đứng trước cửa sổ ngược sáng, bất đắc dĩ rũ mắt cười, Thương Ngạn ôm cánh tay tựa vào ghế dựa, ghét bỏ nhìn hai người, trong mắt cũng ẩn chứa ý cười.....

Tất cả chỉ như hôm qua.

Cô ta từng cho rằng cảnh này sẽ mãi mãi kéo dài.

Trong mắt Nhậm Tư Đề ảm đạm chảy ra nước mắt.

Cô ta nắm chặt đầu ngón tay, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Nhậm Tư Đề vừa khóc vừa cười.

“Thương Ngạn, cậu thật sự cảm thấy..... Tôi là vì tiền nên mới bán đứng các cậu, bán đứng tâm huyết bao lâu nay của chúng ta ư?”

“.....”

Thương Ngạn nhíu mày.

Nhậm Tư Đề: “Cậu có biết hay không, tôi vì cậu đã bỏ qua bao nhiêu cơ hội? Phòng làm việc của cậu chỉ mới thành lập, đoàn đội cũng chỉ mới có hình thức ban đầu — — chỉ bằng nhiệt huyết đã muốn mở ra một con đường mới, bọn họ đều cảm thấy cậu không làm được..... Những thành tích đó, những người không có năng lực bằng tôi, đều đã lựa chọn con đường rộng lớn đầy tươi sáng, chỉ có tôi kiên trì ở đây! — — tôi đã từ chối khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt bao nhiêu lần, cậu biết không??..... Tôi đợi cậu lâu như vậy!”

“Tôi cho rằng một ngày nào đó, một ngày nào đó cậu sẽ quay đầu lại nhìn tôi — — tôi cho rằng chỉ cần kiên trì, cuối cùng sẽ có thể cùng cậu đi đến cuối cùng — — mặc kệ chờ thêm bao nhiêu năm! Nhưng vì sao..... Nhưng vì sao cậu lại không cho tôi dù chỉ một cơ hội??”

Nhậm Tư Đề không nhịn được, thất thanh khóc lên.

“Chẳng qua chỉ vì Tô Mạc Mạc, cậu đã hoàn toàn thay đổi — — cậu không để cho tôi dù chỉ một tia hi vọng..... Là cậu ép tôi, Thương Ngạn — — là cậu ép tôi, làm tôi không thể kiên trì được nữa!”

Phòng làm việc trở về yên tĩnh.

Chỉ có tiếng Nhậm Tư Điềm nức nở khóc vang vọng khắp phòng.

Thương Ngạn ngồi ở ghế dựa, mười ngón tay đan vào nhau, vẻ mặt không chút thay đổi, cặp con người đen nhánh cũng không thấy được sự dao động.

Chỉ có một mảnh sâu thẳm đăm đăm.

Sau một lúc lâu, trong phòng vang lên giọng nam trầm thấp.

“Là tôi sai.”

“——”

Nhậm Tư Điềm ngẩn ra, hai mắt đăm lẹ môn lòng ngẩng đầu. Cô ta đối diện với cặp mắt khiến cô ta không rét mà run ấy, sau đó nghe thấy từng chữ của người nọ:

“Nếu tôi biết nguyên nhân cô gia nhập vào đây là thế, vậy thì ban đầu, tôi không nên để cô bước vào đoàn đội này một bước.”

“.....!”

Mỗi Nhậm Tư Điềm run lên, có chút không thể tin tưởng nhìn Thương Ngạn.

Mà Thương Ngạn đứng dậy, chậm rãi đi đến cửa.

Mỗi lần bước thêm một bước, sắc mặt anh càng lạnh đi một phần.

“Cô hiểu lầm vài thứ rồi, Nhậm Tư Điềm — — từ ban đầu, cô không nên ôm bất kỳ hi vọng gì.”

Anh dừng chân, cách Nhậm Tư Điềm bên trong cánh cửa chỉ gang tấc.

“Nếu còn có một chút, tôi hy vọng cô hiểu rõ.”

Vừa dứt lời, Thương Ngạn bỗng đứng cúi người — — anh duỗi tay ra sau bức tường bên ngoài, bàn tay buộc chặt và kéo về.

Làm trò trước mặt Nhậm Tư Điềm, cô gái đứng ngoài cửa vừa hô lên bị anh kéo vào phòng, túm vào trong lòng Thương Ngạn.

Nhậm Tư Điềm cũng kinh sợ.

Chỉ có Thương Ngạn sắc mặt bình tĩnh, rõ ràng đã phát hiện ra sự tồn tại của cô gái từ trước.

Anh mở miệng.

“Đừng nói hình như là cô ấy đoạt vị trí của cô — — từ rất lâu trước khi gặp cô, bên cạnh tôi đã chỉ có một mình Tô Mạc Mạc.”

Thương Ngạn dừng lại, rũ mắt nhìn cô gái.

“Sau này cũng thế.”

Nói xong, không đợi Nhậm Tư Điềm tròn mắt mở miệng, Thương Ngạn xoay người, kéo Tô Mạc Mạc đang ngây ra vào phòng làm việc.

Đồng thời không quay đầu nói: “Phạm sai lầm thì phải trả giá, cô hay tôi đều vậy. Tôi chấp nhận trừng phạt khi tín nhiệm sai người, còn cô..... Tôi sẽ tìm người sắp xếp để khởi tố cô và khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt. Không cần biết kết quả như thế nào, có khả năng khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt sẽ không chịu ảnh hưởng quá lớn, nhưng còn cô, trong ngành này, ngoại trừ khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt thì sẽ không còn chốn dung thân.”

Thương Ngạn kéo Tô Mạc Mạc đi vào phòng trong.

Anh dừng chân nói một câu cuối cùng.

“Nhậm học tử. Đừng hối hận, cũng đừng quay đầu lại.”

“R`âm.”

Cửa phòng đóng lại.

Vài giây sau, ngoài cửa vọng vào tiếng khóc thất thanh mơ hồ.

Thương Ngạn làm như không nghe thấy.

Anh chỉ cúi đầu, đồng thời gương mặt vẫn luôn đăm đăm nhìn lại.

“Ai nói cho em? Anh nhớ đã dặn bọn họ giấu em.”

Tô Mạc Mạc: “..... Em không đáng tin vậy sao?”

Thương Ngạn bất đắc dĩ giơ tay, xoa mái tóc dài của cô. “Em biết mà, anh chỉ sợ em lo lắng.”

“.....”

“Đừng nói sang chuyện khác, là ai bí mật nói cho em?”

Tô Mạc Mạc yên lặng vài giây, chần chờ lên tiếng: “Đúng là nhóm Ngô Hoằng Bác nghe lời anh, bọn họ không nói cho em.”

“Là ai?”

“..... Lão phu nhân.”

“.....” Thương Ngạn nhú mày.

Tô Mạc Mạc thử nói: “Bà ấy còn nói, bên phía bà ấy có thể hỗ trợ
——”

“Không cần.”

Thương Ngạn từ chối không chút nghĩ ngợi. Cùng lúc đó, anh cười nhạt, ngữ khí khinh miệt, “Tô lão phu nhân coi anh là loại người bán bạn gái cầu vinh?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc không bất ngờ, nhưng vẫn hơi lo lắng nhìn Thương Ngạn, “Thật sự không thành vấn đề sao?”

Thương Ngạn bất đắc dĩ, “Lòng tin của em với anh đúng là không chịu nổi một kích ha, nhóc con?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Trong phòng yên lặng một lát, chờ thêm một lát, Tô Mạc Mạc thận trọng hỏi.

“Có phải anh đã sớm biết..... Nhậm Tư Điềm sẽ làm như vậy?”

“.....”

Sự vui đùa trên mặt Thương Ngạn tan đi.

Vài giây sau, anh hơi rũ mắt, ngẩng xuống mép bàn, cặp chân dài lười biếng để đó, “Coi như là vậy.”

Nói đoạn, nam sinh nắm bàn tay cô, đặt vào lòng bàn tay mình thưởng thức.

“Thật ra một tháng trước, khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt đã liên hệ với những người khác. Loan Văn Trạch, Diệp Thục Thần, Ngô Hoảng Bác..... Bọn họ theo thứ tự đó đã tìm anh báo lại ý đồ đào người và giá cả của khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt.”

Tô Mạc Mạc hiểu rõ.

“Chỉ có Nhậm Tư Điềm chưa nói.”

“U.”

Thương Ngạn nhàn nhạt đáp.

“Thật ra năng lực tổng hợp của Nhậm Tư Điền hơi cao so với ba người họ. Vậy nên khoa học kỹ thuật sẽ không bỏ qua chị ta, đáp án còn lại chỉ có một.”

Tô Mạc Mạc nhăn mày, vô thức siết chặt đầu ngón tay, “Vậy anh không áp dụng biện pháp bổ cứu (bổ sung + cứu trợ) nào à?”

“..... Bổ cứu? Bổ cứu thế nào?”

Thương Ngạn nhếch mắt, có chút nguy hiểm nheo lại.

“Chị ta muốn anh. Em muốn anh tự đem mình ‘bổ cứu’ à?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, mỉm cười, đôi mắt xinh đẹp cong cong.

“Anh sẽ sao?”

Thương Ngạn cười nhạt, dáng vẻ không nghiêm chỉnh.

“Vui đùa gì vậy? Anh đã ký ‘khế ước bán mình’, thế thuộc và tinh thần đầu đã có chủ sở hữu.”

Tô Mạc Mạc: “..... Khế ước bán mình?”

Thương Ngạn cúi đầu, nhanh nhẹn mổ xuống môi cô gái, cặp mắt đen tối nhiệm ý cười nhàn nhạt.

“Hai năm trước đã kí rồi, anh không thể đổi ý.”

“.....”

Tô Mạc Mạc trốn tránh không kịp, bị đánh lén thành công, bực bội trừng anh.

Một lát sau, cô mới hồi thần, lực chú ý lại dời về chuyện này.

“Em biết anh có chuẩn bị..... Nhưng không thể không lo lắng. Dù sao thuật toán cốt lõi và nguyên số liệu đã bị tiết lộ ra ngoài — — anh thật sự có biện pháp à?”

“Đương nhiên.”

Thương Ngạn gật đầu.

“Anh lập hồ sơ, từ một tháng trước đã bắt đầu chính thức chuẩn bị.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Thương Ngạn thản nhiên.

“Thật ra ban đầu khi đưa ra chủ đề, anh đã có hai thuật toán cốt lõi khác nhau. So với loại đang thực hiện, loại khác càng sẽ chuẩn xác, chu đáo và chặt chẽ hơn, nhưng cũng càng nguy hiểm, hơn nữa rất phức tạp và khó thực hiện.”

Cặp mắt Tô Mạc Mạc sáng lên, nhưng lại hơi do dự.

“Nhưng nếu nói vậy, chẳng phải tâm huyết gần một năm này của mọi người đã uổng phí rồi sao?”

“Đương nhiên không phải.”

Thương Ngạn mỉm cười.

“Tuy hai thuật toán rất khác nhau, nhưng rất nhiều những cách phối và chi tiết nhỏ lại lặp nhau. Từ ba ngày trước, bọn anh đã giải quyết khó khăn lớn nhất ở thuật toán này — — việc hoàn thiện chỉ còn là vấn đề thời gian.”

Tô Mạc Mạc thả lỏng.

Cuối cùng cô cũng lộ ra nụ cười từ đáy lòng. Cô vừa định nói gì đó nhưng lại đột nhiên nhớ đến lời Thương Ngạn vừa nói.

Nụ cười của Tô Mạc Mạc cứng lại, đồng tử đen nhánh lộ ra tia nghi ngờ — —

“Anh vừa nói là bọn anh đã giải quyết?”

Thương Ngạn khựng lại.

Tô Mạc Mạc: “Vậy nên ngoại trừ em ra thì mọi người đều biết?”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn: “Với tính tình ghét ác như thù của Diệp Thục Thần, sợ cậu ấy biết được sẽ lộ ra với Nhậm Tư Điềm, nên cậu ấy không biết.”

Cô gái chậm rãi bạnh mặt, “Em sẽ không để lộ, nhưng anh không nói cho em.”

Thương Ngạn: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Thuật toán này, anh đã nói với Loan Văn Trạch và Ngô Hoàng Bác, nhưng lại không nhắc một chữ với em?”

Thương Ngạn than một tiếng.

“Bọn họ là bạn.”

Tô Mạc Mạc: “Vậy em là gì?”

“.....”

Thương Ngạn rũ mắt. Trầm mặc hai giây, anh chậm rãi cúi người áp xuống cô, hôn lên vành tai cô.

Giọng nói xen lẫn ý cười.

“Em là chủ nhân của anh.”

Chương 94: WATNG

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhậm Tư Điềm lặng yên không một tiếng động rời khỏi phòng làm việc của đoàn đội.

Bàn máy tính và ghế của cô ta đều bị dọn ra hết, vị trí đó được dọn sạch, dường như chưa từng có ai tồn tại ở đó, không để lại một chút dấu vết.

Sau cuộc họp báo đầy phong ba của khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt, phòng làm việc khôi phục lại trạng thái hàng ngày, dường như không có ai chịu ảnh hưởng gì. Nếu nhất định phải nói ra sự khác sau giữa hai giai đoạn, có lẽ cũng chỉ có dưới tiết tấu gấp gáp của thuật toán mới, số lần ăn lẩu liên hoan đã giảm mạnh — —

Ngô Hoàng Bác néo “phao bơi” trên bụng mình, chạy đến trước mặt Thương Ngạn lên án:

“Cha Ngạn, cậu nhìn xem! Tôi đã bị ngược đãi đến mức ồm nhách luôn rồi! Cả một kí lộn đấy!”

“.....”

Mười ngón tay bay nhanh trên bàn phím không dừng, nam sinh không thèm nâng khóe mắt, chỉ nhếch khóe môi, cười trào phúng.

“Ai ngược đãi? Tích đức.”

“.....”

Ánh mắt Ngô Hoàng Bác nhìn anh lập tức càng thêm oán hận.

“— — xong!”

Cách hai người không xa, Diệp Thục Thần đẩy bàn máy tính trước mặt mình một cái, dựa theo phản lực (?), ghế xoay trượt ra phía sau một đoạn.

Cô nàng cười tủm tỉm giương mắt, đón nhận những ánh mắt khác của phòng làm việc — —

“Nhiệm vụ hoàn thành, lúc nào cũng có thể tuyên bố.”

Ngô Hoàng Bách hẫ hẫ thẫn cực nhanh, đôi mắt sáng lên, xẹt qua một tia giảo hoạt hoàn toàn không hợp với bề ngoài, cậu ta nhìn Thương Ngạn và cười.

“Cha Ngạn, khi nào chúng ta phản kích?”

Mười ngón tay của Thương Ngạn dừng lại trên không trung.

Vài giây sau, anh nghiêng người hé miệng.

“Reng reng reng — —”

Điện thoại bàn trong phòng làm việc chặn lại lời Thương Ngạn muốn nói.

Cách máy bàn gần nhất là Loan Văn Trạch, cậu ta dừng lật quyển tài liệu san IT trong tay và nhanh nhẹn đặt nó qua một bên. Loan Văn Trạch và mấy người còn lại cùng nhìn nhau, lập tức chạy đến cạnh máy bàn, nhấc ống nghe lên.

Một lát sau, cậu ta đặt ống nghe xuống vai, thấp giọng nói.

“Ngạn ca, là người của khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt. Bên đó nói, hy vọng chúng ta có thể dành ra chút thời gian, người phụ trách của bọn họ muốn gặp mặt chúng ta — — thời gian, địa điểm, chúng ta đều có thể tự quyết định.”

Mọi người trong phòng ngẩn ra, Thương Ngạn híp mắt.

“Người phụ trách? Lý Thâm Kiệt?”

“Ừ.”

Loan Văn Trạch gật đầu.

Thương Ngạn rũ mắt, trầ n mặc vài giây mới thấp giọng cười.

“Được. Nói cho ông ta, tôi đáp ứng r ồi.”

Cuộc gọi kết thúc.

Diệp Thục Thầ n cau mày nhìn Thương Ngạn, “Ngạn Thầ n, bây giờ chúng ta không cần đàm phán với bọn họ. Một khi chuyện này công bố ra, tất cả những nỗ lực vì sản phẩm mới của bọn họ đều sẽ đổ song đổ biển.”

Thương Ngạn rũ mắt cười nhẹ.

“Vây còn chưa đủ.”

Diệp Thục Thầ n: “?”

Thương Ngạn: “Bọn họ cho rằng, nếu cá chết lưới rách, nhất định chúng ta sẽ trực tiếp công bố nguyên số liệu — — đây cũng là nguyên nhân Lý Thâm Kiệt muốn tìm chúng ta trao đổi. Trước khi hai bên chưa đạt được hợp tác, chỉ cần nguy hiểm của nguyên số liệu bị lộ ra còn ở đó, Lý Thâm Kiệt sẽ không đem trọng tâm nghiệp vụ trong công ty đặt lên hạng mục này. Chúng ta cũng sẽ không có biện pháp cho bọn họ một đòn trí mạng.”

Thương Ngạn tựa vào lưng ghế, ý cười nhạt nhẽo sắc bén.

“Ăn vụng đồ của chúng ta, muốn nhõ ra cũng không đơn giản như vậy.”

Loan Văn Trạch và Diệp Thục Thầ n đều ngộ ra, bắt đầu cân nhắc lại, nhưng Ngô Hoàng Bác không có nhẫn nại tốt như thế.

Cậu ta nghĩ ngợi vài giây r ồi nhìn Thương Ngạn, “Cha Ngạn, cậu nói thẳng ra đi, muốn làm như thế nào?”

Thương Ngạn không đáp.

Phía sau anh, trước cái bàn vừa được đặt vào bên tay phải nam sinh, cô gái không quay đầu qua, vừa nhìn kỹ hệ thống bảo trì số liệu vừa bình tĩnh nói.

“Giả vờ hợp tác, kéo dài.”

Ngô Hoàng Bác: “?”

Thương Ngạn mỉm cười.

“Không sai.” Anh mở khóa hòm thư đã mã hóa, nhận và kiểm tra thứ Diệp Thục Thần vừa hoàn thành và gửi qua. “Lý Thâm Kiệt cho rằng chúng ta ngoại trừ hợp tác thì không còn đường lui nào nữa, mà tân ngòi cao* của chúng ta đã sắp hoàn thành, chỉ còn một đoạn thời gian nữa là được.”

*(Mình để nguyên convert vì không biết edit sao hết, từ này sẽ còn xuất hiện)

Ngô Hoàng Bác hiểu ra, vỗ tay một cái.

“Tôi hiểu rồi — — nhượng bộ bọn họ để đổi lấy thời gian hoàn thiện ngòi cao, dù bọn họ đặt trong tâm nghiệp vụ và tài chính của công ty lên hạng mục này, cuối cùng sẽ cho bọn họ một vỡ..... Một mũi tên trúng hai đích đấy cha Ngạn!”

Tổng kết xong, Ngô Hoàng Bác bắt đầu xoa tay hăm hè — —

“Cha Ngạn, tôi xung phong nhận việc, tôi đi!”

Thương Ngạn nhìn cậu ta hai giây, lắc đầu.

“Không được.”

Ngô Hoàng Bác lập tức héo úa, “Tôi đi cùng cậu?”

Thương Ngạn vẫn cười phủ định, “Tôi cũng không được.”

Ngô Hoàng Bác: “?”

Thương Ngạn: “Làm người phụ trách của đoàn đội, nếu tôi cực kì bình thản gặp mặt Lý Thâm Kiệt — — Lý Thâm Kiệt sẽ nghĩ như thế nào?”

“.....”

Ngô Hoàng Bác trầm tư hai giây, giờ ngón tay cái với Thương Ngạn.

“Cáo già xảo quyệt.”

Thương Ngạn: “Cậu muốn chết?”

Ngô Hoàng Bác nhảy phắt một cái tránh xa ra.

Thương Ngạn xoay người nhìn qua một phía khác.

“Văn Trạch, chuyện này giao cho cậu, không thành vấn đề chứ.”

Diệp Thục Thần giờ tay: “Ngạn Thần, tôi muốn đi cùng anh ấy.”

Thương Ngạn suy tư hai giây, gật đầu, “Có thể. Điều kiện của Lý Thâm Kiệt có thể đoán được, để tránh cho chúng ta trực tiếp mở nguyên số liệu, ông ta sẽ đưa ra điều kiện rất phong phú, thậm chí đào đi hết toan bộ đoàn đội của chúng ta — — nhưng rất có thể là chi phiếu trống.”

“Một khi đồng ý.....”

Loan Văn Trạch lộ ra nụ cười thật nhạt, “Chờ ngôi cao chính thức hoàn thiện xong hết, chúng ta sẽ bị chia rẽ, thậm chí còn tan rã ở giai đoạn sau.”

Thương Ngạn nhún vai, hiếm khi đùa một câu.

“Các cậu thì chưa chắc, Lý Thâm Kiệt vẫn rất muốn có nhân tài — — nhưng tôi nhất định phải bị loại trừ.”

Diệp Thục Thần: “Chỉ có thể kéo bọn họ, nếu chỉ có một thứ xử lý không tốt, không chừng sẽ bị Lý Thâm Kiệt trả đũa, bị chụp lên cái mũ gián

diệp thương mai — — dù sao bọn họ không phải là đoàn đội nhỏ như chúng ta, bọn họ còn có bộ phận chuyên môn về pháp luật đấy.”

Nghe ra ý Diệp Thục Thần đang ám chỉ, Loan Văn Trạch bất đắc dĩ nhìn Thương Ngạn.

Cậu ta đi qua, trấn an vỗ bả vai Diệp Thục Thần.

“Không sao. Những thứ nên hoàn lại, đều sẽ bắt bọn họ trả về gấp bội — — ai cũng đừng hòng trốn thoát.”

“.....”

*

Hai tháng sau.

Tiệm cà phê trong khu đại học A.

Lý Thâm Kiệt ngồi ở bàn sát cửa sổ, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt tự nhiên, nhưng dáng ngồi có chút căng chặt, thỉnh thoảng vô thức liếc nhìn đồng hồ mấy lần, bại lộ sự nôn nóng và bất an trong lòng ông ta.

Vài phút sau, cửa tiệm cà phê bị đẩy ra, hai bóng người trước sau đi đến.

Lý Thâm Kiệt ngẩng đầu nhìn qua, thấy Thương Ngạn và Tô Mặc Mặc sóng vai đi đến.

Ông ta sửng sốt mấy giây.

Rất nhanh, Lý Thâm Kiệt hồi thần, đứng dậy từ trên ghế, lộ ra nụ cười khéo léo.

“Rất ngạc nhiên đấy — — là Ngạn Thần tự mình đến đàm phán?”

“Dù sao cũng là lần cuối cùng.”

Thương Ngạn dừng lại trước bàn, trả v ề nụ cười tương tự, tự nhiên nói.

“Tôi nghĩ, Lý tổng đã sớm gấp không chờ nổi rồi phải không?”

Cặp mắt Lý Thâm Kiệt chột lóe, nhàn nhạt cười nói: “Chuyện mà đôi bên đều có lợi, hẳn là chúng ta sẽ không bài xích mới đúng.”

Thương Ngạn không trả lời.

Anh chỉ kéo ghế dựa bên trong ra, dắt Tô Mạc Mạc ngồi xuống, còn mình thì ngồi xuống bên cạnh.

Anh ngồi xuống và ung dung nâng mắt ——

“Lý tổng, không ngồi xuống nói sao?”

“.....”

Đáy mắt Lý Thâm Kiệt xẹt qua tia đen tối.

Cuối cùng ông ta cũng không nói gì, vẫy tay kêu trợ lý dời qua bàn bên cạnh, một mình ngồi xuống.

Lý Thâm Kiệt nhìn thoáng qua đồng hồ, cười nói: “Thật hâm mộ sinh viên các cậu, thời gian tự do, công việc thoải mái tùy tiện —— vài phút hay hơn mười phút đầu hoàn toàn không đặt vào mắt.”

Nghe ra ý trào phúng trong lời ông ta, Thương Ngạn cười nhạt, không để bụng.

“So với việc không từ thủ đoạn giành giật từng giây, quả thật bọn tôi không bằng Lý tổng.”

Lý Thâm Kiệt nheo mắt, u ám nhìn Thương Ngạn.

Vài giây sau, ông ta dời mắt, “Đúng thế, mục đích gặp mặt của chúng ta ở đây, mặc dù lần trước Ngạn Thâm không tham dự, nhưng tôi nghĩ cậu cũng rất rõ ràng —— đã hợp tác đến lúc này, bây giờ chỉ cần một bản hợp

đồng, tôi thấy chúng ta không nên lãng phí thời gian ở những chuyện khác nữa.”

Nói đoạn, Lý Thâm Kiệt nhìn phía trợ lý ở bàn bên kia, duỗi tay ý bảo đối phương lấy bản hợp đồng đã chuẩn bị sẵn.

Thương Ngạn mỉm cười.

“Ai nói với Lý tổng rằng tôi đến đây để ký hợp đồng?”

“.....!”

Bàn tay Lý Thâm Kiệt đột nhiên đứng hình giữa không trung.

Sau một lúc lâu, ông ta chậm rãi quay đầu, ánh mắt và nụ cười đồng thời lạnh xuống.

“Thương tiên sinh, đây là chuyện lớn, không phải trò chơi đờ hàng của con nít — — tôi khuyên cậu tốt nhất đừng nên lấy chuyện này ra nói giỡn.”

Thương Ngạn vẫn mang dáng vẻ thản nhiên đó.

“Tuy thời gian của tôi rất tự do, nhưng cũng không tự do đến mức nói giỡn vào tất cả mọi người.”

Lý Thâm Kiệt bỗng dựng siết chặt tay thành quyền, vài giây sau lại buông ra, ông ta cười nhìn Thương Ngạn.

“Đã qua hai tháng, tôi cho rằng chúng ta đã đạt được hợp tác hoàn mỹ — — nhờ sự trợ giúp của quý đoàn đội, chúng tôi đã hoàn thiện rất nhiều sai lầm và thiếu sót — — nếu Thương tiên sinh đang trả thù vì ân oán cá nhân, vậy sự hi sinh này cũng không quá lớn rồi. Hại người khác mà mình chẳng được lợi ích gì, đâu giống với việc làm của một người khôn ngoan chứ?”

Thương Ngạn lắc đầu.

“Trợ giúp là trợ giúp, còn đạt thành ý nguyện gì đó hình như chỉ là Lý tổng đơn phương tình nguyện — — ông không nhớ à, tuy Văn Trạch đã ra mặt đàm phán, nhưng chắc có lẽ cũng chưa từng đồng ý chuyện hợp đồng.”

“.....”

Sắc mặt Lý Thâm Kiệt trầm xuống, “Thương Ngạn, cậu thật sự muốn cá chết lưới rách?”

Ông ta cúi người về phía trước, hạ giọng, “Chuyện đến nước này tôi cũng không ngại nói cho cậu, giới IT không phải là nơi mà mấy dòng code như con nít của các cậu dễ dàng đặt chân — — nơi này, thủ đoạn là vua. Cậu có tin không, cho dù bây giờ cậu có công bố nguyên số hiệu hoặc nói ra chân tướng đi chẳng nữa thì tôi đều có thể khiến đoàn đội các cậu khó có thể đi tiếp — — công ty hoạt động không có bối cảnh, không có ai sẽ tin các cậu.”

Thương Ngạn đối diện với ông ta vài giây, bỗng dừng thấp giọng cười rộ lên.

“Lý tổng, uổng cho ông cũng xuất thân từ ngành kỹ thuật, bây giờ nói ra mấy chữ “thủ đoạn là vua”, không cảm thấy dưới chân trống trơn à?”

Lý Thâm Kiệt mặt lạnh.

Thương Ngạn lại cười, “Hơn nữa, ai nói cho ông chúng ta sẽ cá chết lưới rách?”

Lý Thâm Kiệt: “Vậy cậu có ý gì?”

Ông ta suy nghĩ, dường như ngộ ra gì đó, cả người thả lỏng, trên mặt hiện rõ nét châm biếm.

“Chẳng lẽ, cậu cậu muốn lấy cùng một ngôi cao cạnh tranh với chúng tôi? Vậy cậu cũng quá ngây thơ rồi, Thương Ngạn — — tôi thừa nhận, cậu, bao gồm đoàn đội của cậu, các cậu đều là những nhân tài và tinh anh hiếm

gặp, nhưng sau khi nguyên số liệu của các cậu bị chúng tôi nắm giữ — — mấy thứ lập trình đó, lập trình viên của chúng tôi đều sẽ không thua kém các cậu chút nào chứ — — mà chênh lệch lớn nhất giữa chúng ta là gì, cậu biết không?”

Lý Thâm Kiệt chậm rãi thẳng người dậy, cười lạnh.

“Khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt trở thành hắc mã xâm nhập vào giới, từ thời kì hoàng kim đến bên giờ, đã tạo nên nền tảng và kinh nghiệm thâm hậu, tổ marketing chuyên nghiệp của chúng tôi, khách hàng và mạng lưới quan hệ của chúng tôi, danh tiếng và độ công nhận trong ngành của chúng tôi..... Tất cả mấy thứ này, một cái đoàn đội nho nhỏ như các cậu không có cách nào địch nổi. Lấy cùng một ngôi cao, trong bối cảnh chênh lệch như vậy, cậu cảm thấy cậu có thể đối kháng với khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt? Huống chi.....”

Ánh mắt Lý Thâm Kiệt chậm rãi dời qua Tô Mạc Mạc bên cạnh Thương Ngạn, tia kính diêm xẹt qua đây mắt, nhưng rất nhanh đã biến mất không thấy.

“Nếu tôi nhớ không lầm, bạn gái của cậu cũng là một thành viên trong đội..... À, nguyên số liệu của các cậu, nói đến cùng thì cũng vì chuyện này nên mới bị lộ ra.”

Trên mặt Lý Thâm Kiệt lộ ra nụ cười trào phúng.

“Cho dù cậu không suy xét lợi ích của mình, chẳng lẽ không nên vì thành viên trong đội của cậu, vì bạn gái của cậu suy xét một chút?”

Mấy chữ này đã cản lại những lời muốn nói của Thương Ngạn.

Cặp mắt anh vi diệu nhìn qua bên cạnh.

“Nhóc con, ông ta nói anh nên suy xét vì lợi ích của em đấy.”

“.....”

Tô Mạc Mạc bất đắc dĩ giương mắt liếc Thương Ngạn.

Khóe môi Thương Ngạn nhếch lên.

“Chậc..... Từ năng lực thu thập tình báo này, ngôi cao mà chúng ta cho bọn họ không khỏi quá phí phạm của trời.”

“.....” Lý Thâm Kiệt nhíu mày, “Cậu có ý gì?”

Thương Ngạn: “Không có gì.”

Anh quay lại, cười khẽ nói với Lý Thâm Kiệt, “Chỉ là bổ sung thêm một vài tin tức mới cho ‘mạng lưới quan hệ’ khổng lồ của khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt các người thôi — — vị bên cạnh tôi này, cổ phần cô ấy đang nắm giữ của Tô gia cũng đủ để mua đứt toàn bộ khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt của ông, còn không biết dư ra bao nhiêu nữa.”

Vẻ mặt Lý Thâm Kiệt cứng đờ.

“Cô..... Cô là người của Tô gia?”

Một lúc lâu sau ông ta mới hoàn hồn, nở nụ cười với sắc mặt khó coi kia. “VẬY NÊN, LÀ THƯƠNG GIA VÀ TÔ GIA CHUẨN BỊ LIÊN THỦ ĐỂ TIẾN HÀNH TRẢ ĐŨA VỚI TÔI?”

Thương Ngạn bật cười.

“Ông xứng ư?”

Lý Thâm Kiệt: “— — !”

Thương Ngạn thu lại ý cười cuối cùng.

Gương mặt hờ hững trở nên lạnh lẽo.

Anh thấp giọng: “Không cần dựa vào bối cảnh thì tôi cũng có thể đá ông ra xa ngàn dặm. — — Ai nói cho ông, chúng tôi sẽ dùng cùng một ngôi cao đối kháng với các người?”

Lý Thâm Kiệt sửng sốt.

Vài giây sau, sau lưng ông ta tiết ra một tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt đen đến tận cùng.

“Cậu có ý gì!”

“Như ông đang nghĩ.”

Thương Ngạn mỉm cười, đứng dậy.

“Cũng cảm ơn hai tháng này các người không ngừng xã giao và tuyên truyền tạo ra thanh thế.”

Anh khom lưng, đưa điện thoại đang mở một tin tức lên trước mặt Lý Thâm Kiệt — —

“Tác phẩm lớn đầu tiên của tổ viên, ông không ngại thưởng thức chứ.”

Lý Thâm Kiệt cúi đầu.

Màn hình đang sáng, bên trên là một bài tuyên bố đăng lên từ mười phút trước — —

《 Tiết lộ lỗ hổng ở thuật toán cốt lõi trong ngôi cao phân tích số liệu tài chính của khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt 》

— — đoàn đội WATNG kính dâng

Tia máu cuối cùng trên mặt Lý Thâm Kiệt rút xuống.

Thương Ngạn đã dẫn Tô Mạc Mạc rời khỏi chỗ ngồi.

Trước khi rời đi, anh đi qua bên cạnh Lý Thâm Kiệt, cười vỗ vai ông ta.

“Tân ngôi cao của chúng tôi sẽ chính thức online vào đêm nay — — đập lên vai người khác, quả nhiên có thể nhìn phong cảnh càng rộng lớn.”

Bước đi hai bước, Thương Ngạn bỗng dừng dừng lại.

“À, còn có một việc.”

Anh không xoay người, chỉ nhẹ giọng cười, môi mỏng châm biếm cong lên.

“Chỉ có thứ đờ đờ không có năng lực bị thời đại đào thải, mới có thể nói ra câu ‘thủ đoạn là vua’.”

“— — ở chỗ của tôi, mãi mãi thực lực là vua.”

Vừa dứt lời, hai người rời đi.

Ra khỏi tiệm cà phê.

Tô Mạc Mạc: “Chắc chắn Lý Thâm Kiệt đã tức chết r ã. Không biết ông ta sẽ làm thế nào.”

“Ông ta sẽ không làm gì.”

“Hả? Vì sao?”

“Khoa học kỹ thuật Thâm Kiệt đã đầu tư quá nhiều vào hạng mục này, nếu ông ta tử bỏ thì toàn bộ tâm huyết đầu sẽ đổ ra biển..... Ông ta tôn sùng thủ đoạn nên có lẽ sẽ tiếp tục tuyên truyền và gánh vác thứ này.”

“.....”

“Nhưng không sao, loại người vứt bỏ tâm nguyên ban đầu, chỉ biết theo đuổi lợi ích, chung quy vẫn sẽ chết trong tay lợi ích — — chỉ là nhanh hoặc chậm thôi.”

“Ừ” Tô Mạc Mạc cười khẽ, “Ông ta đã thua.”

Đi thêm vài bước nữa, Tô Mạc Mạc không kiềm được lòng hiếu kỳ, nhìn Thương Ngạn hỏi:

“Về tên của đoàn đội, hôm qua nhóm Ngô Hoàng Bắc thảo luận cả ngày cũng không đưa ra được kết quả.....WATNG, tên này vừa dài vừa khó nhớ, nghĩa là gì vậy?”

Thương Ngạn bật cười, “Em thật sự muốn biết?”

Tô Mạc Mạc chớp mắt, “Đương nhiên.”

“Thật ra rất đơn giản.”

“?”

“We Are The New God.”

“.....”

Những thiếu niên đó đã mơ ước về thế giới rộng lớn, núi cao biển rộng, thảo nguyên vô tận, chim hót nai kêu, thác nước hùng vĩ, chỉ chờ người đến mở đường khai thác.

Bọn họ bước qua đèo dài vô tận, vượt mọi chông gai, cùng nhau đứng ở “tận cùng” của thế giới.

Mây đỏ vạn trường tan biến.

Đây là buổi sớm thuộc về bọn họ.

Thế giới mới, chờ bọn họ khám phá.

Chương 95: Tôn nghiêm đàn ông

Tải ebook: dtv-ebook.com

Năm ngoái, tân ngòi cao online.

Công ty mới thành lập, đoàn đội được mở rộng, phỏng vấn, sàng lọc, bảo vệ ngòi cao, đàm phán thương vụ.....

Toàn bộ thành viên trong đội đều bận đến điên lên.

Ngoại trừ Tô Mạc Mạc không nên để cơ thể mệt mỏi được Thương Ngạn dẫn xuống lầu đưa về nhà đúng giờ mỗi ngày, thì những người còn lại, bao gồm cả Thương Ngạn đều tiêu hao rất nhiều tinh lực để làm việc trong suốt hai tháng.

Càng đến gần cửa ải cuối năm, hạng mục cuối cùng được giải quyết, việc phỏng vấn sàng lọc để mở rộng đoàn đội cũng coi như hoàn thành, cuối cùng mọi người cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngoại trừ việc trực bảo vệ ngòi cao, trước hết Thương Ngạn cho mọi người nghỉ đông trước.

Cuối cùng anh và Tô Mạc Mạc cũng rảnh rồi.

Vốn định nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau sẽ ra ngoài hẹn hò trong thế giới của hai người.

Ai ngờ đâu, lấy tố chất cơ thể đã vượt qua thử thách của Thương Ngạn lại không thể thả lỏng sau một khoảng thời gian căng thẳng dài — — sáng hôm sau, Tô Mạc Mạc không ở nhà chờ Thương Ngạn đến đón, cô ngồi xe đến biệt thự riêng của Thương Ngạn, dùng chìa khóa Thương Ngạn đã mở cửa vào nhà và đi đến phòng ngủ.

Người đang nằm trên giường lớn trong phòng ngủ chính đã sốt cao đến mức phỏng tay.

Tô Mạc Mạc sợ không nhẹ.

Cô không dám trì hoãn, đầu tiên cô gọi qua nhà họ Tô, để bác sĩ gia đình lấy chìa khóa dự phòng của bên này mà cô đã để trong nhà rồi đến đây nhanh nhất có thể.

Trong khi chờ bác sĩ đến, Tô Mạc Mạc đến toilet trong phòng ngủ thắm ướt một cái khăn lông, gấp lại làm đôi, chuẩn bị hạ nhiệt cho Thương Ngạn bằng cách vật lý.

Có lẽ bị khăn ướt làm tỉnh, vài giây sau, Thương Ngạn đang nằm trên giường chậm rãi mở mắt ra.

Đờng tử đen nhánh mất vài giây mới xác định được tiêu điểm.

“..... Mạc Mạc?”

Giọng anh trầm thấp hơi khàn do mắc bệnh.

Tô Mạc Mạc đau lòng, nhú mào đáp.

“Anh đừng nói chuyện, bác sĩ tới nhanh thôi.”

“Ừ.”

Thương Ngạn vì bệnh nên tái nhợt khác thường, cũng vô cùng ngoan ngoãn, mái tóc dính nước vì khăn ướt, anh nghịch ngợm nghiêng người cọ cọ.

Tô Mạc Mạc duỗi tay muốn đẩy anh ra.

Đầu ngón tay chạm vào, Thương Ngạn cau mày.

Anh duỗi tay, thong thả nhưng hữu lực nắm lấy đầu ngón tay của cô,
“..... Sao tay lại lạnh vậy?”

“.....”

Tô Mạc Mạc ngồi ở mép giường, bất đắc dĩ rũ mắt nhìn anh.

“Lúc này em gọi điện thoại cho anh, gọi mấy cuộc anh cũng không bắt máy, còn tưởng anh xảy ra chuyện gì — — chưa kịp mặc áo khoác đã chạy ra.”

Thương Ngạn thuận theo đầu ngón tay sờ lên bàn tay cô, quả nhiên cũng lạnh như thế.

Mày anh càng nhăn chặt.

Vài giây sau, anh nhấc mép chăn lên, duỗi tay kéo cô gái đang không hề phòng bị vào chăn.

Tô Mạc Mạc kinh ngạc mở to mắt, không để cô kịp hoàn hồn, Thương Ngạn đã ôm cô vào lòng ngực chỉ mặc áo ngủ mỏng manh của anh.

Cảm nhận được cơ thể đang dán lên mình hết như cái bếp lò, Tô Mạc Mạc giật mình, vội vàng tránh đi — —

“Bệnh anh sẽ nặng thêm.”

“Không sao.”

Giọng anh khàn khàn, xen lẫn tiếng cười, anh duỗi tay ôm cô gái vào lòng chặt hơn nữa.

“Hơn nữa không phải cảm mạo, chỉ là phát sốt, không lo lây bệnh.”

Nói đoạn, anh hôn lên chóp mũi cô gái.

“Ấm không?”

“.....”

Tô Mạc Mạc không đấu lại, lo lắng khí lạnh sẽ tràn vào nên đành để mặc anh ôm.

Cô chậm rãi thả lỏng cơ thể căng cứng, cẩn thận áp tai lên ngực anh, nghe trái tim đang đập mạnh mẽ bên trong.

Tô Mạc Mạc có chút đau lòng nhăn mũi lại.

“Thời gian trước anh quá mệt mỏi, không thể như vậy..... Cơ thể không tốt thì làm sao đây?”

Chàng trai vừa rồi còn ngoan ngoãn như một chú chó to tướng, sau khi nghe thấy lời này, lập tức vô cùng nghiêm túc căng chặt gương mặt tuấn tú.

“Sẽ không, cơ thể anh rất tốt.”

Tô Mạc Mạc: “Vậy bây giờ ai đang sốt vậy? Em à?”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn: “Phát sốt chứng minh hệ miễn dịch rất nhanh nhạy, nghĩa là cơ thể anh rất tốt.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Mạc Mạc ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn Thương Ngạn: “Sao đột nhiên anh lại so đo về vấn đề này?”

Thương Ngạn trầm mặc hai giây.

“Chuyện cơ thể có được hay không này liên quan đến tôn nghiêm đàn ông, cần phải so đo.”

Tô Mạc Mạc: “?”

Trong không nửa phút, Tô Mạc Mạc phát hiện ánh sáng từ trong khe hở nào đó, đột nhiên hiểu ra ý của Thương Ngạn.

Qua vài giây sau, gương mặt cô gái dùng tốc độ có thể thấy bằng mắt thường đỏ lên.

— —
“Thương, Ngạn!”

Cô r ãu r ã thấp giọng mắng anh, nhưng giọng điệu vẫn dịu dàng như cũ.

Vì thế, lời “phỉ nhồ” này chẳng những không khiến Thương Ngạn thu liễm lại vài phần mà như đổ một thùng dầu vào ngọn lửa đang cháy, cảm xúc trong con người đó như đang bùng lên.

Anh cúi người về phía trước, áp đến bên cạnh cổ cô, khàn giọng cười giỡn, “Nhóc con, đúng là em đã trưởng thành, học được cách quyến rũ anh hả?”

“..... Anh, anh đừng nói bậy.”

Tô Mạc Mạc rụt ra phía sau, bị anh dọa sợ đến mức nói lắp.

Thương Ngạn càng bị chọc cười.

Vì phát sốt nên lý trí đã bị chôn sâu, lời trêu đùa còn không kiêng nể gì so với thường ngày hơn hai phần.

Thương Ngạn dùng chút lực, xoay người đè cô gái bên dưới.

Anh cúi đầu, ngửi mùi hoa thoang thoảng trong mái tóc dài của cô gái. Chôn tại hơi thở khiến người khác say mê kia, nghe tiếng hít thở dồn dập của cô gái, Thương Ngạn không nhịn được cười rộ lên.

“Sợ anh như vậy?”

“Không..... Không có.....”

Nếu không phải câu này nghe như tiếng muỗi kêu thì có thể lực thuyết phục đã tăng lên một ít.

Thương Ngạn thấp giọng cười.

Anh cúi người, cắn dải lụa cô dùng để buộc tóc, nhẹ nhàng kéo ra.

Mái tóc mềm mại như rong biển trải ra trên chiếc giường trắng tinh.

Đáy mắt Thương Ngạn càng thêm đen tối.

Vài giây sau, những cảm xúc cuộn trào đó bị anh đè xuống.

Thương Ngạn dờn mắt, dựa vào cổ cô cười bất đắc dĩ.

“Anh khuyên em, vào những lúc này, em nên sợ anh một chút thì tốt hơn.”

Tô Mạc Mạc yên lặng vài giây, sau đó cô mở miệng thì thầm một câu gì đó.

Thương Ngạn không nghe rõ, giật mình một lúc mới giương mắt, “Em nói gì?”

“.....”

Đối diện với tầm mắt của Thương Ngạn, cái cổ mảnh khảnh của cô gái đã đỏ bừng.

Cô lén nghiêng mắt, thấp giọng nói thầm: “Em đã..... Trưởng thành.....”

Thương Ngạn ngây ra.

Cô gái còn đang dùng âm lượng thấp nhất nói mãi: “Diệp Thục Thàn nói, con trai ở độ tuổi 20 là dễ..... Ờm..... Coi như là, coi như là thời điểm xúc động nhất.....”

Cô gằn như đã muốn vùi mặt vào chăn.

“Cậu ấy còn nói, nếu em vẫn..... Vẫn không cho anh..... Chạm vào..... Vậy thì nhieu cô gái muốn ngã vào người của anh như vậy, anh sẽ phạm sai lầm.....”

Thương Ngạn mất thật lâu mới hồi thần.

Anh hơi nâng thân trên lên, rũ mắt nhìn gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ của cô gái dưới thân.

Hồi kết Thương Ngạn lẩn lẩn.

Anh chậm rãi cúi người, từng chút từng chút sát gần hô hấp của cô.

Tô Mạc Mạc vô thức nhắm chặt mắt, căng thẳng đến mức nín thở, đầu ngón tay siết chặt khăn trải giường.

Nhưng chiếc hôn đó lại không kịch liệt như Diệp Thục Thần đã nói cho cô — — Thương Ngạn chỉ hôn nhẹ cánh môi cô rồi kiêu kiêu chế lui lại.

Tô Mạc Mạc ngớ ra, mở to hai mắt.

— —

Rõ ràng Diệp Thục Thần đã nói, mũi tên đã bắn ra sẽ không thể rút lại, nếu cô chủ động đờ ra với Thương Ngạn, Thương Ngạn không có khả năng nhịn được, ngoại trừ anh vốn không muốn.....

Thương Ngạn khó khăn tách người ra, gần như chặt vật buông mắt.

“Anh không thể chạm vào em lúc này..... Mạc Mạc.”

Anh nâng người trên, áo ngủ rộng thùng thình không thể che lấp hết, cổ áo mở rộng, trên xương quai xanh trắng nõn, hình xăm dấu cắn đỏ chói mắt lộ ra.

Tô Mạc Mạc ngược mắt lên, ngay cả lý trí cũng bay hơn một nửa do hoảng sợ.

Cô cũng không biết mình đã lấy can đảm và sức lực từ đâu ra — —

“Bịch” một tiếng, Thương Ngạn vừa muốn đứng dậy bị cô gái đè ngược lại xuống giường lớn.

Thương Ngạn kinh ngạc giật mình.

Tô Mạc Mạc đỏ bừng mặt mày, cặp mắt đen nhánh có chút ủy khuất không chớp mắt nhìn người bên dưới.

“Sao anh không..... Không.....”

Sau chữ “không”, cô không thể nói nên lời nữa.

Tô Mạc Mạc cắn răng, trực tiếp bỏ qua, “Có phải anh không thích em không?”

Thương Ngạn hoàn hồn.

Anh cúi mắt, im lặng cười.

“Tô Mạc Mạc, sau này em cách xa Diệp Thục Thần một chút — — trước khi yêu đương với Loan Văn Trạch, cậu ta đã độc thân từ trong bụng mẹ, chỉ biết lấy mấy lý luận giả đó ra dạy hư em.”

Gương mặt Tô Mạc Mạc đỏ bừng.

Thương Ngạn thấp giọng dỗ cô: “Ngoan, đi xuống.”

“.....”

Tô Mạc Mạc cũng không chịu đựng nổi, chậm chạp bò xuống.

Nhưng ngay lúc này, cửa phòng ngủ bất ngờ mở ra.

Tô Yến dẫn theo nhóm bác sĩ gia đình của Tô gia vọt vào.

“Mau mau, kiểm — —”

Giọng nói im bật.

Vài giây sau,

Tô Yên: “??”

Chương 96: “Thương Ngạn là cãm thú sao!”

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau này, khi bác sĩ gia đình của Tô gia nhớ lại, đây là một tình cảnh cực kì xấu hổ.

Tiểu thiếu gia không sợ trời không sợ đất của bọn họ im lặng đóng cửa, nhưng tay nắm cửa đã bị cậu siết chặt đến mức phát ra tiếng.

Nhóm bác sĩ gia đình không chút nghi ngờ — — nếu tay nắm cửa này không phải được cấu tạo từ kim loại thì giờ này nó đã thay chủ nhân của mình phơi thây giữa đường.

Nửa phút sau, cô gái đỏ bừng mặt lặng lẽ bước ra, gương mặt cúi gằm.

Tô Mạc Mạc cảm ơn nhóm bác sĩ gia đình: “Phiền toái mọi người, anh ấy đột nhiên sốt cao .....

Tô Yến bên cạnh lạnh như băng khẽ hừ một tiếng, “Không cần gấp gáp, không chết được.”

“..... Tô Yến.”

Âm điệu dịu dàng của cô gái hơi trầm xuống, cặp mắt đen nhánh trong trảo không tán đờng nhìn thiếu niên.

“.....”

Thiếu niên không sợ trời không sợ đất rụt rụt cổ, oán hận lén trờng cửa phòng một cái, giận dữ quay đầu đi, không chịu lên tiếng.

Nhóm bác sĩ gia đình bận rộn đi vào, vài phút sao đã đờng loạt đi ra, không chờ Tô Mạc Mạc hỏi han, bọn họ đã cho đáp án trước.

“Mệt nhọc quá độ khiến hệ miễn dịch của cơ thể yếu đi, có phản ứng bài trừ với các virus và vi khuẩn bên ngoài, dẫn đến sốt cao.”

Bác sĩ dẫn đầu tổng kết.

“Không có vấn đề gì, nghỉ ngơi nhiều, uống nhiều nước là ổn.”

Lúc này Tô Mạc Mạc mới yên tâm.

Tô Yến đứng sau Tô Mạc Mạc đúng lúc đưa mắt cho bác sĩ gia đình.

Đối phương lấy làm do dự nhưng rất nhanh đã hiểu rõ.

“Tiểu thư, bệnh tình của Thương tiên sinh cần nghỉ ngơi là chủ yếu, tốt nhất là không nên quá rầy.”

Tô Yến vừa lòng, nhanh chóng vòng đến phía trước Tô Mạc Mạc, khuyên cô như vậy: “Chị, nhà của anh ta có người giúp việc chăm sóc, lát nữa để bác sĩ ghi lại danh sách ba bữa cơm — — chị ở đây cũng không giúp được gì, có khi còn làm phiền anh ta.”

Bác sĩ và Tô Yến phối hợp với nhau, sau một lúc cậu tới tới đi, Tô Mạc Mạc gật đầu đồng ý.

Vì thế, khi Thương Ngạn ra ngoài, nhóc con nhà anh đã sớm đi mất.

Từ giờ đến 30 Tết còn hai ba ngày, Tô Mạc Mạc thành công bị em trai “lừa” về Tô gia.

Tại nhà họ Tô, chi đầu tiên Tô Nghị Dân đã dọn ra khỏi nhà từ lâu, ngoại trừ tiệc mừng thọ của Tô lão phu nhân và đêm giao thừa vào 30 Tết, bình thường bọn họ không có mặt trong nhà.

Con gái duy nhất của Tô lão phu nhân do hôn nhân thời trẻ nên đã đoạn tuyệt quan hệ với người trong nhà, ngoại trừ cháu ngoại duy nhất Tô Đờng thỉnh thoảng sẽ liên lạc với gia đình thì phần lớn thời gian còn lại cũng không có mặt.

Vậy nên cũng chỉ có gia đình Tô Nghị Thanh ở cạnh cùng với Tô lão phu nhân.

Năm nay, vì chuyện của Tô Mạc Mạc nên đã vén màn một câu chuyện xưa, Giang Như Thi đơn phương như nước với lửa với Tô Nghị Thanh, từ mấy tháng trước đã dọn ra khỏi nhà, không chịu quay về ngày nào.

Do đó, năm nay khi Tô Mạc Mạc trở về, nhà họ Tô rộng lớn như vậy lại không có màu sắc như sắp ăn Tết mà quanh quẽ khác thường.

Có vẻ Tô Yến đã quen với việc này.

“Mẹ rất bận với việc trong công ty, trước kia cũng ít khi về nhà.” Tô Yến nhún vai, “Có đi đâu lúc đó em không hiểu, bây giờ ngẫm lại, chắc là bà ấy không muốn về lại ngôi nhà này. Đoán chừng bà ấy cũng đã chịu đựng bà nội đã đuổi chị ra khỏi nhà và người ba đờng lữa từ rất nhiều năm.”

Tô Mạc Mạc chần chờ hỏi: “Vậy..... Ba cũng không về sao?”

Tô Yến lắc đầu: “Trước kia ông ấy cũng rất thường về, vì thời gian mẹ về không có trật tự, không biết lúc nào có thể gặp gỡ. Lúc trước em vẫn luôn thấy ấm ức thay ba, bây giờ nghĩ lại.....”

Tô Yến cười khẽ, cảm xúc phức tạp khó diễn tả.

“Cũng coi như là ‘trùng phạt đúng tội’.”

Tô Mạc Mạc thở dài buông mắt.

Vài giây sau, đột nhiên cô nhớ đến một chuyện, ngẩng đầu nhìn Tô Yến.

“Vậy em.....”

Có lẽ cảm thấy mình không đúng, Tô Mạc Mạc dừng lại không nói tiếp.

Tô Yến thông tuệ, không cần nghe toàn cũng biết ý của Tô Mạc Mạc, cậu cười khẽ, lộ ra một chiếc răng nanh.

“Chị muốn hỏi em lớn lên như thế nào sao?”

Tô Mạc Mạc bất đắc dĩ nhìn cậu.

Tô Yến tùy tiện nhún vai, “Mẹ mặc kệ em, gần như là kiểu hoàn toàn mặc kệ, chỉ có vài chuyện bà ấy thật sự không vừa mắt, bà ấy mới có thể chủ động tìm em nói chuyện — — vậy nên thật ra bà ấy là người em sợ nhất trong nhà.”

Nghe thiếu niên nhẹ nhàng nói ra lời này, ánh mắt Tô Mạc Mạc trầm xuống.

“Ba cũng không quá để ý đến em, tất cả tâm tư của ông đều đặt lên mẹ. Bình thường lúc mẹ không có mặt còn đỡ, chỉ cần mẹ ở đó, ba liên tục tự động xem em như không khí — — giống như đang thể hiện quyết tâm như mẹ vậy.”

Tô Mạc Mạc sửng sốt: “Vì sao?”

Tô Yến nghĩ ngợi, chầm chọc không chút lưu tình, “Đại loại là nếu mẹ thích cái gì thì ông ấy sẽ thích cái đó, mẹ không thích gì thì ông ấy cũng sẽ không thích..... Kiểu như mang tâm thái [liếm cầu]* vậy — — vậy nên trước khi chị về, em còn nghi ngờ khả năng cao em là con riêng mà ba đã sinh với người phụ nữ hư hỏng nào bên ngoài đấy.”

*(liếm cầu: Trong một mối quan hệ, chỉ người không để ý việc đối phương không thích mình, mặt nóng dán môi lạnh)

“.....”

Tô Mạc Mạc hơi cạn lời, vô cùng bất đắc dĩ nhìn Tô Yến, “Mẹ mà nghe thấy em nói chuyện như vậy, coi chừng bà ấy muốn tìm em nói chuyện đấy.”

Đôi mắt Tô Yến co rụt lại, nhỏ giọng lầm bầm.

“Về ngoài của chị quá giống mẹ, dường như lúc trẻ bà ấy và chị như được khắc ra từ một khuôn mẫu vậy..... Mỗi lần thấy chị em đều sợ hãi.”

Tô Mạc Mạc bật cười.

“Vậy thật tốt, cuối cùng trong nhà cũng có người có thể quản em, đỡ để em làm xằng làm bậy, không có phép tắc.”

“Em..... Em đâu có đâu.”

Tô Yến chợt dạ xoay đầu.

Chị em hai người ngồi trong nhà nói chuyện, người giúp việc đi lên đưa trà cho hai người.

Đúng lúc nghe thấy lời này, dì giúp việc không khỏi cười lên, “Chứ còn gì nữa, tiểu thư, từ khi cô đến đây, không chỉ ngôi nhà này trở nên ấm áp hơn nhiều, ngay cả tiểu thiếu gian cũng ngoan ngoãn hơn nhiều.”

Tô Yến: “.....”

Thiếu niên quay đầu đi, nhưng làn da trắng nõn được di truyền từ mẹ kia vẫn không kiểm soát được xấu hổ đỏ lên.

Tô Mạc Mạc cong môi, cười hỏi dì giúp việc đó, “Tiểu Yến đã làm gì thế?”

Dì giúp việc: “Ái chà, rất nhiều luôn đó. Xung hô này, trước kia tiểu thiếu gia ghét nhất là bị người ta gọi như vậy, khi lão phu nhân gọi như thế, cậu ấy còn nói lại, nói gì mà nghe cứ như còn gái nhà ai vậy, nếu để cậu ấy nghe lại lần nữa, hôm sau cậu ấy sẽ bắt đầu gắn hoa lên đầu đi học — chọc giận lão phu nhân đấy.”

“.....”

Tô Mạc Mạc không nhịn được bật cười, dời mắt nhìn Tô Yến đang càng lúc càng đỏ mặt.

“Hình như chị đã gọi rất nhiều lần, làm sao bây giờ? Tiểu Yến, em thật sự muốn đội hoa đi học ư?”

Tô Yến: “.....”

Qua vài giây, Tô Yến mới buồn bực héo úa nói: “Chị không bình thường, muốn gọi thế nào cũng được.”

Dì giúp việc vui vẻ.

“Bây giờ đã có chị rồi, quả nhiên không còn như trước nữa, hồi trước, đừng nói là lão phu nhân, ngay cả ở trước mặt phu nhân, tôi cũng chưa từng thấy tiểu thiếu gia nghe lời như vậy đâu.”

Bà nhìn Tô Mạc Mạc, thở dài một tiếng.

“Tiếc là tôi nghe nói tiểu thư đã muốn đính hôn với thiếu gia nhà họ Thương, có phải chưa sống ở đây được bao lâu đã phải dọn ra rồi không?”

“.....!”

Trước đó một giây còn đang dụ ngoan như Samoyed, Tô Yến lập tức vực dậy tinh thần, ánh mắt dữ như Husky — —

“Không được, năm nay chị của con mới bao lớn chứ!”

Cậu nghiêng răng.

“Thương Ngạn là c`ần thú sao!”

Tác giả có lời muốn nói: Thương ·c`ần thú· Ngạn:.....?

Chương 97: “... Chị có theo đuổi thần tượng không?”

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dưới sự “nhắc nhở” của dì giúp việc, Tô Yến cực kì cảnh giác, phát huy tất cả bản lĩnh “làm nũng” mà mình đã tích góp trong suốt mười lăm năm, phô diễn toàn bộ ra trước mặt Tô Mạc Mạc, người vừa có em trai.

Sau khi xác định được Thương Ngạn đã khỏe lại qua cuộc điện thoại, Thương Ngạn tạm thời coi như bị “biếm lãnh cung”.

Đêm 30 nháy mắt đã tới.

Buổi chiều, Tô Mạc Mạc ngồi trong phòng ở lầu ba uống trà cùng Giang Như Thi — — Giang Như Thi đã về Tô gia vào giữa trưa.

Tất cả mọi người rất ngạc nhiên, Tô lão phu nhân đã tự mình đến công Tô Yến cũng không mời được nhị phu nhân về, nhưng bà lại quay về vì một cuộc gọi của con gái. Cả nhà đều đang khen tiểu thư sẵn sàng hiếu chuyện, rộng lượng bao dung.

Giang Như Thi ngồi trong phòng, khi nghe thấy người giúp việc trong nhà khích lệ Tô Mạc Mạc như thế, bà rũ mắt cười dịu dàng.

Trước giờ Giang Như Thi rất lễ phép xa cách, người giúp việc trong nhà đều biết việc này, nhưng hiện tại, thoạt nhìn nhị phu nhân đã có thêm một cảm xúc không. — — tựa như mỹ nhân được trong bức họa giá trị ngàn lượng trong thư phòng được điểm đôi mắt thu thủy, một lát sau đã trở nên sinh động và linh hoạt hẳn lên.

Chờ khi người giúp việc rời đi, Tô Mạc Mạc nhẹ nhàng vòng tay nâng ly trà lên, thấp giọng nói: “Con không phải vì họ nên mới gọi mẹ về”

Cặp mắt Giang Như Thi giật giật, vài giây sai, bà nhỏ giọng cười than: “Mẹ biết.”

“.....”

Tô Mạc Mạc giương mắt nhìn Giang Như Thi.

Giang Như Thi dịu dàng cười: “Con và Tô Yến, có phải ở chung rất được không?”

Cảm xúc dưới đáy mắt Tô Mạc Mạc thay đổi.

Cô nhẹ nhàng gật đầu, mắt và môi đều cong cong, “Tiểu Yến là một đứa trẻ tốt, chính trực thiện lương.”

Giang Như Thi cũng gật đầu.

“Xét về điểm này thì mẹ rất cảm ơn bà nội của nó.”

“.....”

Tô Mạc Mạc hơi ngẩn ra.

Giang Như Thi chú ý tới phản ứng của cô, nhàn nhạt bật cười, “Thế nào, con cho rằng mẹ là người không phân biệt tốt xấu, là người lỗ mãng luôn phủ định việc làm của người khác?”

“Không có.....” Tô Mạc Mạc ngượng ngùng cười, “Chỉ là, con cho rằng ít nhiều gì mẹ sẽ bị bọn họ ảnh hưởng đến việc phán xét.”

Giang Như Thi lắc đầu.

“Lúc trước gả cho ba con, cũng không giống với suy nghĩ của ông ấy, coi ông ấy như công cụ chữa thương.” Ly trà trong tay Giang Như Thi khựng lại, bà rũ mắt “Tính cách của bà nội con tuy cường thế, nhưng mẹ công nhận nhân phẩm của bà ấy..... Vì vậy, nên bà ấy mới có thể nuôi dạy ra bác ra ba con, còn có người cô mà con chưa từng gặp kia..... Có lẽ bọn họ có chút tì vết, nhưng bọn họ đều là người rất tốt. Mẹ thích gia đình này, nên năm đó mẹ mới có thể gả vào đây.”

Tô Mạc Mạc trầm mặc.

Giang Như Thi nói tiếp: “Mẹ biết lần này con gọi mẹ về, không phải vì bọn họ, mà là vì Tô Yên..... Đúng không?”

Tô Mạc Mạc cam chịu, ngừng một lát mới lên tiếng.

“Có lẽ mẹ nói đúng, lão phu nhân nuôi dạy rất tốt, Tô Yên cũng là một đứa trẻ rất tốt..... Em ấy không không may mắn hơn con bao nhiêu.”

Giang Như Thi cứng người.

Vài giây sau, bà cười khổ than thở.

“Đúng vậy, mẹ là một người mẹ không tốt. Những năm con không ở đây, mẹ cũng không thật sự có trách nhiệm với em trai con..... Mỗi lần nhìn thấy em trai con, mẹ sẽ luôn nhớ đến con, sẽ nghĩ con gái bảo bối của mẹ lúc đó đang ở đâu, đang ở cùng ai, có đói có lạnh không, có bị người ta bắt nạt không, có buồn bã không vui không, có một mình lén khóc không.....”

Hốc mắt Giang Như Thi ươn ướt.

Bà cười, nhìn sang chỗ khác, “Vậy nên những năm ấy, khi mẹ thấy em trai con, mẹ không dám ôm nó, cũng không dám gần gũi với nó..... Em cảm thấy nếu làm vậy sẽ quá không công bằng với con, cũng là con của mẹ, một đứa lại sinh sống trong gia đình có điều kiện như vậy, được nuông chiều lớn lên, một đứa khác lại sống tại một nơi mà mẹ và người khác đều không thể nhìn thấy, chịu đựng mọi khổ sở..... Tưởng tượng đến đây, mẹ liề n không có cách nào chăm sóc nó như một người mẹ bình thường.”

Tô Mạc Mạc cũng không bất ngờ.

Cô đã nghĩ đến những chuyện này khi Tô Yên kể lại những hồi ức để không cho cô rời khỏi nhà họ Tô.

Cô đã đoán được nguyên nhân phía sau hành động này của mẹ. Cũng là vì thế, nên cô mới không thể từ chối bất kỳ yêu cầu gì của em trai — — vào

thời thơ ấu không mấy tốt đẹp của cô, em trai cô cũng đã bởi vì bất hạnh của cô mà bất hạnh.

Điều này khiến tình cảm của cô với Tô Yến không kém gì so với tình cảm chị em ruột thịt lớn lên cùng nhau.

— —

Cũng là vì vậy, cô vì Tô Yến, cũng hy vọng Giang Như Thi có thể trở về cùng Tô Yến trải qua một đêm giao thừa của tình thân chân chính.

Giang Như Thi không cần cô nói nhiều, không cần khuyên bảo, bà đã đáp ứng.

Nghĩ vậy, Tô Mạc Mạc nhỏ giọng nói: “Dì đó nói sai rồi, rõ ràng mẹ mới là người bao dung nhất.”

“Mẹ không tha thứ cho bọn họ.”

Giang Như Thi nhàn nhạt nói, không biết là vui đùa hay nghiêm túc.

“.....”

Tô Mạc Mạc ngăn ra.

“Nhưng con nghe nói, ba đã được phép đến công ty của mẹ để đưa cơm trưa?”

“.....”

Nhắc đến đây, Giang Như Thi chững lại.

Vài giây sau, bà mới bất đắc dĩ hỏi: “Con biết hết rồi?”

Tô Mạc Mạc cười vui vẻ, “Rất nhiều người đều biết, mẹ không biết à?”

“Bọn họ nói thế nào?”

Tô Mạc Mạc: “Bây giờ danh hiệu ‘vợ quản nghiêm’ của ba đã truyền đi khắp nơi trong vòng tròn này — — con còn nghe nói, lúc trước mỗi ngày ông ấy đứng ngoài cửa công ty của mẹ, mặc mưa mặc gió ăn canh bẽ môn* suốt ba tháng, bảo vệ bên ngoài đã sắp kéo ông ấy vào sô đen. Mãi đến tận hai ngày trước ông ấy mới được cho vào.”

*(Canh bẽ môn: Đại loại là đóng cửa không cho vào)

Vẻ mặt Giang Như Thi bất đắc dĩ.

Không chờ bà ấy nói gì đó, đột nhiên một giọng nói trào phúng của thiếu niên vang lên — —

“[iễM câu trong tình yêu, [iễM đến cuối cùng hai bàn tay trắng.”

Vừa nghe thấy giọng điệu này, Tô Mạc Mạc đã biết thân phận của người đến.

Cô bất đắc dĩ nghiêng mắt vọng qua, “Tiểu Yến.”

“.....”

Tô Yến bị “day bảo” thè lưỡi một cái, sau bị mẹ Giang Như Thi không nhẹ không nặng nhìn thoáng quá, cậu mới ngoan ngoãn sụp bả vai, xám xịt đi vào.

Tô Mạc Mạc thấy Giang Như Thi không có xu thế tức giận, thở nhẹ một hơi, bất đắc dĩ nhìn Tô Yến.

“Không phải em ở dưới lầu cùng lão phu nhân à, sao lại lên đây?”

Tô Yến nhún vai, “Có khách tới.”

“Khách?”

Lần này mở miệng chính là Giang Như Thi, hiển nhiên bà hơi bất ngờ, “Giờ này sao lại có khách đến?”

Vài giây sau, Giang Như Thi đột nhiên ngộ ra.

“Chị họ và anh rể con về r ồi?”

“..... Dạ.”

Tô Yến không tình nguyện gật gật đầu.

Giang Như Thi khẽ nhú mày, “Nói con bao nhiêu lần r ồi, đó là anh rể con, không phải người ngoài.”

Tô Yến nhẹ bĩu môi, “Anh rể đầu là kẻ địch, chính là khách.”

“.....”

Tô Mạc Mạc đột nhiên thay ai đó đ ỡ một mũi tên, cô không dấu dết nhắc mũi chân đá chân em trai mình.

Tô Yến ấ m ức quay đầu, nhìn Tô Mạc Mạc một cái, hệt như cún con nhìn thấy chủ nhân mình có chó cún.

Tô Mạc Mạc bị vẻ mặt của cậu chọc cười, lại hơi đau lòng.

Hiển nhiên có đôi khi Giang Như Thi cũng không có biện pháp gì với cậu con trai này của mình, bà đứng lên.

“Mạc Mạc, mẹ nhớ gần đây Tô Hà có về nhà một lần, nhưng đây là lần đầu tiên con gặp người anh rể này đúng không?”

“Dạ”

Tô Mạc Mạc gật đầu, tiện đà nói: “Con chỉ biết anh ấy là anh trai Thương Ngạn, nhưng Thương Ngạn không nói về anh ấy, nên con cũng không biết rõ lắm.”

“Thật ra hẳn là con biết rõ, chỉ là con không biết thôi.”

Giang Như Thi ý vị sâu xa nhìn Tô Mạc Mạc.

Tô Mạc Mạc: “?”

Giang Như Thi: “Xuống lầu rồi con sẽ biết..... Mẹ xuống trước, hai chị em các con cũng mau xuống đi.”

“Dạ.”

Tô Mạc Mạc đáp, chờ Giang Như Thi rời khỏi đây, cô mới quay đầu nhìn Tô Yến.

“Tiểu Yến, sao em lại không lễ phép với anh rể như vậy? Anh ấy và chị họ Tô Hà đã kết hôn hơn năm năm, em còn gọi người ta là khách? Nếu làm để anh rể nghe thấy, anh ấy sẽ có chịu bao nhiêu chứ?”

“.....”

Tô Yến bĩu môi, “Sẽ không đâu, anh ta vốn rất vô tâm. Giống một khối băng to..... Là kiểu có nung cũng không tan ra.”

Tô Mạc Mạc sững sốt.

Cô nghe thấy oán khí phát ra từ đó, Tô Mạc Mạc nhú mày, “Anh rể đối xử không tốt với chị họ à?” Cô nhớ lại lần gặp mặt trước với chị họ Tô Hà: “Không phải chứ, chị nhớ tình cảm của bọn họ trông không tệ lắm.”

Tô Yến: “Ha hả. Đúng là bây giờ anh ta coi chị Hà như bảo bối, nhưng chị không thấy anh ta trước kia.....”

“Trước kia làm sao vậy?”

“Ồm — — đối xử với chị Hà không khác gì người xa lạ,” Tô Yến lầm bầm lầm bầm, “Ánh mắt chị Hà không tốt mới có thể yêu thầm khối băng đó nhiều năm như thế, cuối cùng còn khăng khăng một mực gả qua — — sau khi kết hôn, khối băng đó đi đào tạo sâu ở học viện âm nhạc, sau khi nhận giấy kết hôn, ngày hôm đó liền xuất ngoại suốt ba năm..... Cho dù liên hôn thì cũng đâu như vậy chứ.”

Tô Mạc Mạc ngờ ra trước lượng thông tin khổng lồ này.

“Yêu th ần?”

“Ừm.” Tô Yến cau mày nghĩ ngợi, “Bọn họ coi như là đơn phương thanh mai trúc mã vậy.”

Tô Mạc Mạc: “?”

“Nhưng mà..... Đúng là người đó rất xuất sắc ở mọi mặt.” Tô Yến không tình nguyện thừa nhận, “Vậy nên anh ta không để tâm đến bất cứ thứ gì, cứ như một kẻ điên vì âm nhạc..... Vậy nên anh ta mới có thể không chú ý đến chị Hà.”

“.....”

Nghe đến đây, Tô Mạc Mạc hiểu rõ.

Cô bất đắc dĩ cười: “Nếu khi đó anh r ẽ..... À, anh r ẽ không biết, còn là liên hôn thương nghiệp, vậy anh ta có không thích chị họ thì cũng không còn cách nào khác.”

Tô Yến lập tức hung tợn mắng mỏ.

“Vui đùa gì thế? Con gái của Tô gia chúng ta đ ều là minh châu, là bảo bối, là mỹ ngọc cao thượng — — là người mà em phải nhỏ nhẹ h ầu hạ mua vui cho họ. Làm sao có thể tặng cho nhóm kẻ địch, còn phải rơi nước mắt vì bọn họ??”

Tô Mạc Mạc sửng sốt vài giây mới lấy lại tinh thần, lần này hoàn toàn không nhin đ ược, cô cười cong mắt.

Cô duỗi tay chọc chọc trán Tô Yến.

— —

“Em phải nhớ kỹ những lời này, lỡ như sau này lọt vào tay cô gái nào đó, em phải dâng hương c ầu nguyện nhà người ta không có anh trai hay em trai như em đi.”

Tô Yến: “.....”

Cuối cùng chị em hai người cũng thống nhất, cùng nhau xuống lầu.

Khi đến phòng khách trong lầu một, Tô Mạc Mạc nghe thấy tiếng nói chuyện truyền đến mới nhớ đến lời nói sâu xa ban nãy của mẹ.

Cô tò mò nhìn Tô Yến: “Đúng rồi, lúc nãy mẹ nói hẳn là chị sẽ biết rõ anh rể, là có ý gì?”

Tô Yến nghẹn hai giây, không tình nguyện hỏi.

“..... Chị có theo đuổi thần tượng không?”

Chương 98: “Chúng ta vĩnh viễn không chia lìa.”

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Thương Kiêu, Tô Mạc Mạc ngơ người, khoảng năm giây sau, cô mới chậm rãi than một tiếng, nỗ lực chặn lại tiếng hết sợ hãi đã vọt đến cổ họng.

Cô cảm thấy mình cần phải nói rõ với Tô Yến — — có một cấp bậc siêu sao t ần tại, là kiêu có thể làm người không theo đuổi th ần tượng cũng hoàn toàn không có khả năng chịu được sự quyến rũ này, lý trí hoàn toàn tan biến trong nháy mắt.

Ví như, Thương Kiêu.

— —

Tô Mạc Mạc lui lại, dựa lưng vào vách tường ngoài phòng khách.

Tô Yến: “?”

Tô Yến: “Chúng ta vào được chưa, chị?”

Tô Mạc Mạc: “Chị cần được bình phục hô hấp.”

Tô Yến: “.....”

Tô Yến: “Chị vừa nói chị không theo đuổi th ần tượng.”

Tô Mạc Mạc đứng thẳng người, ánh mắt nghiêm túc: “Thương Kiêu không phải minh tinh, Tiểu Yến, cách nói này đối với anh ấy là một loại.....” Tô Mạc Mạc mắc kẹt, dừng vài giây mới nghiêm mặt nói, “Vũ nhục.”

“.....”

Tô Yến mặt không cảm xúc.

Tô Mạc Mạc cực kì nghiêm túc đối diện với cậu, trên mặt đều là mấy chữ “đây là lỗi của em, mau tối nhận”.

Qua vài giây, Tô Yến thở dài khuất phục, “Ờ ờ, anh ta không phải minh tinh, anh ta là nghệ thuật gia.”

Tô Mạc Mạc gật đầu ờ ờ lại lắc đầu, trịnh trọng nói.

“Anh ấy không phải nghệ thuật gia, anh ấy là nghệ thuật.”

Tô Yến: “.....”

Được lắm.

Nhà bọn họ lại có thêm một người điên ờ ờ.

Tô Mạc Mạc hít sâu, nhẹ nhàng nắm chặt quyển, “Chị muốn đi vào..... Không biết muốn tới xin chữ ký giúp Diệp Thục Thần được không nhỉ, nghe nói Kiều Thần không kí tên, đúng là vấn đề làm người ta đau đầu mà.....”

Tô Yến mặt không biểu cảm nhìn Tô Mạc Mạc đi vào phòng khách.

Sau đó cậu xoa mặt, đôi mắt chợt lóe.

——

Loại này cảm xúc thất bại này, không thể nào chỉ để một mình mình cảm nhận được.

Tô Yến nhếch khóe môi, đáy mắt xẹt qua tia giảo hoạt.

Cậu lấy điện thoại từ trong túi quần ra, mở danh bạ, kéo đến vị trí lưu là “Kẻ thù số 2” và gọi qua.

Đối diện nhận điện thoại rất nhanh: “Tiểu Yến?”

Tô Yến: “.....”

Tô Yến: “Chị tôi có thể gọi tôi như vậy, không có nghĩa là anh cũng có thể — — Thương, Ngạn, tiên, sinh.”

“Không thành vấn đề, Tiểu Yến.”

Tô Yến: “.....”

Tô Yến hít sâu, đè nén nỗi buồn bực, cố gắng để giọng mình không nghe ra tiếng nghiến răng nghiến lợi, “Chiều nay anh có đến tìm chị của tôi không?”

“..... Tôi nhớ ba ngày trước, lần nào tôi cũng bị cậu hoặc người của cậu cản lại?”

Tô Yến: “Hôm nay ngoại lệ.”

Thương Ngạn: “?”

“.....”

Nhìn bóng người trong phòng khách, Tô Yến nheo mắt.

“Tôi cảm thấy, uy hiếp của anh ta lớn hơn anh — — hơn nữa tin tôi đi, anh cũng sẽ thấy vậy.”

“.....”

*

Đi vào phòng khách, Tô Mạc Mạc gần như cảm thấy mình đã căng thẳng đến mức đi cùng tay cùng chân.

“Mạc Mạc.”

Thấy cô đã đến, hai người Tô Hà trên sofa đứng dậy, đáy mắt mang theo ý cười không thể che dấu.

Cô ấy nhẹ nhàng bước đến, duỗi tay giữ chặt Tô Mạc Mạc, “Nghe nói em ở nhà, chị vẫn luôn rất muốn đến tìm em.”

“Nhưng cuối năm bận quá.”

Tô Mạc Mạc cười tiếp nhận câu chuyện của cô ấy, chớp mắt, “Em hiểu.”

Tô Hà cười rộ lên, “Không ai có thể hiểu người khác hơn em.”

Cô ấy kéo Tô Mạc Mạc xoay người, “Chị giới thiệu cho em một chút — — Thương Kiều, chồng của chị, chồng thời cũng là.....” Tô Hà cười quay lại, bốn cợt nói, “Anh trai của bạn trai em.”

Người đàn ông phía sau Tô Hà đã đứng lên.

“Xin chào, tôi là Thương Kiều.”

“.....”

Tô Mạc Mạc thừa nhận, ngũ quan của hai anh em này rất giống nhau — — nhưng có lẽ là thói quen và khí chất không quá giống nhau nên Tô Mạc Mạc chưa từng đặt hai người vào cùng một chỗ.

Khác với dáng vẻ lười biếng và khó thu ần, luôn luôn thoải mái, không để ý đến thứ gì của Thương Ngạn, thoát nhìn Thương Kiều cực kì lãnh đạm.

— —

Hơn nữa loại lãnh đạm này cũng không phải cố tình làm ra, ngược lại là từ gương mặt, ngũ quan, thậm chí mỗi ánh mắt và động tác của người này đều có thể khiến người ta cảm nhận được sự vô cảm.

Đứng trước mặt người này, người ta sẽ cảm thấy anh vô dục vô cầu, không chịu bất kì ràng buộc gì, đồ vật đẹp đẽ đến đâu trên đời này cũng không nhận được ánh nhìn của anh, càng không thể làm anh dừng chân.

Hoặc tiên nhân không dính khói lửa phạm trần đứng trên đám mây, hoặc là vị Phật bất động trước hương nến vàng son lộng lẫy kia.

“Chào ngài.”

Thậm chí Tô Mạc Mạc còn dùng kính ngữ theo bản năng.

Sau khi ý thức được điểm này, cô không khỏi bất đắc dĩ nhìn Tô Hà, đồng thời hơi cúi người, nhỏ giọng nói: “Con đường trường chinh vạn dặm ha.”

Tô Hà hiểu ý gật đầu, làm ra vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt lại chứa nét cười.

“Những lời này nên khắc lên bia mộ của chị.”

Tô Mạc Mạc nhạy cảm phát hiện ra, khi Tô Hà nói ra hai chữ “bia mộ”, vị tiên nhân trên mây hay vị Phật gia kia nhú mày thật nhẹ.

Anh liếc nhìn Tô Hà từ đằng sau.

Mây mờ ngàn dặm hoặc vạn cây hương nến kia tan biến trong khoảnh khắc này, tiên thành trích tiên.

Tô Mạc Mạc rũ mắt mỉm cười, thì thầm với Tô Hà:

“Được như ước nguyện.”

Tô Hà cười cười, dáng vẻ vô tâm vô phẫn, “Đã vợ chồng già rồi, còn có thể chia cách sao? Chấp vá thôi mà.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ghen lời.

Cô vô thức nhìn qua Thương Kiều, sau đó quay lại, cười cảm thán.

“Chị Hà, fan của anh rẽ trái rộng khắp nơi, chị dám cậy sủng sinh kiêu như vậy, cần thận bị nước bọt của người ta nhấn chìm.”

Tô Hà nghe vậy cười cười.

Cô ấy ngoái đầu nhìn lại, cặp mắt xinh đẹp lười biếng như mèo đảo qua Thương Kiều, “Sẽ sao?”

Ngũ quan của người đàn ông không có dao động, mở miệng cũng là ngữ điệu lãnh đạm cấm dục.

“Sẽ không.”

“.....”

Tô Hà thích ý cười.

“Sẽ cũng không sợ.”

Cô ấy rũ mắt nhìn xuống, dừng trên nút áo đầu tiên được cài không chút cầu thả và cà vạt trên sơmi đen của người đàn ông.

Đáy mắt Tô Hà hiện lên tia nghịch ngợm.

Cô ấy duỗi tay, túm cà vạt của người đàn ông, cầm cà vạt kéo người về phía trước.

Môi đỏ khẽ hôn lên khoe môi của nam nhân, giọng nói mất tiếng cười:

“Người em cũng đã ngủ..... Mấy cô ấy có thể làm gì em?”

“.....”

Thấy vị quý tài được tất cả truyền thông bên ngoài tôn sùng đầy trời là siêu sao tính tình lãnh đạm nhất, khi bị Tô Hà xách cà vạt vui đùa phóng túng, người đàn ông vẫn để mặc cô ấy làm, thậm chí đáy mắt còn có ý cười.

Tô Mạc Mạc lui về sau nửa bước, trong lòng lắc đầu.

Mức độ thâm tình này, cơ mà vỏ quýt dày có móng tay nhọn.....

*

Ngắt cuộc gọi với Tô Yến, Thương Ngạn lập tức chạy đến Tô gia.

Vì thế, khi Tô Mạc Mạc vừa ra khỏi phòng khách, đi ngang qua phòng để đồ ở lầu một, cánh cửa bên cạnh lại mở ra — — cánh tay bị nắm lấy, Tô Mạc Mạc bị ai đó túm vào.

Một tiếng “rầm” vang lên, “tấm lót thịt người” áp cô lên bức tường trong phòng để đồ.

Từ khi bị kéo vào phòng chứa đồ, Tô Mạc Mạc đã đoán được là ai dám ở trước mặt nhiều người tại Tô gia vươn ra “ma trảo” của mình, cô áp xuống ý cười trong đáy mắt, trong bóng tối cũng không kinh hoảng, chỉ ngẩng đầu — —

“Cướp tiền sao?”

“..... Không.”

Trong bóng tối, hô hấp áp đến bên tai cô còn hơi dãn đập, hiển nhiên anh vừa vận động xong.

“Cướp sắc.”

Nói đoạn, dường như đang phát tiết cảm xúc, anh không nhẹ không nặng cắn lên vành tai cô.

Tô Mạc Mạc bị hơi thở đó chọc đến phát ngứa, sự tê dại này chảy xuôi về trái tim vá lan ra khắp người.

Chân cô nhũn ra, duỗi tay đỡ lấy cánh tay của chàng trai, dưới áo sơ mi hơi mỏng là đường cong mạnh mẽ.

Khi đôi mắt chậm rãi thích ứng được với bóng tối, cô thấy được lòng ngực của anh còn đang phập phồng kịch liệt.

Tô Mạc Mạc không kiềm được cười khẽ.

“Anh vào đây bằng cách nào?”

“.....”

Nghe thấy cô gái có ý vui vẻ khi người gặp họa, Thương Ngạn bất đắc dĩ, cố ý đè thấp giọng “uy hiếp” — —

“Đã nói là muốn cướp sắc, tiêu thư Tô gia, em nói xem anh vào đây như thế nào?”

“Hừm,” Tô Mạc Mạc suy nghĩ, “Trèo tường sao? Vậy anh thật may mắn, sân sau nhà em có nuôi ba con chó dữ.”

“Sắc đẹp trước mặt, anh sẽ sợ ba con chó ư?”

Giọng nói trầm khàn, trong bóng tối, người nọ vừa nói vừa chậm rãi áp sát đến một bên, chậm rãi hôn lên gương mặt cô gái, chóp mũi, cánh môi.

Nhưng vài giây sau, cặp con người dịu dàng khiến người ta chìm đắm đó lại xẹt qua cảm xúc nào đó. Anh nhớ đến một chuyện, cắn nhẹ môi cô một chút như để hả giận.

Tô Mạc Mạc tê dại, không nhìn được bật cười và đẩy anh ra — —

“Thương Ngạn, sao anh giống với ba con đó ở nhà em vậy, còn cắn người nữa.....”

Thương Ngạn đứng thẳng người, trong tầm mắt tối tăm, chỉ mơ hồ thấy được cặp mắt đen đó.

“..... Đây là trừng phạt.”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra: “Trừng phạt gì?”

Thương Ngạn: “Có phải em thấy Thương Kiều r ồi không?”

Không phát hiện ra sự nguy hiểm trong câu này, Tô Mạc Mạc không hề phòng bị nói: “Đúng vậy. Hơn nữa sao lúc trước anh không nói với em Thương Kiều chính là anh trai anh — — anh không biết bên cạnh em có bao nhiêu fan ruột của anh ấy đâu, học kỳ I Diệp Thục Th ần còn nhắc mãi bên tai em, nói muốn đi xem tour diễn toàn vậ vào sang năm của Thương Kiều.....”

Tô Mạc Mạc càng nói, cặp mắt đen kịt đó càng híp lại.

Mãi đến đoạn nào đó, Thương Ngạn đột nhiên mở miệng.

“Anh ta đẹp hay anh đẹp?”

Tô Mạc Mạc không chút do dự: “Anh ấy.”

Thương Ngạn: “.....”

Tô Mạc Mạc: “Kiêu Th ần đẹp trai đến bùng nổ — — nếu không phải không có cách nào, nhất định em sẽ tham gia mỗi buổi biểu diễn của anh ấy. Anh nhạc của anh ấy là một loại nghệ thuật, bản thân anh ấy cũng — — ưm.....”

L ần này, Thương Ngạn không kiên nhẫn đến khi Tô Mạc Mạc nói hết.

Anh xoay người kéo cô vào góc tường, một tay giữ chặt hai tay có ý giã giụa của cô, hai cánh môi tách ra, anh đặt đôi tay cô lên đỉnh đầu — — còn mình thì cúi xuống l ần nữa.

Nụ hôn này vô cùng nóng bỏng, g ần như hòa tan Tô Mạc Mạc.

L ần đầu tiên cô nhận thấy tính công chiến không có thứ gì che lấp từ trên người Thương Ngạn, tính xâm lược không bị thu lại bớt làm cô có hơi không thở nổi.

Thậm chí cô còn có ảo giác, cảm thấy Thương Ngạn đã không nhin được nuốt cô vào bụng ở bất kì đâu hay bất kì lúc nào, lực hôn cứ như

đang cắn nuốt vậy.

Không biết qua bao lâu, Thương Ngạn chậm rãi buông ra cánh tay bị nắm tay đến tê dại của cô, hơi thở của anh càng nặng hơn ban nãy.

Đuốc trong trong cặp mắt đen như mực bị áp xuống. Thương Ngạn khoanh tay, muốn chỉnh lại quần áo mình đã làm tán loạn của cô gái.

Đột nhiên bị đè lại.

“Nơi này sẽ có người tới.”

Giọng nói cô gái thấp nhẹ, mang theo nhiệt độ như lửa nóng trên gương mặt.

Thương Ngạn ngẩn ra, lập tức không nhìn được bật cười.

Anh chậm rãi cúi đầu, “Em cho rằng anh muốn làm gì, hửm..... Nhóc con?”

“.....”

Sau nụ hôn vô cùng kịch liệt đó, Tô Mạc Mạc không biết người này đã “mặt dày vô sỉ” đến mức nào mới có thể gọi cô là nhóc con.

Cô nghiêng cằm, thừa dịp anh áp lên, bực bội lắm lắm: “Nếu em còn là nhóc con, bây giờ anh đã bị bắt vào tù rồi.”

Thương Ngạn mỉm cười.

“Cuối cùng em cũng biết, trước khi em thành niên, anh đã phải nhìn bao lâu mới không bước qua ranh giới?”

“.....”

Tô Mạc Mạc hừ một tiếng nhẹ, không nói nữa.

Thương Ngạn không nhịn được tiếp tục chọc cô, “Em vừa cho rằng anh muốn làm gì?”

Tô Mạc Mạc trềnh trềnh vài giây, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Có lẽ cô đã lấy hết toàn bộ can đảm của mình, giọng nói trong bóng tối của cô gầnh như hơi rùng mình do căng thẳng.

“Vì sao..... Không?”

Thương Ngạn ngẩnh ra.

Không biết qua bao lâu, anh mới cười khề.

“Anh chỉ thích người, cũng chỉ yêu người, chỉ muốn cùng em ở bên nhau — — đi đâu này không thể nghi ngờ.”

“Vậnh em.....”

“Nhưng về chuyên nào đó, tư tưởng của anh có chút truyềnh thống, Mạc Mạc.”

Thương Ngạn nhẹ giọng nhưng trịnh trọng.

“Anh yêu em, cũng quý trọng và tôn trọng em nhất. Chúng ta có cả con đường cả đời cần phải đi cùng nhau, vậy nên chuyện gì cũng không cần nóng lòng.”

“Chắc chắn em sẽ là của anh, Mạc Mạc. Anh hy vọng sẽ vào ngày em trở thành cô dâu của anh”

“Ngày đó anh sẽ nói cho toàn bộ thế giới — — chúng ta yêu nhau, bên nhau, hứa hẹn nhau cả đời.”

“Chúng ta vĩnh không chia lìa.”

Chương 99: “Em chính là quãng đời còn lại của anh.”

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tô Mạc Mạc đã nghe Thương Nhân nói từ trước, tính cách hay cách xử sự của hai anh em nhà họ Thương này trước giờ không quá hợp nhau.

Mãi đến tối hôm nay, cô mới phát hiện ra, cụm từ “không quá hợp nhau” này của Thương Nhân đã được nói giảm nói tránh đến đâu —

Nguyên nhân cơ bản là ba mẹ nhà họ Thương, Thương Thịnh Huy và Lạc Hiểu Quân cùng nhau đến.

Nghe nói khi người giúp việc trong nhà thông báo vợ chồng Thương Thịnh Huy đã đến bên ngoài Tô gia, Thương Ngạn cũng hơi bất ngờ.

Trước hết Tô Mạc Mạc đi tìm Giang Như Thi để xác nhận.

Giang Như Thi nghe xong kinh ngạc nhìn qua Thương Ngạn, “Đúng vậy, một tiếng rưỡi trước, dì chủ động liên hệ ba mẹ con, hỏi xem bọn họ có thời gian không, hai nhà chúng ta hiếm khi có mặt đông đủ cùng nhau ăn bữa cơm tất niên.”

Giang Như Thi tạm dừng, chần chờ hỏi: “Lúc ấy đúng lúc có anh trai con trong phòng khách..... Thằng bé không nói cho con à?”

Thương Ngạn nhẫn nhịn, thái dương giựt giựt, “..... Không có.”

Tô Mạc Mạc không nhịn được, đứng bên cạnh cười rộ lên, khiến Thương Ngạn bất đắc dĩ ngoái đầu nhìn cô.

Giang Như Thi không nghĩ nhiều, chỉ gật đầu.

Bà nhìn hai người Tô Mạc Mạc, ôn hòa nói: “Lúc này Mạc Mạc không ở đây, lão phu nhân đã gọi người qua đây tìm vài lần. Nếu các con đã ở

đây, thì có gì hãy nói sau, dù sao đêm nay cũng là đêm giao thừa, trước khi ăn tối con hãy đến phòng lão phu nhân thăm hỏi bà ấy.”

“.....”

Cặp mắt Tô Mạc Mạc lóe lóe, cúi đầu đờng ý.

Thương Ngạn mở miệng: “Anh đi cùng em.”

Tô Mạc Mạc: “Được.”

Giang Như Thi nhìn theo hai người, thấy cửa sắp sửa đóng lại, bà đột nhiên nhớ ra.

“À, có chuyện quên nói.”

Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc xoay người: “?”

Giang Như Thi ý cười dịu dàng nhìn Thương Ngạn: “Thương Kiêu và Tô Hà cũng đang trong phòng lão phu nhân, người trẻ tuổi các con cứ tụ lại cùng nhau cho náo nhiệt.”

Thương Ngạn: “.....”

Lời đã nói ra, ván đã đóng thuyề.

Thương Ngạn mặt không cảm xúc đi theo sau Tô Mạc Mạc vào phòng Tô lão phu nhân.

Đã có Giang Như Thi nhắc nhở, cửa phòng mở ra, hai anh em người trong người ngoài đối diện nhau — — Thương Ngạn không chút bất ngờ, thoạt nhìn Thương Kiêu vẫn hờ hững như thường.

Sau khi chạm mắt, hai người cùng nhìn sang nơi khác.

Nhiệt độ thấp đột ngột lan tràn khắp phòng.

Tô Mạc Mạc: “.....”

Tô Hà: “.....”

Người duy nhất không phát hiện, hay nói đúng hơn không để ý đến là Tô lão phu nhân.

Phía sau bà là lò sưởi âm tường ấm áp, trên đui bà còn có tấm thảm lông dê độ dày thích hợp, hoa văn xinh đẹp.

Bác cả của Tô Mạc Mạc, Tô Nghị Dân và ba cô, Tô Nghị Thanh theo thứ tự ngồi bên tay trái lão phu nhân. Còn Thương Kiều và Tô Hà thì ngồi đối diện bọn họ.

“Bà nội, bác cả, ba.”

Tô Mạc Mạc chào hỏi dựa theo bố cục phân xong rồi đi vào phòng.

Vừa thấy Tô Mạc Mạc đến, nếp nhăn trên mặt Tô lão phu nhân phai nhạt bớt, trong mắt bà lộ ra sự nôn nóng vui vẻ nhưng bất an.

“Mạc Mạc tới? Nào, qua đây ngồi với bà.”

Tô Mạc Mạc dừng một chút.

Trong giọng nói của bà cụ vô thức có sự lấy lòng mà cả đời mà cũng không quen được, khiến cô không đành lòng từ chối.

Tô Mạc Mạc nhìn Thương Ngạn một cái, đi đến bên người Tô lão phu nhân, ngồi xuống sofa bên tay phải bà. Cách Tô Mạc Mạc gần nhất là Thương Kiều bên trái của Tô Hà.

Cô cười chào hỏi với Thương Kiều.

“Kiều Thôn.”

“.....‘Kiều, Thôn’?”

Thương Ngạn vừa nhắc chân đi đến nheo mắt lại, từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt nguy hiểm nhìn cô gái.

Tô Mạc Mạc ngẩng đầu, ánh mắt vô tội: “Mọi người đều gọi là Kiều Thần.”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn mặt không biểu cảm: “Người trong giới IT cũng đều gọi anh là Ngạn Thần, sao trước giờ chưa nghe thấy em gọi anh như vậy?”

Tô Mạc Mạc: “.....”

Anh cũng thật trẻ con mà.

Cô không nhịn được cười, “Vậy nhóm Ngô Hoảng Bác còn gọi anh là cha Ngạn đấy, em cũng phải gọi như bọn họ?”

“.....”

Lời nói vừa dứt, đối diện người trẻ tuổi, hai vị “Cha già” đều đưa hai cặp mắt như kim chích qua.

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn mặt không cảm xúc liếc người đàn ông bên cạnh một cái, anh xoay người ngó xuống cạnh Tô Mạc Mạc, bảo vệ kiên cố “quyền lãnh địa” cạnh cô gái.

Đương nhiên Tô Mạc Mạc thấy được, cô cười quay đầu, ra vẻ như không phát hiện.

Cuộc hàn huyên trong gia đình vội vàng kết thúc trong lúc làm lơ hai vị cả người lạnh căm căm kia.

Nhóm người giúp việc đã chuẩn bị xong cơm tất niên, đến phòng mời bọn họ đi xuống phòng ăn.

Đến bàn dài trong phòng ăn, Tô lão phu nhân ngồi trên chủ vị duy nhất. Bên tay trái lần lượt là ba vị trưởng bối Tô Nghị Dân, Tô Nghị Thanh, Giang Như Thi và ba văn hối Tô Hà, Tô Mạc Mạc và Tô Yến, bên tay phải

là Thương Thịnh Huy và Lạc Hiểu Quân, cuối cùng là Thương Kiều và Thương Ngạn.

Lạc Hiểu Quân thăm hỏi Tô lão phu nhân, sau khi hàn huyên thêm vài câu mới khách sáo nói với Tô Nghị Dân: “Đêm nay quấy rầy thông gia r ồi.”

Tô Nghị Dân: “Đã là người một nhà thì sao còn khách sáo như vậy? Nhưng sao đêm nay Thương Nhàn không ở đây?”

Thương Thịnh Huy nãy giờ sắc mặt không tốt lắm nhú mày.

Lạc Hiểu Quân cười như trước: “Mẹ của bạn trai nó ở nước ngoài, nghe nói gần đây sức khỏe không ổn lắm, mấy ngày nay Thương Nhàn đi thăm cùng bạn trai con bé, có việc trì hoãn nên không về kịp.”

“Là vậy sao.....”

Thương Thịnh Huy không nén được, lắc đầu than: “Con gái hướng ra ngoài mà.”

Anh khựng lại, nhìn hai đứa con trai bên cạnh mình.

Hai người hiếm khi thống nhất với nhau — — không chớp mắt nhìn người đối diện của mình.

Thương Thịnh Huy ghen lời, hừ một tiếng:

“Con trai càng hướng ra ngoài.”

Mọi người trên bàn đều hơi buồn cười, ai cũng bật cười.

Ngay cả Tô lão phu nhân ở chủ vị trước giờ thường nghiêm túc cũng không kiềm được: “Đã lâu lắm r ồi, trong nhà mới có bữa cơm tất niên nào nhiệt như thế này — — để bọn họ mở tiệc đi.”

Ăn xong bữa cơm tất niên, nhân lúc các trưởng bối nói chuyện phiếm, Thương Ngạn kéo Tô Mạc Mạc lên ban công ở lầu ba.

Ban công không bật đèn, trăng rằm sáng tỏ treo giữa đám mây. Gió đêm hơi lạnh thổi qua hai người, trong bóng đêm, mang theo tiếng ca mơ hồ từ phương xa, còn có tiếng xào xạc vụn vặt của mấy nhánh cây già.

Mọi thứ đều yên lặng tốt đẹp, thời gian thong thả trôi qua, từng khoảnh khắc như được kéo dài đến vô tận.

Mãi đến khi vài tiếng ồn ỉ cắt đứt dòng chảy này.

Tô Mạc Mạc và Thương Ngạn đồng loạt nhìn xuống lầu.

Ban công ở lầu hai lộ ra ngoài nhiều hơn lầu ba khoảng mấy chục mét vuông, Tô Yến dẫn đầu mấy đứa trẻ của người giúp việc, cầm một đồng pháo hoa và đồ chơi chạy ra.

“Tất cả nghe anh chỉ huy.”

Tô Yến nghiêm trang — —

“Không cho tranh, không cho đoạt, trước khi pháo hoa châm xong thì không được thả tay ra, vi phạm quy định là hết mệnh, có làm trái không?”

Bình thường Tô Yến đã có “hung danh ở nhà”, mấy đứa trẻ con dễ bảo này đều bị cậu quản lý, không đứa nào dám phản bác hoặc lên tiếng, tất cả đều nghe lời mà lắng đầu.

Lúc này Tô Yến mới vừa lòng.

Pháo hoa nhỏ trong tay được cậu đưa tận tay cho từng đứa nhóc. Giữa màn đêm ồn ào tiếng cười đùa, cây pháo hoa nho nhỏ bắn ra mấy tia lửa, bọn nhóc chạy nhảy, cãi nhau đến vui vẻ.

Bóng đêm được mấy cây pháo hoa thấp sáng, Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc sóng vai đứng ở ban công lầu ba, nhìn bọn nhỏ dưới lầu.

“Muốn xuống chơi à?”

Một lát sau, Thương Ngạn thấy cô gái không chớp mắt nhìn hình ảnh bên dưới, không nhin được cười hỏi.

Tô Mạc Mạc chần chờ, cũng lắc đầu cười.

“Không xuống.”

Thương Ngạn: “Không thích sao?”

Tô Mạc Mạc nghiêng người nhìn anh, đôi mắt xinh đẹp cong thành vòng trăng non.

“Không phải, chỉ là hiện tại địch ý của Tô Yến đối với anh rất lớn, em không muốn sai tiếng chuông đầu tiên của năm mới, chuyện đầu tiên em phải làm là can ngăn hai người.”

Thương Ngạn nheo mắt, “Em đang bôi nhọ anh — — xử lý cậu em trai vừa tròn 15 tuổi của em, anh cần phải trì hoãn đến sau 0 giờ ư?”

Tô Mạc Mạc vui vẻ: “R ối r ối r ối, anh chính là “Thương Diêm La của Tam trung”, sao có thể mất nhiều thời gian như vậy, đúng không?”

“.....”

Vừa nghe thấy xưng hô này, Thương Ngạn cạn lời.

Vài giây sau, anh bất đắc dĩ than một tiếng, duỗi tay néo cằm cô gái — —

“Có thể nào đừng nhắc đến mấy cái lịch sử đen tối thời trung học này không, để nó trở thành bí mật nhỏ giữa chúng ta không tốt sao?”

Tô Mạc Mạc vui vẻ gật đầu, rất biết nghe lời:

“Đương nhiên là tốt.”

Không chờ Thương Ngạn mở miệng, cô đã bật cười, chậm rãi tiến gần anh — —

“Nhưng có một vấn đề đã chôn trong lòng em từ rất lâu.”

“.....?”

Thương Ngạn rũ mắt nhìn cô.

Rõ ràng đêm nay Tô Mạc Mạc rất vui vẻ, biểu cảm rất phong phú, cô thẫn thờ hỏi: “Lúc trước nghe đồn về ngôn ngữ của danh hiệu “Thương Diêm La” này của anh, là vì năm lớp mười anh đã đánh người gây chuyện với mình đến mức chảy máu khắp người — — đó có phải thật không?”

Thương Ngạn không chút do dự: “Giả.”

Tô Mạc Mạc: “??”

Tô Mạc Mạc: “Vậy sao mấy lời đồn trong trường liên quan đến anh, hơn nữa chính anh cũng cam chịu — — hơn nữa đó là, trong trường cũng không có ai thay anh đứng ra làm sáng tỏ?”

“Vì không phải hoàn toàn không liên quan gì đến anh, hơn nữa cũng không phải là chuyện đáng nhìn gì.”

Thương Ngạn nhéo đầu mày, có vẻ rất bất đắc dĩ khi nhớ lại chuyện hôm đó.

“Bữa đó anh trốn học, đúng lúc gặp học sinh đó. Chắc em cũng biết ở phía nam trường có một dãy hàng rào kim loại.”

“Ừ, em biết cái này.” Tô Mạc Mạc đáp, “Nhưng chuyện này có liên quan gì chứ? Không phải các anh thường nhảy ra từ bức tường thấp bên cạnh tòa lầu khoa học kỹ thuật để trốn học à?”

Thương Ngạn hơi nhíu mày.

“Hôm đó anh lười đi vòng qua bức tường thấp đó nên đã đi thẳng đến hàng rào kim loại đó. Hàng rào kim loại khá cao, nhưng bên cạnh là bồn hoa nằm nghiêng. Anh chạy lấy đà dọc theo mặt nghiêng hẹp bên cạnh bồn

hoa, nhảy vọt qua hàng rào rồi đáp xuống ngoài trường — — bị cậu ta thấy được.”

Tô Mạc Mạc càng thêm tò mò: “Sau đó thì sao?”

Thương Ngạn: “Cậu ta không phục lắm, bắt chước anh.”

Tô Mạc Mạc: “Sau đó nữa.....?”

Thương Ngạn cảm thán.

“Lúc trước khi còn ở nhà, ba người bọn anh đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp về thể năng và chiến đấu. Anh có thể chịu được xung lượng (?) khi rơi xuống — — nhưng cậu ta không biết, lúc nhảy qua còn bị vướng.”

“Hàng rào đó cao hơn hai mét, em có thể tưởng tượng thảm trạng khi cậu ta ngã xuống.”

“.....”

Tô Mạc Mạc ghen vài giây, phì cười.

“Sau đó trong trường học liên đần là anh đánh?? Quả là danh hiệu “Thương Diêm La” này đã oan uổng cho anh rồi.”

Sau khi cười xong, Tô Mạc Mạc nỗ lực nghiêm mặt, ra vẻ nghiêm túc học hỏi.

“Vậy nên em gọi anh là gì mới tốt?”

“.....”

“À, đúng rồi.” Cô gái vỗ tay một phát, đôi mắt cong thành trăng non, “Đầu bảng của học viện máy tính — — cái này thế nào?”

Thương Ngạn ghen lời.

Lợi dụng bóng tối, Tô Mạc Mạc cười càng quá đáng — —

“Ngạn Th ần, anh chưa từng nghe qua ư, đại học A có một câu về rất nổi tiếng, đọc rất thuận miệng — — ‘ bốn năm không thể ngủ với Thương Ngạn, thi được đại học A cũng uổng công ’.”

Thương Ngạn: “.....”

Vài giây sau, Thương Ngạn híp mắt, cúi người bắt giữ cô gái trước mặt — —

“Vậy thật tiếc, bọn họ đã lãng phí r ồi, hay là em giúp bọn họ đạt thành ước nguyện?”

Tô Mạc Mạc cười muốn chạy.

“Không được, chính anh đã nói anh là người rất truy ền thống.”

Thương Ngạn kéo cô lại, nghiêm trang nói: “Anh nghĩ kĩ lại r ồi, nếu em đã yêu c ầu thì anh có thể phá lệ vì em.”

“Không c ần, em không yêu c ầu, Thương Ngạn, anh đừng vu oan lung tung — — anh chỉ thay các nữ đ ồng bào của đại học A biểu đạt tâm nguyện của bọn họ.”

Tô Mạc Mạc trong lòng anh cười hỏi — —

“Vậy nên anh có cảm tưởng gì sau khi nghe, đ ầu bẳng?”

Thương Ngạn vừa giận vừa bất đắc dĩ.

“Ai là đ ầu bẳng?”

“Anh đó.”

“Vậy em là gì?”

“Ồm.....” Tô Mạc Mạc suy nghĩ, hay mắt sáng lên, “Khách?”

Thương Ngạn: “.....”

Thương Ngạn cảm thán, “Rốt cuộc là ai đã dạy hư nhóc con nhà anh vậy?”

Tô Mạc Mạc vô cùng vui mừng.

Động tĩnh trên lầu ba này động chạm đến Tô Yến dưới lầu, thiếu niên đứng giữa bọn trẻ lập tức cảnh giác giương mắt, nhờ có ánh trăng nhìn thấy được hai người đang ôm nhau trên ban công lầu ba.

Vừa nhìn thấy mắt, Tô Yến lập tức dựng lông — —

“Cái tên trên lầu ba kia, mau buông chị tôi ra!”

“.....”

“Tôi nói cho anh — — chị của tôi còn nhỏ đấy!”

“.....”

“Anh không được phép hôn chị ấy, có nghe không!”

“.....”

Thương Ngạn liếc xuống Tô Yến, khóe môi nhếch lên, cười vừa khinh miệt vừa phóng đảng.

“Cảm ơn đã nhắc nhở, em trai.”

Nói đoạn, anh cúi người xuống, cố tình làm trò trước mắt Tô Yến, hôn lên môi cô gái.

Vài giây sau, cả nhà đều nghe thấy tiếng rống giận của thiếu niên.....

Hai người đứng dưới ánh trăng, mãi đến khi tiếng cười giỡn của bọn nhỏ dưới lầu hai dần dần lặng đi, gió đêm trên ban công cũng trở nên lạnh lẽo.

Thương Ngạn cởi nút thắt áo khoác dài trên người xuống, kéo nó ra và bao bọc lấy cô gái trong lòng.

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, ngoái đầu ngược mắt.

“Em không lạnh.”

Thương Ngạn rũ mắt nhìn cơ, cười như không cười.

“Anh lạnh.”

“Nên ôm em chặt một chút.”

“.....”

Tô Mạc Mạc bất đắc dĩ, nghe lời xoay người vươn tay ra, ôm lấy vòng eo thon gầy của nam sinh.

Cô gái nhẹ nhàng dựa vào lòng Thương Ngạn, lỗ tai dán lên ngực anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ bên trong.

Vài giây sau, cô cong môi nói.

“..... Thật tốt.”

“Cái gì thật tốt?”

“Em vẫn luôn muốn cùng anh trải qua đêm giao thừa..... Đã đợi rất lâu, cuối cùng cũng chờ được.” Tô Mạc Mạc nhẹ giọng nói. Một lát sau, cô ngẩng đầu lên, cầm chống lên ngực chàng trai, nghiêm túc ngược mặt nhìn chằm chằm anh hỏi: “Anh nói xem, chúng ta sẽ cùng nhau trải qua bao nhiêu đêm giao thừa?”

Thương Ngạn rũ mắt, con ngươi đen như mực chăm chú nhìn cô vài giây.

Sau đó anh thấp giọng cười.

“Cái này anh không biết.”

“?”

Tô Mạc Mạc ngẩn ra, có lẽ không nghĩ rằng sẽ là đáp án này, “Vì sao không biết?”

Thương Ngạn buông tay trái, sờ đến tay trái bên người của Tô Mạc Mạc, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Anh rũ mắt nhìn cô, mười ngón tay càng thêm nắm chặt, chậm rãi cúi người xuống.

Thương Ngạn khẽ hôn lên khóe môi cô gái.

“Vì ai cũng không biết, anh có thể sống qua bao nhiêu đêm giao thừa trên đời này.”

Anh dừng lại, mười ngón tay bị anh siết chặt. Thương Ngạn nâng tay cô lên, đặt một nụ hôn xuống ngón áp út trên mu bàn tay cô.

“Nhưng anh biết, mỗi đêm giao thừa ở quăng đời sau này của anh đều sẽ trải qua cùng em.”

“Vì em chính là quăng đời còn lại của anh, Mạc Mạc.”

HOÀN CHÍNH VĂN

Chương 4: Thật xin lỗi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Văn Tố Tố nín thở vài giây, mới đề ép được câu chất vấn “Sao cô lại ở đây” đã tới bên miệng.

Nhưng cô ta vẫn không thể tin nổi nhìn qua đó.

— —

Thấp thỏm bất an cả buổi sáng, cô ta vẫn không thấy Tô Mạc Mạc chuyển vào lớp mình.

Trước khi tới đây, cô ta còn thở phào nhẹ nhõm một hơi, tưởng rằng bởi vì tình huống nào đó đã khiến ba mẹ thay đổi quyết định muốn chuyển Tô Mạc Mạc vào lớp mình.

Nhưng cô ta nghĩ ra sao cũng không thể tin được, thế nhưng có thể gặp được Tô Mạc Mạc ở đây!

Hơn nữa..... Hình như đối phương còn đi ra từ văn phòng Tô Huấn Luyện của Thương Ngạn.

Tưởng tượng đến việc Thương Ngạn và Tô Mạc Mạc đã ở cùng nhau trong một căn phòng cả buổi sáng, Văn Tố Tố cảm thấy lòng mình cứ như bị mèo cào.

Biểu tình cô ta không khống chế được trở nên khó nhìn.

Nhưng Thương Ngạn đã nghiêng người đi, nhìn văn phòng của Tô Huấn Luyện ở phía sau, không để ý đến biểu cảm của Văn Tố Tố đã thay đổi.

“Nhóc con?”

Anh nhượng mầy, ngữ khí nhẹ nhàng hài hước, “Em chạy đi đâu?”

“.....”

Đã bị phát hiện, Tô Mạc Mạc chỉ phải im lặng thu h ữ bàn tay đang đẩy cửa ra.

Cô xoay người, không nhìn hai người, chỉ yên lặng đi v ề hướng thư viện.

Trong chốc lát, bóng dáng nhỏ xinh đã biến mất ở cửa thư viện.

Thương Ngạn thu h ữ tâm mắt, thấy được ánh mắt Văn Tố Tố phức tạp nhìn anh.

Ý cười dưới đáy mắt nhạt dần, Thương Ngạn lười nhác nhíu mày.

“Còn gì nữa?”

Văn Tố Tố cúi đầu, “..... Người lúc này, là tổ viên mới của các cậu sao?”

Bị hỏi như vậy, Thương Ngạn mới nhớ đến lời nói kì quái của mình.

Anh không khỏi mỉm cười.

“Cô ấy không phải, chỉ là một nhóc con thôi.”

Lời này làm cặp mắt Văn Tố Tố sáng lên hi vọng.

Cô ta đề nặng ngữ điệu thử dò hỏi: “Tổ viên mới này của các cậu có hơi kì quái..... Cô ấy vẫn luôn đội nón như thế sao?”

“.....”

Thật lâu không được đáp lại, Văn Tố Tố khó hiểu ngẩng đầu lên, thấy nam sinh vẫn đứng tại chỗ, rũ mắt liếc cô ta.

Ngũ quan thâm thúy tuấn mỹ được ánh sáng ngoài cửa sổ lọt vào mặt lên một tầng vàng nhạt, sống mũi cao thẳng với làn da trắng lạnh âm u, môi mỏng hơi cong lên, không biết là cười hay chỉ đang trào phúng.

Thấy Văn Tố Tố ngửa đầu nhìn lên, con người đen nhánh gọn sóng lạnh lùng, môi mỏng hé mở.

— —

“Người của tổ chúng tôi, liên quan gì đến cậu?”

“.....”

Sắc mặt Văn Tố Tố trắng xanh.

Vài giây sau, cô ta đứng đó nắm chặt bàn tay, trong mắt cô ta chứa nước mắt dùng sức trừng Thương Ngạn một cái, xoay người chạy xuống cầu thang.

Nhìn bóng dáng kia biến mất, cảm xúc trên ngũ quan đạm bạc của nam sinh tan đi vài phần.

Mặt không biểu cảm xoay người trở về.

Tới trước cửa, cặp chân dài dừng lại.

Sau cửa không biết ai nói câu “Hình như đã quay về”, theo sau là một chuỗi bước chân hỗn loạn cùng tạp âm.

Thương Ngạn dùng mũi chân đẩy cửa, rũ mắt đảo qua.

Trên mặt đất là mấy cái ghế dựa bừa bộn.

Trong góc, trước mấy bàn máy tính, một đám nhân mô cầu dạng*, tất cả đều đang chuyên tâm làm việc.

*(Nhân mô cầu dạng: Ở đây có thể hiểu là mặt chó thân người, bên ngoài thì lịch sự nghiêm túc, bên trong thì đang suy tính gì đó)

Thương Ngạn nhấc chân bước vào, không thèm nhìn thẳng.

“Ai làm thì tự dọn đi.”

Anh trở về trước máy tính.

Bốn nam sinh còn lại trong tổ dựng thẳng lỗ tai, một lúc sau, không thấy Thương Ngạn nổi giận, Ngô Hoàng Bác mới trở mặt xoay ghế dựa sát lại — —

“Ngạn ca, chim khổng tước kia đi rồi sao?”

“Ừ.”

Mười ngón tay tung bay trước máy tính, lười nhác đáp, không hề tạm dừng.

Ngô Hoàng Bác: “À, vậy hai người..... Có kết quả gì chưa?”

“Kết quả gì?”

Cuối cùng Thương Ngạn dừng gõ, lười biếng nghiêng mặt.

“Không phải chim khổng tước đi tìm Ngạn ca thổ lộ sao?..... Qua một kỳ nghỉ hè, người ta đã không kiên nhẫn chờ cậu buổi chiều đến lớp đã chạy đến Tổ Huấn Luyện trước — — Ngạn ca vẫn chưa tỏ vẻ gì với người ta sao?”

Ngô Hoàng Bác nhướn mày với anh.

Thương Ngạn im lặng hai giây, phút chốc cong môi cười lên.

Ngô Hoàng Bác bị nụ cười này làm lung lay, bên tai nghe thấy thanh âm từ tính như vụn băng đông lạnh — —

“Nếu cậu không tìm được bug (lỗi) của chương trình kia, tôi đây sẽ giúp cậu xử lý nó, đỡ cho cậu tiếc nuôi không nở xóa bỏ.”

Ngô Hoàng Bác: “.....??”

“Trễ nhất là chiều nay, cậu có thể bắt đầu bây giờ.”

Ngô Hoàng Bác ngậy ra vài giây, trong nháy mắt hai chân mềm nhũn:

“Đừng đừng đừng — — Cha Ngạn con sai rồi, đó là sản phẩm cả kì nghỉ hè của con — — cầu xin bàn phím của cha Ngạn tha cho mạng chó của con!”

Ngô Hoàng Bác đang la hét như quỷ khóc sói gào, cửa phòng bị mở ra, cô gái ôm một quyển sách an tĩnh bước vào.

Thương Ngạn đang bị làm phiền đứng lên, thuận thế đi đến cạnh cô.

Anh rũ mắt xuống đánh giá.

“Nhóc con, đi lấy sách gì vậy?”

Tô Mạc Mạc yên lặng nhìn bàn tay đang duỗi qua: Khớp xương thon dài rõ ràng, vân da hơi mỏng, mặc dù chỉ hơi giương ra, thoát nhìn trắng nõn mà hữu lực.

Cô mím môi, không nhúc nhích.

“Bây giờ em có thể coi như là học trò của anh, anh nói gì em cũng phải nghe.”

Thương Ngạn dụ dỗ.

“.....”

Tô Mạc Mạc chần chờ hai giây, mới chậm rãi đặt sách lên.

Động tác thật cẩn thận, dường như sợ đè nặng anh.

Thương Ngạn cầm lòng không đậu cong lên khoe môi.

Ánh mắt rơi xuống bìa sách.

“《Ngôn ngữ C* — — từ nhập môn đến tinh thông》?”

*(Ngôn ngữ C: Một dạng ngôn ngữ lập trình)

Âm cuối hơi cao lên, giọng nói mang theo ý cười.

Thanh âm của Thương Ngạn sạch sẽ mát lạnh, đọc có cái tên sách mà cũng rất dễ nghe.

Tô Mạc Mạc đang có chút thất thần thì nghe thấy giọng nói đó phát ra
— —

“Ai trong các cậu cho rằng em ấy tìm quyển sách này là thích hợp?”

Đám người nhìn nhau.

Loan Văn Trạch trong tổ mở miệng, “Ngạn ca, sách này để đặt nền móng cho người mới cũng được phải không?”

Đối với Thương Ngạn, người có “quyền uy” đủ để sánh vai với thầy Hoàng, Loan Văn Trạch có nghi ngờ gì cũng phải thật cẩn thận mới nói ra.

“Đổi sách cho em ấy.”

Ngô Hoàng Bác cũng tò mò: “..... Đổi thành cái gì?”

“Ngôn ngữ C — — từ nhập môn đến từ bỏ.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Ngô Hoàng Bác: “Phụt.”

Tô Mạc Mạc: “.....”

An tĩnh hai giây, cô gái vươn tay ra, dùng sức túm lấy quyển sách trong tay Thương Ngạn lấy về, không quay đầu lại đi vào phòng trong.

Ngô Hoàng Bác không nhịn cười được, đứng dậy đi tới, “Cha Ngạn, cậu đã chọc giận thành viên mới tính tình ngoan ngoãn rồi.”

“..... Đúng là đã tức giận.”

Thương Ngạn cười thu mắt, rũ mi, nhìn ngón tay cái của mình.

Vết xước do bìa sách xẹt qua tạo nên chàm rãi chảy máu.

Ngô Hoàng Bác bên cạnh cũng cúi đầu theo, thấy vết thương trên tay Thương Ngạn thì hoảng sợ.

“Tay cậu sao lại bị như vậy?”

Cậu ta sửng sốt trong chốc lát mới lấy lại tinh thần, nhớ đến mấy lời đồn nghe được trong trường về Thương Ngạn, âm cuối của cậu ta run run — —

“Người, người mới làm?”

..... Thành viên mới bé nhỏ của bọn họ sẽ không vì chuyện này mà ngày đầu tiên tiến vào đã nhuộm máu Tổ Huấn Luyện rồi chứ .....

Nhưng tâm trạng của Thương Ngạn lại có vẻ rất vui, nhìn vào vết thương cười cười.

Anh giơ tay, không chút để ý mút hết vết máu rồi xoay người trở lại trước máy tính.

Ngô Hoàng Bác càng mơ hồ “Cha Ngạn, cậu không nổi giận sao?..... Chẳng lẽ mấy ngày nay ăn chay?”

Thương Ngạn liếc cậu ta.

Ngô Hoàng Bác rụt cổ, ngẩng vào chỗ nửa phút, vẫn không nhịn được xoay đầu lại — —

“Cha Ngạn, nếu vết thương này do tôi gây ra, cậu sẽ như thế nào?”

“.....”

Người đang gõ số liệu lười biếng cười.

Lạnh lẽo khó hiểu.

“Tôi sẽ không như thế nào, nhưng cậu thì không chắc.”

Ngô Hoàng Bác: “.....”

Đêm trước bị đám người Lê Triết kéo đi quán cà phê Internet xuyên đêm, Thương Ngạn gõ xong một đoạn, nằm lên bàn ngủ.

Khi tỉnh lại đã là giữa trưa, không ai trong Tổ Huấn Luyện dám quấy rầy anh, lúc này trong phòng đã không còn ai.

Anh xoa cổ và hai vai cứng đờ, vừa định chuẩn bị rời đi, thoáng thấy đồ vật đặt trên góc bàn — —

Một miếng băng keo cá nhân in hình phim hoạt hình.

— —

Khỉ con ôm lấy cái đuôi cuộn tròn của mình, trông mắt đen nhánh bóng bẩy nhìn anh.

Thương Ngạn hơi nhướn mày, cảm thấy đầu quả tim giống như bị đuôi khỉ quét qua.

Bên cạnh góc bàn, có một tờ giấy ghi chú nho nhỏ, trên đó viết ba chữ “Thật xin lỗi”.

Thương Ngạn cười nhẹ, cất bước ra ngoài.

Gần đến cửa, ma xui quỷ khiến, anh nghiêng mắt nhìn thoáng qua cánh cửa để mở bên trong.

Đương nhiên không còn ai.

Nam sinh đứng tại chỗ một lát, đi đến trước bàn cần lấy băng keo cá nhân, xoay người rời khỏi.

Ngoài cửa sổ.

Lá cây nằm dưới ánh nắng giữa trưa, gió hè thổi qua làm chúng đung đưa, in bóng lên cửa sổ, tờ ghi chú ở góc bàn lay động trong gió.

Hết chương 4

—

Bìa truyện mới do bạn lxlxsso tặng.

#xanh

Chương 15: Muốn xảy ra chuyện lớn rồi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lực lượng quần chúng nhân dân thật sự rất vĩ đại.

Đặc biệt vào thời điểm bọn họ bắt đầu tám chuyện.

Trước khi tan học vào buổi sáng Thương Ngạn đã nói một câu, dùng thời gian ăn trưa ngắn ngủn đã truyền ra khắp trường.

Hơn nữa còn là phiên bản thêm mắm dặm muối--

Nhà ăn Tam trung, khu dùng cơm.

Một nhóm học sinh vây quanh bàn ăn, vừa ăn cơm vừa tán gẫu:

"Thương Ngạn tỏ tình với bạn cùng bàn mới của cậu ta? Thiệt hay giả??"

"Người của lớp một nói đó!"

"Không thể nào, không phải cậu ta với Thư Vi mới là một đôi sao?..... Sao lại thế này được?"

"Sáng nay đó, không phải Lê Triết của lớp một nói cuối tuần bọn họ gặp được một tiểu mỹ nhân sao?"

"Tôi có nghe chuyện này, nghe nói còn đẹp hơn hoa hậu giảng đường Thư Vi!"

"Chính xác, Thương Ngạn đã thừa nhận."

"Má ơi..... Thật sự đẹp như vậy? Không đúng, chuyện này liên quan gì đến bạn cùng bàn mới của cậu ta?"

"Có người hỏi Thương Ngạn có thích tiêu mỹ nhân đó hay không, kết quả Thương Ngạn nói càng thích bạn cùng bàn mới hơn."

"..... Ghê thật!"

Bên này đang nghị luận, bàn kế bên có một người sáp lại nói --

"Chưa đủ đâu! Tôi nghe có người truyề, bàn cùng bàn mới của Ngạn ca rất xấu."

"Hả??"

"Hơn nữa nghe nói ăn mặc rất quê mùa, cả ngày mặc áo hoodie bụi tồ chẳng với quần jean."

"Mẹ nó..... Vậy tại sao Ngạn ca lại thích quái vật xấu xí đó? Không phải Thư Vi tốt hơn nhiều so với cậu ta sao??"

"Không biết."

Đám người thôn thức cảm khái, trên bàn có người lướt điện thoại, tiện đà hưng phấn ngẩng đầu --

"Aiz, tiết đầu tiên buổi chiều của lớp một là thể dục, trước khi bắt đầu sẽ đi ngang qua lớp mình, chúng ta đi nhìn xem nữ sinh đó rốt cuộc là như thế nào đi!"

Vừa nghe thấy đề nghị này, nhóm người ngồi cùng bàn sáng mắt lên, sôi nổi đề nghị.

.....

Tòa lầu khoa học kỹ thuật.

Thương Ngạn đẩy cửa đi vào Tổ Huấn Luyện, đầu tiên là đối diện với cặp mắt ai oán của Ngô Hoàng Bác.

"..... Đừng dùng ánh mắt gay này nhìn tôi, tay tôi không nhịn được ngứa lên đây."

Thương Ngạn ghét bỏ đi đến trước bàn máy tính.

Ngô Hoàng Bác còng ai oán.

"Cha Ngạn, rốt cuộc cậu vẫn vứt bỏ những người cũ chúng tôi."

"Nói lung tung gì thế."

Thương Ngạn cười nhạt, không quay đầu lại.

"Tieba đã truy ền ra, nói cậu không màng dung mạo của Tiểu Tô, chân thành thổ lộ, th ề non hẹn biển, cảm động đất trời....."

Ngô Hoàng Bác còn ấp ủ mấy thành ngữ bốn chữ.

Nhưng cậu ta chưa kịp phô ra, ghế xoay dưới mông bị chân dài của nam sinh đá một phát, trực tiếp dịch ra ngoài nửa thước.

Còn giao diện Tieba đang mở ra trên máy tính cậu ta thì đang bị Thương Ngạn khom người che lại.

Ngón tay thon dài đề lên con chuột, chậm rãi hoạt động.

Càng kéo xuống, góc nghiêng đẹp đẽ ấy, vốn đang tươi cười tùy tiện, dần dần phai nhạt đi.

Thay thế thành lạnh lẽo g ần như tràn ra ngoài trong con người đen nhánh.

Ngô Hoàng Bác co người đứng một bên, ôm ấp trái tim nhỏ đang run b ần bật của mình.

--

Thật ra cậu ta nhìn thấy mấy từ ngữ ác liệt hướng về Tô Mạc Mạc trên Tieba nên muốn nói cho Thương Ngạn.

Nhưng không dám nói thẳng, sợ cha Ngạn tức giận.

Bây giờ thấy được.

May mà không trực tiếp truyền đạt mấy xưng hô "quái vật xấu xí" linh tinh này nọ.....

"À, cha Ngạn."

Phía sau bàn máy tính nằm tận cùng bên trong, Loan Văn Trạch cũng cẩn thận lộ đầu ra--

"Tieba mới có bài viết mới, tôi thấy cậu nên xem một chút."

"....."

Thương Ngạn ánh mắt lạnh lùng, ngón trỏ ấn phím F5 trên bàn phím.

Giao diện được cập nhật.

Bài viết trên cùng, đăng vào hai phút trước, lúc này cũng đã nổi lên --

【 Không phải các bạn muốn nhìn xem quái vật xấu xí đó trong như thế nào sao? Bây giờ phát sóng trực tiếp cho các bạn xem quá trình cởi nón! 】

Nhìn đoạn chữ này, còn có mấy bình luận trêu trợt khen ngợi bên dưới, trong văn phòng tĩnh mịch vang lên một tiếng "răng rắc" nhỏ.

"....."

Ngô Hoàng Bác đau lòng nhìn con chuột bị Thương Ngạn nắm chặt đến mức "rên rỉ" ra tiếng, nhưng ngay cả rắ cũng không dám đánh.

--

Ngón tay trắng nõn trên con chuột, nổi lên mạch máu xanh nhạt.

Xương hàm vốn đã sắc bén của nam sinh, lúc này càng bạnh ra hàn ý khiến người khác không dám đối diện.

Vài giây sau.

Thương Ngạn thả con chuột ra, đứng dậy.

"Xóa đi."

Ngô Hoàng Bác thật cẩn thận: "Xóa bỏ..... Bài viết này?"

"Cái Tieba này."

Giọng trầm đục.

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch liếc nhau, không dám lên tiếng, chỉ gật đầu.

Thương Ngạn đi đến máy tính của mình, khoanh tay cầm lên áo khoác đang đặt trên chỗ dựa của ghế.

Khóa kéo chỗ góc áo kẹt vào đường nối của ghế.

Thương Ngạn rũ mắt.

Giật một lần, không nhúc nhích.

Ngô Hoàng Bác nhẹ nhàng thở ra, xoay đầu, dùng khẩu hình không tiếng động nói với Loan Văn Trạch: "Hình như chưa tức giận lắm....."

Lời còn chưa nói hết.

Chỉ nghe một tiếng "bịch" lớn!

"....."

Ngô Hoàng Bác và Loan Văn Trạch ngậy người cùng nhìn qua.

--

"Ái ghê" không ai dám động vào của Thương Ngạn, bị đá thẳng vào góc tường.

*(Tương tự như ái phi)

Nam sinh nắm chặt áo khoác đã đi xuống l`ai, bóng dáng thon dài lạnh lẽo.

Nhìn ghế dựa bị đá một cái đã hỏng trong góc.

Hai người: "....."

Ngậy người thật lâu, Ngô Hoàng Bác đau đầu nhếch miệng.

"Muốn xảy ra chuyện lớn r`ai."

Hết chương 14

—

Tu`ân này cũng có chương bonus nhé

(˘ ˘)

Hôm nay tôi buồn

#xanh